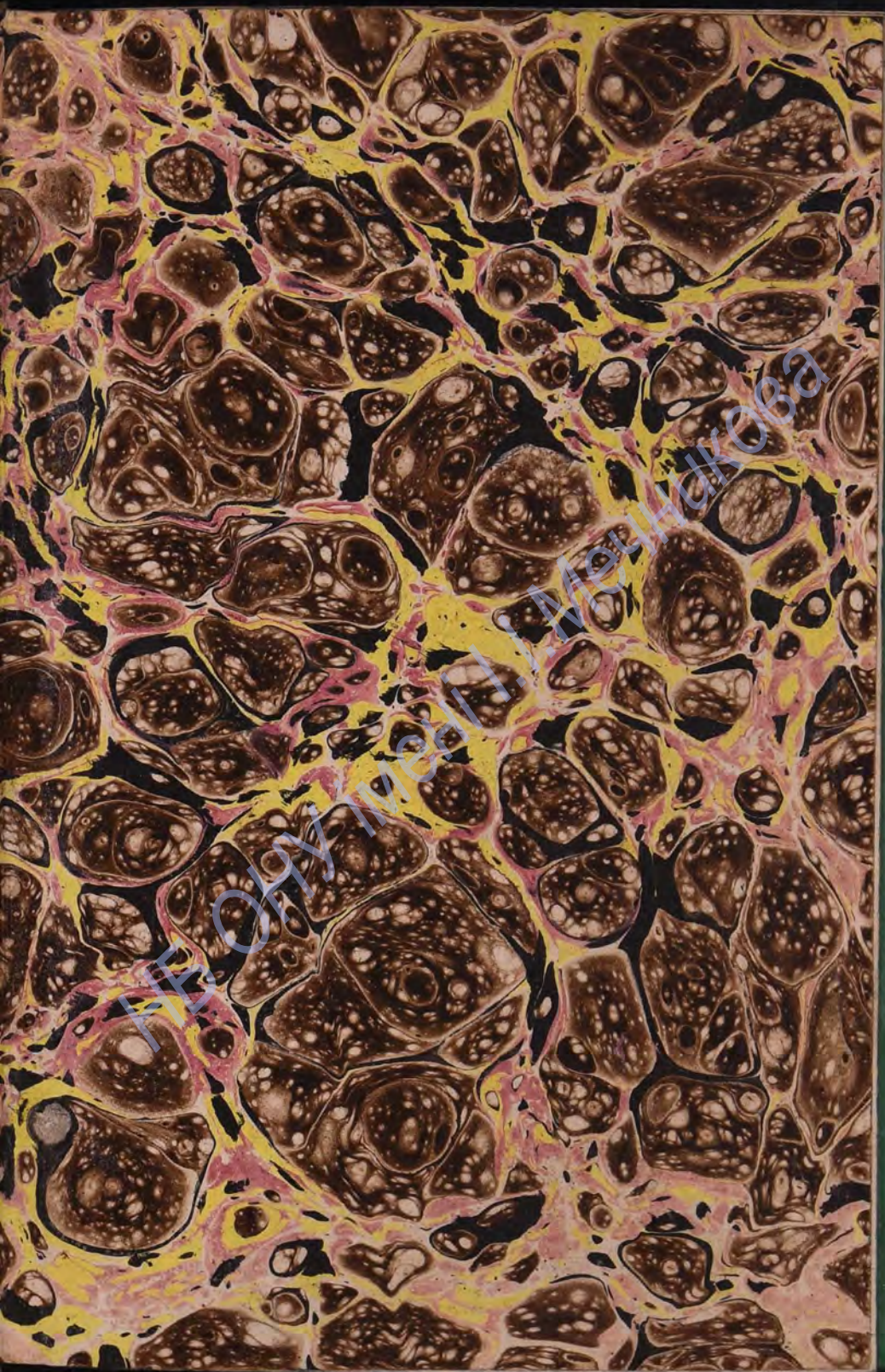

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

XV-7.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

3242
VOLUMEN OCTAVUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCCXCI

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΥΜΕΝΟΝ.

ΚΑΙ μὴν ἐναντίον ἐστὶν οὗ ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἷόν τι μὲν γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δόξειν, σπουδῇ συνανούμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ, καὶ ἔλεγχος γίγνεται τῆς ἀπαιδευσίας πως τοῦτο. μάλιστα δὲ οὐδὲ τὰ κάλλιστα ᾧ, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινοῦσι, καὶ Ἑρμαῖον εἶ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ Θεσαυρὸς ἑτοιμὸς τοῖς καπήλοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γὰρ σοι

Ι ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ) Ὡς οὐτασι εἰκάσαι βιβλίον, αἰτήσας τινα, Λουκιανέ, καὶ μὴ λαβάν, καλῶ τούτω δεξιόματι δι' αἰῶνος ημεῖς φω αὐτόν. V.

ADVERSUS INDOCTUM

ET LIBROS MULTOS EMENTEM.

QUIN contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëmas. At illud nequiter tibi evenit, & ipsum valet quodammodo ad convincendam ignorantiam tuam. Inprimis vero, quod nec emis optimos, sed credis temere laudantibus: & Mercurio immolant te invento, qui talia mentiuntur de libris, ac thesaurus paratus es eorum mangonibus. Aut

Lucian. Vol. VIII,

A

διαγνῶναι δυνατόν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια,
 τίνα δὲ Φαῦλα, καὶ ἄλλως σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβε-
 βρῶσθαι, καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ
 συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάν-
 νεῖς; ἐπεὶ τοῦ ἀκριβοῦς, ἢ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν αὐτοῖς, τίς,
 2 ἢ ποία διάγνωσις; Ἴνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκριμέ-
 ναι, ὅσα ὁ Καλλίνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ ἀοιδίμος Ἀττικὸς
 σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, σοὶ τί ὄφελος, ὦ
 θαυμάσιε, τοῦ κτήματος, οὔτε εἰδότες τὸ κάλλος αὐτῶν,
 οὔτε χρησαμένῳ ποτὲ οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις
 ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις μὲν
 τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ, νῆ Δία, κατα-
 κόρως, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἓνια πάντῃ ἐπιτρέχων, φθά-
 νοντος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ στόμα. οὐδέπω δὲ τοῦτό μοι ἰκα-
 νόν, ἢν μὴ εἰδῆς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἐκάστου τῶν ἐγ-

3 Καὶ συμβούλους τοὺς σέας)

Ἀπὸ εὐθείας τῆς σέως, σηκώνει καὶ
 τοὺς σῆτας. V.

6 Κεκριμένα) Κεκριμένα. G.

7 Ὅσα ὁ Καλλίνος ἐς κάλλος)

Καλλιγράφοι οὗτοι γεγόνασιν ἀρι-
 στοί. V.

13 Φθάνοντος) Προλαμβάνοντος.

V.

unde tu dignoscere posses, qui sint veteres & multi pretii,
 qui autem viles & temere futiles; nisi ex eo, quod exesi
 & pertusi sunt, iudices, & consiliarias ad hanc inquisitio-
 nem tineas adhibeas? Quandoquidem curae exquisitae, &
 certae fidei, quae aut qualis a te proficiatur diiudicatio?
 Ut autem tibi dem, ipsa illa te iudicare posse, quae Callinus
 pulchre, aut celebris ille Atticus summa cura scripserint:
 quid tibi prodest, mirabilis homo, eorum possessio, qui nec
 pulchritudinem illarum noris, neque unquam illis usus sis,
 non magis, quam caecus forma fruatur amorum suorum?
 Tu vero apertis quidem oculis inspicis libros, & sane ad
 satietatem; alios etiam cursim oculo os praevemente perle-
 gis. Illud vero mihi nondum fatis est, nisi virtutem etiam
 vitiumque uniuscuiusque eorum, quae scripta sunt, agno-

γεγραμμένων, καὶ συνίης ὅστις μὲν ὁ νοῦς σύμπασι, τίς
 δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων, ὅσα τε πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα
 τῷ συγγραφεῖ ἀπηκρίβωται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ
 νόθα, καὶ παρακεκομμένα. Τί οὖν φῆς, καὶ ταῦτα μὴ 3
 μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μου-
 σῶν κλῶνα δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκείνος, λαβάν;
 Ἐλικῶνα μὲν γάρ, ἵνα διατρίβειν αἱ θεαὶ λέγονται,
 οὐδὲ ἀκήκοας, οἶμαί, ποτε, οὐδὲ διατριβάς τοιαύτας
 ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιεῖς· σοὶ καὶ μεμνήσθαι Μουσῶν ἀνό-
 σιον. ἐκείναι γὰρ τῷ ποιμένι μὲν οὐκ ἂν ὤκησαν Φανή-
 ναι σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ
 τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, οἷω δέ σοι, καὶ μοι, πρὸς τῆς
 Λιβανίτιδος, ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμπαντα σα-
 φῶς εἰπεῖν, οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι ποτ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι
 κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης μυρρίνην ἂν ἡ καὶ μα-
 λάχης φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῶν τοι-

7 Ἐλικῶνα μὲν) Ὅρος ὅπου αἱ καὶ ὁ βιβλιοκάπηλος οὗτος καὶ Δα-
 Μούσαι διατρίβειν λέγονται. V. μασηκνύς, ὅσον ἀπὸ τῆς Λιβανίτιδος
 13 Λιβανίτιδος) Ἐοικε Σύρος εἶ- εἰχάσαι. V.

scas, atque intelligas, quae sit sententia universis, quis or-
 do verborum, quae ad rectam regulam scriptor exegerit,
 quae sublestae fidei, parum genuina, adulterata. Quid igi-
 tur ais? haecine etiam, licet non didiceris, ramen nobis
 scire? Unde? nisi forte a Musis lauri ramum, ut ille pastor,
 accepisti. Nam Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur,
 nec audisti, puto, unquam, neque ibi puerili aetate moratus
 es. Tibi ne meminisse quidem Musarum fas est. Illae enim
 pastori apparere non sunt dedignatae, duro homini & hir-
 futo, & multum in corpore solem prae se ferenti. Tali
 vero, qualis tu es, homini (& per ego te Libanitidem,
 permitte in praefens, ne diserte dicam omnia) ne prope
 quidem venire, bene novi, unquam dignentur: sed pro
 lauro, murtea virga, aut malvae foliis, flagellatum relin-

ούτων, ὥς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν Ὀλμεῖον, μήτε τὴν τοῦ ἵππου κρήνην, ἅπερ ἡ ποιμνίοις διψῶσιν, ἢ ποιμένων στόμασι καθαροῖς πότιμα. καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ ἀναίσχυντος εἶ, καὶ ἀνδρείος τὰ τοιαῦτα, τολμήσεις ἂν ποτε εἰπεῖν ὥς ἐπαιδεύθης, ἢ ἐμέλησέ σοι πώποτε τῆς ἐν χρῶι πρὸς τὰ βιβλία συνουσίας, ἢ ὥς διδάσκαλός σοι ὁ 4 δέινα, ἢ τῷ δέϊνι ξυνεφοίτας. Ἀλλ' ἐνὶ τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβῶν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μετεγγεγραμμένα εὔρεθῃ καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτήσῃ, ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ἐκ τούτου πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύ-

1 Ὀλμεῖον) Ποταμοὶ εἰσιν οὗτοι πρὸς αὐτῇ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἐλικᾶνος. ὁ δὲ Ἐλικᾶν, ὅρος ἐστὶ Βοιωτίαν, οὗ πρὸς τοὺς πρόποδας Θεσπιάς πόλις κατὰχεται, ἐν ἣ ὁ Ἐρας, ὃν Ἀλκαμένης ἐξείργασται, θαυμάσιόν τι ἔργον ἰδεῖν. περὶ τὸν Ἐλικᾶνα δέ

φησι καὶ Ἡσίοδος νέμων τὰς Μούσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν. V.

15 Καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ) Οὕτω γὰρ φασὶ τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικοιμᾶσθαι τοῖς Ὀμήρου ποιήμασιν. V.

quant, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen polluant, fontes gregibus sitientibus alioquin, & puri oris pastoribus opportunos. Verum quantumcunque impudens sis, & eatenus virilis, non tamen audebis unquam dicere, te eruditum esse, aut unquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum. Sed uno hoc solo omnia te illa iam emensurum speras, multis libris comparandis. Haecenus sane habe tibi collecta illa Demosthenis *exemplaria*, quae sua manu scripsit orator, & illa Thucydidis, quae a Demosthene & ipsa octies descripta pulchre inventa sunt. Si omnia illa habeas, quae Sulla Athenis misit in Italiam, quae tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat accessio? et si

δης, ἡ ζυγκολλήσας, καὶ περιβαλλόμενος περινοστής; πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία Φησὶ, καὶ χούσσεα ἔχη σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγιγνώσκεις αἰεὶ τῶν δὲ ἀναγιγνωσκόμενων οἶσθα οὐδέν, ἀλλ' ὅνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ ᾠτα. ὥς εἶγε τὸ κεκτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέφαινε τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλοντας. τίς δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπῆλοις ἤρισεν ἂν περὶ παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ παλοῦσιν; ἀλλ' εἶγε διελέγχειν ἐθέλοις, ὅφει μὴδ' ἐκείνους πολὺ σου τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν Φωνήν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτους δὲ τῇ γνώσει, οἷους εἰκὸς εἶναι τοὺς μὴδὲν τῶν καλῶν καὶ αἰσχυρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν

substratis tibi indormias, aut ea tibi agglutinata vel vestis instar circumposita circumferas. *Simia enim simia est*, ait proverbium, *etiamsi aurea gestet crepundia*. Etiam tu igitur librum quidem habes in manu, & legis semper: eorum vero, quae legis, scis nihil, sed asinus lyram audis movens auriculas. Nam si eruditum redderet dominum librorum possessio, quantivis certe illa possessio pretii esset, & vestrum solorum, qui estis divites; si nempe velut de foro liceret emere, atque pauperes nos superare. Quis vero cum mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione contenderet, tot libros habentibus vendentibusque? Verum si volueris examinare; videbis, neque illos multum, quam tu es, eruditione praestantiores, sed lingua barbaros, velut te, & quantum ad cognitionem nihil intelligentes; quales esse credibile est, qui nihil vel turpium vel honestorum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut tres libros ab illis ipsis emtos

ἐκείνων πριάμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν
 5 διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά. Τίνος οὖν ἀγαθοῦ ᾧνῃ ταῦτα,
 εἰ καὶ μὴ τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πε-
 παιδεῦσθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν
 ξυγγράμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀπόκριναι· μᾶλλον
 δὲ ἐπεὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον γαῦν, ἢ ἀνάνευσον
 πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἰ τις αὐλεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτή-
 σαιτο τοὺς Τιμοθέου αὐλοὺς, ἢ τοὺς Ἰσμηνίου, οὓς ἐπτὰ
 ταλάντων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα διὰ τοῦτο
 καὶ αὐλεῖν δύναιτο; ἢ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τοῦ κτήματος,
 οὐκ ἐπισταμένῳ χρήσασθαι κατὰ τὴν τέχνην; εὖ γε ἀνέ-
 νευσας. οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσύου ἢ Ὀλύμπου κτησά-
 μενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαθών. τί δ' εἰ τις τοῦ Ἡρα-
 κλέους τὰ τόξα κτήσαιο, μὴ Φιλοκτήτης ὦν, ὡς δύνα-
 σθαι ἐντείνασθαι τε αὐτὰ, καὶ ἐπὶ σκοποῦ τοξεῦσαι,

2 Ἀγαθὸν ᾧν ταῦτα) Προσπα-
 χουσι τὴν χάριν ἢ ἐνεκεν, ἢ ἢ
 τίνος οὖν ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἐνεκεν. V.

8 Ἰσμηνίου) Ἰσμηνίας οὗτω κα-
 λούμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ

αὐτὸς ἐλπίζας ἐκ τῆς ὁμωνυμίας, εἰ
 καὶ τοὺς αὐλοὺς κτήσαιο Ἰσμηνίου,
 εὐθὺς αὐτοπρίαπος ἔσσειται Ἰσμη-
 νίας. ἐόντων μὲν, οὐ μέντοι καὶ
 πλέον τοῦ ἐλπίζειν τετύχηκεν. V.

habes: at illi die pariter ac noctu manibus illos tractant.
 Cuius igitur boni causa illos emis, nisi ipsas quoque li-
 brorum capfas eruditas esse putas, quae tot veterum viro-
 rum scripta contineant? Ac mihi responde fodes: vel po-
 tius, cum hoc non possis, annue certe aut renue ad ea,
 quae interrogabo. Si quis tibi arum inflandarum ignarus,
 Timothei tibi arum emat aut Ismeniae, quas hic septem talen-
 tis emit Corinthi; numquid propterea tibi arum etiam poterit
 canere? an nihil ipsi possessio profuerit, qui ex arte illis
 uti non possit? Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel
 Marfyae aut Olympi tibi arum quis possideat, canat, nisi didi-
 cerit. Quid vero, si quis Herculis cum arcu sagittas ha-
 bens, ipse non sit Philoctetes, qui possit contendere, &

τί σοι καὶ οὗτος δοκεῖ; ἂν ἐπιδείξασθαι τι ἔργον το-
ξότου ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ὁ
κυβερνᾷν οὐκ εἰδώς, καὶ ἵππεύειν μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ
μὲν νῦν καλλίστην παραλάβοι τοῖς ἅπασιν, καὶ εἰς
κάλλος καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξεργασμένην,
ὁ δὲ ἵππον κησάιτο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππα-
φόρον, ἐλέγχοιτο ἂν, οἶμαι, ἑκάτερος οὐκ εἰδώς ὅ, τι
χρήσεται ἑκατέρω. ἐπινεύεις καὶ τοῦτο; πείθου δὴ, καὶ
τοῦτό μοι ἐπινέυσον, εἰ τις ὥσπερ σὺ ἀπαιδέυτος ὦν ὠνοῖ-
το, πολλὰ βιβλία, οὐ σκώμματα οὗτος εἰς ἀπαιδευσίαν
καθ' ἑαυτοῦ ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τοῦτο ἐπινέειν; ἔλεγ-
χος γάρ, οἶμαι, σαφὴς οὗτος, καὶ τῶν ὁρώντων ἕκαστος
εὐδύς, τὸ προχειρότατον ἐκεῖνο ἐπιφθέγγεται, τί κοινὸν

¹6 Κενταυρίδην ἢ κοππαφόρον)
Ἐπίσημον τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ
μυροῦ ἐγκαθήμενον παρὰ τῶν πα-
λαιῶν, καὶ ἴσασιν οὗτοι οἱ ἵπποι τῶν
εὐγενῶν, οἷς ἐπὶ τοῦ μυροῦ τὸ παρά-
σημον κάππα τὸ στοιχεῖον, ἢ σίγμα,
ἔφ' ὃν καὶ παρανομάζοντο ἀπὸ τοῦ
κάππα κοππαταί, ἀπὸ δὲ τοῦ σίγ-

μα συμφοράι. Μῆδος δὲ ἵππος ὁ
Νισαῖος· ἢ Νίσα δὲ πεδίον Μυθίας,
οὗ αἱ βασιλικαὶ ἵπποφορβᾶδες νε-
μόμεναι τοῖς Μήδων βασιλεύσιν ἵπ-
πους ἔτρεφον γενναίους· κενταυρίδαι
δὲ ἵπποι, οἱ ἐκ Λαρόσης τῆς Θετ-
ταλίας, τάχα ἀπὸ τῶν Κενταύρων
ὀνόμαστοι. V.

collineare ad metam; quid hic tibi videtur? an perfecturus
opus sagittatore dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ra-
tione qui gubernare nescit, & equestrem rationem non
exercuit, si iste quidem pulcherrimam navem accipiat, re-
bus omnibus ad decus pariter ac firmitatem elaboratam
pulcherrime; hic vero equum emat Medicum, aut centau-
ri de stirpe, aut coppa insignem: deprehendatur, puto, uter-
que, qui neutra re recte uti possint. Annuis etiam hoc?
Crede ergo, & hoc etiam mihi annue, si quis, qualis tu,
indoctus homo, multos emat libros; nonne dicteria hic in
ruditatem suam contra se ipsum elicit, & publicat? Quid
annuere hic etiam cunctaris? Clarum enim istud est argu-
mentum, videntiumque unusquisque statim illud, quod
maxime in promptu esse solet, subiicit, Quid commune cani

6 κυνὶ καὶ βαλανείῳ; Καὶ ἐγένετό τις οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν Ἀσίᾳ πλούσιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας, ἀπὸ κρύους, οἶμαι, ἀποσαπέντας, ἐπειδὴ ποτε διὰ χιόνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέβη αὐτῷ· οὗτος τοίνυν τοῦτο μὲν ἐλεεινὸν ἐπεπόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν δυστυχίαν ξυλίνους πόδας πεποίητο, καὶ τούτους ὑποδύμενος, ἐβάδιζεν, ἐπιστηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις· ἐκεῖνο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας γὰρ καλλίστας ἐωνεῖτο νεοτμήτους αἰεὶ, καὶ τὴν πλείστην πραγματείαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὥς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσμημένας εἶναι αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πόδες δὲ οὐ ταῦτα οὖν καὶ σὺ ποιεῖς; χωλὴν μὲν ἔχων καὶ συκίνην τὴν γνώμην, ὠνούμενος δὲ χρυσοῦς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπους ἐμπεριπατήσειεν. Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον ἐπὶ πῶς πολλάκις, ἀναγνώτῳ σοὶ τις αὐτοῦ λαβὼν τὴν βῆτα τῆς Ἰλιάδος ῥαψωδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξετά-

& balneo? Et fuit non ita pridem in Asia aliquis vir dives, calamitate quadam utroque pede truncatus, qui ex frigore, puto, sphacelo essent corrupti, cum per nivem iter ei faciendum fuisset. Huic ergo miserabilis ille casus obvenit: quod infortunium uti consolaretur, ligneos sibi pedes fecerat; iisque subligatis, servis simul innixus, incedebat. At hoc facitabat ridicule, quod crepidas semper pulcherrimas emebat, recenti opere, & multum sibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcherrimis semper calceis ornata haberet ligna illa, hoc est, suos pedes. Non igitur eadem tu facis? mentem qui habeas claudam & ficulneam, aureos vero tibi cothurnos compares, in quibus vix rectis pedibus aliquis incedat. Quandoquidem vero inter alios Homerum etiam emisisti saepe, capiat aliquis & legat tibi secundum Iliadis librum, cuius reliqua examinare noli; ni-

ζειν' οὐδέν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποιήται δέ τις αὐτῶ
 δημηγορῶν παγγέλοιος ἄνθρωπος, διάστροφος τὸ σῶμα
 καὶ λεωβημένος. ἐκεῖνος τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιοῦτος,
 εἰ λάβοι τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἶε ὅτι αὐτίκα διὰ
 τοῦτο καὶ καλὸς ἅμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ ὑπερ-
 πηθήσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιβολῶσει δὲ αὐτοῦ τὸ
 ρεῖθρον τῷ Φόνῳ τῶν Φρυγῶν, ἀποκτενεῖ δὲ τὸν Ἑκτορα,
 καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Λυκάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον,
 μηδὲ φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; οὐκ ἂν
 εἴποις. ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χωλεύων ὑπὸ
 τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ στόμα καταπίπτων ὑπὸ τοῦ βάρους,
 καὶ ὑπὸ τῷ κράνει, ὅπταν ἀνανεύσειε, δεικνὺς τοὺς πα-
 ραβλῶπας ἐκείνους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸν θώρακα
 ἐπαίρων τῷ τοῦ μεταφρένου κυρτώματι, καὶ τὰς κνημῖ-
 δας ἐπισυρόμενος, καὶ ὅλως αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ
 τὸν δημιουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ
 σὺ πάσχων, οὐχ ὅρῳ ὅπταν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ

5 Καὶ ὑπερπηθήσεται μὲν τὸν ποταμὸν) Ταῦτα πάντα λέγει Ὅμηρος
 τὸν Ἀχιλλεῖα ποιεῖσαι. V.

hil enim eorum ad te. Fingitur autem ab illo concionari
 ridiculus undique homo, distorto corpore atque debili. Il-
 le ergo Therfites, talis, Achilles arma si capiat, putasse
 illum propterea statim & pulchrum simul & fortem futu-
 rum, & traieci saltu fluminis aquas Phrygum caede in-
 fecturum? interfecturumque Hectorem, atque ante illum
 Lycaonem & Asteropaeum, qui neque humeris ferre fra-
 xineam illam Achilles hastam possit? Non sane dixeris. Sed
 risum quoque debeat, claudicans sub scuto, & prae gra-
 vitate pronus prolabens, ac sub galea, si quando suspiciat,
 strabos illos oculos ostendens, & illa dorsi curvitate tho-
 racem elevans, trahensque ocreas, qua re pudorem & ar-
 tifici & domino armorum obiciat. Idem vero tibi quoque
 usu venire non vides, cum librum in manu habes pulcher-

ἔχης πάγκαλον, πορφυρᾶν μὲν ἔχον τὴν διφθέραν, χρυ-
σοῦν δὲ τὸν ὀμφαλόν· ἀναγιγνώσκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρί-
ζων, καὶ καταισχύνων, καὶ διαστρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν
πεπαιδευμένων καταγελάμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοι
κολάκων ἐπαινούμενος· οἳ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπι-
8 στρεφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλά; Θέλω δὲ σοι διηγῆ-
σασθαι τι Πυθοῖ γενόμενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος
τοῦνομα, τῶν οὐκ ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεθύμησε
νικῆσαι Πύθια. τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα
ἔδοκει αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μῆτε πρὸς ἰσχύν, μῆτε πρὸς
ὠκύτητα εὖ πεφυκότι· κιθάρα δὲ καὶ ᾠδῇ, ῥαδίως κρα-
τήσκειν ἐπέσθῃ ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε
περὶ αὐτὸν, ἐπαινοῦντων, καὶ βοῶντων, ὅποτε καὶ τὰ
σμικρότατον ἐκεῖνος ἀνακρούσαιτο. ἤκεν οὖν εἰς τοὺς Δελ-
φοὺς τὰ τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσό-
παστον ποιησάμενος, καὶ στέφανον δάφνης χρυσῆς κάλ-
λιστον, ὥς ἀντὶ καρποῦ τῆς δάφνης σμαράγδους εἶναι

rimum, pelle purpurea, aureo umbilico, ornatum; legis
autem ita, ut pronuntiatione barbara illum deformes atque
distorqueas, deridentibus eruditis, laudantibus autem, qui
tecum sunt, adulatoribus, qui tamen & ipsi ad se invicem
conversi frequenter rident? Volo tibi etiam narrare aliquid
Pythone factum. Tarentinus quidam, Evangelus nomine,
domi non ignobilis, animum adiecerat ad victoriam Pythio-
rum. Ac nudorum illud certamen statim supra se esse vide-
bat, qui neque ad robur, neque ad celeritatem natura aptus
esset: cithara vero & cantu facile se victurum, persuaderi
sibi a facerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat,
laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas
attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum
quod intextam auro vestem sibi fecerat, & coronam ex
aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri smaragdi ef-

ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ. τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερ-
 Φυῆς τι χρῆμα εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν χρυσοῦ μὲν
 τοῦ ἀκηράτου πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις
 κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλλωνος,
 καὶ Ὀρφέως ἐντετορευμένων· θαῦμα μέγα τοῖς ὀρώσιν.
 Ἐπεὶ δ' οὐν ποτε καὶ ἦκεν ἡ τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα, τρεῖς μὲν 9
 ἦσαν· ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ἄδειν, καὶ
 μετὰ Θέσπιν τὸν Θηβαῖον οὐ Φαύλως ἀγωνισάμενον.
 εἰσέρχεται οὖν ὅλος περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς
 σμαράγδοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορ-
 φύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἡ μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ διε-
 φαίνετο. τούτοις ἅπασι προεκπλήξας τὸ θέατρον, καὶ
 θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας τοὺς θεαταῖς, ἐπειδὴ
 ποτε καὶ ἄσαι καὶ κιθαρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρούε-
 ται μὲν ἀνάρμοστάν τι, καὶ ἀσύντακτον, ἀπορρήγνυσσι
 δὲ τρεῖς ἅμα χορδαῖς, σφοδρότερον τοῦ δέοντος ἐμπεσῶν

fent aequali fructus illius magnitudine. Citharam autem
 ipsam fecerat admirandum opus, pulchritudine & pretio,
 ex auro totam solido, sigillisque & gemmis variis ornatam,
 cum Musae inter alia & Apollo & Orpheus insculpti essent:
 ingens videntibus miraculum. Cum vero tandem aliquando
 venisset dies certaminis, tres erant, quorum media canen-
 di fors exiit Evangelo, & quidem post Thebanum Thespin,
 qui non male certaverat. Ingreditur ergo, auro relucens
 totus, & smaragdis, & beryllis, atque hyacinthis. Deco-
 ra quoque vestimenti purpura, inter aurum interlucens.
 His omnibus cum ante perculisset theatrum, & admirabi-
 li exspectatione spectatores implevisset, ac tandem canere
 etiam & citharam pulsare omnino oporteret: pulsare inci-
 pit inconcinnum quiddam & incongruum; abruptit autem
 chordas simul tres, vehementius iusto in citharam dum ir-

τῇ κιθάρα, ἄδειν δὲ ἄρχεται ἀπόμουσόν τι, καὶ λεπτὸν, ὥστε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν· τοὺς ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μαστιγώσαντας αὐτὸν, ἐκβαλεῖν τοῦ θεάτρου. ὅτεπερ καὶ γελοιότατος ὦφθ᾽ ἰδὲ δακρύων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μαστιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθηματαμένος ἐκ τῶν μαστίγων, καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας. (ἐξεπεπτῶ-
 10 κεισαν γὰρ, καὶ κείνης ξυμμαστιγουμένης αὐτῷ.) Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὐμηλὸς τις Ἡλείος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνους δὲ κόλλο-
 πας ἐπικειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ μόγις σὺν τῷ στεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἀξίαν· ἀλλ' οὗτός γε ἄσας δεξιῶς, καὶ
 κιθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνε-
 κηρύττετο, καὶ τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάτην ἐμ-
 πομπεύσαντος τῇ κιθάρα, καὶ ταῖς σφραγῖσιν ἐκείναις.

11 Κόλλοπαρ ἐπικειμένην) Κόλλοπαρ οἱ πασσαλίσχοι τῆς κιθάρας, ἃν ἐκδέδονται αἱ νευραί. V.

ruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium coarctaretur, praefides autem certaminis, indigne ferentes hominis audaciam, flagris caesum theatro eiicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Evangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligens figilla citharae, quae exciderant scilicet, cum vapularet una cum ipso etiam cithara. Parvo autem post illum intervallo, Eumelus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem, cuius lignei essent verticilli, vestem vero vix cum ipsa corona drachmis decem dignam. At hic, qui dextre cantasset, & lege artis tractasset citharam, vicit, & praeconio ornatus est, & derisit Evangelum, frustra sibi placentem cithara illa sua & sigillis, ac dixisse illi fertur, *Tu quidem*,

καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτόν· ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσὴν δάφνην περίκεισαι, πλουτεῖς γὰρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν· πλὴν τοῦτό γε μόνον ᾤκησο τῆς σκευῆς, ὅτι μὴδ' ἐλεούμενος ἐπὶ τῇ ἡττῇ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισούμενος προσέτι διὰ τὴν ἀτεχνόν σου ταύτην καὶ περιττὴν τρυφὴν. περὶ πόδα δὲ σοι καὶ Εὐάγγελος οὗτος, παρ' ὅσον σοί γε οὐδ' ὀλίγον μέλει τοῦ γέλωτος τῶν θεατῶν. Οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοιτο, καὶ Λέσβιον μῦθόν τινα διηγήσασθαι σοι πάλαι γεγόμενον. Ὅτε τὸν Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θραῖται, Φασὶ, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπεσοῦσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν ἄδουσαν θρήνον τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηχεῖν τῶν ἀνέμων ἐμπίπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ οὕτω μετ' ὧδῆς προσενεχθῆναι τῇ Λέσβῳ· καί κείνους ἀνελομένους τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι,

3 Ὡνήσω) Γραι. Ὡνήσω. G.
6 Περὶ πόδα δὲ σοι) Περὶ πόδα,
ἀντὶ τοῦ κατὰ πόδα, πλησίον, ἐγ-
γύς. ἢ ἀληθέστερον εἰρεῖν, περὶ πόδα

ἀντὶ καταπεφρονημένως· ἐπεὶ καὶ τὰ
παρ' ἡμῖν εὐκαταφρόντητα περὶ τοὺς
πόδας ῥίπτεται. V. (Ῥίπτεται C.
Ῥιπτεῖται V.)

*Evangele, aurea lauro cinctus es, quippe dives: ego vero pau-
perculus Delphica. Ceterum illum solum tui apparatus fructum
tibi habe, quod, neque miserante quoquam te victum, hinc disce-
dis, sed exosus omnibus propter artis illam expertem atque super-
vacuam luxuriam. Apprime tibi Evangelus ille congruit, qua-
tenus plane non curas risum spectatorum. Neque vero in-
tempestivum fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare anti-
quam. Cum Orpheum Thressae mulieres discerpssissent, caput
illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Me-
lana delatum esse, aiunt; atque innataffe caput lyrae, ca-
nens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis
chordas impellentibus, succinuerit, & sic cum cantu ap-
pulsam Lesbo: illosque sublatum caput sepelisse, ubi nunc*

ἵνα περ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐστὶ τὴν λύραν δὲ ἀναβῆ-
 ναι εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ ἐπὶ πολὺ γε σώζε-
 12 σθαι αὐτήν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον Νεάνθον τὸν τοῦ Πιττα-
 κοῦ τοῦ τυράννου ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας πυνθανόμενον,
 ὡς ἐκίλει μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ λίθους, ἐμελῶ-
 δει δὲ καὶ μετὰ τὴν τοῦ Ὀρφέως συμφορὰν μηδενὸς
 ἀπτομένου, πρὸς ἔρωτα τοῦ κτήματος ἐμπεσεῖν, καὶ
 διαφθείραντα τὸν ἱερέα μεγάλοις χρήμασι, πείσαι ὑπο-
 θέντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δοῦναι αὐτῷ τὴν τοῦ Ὀρφέως
 λαβόντα δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ
 ἀσφαλὲς οἶσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπου ἔχοντα,
 μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστειον, καὶ προχειρισάμενον
 κρούειν καὶ συνταράττειν τὰς χορδάς, ἄτεχνον καὶ ἄμου-
 στον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινὰ θεσπέσια ὑπη-
 χήσειν τὴν λύραν, ὑφ' ὧν πάντας καταβέλξειν, καὶ κη-
 λήσειν, καὶ μακάριον ἔσεσθαι, κληρονομήσαντα τῆς
 Ὀρφέως μουσικῆς· ἄχρι δὲ ξυνελθόντας τοὺς κύνας πρὸς

16 Κληρονομήσαντα) Κληρονομῶ σου Ἀττικῶς. V.

Baccheum illis est, lyram vero Apollinis in templo dedica-
 se, ubi diu fervata sit. Interiecto tempore Neanthum Pittaci
 tyranni filium, qui istaec de lyra audisset, ut animalia, &
 plantas, & saxa demulserit, ac post Orphei mortem, nemine
 illam tractante cecinerit, in cupiditatem illius habendae in-
 cidisse, corruptoque magna vi pecuniae sacerdoti persuasis-
 se, ut subiecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum ve-
 ro accepisset, interdiu quidem in urbe ea uti non satis tutum
 putasse; noctu vero illa sinu condita solum progressum esse
 in locum suburbanum, eaque deprompta, pulsasse & pertur-
 basse fides adolescentem artis & Musarum expertem, qui spe-
 raret, carmina quaedam divina reddituram esse lyram, qui-
 bus delinire omnes ac mulcere cum posset, beatum se fore
 Musicae Orphei heredem; donec convenientes ad sonum ca-
 nes, multos autem ibi fuisse, miserum laniaverint. Haec

τὸν ἦχον, (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι) διασπάσασθαι αὐ-
τόν· ὡς τοῦτο γοῦν ὅμοιον τῷ Ὀρφεὶ παθεῖν, καὶ μόνους
ἐφ' ἑαυτὸν ξυγκαλέσαι τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ σαφέ-
στατα ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα φέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ
τέχνη καὶ ἡ ᾠδὴ, ἃ μόνᾳ ἐξαίρετα τῷ Ὀρφεὶ παρὰ τῆς
μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἄμει-
νον τῶν ἄλλων βαρβίτων. Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν 13
Νέανθον λέγω, ὅπου καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις,
καὶ ἔτι ἐστίν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχνον τοῦ Στωϊ-
κοῦ, κεραμεοῦν ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; ἤλ-
πιζε γάρ, οἶμαι, καὶ κείνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ
λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτή-
του σοφίαν ὄναρ ἐπιστήσεσθαι, καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ
θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι. Χθὲς δὲ καὶ πρῶν ἄλλος 14
τις τὴν Πρωτέως τοῦ Κυνικοῦ βακτηρίαν, ἣν καταβέ-
μενος ἤλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντου καὶ κείνος ἐπρίατο, καὶ

1 Διασπάσασθαι αὐτὸν) Ἐπεὶ
καὶ κείνος ὑπὸ τῶν κυνῶν διεσπάσθη.
V.

5 Παρὰ τῆς μητρὸς) Καλλιόπης
γὰρ τῆς Μούσης μυθεύουσι γενέσθαι
τοῦτον. V.

14 Καὶ πρῶν) Λέγεται καὶ ἄρτι
πρῶν, ὡς ἐχρήσατο καὶ Πλούτα-
χος. V.

15 Πρωτέως) Περὶ τοῦ Περιγρί-
νου λέγει. V.

nus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se convo-
caret canes. Ubi illud quidem manifestissime apparuit, non
lyram fuisse, quae demulserit, sed artem & cantum, quae
sola eximia Orpheo a matre contigerant. Ceterum lyra
supellex erat non melior barbitis aliis. Et quid Orphea ti-
bi aut Neanthum narro, cum nostra aetate fuerit, & for-
te adhuc sit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus
drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam,
si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam
Epicteti adfituram sibi per quietem, seque similem seni ad-
mirabili futurum. Heri vero & nudius tertius alius quis
Cynici Protei baculum, quem deposuerat, cum in ignem
defiliret, talento ipse quoque emit, & habet pignus illud

ἔχει μὲν τὸ κειμήλιον τοῦτο καὶ δείκνυσιν, ὡς Τεγεάται
 τοῦ Καλυδωνίου τὸ δέμμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὀστέα τοῦ
 Γηρυόνου, καὶ Μεμφῖται τῆς Ἰσίδος τοὺς πλοκάμους.
 αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ θαυμαστοῦ κτήματος δεσπότης, καὶ αὐ-
 τὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδελυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὅρᾳς
 ὅπως κακοδαιμόνως διάκεισαι, βακτηρίας ἐς τὴν κεφα-
 15 λὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος. Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον
 τραγωδίαν ποιεῖν Φαύλως πάνυ, καὶ γελοῖως, ὥστε τὸν
 Φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτὴν ἐς τὰς λατομίας ἐμπεσεῖν,
 οὐ δυνάμενον κατέχειν τὸν γέλωτα. οὗτος τοίνυν πυθό-
 μενος ὡς ἐγγελάται, τὸ Αἰσχύλου πυξίον, εἰς ὃ ἐκεῖνος
 ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτησάμενος αὐτὸ, ᾤετο
 ἔνθεος ἔσεσθαι, καὶ κάτοχος ἐκ τοῦ πυξίου, ἀλλ' ὅμως
 ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ μακρῶ γελοϊότερα ἔγραφεν· οἷον ἀκείνω
 τὸ Δωρικόν, ἦκεν ἡ Διονυσίου γυνή, καὶ πάλιν· οἶμοι,
 γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυ-
 ξίου, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαΐζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν.

atque ostentat, ut Tegeatae Calydonii apri exuvias, & Ge-
 ryonis ossa Thebani, & Memphitae cincinnos Ifidis. Ipse
 vero admirabilis rei dominus, vel ipsum te incititia atque
 impuritate vicerit. Vide, quam infelicitate te habeas, bacu-
 lo in caput [*incusso*] revera indigens. Dicitur etiam Dio-
 nyfius tyrannus scripsisse tragoediam, male fane & ridi-
 cule, adeo ut saepe propter eam in Lautumias inciderit Phi-
 loxenus, qui risum continere non posset. Hic ergo deride-
 ri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus ille scribere
 solitus fuerat, studiose emit, futurum ratus, ut divino quo-
 dam ad poeticon studio inde animaretur. Verum enimve-
 ro in illis ipsis *tabellis* longe etiam magis ridicula scriptis,
 quale illud Doricum, *Advenit Dionysii mulier*: & illud, *Hei*
coniugem quam commodam deperidi! nam istuc etiam de pu-
 gillaribus: & illud, *Stulti sibi illudunt enim mortaliū.* Atque

τοῦτο μὲν γε πρὸς σὲ μάλιστα εὐστόχως ἂν εἰρημένον
 εἴη, ἢ τῷ Διονυσίῳ. καὶ διὰ τοῦτο χρυσᾶσαι αὐτοῦ ἔδει
 ἐκεῖνο τὸ πυξίον. Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς 16
 τὰ βιβλία, καὶ ἀνελίττεις αἰεὶ, καὶ διακολλᾷς, καὶ
 περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ κέθρῳ, καὶ
 διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλοὺς ἐντίθεις, ὥς δὴ τι
 ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνυ γοῦν ἤδη βελτίων γεγένησαι
 διὰ τὴν ὥνην, ὅς τοιαῦτα μὲν φθέγγῃ· μᾶλλον δὲ τῶν
 ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὥς οὐδ' εἰπεῖν καλόν·
 μῖσος δὲ ἄγριόν, φασί, παρὰ πάντων ἔχεις ἐπὶ τῇ βδε-
 λυρίᾳ· ὥς εἰ τοιούτους ἀπειργάζετο τὰ βιβλία, Φυγῇ
 Φευκτέον ἂν ἦν ὅτιπορρωτάτῳ ἀπ' αὐτῶν. Δυσὶν δὲ ὄν- 17
 τοιν, ἅττ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν τις κήσαιοτο, λέγειν
 τε δύνασθαι, καὶ πράττειν τὰ δέοντα ζήλῳ τῶν ἀρί-
 στων, καὶ Φυγῇ τῶν χειρόνων· ὅταν μῆτε ἐκεῖνα, μῆτε
 ταῦτα φαίνηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελούμενος, τί ἄλλο

9 (Ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν) Καινοπρεπὲς καὶ τοῦτο, ὥς οὐδ' εἰπεῖν κα-
 λόν· τὸ γὰρ κοινὸν ὥς οὐδὲ καλὸν εἰπεῖν. V.

hoc quidem apte dictum in te videri potest a Dionysio,
 ac propter hoc carmen inaurare decebat illos pugillares.
 Qua enim ipse spe de libris concepta, eos volvis semper,
 & glutinas, & circumcidis, & croco cedroque inungis,
 & pelles circumdas, & apponis umbilicos, tanquam fru-
 ctum aliquem illorum capturus? Nempe melior omnino
 iam ipsa illa emtione factus es, qui sic dicas, *ut libri prae-*
cipiunt? Quin piscibus magis mutus es. Vivis autem, ut
 neque dicere honestum sit, sed *immane*, ut in proverbio
 est, *odium* omnium sustines propter impuritatem. Itaque si
 talem libri efficerent, curriculo quam longissime fugien-
 dum ab illis erat. Cum vero duo fere sint, quae a veteri-
 bus parare sibi possit aliquis, ut & dicere possit, & facere,
 quae oportet, optimorum aemulatione, & fuga deterio-
 rum: si neque istuc, neque hoc utilitatis percepisse aliquem

Lucian. Vol. VIII.

B

Наукова бібліотека
 одеського національного
 університету
 імені Л. І. Мечникова

- ἢ τοῖς μουσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκή-
 18 σεις, καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκέταις; Πῶς δὲ
 οὐ καὶ κέينو αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον
 ἰδὼν, (ἀεὶ δέ τι πάντως ἔχεις) ἔροιτο οὗ τινος, ἢ ρήτορος,
 ἢ ἑυγγραφέως, ἢ ποιητοῦ ἐστι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς
 εἰδὼς, πράως εἰποῖς τοῦτό γε· εἶτα ὡς Φιλεῖ τὰ τοιαῦτα
 ἐν ξυνουσίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ μὲν ἐπαινοῖ τι,
 ἢ αἰτιᾶτο τῶν ἐγγεγραμμένων, σὺ δὲ ἀποροῖς, καὶ μη-
 δὲν ἔχοις εἰπεῖν, οὐκ εὖξῃ τότε χανεῖν σοὶ τὴν γῆν κατὰ
 σεαυτοῦ, ὡς ὁ Βελλεροφόντης περιφέρει τὸ βιβλίον;
 19 Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαίδευτόν τινα
 βιβλίον καλλίστον ἀναγιγνώσκοντα, τὰς Βάκχας, οἶ-
 μαι, τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγού-
 μενον τὰ τοῦ Πενθέως πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον,

1 Καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις)
 Τίλφῃ ζωφίον τι τοῖς βιβλίοις ὡς
 ἐπίπαν ἐντίκτεσθαι πεφυκός, ἐπι-
 μήκη χίρῃτα ἔχον, ὡς ἐν μικρῷ
 κατιδεῖν, λευκὸν ἢ πέλιον· εἴ τις

τούτου ἐγγρίψαιτο, κονιορτὸν ἀπο-
 βάλλον. V.

9 Οὐκ εὖξῃ τὴν γῆν χανεῖν σοὶ
 τότε. G.

inde appareat, quid aliud, quam exercitationes muribus,
 parabit, aut habitacula blattis, aut servis plagas, tanquam
 istorum negligentibus? Quomodo vero turpe esse illud ne-
 gabis, si quis te videns in manu librum habere, (semper
 autem omnino habes aliquem) interroget, cuius aut ora-
 toris, aut historici, aut poetæ fit? tu vero, qui ex titulo
 noris, placide illud certe respondeas: deinde vero, ut so-
 lent talia in consuetudine familiari ad longos sermones pro-
 cedere, ille laudet aliquid, aut vituperet de his, quæ ibi
 scripta sunt; tu vero consilii inops non habeas, quod dicas:
 non tibi tum dehiscere tellurem optabis, qui librum eo
 modo, ut *litteras* Bellerophontes, circumferas? Cynicus De-
 metrius cum videret Corinthi indotum quendam, qui li-
 brum legeret pulcherrimum, Bacchas, puto, Euripidis,
 esset autem *in ea parte fabulae*, ubi nuntius Penthei factum

εἰσπάσας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἀμεινόν ἐστι τῷ Πεν-
θεῖ ἅπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις.
ζητῶν δὲ αἰεὶ πρὸς ἑμαυτὸν, οὕτω καὶ τήμερον εὐρεῖν δε-
δύνημαι τίνος ἕνεκα τὴν σπουδὴν ταύτην ἐσπούδακας περὶ
τὴν ὥνῃ τῶν βιβλίων ὠφελείας μὲν γὰρ, ἢ χρείας τῶν
ἀπ' αὐτῶν, οὐδ' ἂν οἴθεϊ τις τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστόν σε
εἰδόντων. οὐ μᾶλλον, ἢ Φαλακρὸς ἂν τις πρίατο κτένιον,
ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλα-
κὴν ὁ εὐνοῦχος, ἢ ὁ ἡπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄρο-
τρον. ἀλλὰ μὴ ἐπίδειξιν πλούτου σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει,
καὶ βούλει τοῦτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδὲν
σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀναλί-
σκεῖς; καὶ μὴν ὅσα γε καμὲ Σύρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὴ
σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρ-
ενέγραψας, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν
προϋτίθεις τῶν βιβλίων. Λοιπὸν οὖν δὴ ἐκεῖνο πεπεισμέ- 20

enarrat, & opus Agavae; raptum *librum* discerpfit, dicens,
Melius est Pentheo semel a me lacerari, quam a te saepe. Diu
autem multum apud me quaerens, hodie nondum reperi-
re possum, cuius rei causa tantum studii in emendis libris
colloces. Utilitatis enim aut usus cuiusquam ex illis perci-
piendi causa fieri, nemo putaverit, qui vel minimam tui
notitiam habuerit; non magis, quam calvus pectinem emer-
it, aut speculum caecus, aut surdus tibicinem, aut pel-
licem castratus, aut mediterraneus remum, aut aratrum
gubernator. Verum ostentationem forte divitiarum ea res
habet, & hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam, quae
nullam tibi utilitatem afferant, tamen de multa illa affluen-
tia aliquid impendere? Verum enimvero, quantum ego
etiam, Syrus homo, scire potui, nisi te ipse in illas senis
istius tabulas per fraudem inscripsisses, iam perisses fame,
& auctionem librorum tuorum proposuisses. Relinquitur

νον ὑπὸ τῶν κολάκων, ὥς οὐ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐρά-
 σμιος, ἀλλὰ σοφός, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, οἷος
 οὐχ ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὥς ἀληθεύοις τοὺς
 ἐπαίνους αὐτῶν. Φασὶ δέ σε καὶ λόγους ἐπιδείκνυσθαι
 αὐτοῖς ἐπὶ δείπνῳ, καὶ κείνους χερσαίων βατράχων δίκην
 διψῶντας, ἐκκεκραγένοι, ἢ μὴ πίνειν, ἢ μὴ διαρραγῶσι
 βοῶντες. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ῥᾶστος εἰ τῆς ῥινὸς ἔλκε-
 σθαι, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε καὶ κείνο
 ἐπείσθης, ὥς βασιλεῖ τιτῷ μοιῶθης τὴν οὔψιν, καθάπερ
 ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφίλιππος ἐκείνος κναφεὺς,
 καὶ ὁ κατὰ τοὺς προπατόρας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἴ τις
 21 ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων. Καὶ τί θαυμα-
 στὸν, εἰ τοῦτο ἔπαβες, ἀνόητος καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρω-
 πος, καὶ πρόηεις ἐξυπτιάζων, καὶ μιμούμενος βᾶδισμα,
 καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων

3 Οὐδέτερος ἀνεῖσθαι τὰ βιβλία)

Τὸ οὐδέτερος ἐπὶ δύο λαμβάνεται·
 πᾶς οὖν τοῦτο; εἰ μήπου ἐσφαλται
 τὰ τῆς γραφῆς, καὶ ἀντὶ τοῦ οὐχ

ἕτερος, γέγραπται οὐδέτερος, ἢ ἐκ-
 τέθλιπται τὸ Ε τοῦ συνδέσμου. V.

Exstat etiam in C.

nempe illud, te inductum ab adulatoribus, uti credas, non
 modo pulchrum te esse atque amabilem, sed doctum, at-
 que oratorem, & historicum, qualis nemo alius, libros
 emere ideo, ut laudes illorum afferas. Aiunt vero, te illis
 recitare in conviviis, atque illos terrestrium ranarum instar
 prae siti clamare, aut non bibere, nisi dirumpantur cla-
 moribus. Nescio enim quomodo opportunus es, qui naso
 ducaris, & credas illis omnia; qui aliquando illud etiam
 persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam similem vultu es-
 se, sicut commenticius ille Alexander, & fullo ille Pseu-
 do Philippus, & qui proavorum nostrorum memoria fuit,
 simulatus Nero, & si quis alius praefixam suo nomini men-
 dacii notam gerit. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit,
 dementi atque indocto homini, si processisti supina cervi-
 ce, incessum imitatus, & habitum, & vultum illius, cui as-

ἔχαιρες, ὅπου καὶ Πύρρον Φασὶ τὸν Ἡπειρώτην τὰ ἄλ-
 λα θαυμαστὸν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ
 ποτὲ διαφθαρῆναι, ὥς πιστεύειν ὅτι ὁμοίος ἦν Ἀλεξάν-
 δρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πα-
 σῶν τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ τὴν τοῦ Πύρρου εἰκόνα,
 καὶ ὅμως ἐπέπειστο ἐκμεμάχθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν
 μορφήν. ἀλλ' ἕνεκα μὲν δὴ τούτων ὕβρισταί μοι εἰς τὸν
 Πύρρον, ὅτι σε εἵκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ τού-
 του, καὶ πάνυ σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ οὕτω διέκειτο
 ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπειστο, οὐδεὶς
 ὅστις οὐ ξυνετίθετο, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρὶ δὴ τις
 ἐν Λαρίσση πρεσβύτες ξένη αὐτῷ τὰ λήθεις εἰποῦσα ἔπαυ-
 σεν αὐτὸν τῆς κορύζης. ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας αὐτῇ
 εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ
 Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετο τίς ὁμοίος εἴη,

4 Καίτοι τὸ τῶν Μουσῶν) Ἀντὶ ρευούσῃ χάρις τὰ Μουσῶν καὶ Φρυ-
 γῶν ὁμοίον τῇ παροιμίᾳ τῇ διαγο- γῶν ὀρίσματα. V.

similare te gaudebas; cum etiam Pyrrhum narrent Epiro-
 tam, admirabilem alioquin virum, adeo quondam ab adu-
 latoribus, quantum ad similitudinis iudicium, corruptum,
 ut Alexandro se illi similem putaret: cum tamen ea res,
 quantum Musicorum illud summum intervallum, distaret.
 Vidi enim Pyrrhi etiam imaginem. Et tamen putabat in se
 expressam Alexandri formam. Sed haecenus in Pyrrhum
 fui iniurius, quod te illi, quantum ad hanc rem, compa-
 ravi. Quod autem sequitur, etiam tibi maxime conveni-
 ret. Cum enim ita animum induxisset Pyrrhus, eaque de
 se ipse crederet; nemo erat, quin accederet illius senten-
 tiae, & in societatem huius morbi veniret, donec quae-
 dam Larissae anus peregrina, verum dicendo, ista ipsum
 pituita liberavit. Pyrrhus enim, postquam ostendisset illi
 imaginem Philippi, & Perdiccae, & Alexandri, & Cas-
 sandri, aliorumque regum, interrogabat, cui ipse similis es-

πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἤξειν αὐτήν· ἡ δὲ
πολὺν χρόνον ἐπισχοῦσα, Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ μα-
γείρῳ· καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσση, Βατρα-
22 χίων ὄνομα, μάγειρος τῷ Πύρρῳ ὅμοιος. Καὶ σὺ δὴ ὦ
τινι μὲν τῶν τοῖς ὀρχησταῖς συνόντων κιναίδων εἰκας,
οὐκ ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ μανίαν ἐρῶμένην ἔτι καὶ νῦν μαί-
νεσθαι δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι· πάνυ σαφῶς
οἶδα. οὐκ οὖν θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανος οὕτω ζωγράφος
ᾧ, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιῶσθαι ἐθέλεις, πι-
στεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί ταῦτα λη-
ρῶ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλίας
σπουδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ νουθεσίας ἐγὼ μὴ πάλαι κατεῖδον.
σοφὸν γὰρ, ὥς γοῦν οἶει, τοῦτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπί-
δας οὐ μικρὰς ἔχεις περὶ τοῦ πράγματος, εἰ βασιλεὺς
μάβοι ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλιστα τιμῶν·
εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκεῖνος ἀκούσειεν, ὥς ὧν βιβλία,

(15 Σοφὸς ἀνὴρ) Κατὰ Μάρκον γὰρ οὗτος ὁ Λουκιανὸς ἦν. V.

su? persuasum omnino habens, venturam ad Alexandrum.
At illa diu cunctata, *Batrachioni*, inquit, *coquo*. Etenim erat
aliquis in urbe Larissa Batrachion nomine, coquus, Pyr-
rho similis. Tu sane cui de cinaedis illis, saltatorum libi-
dini servientibus, similis sis, non equidem dixerim: te ve-
ro furorem robustum nunc adhuc furere videri omnibus
ista de imagine, illud plane scio. Itaque admirandum est, te
malum adeo pictorem eruditis videri velle similem, & his
fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et quid ista nu-
gor? Manifesta enim causa tui circa tales libros studii, li-
cet ego prae tarditate non olim perspexerim. Sapiens enim,
ut quidem putas, hoc tuum commentum est, & spes non
parvas ea de re concepisti, si Imperator ista audiat, vir
sapiens, & in honore habens eruditionem maximo. Si ve-
ro ista de te ille audiat, ut emas libros, & conducas mul-

καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν βραχεὶ παρ' αὐτοῦ ἔσε-
σθαι σοι νομίζεις. Ἄλλ', ὃ καταπύγων, οἷε τοσοῦτον 23
μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ, ὡς ταῦτα μὲν
ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σου ὁ μετ' ἡμέραν
βίος, οἷοι δέ σοι πόται, ὅποῃαι δὲ νύκτες, καὶ οἷοις καὶ
ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ οἶσθα ὡς ᾧτα καὶ ὀφθαλμοὶ
πολλοὶ βασιλεύωσι; τὰ δὲ σὰ οὕτω περιφανῆ ἐστίν, ὡς
καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γνώριμα· εἰ γὰρ καὶ
φθέγγαιο μόνον, εἰ γὰρ καὶ λουόμενος ἀποδύσαιο, μάλ-
λον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκέται μόνον ἢ ἀπο-
δύσωνταί σου, τί οἷε, μὴ αὐτίκα ἔσεσθαι πάντα σου
πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόρρητα; εἰπὲ γοῦν μοι καὶ τό-
δε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστὴς, καὶ Βάταλος
ὁ αὐλητὴς, ἢ ὁ κῖναιδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς
θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνε-
σθαι, καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ ποιεῖν
ἐκεῖνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντῇ περιβαλλόμενος, καὶ

tos, brevi te tempore ab ipso impetraturum speras omnia.
Sed putasne, impudice, tam copiose illum mandragora per-
fufum, ut haec quidem audiat, nesciat vero idem, qua-
lis sit diurna vita tua, quales tuae potationes, quae no-
ctes, cum qualibus & cuius aetatis hominibus cubes? Ne-
fcis, multas esse aures, oculos regis multos? Tua autem
facta ita sunt aperta, ut caecis etiam atque surdis inno-
ruerint. Si enim vocem modo mittas, si enim exuaris in
balneo; quin, ne exuaris ipse, si videtur, si servi modo
tui exuantur: quid putas? nonne statim manifesta futura
tuarum secreta noctium? Dic igitur mihi hoc etiam, si
vester ille, Bassus, Sophista, & Batalus tibicen, & cinae-
dus Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges vobis
scripsit, quomodo furere, velli, pati & agere ista deceat;
si, inquam, illorum aliquis leonina pelle indutus, cum

ρόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶε Φαίνεσθαι τοῖς ὀρώσιν;
 Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν; οὐκ, εἴ γε καὶ χύτραις λημῶντες
 τυγχάνοιεν. μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ
 σχήματι, βάδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ Φωνή, καὶ
 τράχηλος ἐπικεκλασμένος, καὶ Ψιμύθιον, καὶ μαστί-
 χη, καὶ Φύκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ
 τὴν παροιμίαν, θάπτον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης
 κρύψεας, ἢ ἓνα κύναιδον. εἴτα ἡ λεοντῇ μὲν τὸν τοιοῦτον
 οὐκ ἂν ἔκρυψε, σὺ δ' οἶε λήσσειν σκεπτόμενος βιβλίῳ;
 24 ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα. Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς,
 ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπῆλων
 δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ, καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου
 λαμβάνειν. σὺ δ' οἶε συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυρα ἔσε-
 σθαι σοι τὸν Ἀττικόν, καὶ Καλλῖνον τοὺς βιβλιογρά-
 φους; οὐκ, ἀλλ' ὠμούς τινας ἀνθρώπους ἐπιτρίφοντάς σε,

2 Οὐχί γε χύτραις λημῶντες) Χύτραις λημῶντες, ἀντὶ τοῦ χύτραις ἴσαι
 περιφέροντες λήμας. V.

fusti ambulet; quid visum iri putas spectantibus? Hercu-
 lemne illum esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sex-
 centa enim sunt, quae testimonium adversus illum habi-
 tum perhibeant, incessus, coniectus oculorum, & vox, &
 cervix infracta, & cerussa, & mastiche, & fucus, quibus
 vos ornaminj. Et omnino facilius, quod est in proverbio,
 quinque sub axilla elephantos tegas, quam unum cinae-
 dum. Tum leonina talem non tegat: tu vero speras futu-
 rum, uti libro tectus delitefcas? Sed fieri id quidem non
 potest. Prodent enim te ac detegent reliqua indicia vestra.
 Quod caput est, ignorare mihi videris, bonas spes non a
 bibliopolis esse petendas, sed a se ipso unicuique, atque a
 quotidiana vita sua, sumendas. Tu vero putas, advoca-
 tum tibi communem testemque futurum Atticum, & Calli-
 num librarjos? Non, sed crudeles quosdam homines, qui

ἤν οἱ θεοὶ ἐβέλωσι, καὶ πρὸς ἑσχατὸν πενίας ξυνελάσσον-
 τας· δέον ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδοῦναι μὲν τινι τῶν
 πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν
 νεόκτιστον ταύτην οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδο-
 καπήλοις μέρος γοῦν ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων.
 Καὶ γὰρ καί κείνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπούδασας, 25
 βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτῆσιν, καὶ μεираκιῶν τῶν
 ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν ὠνῆν, καὶ τὸ πρᾶγμα σοι
 πᾶντι σπουδάζεται, καὶ θηρεύεται. ἀδύνατον δὲ πένητα
 ὄντα, πρὸς ἄμφω διαρκεῖν. σιόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρή-
 μα συμβουλή. ἀξιῶ γάρ σε ἀφέμενον τῶν μηδὲν προση-
 κόντων, τὴν ἑτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπέρτας
 ἐκείνους ὠνῆ δ' ὅμως, μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκοφεν,
 μεταστέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων, οἷς οὐδ' ἀκίνδυνον
 ἀπελθούσιν, ἢ μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεύσαι τὰ
 πραχθέντα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρώην αἰσχι-

te obterent, ubi Dis visum erit, & ad extremum pauper-
 tatis adigent: qui debebas vel nunc ad sanitatem revoca-
 tus vendere eruditorum alicui libros istos, & cum his re-
 cens aedificatam illam domum, ac reddere mangonibus
 partem certè de multis, quae illis debentur. Etenim in
 duobus istis studiosissime elaborasti, in libris magni pretii
 exquirendis, & in adolescentulis exoletis, iamque robustis
 coëmendis: eamque rem calide admodum tractas & vena-
 ris. Fieri autem non potest, ut homo pauper utrique stu-
 dio par sis. Vide ergo, quam divina res sit consilium. Censeo
 enim, te, relictis, quae nihil ad te pertinent, alteri tantum
 morbo vacare, & illius ministros pretio emere; ne, deficien-
 tibus servis, liberos homines arceffas, quibus nempe non
 aequè ac servis periculofum, nisi acceperint, quantum volunt,
 eliminare omnia, quae post computationem a vobis fiunt.

στα περὶ σοῦ διηγέϊτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἔγω γε καὶ μάρτυρας ἂν παρασχοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἠγανάκτησα, καὶ ὀλίγου πληγὰς ἐνέτριψα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ μάλιστα ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων, καὶ ἄλλον, ταῦτα καὶ λόγοις διηγουμένους. πρὸς δὴ ταῦτα, ὦ γὰρ, ταμιεύου τὰργύριον, καὶ Φύλαττε, ὡς οἴκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πᾶσχειν ἔχης. ὥστε μὲν γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπείσειέ σε; οὐδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυ-
 26 ποτραγεῖν μαλοῦσα. Τὸ δ' ἕτερον ῥάδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαίδευσαι, ἄλις σοι τῆς σοφίας, μόνον οὐκ ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πάσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρήσιν τῶν Ἀττικῶν· πάνυ σοφόν τι χρῆμα καὶ ἄκρον

Qualia nuper turpissima de te scortum illud effutiebatur, qui ipsa indicia sceleris ostenderet. Ac possum ego testes etiam praebere, qui tum aderant, quam indigne tulerim, & tantum non plagis hominem mulcaverim, tuam vicem nimirum iratus: praesertim cum alium quoque testem advocaret similiem, & alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec igitur, vir bone, reponere tibi pecuniam, & serva, ut domi & secure talia facere & pati possis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te sententiam tranfducatur? Nec enim canis desinat temere, corium semel docta rodere. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: fatis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nosti omnem: artes omnes dicendi, & elegantias, & vitia, & Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, &

ἐν παιδείᾳ γεγένησαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων· κω-
 λυεὶ γὰρ οὐδὲν καὶ σοὶ ἐνδιατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις
 ἐξαπατῶμενος. Ἡδέως δ' ἂν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα 27
 βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν;
 τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἱπ-
 πώνακτος; ἢ τούτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες δὲ μάλι-
 στά σοι τούτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου τὸν
 κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάν-
 τα οἶσθα, καὶ γιγνώσκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀρι-
 στοφάνην καὶ τὸν Εὐπολιν ὑποδέδουκας; ἀνέγνως καὶ τὰς
 Βάπτας τὸ δράμα ὅλον; εἴτ' οὐδὲν σου τάκεῖ καβίκετο,
 οὐδ' ἠρυθρίασας γνωρίσας αὐτά; τοῦτο γοῦν καὶ μάλι-
 στα θαυμάσειεν ἂν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων ἄπτει
 τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις; πότε δὲ
 ἀναγιγνώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς εἰώρακε ποιῶν-
 τα τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος ἤδη ἐκεί-

summum in eruditione, librorum ista multitudine factus
 es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus
 in te illudendo fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes.
 Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem
 potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis,
 Antilochoi, an Hipponachis? An hos quidem contemnis,
 sed oratores potius, quam illi, in manibus tibi sunt? Dic
 mihi, an Aeschinis etiam contra Timarchum orationem leg-
 is? An illa quidem nosti omnia, & unumquodque illorum
 agnoscis? Aristophanem & Eupolin egisti? Legisti etiam
 fabulam totam Baptas? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te
 movere, neque in te agnoscens illa erubuisti? Itaque vel
 maxime illud admiretur aliquis, quo tandem animo libros
 attingas? quibus illos evolvas manibus? quando illos leg-
 gas? Interdium? At nemo te vidit hoc facere. Sed noctu?
 Utrum, cum iam istis intentus es? An ante studia, immo

νοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους, μηκέτι
 28 μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν; Ἄφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ
 μόνον ἐργάζου τὰ σαυτοῦ. καίτοι ἐχρῆν μηκέτι μηδ' ἐκεί-
 να, αἰδέσθῃναι δὲ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ
 τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν,

Οὐδὲ σκότον Φρίσσουσι τὸν συνεργάτην,

Τέρεμνά τ' οἴκων μήποτε Φθογγὴν ἄφῃ.

εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνωσται, ἴβι,
 ὠνοῦ μὲν βιβλία, καὶ οἶκοι κατακλείσας ἔχε, καὶ καρ-
 ποῦ τὴν δόξαν τῶν κτημάτων. ἱκανόν σοι καὶ τοῦτο.
 προσάψῃ δὲ μηδέπω, μηδὲ ἀναγνῶς, μηδὲ ὑπαγάγῃς
 τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα,
 μηδὲν δεινόν σε ἐργασμένα. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι
 λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμήχων
 ἐπιχειρῶ· σὺ γὰρ ὠνήσῃ, καὶ χρήσῃ ἐς οὐδέν, καὶ κατα-
 γελασθῇ πρὸς τῶν πεπαιδευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφε-
 λῆσθαι, οὐκ ἐκ τοῦ κάλλους τῶν βιβλίων, οὐδ' ἐκ τῆς

ante tenebras, nihil quidquam istorum audes? Quin tu re-
 linquis libros, & tuam solum rem agis! Quamquam nec
 istuc amplius oportebat, sed Euripidis illam Phaedram re-
 vereri, indignantem pro mulieribus, ac dicentem:

Tenebras nec horret ulla lecti conscias,

Vocemve, si gravis prorumpat, parietum.

Sin omnino perseverare in morbo tibi decretum est, abi-
 me libros, & domi conclusos tibi habe, & frui gloria
 possessionis. Satis tibi hoc quoque. Sed noli unquam illos
 attingere, nec lege, nec linguae istius tuae veterum virorum
 orationes & poemata subiicito, quae nihil tibi mali fece-
 rint. Novi equidem, frustra me ista nugatum esse, meque
 Aethiopem, quod est in proverbio, lavare conatum esse.
 Etenim tu emes, & nihil uteris, & deridebere ab eruditis,
 quibus utilitatem percipere satis est, non e pulchritudine

πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς Φωνῆς καὶ τῆς γνώμης
 τῶν γεγραφότων. Σὺ δὲ οἶε θεραπεύσειν τὴν ἀπαίδευ- 29
 σίαν, καὶ ἐπικαλύψειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξει τῷ
 πλήθει τῶν βιβλίων, οὐκ εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι
 τῶν ἱατρῶν τὸ αὐτό σοι ποιούσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας,
 καὶ σικυίας ἀργυρὰς ποιοῦμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκολ-
 λήτους· ὅπότεν δὲ καὶ χρήσασθαι τούτοις δέη, οἱ μὲν οὐ-
 δὲ ὅπως χρὴ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν
 δέ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, Φλεβότομον εὖ
 μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰοῦ τᾶλλα μεστὸν, ἀπῆλλαξε
 τῆς ὁδύνης τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ καὶ γελοιότερῳ τινὶ τὰ σὰ
 εἰκάσω, τοὺς κουρέας τούτους ἐπίσκεψαι, καὶ ὅψει τοὺς
 μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας, καὶ κάτο-
 πτρον σύμμετρον ἔχοντας· τοὺς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώτας
 πλήθος μαχαιριδίων προτιθέντας, καὶ κάτοπτρα μεγά-
 λα, οὐ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα οὐδὲν εἰδότας. ἀλλὰ τὸ

librorum, neque ex magno illorum pretio, sed e sermone
 & sententia auctorum. Tu vero putas curari a te posse
 incitiam, tegique ista opinione, percellique *posse homines*
 librorum multitudine; ignarus, idem, quod tu, facere
 etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medi-
 camentorum capsulas, & cucurbitas argenteas sibi faciunt,
 & scalptra auro ferruminata: cum vero iis utendum est, il-
 li, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus
 in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens
 probe acutum, de cetero rubigine obsitum, dolore aegrum
 liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem com-
 parem, tonsores mihi istos considera, & videbis, eos,
 qui sunt in illo genere artifices, novaculam, & cultellos,
 & speculum modicum habere; imperitos autem atque in-
 doctos multitudinem cultellorum exponere, & specula ma-
 gna: nec tamen propterea obscurum esse, illos nihil scire.

γελοιότατον ἐκείνο πάσχουσιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς γείτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κάτο-
 30 πτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι. Καὶ σὺ τοί-
 νυν ἄλλω μὲν δεηθέντι χρήσειας ἂν τὰ βιβλία· χρήσα-
 σθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναιο. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας οὐδενὶ
 βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ
 Φάτῃ κατακειμένης, ἣ οὔτε αὐτὴ τῶν κριδῶν ἐσθίει, οὔ-
 τε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. ταῦτα, τόγε
 νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων παρρησιάζομαι πρὸς
 σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὅσα κατάπτυστα καὶ ἐπονείδι-
 στα ποιεῖς, αὖθις ἀκούσῃ πολλάνεις.

3 Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δεηθέν-
 τι) Καλῶς ἂν εἶχε τῇ δυστυχιστά-
 τη τοῦτα μεираχίῳ, μὴ καθ' ἐν τῶν
 βιβλίων, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν βιβλιοθή-

κην προῖκα Λουκιανῷ τῷ παρόντι
 ἐπιδούγει, ἢ τοιαύτην σφηκίαν καθ'
 ἑαυτοῦ κινῆσαι ἐνὸς ἐγκρατῆσαι βί-
 βλιον. V.

Sed illud ipsis usu venit, quod oppido ridiculum est, ut
 vulgo quidem homines apud vicinos illorum tondendos fe-
 curent, ad illorum vero specula accedentes, disponant co-
 mas. Quare tu quoque alii roganti commodare possis li-
 bros: ipse uti illis nequeas. Quamquam librum nemini un-
 quam commodasti, sed facis, quod canis incumbens prae-
 fepio; quae nec ipsa edit de hordeo, neque equum edere,
 qui potest, patitur. Haec in praefens de solis libris libere
 apud te disputo: de aliis, quae despuenda & flagitiosa fa-
 cis, saepe in posterum audies.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ

ΔΙΑΒΟΛΗ.

ΔΕΙΝΟΝ γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν ἀνθρώ-
ποις αἰτία, ὥσπερ ἀχλὺν τινα καταχέουσα τῶν πραγ-
μάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἐκάστου
βίον ἐπισκιάζουσα. ἐν σκότῳ γοῦν πλανωμένοις πάντες
εἰκόταμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῷ
μὲν προσπταίοντες ἀλόγως, τὸ δὲ ὑπερβαίνοντες οὐδὲν
δέον, καὶ τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες,
τὸ δὲ πῶρῳ καὶ πάμπλου διεστηκὸς, ὡς ἐνοχλοῦν δεδιό-
τες. καὶ ὅλως ἐφ' ἐκάστου τῶν πραττομένων οὐ διαλεί-
πομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαίνοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη
τοῖς τραγωδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ

6' Ἐπιλυγάζουσα) Ἀντὶ τοῦ ἐπι- ἐπισκοτίζουσα. ἡλύγη γὰρ ἡ νύξ
σκιάζουσα καὶ ἐπικρύπτουσα καὶ λέγεται. V.

NON TEMERE CREDENDUM ESSE
DELATIONI.

GRAVE fane malum ignorantia, & incommodorum plu-
rium causa hominibus, quae velut caliginem quandam re-
bus offundat, & obscurat verum, & umbram vitae unius-
cuiusque obiciat. Per tenebras enim oberrantibus similes
fumus omnes; potius autem caecorum more affecti partim
offendimus praeter rationem, partim ultra, quam par est,
progredimur, non videntes quod ante pedes est; quod ve-
ro procul est, & longe distat, tanquam molestum quiddam
metuentes. Atque in universum, in unoquoque negotio
labi multum non intermittimus; licet infinita iam tragoe-
diarum scriptoribus scribendarum fabularum argumenta

τοιούτον παρέσχηται, τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν εὗροι τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τραγικοῦ δαίμονος τινος κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ εἰς τὰς οὐκ ἀληθεῖς κατὰ τῶν συνήθων καὶ Φίλων διαβολάς. ὕψ' ὧν ἤδη καὶ οἶκοι ἀνάστατοι γεγόνاسι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι, πατέρες τε κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν γειναμένων, καὶ ἐρασταὶ κατὰ τῶν ἐρωμένων. πολλαὶ δὲ καὶ Φιλίαι συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς
 2 διαβολὰς πιθανότητος. Ἰν' οὖν ὡς ἥκιστα περιπίπτωμεν αὐταῖς, ὑποδείξαι βούλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς, ὅποιόν τί ἐστὶν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν ἄρχεται, καὶ ὅποιά ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος πάλαι ταύτην προῦλαβε τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ

haec res praeberit, Labdaci Pelopisque progeniem, & horum similia. Pleraque enim fere, quae in scenam ascendant, mala inveniat aliquis ab ignorantia, velut a tragico quodam daemone, subministrata. Dico autem istuc cum ad alia respiciens, tum maxime ad alienas a vero contra familiares atque amicos delationes: quarum opera iam & everfae domus sunt, & urbes vastatae funditus, patresque in furorem acti contra liberos, & contra fratres germani, & liberi adversus parentes, & contra amatores suos amafii. Multae vero etiam amicitiae rescissae, & confusae domus sunt ab illa calumniarum probabili specie. Ut igitur quam minime in illas incidamus, hoc libello, quasi in tabula quadam, ostendere volo, quale quid sit delatio, unde incipiat, quid efficiat. Quin Apelles Ephesius olim imaginem illam occupavit. Nam ipse quoque delatus fuerat

καὶ καὶ οὗτος διαβληθεὶς πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς μετέ-
 σχηκῶς Θεοδότα τῆς συναγωγῆς ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελ-
 λῆς οὐχ ἑωράκει ποτὲ τὴν Τύρον, οὐδὲ τὸν Θεοδόταν,
 ὅστις ἦν, ἐγίνωσκεν, ἢ καθόσον ἤκουε Πτολεμαίου
 τινὰ ὑπαρχον εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμέ-
 νον· ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντιτέχνων τις Ἀντίφιλος τούνομα,
 ὑπὸ Φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν
 τέχνην ζήλοτυπίας, κατέειπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολε-
 μαῖον, ὡς εἶη κεκοινωνηκῶς τῶν ὅλων, καὶ ὡς θεάσαιτό
 τις αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ συνεστιώμενον Θεοδότα, καὶ παρ'
 ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῶ κοινολογούμενον· καὶ τέ-
 λος ἀπέφθνε τὴν Τύρου ἀπόστασιν, καὶ τὴν Πηλουσίου
 κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβουλῆς γεγονέναι. Ὁ 3
 δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἂν κάρτα, καὶ τὰλλ' οὐ πάντο Φρενή-
 ρης τις ὢν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τετραμμένος,

5 Ἐπιτετραμμένος) Ἀντὶ τοῦ
 ἐπιτροπὴν τῶν κατὰ Φοινίκην σχῶν.
 V.

9 Τῶν ὅλων) Δηλονότι πραγμά-
 των τῆς ἐπαγοστῆσεως τῶ Θεοδό-

τα. V.

14 Κάρτα) Σημειοῦ πᾶς τὸ χά-

τα κεῖται. V. (Sed in V. altero:

Κάρτα) λέγεται λίαν, μεγάλως.

ibid. Φρενήρης) Ὁ φρίκμος. V.

apud Ptolemaeum, ut qui coniurationis illius, quam Tyri
 conflaverat Theodotas, socius fuisset. At neque Tyrum
 unquam viderat Apelles, neque, quis esset Theodotas,
 noverat, nisi quatenus audierat Ptolemaei quendam Lega-
 tum esse, cui Phoenice commissa esset. Interim tamen ae-
 mulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui invideret illi
 honorem, quo apud regem erat, & artis obtrectatione,
 illum Ptolemaeo detulerat, quasi omnium esset confcius,
 & esse qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theo-
 dota, & quam diu duraret convivium, caput cum ipso
 conferentem. Breviter, defecisse Tyrum & Pelusium ca-
 ptam de Apellis consilio, indicavit. Ptolemaeus, vir alio-
 quin etiam non admodum prudens, sed adulationi innu-
 tritus tyrannicae, adeo ad absurdam calumniam exarsit

εὕτως ἑξεκαύθη καὶ συνεταράχθη πρὸς τῆς παραδόξου
ταύτης διαβολῆς, ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος,
μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος ἦν ὁ διαβάλλων, μηδ' ὅτι μικρότερος
ἢ κατὰ τοιαύτην προδοσίαν ζῶγράφος· καὶ ταῦτα, εὖ
πεπονθὼς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρ' ὄντινόν τῶν ὁμοτέχνων
τετιμημένος, ἀλλ' οὐδὲ τὸ παράπαν, ὡς εἰ ἐξέπλευσεν
Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξετάσας, εὐθύς ἑαδὲ μηνίειν, καὶ
βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βασίλεια, τὸν ἀχάριστον κεκραγὼς,
καὶ τὸν ἐπίβουλον, καὶ συνωμότην. καὶ εἶγε μὴ τῶν συν-
ειλημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντιφίλου
ἀναισχυντίᾳ, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλῆν κατελεήσας,
ἔφη μηδεὺς αὐτοῖς κεκοινωνηκέναι τὸν ἄνθρωπον, ἀπε-
τέμνητο ἂν τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολεαύκει τῶν ἐν
4 Τύρῳ κακῶν, οὐδὲν αὐτὸς αἰτίος γεγονώς. Ὁ μὲν οὖν
Πτολεμαῖος οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγο-
νόσιν, ὥστε τὸν μὲν Ἀπελλῆν ἑκατὸν ταλάντοις ἐδωρή-
σατο· τὸν δὲ Ἀντίφιλον δουλεύειν αὐτῷ παραδέδωκεν. ὁ

7 (ἑαδὲ) Ἀντι τοῦ ἤρσεν. V.

& perturbatus est, ut nihil eorum, quae in mentem ve-
nire debebant, reputans, neque, aemulum esse delatorem,
neque, minorem esse pictorem, quam qui tantam prodi-
tionem sustinere posset, eum praesertim, qui beneficio il-
lius affectus, & omnibus artis eiusdem hominibus praela-
tus esset; quin neque explorato ante, navigassetne omni-
no Tyrum Apelles? furere statim vellet, & clamore im-
pleret regiam, ingratum clamans, & insidiatorem, & con-
iuratum. Et nisi comprehensorum aliquis, indigne ferens
illam Antiphili impudentiam, & miseri Apellis misericor-
dia mortis, dixisset, nihil quidquam causae ipsi secum fuis-
se, capere plexus Tyriorum mala ipse luisset innocens.
Ptolemaeus itaque adeo dicitur actorum poenitentia tactus
esse, ut centum talentis donaret Apellem, & in servitu-
tem illi Antiphilum traderet. Apelles autem periculi sui

δὲ Ἀπελλῆς, ὃν παρεκινδύνευσε μεμνημένος, τοιαῦδ' ἐν
 εἰκόνι ἡμύνατο τὴν διαβολήν. Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, 5
 τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων, μικροῦ δὲ τῶν τοῦ Μίδου
 προσεσκιότα, τὴν χεῖρα προτείνων πόρρωθεν ἐπὶ πρασιούσῃ
 τῇ Διαβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἐστᾶσι δύο γυναῖκες, Ἀγνοία
 μοι δοκεῖ, καὶ Ὑπόληψις· ἐτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ Διά-
 βολή, γυναῖον ἐς ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ
 καὶ παρακεκνημένον, οἷον δὴ τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν
 δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δάδα καιομένην ἔχουσα, τῇ
 ἐτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύρουσα, τὰς χεῖρας
 ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ μαρτυρόμενον τοὺς Θεοὺς.
 ἡγῆται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, ὅξυ δεδορκῶς, καὶ
 εὐκλῶς τοῖς ἐκ νόσου μακρὰς κατεσκληκόσι. τοῦτον γοῦν
 εἶναι τὸν Φθόνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι τινὲς

2 Ἀνὴρ κάθηται τὰ ὦτα παμμε-
 γέθη ἔχων) Περιεργώτερον τοῦ Μί-
 δου τῇ ἀρχῇ καχερημένου, καὶ ὑπὲρ
 τοῦ πάντα μανθάνειν πειθῆνας ἔχον-
 τος κατὰ πάσης τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ,
 ἐμυθολόγησάν τινες τῶν ἀρχομένων,
 ὡς οὐκ ἔχει ὁ Μίδας ὅλα· ἢ ὅτι μα-
 κρὰ ὦτα ἔχει. Διὸ καὶ τὰ μήκιστα
 γινόμενα ἀκούει. ἢ ὅτι καὶ ὁ ὄνος τὸ
 ζῶον οὕτως εὐήκοος, ὡς καὶ τῶν λαν-

θανόντων φέρον αἰσθάνεσθαι. V.

3 Τὰ ὦτα -- τοῦ Μίδου) Midas
 aures habuisse aselli dicitur, quod
 ut longas manus reges habere di-
 cuntur, sic & longas aures. Vel
 quod &c. Ita habent C. & G. Mul-
 tas aures oculoque regibus tri-
 buit Xenoph. Cyr. VIII, p. 144
 ed. Basf. Reitz.

memior tali pictura delationem illam ultus est. Ad dextram
 vir sedet, ingentes aures habens, parum abest, quin Midas
 auriculis similes, protendens manum e longinquo adhuc
 accedenti Delationi. Circa illum vero stant mulieres duae,
 Ignorantia, ut mihi videtur, & Suspicio. Accedit ab altera
 parte Delatio, pulcherrima ultra fidem muliercula, sed
 calidiuscula, & emota, ut quae furorem atque iram osten-
 dat, sinistra manu accensam facem gestans, altera iuvenem
 quendam trahens capillis, manus coelo tendentem, testan-
 temque Deos. Praecedit vir pallidus & deformis, acurum
 cernens, similis eis, qui a magno morbo exaruerunt. Hunc
 Livorem esse, facile aliquis coniecerit. Verum aliae quo-

δύο παρομαρτοῦσι, προτρέπουσαι, καὶ περιστέλλουσαι,
καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν Διαβολήν. ὡς δέ μοι καὶ ταύ-
τας ἐμήνυσεν ὁ περιγηγῆς τῆς εἰκόνος, ἡ μὲν Ἐπιβουλή
τις ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτῃ κατόπιν δὲ ἠκολούθει πάνυ πενθικῶς
τις ἐσκευασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπαραγμένη,
Μετάνοια δὲ καὶ αὕτη ἐλέγετο. ἐπεστρέφετο γοῦν ἐς τοῦ-
πίσω δακρύουσα, καὶ μετ' αἰδοῦς πάνυ τὴν Ἀλήθειαν
προσιούσαν ὑπέβλεπεν. οὕτω μὲν οὖν Ἀπελλῆς τὸν ἑαυ-
6 τοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμιμήσατο. Φέρε δὲ καὶ
ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Ἐφεσίου ζωγράφου τέ-
χνην, διέλθωμεν τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε
ὄρω τιτὶ περιγράψαντες αὐτήν. οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν
γενήσεται. Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἑρη-
μίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λεληθυῖα, ἐκ τοῦ
μονομεροῦς ἀναντιλέκτως πεπιστευμένη. τοιαύτη μὲν ἡ
ὑπόθεσις τοῦ λόγου. τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ

1 Δύο μαρτυροῦσαι) Γράφεται ἑρμηνεύς. V.
ἁμαρτοῦσαι. V.

3 Ὁ περιγηγῆς) Ἀντὶ τοῦ ὁ λανείμων. V.
5 Μελανείμων) Ἡ μετάνοια με-

que duae sequuntur hortantes, & componentes, ornantef-
que Delationem. Ut vero mihi illas quoque indicavit My-
stagogus atque interpres imaginis, altera quidem Infidiarum
quaedam erat, altera Fallacia. A tergo sequebatur lugubri
quaedam habitu, pullata, lacera: Poenitentia haec diceba-
tur. Respiciebat enim retrorsum lacrimans, & cum pudore
omnino intuebatur accedentem Veritatem. Atque ita
suum periculum pictura expressit Apelles. Age vero nos
etiam, si videtur, secundum Ephesi pictoris artem ea,
quae insunt delationi, persequamur, cum fine quodam il-
lam ante descripserimus. Est ergo delatio accusatio quae-
dam, absente altera parte facta, ignota accusato, uni par-
ti, nemine contradicente, credita. Hoc argumentum erit
nostrae disputationis. Cum vero tres sint, velut in comoe-

ἐν ταῖς κωμωδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίνεται, καὶ ἕκαστον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γιγνόμενα. Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωτ- 7
 αγωνιστὴν τοῦ δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. οὗτος δὲ δὴ, ὡς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἀνθρωπὸς ἐστὶ, πᾶσιν, οἶμαι, γνώριμον. οὐδεὶς γὰρ, ὢν ἀγαθὸς, κακῶν αἰτίος γένοιτο τῷ πλησίον. ἀλλ' ἐστὶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιοῦσιν αὐτοὶ τοὺς φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικοῦντες αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκιμεῖν, δόξαν εὐνοίας προσλαβόντες. Ἐπειτα δὲ ὡς ἄδικος ὁ τοιοῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, 8
 καὶ ἀσεβής, καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος, ῥάδιον καταμαθεῖν. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε τὴν μὲν ἰσότητά ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ μὴδὲν πλέον, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι τὸ δὲ ἄνισόν τε καὶ πλεονεκτικόν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ

diis, personae, delatoris, eius, quem defert, & illius, apud quem delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus, qualia ab iis fieri verisimile sit. Ac primo quidem, si videtur, inducamus primarum partium actorem, ipsum dico auctorem calumniae. Hunc sane virum bonum non esse, omnibus puto, manifestum est. Neque enim bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At est bonorum virorum, suis in amicos benefactis, non accusandis aliorum iniuriis, conciliandaque illis invidia, bene audire, & benevolentiae sibi parare opinionem. Tum vero quam iniustus sit talis homo, & iniquus, & impius, & noxius illis, qui se utuntur, discere facile est. Quis enim eat infitias, aequalitatem in unaquaque re, & nihil plus sibi arrogandi moderationem, iustitiae munera esse; sed inaequalitatem, & plus sibi sumendi audaciam iniustitiae? At qui delatione clanculum

κατὰ τῶν ἀπόντων λάβρα χρώμενος, πῶς οὐ πλεονέκτης
 ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετεριζόμενος, καὶ προκατα-
 λαμβάνων αὐτοῦ τὰ ᾧα, καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ
 δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβαρα κατασκευάζων αὐτὰ,
 ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπτεπλησμένα; ἐσχάτης ἀδικίας
 τὸ τοιοῦτον, ὡς Φαῖεν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν νομοθετῶν,
 εἶον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἔνορκον ποιησάμενοι τοῖς
 δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ τὸ τὴν εὐ-
 νοϊαν ἴσην τοῖς κρινομένοις ἀπονέμειν, ἄχρις ἂν ὁ τοῦ δευ-
 τέρου λόγος παρατεθεῖς, πατέρου χείρων ἢ ἀμεινῶν Φα-
 νῆ. πρὶν δέ γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ,
 παντελῶς ἀσεβῇ καὶ ἀνόσιον ἠγήσαντο ἔσεσθαι τὴν
 κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὺς ἀγανακτῆσαι τοὺς θεοὺς
 εἵπομεν, εἰ τῷ μὲν κατηγορῶ μετ' ἀδείας ἂ θέλει λέ-
 γειν ἐπιτρέπομεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ
 τὰ ᾧα, ἢ τῷ στόματι σιωπῶντες, καταψηφίζοιμεθα
 τῷ προτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι. ὥστε οὐ κατὰ τὸ δι-

utitur contra absentes, quomodo non plus iusto, totum
 nempe auditorem, sibi vindicat, cuius aures occupet, at-
 que obturet, & alteri orationi plane reddat impervias,
 quippe ante iam a delatione oppletas? Extremæ id qui-
 dem iniuriæ, ut optimi etiam legislatorum dixerint, uti
 Solon & Dracon, qui iurisiurandi religione obstrinxerint
 iudices, ad similiter utrosque audiendos, æqualemque his,
 qui iudicantur, tribuendam benevolentiam, donec compa-
 rata alterius causa, vel deterior altera vel melior appa-
 reat. Ante vero quam comparata esset crimini defensio,
 impium plane & profanum fore iudicium arbitrati sunt.
 Etenim ipsos quoque indignari Deos dixerimus, si accu-
 satori sine metu dicere permittamus, quæ velit, obturatis
 vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio calculum
 contra alterum, priore oratione subacti, feramus. Igitur

καιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὅρκον τὸν δικαστικόν, Φαίητις ἂν γίγνεσθαι τὰς διαβολάς. εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξίόπιστοι δοκοῦσιν οἱ νομοβέται, παραινοῦντες οὕτω δικαίας καὶ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τούτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. Φησὶ δὲ, Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης. ἡπίστατο γὰρ, οἶμαι, καὶ οὗτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων, οὐδὲν ἂν τις εὖροι χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον, ἢ ἀκρίτους τινάς, καὶ ἀμοίρους λόγων καταδεδικάσθαι· ὅπερ ἐξ ἁπαντος ὁ διαβάλλων ἐπιχειρεῖ ποιεῖν.

3 Δικαίας καὶ ἀμερεῖς) Ἀπὸ τοῦ μὴδὲν μέρος κατεληφμέναι. V. Ἦτοι μὴ ἑτεροβρεπείς. G.

6 Φησὶ δὲ) Φωκυλίδης. V. Τὸν Φωκυλίδην ποιητὴν μοι δοκεῖ. C.

7 Ἀμφα μῦθον ἀκούσης) Ἀπὸ τῆς σοφοκρίσεως. V.

Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Σταϊκῶν ἐναντιωμάτων (p. m. 1901.) πρὸς τὸν εἰπόντα, μὴδὲν (Plut. μὴδὲ) δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης, ἀνέλεγεν ὁ Ζήνων (Plut. τοιοῦτω inferit) τινὲ λόγῳ χροόμενος. εἴτε ἀπέδειξεν ὁ πρότερος εἰπὼν, οὐκ ἀκουστέον τοῦ δευτέρου λέγοντος· πέραν γὰρ ἔχει τὸ ζητούμενον. εἴτε

οὐκ ἀπέδειξεν, ὅμοιον γὰρ ὡς [εἰ] μὴδὲ ὑπήκουσε κληθεῖς, ἢ ὑπακούσας ἑτερότισεν. ἦτοι (de Plut.) ἀπέδειξεν ἢ οὐ. (Plut. οὐκ ἀπέδειξεν.) οὐκ ἀκουστέον ἅρα τοῦ δευτέρου λέγοντος. Τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἐρωτήσας αὐτὸς ἀντέγραφε (Pl. ἀντέγραφε) μὲν πρὸς τὴν Πλάτωνος πολιτείαν. ἐλὼν δὲ σοφίσματα, καὶ τὴν διαλεκτικὴν, ὥς τούτο ποιεῖν δυνατὸν μένιν, ἐκέλευε παραλαμβάνειν τοὺς μαθητάς, καίτοι ἀπέδειξε (Pl. ἢ ἀπέδειξε Πλάτων) ἢ οὐκ ἀπέδειξε τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ. κατ' οὐδέτερον ἢν ἀναγκαῖον ἀντιγράφειν, ἀλλὰ πάντας περιττὸν καὶ μάταιον. G.

non ex iusto, neque ex lege, neque ex iudicialis iururandi religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis digni fide videantur leges, cum iubent sic iusta & in neutram partem propensa iudicia facere; poeta optimus inducendus orationi videtur, qui praeclare de his pronuntiavit, vel legem tulit potius. Ait autem, *Iudicium cave ferre, prius quam dixit uterque*. Noverrat enim, puto, ille etiam, cum multa sint iniusta in vita facinora, nullum inveniri posse deterius nec iniustius, quam si sine iudicio, & indicta causa quidam damnentur: quod omni studio delator conatur efficere, indemnatum

ἄκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας
 9 παραιρούμενος. Καὶ γὰρ ἀπαρρησίαστος καὶ δειλὸς ἄ-
 πας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐδὲν ἐς τὸ ἐμφανὲς ἄγων,
 ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανοῦς πόθεν τοξεύων, ὥς
 μηδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατόν εἶναι, μηδὲ ἀνταγωνίσα-
 σθαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου διαφθεί-
 ρεσθαι. ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον, τοῦ μηδὲν ὑγιὲς τοὺς
 διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις γε τὰ ληθῆ κατηγο-
 ροῦντι ἑαυτῷ συνεπίσταται, οὗτος, οἶμαι, καὶ εἰς τὸ
 Φανερόν διελέγχει, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ
 λόγῳ· ὥσπερ οὐδεὶς ἂν ἐκ τοῦ προφανοῦς νικᾷν δυνάμε-
 νος, ἐνέθρα ποτὲ καὶ ἀπάτῃ χρήσαιο κατὰ τῶν πολε-
 10 μίων. Ἴδοι δ' ἂν τις τοὺς τοιούτους μάλιστα ἐν τε βασι-
 λέων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόν-

1 Ὑπάγων) Ὑποφέρων. G. ibid. Τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ) Αὐτό που
 τὸ ἐν φάσκει, Λουκιανέ, V.

obliiciens eum, quem petit calumnia, irae audientis, &
 clandestina accusatione causae dicendae facultatem illi in-
 tercipiens. Etenim fiducia in dicendo expertus & meticulo-
 sus unusquisque huius farinae homo nihil aperte molitur,
 sed, instar collocatorum in insidiis, ex obscuro alicunde
 iaculatur, ut neque contra consistendi in acie facultas sit,
 neque repugnandi; sed inopia consilii & belli ignorantia
 pereundum: quod quidem maximo est indicio, fani nihil
 a delatoribus proferri. Si quis enim, vera a se accusari, sibi
 conscius sit, ille, puto, etiam aperte convincit, & ad ratio-
 nem dicendam vocat, & oratione contra contendit: quem-
 admodum nemo, qui aperto Marte se vincere posse spe-
 ret, insidiis unquam & fraude contra hostes temere uta-
 tur. Videas vero tales maxime in regum aulis, & prin-
 cipum atque potentium virorum amicitiiis florere, ubi in-

των Φιλίας εὐδοκιμοῦντας, ἔνθα πολὺς μὲν ὁ Φθόρος, μυρία δὲ ὑπόνοιαι, πάμπολλαι δὲ κολακείων καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. ὅπου γὰρ αἰεὶ μείζους ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ Φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίσση ἐπισφαλέστερα, καὶ ζηλοτυπία κακοτεχνέστεραι. πάντες οὖν ἀλλήλους ὅζῃ δεδόκασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονομαχοῦντες ἐπιτηροῦσιν, εἴ που τι γυμνασθὲν μέρος θεάσαιντο τοῦ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος, παρῶνθεται, καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθὺς ἀνατέτραπται, καὶ παρὰ σέσυρται, καὶ τὸ τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσται. ὁ δὲ κολακευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος, εὐδοκιμεῖ. καὶ ὅλως ὁ Φθάσας κρατεῖ. τὰ γὰρ τοῦ Ὀμήρου πάνυ ἐπαληθεύουσιν, ὅτι

Ἕνὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα.

τοιγαροῦν ὡς οὐ περὶ μικρῶν τοῦ ἀγῶνος ὄντος, ποικίλας

10 Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Οἶον τοῦτο εἶπας ἀληθέστατον. V.

vidia multa, suspiciones sexcentae, adulationumque & delationum argumenta quam plurima. Ubi enim spes semper maiores, ibi etiam graviores invidiae, & odia periculofiora, & maleficientiores obtrectationes. Quare intentis se invicem speculantur oculis, & tanquam gladiatores observant, si quam nudam corporis partem conspiciant, dumque unusquisque primus esse cupit, detrudit & cubito dimovet alterum, eumque, qui ante se est, si possit, detrahit & supplantat. Hic vir bonus statim videlicet everfus trahitur, expelliturque tandem cum ignominia: floret contra ea, qui plus adulando valet, & ad malas id genus artes est probabilior. In universum vincit, qui alterum occupat, veraqueprehenduntur Homerica illa:

Nam communis amat caedentem caedere Mavors.

Igitur cum de rebus non parvis certamen fit, varia com-

- κατ' ἀλλήλων ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπι-
σφαλεστάτη ἐστὶν ἡ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ
Φθόνου ἡμισευέλπιδος λαμβάνουσαι· οἰκτρότερα δὲ, καὶ
τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν
11 ἀνάπλεα. Οὐ μέντοι μικρὸν, οὐδὲ ἀπλοῦν ἐστὶ τοῦτο,
ὡς ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλί-
γης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβοῦς δὲ τιнос ἐπιμελείας δεόμε-
νον. οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἔβλαπτεν ἡ διαβολή, εἰ μὴ πι-
θανόν τινα τρόπον ἐγίγνετο. οὐδ' ἂν κατίσχυσε τὴν πάν-
των ἰσχυροτέραν ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν,
καὶ πιθανόν, καὶ μυρία ἄλλα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν
12 ἀκουόντων. Διαβάλλεται μὲν οὖν ὡς τὸ πολὺ μάλιστα
ὁ τιμώμενος, καὶ διὰ τοῦτο τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτοῦ
ἐπὶ Φθονος· ἅπαντες γὰρ τῷ δ' ἐπιτοξάζονται, καθάπερ
τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προορώμενοι. καὶ ἕκαστος οἶ-
ται πρῶτος αὐτὸς ἔσεσθαι, τὸν κορυφαῖον ἐκείνων ἐκπο-
9 Κατίσχυε) Κατεδυνάστευε. G.

miniscuntur contra se invicem compendia, quorum celer-
rimum & periculossimum est delatio, quae initium sumit
ab invidia bonae aliquid spei reliquum habente, sed mise-
riores longe tragicosque exitus, & multis refertos calami-
tatibus, inferens. Verum enimvero non parvum, neque
simplex quiddam hoc est, ut suspicetur aliquis, sed arte
multa, nec ingenio pauco, exquisitaque cura indigens. Ne-
que enim tantum noceret delatio, nisi probabili quadam
ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentio-
rem omnibus veritatem, nisi allestamenti plurimum, & proba-
bilitatis, & sexcenta alia ad audientes machinaretur. De-
fertur ergo ut plurimum ille, qui maximo in honore est,
atque ob id ipsum eorum, quos post se reliquit, invidiae
expositus. In hunc enim tela omnes dirigunt, tanquam ob-
staculum quoddam atque impedimentum ipsum intuentes,
cum putat unusquisque, primum sese futurum, expugna-

λιρκήσας, καὶ τῆς Φιλίας ἀποσκευασάμενος. οἷόν τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὑπὸ τῶν δρομέων γίγνεται. καὶ κεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς ὑσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης, μόνον τοῦ πρόσω ἐφίεμενος, καὶ τὴν διανοίαν ἀπατεῖνας πρὸς τὸ τέρμα, καὶ τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον οὐδὲν κακουργεῖ, οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστὴς, ἀπογνοὺς τὴν ἐκ τοῦ τάχους ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτεχνίαν ἐτράπετο· καὶ τοῦτο μόνον ἐξ ἀπαντος σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας, ἐπιστομῇ, ὥς, εἰ τούτου διαμάρτοι, οὐκ ἂν ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως δὲ τούτοις, καὶ ταῖς Φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων γίγνεται· ὁ γὰρ πρόχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ ἀφύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνερπάζθῃ· οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ Φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλους βλάπτειν ἔδοξαν. Τό, τε 13

3 Τῆς ὑσπληγγος) Καὶ ὁ τόπος καὶ φραγέλλιον, καὶ βούχεντρον, καὶ ὁ σ. ο. ο. ν. λ. φ. ἐνταῦθα μὲν καὶ μύσπα. G.
τὴν ἀφετηρίαν σημαίνει. σημαίνει δὲ

to illo principe, & de amicitia regis amoto. Quale quid in gymnico etiam certamine fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus cursor, ubi primum decidit repagulum, solum anteriora petens, & ad metam intendens animum, suisque in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali infert alii, neque quidquam adversus certatores machinatur. At ille malus, abiecta spe celeritatis, ad malas artes conversus, illud solum omnino spectat, quomodo retentum impeditumque illum cursorem sufflaminet, ut qui, si hoc non succedat, vincere nunquam possit. Simile quid hisce in amicitis beatorum solet evenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expositus est, & si incautus deprehendatur inter medios inimicos, abripitur. At isti amantur & videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt

ἀξιόπιστον τῆς διαβολῆς οὐχ ὥς ἔτυχεν ἐπινοοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστὶν ἔργον, δεδοικόσι τι προσάψαι ἀπαθόν, ἢ καὶ ἀλλότριον. ὥς γοῦν ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, οὐκ ἀπιθάνους ποιοῦνται τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἱατρὸν διαβάλλουσιν ὡς Φαρμακέα, τὸν πλούσιον δὲ ὡς τύραννον, τὸν τυραννικὸν δὲ ὡς προδοτικόν.

14 Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς. καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου τρόπον οἱ κακοήβεις αὐταὶ ἀρμοζόμενοι, εὐστοχοῦσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἴδωσι, Διένευσέ, Φασι, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτήν, ἀπεστέναξε. καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδής, καὶ ὅλως ἐρατική· καὶ τινες καὶ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἰ

13 Καὶ Στρατονίκη) Τὴν Σελεύκου Στρατονίκην λέγει, ἥς ὁ υἱὸς Σελεύκου Ἀντίοχος ἐρασθεὶς πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχαρῆσαι τῷ υἱᾷ· πείθει δὲ νόσῳ ἀλούς καὶ εἰς αὐτὸ γεγονὸς τὸ θανεῖν διὰ τὴν εἰς τὴν Στρατονίκην ἐρωτα. ἐν ἀμνηχανίᾳ

γὰρ τοῦ πατρὸς γεγονότος Σελεύκου, διὰ τὸν υἱὸν Ἀντίοχον, εἴτα σοφία Ἐρασιστράτου τοῦ ἱατροῦ γνωσθέντος τοῦ παραιτίου τῆς νόσου τοῦ ἐρατος, ὑπεξέστη ταύτης ὁ πατὴρ τῷ υἱᾷ. V.

alios. Fidem autem delationi non temere excogitant, sed in eo omni elaborant studio, veriti, ne quid absonum affingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae infunt huic, quem calumniari volunt, in peiorem partem detortis, crimina faciunt non improbabilia: medicum, ut hoc utar. calumniantur veneficum, divitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique dominationis suspectum proditiois faciunt. Interdum vero ipse, qui audit, diversam calumniandi rationem subiicit, ut maligni, ad ipsius se mores dum componunt, scopum feriant. Si enim zelotypum esse videant, In coena, inquiunt, innuisti uxori tuae, & intuitus eam ingemuit: vicissim ad illum Stratonice respexit non sane iniucunde, & vultu omnino amatorio. Ee praesto sunt quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis ca-

διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τούτῳ μέγα Φρονῇ,
 μα Δί', ἐχλεύασέ σου Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε,
 καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοςύνβητα. πρὸς δὲ τὸν
 εὐσεβῆ, καὶ Φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ Φίλος δια-
 βάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος, καὶ τὴν πρό-
 νοιαν ἀρνούμενος. ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθύς μύωπι διὰ τοῦ
 ὠτὸς τυπεῖς, διακέκασται ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἀπέστρα-
 πται τὸν Φίλον, οὐ περιμένει τὸν ἀκριβῆ ἑλεγχον. Ο- 15
 λως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι καὶ λέγουσιν, ἀ μάλι-
 στα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀκροώ-
 μενον· καὶ ἔνθα τρωτός ἐστιν ἕκαστος ἐπιστάμενος, ἐπ'
 ἐκεῖνο τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτό, ὥστε τῇ παρ-
 αὐτίκα ὀργῇ τεταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ
 ἐξετάσει τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ καὶ ὅτε τις ἀπολογεῖ-
 σθαι, μὴ προσέσθαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς
 ἀληθεῖ προκατελημμένον. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὃν τὸ εἶ- 16

16 Ἀνυσιμώτατον) Δυνάμενον ἀνῆσαι. G.

lumniae. Si vero valeat poetica facultate, eaque in re sibi
 placeat, *Per Iovem*, ait, *risit versus tuos Philoxenus*, & tra-
 duxit, & immodulatos esse dixit, & male compositos. Apud re-
 ligiosum autem atque pium, pro atheo & profano ami-
 cus defertur, qui Deum respuat, & neget providentiam.
 Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, in-
 cenditur, ut facile est ad intelligendum, & averfatur ami-
 cum, non expectata accurata demonstratione. Talia enim
 omnino excogitantque & dicunt, quibus maxime norunt
 ad iram provocari audientem. Cumque sciant, ubi quis-
 que vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, & fe-
 riunt: adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius veri-
 tati inquirendae vacet; sed etiam si causam dicere velit ali-
 quis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam
 vera, iam ante occupatus sit. Efficacissimum enim profe-

δος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσω ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβαλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα οὐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίαις. καὶ εἰ γε μὴ κληθεῖς ἔωθεν ἔπινε τε πάντων ὁράντων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον, ἐκυμβάλισέ τε καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλει ἂν, ὡς οὐχ ἠδόμενος τῷ βίῳ τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀντισοφιστὴς ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς Πτολεμαίου τρυφῆς.

17 Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστη τότε ἂν ἀπασῶν διαβολῇ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σέβειν, μηδὲ προσκυνεῖν τὸν Ἡφαιστίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀπέθανεν Ἡφαιστίων, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Ἀλέξανδρος ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονῆσαι τὸν τετελευτηκότα. εὐθὺς οὖν νεῶς τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις, καὶ τεμένη καθιερύετο, καὶ βαροὶ, καὶ θυσαί, καὶ ἑορταί

(Ὁ Ταραντινίδιον) Θέριστρον λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον οὐ πάντας πορφυροῦν. V.

Est genus calumniae, quod contrarium est audientis cupiditati: cum etiam apud Ptolemaeum illum, qui Dionysus appellatus est, fuerit, qui deferret Platonicum Demetrium, quod aquam biberet, & solus muliebre vestem non indueret Dionysiis. Et nisi ille vocatus postridie bibisset in conspectu omnium, & Tarentinula indutus saltasset cum cymbalis; perierat homo, qui non delectaretur vita regis, sed aemulatione quadam ductus, sententiis, vitae, luxuriae, Ptolemaei contradiceret. Apud Alexandrum vero maximum omnium crimen dictum esset, si quis neque colendum sibi neque adorandum fuisse Hephaestionem. Cum enim decessisset Hephaestion, prae amore illius Alexander reliquae suae hoc etiam adstruere magnificentiae voluit, & Deum suo suffragio facere defunctum. Statim ergo & templa excitare urbes, & loca consecrari & arae,

τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο, καὶ ὁ μέγιστος ὅρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαιστίων. εἰ δέ τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο ἢ ζημία. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προσεζέκαιον εὐθὺς, καὶ ἀνεζωπύρουν, ὀνειράτα διηγούμενοι τοῦ Ἡφαιστίωνος, ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάματα προσάπτοντες αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ τέλος ἔθυσον παρέδρω, καὶ ἀλεξικάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἤδετο τε ἀκούων, καὶ τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει, ὥσαντι οὐ θεοῦ παῖς ᾧ μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς ποιεῖν δυνάμενος. πόσους τοίνυν οἴομεθα τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων παρὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θεϊότητος; διαβληθέντας, ὥς οὐ τιμᾷσι τὸν κοι-

4 Ὑπολαμβάνοντες) Ἀγτὶ τοῦ προλαμβάνοντες. V.

5 Τὴν Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεζέκαιον) Ὡς ὁ Μάγιστρος Συλοκάκας λέγεται Λέοντα τὸν βασι-

λέα ὅτι ἐξέβαλκευε περὶ Θεοφάνους πολλὰ καὶ τερατώδη διεξιὼν ἐνύπνια, ἅτε καὶ ἄκη, ἵνα μόνον εὐδοκιμοῖν φευδόμενος. V.

atque sacrificia, festique dies novo Deo parari, sanctissimumque omnibus iusiurandum esse Hephaestion. Si quis vero subrideret ad ista, aut non satis religiosus esse videretur; mortis illi poena erat proposita. Excipientes porro puerilem hanc Alexandri cupiditatem adulatores, magis statim eam incenderunt, excitaruntque, qui immissa sibi ab Hephaestione insomnia narrarent, praesentiamque sibi illius oblatam, & sanationes quasdam illi tribuerent, vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem sacrificarunt velut Affectori Depulsorique malorum Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tandem credere, & placere sibi, qui non Dei modo filius esset, sed facere etiam posset Deos. Quot ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, male expetiisse Hephaestionis divinitatem? cum deferrentur, ut

νὸν ἀπάντων θεὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξελαβέντας, καὶ τῆς
 18 τοῦ βασιλέως εὐνοίας ἐκπεσόντας. Τότε καὶ Ἀγαθο-
 κλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώ-
 μενος παρ' αὐτοῦ, μικροῦ δεῖν συγκαθεύχθη λέοντι,
 διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παρὶν τὸν Ἡφαιστίανος τά-
 Φον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπο-
 μοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαι-
 στίανος, ὅτι δὴ κυνηγετοῦντι οἱ, φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν
 ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, Φείσασθαι Ἀγαθο-
 κλέους. οὐ γὰρ ὡς ἀπιστοῦντα, οὐδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δα-
 19 κρύσαι, ἀλλὰ τῆς πάλαι συνηθείας μνημονεύοντα. Ἡ
 γοῦν κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χάραν
 ἔσχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη. καθάπερ
 γὰρ ἐν πολιορκίᾳ οὐκ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα,
 καὶ ἀσφαλῆ τοῦ τείχους προσίασιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ'
 ἐν ᾗ ἀφύλακτόν τι μέρος ἢ σαβρὸν αἰσθάνονται, ἢ ταπει-

qui non colerent communem omnium Deum, eiiciendi ea
 causa, atque benevolentia regis excidentēs. Tum etiam
 Agathocles Samius, qui ordines duxerat apud Alexandrum,
 & in honore fuerat, parum absuit, quin cum leone con-
 cluderetur, delatus nempe, ut qui sepulcrum Hephaestio-
 nis praeteriens flevisset. Verum succurrisse illi dicitur Per-
 diccas, deierans per omnes Deos, ipsumque adeo Hephae-
 stionem, venanti sibi apparuisse manifestum Deum, ac ius-
 sisse dicere Alexandro, parceret Agathocli; neque enim
 quod fidem non haberet, vel tanquam de mortuo, sed ve-
 teris consuetudinis memoria, flevisse. Adulatio igitur at-
 que calumnia tum maxime locum invenere apud Alexan-
 drum, cum ad illius se affectionem animi componerent.
 Quemadmodum enim in obsidione non ad excelsa, & prae-
 rupta, & tuta murorum accedunt hostes, sed si qua in-
 custoditam partem aliquam corruptamve animadvertunt,

νον, ἐπὶ τοῦτο πάσῃ δυνάμει χωροῦσιν, ὡς ῥᾶστα παρ-
 εισδύναι καὶ ἐλεῖν δυνάμενοι οὕτω καὶ οἱ διαβάλλοντες,
 ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπόσαβρον, καὶ
 εὐεπίβατον, τούτῳ προσβάλλουσι, καὶ προσάγουσι
 τὰς μηχανάς· καὶ τέλος ἐκπολιορκοῦσι, μηδενὸς ἀντι-
 τασσομένου, μηδὲ τὴν ἔφοδον αἰσθόμενου. εἴτ' ἐπειδὴν
 ἐντὸς ἀπαξ τειχῶν γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα, καὶ
 καίουσιν, καὶ σφάττουσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα εἰκὸς
 ἀλίσκομένης ψυχῆς, καὶ ἐξηνδραποδισμένης ἔργα εἶναι.
 Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀπόντος ἥτε ἀπάτη, 20
 καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιτορκία, καὶ προσλιπάρησις, καὶ
 ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ραδιουργήματα· ἡ δὲ
 μεγίστη πασῶν ἡ κολακεία ἐστὶ, συγγενὴς, μᾶλλον δὲ
 ἀδελφὴ τις οὔσα τῆς διαβολῆς. οὐδεὶς γοῦν οὕτω γεννά-
 δας ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλη-
 μένος, ὃς οὐκ ἂν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολακείας διαβο-
 λάς· καὶ ταῦτα ὑπορυττούσης, καὶ τοὺς θεμελίους

aut humilem; hanc viribus omnibus invadunt, ubi nempe
 facillime subire, & capere urbem possint: sic delatores,
 quamcunque imbecillam viderint animi, vitiosamque par-
 tem, & superatu facilem, hanc oppugnant, huic machi-
 nas adhibent, & expugnant denique, cum obiciat se ne-
 mo, quin oppugnationem neque sentiat. Deinde cum se-
 mel sunt intra moenia, igne vastant omnia, urunt, cae-
 duntque, & abigunt, qualia nempe victo animo, & in ser-
 vitutem redacto, fieri probabile est. Machinae autem illis
 contra absentem fraus, & mendacium, & periurium, &
 improba assiduitas, & impudentia, & sexcenta alia malefi-
 cia. Maxima autem omnium adulatio est, cognata vel fo-
 ror potius delationis. Nemo enim tam generosus est, &
 adamantino muro sic munitum pectus habet, quin conce-
 dat adulationis calumniis: cum praesertim velut cuniculis

- 21 ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἔνδοθεν δὲ πολλαὶ προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὀρέγουσαι, καὶ τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, καὶ πάντα τρόπον τῇ ἀλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι. πρῶτον μὲν τὸ Φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ ἀψίκορον. ἔπειτα δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκουσμάτων ἐπόμενον. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαβρῆδᾶ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. οἶδα γοῦν τινὰς αὐτὰς ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ἅτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς πτε-
- 22 ροῖς κνωμένους. Ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἀπάντων συμμαχοῦμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἰρούσιν, οἶμαι, καὶ οὐδὲ δυσχερὲς ἡ νίκη γένοιτο, μηδενὸς ἀντιπαταταττομένου, μηδὲ ἀμυνομένου τὰς προσβολάς· ἀλλὰ τοῦ μὲν ἀκούοντος ἐκόντος ἑαυτὸν ἐνδιδόντος· τοῦ διαβαλ-

6 Τὸ ἀψίκορον. Παρὰ ἀψ, ὃ σημαίνει τὸ εὐθέως, καὶ τὸ κίρος, ὃ εὐθέως κίρον λαμβάναν, καὶ ταχέως πληρούμενος. καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινὸν καὶ καθωμίλημένον. V.

7 Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα. οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινὸν καὶ καθωμίλημένον. V. alter. (In ed. ad Λαβρῆδᾶ relatum, & post σχῆμα omnia omiffa.)

quibusdam fundamenta subruat delatio. Et extra quidem sunt ista. Intus vero proditioes multae *hostem* adiuvant, quae manum praebent, & portas aperiunt, & omni modo expugnationi audientis favent. Primo quidem novitatis amor, qui natura inest omnibus hominibus; & illud celere eorum, quae vix attigimus, fastidium; tum quod mirabiles auditiones festamur. Gaudemus enim, nescio quomodo, universi audire, quae clanculum atque ad aurem dicuntur, & plena sunt suspicionum. Novi enim quosdam, quorum aures non minus suaviter titillantur a calumniis, quam si plumis tangerentur. Cum igitur tantis undique auxiliis nixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victoria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec impetum repellat; sed ille, qui audit, sua se sponte dedat; qui vero peti-

λομένου δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοῦντος. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ
 πόλεως ἀλούσης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι φονεύ-
 ονται. Καὶ τὸ πάντων οἰκτιστον, ὁ μὲν οὐκ εἰδώς τὰ γε- 23
 γεννημένα, προσέρχεται τῷ Φίλῳ Φαιδρὸς, ἅτε μὴδὲν
 Φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος, καὶ τὰ συνήθη λέγει,
 καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄβλιος ἐνηδρευμένος. ὁ δὲ, ἦν
 μὲν ἔχῃ τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρησιαστικόν,
 εὐθὺς ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε, καὶ τέ-
 λος, τὴν ἀπολογίαν προαισθόμενος, ἔγνω μάτην κατὰ
 τοῦ Φίλου παραξυμένος. Ἦν δὲ ἀγεννέστερος καὶ ταπει- 24
 νότερος, προσίεται μὲν καὶ προσμειδιᾷ τοῖς χεῖλεσιν
 ἄκροισι, μισεῖ δὲ, καὶ λάβρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει, καὶ
 ὥς ὁ ποιητὴς Φησι, βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. οὐ δὴ ἄγῶ
 οὐδὲν οἶμαι ἀδικώτερον, οὐδὲ δουλοπρεπέστερον, ἐνδοκόν-
 τα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν χολήν, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὐ-
 τῷ κατὰ κλειστον αὐξάνειν, ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ Φρεσίν,

5 Τὰ συνήθη) Πέπονθα τοῦτο καὶ μὴ, πρὸς βραχὺ, νικῶσα Ἀλὴ-
 ἐγώ, ὃ θεῖα δίκη, καὶ πάντα, εἰ θεῖα. G.

tur, ignoret insidias. Velut enim capta noctu urbe, dor-
 mientes caeduntur, quos petit delatio. Et quod omnium
 miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, ac-
 cedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit con-
 sciens, & consueta loquiturque ac facit, undique insidiis
 circumventus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris
 habeat, ac liberalitatis, & fiducia, statim erumpit iram,
 & impetum animi effundit, tandemque admissa defensione
 intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse. Si ve-
 ro minus generosus sit atque humilior, admittit ille qui-
 dem, & summis labris arridet; sed idem odit, & clancu-
 lum frendit dentibus, &, ut ait poëta, iram tenet alta men-
 te repositam. Qua fane re nihil equidem iniustius esse ar-
 bitror, aut servilius, commorso labio, clanculum alere
 bilem, & conclusum intra se augere odium, aliud sub pe-

ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἰλαρῶ καὶ κωμικῶ προσώπῳ, μάλα περιπαθῆ τινα καὶ πένθους γέμουσαν τραγωδίαν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, ἐπειδὴν πάλαι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, ποιῆται ὁμοίως. τότε γὰρ οὔτε Φωνὴν ἀκούειν ἐτι θέλουσι τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογουμένων, τὸ ἀξιοπίστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαι δοκούσης Φιλίας προειληφότες· οὐδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλάκις ἐν τοῖς Φιλτάτοις μίσους παραπίπτουσιν αἰτίαι, τοὺς ἄλλους λανθάνουσαι. καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτὸς τις ἑνοχρὸς ἐστί, ταυτὶ φθάσας κατηγορήσῃ τοῦ πλησίον, ἐκφυγεῖν αὐτῷ πειρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς

8 Ὅτι πολλάκις Οἶον ἡδὺ πνεῖς, Λουκιανὲ, κατὰ τῆς καρδίας, ὥσπερ ἀσπαρτίας καὶ μύρου παρὰ πᾶσαν ὑπόνοιαν γυν' ἀλυθεύαν. V.

10 Οἷς αὐτὸς) Εἰς τὸν Ἰασὸφ αἰνίττεσθαι μοι δοκεῖ. V. Οὐ κακῶς σοι δοκεῖ, ὡς ἐρμηνεύ· οὐ γὰρ εἰς

Ἰασὸφ ὁ λόγος αἰνίττεται, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ὃς καὶ αὐτὸς παρόμοιον αὐτοῦ πέποιθεν εἰς τὴν τοῦ Προΐτου γυναῖκα· Ἀντεια. ὥς φησιν Ὁμηρος ἐν Ζ, καὶ τὴν χίμαιραν ἀντιγράφει αὐτός. οὐ πολὺ δὲ τὸ ἐν μέσῳ διάφορον. V.

store testum habere, aliud vero dicere, atque simulare, sub hilari & comica persona, tristem plenamque luctus tragœdiam. Maxime vero ita afficiuntur, cum delator, qui olim amicus videtur fuisse eius, quem defert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia præsumunt, neque hoc cogitant, multas sæpe inter amicissimos causas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in universum inimicum criminari nemo auit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur ami-

δοκοῦσι δὲ μάλιστα φίλοις ἐπιχειροῦσι, τὴν πρὸς τοὺς
ἀκούοντας εὐνοίαν ἐμφῆναι προαιρούμενοι, ὅτι ἐπὶ τῶ
ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχοντο.
Εἰσὶ δέ τινες, οἱ καὶ μάθωσιν ὕστερον ἀδίκως διαβεβλη- 25
μένους παρ' αὐτοῖς τοὺς φίλους, ὅμως ὑπ' αἰσχύνης, ὧν
ἐπίστευσαν, οὐδ' ἐτι προσίεσθαι, οὐδὲ προσβλέπειν
τολμῶσιν αὐτοὺς, ὥσπερ ἡδίκημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικούν-
τας ἐπέγνωσαν. Τοιγαροῦν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλή- 26
σθη ὑπὸ τῶν οὕτω ραδίως καὶ ἀνεξετάστως πεπιστευ-
μένων διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἀντεια,

Τεθναίης, Φησὶν, ὦ Προῖτε, ἡ κάκτανε Βελλερο-
φόντην,

Ὃς μ' ἔβλεν Φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἔβελούτῃ
αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα. καὶ
μικροῦ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμπλοκῇ διε-
φθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχάν, καὶ τῆς πρὸς
τὸν ξένον αἰδοῦς ὑπὸ μάχλου γυναικὸς ἐπιβεβουλευμέ-

11 Κάκτανε) Γραι. κάκτανε. G.

ci, qua re suam adversus audientes benevolentiam osten-
tatum eunt, qui ipsorum utilitatis causa ne familiarissimis
quidem parcant. Sunt vero, qui etiam, cum deinde didice-
runt, iniuria delatos apud se amicos, tamen verecundia
quadam fidei temere habitae, neque admittere quidquam
excusationis, nec adspicere illos audent, tanquam iniuria af-
fecti eo ipso, quod nihil iniuste egisse illos deprehenderunt.
Itaque malis multis impleta est vita, a creditis ita temere
& sine examine delationibus. Antia enim,

*Aut morere, inquit, o Proete, aut interfice Bellerophontem,
Qui nostrum invitae voluit conscendere lectum:*

cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repulsam tu-
lisset. Et parum absuit, quin in certamine cum chimaera
periret iuvenis, qui hanc mercedem retulit suae temperan-
tiae, & pudoris adversus hospitem, ut libidinosae mulie-

- νος. ἡ δὲ Φαῖδρα, καὶ κείνη τὰ ὅμοια κατειπούσα τοῦ
 προγόνου, ἐπάρατον ἐποίησε τὸν Ἰππόλυτον γενέσθαι,
 ὑπὸ τοῦ πατρὸς, οὐδὲν, ὧς θεοὶ, οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμέ-
 27 νον. Ναὶ, Φήσει τις. ἀλλ' ἀξιοπίστός ἐστιν ἐνίστε ὁ δια-
 βάλλων ἀνὴρ, τάτε ἄλλα δίκαιος, καὶ συνετὸς εἶναι
 δοκῶν, καὶ ἐχρῶν προσέχειν αὐτῷ, ἅτε μὴδὲν ἂν τοιοῦτο
 κακουργήσαντι. ἄρ' οὖν τοῦ Ἀριστείδου ἐστὶ τις δικαιο-
 τερος; ἀλλ' ὅμως καὶ κείνος συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστο-
 κλέα, καὶ συμπαραῶζυε τὸν δῆμον, ἧς Φησιν ἐκείνος
 πολιτικῆς Φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. δίκαιος μὲν γὰρ
 ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης, ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐ-
 τὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινὰς, καὶ ἐρίσει.
 28 Καὶ εἶγε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος,
 ὁ συνετάτατος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄριστος,
 τὴν ἐπιβουλήν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ Φθόνου φαίνεται συνετε-

10 Φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος)
 Τὸ λόγιον ταῦτα ταύτην ὑποκεκνισ-
 μένος ἀντὶ τοῦ διὰ ταύτην διαφθο-
 ρούμενος αὐτῷ. ἐχθρὸς δὲ ἦν αἰεὶ Θε-
 μιτοκλέους Ἀριστείδης. διὸ καὶ οὖν

αὐτῷ πρεσβευτὴς πεμφθεὶς Ἀριστεί-
 δης, βούλει, φησὶ, ἐπὶ τῶν ἑρέων,
 Θεμιστόκλεις, τὴν ἐχθρὰν ἀπολί-
 πωμεν, ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν
 ἐπανιόντες ἀναληφόμεθα. V.

ris insidiis peteretur. Phaedra autem, ipsa quoque familia
 cum detulisset contra suum privignum, effecit, ut exsecra-
 bilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil nefandum cum pa-
 trasset. Sane quam! dicet aliquis. Sed fide dignus nonnun-
 quam est delator, qui iustus cetera & prudens esse videatur: &
 oportebat rationem illius habere, qui nunquam tale maleficium
 commiserit. Numquid ergo est aliquis Aristide iustior? Sed
 tamen ille etiam coivit contra Themistoclem, & concita-
 vit una populum, eodem nempe, aiunt, quo iste, civilis am-
 bitionis pruritu sollicitatus. Scilicet iustus, si cum aliis
 comparetur, Aristides: at homo erat ipse quoque, & bi-
 lem habebat, & amabat quosdam atque oderat. Et, si vera
 est illa de Palamede narratio, Graecorum ille prudentissi-
 mus, & aliis rebus optimus, machinationem illam atque

θεικῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαίμου, καὶ Φίλου, καὶ ἐπὶ τὸν αὐ-
τὸν κίνδυνον ἐκπεπλευκότος· οὕτως ἔμφυτον ἅπασιν ἄν-
θρώποις ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀμαρτία. Τί γὰρ ἂν τις ἢ τὰν 29
Σωκράτην λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τοὺς Ἀθηναίους δια-
βεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβουλον; ἢ τὸν Θεμιστο-
κλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς μετὰ τηλικαύτας νίκας ἐπὶ
προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους; μυρία γὰρ
τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γνώρι-
μα. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν τὸν γε νοῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς, 30
ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦντα; ὅπερ, οἶμαι, καὶ Ὅμηρος
ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίξατο, παραπλῆειν κελεύ-
σας τὰς ὁλεβρίους ταύτας τῶν ἀκουσμάτων ἡδονὰς, καὶ
ἀποφράττειν τὰ ᾧα, καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ ἀναπεταν-
νύειν τοῖς πάθει προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπιστήσαντα ἀκρι-
βῆ θυρῶν τὸν λογισμὸν ἅπασιν τοῖς λεγομένοις, τὰ

11 Ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ
ἠνίξατο) Οὐκ οὖν τὸ τοῦ Ὀδυσσεύς
περὶ Σειρήνας ἀλληγορικῶς λέγεται,

οὐ μὴν αἰσθητῶς, ὥς φησιν Ὅμη-
ρος. V. (v. Odyss. M.)

infidias invidia composuisse deprehenditur contra virum
confanguineum, & amicum, & qui ad eiusdem societa-
tem periculi una navigaverat. Adeo infitum est hominibus
omnibus in tali re peccare. Quid enim de Socrate dica-
mus, iniuste delato apud Athenienses pro impio atque in-
fidiatore? vel de Themistocle, aut Miltiade, post tantas vi-
ctorias proditiōis Graeciae suspectos? Infinita enim nu-
mero sunt exempla, & pleraque fere iam cognita. Quid
ergo facere par est prudentem, cum de *alicuius* virtute aut
veritate disceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de
Sirenibus obscure significavit, praeternavigare iubens per-
niciosas illas auditionum voluptates, & obturare aures,
nec ita temere illas pandere iis, qui perturbatione quadam
sunt occupati: sed apponere curiosi ianitoris instar rectam
rationem his, quae dicuntur, omnibus, quae admittat digna

μὲν ἄξια προσέσθαι καὶ παραβάλλεσθαι, τὰ Φαῦλα
 δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς
 μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι, τὰ ὦτα δὲ καὶ τὴν διά-
 31 νοιαν ἀνεωργμένα ἔαν. Ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα προσή τις
 λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ χρή τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν· μήτε
 ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ὀρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, μήτε
 τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχνόειαν. ὅσω γὰρ τις πιθανώτερος,
 τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. οὐ δεῖ τοί-
 νυν πιστεύειν ἀλλοτρίᾳ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τοῦ
 κατηγοροῦντος, ἀλλ' ἐαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον,
 τῆς ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν Φθόνον,
 καὶ ἐν Φανεράῳ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς ἐκατέρου δια-
 νοίας, καὶ μισεῖν οὕτω, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμέ-
 νον. πρὶν δὲ τοῦτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κε-
 κλημένον, Ἡράκλεις, ὡς μειρακιῶδες, καὶ ταπεινόν, καὶ
 32 πάντων οὐχ ἥμισυ ἀδίκον. Ἀλλὰ τούτων ἀπάντων αἰ-

*admissione, atque assumat, mala autem excludat repellat-
 que. Ridiculum enim fuerit, domus quidem ianitores con-
 stituere, aures autem ac mentem apertas sinere. Cum igitur
 dicens talia aliquis accefferit, ipsum per se explorare
 negotium oportet, neque aetate confiderata dicentis, ne-
 que vita alia, neque ea, quae in sermonibus illius forte
 inest, follertia. Quo enim quis probabilior est, eo curiosio-
 re exploratione opus habet. Non oportet igitur credere
 alieno iudicio, vel odio potius accusantis, sed examen ve-
 ritatis sibi servare, suamque sibi invidiam delatori redde-
 re, & qua quisque mente sit, in claram lucem protrahere,
 ac sic demum vel amare vel odisse, prout quemque
 probaveris. Prius autem hoc facere prima permotum de-
 latione, quam puerile est, bone Hercules! & humile, &
 non minime inter omnia inhonestum. At harum rerum*

τιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἀγνοια, καὶ τὸ ἐν σκότῳ
 που εἶναι τὸν ἐκάστου τρόπον. ὥς εἶγε θεῶν τις ἀποκα-
 λύψειεν ἡμῶν τοὺς βίους, οἷχοιτο ἂν Φεύγουσα ἐς τὸ
 βάραθρον ἢ διαβολή, χώραν οὐκ ἔχουσα, ὥς ἂν πεφω-
 τισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

omnium causa, quam principio dicebamus, ignorantia, &
 quod mores uniuscuiusque in obscuro sunt. Quae cum ita
 sint, utinam Deorum aliquis vitas nostras aperiat! iret
 fane fuga praeceptis in barathrum delatio, locum nempe,
 rebus a veritate collustratis, non iam habitura.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ.

Ἰ **Α**ΛΛ' ὅτι μὲν ἠγνός τις τοῦνομα τὴν Ἀποφράδα, παρὶ
 που δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἡτιῶ βάρβαρον εἶναι μετὴν Φα-
 νῆν ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα ὑπὲρ σοῦ, ὡς ἀποφράδι ὅμοιος
 εἴης; (τὸν γὰρ τρόπον σου, νῆ Δία, μέμνημαι, εἰκάσας
 τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ παντάπασιν ἀνήκοος ᾗσθα
 τοῦ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ βού-
 λεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τοῦ Ἀρχι-
 λόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ συ-
 εἴληφας· εἴπερ τινὰ ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχίλα-

2 ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ
 ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) Ἀποφρά-
 δας ἡμέρας, καὶ ἀποφράδας ἀπλῶς
 καλοῦμεν τὰς σεσημειωμένας. παρ-
 ἥχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ ἱστορίας τοιαύ-
 δε. ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τοὺς κα-
 χούργους καταδικαζομένους ἔξω φέ-

ρειν τῆς πόλεως, καὶ διδόναι αὐτοῖς
 τὴν ἀνήκουσαν δίκην· ἐξήγον γὰρ
 αὐτοὺς ἀπὸ τινῶν σεσημειωμένων πε-
 λῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν συνήθων τοῖς
 ἄλλοις πολίταις, ὥς τινες ἐχάλον
 ἀποφράδας. V. Romanis dicebatur
 porta scelerata & scelerata via. 6.

PSEUDOLOGISTA
 SIVE DE DIE NEFASTO, CONTRA TIMARCHUM.

VERUM enimvero ignotum tibi fuisse nomen Apo-
 phras, unicuique manifestum. Quē enim accusares me hoc
 ipso nomine barbariei circa linguam, qui dixerim, esse
 te Apophradi, hoc est, atro diei similem? (Memini enim
 profecto, tuos me mores tali diei assimilare) si omnino
 nomen illud intelligeres? Ego vero, Apophras quid sibi
 velit, paulo post te docebo. Iam vero illud tibi Archilo-
 chi dicam, Cicadam alīs prehendiſti! si quidem iamborum
 quendam poetam noſti Archilochum, Parium genere, vi-

χον, Πάριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον, καὶ παρ-
 ρησίᾳ συνόντα, μὴδεν ὀκνοῦντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα λυπήσειν ἔμελλε τοὺς περιπετεῖς ἐσομένους τῇ χο-
 λῇ τῶν ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκεῖνος τοίνυν πρὸς τινὸς τῶν τοι-
 οῦτων ἀκούσας κακῶς, Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἴλη-
 Φέναι τοῦ πτεροῦ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὃ Ἀρχί-
 λοχος, φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης·
 ὅποτεν δὲ καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγανώτερον βοῶντι.
 καὶ σὺ δὴ, ἔφη, ὦ κακὸδαίμον ἄνθρωπε, τί βουλόμενος
 ποιητὴν λάλῳ παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν, αἰτίας ζητοῦντα,
 καὶ ὑποθέσεις τοῖς ἰάμβοις; Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπει-
 λῶ, οὐ, μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἑμαυτὸν
 πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δέω· σοὶ δὲ μυρία συνειδῶς ἰάμ-
 βων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ οὐδ' ἂν ὁ Ἀρ-
 χίλοχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν
 Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἰππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ

8 Γεγανώτερον) Τραγώτερον. V.

rum omnino liberum, & fiducia quadam uti solitum, nec
 cunctantem maledicere, si vel maxime laefurus videretur
 eos, qui in bilem iamborum suorum incidissent. Hic igi-
 tur, cum male ipsi a quodam ex illo genere dictum esset,
 dicebat, alis prehensam ab eo esse cicadam, ipsum se ci-
 cadeae comparans Archilochus, strepero natura sua, etiam
 nemine cogente, animali, si vero etiam alaprehendatur,
 clamanti sonantius. Sic tu, inquiebat, infelix, quid tibi vis,
 cum loquacem in te poetam concitas, occasiones & argumenta iam-
 bis quaerentem? Haec ipse quoque tibi comminor, non pro-
 fecto, quasi Archilochus me comparem: unde enim? mul-
 tum sane ab eo absum: sed quod novi sexcenta tua faci-
 nora iambis digna, quibus ne ipse quidem sufficere mihi
 Archilochus videtur, etiam si Simonidem & Hipponactem
 advocet, ut secum vel unum eorum, quae tibi insunt,

καὶ ἔν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν. οὕτω σύ γε παῖδας
 ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοικίδην, καὶ τὸν
 Λυκάμβην, καὶ τὸν Βούπαλον, τοὺς ἐκείνων ἰάμβους,
 καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σοι τότε τὸν γέ-
 λων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὥς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν
 καταφανεστέρος γένοιο, κομιδῇ ἀπαίδευτος ὢν, καὶ τὰ
 κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, ἀρχὴν δὲ εὐλογοῖ
 παράσχοις τῶν κατὰ σοῦ λόγων ἀνδρῶ ἐλευθέρων, καὶ οἱ-
 κοθέν σε ἀκριβῶς εἰδότε, καὶ μηδὲν ὑποστελουμένῳ τὸ μὴ
 οὐχὶ πάντα ἐξειπεῖν· μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἅ πράττεεις νύ-
 κτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν
 3 ἐκείνοις. Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ περιττόν, ἐν παιδείᾳς
 νόμῳ παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. οὔτε γὰρ ἂν αὐτὸς ποτε
 βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιτίμησιν, οὐ μᾶλλον ἢ κἀν-
 βαρος μεταπεισθεῖν αὐν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν, ἀπαῖς
 αὐτοῖς συνήθης γενόμενος. οὐτ' εἶναί τινα νομίζω τὸν ἀγνο-

malorum carmine describant: adeo tu pueros in omni im-
 puritate ut videantur effecisti Orododices, & Lycambus,
 & Bupalus, iamborum illorum argumenta. Ac videtur
 Deorum aliquis in labia tum adduxisse tibi risum de dicta
 a me Apophrade, ut ipse quidem manifestius, quam Scy-
 thae, ruditatis omnium rerum convincereris, qui commu-
 nia ista, & quae ante pedes sunt, ignores; occasionemque
 & principium praeberes contra te scribendi viro libero,
 quique te domo inde accurate novit, neque metuat quid-
 quam, quo minus omnia proferat, vel praeconio vulget
 potius, quaecunque, praeter multa illa antiqua, nunc etiam
 noctu atque interdum perpetras. Quamquam vanum for-
 tasse & supervacuum fuerit, libertate illa, quae eruditos
 decet, apud te uti: neque enim ipse unquam a reprehensionem
 fias melior, non magis, quam scarabaeus dediscat
 volvere talia, cum semel iis assueverit; neque puto quem-

ὄντα ἔτι τὰ ὑπὸ σοῦ τολμώμενα, καὶ ἃ γέρων ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν παρανομεῖς. οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς, οὐδὲ ἀφανὴς βδελυρὸς εἶ· οὐδὲ δεῖ τινος τοῦ ἀποδύσοντας τὴν λεοντίνην, ὡς Φανερὸς γένοιο, κανθήλιος ὦν, εἰ μὴ τις ἄρα ἐξ Ὑπερβορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἦκοι, ἢ ἐς τοσοῦτον Κυμαῖος εἴη, ὡς μὴ ἰδῶν, εὐθύς εἰδέναι ὄνων ἀπάντων ὕβρι-
στότατόν σε ὄντα, μὴ περιμείνας ὀγκωμένου προσέτι ἀκούειν. οὕτω πάλαι καὶ πρὸς ἐμοῦ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ πολλάκις κεκήρυκται τὰ σὰ, καὶ δόξαν οὐ μικρὰν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα, ὑπὲρ τὸν Χῖον ἐκεῖνον Βάσταν, τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δόξω λέγειν, ὡς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν. Μᾶλλον δε πα- 4

10. Τὸν Ἀριφράδην) Ἀριφράδης οὕτως λειδορεῖται ἀεὶ γυναιξὶ συνῶν, κιθαριδὸς δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης. Ἀριφράδης ἐστὶ μὲν πονηρὸς, ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται· ἐστὶ δ' οὐ μόνον πονηρὸς, οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ἡσδύμην οὐδὲ πανπόνηρος, ἀλλὰ καὶ προτεξεύ-
ρηκέ τι. τὴν γὰρ αὐτοῦ γλώτταν αἰσχρῶς ἤδον. τουτέστι τὸ αἰδοῖον τοῦ

ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφράδης γε Πολύμνηστος καὶ Οἰώνυχος ἀρρήτοποιεῖ. καὶ πολυμνήστεια καὶ αὐτὴ καμωδεῖται ἐπ' αἰσχροτήτι. εἰ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα καὶ σφόδρα φυλάττεται, μήποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ πίνεται ποτηρίου, καὶ αὖθις. Ἀριφράδες παῦσαι ληρῶν. V.

quam esse, qui adhuc ignoret, quae audeas, quaeque senex homo in te ipsum designes. Non ita securus, non ita obscure impurus es: neque opus est, qui leoninam tibi detrahat, ut appareat, te asinum esse, nisi quis forte ab Hyperboreis inde modo ad nos venerit, aut adeo sit Cumanus, ut non ad primum statim conspectum cognoscat, asinorum te omnium esse insolentissimum, neque exspectet, dum rudentem etiam audiat; adeo olim & a me, & apud omnes, & faepe, tua vita praeconio vulgata est; & famam eo nomine non parvam habes supra Ariphradem, supra Sybaritam Mifthonem, supra Chium illum Bastam, illum similibus in rebus doctum. Dicendum tamen, licet obsoleta dicere videar, ne reprehendar, qui solus ea ignorem.

ρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς, ὃ Ἐλεγχος, Φίλος ἀληθεία καὶ παρρησία Θεός, οὐχ ὁ ἀσημώτατος τῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδίοσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα καὶ εἰδότης, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὅποσα ὑμῖν σύνοιδε. χάριεν γοῦν τοῦτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐφελήσειεν ἡμῖν προεισελθὼν οὗτος διηγῆσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τοῦ δράματος τὸν λόγον. Ἄγε τοίνυν, ὦ πρόλογον καὶ δαιμόνων ἄριστε Ἐλεγχε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τοὺς ἀκούοντας, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ Φιλαπεχθημόνως, οὐδ' ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίον τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισοῦντες τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνον εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγησάμενος, ἰλεως ἅπνι ἐκποδῶν, τὰ δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατάλειπε μιμησόμεθα

10. Ἀνίπτοις ποσὶ) Ἀνίπτοις ποσὶ, ἀντὶ τοῦ ἀνετοίμοις, καὶ χωρὶς τινὸς παρασκευῆς. παροιμία ἐπὶ τῶν

ἀμαθῶς ἐπὶ τινὰ ἔργα καὶ πράξεις ἀφικνουμένων. V.

13 Βδελυρία) Αἰσχροποιία. V.

Vel potius advocandus erit Menandri prologorum unus, Elenchus, amicus Veritati & Libertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum, qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus, qui linguam ipsius timetis, qui & novit omnia, & diserte, quae de vobis novit, eloquatur. Lepidum sane fuerit, si velit ille ad nos accedere, & enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide, ut diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias prono, neque illotis, quod aiunt, pedibus ad hanc disputationem devenerimus, sed cum propriam iniuriam ulciscentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis causa persequentes. Haec sola ubi dixeris, & aperte exposueris, propitius e vestigio discedere hinc poteris, & reliqua nobis permittere. Te enim imitabimur, & con-

γάρ σε, καὶ διελέγχομεν τὰ πολλὰ, ὡς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας ἕνεκα, μηδὲνα αἰτιάσασθαι σε. μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτοὺς ἐπαινέσης, ᾧ Φίλτατέ' Ελεγχε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέης αὐτῷ· οὐ γὰρ ἄξιον θεῶν ὄντι ἐπὶ στόμα σοι ἐλθεῖν τοὺς περὶ τῶν οὕτω καταπτύστων λόγους. Ὁ γὰρ σοφιστὴς οὗτος εἶναι λέγων, ὁ 5 πρόλογος ἤδη Φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλοῦ συγγεγραμμένον ἐπιδειξόμενος ταῖς πανηγυρισταῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι, ὁ Πυθαγόρας καλυόμενος ὑπὸ τινος Ἀθηναίου, οἶμαι, μετέχειν τῆς ἐν Ἐλευσίνι τελετῆς, ὡς Βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτὲ, καὶ Εὐφορβος γεγονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῖον, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων ἀλλοτρίων πτερῶν. βουλόμενος δὴ μὴ ἑῷλα δόξαι λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου, δεῖται τῶν συνήθων

4 Αὐτῶς) Ματαίως. V.

6 Ὁ γὰρ σοφιστὴς) Τίμαρχος. V.

16 Σχεδιάζειν) Ἦτοι σχέδια λέγειν, τὰ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενα. V.

vincemus eum in plerisque, ut libertatis veritatisque neglectae nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenche carissime, neque, isti quae insunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis. Nimirum iste, qui Sophistam se esse ait, ista iam loquitur Prologus, Olympiam venit aliquando, orationem olim conscriptam habiturus in panegyri. Erat autem argumentum libelli, Pythagoras prohibitus ab aliquo, Atheniensium puto, sacris Eleusiniis interesse, tanquam Barbarus, quod ipse dicitaverat Pythagoras, se quondam Euphorbum fuisse. Erat porro oratio illa ad Aesopicae corniculae instar consarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempore proponere, quae de libro edidicerat: rogat sodalium aliquem,

τινός, (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ) ἐπειδὴν αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ προελέσθαι. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐποίησε, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τὸν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκεῖνον λόγον. Ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνείρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλοῦ ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἡ ἀναισχυντία οὕσα ἐπήμυνε, καὶ χεῖρα ὥρεγε, καὶ συγγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκουόντων. καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρεᾶ ἐκεῖνον μεταξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδῆλουν ὥς οὐ λέληθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ῥαδιοουργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἐν τούτῳ μόνον ἔργον ἔχοντες ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχῃσι πρὸς τὸ διαγιγνώσκειν, ὅτου ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμησάντων ἐπὶ ταῖς καλουμέναις μελέταις σοφιστῶν.

7 Ἐν δὲ τούτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας

8 Ἐπήμυνε) Ἐπεβούθει. C. 17 Ὁ τὸν λόγον) Λουκιανός. G.

(erat ille Patrensis, in causis multum versatus homo) cum argumenta posceret dicendi, Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo, ac persuadet theatro, ut audire vellent homines illam pro Pythagora orationem. Postea iste in actione valde improbabilis, qui connefferet orationem, qualem videri necesse est a longo inde tempore commentatam & meditatam, etsi quam maxime praesens homini impudentia pro illo pugnaret, & manum illi porrigeret, & certamen illius adiuvaret. Risus interim multus apud auditores, cum alii in Patrensem illum intuentes, subindicarent, auxilium istius imposturae ab illo praestitum non latere: alii vero, qui agnoscerent quae dicebantur, toto, quo audiebant, tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoscendo, cuius esset unumquodque eorum Sophistarum, qui paulo ante nostram aetatem in declamationibus floruerunt. Inter hos autem omnes, qui riderent, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scri-

ἦν ἐν τοῖς γελαῖσι καὶ αὐτός. τί δ' οὐκ ἔμελλε γελαῖν ἐφ' οὕτω περιφανεί, καὶ ἀπιθάνῳ, καὶ ἀναισχύντῳ τολμήματι; καὶ πῶς; (ἔστι δὲ ἀκρατὴς γέλωτος) ὁ μὲν τὴν Φωγὴν ἐντρέψας εἰς μέλος, ὡς ᾤετο, θρήνόν τινα ἐπηύλει τῷ Πυθαγόρᾳ, ὁ δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ὄνον καθαρίζειν πειρώμενον ὀρών, ἀνεκάγχασε μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς οὗτος ὁ ἐμός· ὁ δὲ εἶδεν ἐπιστραφεῖς. τοῦτο ἐξεπολέμασσε τότε αὐτοὺς ἐναγχος. Ἐνθένδε ἦν μὲν ἡ τοῦ ἔτους ἀρχή, 8 μᾶλλον δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νομηνίας τρίτη, ἐν ἣ οἱ Ῥωμαῖοι, κατὰ τὶ ἀρχαῖον, εὐχονταί τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἀπαντος τοῦ ἔτους εὐχάς τινας, καὶ θύουσι, Νουμᾷ τοῦ βασιλέως καταστησαμένου τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς, καὶ πεπιστεύκασιν τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς εὐχομένοις. ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἐορτῇ καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσιόντα τὸν κατάπτυστον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λόγων ὑπο-

3 Ἀκρατὴς γέλωτος) Γέλως γὰρ ἦν ὅλον τὸ σύγγραμμα. G.

7 Ἐξεπολέμησεν) Πολεμίους ἐποίησεν. (ἴσως ἐξεπολέμασεν) G.

pfit. Quí enim non rideret auso tam manifesto, & improbabili atque impudenti? Quí, inquam? Est autem alioquí risus impotens. Atque ille quidem inflexa ad modulationem voce, threnum quendam, uti putabat, accinebat Pythagorae: at hic poëta meus, in suaves cachinnos solvi, asinum videns citharam tractare conantem. Verum iste conversus hoc observat. Hoc illos tum nuper inimicos reddidit. Deinde fuit principium anni, vel potius dies a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco quodam more, & ipsi vota quaedam pro toto anno, & sacra faciunt, a Numa rege praescripta, creduntque, Deos illo maxime die operam dare precantibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is, qui riserat Olympiae insuticium illum Pythagoram, cum videret accedere conspuendum istum atque superbum alienae orationis histriionem, cuius

κριτὴν, (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀκριβῶς εἰδῶς αὐ-
τοῦ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν, καὶ μιαιρίαν τοῦ βίου,
καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ ἃ ποίῳν κατεῖληπτο) Ὁρα
ἡμῖν, ἔφη πρὸς τινὰ τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσ-
άντητον τοῦτο θέαμα, ὃς Φανεῖς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέ-
ραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσιν. τοῦτ' ἀκούσας ὁ σοφιστὴς
τὴν ἀποφράδα, ὡς τι ξένον καὶ ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων
ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ πάλαι ἐκεῖνου
γέλωτος ἡμύνετο, ὡς γοῦν ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας
ἔλεγεν, ἀποφράς· τί δὲ τοῦτό ἐστι; καρπὸς τις, ἢ βο-
τάνη τις, ἢ σκεῦος; ἄρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομένων τί
ἐστὶν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν οὔτε ἤκουσα πώποτε, οὔτ' ἂν
9 συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει. Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τού-
του διεξιέναι, καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλωτα.
ἐλελήθει δὲ κατ' αὐτοῦ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαιδεύ-

15 Ὑστάτον τὸ μέγα) Euripi- την ὅπα, ἥτοι τὴν ὑπερέχουσαν, τὴν
des: οἱ δ' ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστά- βασιλικήν. G.

etiam mores accurate nosset, & reliquam vitae istius libidinem
atque impuritatem, quaeque facere diceretur, & in quibus depre-
hensus fuerat, Suadeo, inquit ad sodalium quendam, devite-
mus infelicis occurfus hoc spectaculum, qui sua praesentia
iucundissimum nobis diem atrum (Apophrada) videtur fa-
cturus. Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tan-
quam peregrinum & alienum Graecis nomen statim risit, & prio-
ris illius risus nomine virum ultus est, ut quidem sibi videbatur,
& apud omnes usurpabat hoc ipsum, Apophras! Quid vero
id rei est? fructusne aliquis? an herba quaedam? an vas?
an esculentorum quiddam vel poculentorum est Apophras?
Equidem nec audiui unquam, neque intelligebam unquam,
quid sibi velit. Talia iste contra hunc meum se disputare opi-
nabatur, multumque Apophradi risum conflatbat, ignarus nem-
pe, ultimum se hoc ruditatis contra se indicium proferre. Hac

σίας ἐκφέρων. ἐπὶ τούτῳ τόνδε τὸν λόγον συνέγραψεν,
 ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν, ὥς δείξειε τὸν ἀοίδιμον σοφί-
 στήν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων ἀγνοοῦντα, καὶ ὅποσα καὶ
 οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν καπηλείων εἰδέειν. ταῦ-
 τα μὲν ὁ Ἐλεγχος. Ἐγὼ δὲ (ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα 10
 τοῦ δράματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ Δελ-
 Φικοῦ τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μὲν σου τὰ ἐν τῇ πατρίδι,
 οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ,
 οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ, εἶτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλ-
 λάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἑφέσῳ νῦν,
 ἅπερ κεφαλαιωδέστατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κο-
 ρυφῇ, καὶ κορωνίς τοῦ τρόπου. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, Ἰλιεύς ὢν, τραγωδοὺς ἐμισθώσω, καὶ ρὸς ἥδη σοι
 ἀκούειν τὰ σαυτοῦ κακὰ. Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέ- 11
 πω περὶ δὲ τῆς ἀποφράδος πρότερον. εἰπὲ γάρ μοι πρὸς
 Πανδῆμον, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβήβης, πῇ σοι

6 Ἐκ τοῦ Δελφικοῦ) Ὡς κε-
 κρυμμένα μὲν, ἀληθῆ δέ. G. (Cor-
 rupte scriptum erat κεκριμένα.)

16 Καὶ Γενετυλλίδων) Εἰς ἀφρο-
 δίσια σκῶψαι βουλόμενος τὸν κακο-
 δαίμονα τούτον, τοῖς τοιούτοις αὐ-

igitur causa hunc libellum conscripsit ille poëta meus, qui me
 ad vos prae-misit, ut ostendat, nobilem Sophistam communia Grae-
 corum ignorare, quaeque de officinis etiam & cauponis homines
 norunt. Ista quidem Elenchus. Ego vero (iam enim ipse
 suscepi quod reliquum est fabulae) iure meo iam possem
 ista velut e Delphico tripode dicere, quid in patria egeris,
 quid in Palaestina, quid in Aegypto, quid in Phoenice &
 Syria, quid deinde in Graecia & Italia: ac super omnia,
 quae nunc Ephesi, quae quidem maxime capitalia, & fasti-
 gium amentiae tuae, & imposita moribus tuis coronis. Cum
 enim, quod est in proverbio, Iliensis ipse tragoedus condu-
 xeris; iam decebat tua te mala audire. Sed potius ista non-
 dum: de Apophrade autem prius. Nam dic mihi, per ego
 te Vulgivagam, & Genetriculam, & Cybeben oro, qua-

μεμπτόν, καὶ γέλωτος ἄξιον τοῦνομα εἶναι ἔδοξεν ἡ ἀπο-
 Φράς; νῆ Δί', οὐ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλὰ πό-
 θεν ἐπεισκαμάσαν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτοὺς ἢ Θρά-
 κας, ἢ Σκύθας, ἐπιμιξίας. σὺ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶσθα
 τὰ τῶν Ἀθηναίων) ἐξεκλείσας τοῦτο εὐθύς, καὶ ἐξεκή-
 ρυξας τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τούτῳ, ὅτι βαρ-
 βαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους τοὺς Ἀτ-
 τικούς. καὶ μὴν τί ἄλλο οὕτως Ἀθηναίους ἐπιχώριον, ὥς
 τουτὶ τοῦνομα, φαῖεν ἂν οἴγε σοῦ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰ-
 δότες; ὥστε θᾶπτον ἂν τὸν Ἐρεχθεά, καὶ τὸν Κέκροπα,
 ξένους ἀποφῆναις, καὶ ἐπήλυδας εἶναι τῶν Ἀθηναίων, ἢ
 τὴν ἀποφράδα δείξειας οὐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς
 12 Ἀττικῆς. Πολλὰ μὲν γὰρ ἐστίν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ
 ταῦτα τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν· ἀποφράδα δὲ

τὸν ὀνόμασιν ὀρχῶσαι διέγνωκεν, ἃ
 προδύλας τῆς αἰσχρᾶς Ἀφροδίτης
 εἰσὶν ἐπίθετα. V. Γενετυλλίδες δαί-
 μων παρὰ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως
 αἰτίας· ob quod & appellata sic. οἱ
 δὲ περὶ τὴν Ἀρτεμίν φασιν τῶν το-
 κητῶν ἐφόρους. καὶ πάλιν παρὰ τὴν

γένεσιν. Aristoph. ἡδὺ τὸ μέλος, ὃ
 πίνονται Γενετυλλίδες, καὶ Σηλυ-
 δριῶδες καὶ κατεγλαττισμένον, καὶ
 μανδραγόταν. Γενετυλλίδες, ἢ τοὶ ἡ Ἀ-
 φροδίτη, ὥς γενέσεως αἰτία. G.

11 Ἐπήλυδας) Ξένους, ἐποίκους.
 G.

re tibi reprehensione aut risu dignum *Apophradis* nomen
 visum est? Ita sane. Nec enim erat Graecorum proprium;
 sed alicunde quasi commissatum venit illis a Celtarum, aut
 Thracum, aut Scytharum colluvie. Tu vero (nostri enim
 Atheniensium omnia) statim hoc exclusisti, & praeconio
 de Graeco solo eiecisti. Hinc risus, quod barbare loquor,
 & peregrinum in morem, & terminos Atticos egredior.
 Verum enimvero quod aliud ita Atheniensibus patrium
 sit, atque hoc nomen, qui magis, quam tu, norunt talia,
 dixerint: adeo ut citius Erechtheum & Cecropem peregri-
 nos atque advenas esse Athenis ostendas, quam *Apophra-
 da* demonstres non domesticam esse indigenamque Atticae.
 Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo, ac reliqui ho-
 mines, appellant. *Apophrada* autem soli isti, atrum, & abo-

μόνοι ἐκεῖνοι τὴν μιᾶρὰν, καὶ ἀπευκτὴν, καὶ ἀπαίσιον,
καὶ ἀπρακτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδοὺ καὶ μεμά-
θηκας ἤδη ὁδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφράς
ἡμέρα, ὅταν μῆτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μῆτε εἰσα-
γάγιμοι αἱ δίκαι ᾧσι, μῆτε τὰ ἱερὰ ἱερουργῇται, μὴδ'
ὅλως τι τῶν αἰσίων τελεῖται, αὕτη ἀποφράς ἡμέρα.
Ἐνομίσθη δὲ τοῦτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἡ γὰρ 13
ἀνῆττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκεῖνας
τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπράκτους
καὶ ἀκύρους τῶν ἐννόμων πράξεων εἶναι, ἡ καὶ, νῆ Δία.
καίτοι ἀκαιρον ἴσως, καὶ ἔξαρὸν γε ἤδη, γέροντα ἀνδρᾶ
μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μὴδὲ τὰ
πρὸ τούτων εἰδὸτα. πάνυ γοῦν τοῦτ' ἐστὶ τὸ λοιπόν, καὶ
ἐκμάθης αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔση. πόθεν γὰρ, ὦ οὗτος;
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ὅποσα

minandum, & infaustum, & inauspicatum, & similem ti-
bi diem. Ecce iam obiter didicisti, quid tibi velit apud il-
los dies *Apophras*: cum neque magistratus sui copiam fa-
ciunt, neque in iure aliquis conveniri potest, neque sacra
peraguntur, neque omnino rerum, quas faustas esse vo-
lumus, quidquam peragitur: illa dies *Apophras* est. Illud
vero aliis aliisque de causis receptum est. Aut enim ma-
gnis superati proeliis, deinde dies hofce, quibus talia il-
lis evenerant, nefastos esse constituerunt, quibus nihil le-
gitimae actionis, ita quidem ut ratum deinde esset, pos-
set suscipi: aut etiam, per Iovem. . . . Quamquam intem-
pestivum forte, & serum nimis iam, aliter instituere fe-
nem hominem, ac de novo docere talia, qui neque ea,
quae praecedunt, noverit. Nimirum, dicas forte, hoc est
solum reliquum: & hoc si discas, futurum ut omnia dein-
de noveris. Unde enim, mi homo? Reliqua enim si igno-
res, condonandum fuerit, quae extra communem quae

- ἔξω τοῦ πολλοῦ πάτου, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις τὴν ἀποφράδα δὲ, οὐδὲ βουλευθεὶς ἂν, ἄλλως εἴποις. ἐν γὰρ
- 14 τοῦτο καὶ μόνον ἀπάντων τούνομα ἔστω, Φησί τις. Ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ' οὐ, ὅποσα αὐτῶν μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὥς μὴ ταραττοιμεν τὰς ἀκοὰς, καὶ τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ ᾧτα. ἐγὼ δὲ, ὦ βέλτιστε, πρὸς μὲν σὲ ἴσως ταῦτα περὶ σοῦ εἰπὼν, ἡμαρτον, ἐχρῆν γάρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτρίων πάτρια διαλέγεσθαι σοι, ἕως ἐκμάθης τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκούειν ἡδέα τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλήσιν, οἶμαι, καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν συνεῖναι χρή. εἶτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνους τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν Φωνῆς, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τούνομα διετέλεσεν, οὕτως αἰεὶ, καὶ
- 15 πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον. Εἶπον ἂν καὶ τοὺς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σε δια-

viam, & plebeiis incognita: sed *apophrada*, ne si velis quidem, aliter dixeris. Unum nempe hoc & solum omnium nomen hoc esto, dicit forte aliquis. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimirum non usitata vulgo, ne perturbemus audientes, auresque eorum, quibuscum versamur, vulneremus. Ego vero, bone vir, peccaveram, si ad te ista de te dixissem: oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, & auditu tibi essent iucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua utendum est. Deinde cum Attici etiam diversis temporibus multa in lingua sua mutaverint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, & ab omnibus. Dicerem etiam eos, qui ante nos hoc nomine usi sunt, nisi & ea ratione

ταράξειν ἔμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιόν. μᾶλλον δὲ οὐδ' ἐγὼ σοι τοὺς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλλὰ σύ μοι ἓνα τῶν πάλαι δείξας οὐ κεχρημένον τῷ ὀνόματι, Χρυσοῦς, Φασίν, ἐν Ὀλυμπία στάβητι. καίτοι, ὅστις γέρων ὦν, καὶ ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ μοι ὅτι καὶ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κόρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, μὴ εἰδέναι. Λοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὡς τὸ μὲν ὄνομα ἤδεῖς, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτοῦ ἄκαιρον ἡτιάσω· Φέρε δὴ καὶ ὑπὲρ τούτου πρὸς σέ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα, σὺ δὲ πρόσεχε τὸν νοῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τοῦ μηδὲν εἰδέναι. εἰ οἱ πάλαι πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέρριψαν ἐς τοὺς σοὶ ὁμοίους ἕκαστοι τοὺς τότε· ἦσαν γὰρ καὶ τότε, ὡς τὸ εἶκος, βδελυροὶ τινες ἐς τὰ ἥθη, καὶ μια-

6 Ἀφῆλιξ) Πρεσβύτερος. V. 10 Ἡτιάσω) Ἐμέμφου. V. 15 Βδελυροὶ) Αἰσχροποιοί. G.

te perturbaturus essem, peregrina tibi & incognita poetarum, ac rhetorum, & historicorum nomina recensendo. Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim norunt. At tu mihi unum si ostenderis antiquorum non usum eo nomine, aureus, aiunt, stabis Olympiae. Et si, quisquam senex & devexa aetate haec talia ignorat, idem mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, & in Isthmo Corinthum, & Spartam in Peloponneso. Reliquum illud forte tibi fuerit, uti dicas, nomen quidem te scivisse, sed usum intempestivum a te esse reprehensum. Age igitur, pro hoc etiam, ut par est, causam dicam: tu vero animum adverte, si non nimis parum tua referre putas, nihil scire. Si antiqui multa id genus ante nos iecerunt in tui similes suae quisque aetatis: (fuerunt enim tum quoque, ut verosimile est, abominandi quidam moribus,

ροὶ, καὶ κακοήβεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα ταῖς τοιούτοις ὑποδήμασιν· ὁ δὲ Λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας δορυβάδης ῥήτωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἐβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμαις, καὶ εἴνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὴν σπουδὴν τοῦ δήμου· μὴ δῶς οὖν καὶ μοι, πρὸς Ἀδώνιδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντρο-
 17 Φον, ἡμέρα δυσΘήμῳ καὶ ἀπαισίῳ; Ἡμεῖς καὶ τοὺς χωλοὺς τῷ δεξιῷ ἐκτρεπόμεθα, καὶ μάλιστα εἰ ἔωθεν ἰδοίμεν αὐτούς. καὶ εἰ τις βάκηλον ἢ εὐνοῦχον ἰδοί, ἢ πίθηκον, εὐθὺς ἐξιὼν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ ἐπ' ἀνέρχεται, οὐκ ἀγαθὸς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρους ἐκεῖνας πράξεις ἔσεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσΘήμῳ κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ δὲ, καὶ ἐν θύραις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ ἔωθεν τοῦ ἀπαντος ἔτους,

& impuri, & malefica vita) & alius Cothurnum quandam appellavit, vitam illius depingens, quae talibus calceamentis comparari posset; alius Rabiem, quod conciones tumultuosus orator perturbaret; alius Septimum, quod ut pueri septimis cuiusque mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, rideretque, ac ludibrio sibi feriam rem populi haberet: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adonidem, dederis, uti comparem hominem undique malum, flagitio omni innutritum, inauspicato diei atque infauisto? Nos etiam claudos dextro pede averfamur, & maxime si mane illos videamus: & si quis aut exfectum videat aut castratum, aut fimiam, ad primum domo egressum, in sua vestigia reversus redit, auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones, post malum illud atque obscoenum primum omen. In principio vero, atque in foribus, primoque egressu, summoque velut mane totius anni, si quis videat cinæ-

εἴ τις ἴδοι κίναιδον, καὶ ἀπόρρητα ποιοῦντα, καὶ πᾶσχον-
τα, ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἀπερρώγοτα, καὶ μονον-
ουχὶ τοῦνοματῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα,
γόητα, ἐπίορκον, ὀλεθρον, κύφωνα, βάραβρον, μὴ φύ-
γη, μὴδ' εἰκάσῃ τοῦτον ἀποφράδι ἡμέραι· Ἀλλ' οὐχὶ 18
σύ τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἕξαρνος γένοιο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν σῇ-
δα τὴν σὴν, ὅσγε καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δο-
κεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλλυταί σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ
πᾶσι δῆλος εἶ καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμόσε χωρή-
σειας, καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοιοῦτος εἶναι, τίσι πιστὰ ἐρεῖς;
τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς; (ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον)
ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου τροφαῖς, καὶ ὡς
παραδοὺς σεαυτὸν τῷ ὀλεθρῷ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμ-

4 Κύφωνα) Κύφωνες ζύλα ἦσαν ἐπιτιθέμενα εἰς τοὺς πέγοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ εὐρῶσιν ἀναχύ-
ψαι. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, ὃ τύμ-
πανα, ὃ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε; κύ-
φαν δέ ἐστι δεσμός ξύλινος, ὃν οἱ μὲν
κλοῖον, οἱ δὲ καλοῖον ὀνομάζουσιν.
ἐνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφαν
τάσσεται καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν
καὶ ὀλεθρίων. καὶ κυφανισμός ἐπὶ
τῶν τιμαριῶν. Ἀρχίλοχος δὲ, ἀντὶ

τοῦ κακὸς, καὶ ὀλεθρίου, εἰρηται κύ-
φαν παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δε-
σμίους κύφειν. ἐὰν δέ τις θρασυνό-
μενος τὰ ἐκ τοῦ νόμου παρ' οὐδὲν
ποιήσεται, δεδότησθαι ἐν κύφῳ πρὸς
τῷ ἀρχεῖν ἡμερῶν κ', ἐπιπρέμενος
μέλιτι γυμνὸς καὶ γάλακτι, ἵνα ἢ
μέλιτταις καὶ μυῖαις δειπνῶν. τοῦ
δὲ χρόνου διελθόντος κατὰ κρημνῶν
ᾧ δέισθαι, πολλὴν γυναιχεῖαν περι-
βαλόντα. V.

dum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipfa
re, ruptumque & viētum, & tantum non nomine suo-
rum operum appellatum, impostorem, praestigiatozem,
periturum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat?
non atro hunc diei compareret? Verum nonne talis tu es?
Non negaveris, si fortitudinem tuam novi, qui etiam mul-
tum tibi ea in re placere videaris, quod non perit tibi
fama operum, sed manifestus es omnibus & famofus. Si
vero manum conferere velis, ac negare, te talem esse: qui-
bus fidem dictorum facies? civibusne tuis? inde enim in-
cipere aequum est. Sed norunt illi prima tua alimenta, &
quomodo deditus tua voluntate perditō illi militi cum illo

μαζίας αὐτοῦς, ἀλλὰ Φεύγεις ἐκὼν πατρίδα, οὔτε χεῖ-
μα κακὴν, οὔτε θέρει ἀργαλέην, ἀλλὰ καλλίστην καὶ
μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγχεσθαι,
καὶ τοῖς εὐδοσι καὶ μεμνημένοις τῶν πάλαι ἐπέων συν-
εῖναι, βρύχως ὡς ἀληθῶς ἔστι σοι, καίτοι τί τὰῦτα λη-
μῶς; τίνα γὰρ αἰ ἀνδρσφείης σὺ; τί δ' αἰ ἀσχυρὸν ἡγή-
σαιο τῶν ὑστέρων; πυνθανομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναι
σοι μεγάλα παρ' αὐτοῦς, τὸ οὐστηριον ἐκεῖνο πυργεῖον, ὡς
τοῖ τοῦ Σινωπέως πῦλον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐ-
τό. τοὺς μὲν οἷα πολίτας οὐδαμῶ οὐδαμῶς μεταπέσεις
αἰ, μὴ οὐχὶ τῶν ἀπάντων βδελυρώτατον σε ἡγεῖσθαι,
οἰεῖσθαι κοινὸν ἀπάσῃ τῇ πόλει. Τάχα δ' αἰ τοὺς ἄλλους 20
τοὺς ἐν τῇ Συρίᾳ προσλάβεις ὁμοψήφους, εἰ λέγεις μη-
δεὶ πονηρὸν μηδὲ ἐπαίτιον βεβιωῖσθαί σοι. Ἡράκλεις, ἢ
μὲν Ἀντιόχεια καὶ τῦργον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τὸν Ταρσό-
θεν ἤκοντα ἐκεῖνον νεανίσκον ἀπαγαγῶν, ἀλλὰ καὶ ἀνα-

9 Τοῦ Σινωπέως) Διηγέται. V.

regione verfaris, sed sponte exfulas e patria, nec mala per
hiemam, neque gravi per aestatem, sed pulcherrima &
maxima earum, quae in Phoenice sunt, omnium. Nempe
redargui, & verfari cum fcientibus & recordantibus an-
tiquorum illorum, vere tibi fufpendium eft. Verum quid
ita deliro? Quem enim tu verereris? Quid ultimorum
turpe putares? Audio vero etiam, poffeffiones apud illos
magnas tibi eñe, miferam illam turriculam adeo, ut Sino-
penfis doñum cum illa comparatum Iovis aula eñe videat-
ur. Civibus ergo tuis nulla unquam ratione perfuadeas,
quo minus omnium te putent impuriffimum, commune
totius civitatis opprobrium. Fortaffe autem reliquorum in
Syria fuffragia feras, fi dicas, nihil tibi malum neque ob-
noxium patratum eñe? At Hercule ipfum opus vidit An-
tiochia, cum venientem illum e Tarfo adolefcentem abdu-

δέρειν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν ἀλλὰ ἴσασί γε,
 καὶ μέμνηνται οἱ τότε ὑμῖν ἐπιστάντες, καὶ σὲ μὲν ἐς γό-
 νυ συγκαθήμενον ἰδόντες, ἐκείνῳ δὲ, οἷσθα ὅ, τι καὶ
 21 ποιοῦντά, εἰ μὴ παντάπασιν ἐπιλήσμων τις εἴ. Ἄλλ' οἱ
 ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μετὰ τοὺς ἐν Συρίᾳ
 θαυμαστοὺς ἄθλους ἐκείνους ὑποδεξάμενοι Φεύγοντα,
 ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἱματιοκαπήλων διωκόμενον, παρ'
 ὧν ἐσθῆτας πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ'
 οὐκ ἐλάττω σοι ἢ Ἀλεξάνδρεια σύνειδεν, οὐδὲ, μὰ Δί',
 ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κεκρίσθαι αὐτήν· ἀλλ'
 ἦτε ἀκολασία γυμνότερα, καὶ ἡ αἰσχρουργία σοι ἐκεῖ
 ἐπιμανεστέρα, καὶ τοῦνομα ἐπὶ τούτοις μείζον, καὶ ἐπὶ
 πᾶσιν ἀκάλυπτος ἢ κεφαλή· εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι
 ἐξάρνων γιγνομένων μηδὲν τοιοῦτον ἐργάσασθαι, καὶ βοη-
 ῖος ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ ἐν τοῖς ἀρ-
 στοῖς Ῥωμαίων. τοῦνομα δὲ αὐτὸ δάσεις ἀπασιωπῆσαι

xisti... Verum etiam detegere ista turpe forte mihi fue-
 rit. Interim norunt & meminere, qui tum adfuerunt, ac
 te conquiniscentem viderunt, illum autem, facientem il-
 lud, quod tu nosti, nisi omnino obliuiofus es. Sed Aegy-
 ptii forte te ignorant, qui post praeclara illa in Syria cer-
 tamina fugientem ob ea, quae dixi, te receperunt, cum
 vestiarii te mercatores persequerentur, a quibus emtas ve-
 stes pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum tibi
 Alexandria conscia est, nec oportebat, ita me Iuppiter, il-
 lam Antiochia inferiorem iudicari. Verum libido magis nu-
 da, & turpitudine flagitiorum furiosa magis, & maior pro-
 pter ista celebritas, & super omnia caput apertum. Unus
 solus neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; & auxilio
 tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir inter principes Ro-
 manorum. Nomen ipsum tacere mihi permittes, idque

μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας εἰδόμενος, ὃν λέγω. ἐκεῖνος
 τοίνυν τὰ μὲν ἄλλα ὅποσα ἔτλη ἐν τῇ συνουσίᾳ ταλμη-
 θέντα ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἡνίκα σε κατέλαβε
 τοῦ μεираκίου τοῦ οἰνοχόου τοῦ Οἰνοπίωνος ἐν γόνασι κεί-
 μενον, τί οἶε; ἐπίστευσεν ἂν σοι μὴ εἶναι τοιοῦτον, αὐτὸ
 τὸ ἔργον ὁρῶν; οὐκ, εἶγε μὴ παντάπασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ'
 ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ
 καθάρσιόν γε, ὥς Φασι, περιεγεγῶν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.
 Ἀχαΐα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πάντα ἐμπέπλησται τῶν 22
 σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης, καὶ ὄναί οἱ γε τῆς
 εὐκλείας. ὥστε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν
 Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ
 ἀληθέστατον, πῶς οὐκ ἂν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου
 ᾔδεισαν; καίτοι καινὸν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖ-
 κας προσέμαβες. Οὐ περὶ πόδα οὖν τῷ τοιούτῳ, εἰπέ μοι, 23
 ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Δίῳ, καὶ Φι-
 15 Παρὰ πόδα) Ἐγγύς, πλησίον. G.

cum sciant omnes, quem designem. Ille igitur quot alias
 res sustinuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid
 attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri pocillato-
 ris Oenopionis in genibus iacentem, quid putas? crediditne
 tibi, te non esse talem, ipsum opus cum videret? Non:
 nisi caecus omnino fuit. Verum indicavit nempe senten-
 tiam suam, qui statim domo te eiceret, & purgamina
 quaedam, ut aiunt, post excessum tuum circumferret. Er-
 go Achaia quidem & omnis Italia tuorum plena facino-
 rum, & partae inde famae. Ac fruaris, opto, ista gloria.
 Itaque ad eos, qui mirantur, quae nunc fiunt Ephefi, il-
 lud equidem dico, quod est verissimum, quam non ad-
 miraturi tum essent, si priora tua nossent? Verum etiam
 novum quiddam hic, circa mulieres, addidicisti. Nonne
 ergo tali homini convenit, dic mihi, *Apophrada* vocari?
 Sed quid, per Iovem, etiam osculum offerre nobis adhuc

λῆσαι τῷ στόματι προσέτι ἀξιώσεως ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις
 τοῖς ἔργοις; τοῦτο γοῦν τὸ ὑβριστότατον ποιεῖς, καὶ μά-
 λιστα πρὸς οὓς ἥκιστα ἐχρῆν, καὶ τοὺς ὀμιλητάς, οἷς
 ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπο-
 λαύειν, τὸ βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς Φω-
 νῆς, τὸ ἄκριτον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντῃ ἄμουσον, καὶ τὰ
 τοιαῦτα· Φιλεῖσαι δέ σε ἐπὶ τούτοις μὴ γένοιτο, ὦ ἀλεξι-
 κακὲ' ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἐχιδναν Φιλεῖσαι ἄμεινον, δῆγ-
 μα ἐκεῖ τὸ κινδύνευμα, καὶ ἄλγῃμα, καὶ ὁ ἰατρός εἰς-
 κληθεῖς, ἐπήμυνεν· ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ Φιλήματος, καὶ τοῦ
 ἰοῦ ἐκείνου, τίς ἂν ἢ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν
 θεὸς ἐπακούσειεν ἐτι εὐχομένου; πόσων περιρραντηρίων,
 24 πόσων ποταμῶν δεῖ; Καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας
 τῶν ἄλλων ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα
 καὶ τηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα
 μὴ εἰδώς, ἡσυχνόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρ-
 νηθεῖν ἂν· σὲ δὲ οὐδεὶς ἡτιάσατο ἡμῶν βρωμολόγους λέ-

audes post isthaec facinora? hoc enim facis contumelio-
 sissime, & illis maxime, quibus minime oportebat, tuis
 fodalibus, quos satis erat illa sola oris tui mala exhaurire,
 nomina barbara, vocem asperam, nihil discretum, nihil
 ordinatum, a Musis aliena omnia, & quae his similia sunt.
 Osculum autem te ferre insuper, absit, Depulsor malo-
 rum! natricem aut viperam osculari potius est. Morsus hic
 periculum, & dolor, quem advocatus depellit medicus.
 A tuo vero osculo, & isto veneno, quis ad templa acce-
 dat vel altaria? Quis Deus amplius precantem exaudiat?
 quot adspersionibus, quot fluminibus opus erit? Ac talis
 ipse cum esses, risisti alios de nominibus ac verbis, faci-
 nora talia ac tanta perpetrans? Verum ego, si nescissem
Apophrada, pudore afficerer potius, tantum abest, ut me
 usum eo nomine, negem: at te nemo nostrum adhuc ac-

γοντα, καὶ τροπομάσθλητας, καὶ ῥησιμετροῖν, καὶ Ἀ-
 θηνῶν, τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ, καὶ ἀνθοκρατεῖν, καὶ σφεν-
 δικίζειν, καὶ χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε ὁ λό-
 γιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. ποῦ γὰρ ταῦτα
 τῶν βιβλίων εὐρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἱαλέ-
 μων τινὸς ποιητῶν κατορυγμένα, εὐρώτος καὶ ἀρα-
 χνίων μεστὰ, ἥπου ἐκ τῶν Φιλανίδος δέλτων, ἃς διὰ
 χειρὸς ἔχεις; σοῦ μέντοι, καὶ τοῦ σοῦ στόματος ἄξια.
 Ἐπεὶ δὲ τοῦ στόματος ἐμνήσθην, τί Φαίης ἂν, εἴ σε ἡ 25
 γλῶττα εἰς δικαστήριον προκαλεσαμένη (ῥᾶμεν γὰρ
 οὕτως) ἀδικήματος, ἢ, τὸ μετριώτατον, ὕβρεως διώκοι,
 λέγουσα, Ἐγὼ σε, ὦ ἀχάριστε, πένητα καὶ ἄπορον
 παραλαβοῦσα, καὶ βίου δεόμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς
 Θεάτροις εὐδοκίμειν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῖνον, νῦν δὲ Μη-
 τίοχον, εἴτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖσα; μετὰ ταῦ-
 τα δὲ, παῖδας συλλαβίζειν διδάσκοντα, μακρῷ χρόνῳ
 ἔβωσκον, ἤδη δὲ καὶ τοὺς ἀλλοτρίους ταύτους λόγους ὑπα-

cusavit, cum verbicrepos diceres, & morefuites, & vocime-
 iiri, & Athenurio, h. e. Athenas cupio, & floripotentem esse,
 & σφενδικίζειν, & χειροβλημᾶσθαι. Male te malum ho-
 minem dicendi arbiter Mercurius ipsis tuis cum verbis con-
 terat! Ubi enim librorum ista invenis? In angulo forte Ia-
 lemorum poetarum cuiusdam defossa, rubiginis & aranea-
 rum plena, aut forte de Philaenidis tabulis, quas prae
 manu habes; te tamen ac tuo ore dignissima. Cum vero
 in mentionem oris incidi, quid dicas, si tecum in ius vo-
 cato lingua, (ita enim ponamus) iniuriae, aut minimum
 contumeliae agat, dicens, Ego te, ingrate, pauperem &
 omnium inopem cum accepissem, & victus indigum, primo in
 theatris ut floreres effeci, quae modo Ninum te, modo Metio-
 chum, & paulo deinde post Achillem constituerim. Postea syl-
 las colligere docentem pueros diu alui. Iam vero, alienas agens

κρινόμενον, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν
 προσήκουσαν δόξαν περιῆψα· τί τοῖνυν τηλικούταν ἔχων
 ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις ἐπι-
 τάγματα αἰσχίστα, καὶ ὑπουργίας καταπτύστους;
 οὐχ ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ
 ἐπιορκεῖν, καὶ τοὺς τοσούτους ὕβλους καὶ λήρους διαν-
 τλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον τῶν λόγων ἐκείνων ἐμείν;
 ἀλλ' οὐδὲ νυκτὸς τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν ἕως
 ἀλλὰ μόνη σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατοῦμαι, καὶ μιαι-
 νομαι, καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέ-
 γνωκας, καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύξεις
 τοσούτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοι-
 αῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι προστέτα-
 κται. ὥς ὦφελε καὶ μέ τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας,
 ἐκτεμεῖν. μακαριώτεραι γοῦν μοι αἱ γλῶτται τῶν τὰ
 26 τέκνα κατεδηδοκότων. Πρὸς Θεῶν, ἣν λέγῃ τὰῦτα ἡ
 γλῶττα, ἰδίαν αὐτῇ Φωνὴν λαβοῦσα, καὶ τὸν πῶγονα

*orationes, Sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae ni-
 hil ad te pertineat, conciliaui. Quid igitur tantum habes, quod
 mihi obiicias, quod ita mecum agis, & imperia mihi imperas
 spurcissima, ac despuenda ministeria? Nonne satis mihi erant
 diurna illa opera, mentiri, peierare, tot nugas & deliramenta
 exhaurire, vel potius coenum orationum illarum vomere? At tu
 neque noctibus infelicem me otiosam esse pateris: sed sola tibi fa-
 cio omnia, & conculcor, & insanio. Et pro eo quod lingua nata
 sum, ut manu uti me decrevisti: meque tanquam alienam contu-
 meliose tractas, & tot malis obruis. Loqui meum opus unicum est:
 ista vero talia & facere ac pati, aliis membris a natura iniunctum
 est. Itaque utinam me quoque aliquis, ut illam Philomelae, exse-
 cet! Beatiores enim me sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros
 devorarunt. Per Deos! si ista dicat, suum sibi fermonem sum-
 mens lingua, & advocatam sibi adsciscat barbam tuam,*

συνήγορον ἐπικαλεσαμένη, τί ἂν ἀποκρίναιο αὐτῇ; ἐκεῖ-
 να δηλονότι, ἃ καὶ πρὸς τὸν Γλαῦκον ἑναγχος εἶρηταιί
 σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὥς ἐπὶ
 τούτῳ ἐνδοξος ἐν βραχεῖ, καὶ γνώριμος ἅπασι γεγένη-
 σαι. πόθεν ἂν οὕτω περιβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμε-
 νος; ἀγαπητὸν δὲ ὅπως οὖν κλεινὸν καὶ ὀνομαστὸν εἶναι.
 εἴτα καταριθμήσειν αὐτῇ τὰς πολλὰς σου προσηγορίας,
 ὅποσας κατὰ ἔθνη προσείληφας. ὃ καὶ θαυμάζω, ὅτι
 τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχέρανας ἀκούσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ
 τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἠγανάκτεις. Ἐν Συρίᾳ μὲν ροδοδάφνη 27
 κληθεῖς, ἐφ' ᾧ δὲ, νῆ τὴν Ἀθηναίαν, αἰσχύνομαι διηγεί-
 σθαι· ὥστε τόγε ἐπ' ἐμοὶ, ἀσαφὲς ἐτι ἔστω. ἐν Παλαι-
 στίνῃ δὲ, φραγμὸς ἐς τὰς ἀκάνθας τοῦ πάγωνος, οἶμαι,
 ὅτι ἐνυττε μεταξὺ ἐτι γὰρ ἔξυρες αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ
 συνάγχη, πρόδηλον τοῦτο· μικροῦ γοῦν φασιν ἀποπνι-
 γῆναί σε ναύτῃ τινὶ τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα, ὃς ἐμπε-

quid illi respondeas? Illa nempe, quae etiam ad Glaucum
 nuper a te dicta sunt, de perpetrato iam facinore expo-
 lantem, te hac ipsa re nobilem brevi tempore & conspi-
 cuum omnibus factum. Unde enim tantum celebritatis di-
 cendo consecutus esses? Optabile autem est, quacunque
 demum ratione celebrem esse atque nobilem. Tum enu-
 merares illi multas illas tuas appellationes, quas per gen-
 tes accepisti. Qua in re miror, te Apophrade audita in-
 dignatum esse, illis autem nominibus non fuisse offensum.
 In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero causa, ita
 me Pallas amet! enarrare pudet; itaque, quantum ad me,
 obscurum porro sit: in Palaestina vero sepes, propter bar-
 bae spinas arbitror, quae interea pungeret, tum enim ad-
 huc eam radebas: in Aegypto angina, quod manifestum
 est; parum enim abfuisse aiunt, quin suffocareret, cum in
 nautam quendam, de iis, qui trium velorum naves habent,

σὼν ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλ-
τιστοι, αἰνιγματῶδες οὐδέν, ἀλλὰ γράμματος ἑνὸς
προσθήκη τμήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὀνόμαζον· ἔδει
γὰρ καὶ κείνου τι περιττότερον προσεῖναι σοι. ἐν Ἰταλίᾳ
δὲ, βαβαί, ἡρωϊκὸν ἐκείνο ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ,
ἐπειδὴ ποτε καὶ πρὸς ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ
ταῦ Ὀμήρου ραψωδῆσαι, καὶ σὺ τὴν αἰσχροουργίαν ἐπε-
θύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν ἐκείσο μεθύων ἤδη, κισσύβιον
ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινητιῶν Πολύφημος, νεανίας δὲ ὑπό-
μισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλόν, εὖ μάλα ἠκονημένον,
ἐπὶ σὲ Ὀδυσσεύς τις ἐπῆει, ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν·

Καὶ κείνου μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.

Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νείατον ἀνθερέωνα.

καὶ γὰρ οὐδὲν ἄτοπον ὑπὲρ σοῦ λέγοντα ψυχρολογεῖν.
σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ στόμα, καὶ ὡς ἐνι

9 Βινητιῶν) Συνοουσιάζων.

incidit, qui irruens ipsum tibi os obturaverit. Athenien-
ses quidem, viri optimi, nulla circuitione usi, sed unius
te literae additione honorantes, Atimarchum [*principem in-
famum*] appellabant: oportebat enim illo etiam amplius
quiddam tibi inesse. In Italia autem, vah! Heroicum illud
cognomen adeptus es, Cyclops, cum supra veterem illum
apparatum, ad Homericæ fabulae imitationem peragere
impuritatem velles. Atque ipse quidem iacebas ebrius iam,
poculum illud manu tenens libidinans Polyphemus. Ado-
lescens vero mercede conductus, rectum gestans vestem
probe acutum, te velut Ulysses aliquis invasit, ut exte-
rebraturus oculum:

Hinc at aberravit: aliorum vertitur hasta,

Cuspisque ad menti extremas effunditur oras.

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigide dicere.
Tu vero Cyclops, aperto ore, & quam poteras latissime

πλατύτατον κεχηνῶς, ἡνείχου τυφλούμενος ὑπ' αὐτοῦ
 τὴν γνάβον. μᾶλλον δὲ, ὥσπερ ἡ Χαρύβδις, αὐτοῖς ναύ-
 ταις, καὶ πηδαλίοις, καὶ ιστίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν
 τὸν Οὔτιν. καὶ ταῦτα εἰρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἰτά
 σοὶ ἐς τὴν ὑστεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς
 τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες. Τοιούτοις δὲ καὶ τοσούτοις ὀνό- 28
 μασι πλουτῶν, αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰ-
 πέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὴν κακέῳ λέγωνσιν οἱ πολ-
 λοὶ, λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν; ἄρα καὶ ταῦτα ὥσ-
 περ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ οἶε τάχα που ἐπαινεί-
 σθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ τὸ σύντροφον οἶσθαι,
 τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνώτα μόνῃν ἀτιμάζεις, καὶ ἀπο-
 κλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων; τοιγαροῦν οὐ μεμ-
 πτὰς ἡμῖν τίνεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναι-
 κανίτιδος περιβόητος εἶ. πρῶν γοῦν ἐπειδὴ τινα γάμον
 ἐν Κυζικῷ μνάσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα ἐκπεπυσμένη
 πάντα ἡ βελτίστη ἐκείνη γυνή, Οὐκ ἂν προσείμην, ἔφη,

hians, buccas tibi ab illo excaecari patiebaris, vel potius
 ut Charybdis, ipsis cum nautis & gubernaculis ac velis,
 totum glutire Utin cupiens. Atque haec alii quoque vide-
 bant praesentes. Deinde postridie illius diei sola tibi pro
 defensione ebrietas, confugiebasque ad merum. His ergo
 talibus ac tantis cum nominibus abundes, *Apophradis* te pu-
 det? Per Deos dic mihi, quid tibi est animi, cum etiam illa
 vulgus ait, Lesbio te & Phoenicio morbo laborare? Num-
 quid ista quoque, ut *Apophrada* ignoras, & putas forte
 illis te laudari? An ista quidem, ut familiaria tibi, nosti,
Apophrada autem solam ut ignotam respuis, & tuorum ca-
 talogo nominum excludis? Haec cum ita sint, non leves
 nobis poenas luis, sed ad Gynaeconitidem usque celebra-
 ris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzici ambire au-
 deres, bene edocta de omnibus optima illa mulier, *Non ad-*

29 ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον. Εἶτα ἐν τοιούτοις ὄντι
 σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελάς, καὶ τῶν ἄλλων κατα-
 πτύεις; εἰκότως. οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὁμοίᾳ σοι λέγειν
 δυναίμεθα. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος,
 ὥς ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχοὺς, ἀντὶ ξίφους, τρίαῖναν αἰ-
 τεῖν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικαράνῳ κρίνοντα Φά-
 ναι, τριγλώχινι λόγῳ καθηρηκέναι αὐτὸν τὰς προύχου-
 σας πόλεις; καὶ πάλιν, ἐκτριαίνῳσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλά-
 δα, καὶ εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρώην γὰρ καὶ
 λύχρον ἄψας ἐζήτεῖς ἀδελφόν τινα, οἶμαι, ἀπολωλότεν·
 καὶ ἄλλα μυρία, ὧν οὐδὲ μεμνήσθαι ἄξιον, ἢ μόνου
 ἐκείνου, ὅπερ οἱ ἀκούσαντες ἀπεμνημόνευσον. πλούσιός
 τις, οἶμαι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχθροί. εἶτα μετὰ
 περὶ τοῦ πλουσίου λέγων, Ἀπέκτεινεν, ἔφη, θάτερον

6 Τρικάρανον) Τρικάρανος φρού-
 ριον ἐστὶ τῆς Ἀργείας οὕτω λεγό-
 μενον. V.

7 Τριγλώχινι) Τριγλώχινια τό-
 ξα, τρίγωνα. V.

14 Θάτερον) Καχῶς τὸ θάτερον
 εἶπε. V.

Θάτερον τῶν πενήτων) Καχῶς γὰρ

τὸ θάτερον εἶπεν, ἐπεὶ μηδὲ ἡ εὐθεῖα
 θάτερος, ἀλλ' ἄτερος· ἀπὸ γὰρ τοῦ
 ὀέτερος συναλειφθὲν ἄτερος λέγεται,
 καὶ ἄτερον ἡ αἰτιατική. ἀεὶ γὰρ αὐ-
 τὴ τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριῶν
 μνησθῆναι, προδήλως βάρβαρον δι-
 κὸν τῶν τριῶν ἐπαγόμενον. ὡσαύτως
 δύσφημον καὶ τὸ ἀννημεῖα. τίς γὰρ

*miserim, inquit, virum, qui virum ipse quaerat. Deinde cum
 hic loci sint res tuae, nomina curas, & rides, & despuis
 alios? Merito sane. Nec enim, qualia tu, dicere omnes
 possumus. Unde? Quis ita audax in verbis, ut contra tres
 moechos pro gladio tridentem poscat? aut ut Theopompum de
 Tricarano iudicantem dicat, tricuspide oratione destruxisse emi-
 nentes urbes: & rursus, extridentasse illum [tridente illo ex-
 pugnasse] Graeciam, & esse in dicendo Cerberum? Nuper qui-
 dem etiam accensa lucerna quaerebas fratrem quendam, pu-
 to, perditum: & sexcenta alia, quorum neque meminisse
 operae pretium est, praeterquam istius folius, quod audi-
 tores referebant. Dives aliquis, puto, & duo pauperes inimi-
 ci erant. Deinde, cum de divite diceres, Interfecit, aiebas,*

τῶν πενήτων. γελασάντων δὲ, ὡς τὸ εἰκὸς, τῶν παρόντων, ἐπανορθούμενος δὴ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διημαρτημένον, Οὐμενοῦν, ἔφης, ἀλλὰ ἄτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. ἔω τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μηνῶν, καὶ τὸ ἀννημεῖα, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἐπανθεῖ. Ἄ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς, Ἀδράστεια Φίλη, οὐκ ἂν τινι ὀνειδίσαιμι. 30
συγγνωστὰ γοῦν, εἴ τις λιμῶ πιεζόμενος, παρακαταθήκας παρ' ἀνδρὸς πολίτου λαβάν, εἴτα ἐπιώρκησεν, ἥ

χρεῖα τοῦ στερητικοῦ, μὴδὲν πλέον τοῦ νῦν δηλοῦντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν, καὶ ἀδιόρθωτον. ἐπεὶ χεῖρα μὲν ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις, χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκρίεται τῇ Ἑλλάδι γλῶσσῃ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ γὰρ ἐστὶ πέτημι, ἀλλὰ πέτω βαρύτονον, ἀφ' οὗ πέτομαι ὥσως ἂν λεχθῇ. οὐ καὶ ἡ μετοχὴ πετόμενος, ὡς καὶ Πλάτων Εὐθύφρονι, τί δαι πετόμενον τινὰ διαχρεῖς; πέταμαι δὲ, οὐδαμῶς, ἀλλ' ἡ ἄρα ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἵστημι λεχθῇ ἂν ἵσταμαι. V. alter.

4 Τὸ τριῶν μηνῶν) Τριῶν μηνῶν προδήλως βάρβαρον, δυῖκαυ τοῦ τριῶν ἐπαγομένου. ὥσπερ πάλιν δύσφημον καὶ τὸ ἀννημεῖα. τίς γὰρ χρεῖα τοῦ στερητικοῦ μὴδὲν πλέον

τοῦ νῦν δηλοῦντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν καὶ ἀδιόρθωτον, χύνω γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ Ἑλληνίζουσα χρῆσις. ἵσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ γὰρ ἐστὶ πέτημι, ἢ εἰπέταμαι, ὡς ἵστημι ἵσταμαι, ἀλλὰ πέτω, ἀφ' οὗ πέτομαι ὥσως ἂν λεχθῇ, οὐ καὶ ἡ μετοχὴ ὁ πετόμενος, ὡς ἐν Εὐθύφρονι Πλάτων, τί δαι; πετόμενον τινὰ διαχρεῖς; οὐ μὲν πέταμαι, ἀλλ' ἡ ἄρα ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι παραπλησίως τῷ ἵσταμαι. V.

5 Ἐκχύναι) Καὶ ἀδιόρθωτον. χύνω (sic scriptum erat) γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις. χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκρίεται τῇ Ἑλλάδι γλῶσσῃ. G.

7 Ἀδράστεια) Δαίμονα εἶναι λέγουσι ταύτην τοῖς πάνυ μεγάλοις ἐγκαυχουμένοις ὑπονεμεσῶσαν. V.

Ἄτερον *pauperum* [*alterum*, τὸν ἕτερον]. *Ridentibus autem, ut facile est ad credendum, qui aderant, emendaturus peccatum tuum, & repositurus, in quo peccatum erat, Non ita volebam, dicebas, sed interfecit ἄτερον.* Omitto antiqua illa τριῶν μηνῶν, [*trium duorum mensium*] & ἀννημεῖα, [*pro ννημεῖα, tranquillitas a ventis*] & illud πέταμαι, [*volo*] & ἐκχύνειν, [*effundere*] & quae alia pulchra tuis in orationibus efflorescunt. Quae enim paupertate stimulante facis, illa ego, o fave Adrastea! nemini exprobraverim. Ignoscendum enim, si quis fame subactus depositum a cive acceptum, deinde periurio interposito abneget; aut si quis

μὴν μὴ παρειληφέναι· ἢ εἴ τις ἀναισχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λωποδυτεῖ, καὶ τελωνεῖ. οὐ δὴ λέγω ταῦτα. Φθόνος γὰρ οὐδεὶς ἐξ ἅπαντος ἀμύνασθαι τὴν ἀπορίαν· ἐκεῖνο δὲ οὐκέτι Φορητὸν, πένητά σε ὄντα, ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς ἀναισχυρίας περιγιγνόμενα. πλὴν εἴ γέ τι καὶ ἐπαινέσαι μοι δώσεις πᾶν ἀστεῖως ὑπὸ σοῦ πεπραγμένον, ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἴσθαι, ὡς τὸ δισκόρακος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαργάσας τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου πρεσβύτου χρυσοῦς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τοῦ βιβλίου, πεντήκοντα καὶ ἐπτακοσίας ἐξέτισε, κατασοφισθεῖς. Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀφίημί σοι. ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πράττε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι φίλον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παρωγῶν, ἐκεῖνο δὲ μηκέτι, ἀπαγε. οὐ γὰρ ὅσιον ἐπὶ

2 Προσαιτεῖ) Πολλὰ αἰτεῖ. G.
8 Τισίου) Τισίου λέγει τοῦ Κόρακος τοῦ Σικελοῦ μαθητοῦ. τάχα γὰρ τι τοιοῦτον καὶ αὐτὸς κατασοφισάμενός τινα πρεσβύτην εἰργάσα-

το. V. Eadem habet V. alter, nisi quod pro λέγει τοῦ Κόρακος, scribat: Τούτου λέγει τοῦ Κορ. &c. & pro τάχα, τάχει, (sed cui bono, corrupta repetere?)

impudenter roget, vel mendicet potius, & spoliaret alios vestibus, & telonium humile exercent. Non dico sane talia. Nulla est invidia paupertatem omni ope depellere. At illud iam ferri non potest, pauperem te hominem in solas id genus libidines effundere impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiam laudare mihi permittis, illud urbane admodum a te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo, his Coracis [corvi] opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta & septingentas drachmas astu circumventus exsolvit. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero solum adiicio. Age istaec, ut lubitum fuerit, nec define ebrios in te ipsum furores exercere. At illud, quod dicere nolo, ne amplius. Apage-

τὴν αὐτὴν ἐστίαν τοὺς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ Φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὄψων τῶν αὐτῶν ἄπτεσθαι. ἀλλὰ μὴδὲ ἐκεῖνο ἔστω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φιλήματα καὶ ταῦτα πρὸς τοὺς οὐ πρὸ πολλοῦ ἀποφράδα σοι ἐργασαμένους τὸ στόμα. καὶ περὶ δὲ ἅπαζ Φιλικῆς παρρησίεως ἡρξάμην, καὶ ἐκεῖνα, εἰ δοκεῖ, ἄΦελε, τὸ μύρω χρίεσθαι τὰς πολιὰς, καὶ τὸ πιπτοῦσθαι μόνᾳ ἐκεῖνα. εἰ μὲν γὰρ νόσος τις ἐπείγει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευτέον· εἰ δὲ μὴδὲν νοσεῖς τοιοῦτον, τί σοι βούλεται καθαρά, καὶ λεῖα, καὶ ὀλισθηρὰ ἐργάζεσθαι, ἢ μὴδὲ ὀρᾶσθαι θέρμις; ἐκεῖνό σοι μόνον σοφόν, αἱ πολιαί, καὶ τὸ μηκέτι μελαίνεσθαι, ὡς προκάλυμμα εἶεν τῆς βδελυρίας. Φεῖδου δὲ αὐτῶν πρὸς Διὸς, καὶ τούτῳ, καὶ μάλιστα τοῦ πάγωνος αὐτοῦ, μὴδὲ μιάνης ἐτι, μὴδὲ ὑβρίσης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτί γε, καὶ σὺν σκότῳ, τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἅπαγε, κομιδῇ ἄγριον καὶ θηριῶδες. Ὅρας, 32

Neque enim fas est ad eandem mensam vocare, qui ita se instituunt, & amicitiae illis poculum propinare, & eodem attingere cibos. Verum nec illud fiat, quod post sermones solet, oscula: eaque apud illos, qui paulo ante ipsum tibi os ut *Apophras* [*obscenum, detestabile*] fieret, effecere. Et quando semel amice te cohortari coepi, etiam illa, si videtur, aufer, ut unguento ungas canos, ac vellas ista sola. Si quis enim morbus urget, totum corpus curandum est: sin tale nihil aegrotas, quid sibi vult, quod pura, & levia, & lubrica facis, quae nec videri fas est? Illud solum in te sapiens, cani, & quod non amplius niger es. Itaque velum sit patere tuae impuritatis. Parce sane illis, per Iovem, vel haecenus, & inprimis barbae ipsi, nec amplius illam pollue, vel contumeliose tracta. Si vero minus hoc potes, certe noctu & in tenebris fac, quae facis: interdum enim, apage, nimis ferum & belluinum est. Vides,

ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔσθαι, μηδὲ κα-
ταγελαῖν τῆς ἀποφράδος, ἢ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον
ἐργάσεται; ἢ ἔτι προσδεῖ τις; ὡς τό γε ἔμῳ οὐποτ'
ἐλλείψει. οὐδέπω γοῦν οἶσθα ὡς ὅλην τὴν ἄμαξαν ἐπε-
σπάσω, δέον, ὦ παιπάλημα, καὶ κίναϊδος, ὑποπτῆσ-
σειν εἴ τις ἀνὴρ δασύς, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμ-
πυγος, δριμύ μόνον εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ
ταῦτα γελάσῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναϊδος, ὥσπερ
τινὰ αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκούσας. ἄγνωστα γάρ
σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥστε ὥρα ἤδη καὶ ταῦ-
τα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετραπλῇ σοι ἡ ἀπο-
φράς ἐκτέτικεν. αἰτιῶ δ' οὖν σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὡς γὰρ

1 Τὴν Καμαρίναν) Λίμνην φασὶ
τῇ Καμαρίνῃ πόλει περιχειμένην,
ὀμιώνυμον αὐτῇ· ἦν βουλομένοις Κα-
μαριναίοις μετοχετεύσαι, ἔχρισεν ὁ
θεός, μὴ κινεῖν Καμαρίναν. Οἱ δὲ
τοῦ θεοῦ παρακούσαντες ἐβλάβησαν,
ὅθεν ἡ παροιμία εἶρηται ἐπὶ τῶν καθ'
ἑαυτῶν βλαβερώς τι ποιεῖν μελλόν-
των. τινὲς δὲ φασὶ φυτὸν δυσᾶδες εἶ-
ναι τὴν Καμαρίνην, οὗ τοὺς κλάδους
διασειομένους ἀηδέστερον ὕζειν. V.

2 Παιπάλημα) Παιπάλημα ὁ

πανούργος ἄνθρωπος κυρίως. ὁ ἄσ-
περὲ ἄλευρον τοῖς κακοῖς συναλ-
λεσμένος, καὶ συγτετριμμένος. νῦν
δὲ οὐ τοῦτο βούλεται δηλοῦν, ἀλλὰ
τὸν ὑπὸ ἀνεγδότου μισητίας ὥσπερ
ἄλευρον διατετριμμένον. Κίναϊδος δὲ
ὁ τε ποιῶν, ὁ τε πάσχων, παρὰ τὸ
τὴν αἰδῶ κινεῖν. V. (Eadem in V.
altero; fed ante βούλεται inferit
τῷ γλωσσολογῇ, & pro πάσχων ha-
bet παθόν. At πάσχειν etiam in
G. V. & M.)

quanto melius tibi fuisset non movisse Camarinam, nec de-
rississe *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, detestabilemque to-
tam vitam reddet? Aut deest forte adhuc *ad eam rem* ali-
quid? Quantum in me est, nunquam deficiet. Nondum
enim scis, quam totum in te *plaustrum* attraxeris, qui de-
beres, o *pollen*, o *vulpes*, metu *trepidare*, si quis vir *hir-*
sutus, &, ut veteres dicebant, *nigro podice*, vel *torvum*
te intueretur? Forte iam haec etiam ridebis, cum illud *pol-*
len & illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam & *griphos*
audieris. Incognita enim tibi sunt operum tuorum nomi-
na. Itaque haec etiam licet calumnieris, nisi iam tripli aut
quadrupli poenas tibi dedit *Apophras*. Tibi nimirum impu-

ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἶωθεν, Ἀχαλίνων στομά-
των, καὶ ἀφροσύνης, καὶ ἀγομίας τὸ τέλος δυστυχίας
γίγνεται.

tabis omnia. Ut enim praeclarus Euripides dicere solet,
Effrenis oris, & stuporis impii solet esse finis infortunium.

НБ ОНУ имени И. Мечникова

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ.

Ι ΕΙΤΑ Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύνῳ λου-
σασθαι, καλόν τε καὶ διαυγὴ τὸν ποταμὸν ἰδὼν, καὶ
ἀσφαλῶς βαθύν, καὶ προσηνῶς ὄξυν, καὶ νήξασθαι
ἡδύν, καὶ θέρους ὥρα ψυχρόν, ὥστε καὶ ἐπὶ προδήλωτῇ
νόσῳ, ἣν ἐνόσησεν ἀπ' αὐτοῦ, δοκεῖ μοι οὐκ ἂν τοῦ λου-
τροῦ ἀποσχέσθαι· οἶκον δέ τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον,
καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ φωτὶ Φαιδρότατον, καὶ
χρυσῷ στιλπνότατον, καὶ γραφαῖς ἀνθηρότατον, οὐκ ἂν
ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ
τούτους διατρίβων, καὶ ἐνευδοκιμῆσαι, καὶ ἐλλαμπρύ-
νασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλήσαι, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα καὶ

ἰ Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν)
*Ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κύνῳ λου-
σάμενος, οὐ μικρῶς ἠρώστησεν, ὥς
φασιν Ἀρριανός. Στράβων δὲ ὁ γεω-
γράφος ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ

Κύνου, ὅτι διὰ ψυχρότητα τὰ πλα-
τυνευρούμενα τῶν ζώων ἱσται ἐμβαί-
νοντα τῷ ρεῖθρῳ τούτου καὶ ἐγχερόν-
ζοντα. V. (Sed & tu lege Q. Cur-
tium super hoc. C.)

D E O E C O.

Ε RGO Alexander lavare in Cydno cupiit, cum pul-
chrum videret & pellucidum amnem, & sine periculo pro-
fundum, & blande celerem, & ad natandum iucundum,
& frigidum aestate; adeo ut videatur mihi ne praesenti
quidem morbi, quem inde nactus est, periculo a lavandi
voluptate revocari potuisse: oecum autem aliquis con-
spicatus magnitudine ingentem, & specie pulcherrimum,
& luce multa hilarem, & fulgentem ab auro, & picturis
floridum, non concupiscat orationem (si haec forte illius
fit professio) in eo habere, & in illo probari, & clari-
tatem sibi in eo parare, & clamoribus eum implere, &

αὐτὸς μέρος τοῦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι, ἀλλὰ περι-
σκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἅπεισι, κα-
φὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν,
μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἀναυδός, ἢ φθόνῳ σιω-
πᾶν ἐγνωκώς; Ἡράκλεις, οὐ Φιλοκάλου τινός, οὐδὲ 2
περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικοῦ τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ
πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμουσία,
τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιῶν, καὶ τῶν καλλίστων ἀπο-
ξενῶν, καὶ μὴ συνιέναι ὡς οὐχ ὁ αὐτὸς περὶ τὰ θεάμα-
τα νόμος ἰδιότητις τε καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλ-
λὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη τὸ κοινὸν τοῦτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περι-
βλέψαι, καὶ τὰ ὀφθαλμῶ περιενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν
ὀροφὴν ἀνακύνει, καὶ τὴν χεῖρα ἐπιστεῖσαι, καὶ κατ'
ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δεῖ τοῦ μὴ ἂν δυνηθῆναι ἄξιόν τι τῶν
βλεπομένων εἰπεῖν· ὅστις δὲ μετὰ παιδείας ὁρᾷ τὰ κα-
λὰ, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀγαπήσειεν, ὅψι μόνῃ καρπασά-

quantum licet, & ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed
perspectis cum cura omnibus, & admiratus solum, abeat,
surdum relinquens & orationis suae expertem, nec allo-
cutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus ali-
quis, aut qui invidia tacere decreverit? Non elegantis
istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fue-
rit, sed rusticitas multa, & stupor quidam circa pulchra,
ipsasque insuper Musas, rebus iucundissimis se indignum
iudicare, & alienum ostendere a rebus pulcherrimis, nec
intelligere, non eandem circa spectacula legem esse impe-
ritis literarum, atque eruditis hominibus: cum illis suffi-
ciat commune illud, videre solum, & circumspicere, &
circumferre oculos, & ad lacunar suspicere, & movere
ab admiratione manum, & tacite oblectari prae metu, ut
quidquam dignum iis, quae spectantur, proferre possint. Qui
vero eruditus pulchrarum rerum spectator est, non, pu-

μενος τὸ τερπνόν, οὐδ' ἂν ὑπομείναι ἄφρωνος θεατῆς τοῦ
 κάλλους γενέσθαι· πειράσεται δέ, ὡς οἶόν τε, καὶ ἐν-
 3 διατρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θεάν. Ἡ δὲ
 ἀμοιβή, οὐκ ἔπαινος τοῦ οἴκου μόνον, (τοῦτο μὲν γὰρ ἴσως
 ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μεираκίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰ-
 κίαν ὑπερεκπεπληχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν οὐρανῷ καλὰ,
 τὸν ἐλέφαντα καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μη-
 δὲν ἐν γῇ καλόν τι ἄλλο ἑωρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν
 ἐν αὐτῷ, καὶ τοὺς βελτίστους συγκαλέσαντα λόγων
 ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τοῦ ἐπαίνου καὶ τοῦτο γέ-
 νοιτο ἂν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον, οἶμαι, οἴκῳ ὁ
 κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος, καὶ
 ἐπαίνου καὶ εὐφημίας μεστός ὢν, ἡρέμα καὶ αὐτὸς ὥς-
 περ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις παρακο-
 λουθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς Φωνῆς, καὶ
 τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς ἂν

to, satis habeat oculis tantum fructum illius iucunditatis
 percipere, neque sustineat mutus pulchri spectator esse;
 sed tentabit, quantum potest, immorari spectaculo, & ora-
 tione illud *quasi* pensare. Pretium vero illud non laus mo-
 do conclavis. Hoc forte infulanum illum adolescentulum
 decuerit, ut admiratione domus Menelai percellatur, &
 cum coelestium rerum pulchritudine ebur atque aurum il-
 lius comparet, ut qui nihil in terra pulchrum aliud vide-
 rit. Sed ipsum illud dicere in eo, & convocatis praestantif-
 simis hominibus, orationis facultatem ostendere, id ipsum,
 inquam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iudicio iu-
 cundissima, pulcherrimus oecus ad accipiendam orationem
 apertus, laude & faventium vocibus plenus, placide & ipse
 antrorum instar resonans, & subsequens quae dicuntur, &
 ultima vocis protendens, extremisque orationis immorans,

τις εὐμαθὴς ἀκροατὴς διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα, καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἄμουςον ποιούμενος πρὸς αὐτὰ· οἷόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαί· ἐπαυλοῦσαι, τῆς Φωνῆς ἐπα-
 νιούσης κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναστρεφού-
 σης· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμει-
 βομένην τοὺς ἄδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις που τοῖς
 κρημνοῖς κατοικοῦσαν, καὶ λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔν-
 δοθεν. Ἐμοι γοῦν δοκεῖ καὶ συνέξαίρεσθαι οἴκου πολυ- 4
 τελεία ἢ τοῦ λέγοντος γνώμη, καὶ πρὸς τοὺς λόγους
 ἐπεγεῖρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑποβαλλούσης τῆς θεάς.
 σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν
 καλόν. εἴτα πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν ἐκπέμπει τοὺς λόγους.
 ἢ τῶ μὲν Ἀχιλλεῖ πιστεύομεν, τὴν ὄψιν τῶν ὀπλῶν ἐπι-
 τεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ ἐνέδου
 αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρῆναι καὶ πτερωθῆναι πρὸς τὴν

vel potius ut docilis auditor memorans, quae dicta sunt,
 laudansque dicentem, & aliquid non alienum a Musis red-
 dens. Quale quiddam excelsis rupibus accidit, quae tibia-
 rum pastoriciarum cantum resonant, redeunte per reper-
 cussionem voce, & in se ipsam revertente. Imperiti autem
 putant, virginem quandam esse, quae canentibus respon-
 deat clamantibusve, in mediis alicubi praeruptis habitan-
 tem, & intus loquentem e rupibus. Videtur enim mihi,
 cum pretioso conclavi efferri etiam animus dicentis, & ad
 orandum excitari, quasi subiiciente aliquid spectaculo. Fe-
 re enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam ani-
 mum influit, quod exornatam ad illud exemplum orationem
 deinde emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu ar-
 morum auctum esse impetum contra Phryges, & cum ten-
 tandi causa illa induisset, elatum esse & quasi alatum ad

τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνει-
σθαι πρὸς κάλλη χωρίων; καίτοι Σωκράτει μὲν ἀπέ-
χρησε πλάτανος εὐφυῆς, καὶ πόσι εὐβαλὴς, καὶ πηγὴ
διαυγής, μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ἴλισσοῦ· κἀνταῦθα καθεζόμε-
νος, Φαίδρου τε τοῦ Μυρρίνουσίου κατειρωνεύετο, καὶ τὸν
Λυσίου τοῦ Κεφάλου λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς Μού-
σας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἐρημίαν,
συμπεριληψομένας τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων. καὶ οὐκ
ἡσχύνετο γέρων ἄνθρωπος, παρακαλῶν παρθέλους, συνε-
σομένας τὰ παιδεραστικά. ἐς δὲ αὐτῷ καλὸν χωρίον, οὐκ
5 ἂν οἴωμεθα καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; Καὶ μὴν οὐ
κατὰ γε σκιὰν μόνην, οὐδὲ κατὰ πλατάνου κάλλος, ἢ
ὑποδοχὴν, οὐδ' ἂν τὴν ἐπὶ τῷ Ἴλισσῷ καταλιπὼν, τὴν
βασιλέως λέγῃς τὴν χρυσῇ. ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πο-
λυτελείᾳ μόνῃ τὸ θαῦμα· τέχνη δὲ, ἢ κάλλος, ἢ τέρεψις,
ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὐρύθμον, οὐ συνεύργαστο, οὐδὲ

belli cupiditatem; dicendi autem studium non intendi ad
pulchritudines locorum? Verum Socrati fatis ad hoc erat
platanus bene nata, & herba florida, & fons pellucidus
parum *distans* ab Ilisso: atque ibi assidens Phaedrum Myr-
rhinusium dissimulatae sermonibus sapientiae lufit, & Ly-
siae, Cephali filii, orationem redarguit, & Musas voca-
vit, ratus, in illud desertum venturas, adiuturasque il-
lam de amore disputationem. Nec puduit hominem senem
vocare virgines, audituras de puerorum amore sermones:
in locum autem adeo pulchrum non putemus etiam non
vocatas illas venire? Atqui non umbram modo habet,
aut platani pulchritudinem, hoc diverforium, etiam si re-
lieta ista ad Ilissum, illam Regis auream dicas. Istius enim
in solo pretio inerat miraculum: ars vero, aut pulchritu-
do, aut delectatio, aut commensurata proportio, non una

κατερέμικτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ' ἦν βαρβαρικὸν τὸ θεῖμα, πλοῦτος μόνον, καὶ φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν ἐχόντων. ἔπαινος δὲ οὐδαμοῦ προσῆν' οὐδὲ γὰρ ἔμελε τοῖς Ἀρσακίδαῖς τῶν καλῶν, οὐδὲ πρὸς τὸ τερπνὸν ἐποιούντο τὰς ἐπιδείξεις, οὐδὲ ἐφρόντιζον, εἰ ἐπαινέσονται οἱ θεαταὶ, ἀλλ' ὅπως ἐκπλαγῇσονται. οὐ φιλόκαλοι γάρ, ἀλλὰ φιλόπλουτοί εἰσιν οἱ βάρβαροι. Τούτου 6 δὲ τοῦ οἴκου τὸ κάλλος, οὐ κατὰ βαρβαρικούς τινας ὀφθαλμοὺς, οὐδὲ κατὰ Περσικὴν ἀλαζονίαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, οὐδὲ πένητος μόνον, ἀλλὰ εὐφυῶς θεατοῦ δεόμενον, καὶ ὅτῳ μὴ ἐν τῇ ὄψει ἡ κρίσις, ἀλλὰ τις καὶ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀποβλέπειν, (κάλλιστον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἡ ἀρχὴ) καὶ τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα εὐθὺς ὑποδέχεσθαι, καὶ τοῦ φωτὸς ἐμπίπλασθαι ἐς κόρον, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, καθ'

4 Τοῖς Ἀρσακίδαῖς Ἀρσακίδας ἀπὸ Ἀρσάκου τοῦ παλαιστάτου τὰς τοὺς τῶν Περσῶν φησι βασιλεῖς, γονὰς ἔλκοντας. V.

elaborata aut permixta auro erat: sed barbaricum spectaculum, divitiae solum, quibus inviderent spectantes, beati possidentes iudicarentur. Laus autem inerat nusquam. Neque enim pulchra curabant Arfacidae, neque ad delectationem hominum visui exponere sua solebant, neque curabant, laudaturine essent spectatores; sed id solum, ut percellerentur. Neque enim elegantiarum, sed divitiarum studiosi sunt barbari. Huius autem pulchritudo oeci non ad barbaricos oculos exacta est, neque ad Perficam superbiam, aut iactationem regiam, neque pauperem solum, sed ingeniosum spectatorem postulat, cui non in solis oculis sit iudicium, sed ratiocinatio etiam dicta consequatur. Quod enim pulcherrimam diei partem spectat, (est autem pulcherrima, & amabilissima pars principium) & tollentem statim caput solem excipit; quod valvis apertis luce ad sa-

ὃ τὰ ἱερὰ βλέποντα ἐποίουν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ τοῦ μή-
 κους πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὐρύθμον,
 καὶ τῶν Φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον, καὶ πρὸς ὥραν ἐκά-
 στην εὐστοχον, πῶς οὐχ ἡδεα ταῦτα πάντα, καὶ ἐπαί-
 7 νων ἄξια; Ἐτι δὲ θαυμάσειεν ἂν τις καὶ τῆς ὀροφῆς ἐν
 τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριττον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ τὸ ἀνεπί-
 ληπτον, καὶ τὸ τοῦ χρυσοῦ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμμετρον,
 ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐπίφθονον, ἀλλ' ὅποσον ἂν καὶ
 γυναικὶ σάφρονι καὶ καλῇ ἀρκέσῃ ἐπισημότερον ἐργά-
 σασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτὸς τις ὄρμος, ἢ
 περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὐφορος, ἢ ἐν τοῖν ὠτειν ἑλ-
 λάβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἄφετον τῆς κόμης συν-
 δέουσα, τοσοῦτον τῇ εὐμορφίᾳ προστιθεῖσα, ὅσον τῇ
 ἐσθῆτι ἢ πορφύρᾳ· αἱ δὲ γε ἑταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ
 ἀμφοτέραι αὐτῶν, καὶ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυραῖν,
 καὶ τὴν δειρὴν χρυσῇν πεποίηται, τῷ πολυτελεῖ θηρά-

tietatem repletur; quo posito templa faciebant antiqui:
 quod longitudo latitudini, & utrisque altitudo decora pro-
 portione responderet; quod fenestrae sunt liberae, & ad
 unamquamque partem anni recte dispositae: quī non iu-
 cunda haec omnia & digna laudibus? Insuper admiretur
 aliquis, quod in formoso lacunari nihil superfluum, in or-
 nato nihil, quod reprehendi possit, illa auri decora & com-
 mensurata distinctio, nihil habens in usu invidiosum; sed
 quantum etiam in muliere pudica & pulchra ad formam
 insigniorem reddendam sufficiat, aut tenue circa collum
 monile, aut in digito anulus habilis, aut inaures in auri-
 bus, aut fibula quaedam, aut cohibens comam fluctuan-
 tem taenia, quae tantum addat formae, quantum vestī pur-
 pura. At meretrices, praesertim si qua est deformior, &
 vestem totam purpuream, & collum sibi faciunt aureum,

μεναι τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ τὸ ἐνδέον τῷ καλῷ, προσθέσει
τοῦ ἔξωθεν τέρπνου παραμυθούμεναι. ἡγοῦνται γὰρ καὶ
τὴν ὠλένην αὐτῶν στιλπνοτέραν φαίνεσθαι, συναπο-
λάμπουσιν τῷ χρυσῷ, καὶ τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγρα-
φον, λήσειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐ-
τὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι, τῷ Φαινοτάτῳ συνορώ-
μενον. ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν οὕτως. ἡ δέ γε σάφρων γυνή
χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκοῦντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσ-
χρήται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, οὐκ ἂν αἰσχύνοιτο, οἶ-
μαι, καὶ γυμνὸν δεικνύουσα. Καὶ τοίνυν ἡ τοῦδε τοῦ οἴ- 8
κου ὀροφῇ, μᾶλλον δὲ κεφαλῇ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ
καθ' ἑαυτήν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσούτον κεκόσμηται, ἐς
ὅσον καὶ οὐρανὸς ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστή-
ματος περιλαμπόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνθῶν τῷ
πυρί. εἰ δέ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, οὐ καλὸς ἂν, ἀλλὰ φο-
βερὸς ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις οὐδ' ἄργον ἐνταῦθα τὸν

2 Ἠγοῦν γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐταῖς στιλπνοτέραν εἶσεσθαι σ. τ. χ. G.

ipso pretio venantes illecebras, & quod pulchritudini deest,
extra apponendis, quae aliquam suavitatem habent, solan-
tes. Putant enim, & brachium sibi candidius visum iri, au-
rum si una refulgeat; & pes quod minus circumscripte for-
mosus est, illud occultatum iri sub aureo sandalio; ipsam
faciem visum iri amabiliorem, si una cum eo, quod splen-
didissimum est, adspectetur. Atque istae quidem hoc modo.
Verum modesta mulier auro, quantum satis est, & ad ne-
cessaria tantum utitur: suam vero pulchritudinem neque
nudam ostendere erubescat. Igitur lacunar oeci huius, vel
caput potius, formosum quidem per se quoque, auro ea-
tenus ornatum est, quatenus etiam coelum noctu a stellis
per intervalla collustratum, & ignibus per interstitia quae-
dam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non
pulchrum nobis, sed terribile videatur. Videat autem hic

Lucian. Vol. VIII.

G

χρυσόν, οὐδὲ μόνου τοῦ τέρποντος εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ
 συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐγὴν τινα ἡδεῖν ἀπολάμ-
 πει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρῶννυσι τῷ ἐρυθρήματι. ὁπό-
 ταν γὰρ τὸ Φῶς προσπεσὸν ἐφάψεται, καὶ ἀναμιχθῇ
 τῷ χρυσῷ, κοινόν τι ἀπαστράπτουσι, καὶ διπλασίαν
 9 τοῦ ἐρυθρήματος ἐκφαίνουσι τὴν αἰθρίαν. Τὰ μὲν δὲ ὑψη-
 λὰ καὶ κορυφαῖα τοῦ οἴκου τοιάδε, Ὀμήρου τινὸς δεό-
 μενα ἐπαινέτου, ἵνα αὐτὸν ἡ ὑψόροφος, ὡς τὸν Ἑλένης
 θάλαμον, ἡ αἰγλήεντα, ὡς τὸν Ὀλυμπόν, εἴποι. τὸν
 δὲ ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα, καὶ
 τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐναργὲς ἐκάστου, καὶ
 τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀληθές, ἕαρος ὅψει καὶ λειμῶνι δὲ
 εὐανθεὶ καλῶς ἂν ἔχει παραβαλεῖν· πλὴν παρ' ὅσον ἐκεί-
 να μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραίνεται, καὶ ἀλλοττεται, καὶ
 ἀποβάλλει τὸ κάλλος, τοῦτ' δὲ τὸ ἕαρ αἰδίον, καὶ ὁ λει-
 μῶν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἄτε μόνης τῆς

¹⁰ Καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμ.) Τὰς γραφὰς φησιν, ἥτοι τὰς ζωγραφίας,
 ὑφ' αἷς ἀνθῶν καὶ φυτῶν μιμήματα εἰργασται, καὶ εἰ τι τοιοῦτο ἄλλο. V.

aliquis neque otiosum aurum, neque folius delectationis
 causa reliquo ornatui adpersum; verum splendore etiam
 quodam iucundo relucet, totique domui rutilum quen-
 dam colorem adiicit. Cum enim incidens lumen attingit au-
 rum, permixtumque illi est, commune quiddam refulgent,
 ac duplicem ruboris serenitatem reddunt. Excelsa ergo oe-
 ci & fastigio proxima talia sunt, Homero quodam lauda-
 tore indigentia, qui illam aut alte-fastigiata, ut Hele-
 nae thalamum, aut splendidam, ut Olympum, forte dictu-
 rus esset. Ornatum vero reliquum, & picturas parietum,
 & colorum pulchritudinem, & evidentiam uniuscuiusque,
 accuratationemque, & veritatem, adspectui veris, & prout
 florido comparare rectum fuerit: nisi quod ista deflorent,
 marcescuntque, & mutantur, ac pulchritudinem amittunt;
 hoc vero perpetuum ver, & nunquam marcescens pra-

οἴφας ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἥδὺ τῶν δρεπο-
 μένων. Τὰ δὲ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ ἂν ἡσθεῖη 10
 βλέπων, ἢ τίς οὐκ ἂν προθυμηθεῖ καὶ παρὰ τὴν δύναμιν
 ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχιστον ὃν ἀπολειφθῆναι τῶν
 ὁραμένων; ἐπαγωγότατον γάρ τι ἢ ὄψις τῶν καλῶν,
 οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἥδιον ἂν, οἶ-
 μαι, δράμοι κατὰ πρανοῦς πεδίου, καὶ μαλακοῦ, προσ-
 ηνῶς δεχομένου τὴν βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπείκοντος τῷ
 ποδὶ, καὶ μὴ ἀντιτυπῶντος τῇ ὀπλῇ. ἅπαντι γοῦν τότε
 χρήται τῷ δρόμῳ καὶ ὅλον ἐπιδοῦς ἑαυτὸν τῷ τάχει,
 ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τοῦ πεδίου τὸ κάλλος. Ὅ δὲ ταῦς, 11
 ἥρος ἀρχομένου, πρὸς λειμῶνά τινα ἑλθὼν, ὅποτε καὶ τὰ
 ἀνθρῶς πρόεισιν, οὐ ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν
 εἴποι τις ἀνθρωπότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τότε
 καὶ οὗτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἐπάρας, καὶ πάντοθεν αὐτῷ περιστήσας,

10 Καὶ ὀργίλον ἐπιδοῦς ἑαυτ.) Γραι. καὶ ὀλίγον. G.

tum, & flos aeternus, quem solus attingat visus, & spe-
 ctaculi illam suavitatem demetat. Haec igitur tanta ac ta-
 lia quis non cum voluptate videat? aut quis non cupiat,
 etiam praeter vires, inter haec verba facere? qui sciat, tur-
 pissimum esse non paria facere his, quae videmus. Est enim
 res illecebrarum plena pulchrarum rerum adspectus, non in
 hominibus modo, sed equus etiam lubentius, puto, de-
 curret per pronum campum ac mollem, placide accipien-
 tem gressus, & molliter pedi cedentem, nec repellentem
 ungulas. Omnibus enim tum utitur viribus ad currendum,
 totumque se celeritati impendit, eaque cum campi pulchri-
 tudine certat. Ac pavo sub veris initia in campum ve-
 niens, cum flores etiam prodeunt non desiderabiliores tan-
 tum, verum etiam, ut dicat aliquis, floridiores, colorib-
 usque purioribus; ipse quoque passis pennis ac foli osten-
 sis, elata cauda & in orbem circa se erecta, suos itidem

ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἕαρ τῶν πτερῶν,
 ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος ἐς τὴν ἀμιλ-
 λαν. ἐπιστρέφει γοῦν ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομ-
 πεύει τῷ κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος φαίνεται
 πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομέναν αὐτῷ τῶν χρωμάτων,
 καὶ μεταβαινόντων ἡρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον εὐμορφίας
 εἶδος τρεπομένων. πάσχει δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύ-
 κλων, οὓς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἱριδὸς τινος ἑκα-
 στον περιβούσης. ὃ γὰρ τέως χαλκὸς ἦν, τοῦτο ἐγκλί-
 ναντος ὀλίγον, χρυσὸς ὤφθη, καὶ τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυαν-
 αυγές, εἰ σκιασθεῖν, χλοαυγές ἐστίν· οὕτω μετακοσ-
 12 μίται πρὸς τὸ Φῶς ἢ πτέρωσις. Ὅτι μὲν γὰρ καὶ ἡ
 θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν
 ἐπισπᾶσθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα, ἴστε, καὶ μὴ εἴ-
 πω ὥστε, εἰ καὶ παντάπασιν ἡπειρώτης καὶ ἀπειρό-
 πλους τις εἴη, πάντως ἂν ἐβελήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι,

flores exponit, suarumque ver pennarum, prato velut ad
 certamen ipsum provocante. Convertit se itaque & cir-
 cumagit, & pulchritudinis suae quandam velut pompam
 agit: ubi sane admirabilior etiam videtur, mutantibus sub-
 inde ad lucem coloribus, & sensim in alios transeuntibus,
 atque in aliam se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxi-
 me hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis habet
 pennis, quorum unumquemque velut iris quaedam cir-
 cuit. Quod enim modo aes erat, hoc, modice illo incli-
 nante, aurum videtur: atque ille caeruleus ad solem splen-
 dor si inumbretur, viridem lucem spargit: ita alium atque
 alium ornatum pennae illius ad lucem induunt. Quin ipsum
 etiam mare habere, quo nos alliciat, & cupidine quadam,
 cum tranquillum est, ad se trahat, vel me tacente nostis;
 cum etiam si aliquis plane mediterraneus sit & navigandi
 imperitus, tamen & ipse conscendere navim velit, & cir-

καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι,
καὶ μάλιστα εἰ βλέποι τὴν μὲν αὔραν κούφως ἐπουριά-
ζουσιν τὴν ὁδόν, τὴν δὲ ναῦν προσηνάς τε καὶ λείας ἐπ'
ἄκρων ἡρέμα διολισθαίνουσιν τῶν κυμάτων. Καὶ τοί- 13
νυν καὶ τοῦδε τοῦ οἴκου τὸ κάλλος ἱκανὸν καὶ παρορμη-
σαι ἐς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπεγεῖραι, καὶ πάντα τρό-
πον εὐδοκιμῆσαι παρασκευάσαι. ἐγὼ μὲν δὴ τούτοις πεί-
θομαι, καὶ ἤδη πέπεισμαι, καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις
παρελήλυθα, ὥσπερ ἀπὸ ἰγγος ἢ Σειρήνος τῷ κάλλει
ἐλκόμενος, ἐλπίδα οὐ μικρὰν ἔχων, εἰ καὶ τέως ἡμῖν
ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς φανεῖσθαι καθ-
άπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημένους. Ἄλλος δὲ τις οὐκ 14
ἀγενὴς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάνυ γενναῖος, ὥς φησι, καὶ
μεταξὺ μου λέγοντος ὑπέκρουε, καὶ διακόπτειν ἐπειράτο
τὴν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, οὐκ ἀληθῆ ταῦτα λέ-
γειν φησὶ με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκοιμι ἐπιτη-

4 Διολισθάνουσιν τῶν κυμάτων)
Ὡς καιαὶ σου αἱ παραδείξεις,
Λουκιανέ; V.

9 Ἀπὸ ἰγγος) Ex Theocrito:
ἰγγὲς ἔλκε τὸ τῆτον ἐμὸν ποτὶ δῶμα
τὸν ἀνδρα. G.

cumnavigare, & multum discedere de terra, idque inprimis si videat ab aura secunda leniter inflari vela, navim autem blando levique motu per summos labi fluctus. Itaque huius etiam pulchritudo oeci apta est, quae impellat ad dicendum, & dicentem exciter, & plaufum illi omni ratione paret. Equidem his ipsis moveor, & iam sum motus, & in oecum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine, spe non parva fretus, etiam si ad hunc diem informis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, velut veste honesta ornatam. Verum enimvero etiam alia non ignava oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter dicendum me interpellavit, & abrumpere dictionem conata est, tum postquam defui, non vera, ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem

δειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκου κάλλος, γρα-
 Φῇ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γὰρ που τὸναντίον
 ἀποβαίνειν. μᾶλλον δὲ, εἰ δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λό-
 γος ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καθάπερ ἐν δικασταῖς ὑμῖν, εἰπάτω,
 ὅπῃ λυσιτελέστερον ἡγείται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκου,
 καὶ ἀμορφίαν. ἐμοῦ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥστε
 οὐδὲν δέομαι δις περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη
 λεγέτω, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ με-
 15 ταστήσομαι. Ἄνδρες ταῖνυν δικασταί, Φησὶν ὁ λόγος,
 ὁ μὲν προειπὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν οἴ-
 κον ἐπήνεσε, καὶ τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ ἐκόσμησεν· ἐγὼ δὲ
 τοσούτου δέω ψόγον αὐτοῦ διεξελεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ
 ὑπ' ἐκείνου παραλελειμμένα προσθήσειν μοι δοκῶ. ὅσα
 γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίων φαίνηται, τοσῶδε ὑπεναντίως τῇ
 τοῦ λέγοντος χρεῖα δειχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ
 γυναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσοῦ ἐκείνος ἐμνημόνευσε,

esse ad edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudinem
 oeci pictura & auro ornatam. Contrarium enim quodam-
 modo evenire. Quin, si videtur, ipsa in medium progres-
 sa oratio pro se apud vos, tanquam iudices, dicat, quare
 commodiorem esse putet dicenti vilitatem loci atque de-
 formitatem. Me quidem orantem iam audistis: ergo non
 opus est, me his de eadem re verba facere. Ista vero iam
 progressa in medium dicat: tacebo interim ego, & pau-
 lulum illi decedam. Sic igitur oratio: Qui modo dixit orator,
 Iudices, multis & magno opere laudavit hunc oecum, suaeque il-
 lum oratione ornavit. Ego vero tantum abest, ut reprehensionem
 illius velim dicere, ut etiam praetermissa ab illo additurus mihi
 videar. Quo enim ille vobis pulchrior videbitur, tanto magis con-
 trarius dicentis usui ostendetur. Ac primum, quandoquidem mu-
 lierum, & mundi, & auri mentionem iste fecit, etiam mihi, ut

καὶ μοι ἐπιτρέψατε χρῆσασθαι τῷ παραδείγματι. Φημί γὰρ οὖν καὶ γυναῖξι καλαῖς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον τὸν πολὺν, ὅποτεν τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλαγεῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν ἢ χροάν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν, ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ὁ δὲ ταῦτ' ἀφείς, ἐς τὴν σαρδῶ, ἢ τὸν σμάραγδον, ἢ τὸν ὄρμον, ἢ τὸ ψέλλιον ἀποβλέπει, ὥστε εἰχθοίτο ἂν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, οὐκ αἰγόντων σχολὴν ἐπαινεῖν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πᾶρεργον αὐτῆς παιουμένων τὴν θέαν. Ὅπερ ἀνάγκη, 16 οἶμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν οὕτω καλοῖς ἔργοις λόγους δεικνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθέν, καὶ ἀμαυροῦται, καὶ συναρπάζεται, καθάπερ εἰ λύχνον τις εἰς πυρκαϊᾶν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι, ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλου δεικνύοι. τοῦτο γοῦν φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ προσέτι γε μὴν καὶ τὴν Φω-

ea similitudine utar, permittite. Aio enim ego, pulchris etiam mulieribus non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur, conferre, sed contrarium etiam esse mundum copiosum, cum videntium unusquisque ab auro & lapidibus pretiosis percussus, pro eo, quod laudare debebat aut colorem, aut oculorum coniectum, aut collum, aut brachium, aut digitum; relictis hisce ad Sardam aut Smaragdum, aut monile, aut armillam respicit; adeo ut illa habeat, quod indigne ferat, se propter mundum praetervideri, non habentibus otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter tantum ad ipsam respicientibus. Quod quidem necessario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facultatem velit ostendere. Delusescit enim, quidquid dicitur in magna vi rerum pulchrarum, & obscuratur, atque una abripitur, quasi lucernam quis magnum in incendium iniiciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cavendum dicenti. Ad

νὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν οὕτως εὐφάνῳ καὶ ἡχίῳ
οἴκῳ λέγων. ἀντιφθέγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ
ἀντιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοὴν, οἷόν τι καὶ
σάλπιγξ δρᾷ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τοὺς κελευ-
στὰς ἢ θάλαττα, ὁπότεν πρὸς κύματος ἦχον ἐπάδειν
τῇ εἰρεσίᾳ θέλῳσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία,
17 καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἦττον. Καὶ μὴν καὶ κεῖνο, ὅπερ ἔφη ὁ
ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγεῖρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα,
καὶ προθυμότερον παρασκευάζει ἐμοὶ δεκεῖν, τὸ ἐναντίον
ποιεῖ. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν δια-
ταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμούμενον ὡς ἀ-
πάντων ἐστὶν αἰσχιστον ἐν εὐμorfῶι χαρίῳ μὴ ὁμοίους
φαίνεσθαι τοὺς λόγους. ἐλέγχων γὰρ οὗτός γε ὁ θα-
νεράτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς,
ἔπειτα Φεύγοι πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ἂν δειλὸς
ἀπὸ τῶν ὀπλῶν. τοῦτο δὲ μοι δοκεῖ λογισάμενος καὶ ὁ
τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ ἐκεῖνος. εὐμorfίας ἐλάχιστον φρον-

16 Καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ φησὶν Ὀμηρος, Ἀλέξανδρον περὶ-
εκέινος) Εἰς Πάριν Ἀλέξανδρον, ὡς δὴ, ὁ λόγος φησὶ. V.

haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo & sonoro oeco
dicentis. Resonat enim, & reclamationem, & contra dicit, aut potius
occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit iibiae, si una ca-
nant, aut celeusma canentibus mare, si per fluctus illum sonum
accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, & ad si-
lentium illum, qui minor est, redigit. Quin illud ipsum, quod di-
cebat adversarius, excitari a pulchro oeco dicentem, & alacrio-
rem reddi, illius, mea quidem sententia, fit contrarium. Percellit
enim ac terret, & cogitationem perturbat, facitque timidiorem, dum
cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habita non
similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis depre-
hendatur. Velut si quis armis indutus pulcherrimis deinde fugiat
ante alios, cuius nempe ignavia ipsis ab armis fiat apertior. Hoc
ipsum perpendens Homericus ille orator videtur minimam curam

τίσαι, μάλλον δὲ καὶ παντελῶς αἰδῶται. Φωτὶ ἑαυτὸν
 ἀπεικάσαι, ἵνα αὐτῶν παραδοξότερον φαίνεται τῶν λό-
 γων τὸ κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορφότερον ἐξετάσεως.
 ἄλλως τε ἀνάγκη πάντα καὶ τὴν τοῦ λέγοντος αὐτοῦ
 διάνοιαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θεάν, καὶ τῆς φροντίδος
 τὸ ἀκριβὲς ἐκλύειν, τῆς ὅψεως ἐπικρατούσης, καὶ πρὸς
 αὐτὴν καλούσης, καὶ τῷ λόγῳ προσέχειν οὐκ ἐώσης.
 ὥστε τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντως ἔλαττον ἔρεϊν αὐτὸν,
 τῆς ψυχῆς διατριβούσης περὶ τὸν τῶν ὀρωμένων ἔπαινον;
 Ἐγὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοὶ, καὶ πρὸς 18
 τὴν ἀκρόασιν παρειλημμένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν τοιοῦτον οἴ-
 κον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίστανται.
 καὶ οὐχ οὕτω Δημοδόκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμ-
 φίων, ἢ Ὀρφεὺς τις λέγων ἐστίν, ὥστε ἀποσπάσαι τὴν
 διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θεάς. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπει-
 δὴν μόνον ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν, ἀθρόω τῷ κάλλει περιχυ-
 θεὶς, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν

13 Δημοδόκος, καὶ Φήμ.) Ὅνόματα μουσικῶν τε καὶ μελοδῶν. G.

habuisse pulchritudinis; potius imperito omnium homini se assi-
 milasse, ut ipsius pulchritudo orationis tanto admirabilior ex ipsa
 ad illam deformitatem comparatione appareret. Alioqui necesse est,
 ipsum dicentis animum occupari in spectaculo, & exquisitam il-
 lam curam remittere, cum vincat illa species, & ad se vocet, atque
 attendere ad orationem non patiatur. Quomodo ergo fieri potest,
 ut non omnino dicat deterius, occupato circa laudem eorum, quae
 videntur, animo? Omitto dicere, quod ipsi etiam praesentes &
 ad audiendum assumti, cum intrant in talem oecum, spectatores
 fiunt pro auditoribus. Neque quisquam ita vel Demodocus est,
 vel Phemius in dicendo, vel Thamyris, vel Amphion, vel Or-
 pheus adeo, qui abstrahere mentem illorum a spectaculo possit:
 verum unusquisque transmissio solum limine, conferta illa pulchri-
 tudine circumfusis, orationem illam, sive auditionem, nec omni-

ἀρχὴν αἰόντι ἔοικεν· ὅλος δὲ πρὸς τοῖς ὀρωμένοις ἐστίν, εἰ μὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ, ποιοῖτο τὴν ἀκρόασιν.

19 Ὅτι γὰρ οὐκ ἀξιόμαχον λόγων ἰσχύς ὄψει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος παρατεθεῖς, τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἂν· ἐκεῖναι μὲν γὰρ ἐκῆλουν τοὺς παραπλέοντας, μελωδοῦσαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ἄσμασι, καὶ καταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατεΐχον, καὶ ὅλως τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τις διὰ τριβῆς· καὶ πού τις αὐτάς καὶ παρέπλευσε, καὶ τοῦ μέλους παρήκουσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαιότατόν τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὁμιλοῦν, εὐθὺς ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, καὶ ἀφάνους ἐποίει ὥς δὲ ὁ μῦθος βούλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐγένοντο ἀπὸ τοῦ θαύματος. ὥστε καὶ ὃν ὑπὲρ τοῦ ταῷ λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἑμαυτοῦ εἰρησθαι νομίζω. καὶ γὰρ ἐκείνου ἐν τῇ ὄψει, οὐκ ἐν τῇ φωνῇ τὸ τερπνόν. καὶ εἰ γέ τις

11 Τῶν Γοργῶν κάλλος) Ὅτι αἱ στήσαι οἷονεὶ ἀπελήθουν τοὺς ἀντι-
Γοργῶναι κάλλει καὶ εὐμορφίᾳ ἐξί- δράπους. V.

no audire videtur; sed totus est in his, quae videntur, nisi quis forte plane caecus sit, aut noctu, ut illud Arcopagitarum consilium, audiat. Neque enim satis valere vim verborum, quoties cum visu pugnandum est, Sirenum etiam fabula, cum altera Gorgonum composita, doceat. Nam illae quidem praeternavigantes mulcebant, canendo & adulando carminibus, detinebantque appulso, & mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et aliquando aliquis praeternavigavit, & inaudita praetermisit illorum carmina. At Gorgonum pulchritudo, quae esset violentissima, & ad principes animae partes pertineret, statim videntes extra se rapiebat, faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur, lapidei prae admiratione facti sunt. Igitur & quae de pavone paulo ante ad vos iste dixit, ea pro me dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delectat, in specie ineft, non in voce. Et si quis iux-

παραστησάμενος τὴν ἀηδόνα ἢ τὸν κύκνον, ἄδειν κελεύ-
 οι, μεταξὺ δὲ αἰδόντων παραδείξειε τὸν ταῶ σιωπῶντα,
 εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκεῖνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαί-
 ρειν Φράσασα τοῖς ἐκεῖνων ἄσμασιν. οὕτως ἄμαχόν τι
 εἴοικεν εἶναι ἢ δι' ὅψεως ἡδονή. Καὶ ἐγώ γε, εἰ βούλεσθε, 20
 μάρτυρα ὑμῖν παραστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα
 μοι μαρτυρήσει, ὥς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι τῶν ἀκου-
 μένων τὰ ὁρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσκά-
 λει αὐτὸν Ἡρόδοτον τοῦ Λύξου Ἀλικαρνασσόθεν καῖπει-
 δι καλῶς ποιῶν ὑπήκουσε, μαρτυρεῖτω παρελθών. ἀνα-
 δέξασθε δὲ αὐτὸν, ἴαστ' ἢ πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ
 αὐτῷ ἔθος. Ἀληθέα τάδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασταί,
 μυθέεται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τουτέων πέρι,
 ὅψιν ἀκοῆς προτιμέων. ὧτα γὰρ τυγχάνει εἶντα ἀπι-
 στότερα ὁφθαλμῶν. ἀκούετε τοῦ μάρτυρος, ἂ Φησιν, ὥς
 τὰ πρῶτα τῇ ὀφει ἀποδédωκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ
 ἔπεια πτερόεντά ἐστι, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ προελθεῖν

ta collocatos hinc lusciniam & cygnum canere iubeat, hinc in-
ter ipsum cantum tacentem ostendat pavonem; novi ego, transitu-
ram ad hunc mentem, longum valere iussis illorum cantibus: adeo
invictum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas contin-
git. Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem,
qui statim testimonium mihi perhibebit, multo, quae videntur, his,
quae auditu percipiuntur, esse validiora. Et mihi tu iam, praeco,
huc voca ipsum Herodotum, Lyxi filium, Halicarnasso. Et quan-
do, praeclare ille quidem, obsecutus est, in medium progressus
iam dicat testimonium. Patiemiini autem illum Ionice vobiscum pro
more suo loqui: Vera ista haec oratio apud vos, iudices,
loquitur, & credite illi, quae in hanc sententiam dixerit,
visum esse praeferendum auditui: aures enim oculis fere
sunt infideliores. Auditis testem, quae dicat, ut primas tribuat
visui. Merito sane. Verba enim alata sunt, & abeunt, & simul,

ἀποπτάμενα· ἡ δὲ τῶν ὁραμένων τέρψις, αἰεὶ παρεστῶσα, καὶ παραμένουσα, πάντως τὸν θεατὴν ὑπάγεται.

21 Πῶς οὖν οὐ χαλεπὸς τῷ λέγοντι ἀνταγωνιστὴς, οἶκος οὕτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος ὢν; μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον οὐδέπω φημί ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ δικάσταί, καὶ μετὰ λέγοντων ἡμῶν, ἐς τὴν ὁροφὴν ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε, πρὸς ἐκάστην ἀποστρεφόμενοι. καὶ μηδὲν αἰσχυρῶντε· συγγνώμη γὰρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλλως τε, καὶ πρὸς οὕτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέσεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς ἱστορίας μετὰ τοῦ ἀρχαίου τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων θεατῶν δεόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκείσε ἀποβλέπῃτε, ἡμᾶς ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἷόν τε γράψωμαι αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γὰρ, οἶμαι, ἀκούοντες, ἃ καὶ ὁρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἂν με καὶ δι' αὐτὸ ἐπαινέσαιτε, καὶ τοῦ ἀντιδίκου προτιμῆσαιτε, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπιδείξαντα, καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν

dum prodeunt, avolant. Verum delectatio ex his, quae videntur, adstans semper ac manens, subit omnino spectatorem. Quis igitur non validus dicenti adversarius sit oecus adeo pulcher, adeo spectabilis? Quin, quod maximum est, nondum dico. Vos enim ipsi, iudices, dum nos dicimus, lacunar respiciebatis, muros admirabamini, picturas examinabatis, conversi ad singulas. Nec est, quod vos pudeat. Ignoscendum enim, si quid humani vobis acciderit: praesertim in argumentis ita pulchris, ita variis. Ars enim exquisita, & historiae cum antiquitate utilitas, illecebras habent vere, & eruditus spectatoribus indigent. Et ne omnino relictis nobis eo respiciatis, age, quantum eius fieri potest, verbis illa vobis depingam. Delectabimini enim, puto, iis audiendis, quae spectantibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso nomine me laudabitis, & adversario praeponetis, ut qui & ipse ostendam oecum, & vo-

τὴν ἡδονήν. τὸ χαλεπὸν δὲ τοῦ τολμήματος ὁρᾶτε, ἄνευ
 χρωμάτων, καὶ σχημάτων, καὶ τόπου, συστήσασθαι
 τοσαύτας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἢ γραφὴ τῶν λόγων.
 Ἐν δεξιᾷ μὲν οὖν εἰσιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ ἀναμέμ- 22
 νται πάθος Αἰθιοπικόν, ὁ Περσεὺς τὸ κῆτος Φονεύει, καὶ
 τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ, καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει,
 καὶ ἄπεισιν, αὐτὴν ἄγων· πᾶρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γορ-
 γόνας πτήσεως· ἐν βραχεὶ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμή-
 σατο, αἰδῶ παρθένου, καὶ φόβον· ἐπισκοπεῖ γὰρ τὴν
 μάχην ἄνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου τόλμαν ἐρωτικὴν,
 καὶ θηρίου ὄψιν ἀπρόσμαχον· καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρι-
 κὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ δεδιττόμενον τῷ χάσματι· καὶ
 ὁ Περσεὺς δὲ τῇ λαίᾳ μὲν προδείκνυσιν τὴν Γοργόνα· τῇ
 δεξιᾷ δὲ καθικνεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τοῦ κῆ-
 τος εἶδε τὴν Μέδουσαν, ἥδη λίθος ἐστί· τὸ δ' ὅσον ἐμ-
 ψυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται. Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε 23
 τὴν εἰκόνα, ἕτερον γράμμα γέγραπται δικαιοτάτον, οὗ
 τὸ ἀρχέτυπον ὁ γραφεὺς παρ' Εὐριπίδου ἢ Σοφοκλέους

lupatam vobis geminem. Difficultatem autem incepti mei videte,
 qui audeam sine coloribus, & figuris, & loco, tot imagines con-
 stituere. Tenuis nempe est verborum pictura. Igitur ad dextram
 intranti Argolicae fabulae Aethiopicus affectus permixtus est. Per-
 seus cetum interficit, & liberat Andromedan, uxorem paulo post
 sibi habiturus, abique illam ducens. Agit hoc obiter in suo ad
 Gorgonas volatu. In brevi autem tabella multa expressit artifex:
 pudorem virginis ac metum; inspicit enim pugnam desuper e sco-
 pulo: & ausum iuvenis amatorium, & difficilem oppugnatu spe-
 ciem belluae. Atque haec quidem irruit spinis horrens, ac terri-
 bilis ricu: Perseus autem laeva Gorgonem obiiicit, dextra ferit
 gladio; & qua parte vidit Medusam cetus, iam lapis est; qua
 adhuc vivit, falce caeditur. Deinde post hanc imaginem, alia ta-
 bula picta est plena iustitiae, cuius animale exemplum ab Euri-

δοκεῖ μοι λαβεῖν. ἐκεῖνοι γὰρ ὁμοίαν ἔγραφαν τὴν εἰκόνα, τῶ νεανία τῶ ἐταίρῳ, Πυλάδης τε ὁ Φωκέυς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνάναι, λαβόντε τὰ βασιλεία, καὶ παρελθόντε, Φονεύουσιν ἄμφω τὸν Αἰγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡμίγυμνος πρόκειται, καὶ θεραπεία πᾶσα, ἐκπεπληγμένοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δὲ τινες, ὅπη φύγωσι, περιβλέπουσι. Σεμνὸν δέ τι ὁ γράφει ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβες τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον παραδραμῶν, ἐμβραδύνοντας δὲ τοὺς νεανίσκους ἐργασάμενος τῷ τοῦ μοιχοῦ
 24 Φόνῳ. Μετὰ δὲ τοῦτο θεός ἐστιν εὐμορφος, καὶ μεῖρακιον ὥραϊον, ἐρωτική τις παιδιά· ὁ Βράγχος ἐπὶ πέτρας καθήμενος, ἀνέχει λαγὼν, καὶ προσπαίζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς μειδιά, τερπόμενος ἀμφοῖν, καὶ τῷ παι-
 25 δι παίζοντι, καὶ πειρωμένῳ τῷ κυνί. Ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ

pide vel Sophocle sumfisse pictor videtur, qui similem & ipsi pinxerunt imaginem: Iuvenes duo sodales, Pylades Phocensis atque Orestes, qui iam putabantur esse mortui, atque sic latentes, in regiam intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytaemnestra vero iam occisa in cubili quodam seminuda iacet, ac ministerium omne circumstat, consternati facinore, alii clamant, alii quorsum fugiant, circumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor, cum, impium quod fuit in hoc facinore, ostendit modo, & tanquam perpetratum iam praetercucurrit: sed immorantes pinxit iuvenes in caede adulteri. Post haec vero formosus Deus est, & adolescentulus pulcher, lusus quidam amatorius. Branchus in petra sedens, leporem retinet, & alludit cani: hic vero affilientis ad ipsum in altum speciem habet. Atque adstans Apollo subridet, delectatus utroque, & puero ludente, & tentante capturam cane. Post ista

Περσεὺς πάλιν τὰ πρὸ τοῦ κήτους ἐκεῖνα τολμᾶν, καὶ
 ἡ Μέδουσα τεμνομένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηναῖα σκέ-
 πουσα τὸν Περσέα· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἵργασται, τὸ
 δὲ ἔργον οὐχ ἐώρακέν πω, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τῆς
 Γοργόνης τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ πρόστιμον τῆς ἀληθοῦς
 ὄψεως. Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἀνω τῆς ἀντίθυρος, 26
 Ἀθηναῖς ναὸς πεποίηται, ἡ θεὸς λίθου λευκοῦ, τὸ σχῆ-
 μα οὐ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγού-
 σης θεοῦ πολεμικῆς. Εἴτα μετὰ ταύτην ἄλλη Ἀθηναῖα, 27
 οὐ λίθος αὕτη γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν. Ἡφαιστος αὐ-
 τὴν διώκει ἐρῶν, ἡ δὲ Φεύγει· καὶ τῆς διώξεως Ἐριχθό-
 νιος γίγνεται. Ταύτῃ ἔπεται παλαιὰ τις ἄλλη γραφὴ. 28
 Ὠρίων φέρει τὸν Κηδάλιονα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ' αὐτῷ
 σημαίνει τὴν πρὸς τὸ Φῶς ὁδόν, ἐποχούμενος. Καὶ ὁ 29
 Ἥλιος φανείς, ἰάται τὴν πῆρωσιν, καὶ ὁ Ἡφαιστος
 Δημνόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τοῦ- 30
 το, δῆθεν μεμνηνὼς, ὅτε συστρατεύειν τοῖς Ἀτρεΐδαις μὴ

6 Τῆς ἀντίθυρος) Ὡς ἀπὸ τῆς εὐθείας ἢ ἀντίθυρ. V.

iterum Perseus, ausus illa, quae ante cetum gesta sunt, & Me-
 dusa, cui caput praeciditur, tegensque Perseum Minerva. At ille
 peregit facinus, ut opus ipse suum non videret, praeterquam
 Gorgonis in clypeo suo imaginem: noverat nimirum, quanti con-
 staret directo visu illam adspexisse. In medio pariete, superne, e
 regione ianuæ aedicula Minervae facta est. Dea e candido mar-
 more: habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea
 bellica. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem;
 sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator: illa se
 subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichthonius. Hanc
 sequitur vetus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem:
 hic vero insidens illi viam ad lucem monstrat. Oriensque
 Sol caecitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inspicit.
 Ulysses post ista, nempe furens, ut qui expeditionem suscipere

θέλων· πάρεσι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλοῦντες. καὶ τὰ
 μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπήνη, τὸ τῶν
 ὑπεξευγμένων ἀσύμφωνον, ἀγνοία τῶν δραμένων· ἐλέγ-
 χεται δὲ ὁμῶς τῷ βρέφει. Παλαμῆδης γὰρ ὁ τοῦ Ναυ-
 πλίου, συνεῖς τὸ γιγνόμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον,
 ἀπειλεῖ φονεύσειν, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς
 τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνε-
 ται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν φόβον τοῦτον σαφρονεῖ,
 31 καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ λύει τὴν ὑπόκρισιν. Ὑστάτη
 δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλῳ διακαῆς, τῷ παῖ-
 δε ὑποβλέπουσα, καὶ τι δεινὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη
 τὸ ξίφος, τῷ δ' ἀβλίῳ καθῆστον γελῶντε, μηδὲν τῶν
 μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα ὁρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν
 32 χερσίν. Ταῦτα πάντα, ὧ ἄνδρες δικασταί, οὐχ ὁράτε
 ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θεῶν ἀπο-
 στρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἐγώ γε
 διεξῆλθον αὐτὰ, οὐχ ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολα-

cum Atridis nolit. Adfunt autem legati iam vocantes. Et simu-
 latio ipsius satis illa quidem probabilis: currus, discrepantia iu-
 mentorum, eorum, quae agerentur, ignorantia. Atprehenditur ta-
 men in puero. Palamedes enim, Nauplii filius, intelligens quid age-
 retur, raptum Telemachum interfecturum se minatur, stricto iam
 gladio, & adversus furoris simulationem iram & ipse vicissim si-
 mulat. At Ulysses ab hoc metu respiscit, & fit pater, & simu-
 lationem solvit. Ultima Medea picta est zelotypia inflammata,
 pueros duos torvum adspiciens, & dirum quiddam animo agitans.
 Iam enim habet gladium. At miselli sedent ridentes, futurorum
 ignari, idque cum in manu videant gladium. Haec omnia, iu-
 dices, nonne, ut abducant auditorem, videtis, & ad spectaculum
 avertant, solumque eum, qui dicit, relinquant? Atque ego ista per-
 fectus sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac teme-

βόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν
 φέρων ἐπέβαλε, καταγνώτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ
 τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῶ συν-
 αγωνίσησθε, καὶ ὡς οἶόν τε καταμύοντες, ἀκούητε τῶν
 λεγομένων, λογιζόμενοι τοῦ πράγματος τὴν δυσχέρειαν.
 μόλις γὰρ ἂν οὕτω δυνηθεῖη οὐ δικασταῖς, ἀλλὰ συν-
 αγωνισταῖς ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιος
 τῆς τοῦ οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ ἀντι-
 δίκου ταῦτα δέομαι, μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ γὰρ τοῦ τὸν
 οἶκον Φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λέγοντα, ὅστις ἂν ᾗ, βου-
 λοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

rarium, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, damna-
 tum habeatis odio, atque in ipsa oratione desituitis; sed uti po-
 tius adiuvetis ipsi certamen, & conniventes, quantum eius fieri
 potest, verba illius audiat, perpensa nimirum operis difficulta-
 te. Vix enim vel sic potuerit, etiam si non iudicibus vobis, sed so-
 ciis, utatur, non usquequaque indignus magnifico isto oeco putari.
 Quod vero pro adversario ista peto, nolite mirari: ob amorem
 enim huius oeci, quisquis est, qui in eo dicit, velim probari.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ.

- 1 ΟΝΑΡ τι τοῦτο, λαμπρότατε Κυϊντίλλε, κελεύεις προσφέρω σοι δῶρον, τοὺς μακροβίους, πάλαι μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθετο τῷ δευτέρῳ σου παιδί τὸννομα συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων, τίνας ὁ θεὸς κελεύει μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακροβίους, τότε μὲν ἠϋζάμην τοῖς θεοῖς ἐπὶ μήκιστον ὑμᾶς βιάσθαι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σούς· τοῦτο συμφέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων αὐτῷ τε ἐμοὶ, καὶ πᾶσι τοῖς ἐμοῖς. καὶ γὰρ καὶ μοί τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ
- 2 θεός. Σκεπτόμενος δὲ κατ' ἐμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἦλθον, εἰκὸς εἶναι τοὺς θεοὺς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα προστάσσοντας, κελεύειν τι προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς
- 5 Συμβαλεῖν) Διακρίναι, νοῦσαι. V.

LONGAEVI.

SOMNIO monitus hoc facere, o Quintille clarissime, munus ad te defero Longaevos: *somnio, inquam, quod olim vidi, cum nomen poneret filio tuo secundo, ac narraui amicis. Sed quod conicere non possem, quosnam Longaevos tibi offerri Deus iuberet: tum quidem vota Diis nuncupavi, ut quam longissime & tu vivas, & tui filii; utile id esse ratus cum universo hominum generi, tum praeter ceteros & ipsi mihi & meis omnibus: etenim mihi quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus. Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, vero esse simile, Deos, cum viro doctrinae studiis operato haec imperent, iubere, de arte tibi mea aliquid ut offe-*

τέχνης. ταύτην οὖν αἰσιωτάτην νομίζων τήν γε τῶν σῶν
γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τοὺς ἱστορημένους εἰς μα-
κρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγαινούσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλο-
κλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄφελος γένοιτο τί
σοι ἐκ τοῦ συγγράμματος διπλοῦν. τὸ μὲν εὐθυμία τις,
καὶ ἐλπίς ἀγαθῇ, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκιστον δύνασθαι
βιῶναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ
ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμε-
νοι κατὰ τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ εἰς μα-
κρότατον γῆρας ἦλθον, σὺν ὑγείᾳ παντελεῖ. Νέστορα
μὲν οὖν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς παρατεῖ-
ναι γενεὰς Ὅμηρος λέγει, ὃν συνίστησιν ἡμῖν γεγυμνα-
σμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ
τὸν μάντιν ἢ τραγωδία μέχρις ἐξ. γενεῶν παρατεῖναι
λέγει. πιθανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ
καθαρωτέρα διαίτη χράμενον τὸν Τειρεσίαν, ἐπὶ μῆκ-
ιστον βιῶναι. Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται διὰ 4

ram. Hunc igitur auspiciatissimum ratus nataliniorum tuo-
rum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem per-
venisse, cum sana mente & corpore integro, memoran-
tur. Etenim duplex quaedam tibi utilitas ex hoc libello
nascatur: hinc animus alacris, & bona spes, fieri posse, ut
ipse quoque vivas quam diutissime; hinc quaedam petita ab
exemplis disciplina, si cognoscas, ut quisque maxime &
corporis sui & animi curam gesserit, ita ad longissimam
senectutem, cum valetudine integra, pervenisse. Itaque
Nestorem, Achivorum sapientissimum, ad tria secula ex-
tendisse aetatem; Homerus narrat, quem proponit nobis
corpore pariter atque animo exercitatum optime: Tire-
siam vero vatem ad sex usque secula produxisse vitam, ait
Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis dicatum,
& puriore usum victu, Tiresiam, vixisse longissime. Com-

τὴν δαίταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμ-
ματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύ-
θων· Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκρι-
βῶς Φιλοσοφία σχολάζοντες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μά-
γοι, γένος τοῦτο μαντικόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, πα-
ρὰ τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάντροις, καὶ Χω-
ρασμίσις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ
παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐρραμένοι τέ εἰσι, καὶ
πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διατρώμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκρι-
5 βέστερον. Ἡδὴ δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ
Σῆρας μὲν ἱστοροῦσι μέχρι τριακοσίων ἔτην ἑτῶν, οἱ μὲν
τῷ αἵερι, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρως προσ-
τιθέντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ. ὕδροποτεῖν γάρ Φασι τὸ
ἔθνος τοῦτο σύμπαν. καὶ Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριάκοντα
καὶ ἑκατὸν ἑτῶν βιοῦν ἱσθόρηται· καὶ τοὺς Χαλδαίους
ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος. τούτους μὲν καὶ κριθίνω

memorantur autem genera quoque hominum integra lon-
gaeva propter victus rationem fuisse, ut Aegyptiorum, qui
sacri scribae vocantur; Assyriorum autem & Arabum, qui
interpretes fabularum; Indorumque, qui vocantur Brach-
manes, viri in solidum vacantes philosophiae; & qui di-
cuntur magi, genus hominum fatidicum & dicatum Diis,
apud Persas, & Parthos, & Baetros, Chorasmiosque, &
Arios, atque Sacas, & Medos, Barbaros denique multos
alios, valentes sunt ac longaevi, cum ob magiae exerci-
tium exquisitiore vivendi ratione ipsi quoque utantur. Iam
vero gentes etiam totae diutissime vivunt, ut Seres refe-
runt ad trecentos usque annos vitam proferre, cuius lon-
gae senectutis causam alii aëri, terrae alii imputant, alii
vero etiam rationi victus: aquam enim bibere universam
gentem, aiunt. Athotes etiam ad triginta & centum annos
vivere, literis proditum est; & Chaldaeos supra centum an-

ἄρτω χρωμένους, ὡς ὀξυδορκίας τοῦτο Φάρμακον· οἷς γε
 Φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην διαίταν, καὶ τὰς ἄλλας αἰσθή-
 σεις ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐρρωμένας εἶναι. Ἄλ- 6
 λὰ ταῦτα μὲν περί τε τῶν μακροβίων γενῶν, καὶ τῶν
 ἐθνῶν, ἃ τινὰ Φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖστον διαγίγνεσθαι
 χρόνον· οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν, καὶ τὸν αἶρα, οἱ δὲ διὰ τὴν
 διαίταν, οἱ δὲ καὶ δι' ἅμφω. ἐγὼ δ' ἂν σοι δικαίως τὴν
 ἐλπίδα ῥαδίως παράσχοιμι, ἱστορήσας ὅτι καὶ κατὰ
 πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακρόβιοι γε-
 γόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκουσι, καὶ διαί-
 τη τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. Διαίρεσιν δὲ 7
 τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν πρώτην κατὰ γε τὰ ἐπιτηδεύ-
 ματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ πρώτην γέ σοι τοὺς βασιλικούς
 καὶ στρατηγικούς ἄνδρας ἱστορήσω, ὧν ἓνα καὶ εὐσεβε-
 στάτῃ μεγάλου θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν
 τελεωτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα
 τὴν οἰκουμένην τὴν ἑαυτοῦ· οὕτω γὰρ ἂν ἀπιδῶν καὶ σὺ,

nos fertur vivere, hos etiam pane hordeaceo uti, acuti vi-
 fus remedio: quibus nempe dicant ob talem victum reli-
 quos etiam sensus supra reliquos homines vigere. Sed haec
 de longaevis & generibus hominum & gentibus, quos lon-
 gissimo durare tempore aiunt, partim propter terram &
 aërem, partim propter rationem victus, partim propter
 utrumque. Aequum autem est, ut facilem tibi spem inii-
 ciam, narrando, in omni solo, in aëre omni, longaevos
 fuisse viros, exercitationibus convenientibus, & aptissima
 ad sanitatem victus ratione usos. Distribuem vero oratio-
 nem primo pro vitae generibus virorum, & initio quidem
 regii fastigii viros, aut exercituum duces, commemorabo;
 (quorum uno etiam pia magni augustique Imperatoris no-
 stri Fortuna in supremum ordinem evecto, maximum be-
 neficium suo terrarum orbi tribuit.) Sic enim respiciens tu

τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς ἕξεως καὶ τῆς
 τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσειας γῆρας ὑγιεινόν, καὶ μα-
 κρόν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ
 8 μέγιστόν τε ἅμα καὶ ὑγιεινότατον βίον. Πομπίλιος
 Νουμᾶς ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων,
 καὶ μάλιστα περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς,
 ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἱστορεῖται. Σέρβιος δὲ
 Τούλλιος Ῥωμαίων καὶ οὗτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγ-
 δοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ
 ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ
 Κύρης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται
 9 στερρότατα βιώσαι. Οὗτοι μὲν οὖν Ῥωμαίων βασι-
 λεῖς, οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας, τοὺς εἰς
 μακρόν γῆρας ἀφικομένους, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκά-
 στου. ἐπὶ τέλει δὲ σοὶ καὶ τοὺς λοιποὺς Ῥωμαίων, τοὺς
 εἰς μῆκιστον γῆρας ἀφικομένους προσαναγράψω, προσ-
 θεὶς ἅμα καὶ τοὺς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεῖ-

9 Αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται.) Ἀντὶ τοῦ βιώσαι. Participium pro in-
 finitivo. G.

quoque ad longaevorum fimiles habitus ac fortunas, se-
 nectutem sanam longamque speraveris facilius; simulque
 aemulatus eos, longissimam pariter atque saluberrimam ti-
 bi vitam eadem servata victus ratione paraveris. Pompilius
 Numa, felicissimus Romanorum regum, & maxime circa
 Deorum cultum occupatus, supra octoginta annos vixisse
 memoratur. Servius Tullius, rex & ipse Romanorum, su-
 pra octoginta itidem vixisse refertur. Tarquinius vero, ul-
 timus Romanorum rex, exsul Cumis cum ageret, ultra
 nonagesimum annum firmissima valetudine dicitur perve-
 nisse. Hi Romanorum reges, quibus adiungam reliquos
 etiam reges, longam senectutem adeptos, & uniuscuius-
 que studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos,
 qui ad longissimam senectutem pervenere, additis etiam,

στον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἔλεγχος ἡ ἱστορία τῶν
 διαβάλλειν πειρωμένων τὸν ἐνταῦθα ἀέρα, ὥστε καὶ
 ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείους ἡμῖν τὰς
 εὐχὰς ἔσεσθαι πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε καὶ λιπαρὸν,
 τὸν πάσης γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέ-
 σθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέ-
 ροντα. Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησίων βασιλεὺς, πεν- 10
 τήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ
 λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν
 μῦθος τισὶ δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος,
 ἐτῶν ἐνενήκοντα πέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ
 Τίμαιος ἱστοροῦσιν· Ἰέρων δὲ ὁ Συρακουσίων τύραννος,
 δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βα-
 σιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Κα-
 λατιανὸς, καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀντέας δὲ Σκυθῶν βα-
 σιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ἴστρον πο-

qui in reliqua Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis
 ratio refutandi eos, qui istum aërem criminantur, histo-
 ria. Quo meliorem nos quoque spem habemus, rata fu-
 tura vota nostra, ut in longissimam & pinguem senectu-
 tem perveniat terrae totius atque maris dominus, qui
 iam fenex suum terrarum orbem regit. Arganthonius er-
 go, Tartessiorum rex, quinquaginta & centum annos vixisse
 dicitur, ut volunt Herodotus historicus, & poeta Ana-
 creon. Verum ista quibusdam videtur fabula. Agathocles
 autem, Siciliae tyrannus, cum esset annorum quinque & no-
 naginta, mortuus est, sicut Demochares ac Timaeus tra-
 dunt. Hiero, Syracusanorum tyrannus, duo & nonaginta
 annos natus morbo finiit vitam, cum septuaginta annos
 regnasset, ut Calatianus Demetrius & alii perhibent. An-
 teas, Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa

ταμόν, ἔπεσεν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυ-
 λης δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μά-
 χεσθαι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα
 τελῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, καθά φησι
 11 Θεόπομπος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν. Ἀν-
 τίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μα-
 κεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσι-
 μάχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν
 ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συστρατεύόμενος αὐτῷ
 Ἰερώνυμος ἱστορεῖ. καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βα-
 σιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἔτος ὀγδοή-
 κοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτὸς φησιν Ἰερώνυμος. Ἀντίγονος
 δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου, υἱωνὸς δὲ Ἀντιγόνου τοῦ μο-
 νοφθάλμου, οὗτος τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδό-
 νων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μήδιος
 τε ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀν-

3 Ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη) Τελεῖ ἄνθρωπος ἐστίν. τελεῖ δὲ εἰς ἐνενήκοντα
 εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ τοῦ Ἑλλην
 ἐστὶ, τελεῖ εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀπὸ τοῦ
 ὅντας γὰρ φασιν οἱ Ἀπτικοί. V.

Itum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bar-
 dyllis, rex Illyriorum, ex equo dicitur pugnasse in bello con-
 tra Philippum, annos natus nonaginta. Teres, Odryfarum
 rex, ut refert Theopompus, duorum & nonaginta anno-
 rum cum esset, obiit. Antigonus, Philippi filius, Cocles, rex
 Macedonum, in Phrygia pugnans cum Seleuco & Lyfi-
 macho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum
 esset unius & octoginta, ut narrat, qui expeditionis illius
 socius fuit, Hieronymus. Etiam Lyfimachus, Macedonum
 rex, in proelio contra Seleucum periit, annum agens octo-
 gesimum, ut idem ait Hieronymus. Antigonus, filius De-
 metrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor & quadraginta
 annos imperavit Macedonibus, vixit autem octoginta, ut
 Medius refert, & scriptores alii. Sic etiam Antipater, Io-

τίπατρος ὁ Ἰολάου μέγιστον δυνηθεὶς, καὶ ἐπιτροπεύσας
πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη
οὗτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λά- 12
γου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰ-
γύπτου μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώ-
σας ἔτη, ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἑτοῖν τῆς
τελευταῖς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπί-
κλησιν, ὅστις διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν. ἀδελ-
φῶν δὲ Φιλέταιρος, πρῶτος μὲν ἐκτήσατο τὴν περὶ Πέρ-
γαμον ἀρχὴν, καὶ κατέσχευεν, εὐνούχος ὢν. κατέστρεψε
δὲ τὸν βίον, ὀγδοήκοντα ἑτῶν γενόμενος. Ἀτταλος δὲ ὁ
ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ οὗτος
βασιλεύων, πρὸς ὃν καὶ Σκηπτίων ὁ τῶν Ρωμαίων στρα-
τηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἑτῶν ἐξέλιπε τὸν 13
βίον. Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσαγορευ-
θεὶς Κτίστης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον Φεύγων, ἐπὶ
Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκον-

10 Κατέστρεψε) Ἐτελεύτησε. V.

Iai filius, potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tu-
tor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit. Pto-
lemaeus Lagi, regum suae aetatis felicissimus, Aegypti re-
gnum tenuit ad quartum & octogesium vitae annum :
idque duobus ante mortem annis tradidit Ptolemaeo filio,
qui Philadelphi cognomen habuit, qui solus fratrum in pa-
terno regno succcessit. Philetaerus, eunuchus, primus Per-
gami imperium peperit pariter ac tenuit, annos natus octo-
ginta vitam cum morte commutavit. Attalus is, qui Phil-
adelphi cognomen habuit, Pergamenorum & ipse rex, ad
quem etiam Scipio ille dux Romanus venit, annorum
octoginta duorum cum esset, e vita discessit. Mithridates,
Ponti rex, cognomine Conditor, Antigoni Coclitem fu-
giens in Ponto mortuus est, cum vixisset quatuor & octo-

τα, ὥσπερ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς.
 Ἀριαράβης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ
 ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἱερώνυμος ἱστορεῖ· ἐδυνήθη δὲ
 ἰσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περ-
 14 δίκαν μάχῃ ζωγρηθεὶς, ἀνεσκολοπίσθη. Κῦρος δὲ ὁ
 Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιός, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περσῶν
 καὶ Ἀσσυρίων ὅροι, οἷς καὶ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξ-
 ἀνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γε-
 νόμενος ἐζήτει μὲν ἕνα ἕκαστον τῶν Φίλων· μαθὼν δὲ τοὺς
 πλείστους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσου τοῦ υἱέος, καὶ
 Φάσκοντος Καμβύσου κατὰ πρόσταγμα τὸ ἐκείνου
 ταῦτα πεποικέναι, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ υἱοῦ
 διαβληθεὶς, τὸ δέ τι, ὡς παρανομοῦντα αὐτὸν αἰτιασά-
 15 μενος, ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον. Ἀρταξέρξης ὁ Μνή-
 μων ἐπικληθεὶς, ἐφ' ὃν Κῦρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο,
 βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἐξ καὶ ὀγδοή-
 κοντα ἐτῶν γενόμενος· ὡς δὲ Δείων ἱστορεῖ, τεσσαρῶν

ginta annos, ut refert Hieronymus, & scriptores alii. Ariarathes, Cappadocum rex, duo & octoginta vixit annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diutius superstes esse: sed captus in proelio contra Perdiccam, & in crucem actus est. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut indicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus etiam Onesicritus, vitae Alexandri scriptor, consentire videtur, centum annorum cum esset, amicorum unumquemque requisivit. Comperto autem, plerosque interfectos a Cambyse filio suo, qui ipse se imperio fecisse diceret, contristatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipse coarguisset, vitam finiit. Artaxerxes, Memoriosi cognomine notus, contra quem Cyrus frater expeditionem moverat, regnans in Persis, morbo finiit annos natus sex & octoginta: ut vero Dino pro-

καὶ ἐνενήκοντα. Ἀρταξέρξης, ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς, ὃν Φησὶν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν αὐτοῦ Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα βιούς, ἐπιβουλῇ τὰδελφοῦ Γωσίθρου ἐδολοφονήθη. Σινάρθοκλης δὲ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγονώς, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθείς, βασιλεύειν ἤρξατο, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ. Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λούκουλλος ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτα νόσω. Ὑσπασίνης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῶν κατ' Ἐρυθρὰν τό- 16
πων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραιος δὲ ὁ μετὰ Ὑσπασίνην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνενήκοντα βιούς, ἐτελεύτα νόσω. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον ἐβδόμος βασιλεύσας Χάρακος, ἐξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθείς ἀπὸ Πάρθων ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων ἐξ καὶ ἐνενήκοντα ἐξήσεν ἔτη. Μασσινισσᾶς δὲ Μαυρου- 17

15 Καταχθείς) Ξενοδοχθεῖς. V. Καταπλεύσας. C.

didit, quatuor & nonaginta. Artaxerxes, Persarum rex alius, quem patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Characenus historicus, tres & nonaginta annos cum vixisset, infidiis fratris sui Gosithris periit. Sinarthocles, Parthorum rex, annum iam agens octogesium, ab Sacauracis Scythis reductus, regnare coepit, regnavitque annos septem. Tigranes, Armeniorum rex, quicum Lucullus bellum gessit, quinque & octoginta annos natus fuit, cum morbo decederet. Hyspasines, Characis, & locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto & octogesimo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius ab Hyspasine rex, duo & nonaginta annos cum vixisset, morbo finiit. Artabazus, a Teraeo septimus, qui Charace regnavit, sexto & octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires, rex Parthorum, sex & nonaginta annis vixit. Massinissa, Mauro-

σίῳ βασιλεὺς, ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος δὲ ὁ
 ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Σεβαστοῦ ἀντὶ ἐθνάρχου, βασιλεὺς ἀνα-
 γορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὧν ἐνενήκοντα, ἱππομάχων
 καὶ πεζομαχῶν οὐδενὸς ἥττων ἐφάνη ὥς δὲ εὔρα τοὺς
 ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίῳ προστιθεμένους, ἀποσχόμενος
 σιτίων, ἐτελεύτησε, βιούς ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα. Γόαι-
 σος δὲ, ὡς Φησὶν Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ
 ἡλικίας Ὀμανῶν τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεν-
 τεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονῶς ἐτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ.
 Βασιλέας μὲν οὖν τοσούτους ἱστορήκασιν μακροβίους οἱ
 18 πρὸ ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ καὶ Φιλόσοφοι, καὶ πάντες οἱ περὶ
 παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειαν πως καὶ οὗτοι ποιούμενοι
 ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθον, ἀναγράψωμεν καὶ τού-
 των τοὺς ἱστορημένους, καὶ πρῶτους γε Φιλοσόφους. Δη-
 μόκριτος μὲν ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονῶς τεσσάρων καὶ
 ἑκατὸν, ἀποσχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενόφιλος δὲ ὁ

rum rex, nonaginta annos implevit. Asander ille, qui a di-
 vo Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renuntiatus fue-
 rat, circa annum nonagesimum nullo neque equite neque
 milite deterior visus est. Cum vero videret, suos cives ad
 Scribonii se partes conferre, inedia de vita exiit, quam
 ad tres & nonaginta annos produxerat. Goæsus, auctore
 Isidoro Characeno, ipsius æquali, Omanorum in turifera
 regione rex, quindecim supra centum annos cum habe-
 ret, e morbo obiit. Tot reges longævos nobis tradide-
 runt, qui ante nos scripsere. Quando vero etiam philoso-
 phi, & omnino literarum cultores, qui curam & ipsi sui
 ipsorum exquisitiorem habent, ad longam senectutem per-
 venire; scribamus etiam de his, quotquot in literarum mo-
 numenta relati sunt, & primos quidem philosophos. De-
 mocritus Abderitanus, annos natus quatuor supra centum,
 abstinens a cibo vitam finiit. Xenophilus musicus, emi-

μουσικὸς, ὡς Φησιν Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ Πυθαγό-
ρου Φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν
ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιττακὸς, οἱ τινες
τῶν κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος
ἔζησεν ἔτη. Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωϊκῆς Φιλοσοφίας ἀρχη- 19
γός, ὁκτὼ καὶ ἐνενήκοντα, ὃν Φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν
ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέγξασθαι, τί
με βοᾷς; καὶ ὑποστρέψαντα οἴκαδε, καὶ ἀποσχόμενον
τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος
μαθητὴς, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα οὗτος γε-
γονώς ἔτη, Φῦμα ἔσχεν ἐπὶ τοῦ χεῖλους, καὶ ἀποκαρ-
τερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμμά-
των, προσενεγκάμενος τροφὴν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἤξι-
ουν οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὐτῆς τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν
βίον. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίου μὲν υἱός, Ἀρχελαίου δὲ 20
τοῦ Φυσικοῦ μαθητὴς, ἐβίωσεν ἔτη ἑνὶ καὶ ἐνενήκοντα.

11 Φῦμα) Ψυδράκιον, ψάρα. *ibid.* Καὶ ἀποκαρτερῶν) Ἐαυτὸν
V. λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ ἐξάγειν. V.

nens, ut ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra
quinque & centum annos Athenis vixit. Solon, & Tha-
les, & Pittacus, qui de septem illis, qui sapientes vocan-
tur, fuere, centum quisque annos vixerunt. Zeno, Stoi-
cae philosophiae princeps, octo & nonaginta: quem aiunt,
cum in concionem prodiret, & lapsus offenderet, excla-
masse, *Quid me vocas?* [o terra!] reversumque domum,
inedia vitam finisse. Cleanthes autem, discipulus Zenonis
& successior, novem & nonaginta annos natus, tuber in
labio nactus est, iam suscepto moriendi consilio, cum su-
pervenirent ipsi a sodalibus quibusdam literae, cibo assum-
pto perfecit, quae rogaverant amici, tum denuo a cibus se
abstinens de vita exiit. Xenophanes, Dexini filius, Archelai
Physici discipulus, annos vixit nonaginta unum. Xenocra-

Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητὴς γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα· Καρνεάδης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας ἀρχηγός, ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἐν καὶ ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος, Στωϊκὸς Φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, Φιλόσοφος τε ἅμα, καὶ ἱστορίας συγγραφεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ 21 ὀγδοήκοντα. Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἐν καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκὸς, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ Θεοῦ, ὑφ' οὗ ἡ Ταρσέων πόλις καὶ Φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βίου, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει ὡς ἥρωϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσοῦ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοφῶν δὲ 22 ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν 4 Ὁ Σελευκεὺς) Ἐστὶ γὰρ Σελεύκεια καὶ ἐπὶ Τίγριδι τῷ ποταμῷ. V.

tes, Platonis auditor, quatuor & octoginta: Carneades, iunioris Academiae princeps, annos quinque & octoginta: Chrysippus unum & octoginta: Diogenes Seleucienfis ad Tigrim, Stoicus philosophus, octo & octoginta: Posidonius Apameensis Syriae, lege autem Rhodius, philosophus, & idem historicus, quatuor & octoginta: Critolaus Peripateticus, supra duos & octoginta. Plato divinus, unum & octoginta. Athenodorus, Sandonis filius, Tarsensis, Stoicus, qui divi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a quo etiam tributis levata est Tarsensium civitas, duo & octoginta annos natus in patria mortuus est, cui honorem quotannis habet Tarsensium populus, tanquam Heroi. Nestor Stoicus e Tarso, Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo & nonaginta: Xenophon, Grylli filius, supra nonaginta vixit an-

Φιλοσόφων οἱ ἑνδοξοί, συγγραφέων δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδορος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. Ἱερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς καμάτους ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γε τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίειαν ἐλλιπῆ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενεΐτης, ἔξ καὶ ἐνενήκοντα. Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκαστὸν ἔτος γεγονῶς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἵππου κατέ-

nos. Hi philosophi nobiles. Inter historicos Ctesibius centum viginti quatuor annos natus in Peripato obiit, ut auctor est in Chronicis Apollodorus. Hieronymus, in bellis versatus, multos labores perpeffus & vulnera, annos vixit quatuor supra centum, ut ait Agatharchides nona historiarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad ultimum vitae diem aptus fuerit consuetudini hominum, nec in ullius sensus usu aut sanitate quidquam desideraverit. Hellenicus Lesbius octoginta & quinque, & Pherecydes Syrus similiter octoginta & quinque. Timaeus Tauromenites sex & nonaginta. Aristobulus Cassandrinus supra nonaginta annos dicitur vixisse; historiam autem quatuor & octoginta annos natus coepit scribere, ut ipse refert in principio operis. Polybius, Lycortae filius, Megalopolitanus, rure rediens ex equo cecidit, unde morbum nactus diem

πесе, καὶ ἐκ τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἐτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμισσηνὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενή-
 23 κοντα. Ρητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦ-
 σιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύ-
 τησεν ὃν Φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήραος,
 καὶ ὑγιεινοῦ ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ
 μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσο-
 κράτης ἐνενήκοντα καὶ ἑξ ἐτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν
 ἔγραφε λόγον· περὶ ἔτη δὲ ἑνὸς ἀπαδόντα ἑκατὸν γεγο-
 νώς, ὡς ἤσθετο Ἀθηναίους ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ
 Χαίρωνειαν μάχῃ νικημένους, ποτνιόμενος, τὸν Εὐρι-
 πίδειον στίχον προσηέγκατο, εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρον,

Σιδωνίον ποτ' ἄστει Κάδμος ἐκλιπών·

καὶ ἐπειπὼν ὡς δουλεύσει ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον.
 Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, Θεοῦ Καίσαρος

12 Ποτνιόμενος) Ἀνιόμενος, ποτνιῶμαι τὸ δυσφορῶ, καὶ τὸ μετὰ δει-
 νοπαθήσεως ἰκετεύω. V.

obiit, annorum cum esset duorum & octoginta. Hypsicra-
 tes, Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus, vixit
 annos duo & nonaginta. Inter oratores Gorgias, quem So-
 phistam quidam nominant, annos octo & centum. Absti-
 nentia vero cibi finit: quem aiunt interrogatum de causa
 longae senectutis, & omnibus sensibus sanae, respondisse,
 quod nunquam ab aliorum se conviviis passus sit auferri.
 Isocrates, sex & nonaginta annorum cum esset, Panegy-
 ricam orationem scripsit: circa annum vero undecentesi-
 mum, audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chaero-
 neam victos, lamentabili voce Euripidis versiculum pro-
 tulit, quem ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe Cadmus exiit:

cumque subiecisset, servitutam esse Graeciam, e vita dis-
 cessit. Apollodorus Pergamenus, rhetor, Augusti Caesaris

Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ
τῷ Ταρσεῖ Φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε ταῦτά
τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ
ἀδόξος ῥήτωρ, ἔτη ἐνεήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδο- 24
ποιός, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ
ἐνεήκοντα ζήσας ἔτη. οὗτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος ἐπὶ
τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικα-
σταῖς Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ
τοῦ δράματος, ὅπως τὸν νῦν ὑγιαίνει ὡς τοὺς δικαστάς,
τὸν μὲν ὑπερθαυμάσαι, καταψήφισασθαι δὲ τοῦ υἱοῦ
αὐτοῦ μανίαν. Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητής, 25
ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐνεήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς τῷ
τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ'
οὐ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλήμων δὲ ὁ κωμικός, ὁμοίως
τῷ Κρατίνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐνεήκοντα ἔτη βίου, κατέκειτο
μὲν ἐπὶ κλίνῃς ἡρεμῶν· θεασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρε-
σκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς

praeceptor, qui cum Athenodoro Tarsensi philosopho il-
lum instituerat, sicut Athenodorus annos vixit octoginta
duos: Potamo rhetor non ignobilis annos nonaginta. So-
phocles, Tragicus poëta, glutito uvae acino suffocatus est,
quinque & nonaginta annos cum vixisset. Hic ab Iophon-
te filio sub finem vitae accusatus dementiae, recitavit iu-
dicibus Oedipum in Colono, ostendens illa fabula, quam
sibi mente constaret, adeo ut iudices ipsum quidem vehe-
menter admirarentur, filii autem furorem damnarent. Cra-
tinus, Comicus poëta, septem supra nonaginta annis vixit,
cumque versus finem vitae Pytinen docuisset, vicissetque,
non ita multo post obiit. Etiam Philemon Comicus, non
minus, quam Cratinus, septem & nonaginta annos natus,
decumbebat quiescens in lectulo. Cum vero videret asi-
num paratas sibi ficus devorantem, in cachinnos effundi-

γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῶ καὶ
 ἀβρόῳ γέλῳτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ ἀκράτου ῥοφεῖν,
 ἀποπνιγείς ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἀπέθανε. καὶ Ἐπίχαρμος
 δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα καὶ
 26 ἑπτὰ ἔτη λέγεται βιῶναι. Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν
 ποιητῆς, ἔζησεν ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στησί-
 χορος δὲ ὁ μελοποιὸς, ταῦτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος, ὁ
 27 πρὸ τὰ ἐνενήκοντα. Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν
 ὁ Ἀγλαοῦ Κυρηναῖος, ὃν οὐ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ
 καὶ ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσειε, καὶ Φιλόσοφον, καὶ γεω-
 28 μέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα εὗρος ἔζησεν ἔτη. Καὶ Λυ-
 κοῦργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε καὶ
 29 ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἱστορεῖται. Τοσούτους ἐδυνήθημεν
 βασιλεῖας, καὶ πεπαιδευμένους, ἀβροῖσαι ἑπεὶ δὲ ὑπε-
 σχόμεν καὶ Ῥωμαίων τινάς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκη-
 σάντων μακροβίων ἀναγράψαι, τούτους σοι, θεῶν βου-
 λομένων, ἱερώτατε Κυϊντίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώσομεν λόγῳ.

tur; vocatoque fervo cum multo, *itidem* confertoque risu
 imperat, ut asino etiam merum sorbendum addat: atque
 ipsum per risum intercluso spiritu moritur. Etiam Epichar-
 mus Comicus septem & nonaginta annos dicitur vixisse.
 Anacreon, canticorum poëta, vixit annos quinque & octo-
 ginta, & Stesichorus melicus totidem: Simonides autem
 Ceus supra nonaginta. Inter Grammaticos Eratosthenes,
 Aglai filius, Cyrenaeus, quem non Grammaticum solum,
 sed etiam Poëtam aliquis nominaverit, & Philosophum, &
 Geometram; duo & octoginta hic vixit annos. Lycurgus,
 Lacedaemoniorum legislator, quinque & octoginta annos
 vixisse narratur. Tot potuimus reges & eruditos homines
 colligere. Cum vero promiserim etiam Romanorum quos-
 dam, & Italicorum longaevorum referre, eos tibi, Diis
 volentibus, Quintille sanctissime, alio libello indicabimus.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ΟΤΙ μὲν οὐδὲν γλύκιον ἢς πατρίδος Φθάνει προτε- 1
 θρυλλημένον. ἄρ' οὖν ἥδιον μὲν οὐδὲν, σεμνότερον δέ τι
 καὶ θειότερον ἄλλο; καὶ μὴν ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομί-
 ζουσιν ἄνθρωποι, τούτων πατρίς αἰτία, καὶ διδάσκαλος
 γεννησαμένη, καὶ ἀναθρεψαμένη, καὶ παιδευσαμένη.
 πόλεων μὲν οὖν μεγέθη, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυ-
 τελείας κατασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δὲ
 στέργουσι πάντες· καὶ τοσούτον οὐδεὶς ἐξηπατήθη τῶν
 καὶ πάνυ κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν θεὰν ἡδονῆς,
 ὥς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ' ἄλλοις θαυμάτων λή-
 θην ποιήσασθαι τῆς πατρίδος. Ὅστις μὲν οὖν σεμνύνει- 2
 ται πολίτης ὢν εὐδαίμονος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ

2 Ὅτι μὲν οὐδὲν) Τὸ παρὸν ἀνά- Errat. Nam est pleonasm. notus.
 πόστον ἐν ἐσφάλθαι δοκεῖ. G. V. ad Musc. Enc. c. 1. Reitz.

PATRIAE ENCOMIUM.

*S*U A cuique patria nihil esse dulcius, olim illud quidem
 tritum est. Numquid autem dulcius quidem nihil, sed ta-
 men augustius aliud quid est ac divinius? Quin quaecun-
 que augusta & divina putant homines, eorum causa &
 magistra patria est, quae genuerit ea, nutrit, institue-
 rit. Itaque magnitudines urbium & claritates, & sumtus
 aedificiorum, multi admirantur, patrias vero amant uni-
 versi. Atque in tantum se errorem abduci nemo passus
 est eorum etiam, qui valde spectaculorum voluptatibus
 deliniuntur, ut propter excellentiam spectaculorum apud
 alios, suae patriae oblivionem caperet. Ac si quis beatae
 se civitatis civem esse gloriatur, ille, quis honos haben-

τίνα χρὴ τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δῆ-
 λός ἐστιν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριοτέρας ἔλαχε τῆς πα-
 τρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ τιμᾶν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.
 πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν πειραμένῳ, προσήκει μέ-
 γεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὀνίων ἀφθο-
 νίαν. ὅπου δ' αἵρεσίς ἐστι πόλεων, οὐδεὶς ἂν ἔλοιτο τὴν
 λαμπροτέραν, ἑάσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὖξαιτο μὲν ἂν
 εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παραπλησίαν,
 3 ἔλοιτο δ' ἂν τὴν ὁποιαοῦν. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οἱ δι-
 καιοὶ τῶν παίδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέ-
 ρων. οὔτε γὰρ νέος καλὸς καὶ γαδός, ἄλλον ἂν προτιμή-
 σαι τοῦ πατρὸς, οὔτε πατὴρ καταμελήσας τοῦ παιδός,
 ἕτερον ἂν στέρξαι νέον, ἀλλὰ τοσοῦτόν γε οἱ πατέρες νι-
 κάμενοι, προσνέμουσι τοῖς παισιν, ὥστε καὶ κάλλιστοι,
 καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκο-
 σμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς. ὅστις δὲ μὴ τοιοῦτός ἐστι δι-

dus fit patriae, ignorare mihi videtur; manifestumque est,
 aegre fuisse laturum, si mediocrem magis patriam forti-
 tus esset. At mihi ipsum nomen honorare patriae dulcius
 est. Ipsas enim comparare urbes si quis velit, conveniens
 est, ut magnitudinem exigat, & pulchritudinem, & rerum
 venalium abundantiam: at de optione urbium ubi agitur,
 nemo sane, relicta sua patria, splendidiorem elegerit: sed
 optaverit ille quidem esse suam patriam beatis illis proxi-
 mam; ceterum ipsam, qualiscunque demum fit, praetule-
 rit. Idem nempe liberi faciunt, si sunt iusti, ac boni pa-
 rentes. Neque enim honestus bonusque iuvenis alium quem-
 cunque patri praetulerit; neque, suo neglecto filio, pater
 iuvenem alium complectatur. Sed tantum amore victi pa-
 tres ex se natis tribuunt, ut & pulcherrimi, & maximi,
 & rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi videantur. Si
 quis vero talis non est filii sui iudex, ille non patris mi-

καστῆς πρὸς τὸν υἱὸν, οὐ δοκεῖ μοι πατὴρ ὁ Φθαλμοὺς
 ἔχειν. Πατρίδος τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰκειότατον 4
 πάντων· οὐδὲν γὰρ ὅ, τι τοῦ πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις
 ἀπονέμει τῷ πατρὶ τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νό-
 μος, καὶ ἡ Φύσις κελεύει, προσηκόντως ἀντὶ τὴν πατρίδα
 προτιμῆσαι. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆ-
 μα, καὶ ὁ τοῦ πατρὸς πατήρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι
 πάντες ἀνωτέρω, καὶ μέχρι Θεῶν πατρῶων πρόεισιν ἀνα-
 βιβάζομενον τὸ ὄνομα. Χαίρουσι καὶ Θεοὶ πατρίσι, καὶ 5
 πάντα μὲν, ὡς εἰκὸς, ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν
 ἡγούμενοι κτήματα πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν· ἐφ'
 ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἀπα-
 σῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότεραι Θεῶν πατρίδες, καὶ
 νῆσοι Θεϊότεραι, παρ' αἷς ὑμνέται γενέσεις Θεῶν. ἱερὰ
 γοῦν κεχαρισμένα ταῦτα νομίζεται τοῖς Θεοῖς, ἐπειδὴν
 εἰς τοὺς οἰκεῖους ἕκαστος ἀφικόμενος ἱερουργῇ τόπους. εἰ

hi oculos videtur habere. Ergo nomen patriae primum
 omnium & familiarissimum: neque enim patre quidquam
 familiarius. Si quis vero iustum suo patri honorem habet,
 quod lex pariter ac natura praecipit, convenienter ille pa-
 triam praetulerit: quando ipse quoque pater res patriae
 est, & patris pater, & qui propter hosce ad nos perti-
 nent sursum omnes: atque ad patrios usque Deos retro
 ascendens illud nomen progreditur. Gaudent ipsi quoque
 suis Dii patriis, & cum omnia inspiciant humana, ut cre-
 dere fas est, qui suae ditionis & terram & mare esse arbi-
 trentur; tum in qua quisque illorum natus est, eam urbi-
 bus praefert aliis omnibus. Itaque & urbes augustiores,
 quae Deorum patriae sunt, & diviniiores insulae, in qui-
 bus natales celebrantur Deorum. Sacra quippe ea demum
 grata Diis putantur, quae in domestica illis loca delatus

6 δε θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πᾶς οὐκ ἀνθρώ-
 6 ποις πολὺ γε μᾶλλον; Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον
 ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος· ὥς καὶ τοῦτον τὸν θεόν, εἰ
 καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ' οὖν ἐκάστῳ νομίζεσθαι πατρῶον,
 διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θεῶν· καὶ Φωνῆς ἐνταῦθα
 ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν μανθάνων, καὶ θεοὺς
 ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύτης ἔλαχε πατρίδος, ὥς ἑτέρας
 δεῖσθαι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' οὖν ἐχέ-
 7 τω καὶ τούτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν·
 οὐ γὰρ ἂν ἐγνώρισεν οὐδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πα-
 7 τρίδος, πόλιν εἶναι μαθὼν. Πάντα δέ, οἶμαι, παιδεύ-
 ματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμώ-
 τερους αὐτοὺς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζον-
 τες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, Φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς
 τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι·
 δεῖ γὰρ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι τοὺς τῶν μεγίστων τυχόν-

quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen patriae,
 quidni multo magis hominibus? Etenim vidit solem pri-
 mum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet
 communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo,
 quod primum ex illo sibi loco conspectus sit. Et vocem
 mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disce-
 ret, & Deos agnovit. Talem vero si quis patriam forti-
 tus est, ut alia quoque ad maiorum rerum institutionem
 opus habuerit; habeat ille sane huius etiam institutionis
 patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius alterius ur-
 bis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem eiusmodi esse, di-
 dicisset. Ceterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem
 colligunt homines, ut ea se utiliores praestent suis quique
 patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad pu-
 blicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet
 enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt beneficiis.

τας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἓνα τις ἀπὸνέμοι
 χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, ἐπειδὴν εὖ πάθῃ πρὸς τίνος,
 πολὺ μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν
 ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰσὶ νόμοι παρὰ
 ταῖς πόλεσι κοινὴν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τὴν πα-
 τρίδα νομίζειν, καὶ χαριστήρια τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ
 τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως. Ὡφθη δὲ οὐδεὶς οὕτως 8
 ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει γεγόμενος,
 ἀμελεῖν. ἀλλ' οἱ τε κακοπραγούντες ἐν ταῖς ἀποδη-
 μίαις, συνεχῶς ἀνακαλοῦσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἡ
 πατρίς· οἱ τε εὐδαιμονοῦντες, ἂν καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράτ-
 τωσι, τοῦτο γοῦν αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ
 μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενитеύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ
 τῆς ξενιτείας καὶ τοὺς κατὰ τὸν τῆς ἀποδημίας χρόνον
 λαμπροὺς γενομένους, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τι-
 μῆς δοξάν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνορίας ἔπαι-

Verum si quis singulis etiam gratiam, prout iustum est,
 refert obligatus beneficio, multo magis patriæ rependere
 iusta convenit. Etenim malæ tractationis parentum leges
 sunt in civitatibus: communem autem parentem putare
 patriam convenit, & præmia pro alimentis, ipsaque adeo
 legum cognitione, rependere. Visus autem est nemo adeo
 immemor patriæ, qui in alia civitate constitutus illius cu-
 ram abiiciat. Sed cum ii, quibus adversa in peregrinatione
 obveniunt, perpetuo in animum revocent, maximum bo-
 norum esse patriam, tum quibus secunda sunt omnia,
 quantumvis reliquis rebus felices, tamen hoc sibi maxi-
 mum putant deesse, quod patriam non inhabitant, sed pere-
 grinantur. Ipsa enim crimen habet peregrinitas. Ac videre
 licet ipsos, qui peregrinationis suæ tempore, vel hono-
 rum possessione, vel honorum gloria, vel eruditionis tes-
 timonio, vel laude fortitudinis, illustrati sunt, in patriam

νον, ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὡς
οὐκ ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιθειζομένους τὰ αὐτῶν κα-
λά. καὶ τοσούτω γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβέ-
σθαι τῆς πατρίδος, ὅσῳ περ ἂν φαίνεται μειζόνων παρ'
9 ἄλλοις ἡξιωμένος. Ποσεινὴ μὲν οὖν καὶ νέοις πατρίς. τοῖς
δὲ ἤδη γεγενηκόσιν, ὅσῳ πλέον τοῦ Φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις
μέτεστι, τοσούτω καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πα-
τρίδος. ἕκαστος γοῦν τῶν γεγενηκότων, καὶ σπεύδει καὶ
εὐχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἢ, ὅθεν
ἤρξατο βιοῦν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατά-
θῃται τῇ θρεψαμένη γῇ, καὶ τῶν πατρῶων κοινωνήσῃ
τάφῳ. δεινὸν γὰρ ἕκαστῳ δοκεῖ ξενίας ἀλίσκεσθαι,
10 καὶ μετὰ θάνατον ἐν ἀλλοτρίᾳ κειμένῳ γῇ. Ὅσον δὲ
τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας μέτεστι τοῖς ὡς ἀλη-
θῶς γνησίαις πολίταις, μάθοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ
μὲν γὰρ ἐπήλυδες, καὶ ὅσῳ νόθοι, ῥαδίως ποιοῦνται
τὰς μεταναστάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μῆτε εἰ-

tamen festinare omnes; ut qui inter meliores sua offen-
dere bona non possint. Ac tanto magis festinat unusquis-
que ad suam complectendam patriam, quo maioribus re-
bus dignati ipsum sunt alii. Igitur iunioribus etiam amabi-
lis est patria. His vero, qui pervenere ad senectutem, quan-
to maior quam iuvenibus prudentiae portio obtigit, tan-
to etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim
unusquisque in patria finire vitam & studet, & optat, ut,
unde coepit vivere, ibi rursus & altrici terrae corpus com-
mendet, & maiorum suorum monumentis inferatur. Du-
rum enim unicuique videtur, peregrinitatis damnari in ter-
ra aliena iacenti. Quantum porro benevolentiae in patriam
germanis vere civibus insit, ex indigenis aliquis intelligat.
Nam advenae, velut spurii, migrationes facile suscipiunt,
qui neque intelligant nomen patriae, neque ament; sed,

δότες, μήτε στέργοντες· ἡγούμενοι δ' ἀπανταχῇ τῶν
ἐπιτηδείων εὐπορήσειν, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γα-
στρός ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατὴρ, ἀγα-
πῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ὀλί-
γην ἔχωσι, καὶ τραχεῖαν, καὶ λεπτόγεων· καὶ ἀπο-
ρῶσι τῆς γῆς ἐπαινέσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ τῆς πα-
τρίδος οὐκ ἀπορήσουσιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ καὶ ἰδῶσιν
ἐτέρους σεμννομένους, πεδίοις ἀνειμένους, καὶ λειμῶσι
φυτοῖς παντοδαποῖς διειλημμένοις, καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς
πατρίδος ἐγκωμίων οὐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἵπποτρό-
φον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦσι. Καὶ σπύ-
δει τις ἐς τὴν πατρίδα, καὶ νησιώτης ἢ καὶ παρ' ἄλλοις
εὐδαιμονεῖν δύνηται, καὶ διδομένην ἀθανασίαν οὐ προσή-
σεται, προτιμῶν τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάφον· καὶ ὁ τῆς
πατρίδος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθήσεται τοῦ παρ'
ἄλλοις πυρός. Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ παρὰ
πᾶσιν ἢ πατὴρ, ὥστε καὶ τοὺς πανταχοῦ νομοθέτας ἰδοί

II Σπύδει) De Ulyss. G.

necessariarum rerum copiam praesto sibi ubique futuram
rati, mensuram voluptatis in ventris voluptatibus collo-
cent. Quibus vero parens etiam est patria, hi amant in
qua nati sunt & alibi terram, licet parvam habeant, licet
asperam, & tenuem: & licet non habeant, quam terrae
virtutem commendat, laudes certe non desunt illis, qui-
bus ornent patriam. Verum etsi videant gloriantes alios
campis laxis, pratisque vario plantarum genere distinctis;
ipsi tamen patriae laudum non obliviscuntur, despectaque
equorum altrice terra, laudant suae nutriculam pueritiae.
Ac festinat in patriam aliquis insulanus etiam, etiam cum
felicem apud alios vitam licet agere, nec oblatam sibi im-
mortalitatem admittit, sepeliri praeoptans in patria, fu-
musque patriae igni apud alios ei clarior videbitur. Adeo
autem carum super omnia videtur patria, ut, qui ubique

τις ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλεπατάτην ἐπιβεβληκότας τὴν Φυγὴν τιμωρίαν. καὶ οὐχ οἱ νομοθε-
ται μὲν οὕτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πιστευόμενοι τὰς στρατη-
γίας ἑτέρας, ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν
παραγγελμάτων τοῖς παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πα-
τρίδος αὐτοῖς ὁ πόλεμος. καὶ οὐδεὶς ὅστις ἂν ἀκούσας
τούτου, κακὸς εἶναι θέλῃ. παιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀν-
δρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

fuere legum latores, eos videas maximis quibusque crimi-
nibus gravissimam imposuisse poenam, exsilium. Nec ve-
ro legum modo latores in ea sunt sententia; aliter anima-
tis exercituum ducibus: quin sub ipsa proelia ad eos, qui
stant iam in acie, maximum illud adhortamentum est, bel-
lum ipsis esse pro patria: neque quisquam est, qui, hoc
audito, ignavus esse velit: virtutem enim timido etiam
addit nomen patriae.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ.

ΤΗΣ Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ ¹
 διακεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἀκαρπος, πε-
 δινὴ ἅπαντα, οὐ χλόην, οὐ πόαν, οὐ φυτὸν, οὐχ ὕδωρ
 ἔχουσα, ἢ εἴ που ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὑετοῦ ὀλίγου
 λείψανον, παχὺ καὶ τοῦτο, καὶ δυσῶδες, οὐδὲ πάνυ δι-
 ψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον. ἀοίκητος γοῦν ἐστὶ διὰ τὰυτα.
 ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος οὕτω, καὶ ξηρὰ, καὶ
 ἀφορος οὔσα, καὶ πολλῶ τῷ αὐχμῷ πιεζομένη; καὶ τὸ
 θάλλπος δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ αἶθρ, κομιδῇ πυρώδης, καὶ φλο-
 γερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμος ὑπερζέουσα, παντελῶς ἀβα-
 τον τὴν χώραν τίθησι. Γαράμαντες μόνοι πρόσκοικοι ὄντες, ²
 εὐσταλὲς καὶ κοῦφον ἔθνος, ἀνθρώποι σκηνίται, ἀπο θή-
 ρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε οὗτοι ἐσβάλλουσι, θη-

DE DIPSA DIBUS.

QUAE ad austrum spectant Libyae, arena sunt pro-
 funda, adusta tellus, deserta maiorem partem, infoecunda
 plane, universa campestris, quae non herbam, non gra-
 men, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam
 consistentes locis cavis pluviarum tenues reliquiae, cras-
 sum & hoc atque odoris mali, nec sitienti licet homini
 potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo
 habitetur, quae immanis adeo atque arida sit & sterilis,
 multoque squalore obsita? cum vapor ipse & aër igneus
 vehementer atque aestuosus sit, & arena fervidissima, in-
 viam omnino regionem reddit. Garamantes soli accolae,
 gens succincta & levis, in tabernaculis vivere soliti homi-
 nes, venatu viventes plerumque; hi igitur per venatus

ρεύοντες ἀμφὶ τροπᾶς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὕσαντα
 τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὅποτε τὸ πολὺ τοῦ καύματος σβε-
 σθείη, καὶ ἡ ψάμμος νοτισθείη, καὶ ἀμηνέπη βατὰ
 γένοιτο. ἡ θήρα δὲ ἐστὶν ὄνων τε τῶν ἀγρίων, καὶ στρου-
 θῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλιστα,
 καὶ ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνον διαρκεῖ πρὸς τὸ
 δάψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαιπωρούμενα ὑπὸ
 πολλῶ καὶ ὀξεῖ τῷ ἡλίῳ. καὶ ὅμως οἱ Γαράμαντες ἐπι-
 δαν τὰ σιτία καταναλώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο,
 ἀπελαύνουσιν εὐθὺς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμ-
 μος ἀναφλεγείσα δύσβατος καὶ ἀπορος γένηται, εἴτα
 ὥσπερ ἐντὸς ἀρκύων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται
 μετὰ τῆς ἄγρας. ἄφικτα γὰρ ἐστὶν, ἣν ὁ ἥλιος ἀνα-
 σπάσας τὴν ἰκμάδα, καὶ τάχιστα ξηράνας τὴν χώραν,
 ὑπερξέσῃ, ἀκμαιοτέραν τὴν ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε
 πρὸς τὴν νοτίαν παρατεθηγμένην τροφὴ γὰρ αὕτη τῷ

16 Τροφὴ) Ὅσπερ γὰρ τὶς τρο- ὕγρον. ἀλλὰ τῷ ψυχρῷ μὲν ἅτε
 φῶ καὶ τῷ θερμῷ καὶ τῷ ψυχρῷ τὸ συγγενεστέρῳ μᾶλλον κρατύνεται

causam irruunt interdum circa ipsam brumam, observato
 tempore maxime pluvio, cum ardoris maior pars extin-
 cta est, & conspersa arena, itineris copia utcumque con-
 tingit. Venatus autem est asinorum agrestium & marino-
 rum passerum, ingentium illorum, qui humo tollere se
 non possunt, & simiorum maxime, & interdum elephan-
 torum. Haec enim sola durant ad sitim, & vexationem a
 multo acutoque sole sustinent. Et tamen Garamantes, con-
 sumtis cibariis, quibuscum venerant, celeriter revertuntur,
 veriti, ne sibi accensa rursus arena transitum vel diffici-
 lem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia
 deprehenfi cum captura ipsi sua pereant. Neque enim ulla
 superest effugiendi ratio, ubi sol, sursum tracto humore,
 exsiccataque celeriter regione, vehementer exarsit, radios
 iaculatus fortiores, tanquam ab ipso humore acutos, qui

πυρί. Καίτοι ταῦτα πάντα ὅποσα εἶπον, τὸ θάλλπος, 3
 τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν,
 ἥττον ὑμῖν δυσχερὲς εἶναι δοῖται τοῦ λεχθησομένου· καὶ διὰ
 τοῦτο Φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρπετὰ γὰρ ποι-
 κίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα,
 καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπι-
 νέμεται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, Φωλεύοντα ἐν μυ-
 χῷ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, Φύσαλλοι,
 καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσται, καὶ βουπρή-
 σταις, καὶ ἀκοντίαι, καὶ ἀμφίσβαιναι, καὶ δράκοντες,
 καὶ σκορπιῶν γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε καὶ
 πεζόν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον δὲ ἐν-
 αἴριον, καὶ πτηνόν, ὑμενόπτερον δὲ οἷα ταῖς ἀκρίσι, καὶ
 τέττιξι, καὶ νυκτερίσι τὰ πτερὰ. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ

καὶ ἐπιιδύωσιν· τῷ δὲ θερμῷ μα-
 ραίνεται τε καὶ ἀφανίζεται συναναι-
 ροῦσα τὸ ὥς ἐφ' ἑαυτῇ τὸ θερμόν.
 αἰεὶ γὰρ πρὸς ὀλίγον αὐτὴ μὲν ἡ
 ὑγρότης ὀλιγομένη ἀκμάζειν ὑπεν-
 δίδωσιν, ὥς οἷα τρέφουσα τῷ θερμῷ.

τέλος δὲ ἐξηκμαζομένη καὶ πρὸς τὸ
 μὴ εἶναι χαρούσα, ὥσπερ παρα-
 θραύει καὶ παρακμάζειν ποιεῖ καὶ
 αὐτὴ τὸ θερμόν, εἰ καὶ μὴ τοῦτο πᾶ-
 σχειν δοκεῖ. ἄπορον τ' ἢ δὴ κεκρατη-
 κέναι τῶν τέως ἐνέκμαν τόπων. Μ.

alimentum igni praestet. Quamquam ista, quae adhuc com-
 memoravi, omnia, vapor, sitis, solitudo, inopia copiarum
 terrestrium, minus vobis *difficilia* videbuntur eo, quod iam
 dicam: & propter hoc *fugienda* omnino ista regio. Serpen-
 tes nempe varii, *magnitudine* ingentes, plurimi numero,
 formis peregrini, *veneno armati* invicto, terram pascun-
 tur; partim submersi, nido in arenae recessibus defosso;
 alii in summo versantur, bufones, & aspidēs, & viperae,
 & ceraestae, & buprestae, & iaculi, & amphisbaenae, &
 dracones, & scorpionum genus duplex, terrestre alterum,
 pedestre, ingens, vertebrae [*in cauda*] habens plures; aë-
 rium alterum & volucre, membranaceis quidem alis, qua-
 les sunt locustis, & cicadis, & vesperilionibus alae. Id ge-

ἐπιπετόμενα, οὐκ εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην
 4 ἐκείνην. Τὸ δὲ δὴ πάντων ἑρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ φύσις
 ἡ δὴ φύσις ἐστίν, ὅφιν οὐ πάνυ μέγας, ἐχίδνη
 ὁμοίος, τὸ δὴ γμα βίαιος, τὸν ἰὸν παχὺς, ὀδύνας μὲν ἀλή-
 κτους ἐπάγων εὐθύς· ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ
 πῖμπρασθαι ποιεῖ, καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κεί-
 μενοι. τὸ δὲ μάλιστα καταπονοῦν, καὶ κατατρύχον αὐ-
 τοὺς, ἐκείνός ἐστιν, ὁ μῶνυμον πάθος τῶ ἑρπετῶ. διψῶσι
 γὰρ εἰς ὑπερβολήν· καὶ τὸ παραδοξότατον, ὅσπερ ἂν
 πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγονται τοῦ ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπι-
 θυμία πολὺ πλέον ἐπιτείνεται αὐτοῖς. οὐδ' ἂν σβέσειάς
 ποτε τὸ δίψος, οὐδ' ἦν τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἰστρον
 ὅλον ἐκπιεῖν παράσχης, ἀλλὰ προσεκκαύσεις ἐπάρδων
 τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ κατασβενύοι.
 5 Λέγουσιν ἱατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν αἰτίαν εἶναι, παχὺν
 τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῶ ποτῶ, ὁζυκίνητον γί-

nus volucres oberrantes multae difficilem accessu reddunt
 illam Libyam. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, im-
 portunissima est dipsas, serpens non ita magnus, viperae
 similis, morsu violento, veneno crasso, immedicabiles sta-
 tim dolores afferens. Nam exurit, & putredinem inducit,
 &, ut ardeant *morsi*, efficit. Itaque clamant, ut qui in igni
 iaceant. Quae autem maxime illos conficit atque atterit,
 illa est affectio, a qua nomen accepit bestia. Sitiunt nem-
 pe supra modum: quodque maxime mirum est, quo plus
 biberint, tanto magis potum appetunt, multoque magis in-
 tenditur eorum bibendi cupiditas: nec unquam firim ex-
 stinxeris, neque si Nilum ipsum, totumve Istrum ebiben-
 dum iis praebeas; sed ipsa illa irrigatione morbum accen-
 das, velut si quis oleo extinguere ignem tentet. Aiunt
 medicorum filii, istam esse causam, Venenum illud crassum

γνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἶκος, καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ
 πλεῖστον διαχεόμενον. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐδένα τοῦτο πε- 6
 ποννότα εἶδον. μηδὲ, ὧ θεοί, ἴδοιμι οὕτω κολαζόμενον ἄν-
 θρωπον, ἀλλ' οὐδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τὸ παράπαν, εὖ
 ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὃ μοι τῶν ἐταίρων τις
 ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ στήλης ἀνεγνώκεναι, ἀνδρὸς οὕτως ἀπο-
 θανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης, ἔφη, ἀπὶ τῶν ἐς Αἴγυπτον, παρὰ
 τὴν μεγάλην Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· οὐ γὰρ εἶναι
 ἄλλως. ἐνθα δὴ τάφῳ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἡϊόνα, ἐπ' αὐ-
 τῷ τῷ κλύσματι, καὶ στήλην ἐφυστάσαι, δηλοῦσαν τοῦ
 ὀλέθρου τὸν τρόπον. κεκολάσθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον
 μὲν τινα, οἷον τὸν Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἐστῶ-
 τα, καὶ ἀρπύμενον τοῦ ὕδατος, ὡς πίοι δῆθεν τὸ θηρίον
 δὲ, τὴν διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περισπειρᾶσθαι τῷ
 ποδὶ, καὶ τινὰς γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς
 καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. πλησίον δὲ ὡς κεῖσθαι οἷα

potu deinde dilutum, moveri celerius, quippe quod liqui-
 dius sic fiat, & diffundatur maxime. Equidem neminem
 vidi, cui hoc acciderit, neque, *Di boni!* videam homi-
 nem talibus cruciatum suppliciis. Sed, bono consilio, pe-
 dem nunquam omnino intuli in *Libyam*. Sed Epigramma
 audiui, quod in ipso se legisse cippo viri hoc modo de-
 functi sodalium aliquis *mihi* dixit, qui e *Libya*, sic nar-
 rabat, dum *Aegyptum* transit, iterque facit ad *Syrtim* ma-
 iorem, (neque enim posse aliter,) ibi in monumentum in-
 cidit, ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait, co-
 lumellam, quae rationem interitus declaret. Insculptum
 enim in illa hominem, qualem pingunt *Tantalum* stantem
 in litore, haurientemque de aqua, bibendi nempe gratia.
 Bestiam vero dipsada adhaerescens, ac pedi implexam,
 & mulieres quasdam, aquam afferentes simul multas, ea
 hominem perfundere. In proximo autem ova iacere, qua-

τῶν στρουθῶν ἐκεῖνων, οὓς ἔφην θηρᾶν τοὺς Γαράμαντας.
γεγράθῃαι δὲ πρὸς τοῦτίγραμμα, οὐ χεῖρον δὲ καὶ
αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἶθοπος ἰοῦ

Μηδαμὰ κοιμίσαι διψαλέην ὁδύνην.

Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πίθον οὐκ ἀναπλῆσαι,

Αἰὲν ἐπαντλούσας ὕδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔπη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν ὠῶν, καὶ ὡς
ἀναιρούμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ ἔτι μέμνημαι ἐκεῖ-
7 νων. Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὠᾶ, καὶ ἐσπουδάκασιν περὶ
αὐτὰ οἱ περίοικοι, οὐχ ὡς φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ
σκεύεσιν χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκπάγματα ποιοῦνται
ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχουσι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον
εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὐρεθείη, καὶ πῖλοι γί-
γνονται δύο ἐκ τοῦ ὠοῦ ἐκάστου· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἐκά-
8 τερον ἀποχρᾶν τῇ κεφαλῇ, πῖλός ἐστιν. Ἐκεῖ τοίνυν λο-

14 Πῖλοι) Εἶδον τοιαῦτα. καὶ οὐ ψευδὲς τὸ λεγόμενον. M.

lia illorum struthiocamelorum, quos venantur, ut dixi,
Garamantes. Adscriptum autem esse Epigramma... nihil
vero prohibet ipsum recitare,

Fallor, an haec talis de nigro accensa veneno,

Tantale, vexavit te sine fine sitis.

Tale olim, proles Danaï numerosa, replere

Frustrato te haustu vas voluisse, reor.

Adhuc alii versiculi quatuor sunt de ovis, & ut, dum tol-
lit illa, morsus sit; sed eorum non amplius memini. Col-
ligunt nimirum ova illa accolae non cibi modo causa, sed
evacuatis etiam utuntur in supellectile, & pocula sibi in-
de faciunt, cum fingere de luto non possint, quod mera
arena illorum solum est. Si vero fatis magna inveniantur,
etiam pilei ex unoquoque ovo bini parantur. Dimidiatum
enim ovum unumquodque capiti cum sufficiat, pileus est.

χῶσιν αἱ διψάδες παρὰ τὰ ὠὰ, καὶ ἐπειδὴν προσέλθῃ
ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξεργύσασαι, δάκνουσι τὸν
κακοδαίμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκεῖνα τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν
εἰρημένα, πίνων αἰεὶ, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πιμπλά-
μενος οὐδέποτε. Ταῦτα οὐ, μὰ Δία, πρὸς Νικάνδρον τὸν 9
ποιητὴν Φιλοτιμούμενος διεξῆλθον, οὐδ' ὅπως ὑμεῖς μά-
θοιτε ὡς οὐκ ἀμελὲς γεγένηται μοι, φύσεις τῶν Λιβυ-
κῶν ἐρπετῶν εἰδέναι, ἰατρῶν γὰρ ἂν μᾶλλον ὁ ἔπαινος
εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὡς καὶ ἀμύνασθαι αὐ-
τὰ μετὰ τῆς τέχνης ἔχοιεν· ἀλλὰ μοι δοκῶ (καὶ πρὸς
Φιλίου μὴ δυσχεράνῃτε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὔσαν) ὁμοίον
τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχουσι
πρὸς τὸ ποτὸν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψάδος. ὅσω γὰρ ἂν
ἐπὶ πλεόν παρίω ἐς ὑμᾶς, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγομαι
τοῦ πράγματος, καὶ τὸ δίψος ἄσχετον ὑπεκκαίεται μοι,

7 Φύσεις) Δύναται καὶ οὕτως εἶ-
ναι, ἢ ὅπως ὡς οὐκ ἀμελὲς πρὸς
τὸ εἰδέναι ἢ φύσεις τῶν Λιβυκῶν ἐρ-
πετῶν γεγένηται μοι. δυσχερέστε-

ρον δέ. M.

15 Ἄσχετον) Ἄσπετον habent C.
Γραι. ἄσχετον. G.

Ibi ergo insidiantur apud ova dipsades: & cum accedit
homo, prorepentes de arena, mordent miserum: at illi
eveniunt illa, quae paulo ante dicta sunt, ut bibat semper,
& magis sitiat, & nunquam satietur. Haec, ita me Iup-
piter, non contendendi quodam adversus Nicandrum poë-
tam studio a me dicta sunt, neque uti vos cognosceretis,
nonnihil me curae in discendis serpentium Libycorum in-
geniis posuisse. Ista enim Medicorum magis laus fuerit,
quibus scire talia necesse est, ut etiam depellere illa ex ar-
te possint. Verum ego mihi videor, ac, per ego vos ami-
citiae praesidem Iovem rogo, nolite offendi transumta a be-
stiiis imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a di-
psade morfi ad potum affecti sunt. Quo frequentius enim
prodeo in conspectum vestrum, tanto magis eius rei sum
cupido, sitisque me urit, quae reprimi nullo modo potest,

Lucian. Vol. VIII,

K

καὶ εἶκα οὐδ' ἐμπλήσεσθαι ποτε τοῦ τοιούτου ποτοῦ,
καὶ μάλα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω διειδέι τε καὶ
καθαρῶ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥστε σύγγωγε, εἰ δηχθεὶς
καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἠδίστῳ τούτῳ καὶ ὑγιεινοτάτῳ τῷ
θήγματι, ἐμφοροῦμαι χανδόν, ὑποθεῖς τῷ κρουνοῦ τὴν
κεφαλὴν· εἴη μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιρ-
ρέοντα, μηδὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως, κε-
χρηνότεα ἐτι καὶ διψῶντα καταλείπειν· ὥς διψοὺς γε ἔνε-
κα τοῦμοῦ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκάλυε πίνειν αἰεί. κατὰ
γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος οὐδεὶς τῶν καλῶν.

nec unquam illo fatiari potu mihi posse videor. Nec iniuria. Ubi enim in aquam pellucidam adeo & puram incidam? Itaque ignoscite, si morsus & ipse in animo meo morsum istum suavissimum saluberrimumque, pleno me haustu, caput salienti supponens, ingurgitem. Modo illud mihi contingat, ne, quae a vobis affluunt, deficient, nec exhaustum vestrum audiendi studium hiantem me & sitientem destituat. Quantum quidem ad meam vestri sitim attinget, nihil obstat, quo minus semper bibam. Platone enim auctore sapientissimo, Pulchrorum nulla satietas.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναί σε, Ἡσίοδε, 1
καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς δάφνης αὐτός
τε δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς, ἔνθεα γάρ, καὶ σεμνὰ πάντα,
καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν οὕτως ἔχειν· ἐκεῖνο δὲ ἀπορῆσαι
ἄξιον, τί δήποτε προεῖπὼν ὑπὲρ σαυτοῦ, ὥς διὰ τοῦτο
λάβοις τὴν Θεσπέσιον ἐκείνην ὥδην παρὰ τῶν Θεῶν, ὅπως
κλείοις καὶ ὑμνοῖς τὰ παρεληλυθότα, καὶ Θεσπίζοις
τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πάνυ ἐντελῶς ἐξηγήνοχας·
Θεῶν τε γενέσεις διηγούμενος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκεί-
νων, χάους, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ
γυναικῶν ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικὰς· καὶ ὅσα
περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν αἰρότου, καὶ ἀμῆ-

1 ΗΣΙΟΔΟΝ) Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδέας καὶ
ἀγχνυίας. G. 4 Ἐνθεα) Θεῶν πνεύματι κινούμενα. V.

DISPUTATIO CUM HESIODO.

Lyc. V ERUM enimvero poetam quidem optimum esse
te, Hesiode, idque a Musis te una cum lauro accepisse, ipse
quoque tuis in carminibus ostendis: divina enim omnia
atque augusta: & nos, ita rem se habere, credimus. De
illo vero disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum
de te ipso praedixisses, hanc te ob causam divinum illud
a Dis carmen accepisse, uti celebrares canturesque prae-
terita, ac divinales futura; alterum quidem, idque perfe-
cte omnino perfecisti, Deorum generationibus enarrandis,
usque ad prima illa, Chaos, Tellurem, Coelum, & Amo-
rem; insuper etiam mulierum commemorandis virtutibus, &
praeceptis agriculturae, & quae de Pleiadibus, ac de tem-

του, καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἀπάντων. Θάτερον
 δέ, καὶ ὁ χρησιμώτερον ἦν τῷ βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν
 δωρεαῖς μᾶλλον εἰκὸς, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων
 προαγόρευσιν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέ-
 ρος τοῦτο πᾶν λήβη παραδέδωκας, οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως
 ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν ΤήλεΦον, ἢ τὸν Πολύιδον, ἢ καὶ
 Φινέα μιμησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τούτου τυ-
 χόντες, ὅμως προεθέσπιζον, καὶ οὐκ ὄνουν χρᾶν τοῖς
 2 δεομένοις. Ὡστε ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τούτων αἰτιῶν
 μιᾷ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω, εἰ καὶ πι-
 κρὸν εἰπεῖν, [οὐχ] ὡς ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν καὶ
 τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνασθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥς-
 περ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ Φθόνου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ
 κόλπον φυλάττεις τὴν δωρεάν, οὐ μεταδιδούς αὐτῆς τοῖς
 δεομένοις· ἢ γέγραπται μὲν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα πολ-
 λά, οὐδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας, οὐκ οἶδα

poribus arandi, messis, navigationis, reliquarumque rei
 rum omnium, dici possunt: alterum vero, quod multo uni-
 lius futurum erat vitae, & Deorum muneribus magis si-
 mile, dico autem futurarum rerum praedictionem, plane
 non ostendisti, sed parte illa simpliciter oblivioni tradita,
 nusquam tua in poëfi vel Calchantem, vel Telephum, vel
 Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non confe-
 cuti illud a Musis, tamen divinarunt, nec oracula reddere
 consulentibus dedignati sunt. Itaque trium horum crimi-
 num in uno adhaerescas omnino necesse est. Aut enim,
 quantumvis id dictu amarum sit, mentitus es, cum non
 promiserint tibi Musae futura praedicendi facultatem: aut
 illae dederunt, sicut fuere pollicitae, at tu prae invidia
 occultas, in sinuque absconditum servas munus, non im-
 pertiens illud indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt
 etiam in hoc genere multa; tu vero nondum ea seculo tra-

εἰς ὃν καιρὸν τινα ἄλλον ταμιευόμενος τὴν χρῆσιν αὐτῶν.
ἐκεῖνο μὲν γὰρ οὐδὲ τολμήσαιμι ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ Μοῦ-
σαι δύο σοι παρέξουσιν ὑποσχόμεναι, τὸ μὲν ἔδωκαν, ἐξ
ἡμισείας δὲ ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν· λέγω δὲ τὴν
τῶν μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα προτέραν αὐτὴν ἐν ταῖς
ἔπει ὑπεσχημέναι. Ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου, Ἡ- 3
σίοδε, ἢ παρ' αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἂν; πρέπον γὰρ ἂν,
ὥσπερ οἱ θεοὶ δοτῆρες ἐάων εἰσιν, οὕτω δὲ καὶ ὑμῖν ταῖς
Φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ πάσης ἀληθείας ἐξ-
ηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴστε, καὶ λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐνὴν μὲν μοι, ὦ βέλτιστε, ῥαδίαν ἀποκρι- 4
σιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ πάντων, ὅτι μηδὲν ἐστὶ τῶν
ἔρραψαδὴμένων ὑπ' ἐμοῦ, ἴδιον ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μοῦ-
σῶν. καὶ ἐχρῆν σε παρ' ἐκείνων τοὺς λογισμοὺς τῶν τε
εἰρημένων καὶ τῶν παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ

1 Εἰς ὃν καιρὸν τινα) Ὑπέρθεσις
τοῦ εἰς ὄντινα ἄλλον καιρὸν, ἵνα
περικαλλῆ τὸν λόγον ποιῇ, ὡς ἐν
τῷ, εἰ καὶ διὰ μηδὲν ἄλλο. ὁπόταν

οἱ ῥήτορες εἰ καὶ μὴ δι' ἐν ἄλλο
ὑπερβέντες εἴπωσιν, εἴτι χρὴ Ἑρμο-
γένη πιστεύειν. V.

11 Ἐνὴν μὲν μοι) Δυνατὸν ἦν. V.

didisti, cum usum eorum ad nescio quod aliud tempus re-
ponas. Illud enim neque ausim dicere, Musas, duo tibi
praestare pollicitas, alterum quidem dedisse, ex dimidia ve-
ro parte promissionem suam, de futurorum cognitione lo-
quor, revocasse, cum tamen prius illam in versu pollici-
tae essent. Ista ergo numquid ab alio, Hesiode, quam ab
ipso te, aliquis potest discere? Decuerit enim, quemadmo-
dum ipsi Dii bonorum sunt auctores, ita etiam vos illorum
amicos atque discipulos, cum veritate omni, quae noster
enarrare, & si qua nobis videntur dubia, ea resolvere.

Hes. Licebat mihi, vir optime, facili responsione defun-
gi de omnibus, nihil esse eorum carminum, quae a me
confuta sunt, mihi proprium, sed Musarum: ab his proin-
de rationem dictorum pariter & praetermissorum esse po-

ὑπὲρ μὲν ὧν ἰδίᾳ ἡπιστάμην, λέγω δὲ τοῦ νέμειν, καὶ
 ποιμαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν ἄλ-
 λων, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαιος ἂν
 εἶην ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὐτῶν δωρεάς, οἷς
 τε ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται καλῶς ἔχειν,
 5 μεταδιδόασιν. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω πρὸς σέ καὶ ποιη-
 τικῆς ἀπολογίας· οὐ γὰρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιη-
 τῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογαυμένους, ἀπαιτεῖν κα-
 τὰ τὴν συλλαβὴν ἐκάστην ἐντελῇ πάντως τὰ εἰρημένα,
 καὶ εἴ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραρρῦεν λάβῃ, πι-
 κρῶς τοῦτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ
 τῶν μέτρων ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν.
 τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις λεία ὄντα οὐκ οἶδ'
 ὅπως παρεδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν,
 ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ
 ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, οὐχ ὁρᾷς ὅσα τῆς

2 Καὶ βδάλλειν) Ἀμέλειν, καὶ βδάλεῦς τὸ ἀμολγεῖον, V.

scendam: me vero de his, quae per me sciebam, de pascen-
 do, inquam, curandoque grege, & exigendo, & mulgen-
 do, reliquisque, quae pastorum opera sunt ac disciplina,
 causam dicere merito: Deas quidem sua munera, quibus-
 cunque voluerint, & in quantum decere putent, impertiri.
 Interim tamen neque poetica mihi apud te defensio defue-
 rit. Neque enim, puto, decet, a poetis tenuiter nimis &
 minuto studio reposcere, syllabarum tenuis omnium, per-
 fecta omnino, quae dixere, & si quid in ipso poëseos cur-
 su non animadversum effluat, acerbe illud exigere; verum
 scire, multa nos & modulorum causa & soni inculcare.
 Quaedam autem carmen ipsum saepe, utpote laevia ac po-
 lita, nescio quomodo affumit. At tu maximo nos nostro
 bono is privatum, libertatem dico, & in fingendo pote-
 statem. Et reliqua in poësi pulchra non vides; sed ramenta

ποιήσεως καλά. σκινδαλάμους δέ, καὶ ἀκάνθας τινὰς
ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ συκοφαντία ζητεῖς. ἀλλ' οὐ
μόνος ταῦτα σὺ, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ
καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ὁμοτέχνου τοῦ ἐμοῦ Ὀμήρου κατακνί-
ζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ ἄττα
διεξιόντες. Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμόσε χωρήσαντα τῇ αἰτία τὴν 6
ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀνάγνωθι, ὦ
οὔτος, τὰ ἔργα μου, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴσῃ γὰρ ὅσα ἐν
τῷ ποιήματι τούτῳ, μαντικῶς ἅμα καὶ προφητικῶς
προτεθέσπισταί μοι, τὰς ἀποβάσεις προδηλοῦντα τῶν
γε ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πραττομένων, καὶ τῶν παρα-
λελειμμένων τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἴσεις δ' ἐν Φορμῷ, παῦροι δέ σε θήθονται,

1 Σκινδαλάμους) Σκινδάλαμοι
τὰ τῶν καλῶν ἀποξύσματα ἢ
σκόλοπες, ἢ ἐπεξεργασίαι τῶν ἀκρι-
βῶν. σκινδάλαμος. τοῦτο δὲ ἐπὶ μὲν
εὐθείας ὁρνεύεται. σκινδαλάμους οὖν
λεπτολογίας. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέ-
λαις, λόγων ἀκριβῶν σκινδαλάμους
μαθήσομαι. V.

4 Κατακνίζουσι) Κεντῶσι. V.
Κατατέμνουσι, καταλιποῦσι. C.
5 Ἄττα) Τινὰ. ἢ ἄτινα. ἢ παρα-
πλήσια. ἢ ὀλίγα. G.
13 Φορμῷ) Φορμὸς, προκαλυμ-
μένον ἢ πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ,
ἐν ᾧ εἰσάβεισαν ἰσχύδας κομίζε-
σθαι. G.

quaedam & spinas eligis, anfasque quaeris calumniae. Ne-
que vero solus tu talia, neque contra me solum, sed mul-
ti etiam alii sunt, qui Homeri, eandem artem professi, car-
mina vellicant, ita minuta omnino & valde exigua dispu-
tantes. Si vero opus est cominus congregi cum crimine,
& eam dicere causam, quae verissima est, lege, tu homo,
Opera mea ac dies. Intelliges enim, quot res in illo car-
mine, divine & tanquam a vate praedictae a me sint, quae
exitus praesignificent cum eorum, quae recte & suo tem-
pore peraguntur, tum illorum, quae praetermissa sunt, no-
xas. Iam illud:

Corbe ferēs raro, rarus tibi & accola plaudet:

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο.

7 ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὖν, ὦ θαυμαστὲ Ἡσίοδε, καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἴρηταί σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας τὴν τῶν Μουσῶν ἐπίπνοϊαν, αὐτὸς οὐδ' ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπ' αὐτῶν δυνάμενος· ἡμεῖς δὲ, οὐ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σοῦ καὶ τῶν Μουσῶν περιεμένοντες. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοὶ, καὶ ἀριστα μαντεύσαιντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν τοῦ θεοῦ, εὐβαλῆῃσται τὰ δράγματα· ἢν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι, οὐδεμίᾳ μηχανῇ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθήσαι τῷ δίψει αὐτῶν. καὶ ὅτι οὐ μεσοῦντος θέρους χρή ἀροῦν, ἢ οὐκ ἂν τι ὄφελος γένοιτο, εἰκὴ ἐκχυθέντων τῶν σπερμάτων· οὐδὲ ἀμῶν χλωρὸν ἔτι τὸν στάχυν, ἢ κενὸν εὐρεθήσεσθαι τὸν καρπὸν. οὐ μὴν οὐδ' ἐκεῖνο μαντείας δεῖται, ὥς ἢν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρ-

3 Καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἴρηταί σοι) Ἀντὶ τοῦ ἀπλούστατον καὶ κατὰ ποιμενικὴν εὐήθειαν. V.

& rursus, quae bona recte colentibus agrum superfutura sint, utilissima vitae divinatione iure habeatur.

Lyc. Istuc quidem, vir admirabilis Hesiode, plane pro pastore a te dictum est, viderisque confirmare illum Musfarum afflatum, qui neque causam dicere pro versibus possis. At non istam nos quidem divinationem a te ac Musis expectabamus: cum ad talia multo vobis diviniore sint rustici, & optime nobis de illis rebus vaticinentur, si pluat Deus, florentes futuros esse manipulos; [*messē copiosam*] si vero aestus invalescat, sitiantque arva, fieri non posse, quin fames sitim illorum consequatur; nec oportere media aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exoriturum, fusis frustra feminibus; neque metendum spicam adhuc viridem, alioquin vanum inventum iri fructum. Neque sane divinatione ad illud opus est, nisi obruas femina, &

ματα, καὶ θεράπων μακέλλην ἔχων ἐπιφοροίη τῆς γῆς
 αὐτοῖς, καταπτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατεδέϊται τὴν
 ἅπασαν τοῦ θεοῦ ἐλπίδα. Τὰ γὰρ τοιαῦτα παραι- 8
 νέσεις μὲν, καὶ ὑποθήκας λέγων, οὐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι.
 μαντικῆς δὲ πάμπλου ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ
 αἰδηλα, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς φανερά προγιγνώσκειν·
 ὥσπερ τὸ τῷ Μίνωι προειπεῖν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ μέλιτος πί-
 θω ὁ παῖς ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος, καὶ τὸ τοῖς
 Ἀχαιοῖς προμηνύσαι τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὴν αἰτίαν,
 καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτει ἀλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ
 μαντικὴ. ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη,
 οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μὲ μάντιν λέγων. προεῖπ' γὰρ, καὶ
 προθεσπίῳ, καὶ ἄνευ Κασταλίας, καὶ δάφνης, καὶ τρί-
 ποδος Δελφικοῦ, ὅτι ἂν γυμνὸς τοῦ κρύους περινοστή-
 τις, ὕντος προσέτι ἢ χαλαζῶντος τοῦ θεοῦ, ἡπίαλος οὐ
 μικρὸς ἐπιπεσεῖται τῷ τοιούτῳ· καὶ τὸ ἔτι γε τούτου

15 Ἠπίαλος) Ῥιγοπύρετος. V.

ligone armatus servus terram iis inducat, devoluturas aves,
 omnemque spem aestatis interceptam devoraturas. Talia
 enim si quis praecepta dicat aut monita, non peccaverit;
 a divinatione autem multum abesse mihi hoc opus vide-
 tur, cuius sit obscura & nusquam nullo modo manifesta
 ante cognoscere. Quale est illud, cum Minoi praedictum
 est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium, & cum
 praesignificata Achivis causa irarum Apollinis, itemque
 anno decimo captum iri Ilium. Haec enim sunt divinatio.
 Alioqui si ista quoque superiora ad divinationem aliquis re-
 ferat, effugere non poterit, quin me quoque vatem dicat.
 Praedicam enim ac divinabo, idque sine Castalia, & lauru,
 & tripode Delphico, si quis nudus in frigore obambulet,
 pluvias insuper aut grandines fundente Deo, hunc talem
 rigor cum tremore non parvus invadet: &, quod magis

μαντικώτερον, ὅτι καὶ θέρμη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἰκός,
ἐπιγενήσεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον
9 ἂν εἶη μεμνήσθαι. Ὡστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας
καὶ μαντείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ ὃ εἴρηκας ἐν ἀρχῇ, ὅπως
παραδέχεσθαι ἄξιον, ὡς οὐδὲν ἤδεις τῶν λεγομένων,
ἀλλὰ τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοι τὰ μέτρα, οὐ
πάνυ οὐδὲ ἐκεῖνη βέβαιος οὔσα. οὐ γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπε-
τέλει τῶν ὑπεσχημένων, τὰ δ' ἀτελεῖ ἀπελίμπανεν.

adhuc divinum est, etiam calor postea, ut probabile est,
superveniet, & multa in hoc genere, quorum meminisse
ridiculum fuerit. Itaque hoc genus defensionis & divina-
tionum omitte. Illud vero, quod initio dicebas, forte di-
gnum fuerit, quod recipiatur, nihil te scivisse eorum, quae
diceres, sed afflatu quodam divino subiecta tibi carmina,
quamquam ne illud quidem satis firmum est: neque enim
ille alia quidem promissorum impleturus erat, alia vero
imperfecta relicturus.

ΠΛΟΙΟΝΗΕΥΧΑΙ.

ΛΥΚΙΝΟΣ, ΤΙΜΟΛΑΟΣ, ΣΑΜΙΠΠΟΣ,
ΚΑΙ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.

ΛΥΚ. ΟΥΚ ἐγὼ λέγον ὅτι θᾶπτον τοὺς γύπας ἑώλος ἱ
νεκρὸς ἐν Φανεράῳ κείμενος, ἢ θάμα τι τῶν παραδόξων
Τιμόλαον διαλάβοι, καὶ εἰς Κόρινθον δέοι ἀπνευστὶ
θρόντα ἀπιέναι διὰ τοῦτο; οὕτω Φιλοθεάμων σύ γε καὶ
ἄσικνος τὰ τοιαῦτα.

ΤΙΜ. Τί γὰρ ἔδει καὶ ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν
ἄγοντα, πυθόμενον οὕτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα
τοῦ μέτρου ἐς τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι, μίαν τῶν
ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ
σφῶ, σέ τε καὶ Σάμιππον τουτονί, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ
ἄσστεος ἦκειν, ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον.

4 Οὐκ ἐγὼ λέγον) Κρᾶσις τοῦ ω καὶ τοῦ ε εἰς τὸ ω τοῦ ἐγὼ καὶ τοῦ
ἔλεγον. V. τ

NAVIGIUM SEU VOTA.

LYCINUS, TIMOLAUS, SAMIPPUS, ET ADIMANTUS.

Lyc. NONNE dicebam ego, facilius posse fieri, ut vul-
tures effugiat iacens in propatulo antiquum cadaver, quam
Timolao mirabilis spectaculi aliquid subducatur, etsi uno
spiritu Corinthum abire curriculo propter illud oporteat;
adeo tu spectaculorum avidus, & impiger ad talia.

Tim. Quid enim agendum erat, Lycine, homini otio-
so, qui audisset, ingentem adeo, vel immensam potius na-
vem in Piraeo appulsam, de illarum numero unam, quae
annonam ex Aegypto in Italia madvehunt? Puto autem, vos
quoque, te, inquam, & Samippum hunc, non alia, quam
spectandae huius navis causa ex urbe venire.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυρρηνούσιος εἶπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπου νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ πληθεί τῶν θεατῶν. ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεῶς ἅμα ἤλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προήεις· μετὰ σὲ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ μετ' ἐκεῖνον ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέρας, καὶ μετὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδεδεμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὢν. τὸ ἀπὸ τούτου δὲ οὐκ ἐτι αὐτὸν εἶδον, οὔτε ἔνδον οὔτε ἐπεὶ κατεληλύθειμεν.

- 2 ΣΑΜ. Οἶσθα, ᾧ Λυκῖνε, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλειπεν, ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μεῖράκιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν ὁδὸν ἐνδεδυκὸς, ἀναδεδεμένον ἐς τοῦπίσω τὴν κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρα τοῦ μετώπου ἀπηγμένην. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαι, γλαφυρὸν οὕτω ἐκεῖνος θέαμα ἰδὼν, μακρὰ χαίρειν

12. Θαλάμης) Θαλάμη καὶ θαλάμος, οἶκος ἢ κοιτάν. V.

13. Ἐνδευκός) Σημαιοῦ τὸ ἐνδευκός, ἀντὶ τοῦ ἐνδεδεμένου. V.

Lyc. Sic est, per Iovem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum ubi ille nunc sit, nescio, in spectantium turba errore quodam a nobis distractus: ad navim quidem usque una venimus: cumque in illam ascenderemus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum ego post illum utraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum non vidi, neque intus, neque postquam descendimus.

Sam. Nosti, Lycine, ubi nos reliquerit? puto ego ibi, ubi formosus ille puer de diaeta progrediebatur, ille puro linteo indutus, retro comam revinctus, utrinque a fronte abductam. Si ergo Adimantum ego novi, puto, hominem, eleganti adeo spectaculo viso, longum valere iusso naupego

Φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, περιηγουμένῳ τὸ πλοῖον, παρέστηκεν δακρύων, ὥσπερ εἶαθε ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά.

ΛΤΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μειρακίσκος ἔδοξε μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλήξαι, ὦ τοσοῦτοι Ἀθηήνσι καλοὶ ἔπονται, πάντες ἐλεύθεροι, σταμύλοι τὸ Φθέγμα, παλαιστρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παραδακρύσαι οὐκ ἀγεννές· οὗτος δὲ πρὸς τῷ μελάγχρους εἶναι, καὶ πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν, καὶ ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι, καὶ συνεχές, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πάτριον δὲ τῷ Ψόφῳ, καὶ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ. ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς τοῦπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος, οὐκ ἐλευθερίον φησιν αὐτὸν εἶναι.

ΤΙΜ. Τοῦτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκίῃ, σημεῖόν ἐστιν Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι

13 Συνεσπειραμένος) Συνεστραμμένος. G.

Aegyptio, qui monstrabat navim, adstitisse lacrimantem; ut solet. Facilis enim vir est, ubi amat, ad lacrimas.

Lyc. Quin non admodum pulcher mihi, Samippe, puer videbatur, ut Adimantum etiam percelleret, quem tot Athenis formosi sectantur, liberi omnes, iucundi sermonis, olentes palaestram, apud quos forte lacrimari etiam non ignavum fuerit. At iste, praeterquam quod niger, labiosus etiam est, & tenui nimis crure, & tractum quiddam de imo gutture, continuatumque nimis & volubile loquitur, Graece ille quidem, sed ita, ut patrium quiddam fibilo atque tenore vocis prodat. Coma vero, & actus ille retro tortusque in spiram cincinnus, non liberalem esse indicat.

Tim. Quin illud nobilitatis Aegyptiae signum est, coma, Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt,

παῖδες ἀναπλέκονται, ἕς τε πρὸς τὸ ἐφηβικόν· ἔμπαλιν ἢ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τοὺς γέροντας, ἀναδουμένους κρῶβυλον ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνείλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀναμνησκέεις τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοιμίῳ περὶ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν ταῖς Ἰώσιν, ὅποτε οἱ τότε συναπακίσθησαν.

4 ΛΥΚ. Ἀτὰρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην ὅπῃθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε παρὰ τὸν ἰστὸν ἐπιπολὺ ἔστημεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κάλων, εἴτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαθέντα, τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε λέγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐν-

3 Κρῶβυλον) Κρῶβυλος εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἑκατέρωθεν εἰς ὅξυ καταλήγον. V. (Εἶδος ἐμπλοκής. Thucyd. in I. Suidas. C.)

14 Τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον) Τὰ νῦν χάρια λεγόμενα παρὰ τοῖς ναυτικοῖς, ἃ καὶ κρίκους καλοῦσιν οἱ παλαιοί. V.

usque dum pubertatem attigerint. Contra ea maiores nostri: quibus pulchrum visum est, comam alere seniores, revinctant in cincinnum aurea cicada comprehensum.

Sam. Bene facis, Timolaë, quod Thucydidis nos scriptorum admones, quae in prooemio dixit de veteri luxu nostro, ubi & de Ionibus, quando, qui tum erant, una inde deducti sunt.

Lyc. Verum, Samippe, iam recordor, ubi relictus nobis sit Adimantus, cum ad malum staremus multum suspicientes numerantesque coniectus telorum in coriis, atque admirantes ascendentem per rudentes nautam, deinde per antennam in alto prehensis ceruchis transcurrentem.

Sam. Recte istuc dicis. Quid ergo hic nobis faciendum

ταῦθα; παραδοκεῖν αὐτὸν, ἢ ἐβέλεις ἐγὼ αὖτις ἐπάνειμι
 ἐς τὸ πλοῖον;

TIM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐωμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη
 παρεληλυθῆναι ἐκεῖνον ἀποσυβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ
 μηκέθ' ἡμᾶς εὐρεῖν ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν
 Ἀδείμαντος, καὶ δέος οὐδέν, μὴ ἀπολειφθεῖς ἡμῶν
 ἀποβουκολληθῇ.

LYC. Ὅρατε μὴ σκαιὸν ᾗ, Φίλον ἀπολιπόντας αὐ-
 τοὺς ἀπιέναι· βαδίζωμεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίππῳ
 τοῦτο δοκεῖ.

SAM. Καὶ μάλα δοκεῖ, ἣν πῶς ἀνεωγυῖαν τὴν πα-
 λαίστραν ἔτι καταλάβωμεν. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν λό- 5
 γων, ἡλικὴ ναῦς, εἰκοσι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ
 ναυπηγὸς τὸ μῆκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα
 τούτου· καὶ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἐς τὸν πυθμένα, ἢ
 βαθύτατον κατὰ τὸν ἄντλιν, ἐννέα πρὸς τοῖς εἰκοσί. τὰ
 δ' ἄλλα ἡλικὸς μὲν ὁ ἴστος, ὅσῃν δὲ ἀνέχει τὴν κεραϊάν,

est? expectandusne est, an vis, in navem ego redeam?

Tim. Nequaquam: sed pergamus. Credibile enim est, il-
 lum per tumultuariam festinationem praeteriisse iam nos
 in urbem, cum non amplius invenire non posset. Sin mi-
 nus; at novit certe viam Adimantus, nec metus est, ne re-
 lictus a nobis in devium errorem incidat.

Lyc. Videte, ne sinistrum sit, nos relicto amico abire.
 Abeamus tamen, si idem etiam Samippo videatur.

Sam. Omnino ita videtur, si qua apertam adhuc palae-
 stram inveniamus. Verum, ut interim aliquid loquamur,
 quanta haec navis! centum & viginti cubitorum longi-
 tudinem esse dicebat naupegus, latitudinem autem supra
 quartam huius partem; ac de confrato navis in fundum;
 ubi profundissima est, ad sentinam, undetriginta. Ceterum
 quantus est malus! quantam vero sustinet antennam, quan-

αἶψά δὲ προτόνω συνέχεται, ὥς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπ' ἀνέστη-
 κεν ἡρέμα καμπύλῃ, χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη, κατ-
 αντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πρῶρα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω
 ἀπομηκνυμένη, τὴν ἐπάνυμον τῆς νεᾶς θεὸν ἔχουσα τὴν
 Ἴσιν ἐκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί,
 καὶ τοῦ ιστίου τὸ παράσειον πυραυγές, καὶ πρὸ τούτων
 αἱ ἄγκυραι, καὶ στροφεῖα, καὶ περιαγωγαί, καὶ αἱ
 μετὰ τὴν πρύμναν οἰκῆσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἐδόξε.
 6 Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλήθος στρατοπέδῳ ἂν τις εἰκάσειεν.
 ἐλέγετο δὲ καὶ τοσούτον ἄγειν σῖτον, ὥς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι
 τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον πρὸς τροφήν. καὶ κεῖνα πάντα
 μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη ἔσωζεν, ὑπὸ λεπτῇ κά-
 μακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. ἐδείχθη γάρ
 μοι ἀναφаланτίας τις, οὖλος, Ἑρων, οἶμαι, τοῦνομα.

TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὥς ἔφασκον οἱ ἐμ-

6 Τοῦ ιστίου τὸ παράσειον) Τὸ 12 Κάμακι) Κάμαξ, χάμαξ· ὅρ-
 καρχησιον. V. θον ξύλον. λέγεται Πηλυκῆς. V.

to opus habet & continetur proto! Ut vero puppis af-
 surgit sensim incurva, cui chenisus impositus est aureus;
 ab altera parte iusta proportionem prora extollitur in adver-
 sum porrecta, habens ab utraque parte cognominem na-
 vis Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, & sup-
 parum veli colore flammeo, & ante istaec anchorae, &
 verforia, & circumaetoria, & illae ad puppim habitatio-
 nes, admirabilia mihi videbantur omnia. Et nautarum mul-
 titudinem exercitui aliquis comparaverit. Dicebatur vero
 tantam etiam frumenti vim vehere, quae omnibus Atticae
 incolis ad annua alimenta sufficeret. Atque haec omnia
 parvus aliquis homuncio, iam senex, servabat, parva per-
 tica tantae molis gubernacula torquens. Offensus enim mi-
 hi est recalvaster aliquis, cetera crispus, Heron nomine,
 arbitrator.

Tim. Admirabilis artis nomine, ut vectores dicebant, &

πλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα.
Ἦκούσατε δὲ ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον, οἷα ἔπα- 7
θον πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν;

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως δ' ἂν
ἀκούσαιομεν.

ΤΙΜ. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγείτό μοι, χρηστὸς
ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου
ἀπάραντας οὐ πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαίους ἰδεῖν
τὸν Ἀκάμαντα· εἶτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπενε-
χθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδῶνος· ἐκεῖθεν δὲ χειμῶνι με-
γάλῳ δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τοῦ Αὐλῶνος ἐλθεῖν
ἐνθα δὴ παρὰ μικρὸν ὑποβρυχίους δύναι ἅπαντας. Οἶδα 8
δὲ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελιδονέας, ἡλίκον ἐν
τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα, καὶ μάλιστα περὶ τὸν Λί-
βα, ὅποταν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ Νότου. κατ' ἐκεῖνο γὰρ
δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυ-
κικῆς θαλάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἅτε ἀπὸ πολλῶν ρευ-

doctus circa maritima supra Proteum. Audistis autem, quo-
modo huc deduxerit navem, quae illis inter navigandum
acciderint, & quomodo stella ipsos servarit?

Lyc. Non, Timolaë, sed iam libenter ex te audiverimus.

Tim. Nauclerus ipse mihi narrabat, vir bonus, & con-
fuetudini aptus. Dicebat autem, cum solvissent e Pharo
vento non valde vehementi, septimo die vidisse Acaman-
tem: tum reflante Zephyro obliquos Sidonem usque esse
delatos. Inde autem magna tempestate die decimo per Au-
lonem venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse,
quin submersi omnes perirent. Novi autem, cum ipse ali-
quando Chelidoneas circumnavigaverim, quantus ibi lo-
corum fluctus surgat, & maxime spirante Africo, cum
Notum etiam assumfit. Post hoc enim evenire solet, ut a
Lycio mari dividatur Pamphylium: fluctusque, utpote ab

Lucian. Vol. VIII.

L

μάτων περὶ τῶ ἀκρωτηρίου σχιζόμενος, (ἀπόζυροι δὲ εἰσι πέτραι, καὶ ὀξεῖαι, παραηγόμεναι τῷ κλύσματι,) καὶ Φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν· καὶ τὸ κύμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ. Τοιαῦτα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι καὶ νυκτὸς οὔσης, καὶ ζόφου ἀκριβοῦς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμαγὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τοὺς θεοὺς, πῦρ τε ἀναδείξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, καὶ κατευθύναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ ἐς τὸ πέλαγος, ἥδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τὸν τεῦθεν δὲ ἅπαξ τῆς ὁρῆς ἐκπεσόντας, διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας, ἐβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τοὺς Ἑτησίας πλαγιάζοντας, ἐς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ κάτω, οὓς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιᾶν λαβόντας, ὑπὲρ τὸν Μαλέαν πλεύσαντας, ἥδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.

3 Κυματωγὴν) Γραι. κυμαγωγὴν. G.

undis pluribus circa ipsum scissus promontorium, (sunt autem petrae abruptae & ab alludentibus aquis acutae) terribili cum fonitu frangitur: atque ipsi saepe scopulo magnitudine aequalis est. Ab his se etiam deprehensos nauclerus dicebat, cum nox adhuc esset & merae tenebrae. Sed ad ipsorum ploratum fractos misericordia Deos, cum ignem ostendisse de Lycia, ut oram illam agnoscerent, lucidamque stellam quandam, Dioscurorum alterum, infedissee carchesio, ac direxisse navim sinistrorsum in mare, cum iam iam ferretur ad scopulum. Inde, cum recta via semel excidissent, transnavigato Aegeo, septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi adversum Etesias cursu, in Piraeum heri appulisse, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea superato, iam esse in Italia.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, θαυμάσιόν τινα Φῆς κυβερνήτην τὸν Ἡρώνα, ἢ τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς τοσοῦτον ἀπεσφάλῃ τῆς ὁδοῦ. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκεῖ- 10
νός ἐστι;

ΤΙΜ. Πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοήσωμεν οὖν. Ἀδείμαντε, σέ Φημι τὸν Μυρρινούσιον, τὸν Στροβίχου.

ΛΥΚ. Δυοῖν θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκῶφται Ἀδείμαντος γὰρ, οὐκ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ ἤδη σαφῶς ὁρῶ, καὶ φοιμάτιον αὐτοῦ, καὶ τὸ βάδισμα ἐκείνου, καὶ ἐν χρῶϊ ἢ κουρά. ἐπιτείνωμεν δὲ ὅμως τὸν περίπατον, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν. Ἦν μὲν 11
τοῦ ἱματίου λαβόμενοί σε ἐπιστρέψωμεν, ὦ Ἀδείμαντε, οὐχ ὑπακούσεις ἡμῖν ἐμβοῶσιν; ἀλλὰ καὶ φροντί-
ζοντι ἑοικας ἐπὶ συννοίας τινός, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκατα-
φρόνητον πρᾶγμα, ὡς δοκεῖς, ἀνακυκλῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ Λυκῖνε, χαλεπὸν, ἀλλὰ με

Lyc. Admirabilem, ita me Iuppiter, mihi gubernatorem narras Heronem, aut aequalem Nerei, qui tantum de via aberraverit. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus est?

Tim. Omnino ipse est Adimantus, inclamemus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinusium, Strobichi filium.

Lyc. Alterutrum horum, aut iratus nobis est, aut aurium usum amisit. Adimantus enim est, non alius. Satis iam clare video: & vestimentum ipsius est, & incessus, & brevis ad ipsam cutem tonsura. Acceleremus tamen gradum, ut ipsum assequamur. Nisi veste te prehensum advertamus, Adimante, non exaudies nos inclamantes; sed videris etiam profundae cogitationi immersus, non parvum neque contemtibile negotium animo agitare ac revolvere.

Adim. Nihil, Lycine, finistrum: sed nova me inter eun-

καινή τις ἔννοια μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθοῦσα, παρα-
κοῦσαι ὑμῶν ἐποίησεν, ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ
λογισμῷ ἀποβλέποντα.

ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν, εἰ μή τις
ἐστὶ τῶν πάνυ ἀπορρήτων. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἴ-
σθα, καὶ στέγειν μεμαθήκαμεν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς
οὕτω γὰρ μειρακίῳδες ὑμῖν δόξει τὸ Φρόντισμα.

ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν τί ἐστίν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο
ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ θα-
δί καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.

12 ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλὰ τινα
πλούτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμεν, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ

5 Ἐτελέσθημεν) Ὡς μόνον ἀπορ-
ρήτου ὄντος τῶν μυστήρια ἀμυήτῳ
ἐξεπεῖν. τοῦτο οὖν αὐτοῦ ἀπο-
κλείοντος, φησὶν. ὡς οὐκ ἐξόν σοι
οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ἔχει ἀπορρήτον,
εἴγε καὶ οὐδεὶς τοῖς ἄλλοις ἀποκρύ-
πτειν, ἐν ἀκινδύνῳ σοι τὰ πρὸς ἡμᾶς
ἐκφέρειν καθίσταται, μεμυήμεθα

γὰρ καὶ αὐτοὶ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῶν
τραγωδῶν πρὸς οἰκείον χορὸν ἐρεῖς.
V.

13 Κενὴν μακαρίαν) Τὰ πρὸς βε-
στάνην καὶ εὐημερίαν τείνοντα, εἴτε
ἐρηγορούντων εὐθυμία, εἴτε καὶ
καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακα-
ρίαν οἱ παλαιοὶ κατεφύμισαν. V.

dum cogitatio subiens, ut inauditam praetermitterem ve-
stram vocem effecit, qui defixum totum in illa animum
haberem.

Lyc. Quenam est illa? Ne enim cuncteris dicere, nisi
est de valde secretis. Quamquam initiati, ut nosti, sumus,
ac celare commissa didicimus.

Adim. Sed pudet me nimirum apud vos dicere: adeo
puerilis vobis videbitur cogitatio.

Lyc. Numquid amatorium quid est? neque enim hoc
etiam profanis nobis enarraveris, sed hominibus ad claram
facem ipsis quoque initiatis.

Adim. Nihil tale, o noster. Sed divitias mihi quasdam ipse
fingebam animo, quam fictitiam Beatam insulam omnes

πολλοὶ καλοῦσι· καὶ μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ
 τρυφῆς ἐπέστητε.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρ-
 μᾶς, Φασί· καὶ ἐς μέσον κατατίθει Φέρων τὸν πλοῦτον·
 ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλους ὄντας, τῆς Ἀδει-
 μάντου τρυφῆς.

ΑΔΕΙΜ. Ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς
 τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκίνε, κατέστησα ἐς τὰ
 ἀσφαλές. περιμετροῦντος γὰρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ μέ-
 γελος, οὐκ οἶδ' ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε. Ἰδὼν δ' ὅμως τὰ 13
 πάντα, ἡρόμην τινὰ τῶν ναυτῶν ὁπόσῃν ἀποφέρει ἡ ναῦς
 τῷ δεσπότῃ ὡς ἐπιτοπολὺ κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν μισθο-
 φορίαν. ὁ δέ μοι, Δῶδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα, εἰ
 πρὸς τοῦλάχιστόν τις λογίζοιτο. τούντεῦθεν οὖν ἐπανιῶν,
 ἐλογιζόμην, εἴ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμήν ποιήσειεν
 εἶναι, οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τοὺς

14 Πρὸς τοῦλάχιστόν τις λογίζοιτο) Ναυτικά. V.

vocant; vosque in ipso mihi divitiarum & voluptatis fa-
 stigio supervenistis.

Lyc. Itaque illud hic valeat expeditissimum, communis
 esto Mercurius! aiunt: atque in medium allatas depone di-
 vitias: aequum enim est, in partem venire nos, qui ami-
 ci sumus, voluptatum Adimanti.

Adim. A vobis quidem relictus sum in primo statim in
 navim ingressu, cum te, Lycine, in tuto collocassem. Di-
 metiente enim me ancorae magnitudinem, vos nescio quo
 discefferatis. Tamen visis omnibus, quaerebam ex nauta-
 rum aliquo, Quantum plerumque mercedis domino singulis an-
 nis ea navis referat? At ille, Duodecim, inquit, talenta Atti-
 ca, si quis, quod minimum est, computet. Hinc ergo rediens ita
 cogitabam, Si quis Deorum hanc navem subito, ut mea sit,
 faciat; quam ego, quam felicem vitam agam! bene faciens ami-

Φίλους, καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκέτας
ἐκπέμπων· εἴτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων, οἰκίαν
τε ἤδη ὠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποι-
κίλην, τὴν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐκείνην τὴν πατρίαν ἀφείς,
καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθλῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵπ-
πους. νυνὶ δὲ ἤδη καὶ ἔπλεον, ὅφ' ἀπάντων εὐδαιμονι-
ζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φοβερὸς τοῖς ναύταις, καὶ μονο-
ουχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν
εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμένα πόρρωθεν ἀποβλέποντι, ἐπι-
στάς, ὦ Λυκίνε, κατέδυσας τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνέτρεψας
εὖ φερόμενον τὸ σκάφος οὐρία τῆς εὐχῆς τῷ πνεύματι.

14 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ γεῖναϊε, λαβόμενός μου, ἀπαγε
πρὸς τὸν στρατηγόν, ὥς τινα πειρατὴν, ἢ καταποντιστὴν,
ὃς τηλικούτον ναυάγιον εἰργασμαί, καὶ ταῦτα ἐν γῇ
κατὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως πα-
ραμυθήσομαί σου τὸ πταῖσμα. πέντε γὰρ, εἰ βούλει,

cis, interdum ipse navigans, emittens nonnunquam servos. Deinde de duodecim illis talentis domum iam aedificabam loco opportuno, paulo supra Poecilen, relicta illa ad Ilissum paterna: & servos emebam, & vestes, currusque, & equos. Iamque & navigabam, felixque praedicabar a vectorebus omnibus, metuendus nautis, ac tantum non rex ab illis habitus. Verum adhuc componenti mihi rem navalem, & in portum prospectanti e longinquo, tuo, Lycine, adventu demerfisti divitias, evertisti, dum bene & secundo votorum flatu fertur, navigium.

Lyc. Igitur, vir fortis, prehensum me ad Imperatorem abducito, ut piratam aliquem, aut perniciem navium, qui tanti tibi naufragii causa fuerim, idque in terra, ipsaque inter Piraeaea atque urbem via. Sed vide, quomodo casum tuum solaturus sim. Habe enim tibi, ecce, quinque, si vo-

καλλίῳ καὶ μείζῳ τοῦ Αἰγυπτίου πλοῖα ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγιστον, οὐδὲ καταδύναι δυνάμενα. καὶ τάχα σοι πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγείται σιταγωγίαν, εἰ καὶ, ὧ ναυκλήρων ἄριστε, δῆλος εἶ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενησόμενος. ὥς γὰρ ἔτι ἐνὸς πλοίου τουτουὶ δεσπότης ὢν, παρήκουες βοῶντων, εἰπέντε κτήσαίῳ πρὸς τούτῳ τριάρμενα πάντα, καὶ ἀνώλεθρα, οὐδὲ ὄψει δηλαδὴ τοὺς Φίλους. σὺ μὲν οὖν εὐπλόει, ὧ βέλτιστε· ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεῖ καθεδούμεθα· καὶ τοὺς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ που τὸ μέγα Ἀδεϊμάντου πλοῖον, τὴν Ἰσιν, τις οἶδεν.

ΑΔΕΙΜ. Ὅρᾳς, διὰ τοῦτο ὥκνουν εἰπεῖν ἃ ἐνεόουν, 15 εἰδᾶς ὅτι ἐν γέλῳ καὶ σκώμματι ποιήσεσθαι μοι τὴν εὐχὴν. ὥστε ἐπιστὰς μικρὸν, ἔστ' ἂν ὑμεῖς προχωρήσετε, ἀποπλευσοῦμαι πάλιν ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ

Iueris, pulchriora maioraque Aegyptio illo, navigia, & quod maximum est, quae mergi non possint: ac celeriter tibi, quinquies singulis annis, frumenta unumquodque aduehat: te vero, nauclerorum praestantissime, intolerabilem nobis tum futurum apparet. Qui enim modo unius huiusce navigii dominus cum esses, inclamantes non audieris, si quinque possideas, praeter hanc, trium omnes velorum, quae perire non possint, nec respicies nimirum amicos. Itaque feliciter, amice, naviga. Nos in Piraeo sedebimus, rogantes, qui ex Aegypto aut Italia appellent, Num forte magnum Adimanti navigium, Isidem, aliquis viderit.

Adim. Vides? Propterea dicere, quae cogitabam, cunctabar, qui scirem, risui vos & ludibrio votum meum habituros. Itaque resistam paululum, dum vos processeritis,

ἄμεινον τοῖς ναύταις προσλαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελάσθαι.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθά σοι καὶ αὐτοῖς ὑποστάντες.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν, προεισελθών.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἡμεῖς γε προσνηξόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἶου σοὶ μὲν εἶναι ῥάδιον τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε πριαμένῳ μήτε ναυπηγησαμένῳ ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμή-
τες δύνασθαι νεῖν. καίτοι πρῶτον καὶ ἐς Αἴγιναν ἐπὶ τῇς ἐναδίας τελετὴν, οἷσθα ἐν ἡλίῳ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ Φίλοι τεττάρων ἕκαστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ οὐδὲν ἐδυσχέρανες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνεμβησόμεθά σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεισελθὼν ἀφαιρεῖς. ὑπερμαζᾶς γε, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ

¹¹ Καὶ ἐς Αἴγιναν) Ἑορτὴ ἐν Αἴγινᾳ. V.

¹⁶ Ὑπερμαζᾶς γὰρ) Λέγεται τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἀγαν πείας

ac navim deinde rursus solvam. Praestat enim cum nautis agere, quam a vobis derideri.

Lyc. Nequaquam, resistemus & ipsi, ut conscendere tecum possimus.

Adim. At ego praegressus tollam ponticulum.

Lyc. Nos itaque ad vos annatabimus. Numquid enim putas, facile tibi esse tot ac tantas possidere naves, quas nec emeris, neque aedificaveris: nos vero votis non impetratos a Diis, ut multa stadia nihil fatigati natrare possimus? Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecates caerimonias, nosti, quam parva in scaphula omnes simul amici quaternis quisque obolis traiecerimus, nec molestum tibi tum erat nobiscum navigare: nunc autem fers graviter, si tecum inscendamus, & praegressus auferre vis ponticulum: nimis enim intumescis, Adimante, & in sinum

ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις, οὐδὲ οἶσθα ὅστις ἂν ναυκλη-
ρεῖς. οὕτως ἐπῆρέ σε καὶ ἡ οἰκία, ἐν καλῷ τῆς πόλεως
οικοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀκολουθῶν τὸ πλήθος. ἀλλ', ὦ
ἄνθρωπε, πρὸς τῆς Ἰσίδος, καὶ τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη
τὰ λεπτά μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μύρον
ἀπὸ τοῦ Κανάπου, ἢ Ἰβιν ἐκ Μέμφιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ
ναὺς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM. Ἄλις παιδιᾶς, ὦ Λυκῖνε· ὁρᾷς ὡς ἐρυθρίαν 16
Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλῶ τῷ γέλωτι ἐπικλύσας τὸ
πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς
τὸ ἐπιρρέον· καὶ ἐπέπερ ἐτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἐστὶ
πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τοὺς
ἐπιβάλλοντας ἕκαστος σταδίου, αἰτῶμεν ἅπερ ἂν δο-
κῇ παρὰ τῶν θεῶν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ, τε κάματος
λάβοι, καὶ ἅμα εὐφρανόμεθα, ὥσπερ ἡδίστῳ ὀνειράτι

ἀρξαμένῳ πλουτεῖν, ἔπειτα σοβαρόν
τι τοῖς συνήθεσι τέως ἐγοράντων καὶ
ὑπεροπτικόν, ὅθεν καὶ ὑπερμαζᾶν
λέγεται, ὡς μὴ πλέον μάλης πρὸ τοῦ
εὐπορηκότος. Ταῦτα καὶ τὸ ἐπιφερό-

μενον ἔταξε λόγιον καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῶν
κούφως φερομένων, καὶ ἀλαζόνων
φισὶ τὸ μηδὲ εἰς τὸν κόλπον πτύειν,
οὗς καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνήθεια μακρο-
πτύστας σκαπτικῶς ὀνομάζει. V.

tuum non despuis, neque, quis homo sis, tantus iam nau-
clerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam domus pulcherri-
mo urbis loco aedificata, & multitudo pedissequorum. Sed
per Isidem, amice, certe Nilotica illa falfamenta, illa te-
nuia afferre nobis ex Aegypto memento, aut unguentum
de Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero navis possit,
unam etiam pyramidum.

Tim. Satis ioci, Lycine. Vides, ut ruborem Adimanto in-
ieceris; multo risu ita perfudisti navigium, ut exhauriri
iam non possit, nec undarum vim sustinere. Et quando
adhuc multum nobis viae ad urbem superest, divisa in
quatuor partes via, per stadia quisque sibi assignata, quod
cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic enim & laborem
fefellerimus, & oblectaverimus animum, tanquam in sua-

ἐκουσίῳ περιπεσόντες, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα εὖ ποιήσονται ἡμᾶς. παρ' αὐτῶν γὰρ ἐκάστῳ τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα ὑποκείσθωσαν παρέχοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανά ἐσται. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἐσται τὸ πρᾶγμα, ὅστις ἂν ἀρίστα χρήσαιο τῷ πλούτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ οἷος ἂν καὶ πλουτήσας ἐγένετο.

17 SAM. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείβομαι σοι, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὐξομαι ἄπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βούλεται, οὐδὲ ἐρωτῶν οἶμαι, ὅς γε δὴ ἐν τῇ νηὶ τὸν ἑτέρον πόδα ἔχει· χρὴ δὲ καὶ Λυκίνῳ δοκεῖν.

LYC. Ἀλλὰ πλουτῶμεν, εἰ τοῦτο ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκᾷ.

ADIM. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται;

LYC. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἴτα μετὰ σέ, οὐτοσί Σάμιππος, εἴτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον

vissimum voluntate nostra somnium delapsi, quod, quamdiu voluerimus, voluptatem nobis afferat. Penes unumquemque enim votorum erit mensura, ponemusque praebituros omnia Deos, licet natura sua ab omni veri similitudine abhorreant. Quod vero maximum est, documento ipsum hoc fuerit, ecquis optime ufusus sit divitiis, atque voto: ostendet enim, qualis homo esset, si dives esset.

Sam. Praeclare istuc, Timolaë: equidem tibi obtempero, & cum tempus me vocaverit, quae videbuntur optabo. Utrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui iam alterum in navi pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam idem videri.

Lyc. Divites ergo sumus, si hoc videtur melius, ne invidere etiam communi felicitati videar.

Adim. Quis ergo primus incipiet?

Lyc. Tu, Adimante, deinde post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego vero parvi semistadii spatium ante portam

τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ τοῦτο ὡς οἶόν τε παραδραμῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκ οὖν ἐγὼ μὲν οὐδὲ νῦν ἀποστήσομαι τῆς 18
νεώς. ἀλλ', εἴπερ ἔξεστιν, ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρ-
μῆς ὁ κερδῶς ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον,
καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ Φόρτος, οἱ ἔμποροι,
αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἥδιστον κτημά-
των ἁπάντων.

ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηί.

ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα Φῆς, ὦ Σάμιππε, τὸν κομή-
την; καὶ κείνος οὖν ἔστω ἐμός· ὁ πόσος δὲ ὁ πρὸς ἔνδον
ἐστίν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέ-
σθω, τοσοῦτοι Δαρεικοί.

ΛΥΚ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεταιί σοι τὸ 19
πλοῖον, οὐ γὰρ ἴσον βάρους πυροῦ, καὶ τοῦ ἰσαρίθμου
χρυσίου.

ΑΔΕΙΜ. Μὴ φθόνει, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σέ

geminam votum aggressus, quantum potero, percurram.

Adim. Proinde ego ne nunc quidem a nave discedam:
verum quandoquidem licet, corollarium voto meo adii-
ciam. Mercurius autem lucrificus ille omnibus annuat. Sit
ergo navis mea, & quidquid in illa est, farcinae, vecto-
res, mulieres, nautae, & si qua ibi alia possessionum
omnium suavissima.

Sam. Oblivisceris, te in navi esse.

Adim. De puero, Samippe, loqueris, comato illo. Et
ille ergo meus esto. Quantum vero est tritici, universus
ille numerus, aurum signatum fiat, Darici totidem.

Lyc. Quid hoc, Adimante? mergetur tibi navigium,
nec enim idem pondus tritici, & pari numero auri.

Adim. Noli invidere mihi, Lycine: sed cum ad te optan-

παρέλθῃ ἡ εὐχή, τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην χρυσὴν ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαί σοι.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τοῦτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποίησάμην, ὥς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χρυσίου· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, μέτρια, τὸ μεираκίον δὲ τὰ ὠραῖον, ἀποπνιγέσεται ἄθλιον, νεῖν οὐκ ἐπιστάμενον.

ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυκίνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑπὸ δύνας ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ νομίζεις κιθαρωδὸν μὲν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς αᾶδῆς, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφίνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδειμάντου οἰκέτην τὸν νεώνητον, ἀπορήσειν δελφίνος ἐρωτικοῦ;

ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γὰρ, Τιμόλαε, μιμῆ Λυκῖνον, καὶ ἐπιμετρέεις τῶν σκαωμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητὴς αὐτὸς γενόμενος.

20 ΤΙΜ. Ἀμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καὶ

10 Καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον). δα, ἐπιιδύκοντος τοῦ Ἀθάμαντος αὐτόν. V.
Μελιχέρτην φησὶ τὸν τῆς Ἰνούς παῖ-

di fors delata fuerit, Parnetha illum totum aureum factum tibi habe, & ego tibi praeftabo silentium.

Lyc. Verum pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro pereamus omnes. Ac quantum ad nos attinet, mediocre illud *periculum* fuerit: at formosus ille adolescentulus periret, qui nare nesciat.

Tim. Bono es animo, Lycine. Delphini enim fubeunt illum in terram deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab iis servatum cantus sui mercedem percepisse; & mortuum adolescentulum alium in Isthmum Delphini tergo similiter exportatum, Adimanti autem servulo recens emto, amatorium Delphinum esse defuturum?

Adim. Tu etiam, Timolaë, Lycinum imitaris, & adii-
cis ludibria, ipse auctor huius sermonis cum fueris.

Tim. Nempe melius erat, maiori cum probabilitate hoc

τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευρεῖν, ὡς μὴ πράγματα ἔχῃς ἐκ τοῦ πλοίου, μετατιθεῖς χρυσίον ἐς τὸ ἄστυ.

ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις. ἀνορώρυχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι χίλιοι ἐπισήμου χρυσοῦ. εὐθὺς οὖν, κατὰ τὸν Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότατα οἰκοίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμην ἤδη, πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν Ἐλευσίνι· ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἰσθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδίον, καὶ ὅλως εἴ που τι ἢ συνηρεΦές, ἢ ἔνυδρον, ἢ εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδεϊμάντου ἔστω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα οὐ κοῦφα, ὡς τὰ Ἐχεκράτους, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκαστον τὴν ὀλκὴν.

ΛΥΚ. Εἴτα πῶς ὁ οἰνοχόος ὀρέξει πλήρες οὕτω βαρὺ 21

facere, ac thesaurum quendam invenire sub lecto, ne tantum negotii tibi faceffat transferendus e navi in urbem thesaurus.

Adim. Recte mones. Effossus esto thesaurus sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus, medimni mille auri signati. Statim ergo de sententia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime habitem: iam, quae circa urbem sunt, emam omnia: quin etiam quae Isthmi, & Pythone; & Eleusines maritima, & pauca circa Isthmum, ludorum causa, si quando ad Isthmia spectanda ibi commorer; & campum Sicyonium, & in universum, si quid usquam aut opacum, aut irriguum, aut foecundum in Graecia, brevi tempore Adimanti sunt omnia. Aurum nobis esto factum, in quo edamus: pocula non levia, qualia Echecratis, sed talentorum duorum unumquodque pondere.

Lyc. Tum quomodo pincerna tibi praebebit plenum gra-

ἐκπαμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτοῦ ἀμογητὴ οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος ἀναδιδόντος;

ΑΔΕΙΜ. Ἀνθρώπε, μὴ μ' ἀνάλυε τὴν εὐχὴν. ἐγὼ δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι, καὶ τὰς κλῖνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τοὺς διακόνους αὐτούς.

ΛΥΚ. Ὅρα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλουτῶν ἀθλῆς ἀπόλη, λιμῶ διαφθαρεῖς πολυτελεῖ.

ΑΔΕΙΜ. Τὰ σὰ ρυθμιεῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκῖνε, 22 μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς. Ἐσθῆς ἐπὶ τούτοις αἰουργίς, καὶ ὁ βίος οἷος ἀβρότατος ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἡδίστος· Φίλων πρόσοδοι, καὶ δεήσεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσσειν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς θύραις ἀνα καὶ κάτω περιπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεαίνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ. καὶ προσελθούσι

1 Οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος) Τῷ γὰρ Σισύφῳ πέτρην ἐν αὐτοῦ ἀνοχλίζειν ὁ μῦθος ποιεῖ. V.

ve adeo poculum? aut tu quomodo ab illo capies sine molestia non scyphum, sed Sisyphium quoddam onus tibi praebente?

Adim. Heus tu! noli mihi turbare votum meum. Ego vero mensas etiam ex auro solidas mihi faciam, & lectos aureos, ac, nisi tacueris, ipsos quoque famulos.

Lyc. Vide modo, ne velut Midae etiam panis tibi & potus aurum fiant, atque inter divitias pereas miser, fame sumtuosa enectus.

Adim. Tua paulo post probabilius ordinare, Lycine, licebit, cum optabis ipse. Vestis posthaec mihi erit purpurea, & victus quam mollissimus, somnus, quamdiu erit iucundus; salutationes amicorum & preces, atque illud, ut revereantur omnes ac supplicent. Atque alii a summo mane ad ianuas inambulabunt sursum deorsum, inter illosque Cleaenetus & Democrates, summi viri: & accedendibus illis,

γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἀξιούσι,
 θυρωροὶ ἑπτὰ ἐφειστώτες, εὐμεγέθεις βάρβαροι προσ-
 αραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐ-
 τοὶ ποιοῦσιν. ἐγὼ δὲ, ὁπότεν δόξῃ, προκύψας ὥσπερ ὁ
 ἥλιος, ἐκείνων μὲν οὐδ' ἐπιβλέψοιμι ἐνίους· εἰ δέ τις πέ-
 νης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ θησαυροῦ, φιλοφρονήσομαι
 τοῦτον, καὶ λουσάμενον ἤκειν κελεύσω τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ
 δεῖπνον. οἱ δὲ ἀποπνιγῆσονται οἱ πλούσιοι, ὁρῶντες ὀχή-
 ματα, ἵππους, καὶ παῖδας ὠραίους, ὅσον δισχιλίους ἐξ
 ἀπάσης ἡλικίας, ὅ, τι περ τὸ ἀνθρώπιατον. Εἶτα δεῖπνα 23
 ἐπὶ χρυσοῦ, (εὐτελὲς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ οὐ κατ' ἐμὲ)
 τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ
 ἐξ Ἰβηρίας καὶ τοῦτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ
 ὄψα πανταχόθεν, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, καὶ ὅσα πτη-
 νὰ, ὄρνις ἐκ Φάσιδος, καὶ ταῦς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλε-

12 Οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας) "Ὁν Φά-
 λερον φασι. τῆς κάτω δὲ Ἰβηρίας
 τῆς πρὸς τὰ Γάδειρα λέγει, πολλὰ
 γὰρ ἐκεῖθεν ἰχθύηρα τὰριχη ἐκομί-

ζετο, ἰχθύας φερούσης οὐ κατὰ τὴν
 ἁλλήνην θάλασσαν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ
 τῶ μεγέθει καὶ τῶ λίπτι τοὺς ἄλ-
 λους παρευδοκίμουντας. V.

intromittique ante alios volentibus, adstantes ianitores se-
 ptem bene magni, barbari, in ipsam frontem iam impin-
 gant ianuam, ut nunc ipsi faciunt. Ego vero, ubi visum
 fuerit, solis instar exorians quosdam illorum neque adspi-
 ciam. Si quis vero pauper adstet, qualis ego ante thesau-
 rum fueram, hunc tractabo humaniter, & post balneum
 iusto tempore venire ad coenam iubebo. Isti vero rumpen-
 tur divites, cum videbunt currus, equos, pueros formo-
 sos bis mille circiter, quod ex omni aetate erit florentis-
 simum. Tum coenae in auro; vile enim nimis argen-
 tum, nec me dignum: salgama ex Iberia; ex Italia vinum;
 oleum ipsum quoque ex Iberia; mel autem nostras illud
 sine igne depuratum; & opsonia undique, & apri, & le-
 pores; & quod ad volucra, gallina ePhafide, & ex India

κτρυῶν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφισταί
 τινες, περὶ πέμματα καὶ χυμούς ἔχοντες. εἰ δέ τιτι προ-
 πίοιμι, σκύφον ἢ Φιάλην αἰτήσας, ὁ ἐκπῶν ἀποφερέτω
 24 καὶ τὸ ἔκπωμα. Οἱ δὲ νῦν πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἴροι καὶ
 προσαίται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ οὐκ ἔτι τὸ ἀργυροῦν
 πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διώνικος ἐν τῇ πομ-
 πῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὁρᾷ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμούς
 ἀργύρῳ τοσούτῳ χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ'
 ἐμοῦ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν ἂν, αἱ μὲν διανομαί, κατὰ μῆνα
 ἕκαστον δραχμαί τῷ μὲν ἀστῶ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ
 ἡμισυ τούτων· δημόσια δὲ ἐς κάλλος θεάτρα, καὶ βα-
 λανεία· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον ἦκειν,
 κἀνταῦθά που λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματι με-
 γάλῳ τοῦ ὕδατος, ὥς τὸ πλοῖόν μου πλησίον ὀρμεῖν,
 25 καταφανές ὃν ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ. Τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν,
 Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι μεδίμνους ἐπισήμου χρυσίου πα-

pavo, gallus autem Numidicus: qui vero parent singula,
 sophistae quidem *sunt* in coquendo & succis parandis oc-
 cupati. Si cui vero propinam scypho postulato aut phia-
 la, qui exhibet, poculum quoque ipsum auferat. Qui ve-
 ro iam sunt divites, Iri ad me & mendici nimirum *sunt*
 omnes: nec amplius parvulam illam lancem argenteam,
 aut poculum, in pompa ostentabit Dionicus; praesertim
 ubi viderit, servos meos tanto uti argento. Civitati vero
 haec a me insignia *munera* contigerint. Divisiones men-
 struae, drachmae civi unicuique centum; inquilino harum
 dimidium: publica ad pulchritudinem *culta* theatra, & ba-
 lineae, & ut mare ad Dipylum [*geminam portam*] usque
 perveniat, atque hic circiter portus sit, adducta per ma-
 gnam fossam aqua, ut prope appellere navis mea possit,
 ab ipso inde Ceramico iam conspicua. Amicis autem meis,
 Samippo quidem viginti medimnos auri signati dispensato-

ραμετρήσαι τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα ἂν, Τιμολάῳ δὲ πέν-
τε χοίνικας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομέμαγμένην καὶ
ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μου τὴν εὐχὴν.
τοῦτον ἐβουλόμην βιῶναι τὸν βίαν, πλουτῶν ἐς ὑπερβο-
λὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόῳως χρώ-
μενος. εἴρηκα. καὶ μοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσειεν αὐτά.

ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὥς πάνυ σοι ἀπὸ 26
λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς οὗτος πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἦν
ἐκείνη ἀπορράγῃ, πάντα οἷχεται, καὶ ἀνθρακὲς σοι ὁ
θησαυρὸς ἐσται;

ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίνε;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄριστε, ἄδηλον ὅπόσον χρόνον βιώσεις
πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἐτι παρακειμένης σοι τῆς χρυ-
σῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύ-
σασθαι τοῦ ταῶ, ἢ τοῦ Νομάδος ἀλεκτρυόνος, ἀποφυ-
σήσας τὸ ψυχίδιον ἅπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκείνα

rem meum admetiri iubeam; Timolao choenices quinque;
Lycino autem choenicem, abrafam ipsam quoque, quod
garculus est, meumque votum irridet. Hanc ego vellem
vitam vivere, divitiis supra modum affluens, & deliciis
voluptatibusque omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perfici-
at ista mihi Mercurius.

Lyc. Nosti ergo, Adimante, quam a tenui tibi filo uni-
versae istae divitiae suspensae sint, quo rupto, perierint
omnia, & carbonēs tibi pro thesauro relinquantur?

Adim. Quid ais, Lycine?

Lyc. Quod obscurum est, vir bone, quamdiu sis in istis
divitiis victurus. Quis enim novit, an non apposita adhuc
mensa illa aurea, ante etiam quam manum inicias, ac
gustes de pavone, vel de gallo Numidico, efflata animula
hinc abeas, vulturibus & corvis relinquens ista omnia?

Lucian. Vol. VIII.

M

καταλιπών; ἢ ἐθέλεις καταριθμήσομαί σοι τοὺς μὲν αὐ-
τίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας, ἐνίους
δὲ καὶ ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινὸς βα-
σκανοῦ πρὸς τὰ τριαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γάρ που τὸν
Κροῖσον καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους
γενομένους, ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀπάν-
27 ταν; Ἰνα δέ σοι καὶ τούτους ἀΦῶ, τό, τε ὑγιαίνειν ἐχέγ-
χυον οἷε σοι γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὅρῳ
πολλοὺς τῶν πλουσίων κακοδαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν
ἀλγηδόνων, τοὺς μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίους δὲ
τυφλοὺς, ἢ τῶν ἐντοσθίων τι ἀλγύνοντας; ὅτι μὲν γὰρ
οὐκ ἂν ἔλοιο, πλούτῳ δὲ τοσούτον πλοῦτον, ὅμοια πά-
σχειν Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ θηλόνεσθαι ὡς
ἐκεῖνος, εὖ οἶδα καὶ μὴ εἶπης. εἰ λέγειν ὅσας ἐπιβουλάς
οἶδα μετὰ τοῦ πλούτου, καὶ ληστας, καὶ Φθόνον, καὶ
μῖσος παρὰ τῶν πολλῶν. ὅρῳ οἶόν σοι πραγμάτων αἴ-
τιος ὁ θησαυρὸς γίγνεται;

An vis, ut eos tibi recenseam, qui statim, ante quam
fruerentur divitiis, mortui sunt; quosdam vero, dum vi-
verent, iis, quae habebant, ab invido quodam ad talia dae-
mone privatos? Audis enim forte, Croesum & Polycratem,
multum te ditiores, bonis omnibus brevi tempore excidisse?
Ut autem hos etiam tibi remittam, an valetudinem ti-
bi tanquam sponse quodam certam firmamque futuram
arbitraris? aut non vides, multos divitum misere a dolori-
bus habere, quosdam ne incedere quidem valentes, ali-
quos caecos, aut intestino quodam dolore laborantes? Te
enim nec cum altero tanto divitiarum optaturum esse ea pati,
quae dives ille Phanomachus, atque ita, ut iste, effeminari,
etiam te tacente bene novi. Mitto dicere, quot infidias no-
vi cum divitiis coniunctas, & latrones, & invidiam, & odium
multitudinis. Vides, quot tibi negotia faceffat thesaurus?

ΑΔΕΙΜ. Ἀεὶ σύ μοι, ὦ Λυκῖνε, ὑπεναντίος ὥστε οὔτε τὴν χοινικίδα ἐτι λήψῃ, ἐς τέλος μου τῆς εὐχῆς ἐπηρεάζων.

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν ἤδη κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν πλούσιων ἀναδύη, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὖχου.

ΣΑΜ. Εγὼ δὲ (ἡπειρώτης γάρ εἰμι, Ἀρκὰς, ἐκ 28 Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσομαι γενέσθαι, ἣν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀδύνατον, οὐδὲ μικρολογήσομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ μεμετρημένον χρυσίον· ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα οἱ θεοὶ, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ νόμος τῆς εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνανευόντων) αἰτῶ δὴ βασιλεὺς γενέσθαι, οὐχ οἷος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις ἄλλος ἐκδεξάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ πατρὸς, ἥρξεν· ἀλλὰ μοι τὸ πρῶτον

Adim. Semper tu mihi, Lycine, adversaris. Itaque nec choenicem iam accipies, qui perpetuo votum meum calumnieris.

Lyc. Istuc iam pro more vulgi divitum facis, quod retractas & revocas promissum. Sed tu iam, Samippe, opta.

Sam. Ego autem, (quippe mediterraneus homo, Arcas, ut nostis, ex Mantinea) navem mihi obtingere non optabo, quippe quam ostendere civibus meis nequeam: neque ita minute cum Dis rationes putabo, uti thesaurum optem ac dimensum aurum. Verum, (possunt enim omnia Dii, etiam quae maxima videntur, & lex optandi haec est, quam Timolaus posuit, cum dixit, ne quid verecundemur optare, tanquam nihil illis renuentibus:) opto igitur rex fieri, non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mithridates, aut si quis alius acceptum a patre regnum te-

ἀπὸ ληστείας ἀρξαμένῳ, ἑταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον
 τριάκοντα, πιστοὶ μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἴ-
 τα κατ' ὀλίγον, τριακόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλα ἐπ'
 ἄλλους· εἴτα χίλιοι, καὶ μετ' οὐ πολὺ, μύριοι· καὶ τὸ
 πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὀπλιτικόν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ
 29 τοὺς πεντακισχιλίους. Ἐγὼ δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἀπάν-
 των προκριθεὶς ἄρχων, ἄριστος εἶναι δοξάας ἀνθρώπων
 ἡγεῖσθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι. ὥς τοῦτό γε αὐτὸ
 ἤδη μείζον εἶναι τῶν ἄλλων βασιλέων, ἅτε ἀρετῇ προ-
 χειρισθέντα τῆς στρατιᾶς ἄρχειν, οὐ κληρονόμον γενό-
 μενον, ἄλλου πονήσαντος εἰς τὴν βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ
 Ἀδειμάντου Θησαυρῷ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ
 πρᾶγμα οὐχ ὅμοιον ἡδὺ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι'
 αὐτοῦ κτησάμενος τὴν δυναστείαν.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Σάμιππε, οὐδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ
 κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σύγχε ἤτησας,

nuit. Sed mihi primum a latrociniiis auspicanti fodales con-
 tingant & coniurati circiter triginta, fideles maxime atque
 alacres. Tum accedentes paulatim trecenti alii post alios;
 tum mille, & non ita multo post, decies mille. Et in uni-
 versum ad quinquaginta millia armatorum, equites vero
 circiter quinquies mille. Ego vero suffragiis omnium prae-
 latus imperator, qui optime videar hominibus praeesse,
 & tractare negotia: ut eo ipso iam maior sim regibus ce-
 teris, tanquam virtute praelatus ad regendum exercitum,
 non heres factus alterius, qui in regno parando elaborarit:
 quando hoc thesauro Adimanti valde simile est, neque res
 aequae iucunda, quam si quis per se sibi partum impe-
 rium videat.

Lyc. Papae, Samippe, nihil parvum, sed ipsum caput
 bonorum tu quidem petiisti, tantae multitudini armatorum

ἄρχειν ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὴ προκριθεὶς ὑπὸ τῶν πεντακισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῖν ἡ Μαντίνεια θαυμαστὸν βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρέφουσα. πλὴν ἀλλὰ βασιλεῦ, καὶ ἡγοῦ τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμει τό, τε ἵππικόν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γὰρ εἶδέναι οἱ βαδιῆσθε τοσούτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας, ἡ ἐπὶ τίνας ἀβλίους πρῶτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ. Ἄκουε, ὦ Λυκῖνε, μᾶλλον δέ, εἴ σοι φίλον, 30 ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, ἵππαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανά.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περιαγαγὼν ἐς τοῦπίσω τῷ χεῖρε, τιμῶν τὴν τιάνην ὀρθὴν αὔσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐρρωμένων τούτων τινὰ ποιήσον ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ σοι δεινῶς ἀφιππὸς εἰμι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ. δέδια τόινυν μὴ τοῦ σαλπικτοῦ ἐπατρύγοντος, καταπεσὼν

imperare, praestantissimum iudicatum a quinquaginta millibus. Talem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea enutritum, nesciebamus. Verum regna iam, & duc milites, adorna equitatum, & viros scutatos. Volo enim scire, quo ituri sitis tot homines ex Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

Sam. Audi, Lycine, vel potius nos, si volueris, comitare. Quinque enim te millibus equitum praeficiam.

Lyc. Verum ego honoris tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Persarum in morem te adoro, reductis in tergum manibus, riaram illam tuam rectam veneratus ac diadema: at tu de robustis hisce unum fac praefectum equitum. Ego enim vehementer a re equestri abhorreo, nec omnino equum superiori tempore conscendi. Metuo igitur, ne, clausum canente tubicine, delapsus ego in turba

ἔγωγε, συμπατηβῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις ὀπλαῖς,
ἢ καὶ θυμοειδὴς ὁ ἵππος ὧν, ἐξενέγκη με, τὸν χαλινὸν
ἐνδακῶν, ἐς μέσους τοὺς πολεμίους, ἢ δεήσει καταδεθῆ-
ναί με πρὸς τὸ ἐφίππειον, εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ
ἔξωσθαι τοῦ χαλινοῦ.

31 ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἵπ-
πέων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν
εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεθί-
μοις δωρησάμενος ἐπισήμου χρυσίου.

ΣΑΜ. Καὶ αὐτοὺς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς ἵπ-
πέας, εἰ δέξονται σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτ' αὖ
κεῖ, ὦ ἵππεῖς, Ἀδείμαντον ἵππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν
χεῖρα πάντες, ὡς ὅρας, ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν.
ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δε-
ξιόν· οὗτοσί δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάσσεται.
ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν,
ἐπειδὴν αὐτοὶ συμπαραδρεῦειν αὐτοῖς βούλονται τινας.

4 Πρὸς τὸ ἐφίππειον) Τὴν ἀσπράβην φησὶν, ἥτοι τὴν ἐφιστρίδα, ἣν νῦν
οἱ ἄλλοι καλοῦσι. V.

conculcer a tot unguis, aut etiam ne acer equus frena
mordens in medios me hostes inferat, aut ne ad ephippium
deligandus sim, ut supra manere ac retinere frena possim.

Adim. Ego tibi, o Samippe, equitatum ducam, dextrum
vero cornu Lycinus teneat: dignus autem esse videor, qui
maxima a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios.

Sam. Ipsos etiam interrogemus, Adimante, equites,
utrum te recipiant suum praefectum futurum. Qui censetis,
equites, Adimantum equitatu praefici, manum tollitote. Omnes,
ut vides, Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi eque-
stre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At
hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media acie,
ut mos est Persarum regibus, cum sibi legatos adesse, fa-
tigio fere aequato, volunt aliquos. Iam vero progredia-

Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὀρεινῆς, ἔπει- 32
 ξάμενοι τῷ βασιλεῖ Διὶ, καὶ πειδαν τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι
 πάντα χεῖρωσώμεθα, (οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος
 ἡμῖν τὰ ὅπλα τοσούτοις οὖσιν, ἀλλ' ἀκονιτὶ κρατήσο-
 μεν) ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς
 τὰς ἵππαγωγούς ἐμβιβάσαντες (παρεσκεύασται δ' ἐν
 Κεγχρεαῖς καὶ σῖτος ἱκανός, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, καὶ
 τὰλλα πάντα) διαβάλλωμεν τὸν Αἰγαῖον εἰς τὴν Ἰω-
 νίαν. εἴτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις
 ἀτειχίστους λαβόντες ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολιπόντες,
 προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας, εἴτα Λυκίας, καὶ
 Παμφυλίας, καὶ Πισιδῶν, καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρει-
 νῆς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐμὲ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατράπην τῆς 33
 Ἑλλάδος καταλίπε. δειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πο-
 λὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἠδέως ὑπομείναιμι· σὺ δὲ εἰσας ἐπὶ

mur Corinthum versus per montana, votis antea Iovi re-
 gum custodi nuncupatis. Cumque Graeciam omnem sube-
 gerimus, (neque enim quisquam nobis armatus, qui tan-
 to numero simus, occurret, sed citra pulveris iactum su-
 perabimus) consensis triremibus, impositisque in hippa-
 gines equis, (paratum autem est Cenchreis frumenti mul-
 tum, & navium quod satis est, & reliqua omnia) per Ae-
 geum navigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro Dianae fa-
 cto, captisque facile urbibus non munitis, relictisque ea-
 rum praefectis, in Syriam tendemus per Cariam, tum Ly-
 ciam, & Pamphyliam, & Pisidas, & maritimam monta-
 namque Ciliciam, donec perveniamus ad Euphratem.

Lyc. Me, Rex, si videtur, Satrapam relinque Graeciae,
 Meticulosus enim sum, & longe discedere domo non fa-
 cile sustinuerim. At tu videris ducturus in Armenios atque

Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχιμα Φῦλα,
καὶ τὴν τοξικὴν εὐστοχα, ἵνα ἄλλω παραδοὺς τὸ δε-
ξιόν, ἐμὲ Ἀντίπατρον τινα ἔασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μὴ
με καὶ διαπεῖρῃ τις αἰστώ, ἄβλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνα,
περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα ἡγούμενόν σοι τῆς Φάλαγγος.

ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκῖνε, τὸν κατάλογον,
δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτετμησθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις
λιπὼν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφρά-
την ἤδη ἐσμέν, καὶ ὁ ποταμὸς ἐξευκταί, καὶ κατόπιν
ὅποσα διελήλυθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ πάντα
ὑπαρχοὶ κατέχουσιν, ὑπ' ἐμοῦ ἐκάστῳ ἔθνεϊ ἐπεισα-
χθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασιν, τὴν Φοινικὴν ἡμῖν ἐν τοσού-
τῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἴτα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσ-
αζόμενοι. σὺ πρῶτος, ὦ Λυκῖνε, διάβαινε, τὸ δεξιὸν
ἄγων, εἴτα ἐγώ, καὶ μετ' ἐμὲ οὐτοσὶ Τιμόλαος. ἐπὶ
34 πᾶσι δὲ τὸ ἵππικόν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε. Καὶ διὰ μὲν

3 Ἀντίπατρον τινα ἔασον) Ἀλεξάνδρου τοῦτο τῆς ἱστορίας κακείνου
γὰρ περαιούμενος τὸν Ἑλλησποντον, ἐπὶ τῆς Εὐράπης Ἀντίπατρον αὐτ'
αὐτοῦ καταλείπει. V.

Parthos, gentes pugnaces, & sagittis bene collineantes.
Igitur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum quen-
dam relinque in Graecia, ne me, dum phalangem tibi du-
co, sagitta aliquis miserum, circa Susa aut Bactra, qua
parte intectus sum, traiciat.

Sam. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex est, capite
plecti, si quis ordines deferuisse deprehendatur. Sed quan-
do iam fumus ad Euphratem, & iunctus est ponte fluvius,
& a tergo quae reliquimus, tuta sunt omnia: atque omnia
tenent praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero
discesserunt, qui Phoenicen nobis interea, & Palaestinam,
deinde etiam Aegyptum reducant. Ac tu primus, Lycine,
dextro cornu inducto, transice: tum ego: & post me hic
Timolaus: post omnes autem tu equitatum, Adimante,

τῆς Μεσοποταμίας οὐδεὶς ἀπήντηκεν ἡμῖν πολέμιος,
 ἀλλ' ἐκόντες αὐτοὺς τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἀνθρώποι
 ἐνεχείρισαν, καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι
 παρήλθομεν εἰς τὸ εἶσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πό-
 λιν. ὁ βασιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων, ἤκου-
 σε τὴν ἔφοδον· εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρα-
 σκευάζεται ἰππέας τε ὅτι πλείστους μεταπεμπόμενος,
 καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' οὖν οἱ
 σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη μυριάδας τοῦ μαχίμου
 συνειλέχθαι, καὶ τούτων εἴκοσιν ἵπποτοξότας· καίτοι
 οὐπὼ ὁ Ἀρμένιος πάρεστιν, οὔτε οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν
 θάλατταν οἰκοῦντες, οὔτε οἱ ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν
 πλησίων καὶ προαστείων τῆς ἀρχῆς· οὕτω ῥαδίως τοσαύ-
 τας μυριάδας κατέλεξε. καιρὸς οὖν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ-
 τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν Φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ πεζὸν 31

ducito. Atque per Mesopotamiam nullus nobis obviam ve-
 nit hostis, sed sponte se cum arcibus viri nobis dedide-
 runt: progressique ad Babylonem, ex improvise intra mu-
 ros delati urbem habemus. Rex autem, qui circa Ctesiphon-
 tem haeret, audita impressione progressus ad Seleu-
 ciam parat se, equitatu arcessito quam plurimo, & sagit-
 tariis funditoribusque. Renuntiant ergo exploratores, cir-
 ca millies mille iam viros pugnae aptos collectos esse, in
 his ducenta millia iaculantium ex equis, quamquam Ar-
 menius nondum adest, neque qui Caspium mare accolunt,
 neque Bactriani, sed de partibus modo vicinis & subur-
 banis quasi imperii: adeo facile tot millia coëgit. Itaque
 tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, cir-
 cumspiciamus.

Adim. Nimirum ego aio, oportere vos pedites Ctesiphon-

ἐπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφώντος, ἡμᾶς δὲ τὸ ἵππικόν αὐτοῦ μένειν, τὴν Βαβυλῶνα διαφυλάσσοντας.

ΣΑΜ. Ἀπαδειλιάς καὶ σὺ, ᾧ Ἀδείμαντε, πλησίον τοῦ κινδύνου γεγόμενος. σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ᾧ Τιμόλαε;

ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολέμους, μὴδὲ περιμένειν ἕστ' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, πανταχόθεν αὐτοῖς συμμάχων προσγενομένων, ἀλλ' ἕως ἔτι καθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ᾧ Λυκῖνε, δοκιμάζεις;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοὶ Φράσω. ἐπεὶ δὴ κεκμήκαμεν συντόνως ὁδεύοντες, ὁπότε κατήειμεν ἑωθεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ νῦν δὲ ἤδη τριάκοντά που σταδίου προκεχωρήκαμεν, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα, ἐνταῦθά που ἐπὶ τὰς ἐλαίας ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμμένης στήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἴτα οὕτως ἀναστάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ λοιπὸν εἰς τὸ ἄστυ.

tem petere; nos autem, equitatum, hic manere ad Babylonem tuendam.

Sam. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus prope periculum. Tibi vero, Timolæe, quid videtur?

Tim. Omni cum exercitu hostes aggredi, nec expectare, donec parent se melius, affluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in via sunt hostes, illos aggrediamur.

Sam. Bene mones. Tu vero, Lycine, quid censēs?

Lyc. Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione itineris fatigati sumus, qui hodie mane descenderimus in Piræeum, nunc vero iam triginta circiter stadia progressi sumus, & sol [ardor] multus: (circa meridiem enim est) ut hic alicubi sub oleis, in eversa illa columella affidentes, requiescamus, ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem.

ΣΑΜ. Ἐτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὅς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσούτοις στρατιώταις κάθησαι περὶ τοῦ πολέμου διασκοπούμενος.

ΛΥΚ. Ὑπέμνησας ἐγὼ δὲ νήφειν ὦμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ Φανεῖσθαι τὴν γνώμην.

ΣΑΜ. Πρόσειμεν δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες 36 ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μὴδὲ προδώσετε τὸ πάτριον Φρόνημα· ἥδη γάρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὲν σύνθημα ἔστω, Ἐνυάλιος, ὑμεῖς δὲ ἐπειδὴν σημάνῃ ὁ σαλπικτῆς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δόρατα κρούσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμῖξαι τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευμάτων, ὥς μὴδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίζεσθαι αὐτοῖς διδόντες· καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἥδη συνεληλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τοὺς καθ' αὐτοὺς, Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπα-

Sam. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros fedas tot inter milites, disputans de bello.

Lyc. Reposuisti me in memoriam. At ego putabam me fobrium esse. Iam tuum est dicere sententiam.

Sam. Aggredimur fane, si tibi videtur. Et mementote, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium: iam enim alicubi invadunt hostes. Itaque tessera erit *Mars*! Vos vero, cum classicum cecinerit tubicen, clamore sublato, incussis in clypeos hastis, urgete manus conferere cum hostibus, & intra teli iactum venire, ut nec excipiamus ictus, iaculandi facultate illis data: & cum ad manus iam venerimus, sinistrum cornu & Timolaus iam in fugam verterunt sibi oppositos Medos, sed meum agmen

λον ἔτι. Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππος ἅπαντα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥστε, ὦ Λυκίε, αὐτός τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνου, καὶ τοῖς μετὰ σαυτοῦ παρακελεύου δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

37 ΛΥΚ. ὦ τῆς τύχης, ἐπ' ἐμέ γὰρ οἱ ἵππεῖς ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα ἐπελαύνεσθαι· καὶ μοι δοκῶ, ἣν βιάζονται αὐτομολήσιν, προσδραμῶν ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι πολέμουντας ὑμᾶς καταλιπάν.

ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ ὡς ὀρᾷς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προκαλεῖται γάρ με, καὶ ἀναδύναί πάντως αἰσχρόν.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτοῦ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τραῦθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιτόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα,

aequo adhuc Marte pugnat: sunt enim Persae & rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum universus in dextram aciem nostram invehitur: itaque, Lycine, & ipse vir fortis esto, & tuis, ut impetum excipiant, impera.

Lyc. Vah fortunam! In me enim equites universi: & solus idoneus sum visus, in quem irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere curriculo in palaestram, & adhuc pugnantes vos deserturus.

Sam. Nequaquam. Vincis enim iam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, iam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me provocat, & retrocedere omnino turpe est.

Lyc. Per Iovem, etiam mox ab illo vulneraberis: regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio.

Sam. Bene mones. Leve quidem mihi vulnus, minime-

καὶ οὐκ εἰς τὰ Φανερά τοῦ σώματος· ὥς μηδὲ τὴν οὐλὴν
 ὕστερον ἄμορφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὁρᾷς ὅπως ἐπε-
 λάσας, μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα,
 τὴν λόγχην ἀφείς; εἶτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμών, καὶ
 ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυ-
 νούμενος ὑφ' ἀπάντων. Οἱ βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν· 38
 ὑμῶν κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς
 ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τούτοις ἄρα ἐννοεῖτε ὅσας μὲν πόλεις
 ἐπωνύμους ἑμαυτοῦ οἰκίῳ, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἐλὼν
 κατὰ κράτος, αἱ ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχήν· ἀπάντων
 δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλούσιον μετελεύσομαι, ὃς ὁμο-
 ρος ἦδη ὦν μοι, ἐξέωσε τοῦ ἀγροῦ, ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον
 ἐς τὸ εἶσω τῶν ὄρων.

ΛΥΚ. Πέπαυσο ἤδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γάρ σε 39
 ἤδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυλῶνι
 εὐώχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκστάδιος γὰρ οἶμαί, σοι ἢ

16 Ἐξστάδιος γὰρ, οἶμαί, σοι) ὅπισθεν σταδίων ἀπέχῃ ἂν ἀφικο-
 ῖ· Ἐξσταδίων, εἰρητο γὰρ ἦδη αὐτοῖς μένου ἢ κενὴ μακαρία. V.

que aperto corporis loco, adeo ut neque cicatrix in po-
 sterum deformis futura sit. Verum vides, ut in vectus ego
 ictu uno ipsum cum equo emissā hasta traieci, ac deinde
 capite abscisso, ablatoque diademate, rex iam factus sum.
 Ac barbari quidem nos adorent: vobis autem Graeco mo-
 re unici Praetoris nomine imperabo. Post haec igitur co-
 gitare, quot urbes de meo nomine appellatas conditurus
 sim, quot contra vi captas sim vastaturus, si qua iniuria
 imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydiam
 divitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro me,
 ingressus paulatim intra fines, expulit.

Lyc. Desine iam, Samippe. Tempus enim est, te iam,
 qui talem pugnam viceris, Babylyne epulari victoriae causa,

ἀρχῇ) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὐχεσθαι ὅπερ ἂν ἐβέλη.

ΣΑΜ. Τί δ' οὖν, ὦ Λυκῖνε, οἷά σοι ἡγήσθαι δοκῶ;

ΛΥΚ. Παραπολὺν, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπι-
πονώτερα καὶ βιαιώτερα τῶν Ἀδειμάντου, παρ' ὅσον
ἐκείνος μὲν ἐτρύφα, διτάλαντα χρύσεια ἐκπώματα προ-
τείνων τοῖς συμπόταις, σὺ δέ, καὶ ἐτιτρώσκου μονομα-
χῶν, καὶ ἐδεόεις, καὶ ἐφρόντιζες νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέ-
ραν· οὐ μόνον γάρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά
ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαί, καὶ φθόνος παρὰ τῶν
συνόντων, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, Φίλος δὲ οὐδεὶς
ἀληθῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα
εὖνοι δοκοῦντες εἶναι. ἀπόλαυσις μὲν γε, οὐδὲ ὄναρ τῶν
ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον, καὶ πορφυρῆς χρυσῶ ποικίλη,
καὶ ταινία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι προϊόν-
τες. τὰ δ' ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή·
καὶ ἡ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἦκουσι δεῖ

(ultra stadia enim tua decem, puto, tibi iam processit impe-
rium) ac Timolaum iam suo loco optare, quidquid voverit.

Sam. Quid ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor?

Lyc. Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiora &
magis violenta votis Adimanti, quatenus ille quidem luxu-
riose vivebat, aurea binorum talentorum pocula propinans
convivis: at tu & vulneratus es in pugna solitaria, & me-
tuiti, & sollicitus noctes diesque fuisti. Neque enim ab hoste
tibi solo metuendum erat, sed insidiae sexcentae, & invidia
a familiaribus, & odium, & adulatio: amicus autem nemo
verus, sed ad metum omnes aut ad spem benevoli qui ef-
fe videantur. Fructus rerum suavium ne per somnum qui-
dem, sed gloria sola, & distincta auro purpura, & taenia
circa frontem alba, & praecedentes satellites: ceterum la-
bor intolerabilis, & multum iniucunditatis; cum aut ope-
ra danda sit his, qui ab hostibus veniunt, aut ius dicen-

ἢ δικάζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα.
καὶ ἤτοι ἀφ᾽ ἑστέῃ τι ἔθνος, ἢ ἐπελαύνουσί τινες τῶν ἔξω
τῆς ἀρχῆς. δεδέναι οὖν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι. καὶ
ὅλως ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ εὐδαιμονίζε-
σθαι. Καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε πῶς οὐ ταπεινόν, ὅτι καὶ 40
νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς οὐ διαγι-
γνώσκει σε βασιλέα ὄντα, οὐδὲ ὁ θάνατος δεδιδε τὸς
δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστὰς ὁπόταν αὐτῷ δοκῇ, ἄγει οἰ-
μῶζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψη-
λὸς καταπεσὼν, ἀνάσπαστος ἐκ τοῦ βασιλείου θρόνου
τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπει, τοῖς πολλοῖς ἰσότημος, ἐλαυνόμενος
ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ
στήλην μακρὰν, ἢ πυραμίδα εὐγραμμὸν τὰς γωνίας
ἀπολιπὼν, ἐκπρόθεσμα καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμή-
ματα· εἰκόνες δὲ ἐκείναι, καὶ νεῶς, οὓς ἀνιστᾶσιν αἱ πό-
λεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ'.

dum, aut mittenda civibus imperia. Et aut defecit gens
aliqua, aut externi quidam imperium invadunt. Metuere er-
go oportet omnia, & suspicari, atque in univēsum omni-
bus potius, quam tibi ipsi, videri beatum. Etenim illud
etiam qui non humile, quod aegrotabis non minus, quam
privati, nec febris te regem esse internoscit, neque me-
tuit mors satellites; sed, cum ipsi visum fuerit, supervē-
niens, plorantem nihil diadema reverita abducit? Tu ve-
ro de loco ita excelsō delapsus, detractusque de throno re-
gio, eandem abis viam, aequatus vulgo, abactus cum gre-
ge mortuorum, tumulum in terra relinquens excelsū,
& columnam longam, aut accurate descriptam angulis py-
ramidem, in quibus fero homines, cum nihil iam inde ad
sensum ipsorum perveniat, superbiunt. Statuae autem illae
& templa, quae excitant colendi causa civitates, & ma-
gnificum illud nomen, paulatim defluunt omnia, & negle-

ὀλίγον ἀπορρεῖ, καὶ ἄπεισιν ἀμελούμενα. ἦν δὲ καὶ ὅτι
 μάλιστα ἐπὶ πλείστον παραμένη, τίς ἐτι ἀπόλαυσις
 ἀναισθητῶ αὐτῶν γενομένῳ; ὅρῳσ οἷα μὲν ζῶν ἐτι ἔξεις
 πράγματα δεδιώς, καὶ Φροντίζων, καὶ κáμνων, οἷα δὲ
 41 καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται. Ἄλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν,
 ᾧ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλῃ τούτους, ὥσπερ εἰκὸς
 ἄνδρα συνετὸν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδῶτα.

TIM. Σκόπει γοῦν, ᾧ Λυκίνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὔ-
 ξομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐδύναι τις δυνῆσθαι. χρυσὸν μὲν οὖν,
 καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ βασι-
 λείας, καὶ πολέμους, καὶ δαίματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ
 εἰκότως διέβαλες, οὐκ αἰτήσομαι, ἀβέβαια γὰρ ταῦ-
 τά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλάς ἔχοντα, καὶ πλέον
 42 τοῦ ἡδέος τὸ ἀνιάρῳ ἐν αὐτοῖς ἦν. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὸν
 Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δοῦναί τινας δακτυλίους τοιοῦτους
 τὴν δύναμιν, ἕνα μὲν, ὥστε αἰεὶ ἐρρῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν

ita abeunt. Si vero vel maxime ad longissimum tempus
 permaneant, quis adhuc fructus ad eum pervenire potest,
 qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vivus adhuc his
 habiturus, metuens, sollicitus, laborans; & quis post mor-
 tem status futurus sit? Sed iam optare tuum est, Timo-
 laë, & ut illos superes, ut *facturum* probabile est virum
 prudentem, & uti rebus scientem.

Tim. Vide igitur, Lycine, si quid reprehensione dignum
 optaturus sim, & quod corrigere aliquis possit. Aurum
 proinde ac thesauros, & modios nummum, aut regna, &
 bella, & metus pro imperio, quae merito reprehendisti,
 non poscam. Nam ista quidem infirma, & insidiis exposi-
 ta multis, & plus, quam suavitatis, in iis molestiarum in-
 est. Ego autem optem, ab occurrente mihi Mercurio anu-
 los dari quosdam, qui virtutem habeant huiusmodi: unum,

τὸ σῶμα, καὶ ἄτρωτον εἶναι, καὶ ἀπάβῃ ἕτερον δὲ, ὡς
μὴ ὁρᾶσθαι τὸν περιβέμενον, οἷος ἦν ὁ τοῦ Γύγου· τὸν δὲ
τινα, ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἀνδρας μυρίους, καὶ ὅ, τι ἂν ἄχθος
ἅμα μυρίοι κινήσαι μάλιστα δύναιντο, τοῦτό με βολίως
μόνον ἀνατίθεσθαι· ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι, πολὺ ἀπὸ
τῆς γῆς ἀρθέναι· καὶ πρὸς τοῦτό μοι εἶναι δακτύλιόν τι-
να, καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατασπᾶν, ὅπόσους ἂν ἐθέλω,
καὶ ἅπασαν θύραν προσίοντι μοι ἀνοίγεσθαι, χαλω-
μένου τοῦ κλειθροῦ, καὶ τοῦ μοχλοῦ ἀφαιρουμένου. ταῦ-
τα ἀμφοτέρω εἰς δακτύλιος δυνάσθω. Τὸ δὲ μέγιστον, 43
ἄλλος τις ἔστω ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἥδιστος, ὡς ἐράσμιον εἶναι
με, περιβέμενον παισὶ τοῖς ὡραίοις, καὶ γυναῖξιν, καὶ δῆ-
μοις ὅλοις, καὶ μηδένα εἶναι ἀνέραστον, καὶ ὅτα μὴ πο-
θεϊνότερος ἐγὼ, καὶ ἀνὰ στόμα· ὥστε πολλὰς γυναῖ-
κας οὐ φερούσας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτὰς, καὶ
τὰ μεράκια ἐπιμεμνῆναι μοι, καὶ εὐδαίμονα εἶναι δο-

ut valeat semper corpus & salubre sit, & vulnere nulli,
aut morbo penetrabile; alterum, cuius auxilio non vi-
deatur, qui induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, ut
plus decies mille hominum robur habeam, & quod onus
vix decies mille homines moliri simul queant, hoc ut faci-
le solus transferre possim: insuper volare ut possim, mul-
tum elatus de terra, ad hoc quoque sit mihi anulus. Ve-
rum somno sopire ut queam, quoscunque voluero, & ianua
mihi unaquaeque accedenti sua sponte ut aperiatur, laxa-
to claustro, remoto pessulo; ad hoc utrumque unus idem-
que valeat anulus. Quod vero caput est, sit etiam alius
omnium ille iucundissimus, quo induto amabilis sim for-
mosis pueris, & mulieribus, & totis populis, ut nemo sit,
quin me amet, desideret, in ore habeat; adeo ut multae
mulieres amoris impatientia se suspendant, & prae amore
mei insaniant adolescentuli, beatusque videatur, si quem

κεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπεροράην, καὶ κεῖνα ὑπὸ λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον, ἢ Ὑλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χῖον εἶναι
 44 με. Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μὴδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἑπτακαίδεκα ἔτη αἰεὶ ἀποδύόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα· πάντα γὰρ ἐμὰ ἢ ἀνὰ τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τοὺς Φύλακας, καὶ ἀθέατος εἶναι εἰσιών. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς ἢ Ὑπερβορέοις θεάμα παρὰδοξον, ἢ κτήμα τίμιον, ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἠδέα, οὐ μεταστελάμενος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυνον ἀπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ γρυψ, ὑπόπτερον θηρίον, ἢ Φοῖνιξ, ὄρνειον ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἐώρων ἀν, καὶ τὰς πηγὰς δὲ τὰς Νείλου

illorum modo adspiciam; si vero negligentius tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque in universum supra Hyacinthum, aut Hylan, aut Chium Phaonem ego sim. Et omnia haec habeam, non parvae aetatis homo, neque ad mensuram vitae humanae vivens; sed annos mille iuventutem unam post alteram vivam, interiectis septemdecim quibusque annis exuens senectutem instar serpentum. Haec si habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fuerint, quae aliorum sunt omnia, in quantum aperire possem ianuas, & custodes sopire, & oculos omnium effugere, dum intro. Si quod vero apud Indos aut Hyperboreos spectaculum nobile, aut pretiosa possessio, aut quaecunque in cibo vel potu iucunda sunt, ea non afferri demum curarem, sed advolans ipse ad satietatem illis fruerer. Et quando Gryps alata belua, aut Phoenix avis apud Indos spectata nemini; ego etiam ista viderem: & fontes Nili vide-

μόνος ἀν' ἡπιστάμην, καὶ ὅσον τῆς γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴτινες
 ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχον-
 τες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ
 ἡλίου, ῥαδίως ἀν' ἔγνων, ἀπαθὴς ὦν τῷ πυρί. καὶ τὸ πάν-
 των ἡδιστον, αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνί-
 κησεν Ὀλύμπια καὶ ἀριστήσαντα, εἰ τύχοιμι ἐν Συ-
 ρία, δειπνῆσαι ἐν Ἰταλία. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνα-
 σθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, πέτρον ἐμβαλόντα τῇ
 κεφαλῇ, ὥς ἐπιτετρίφθαι τὸ κρανίον. τοὺς τε αὖ φίλους
 εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ
 μὴν εἴ τις ὑπερόπτης εἴη, ἢ τύραννος πλούσιος ὑβριστής,
 ἀράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ σταδίους εἴκοσιν, ἀφῆκα φέ-
 ρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδικαῖς δὲ ὀμιλεῖν
 ἀκαλύτως ἀν' ἑξῇ, εἰσιόντα ἀθέατον, κοιμίσαντα ἀπαν-
 τας, ἄνευ ἐκεῖνων μόνων. οἷον δὲ καὶ κεῖνο ἦν, τοὺς πολε-
 μοῦντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους ὑπεραιωρούμενον; καὶ εἰ

rem solus, & quantum telluris inhabitabile est; & si qui
 conversis ad nos vestigiis australe telluris hemisphaerium
 habitant. Insuper vero stellarum naturam & Lunae, ipsius-
 que adeo Solis facile cognoscerem, in quem nihil ignis
 valeat. Quodque omnium suavissimum, eodem die nun-
 tiare possem Babylonem, Olympia quis vicerit; & pran-
 sus forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero inimi-
 cus sit, ulcisci eum quoque ex occulto liceret, impacto in
 caput illius saxo, quo conteratur ipsi cranium; contra be-
 nefacere amicis, affuso dormientibus auro. Quin si quis
 contemtor sit, aut tyrannus, dives, contumeliosus, subla-
 tum ad viginti stadia, dmitterem casurum per praeceps.
 Amoribus autem meis frui nemine prohibente liceret: in-
 gressus quippe nemine vidente sopirem omnes, praeter il-
 los solos. Quale autem illud fuerit, inspicere proeliantes
 ultra iactum teli sublatum? Et, si videretur mihi, accedens

δοξεί μοι προσθέμενος ἂν τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τοὺς κρατοῦντας, νικᾶν παρῆχον τοῖς Φεύγουσιν, ἀναστρέψασιν ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐποιούμην ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἡ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε ἐπιβουλευθῆναι δυναμένη, καὶ μά-
 45 λιστα μεθ' ὑγείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. Τί ἂν αἰτιάσαιο, ὦ Λυκίνε, τῆς εὐχῆς;

ΛΥΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαε· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναντιοῦσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίου τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρήσομαί σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερέπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, οὕτω παρακεκινηκότα τὴν γνῶμην, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχρούμενον, ὅρη ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπέραστον πᾶσι, καὶ ταῦτα Φαλακρὸν ὄντα, καὶ τὴν ῥῖνα σιμόν; ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε οὐχ εἰς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναταί σοι, ἀλλὰ τοσούτους

13 Παρακεκινηκότα τὴν γνῶμην) Οἷον μαραινοντα. V.

ad victos, sopitis victoribus, victoriam fugientibus tribuerem de fuga reversis. Atque in universum, lusum mihi haberem vitam hominum, mea essent omnia, & Deus reliquis viderer. Haec summa est felicitas, quae perire, quae insidiis peri nequeat, cum valetudine praesertim in vita adeo longa. Quid habes, Lycine, in quo votum hoc reprehendas?

Lyc. Nihil quidquam, Timolaë: neque enim tutum fuerit adversari volucris viro, & supra decies mille alios robusto. Verum illud tamen ex te quaeram, Numquid alium vidisti in tot, quas supervolasti, gentibus, senem hominem adeo mente non constantem, qui veheretur parvo anulo, totos qui montes extremo movere digito posset, amabilem omnibus, idque calvus cum sit & simo naso? Verum hoc quoque mihi dicas. Quid tandem est, quod non unus anulus haec tibi potest omnia? sed tot in-

περιημμένους βαδίῃ, τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένους κατὰ δάκτυλον ἓνα; μᾶλλον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν δεξιὰν συνεπιλαβεῖν. καίτοι ἑνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου προσδεῖ, ὃς περιβέμενόν σε παύσει μωραίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλλέβορος ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωρότερος ποθείς.

ΤΙΜ. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίνε, καὶ αὐτὸς εὗξῃ τί 46 ἤδη ποτὲ, ὡς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτήσεις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συκοφαντῶν τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐ δέομαι εὐχῆς ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπυλον, καὶ ὁ βέλτιστος οὗτος Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλουσι καὶ σταδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς ποιῶντες· ἄλλως τε οὐκ ἂν δεξαίμην πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον, ὑπηνέμιόν τινα πλοῦτον, ἀνιᾶσθαι μετ' ὀλίγον

ἢ τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένους) φοροῦσι. V. (δάκτυλον φοροῦσαι
Ἐπὶ γὰρ τῆς ἀριστερᾶς δακτυλιδίου C. D. M.)

dutus ambulabis, oneratae finistrae unoquoque digito? quin excedit numerus, ut dextram subvenire oporteat. Quamquam tamen unus deest maxime necessarius, quo induto ineptire, deterfa illa multa coryza, definas. An hoc idem praeftabit potus meracior hellebori?

Tim. Sed omnino, Lycine, ipsè quoque iam tandem aliquando optabis aliquid, ut videamus, quam tu irreprehensibilia, & crimine omni vacantia, petiturus sis, calumniator reliquorum.

Lyc. Quin nihil voto mihi opus est. Venimus enim iam ad portam geminam: & optimus hic Samippus, dum circa Babylonem depugnat, & tu, Timolae, dum pransus in Syria, in Italia coenas, his etiam, quae mihi assignata erant, stadiis, quod gaudeo, abusi estis. Alioqui nolim ego post brevem fructum irritarum inanumque divitiarum

ψιλὴν τὴν μάζαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαιμονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλούτος οἴχεται ἀποπτάμενος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ὀνείρατος ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκητε· ὥσπερ οἱ τοὺς βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγωδοί, ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου, λιμώττοντες οἱ πολλοί, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὸ εἶκος, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα σὺ, ᾧ Τιμόλαε, ὅποτεν δέῃ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς πτερώσεως διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χαμαὶ βαδίζειν, ἀπολέσαντα τοὺς δακτυλίους ἐκείνους ἅπαντας ἀπόρρυσέντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο ἱκανόν, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἡτήσατε, τοιούτοις οὖσι, καὶ ταῦτα φιλοσοφίαν ἐπαινούντες.

molestie ferre paulo post, cum misera puls devoranda est: quale quid vobis paulo post eveniet, cum illa vobis felicitas & multae divitiae avolaverint, vos autem a thesauris illis diadematisque delapsi, & tanquam e suavissimo somnio excitati, dissimilia omnia domi inveneritis, ut illi, qui reges egerant, Tragoedi, egressi de theatro plerumque esuriunt, idque cum Agamemnones paulo ante aut Creontes fuerint. Dolebitis ergo, ut credibile est, & displicebunt vobis domestica, tibi praefertim, Timolaë, cum idem tibi, quod Icaro, eventurum sit, ut solutis alis de coelo delapsus humi incedas, perditis illis omnibus, qui de digitis defluxerint, anulis. Mihi vero hoc etiam pro thesauris omnibus, ipsaque Babylone, satis est, quod suaviter ridere possum, quae vos petiistis, cum sint talia! eaque homines, qui philosophiam laudatis.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

ΓΛΥΚ. ΤΟΝ στρατιώτην, Θαῖ, τὸν Ἀκαρνᾶνα, ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἡράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἷσθα αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλυσαι τὸν ἄνθρωπον;

ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέπιε μεθ' ἡμῶν πέρυσιν ἐν τοῖς Ἀλώοις. τί δὲ τοῦτο; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ διηγέισθαι.

ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ παμπόνηρος, Φίλη δοκοῦσα εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπαγαγοῦσα.

DIALOGI MERETRICII.

GLYCERA ET THAIS.

Glyc. MILITEMNE istum, Thais, Acarnanem, qui Abrotonum quondam habuit, postea autem me amavit, purpuratum illum dico, cum chlamyde, illum ergo nosti, an hominis oblita es?

Thais. Quin novi, Glycerium, & potavit nobiscum superiore anno, sacris arealibus. Quorsum autem hoc? Videris enim aliquid de illo narratura.

Glyc. Gorgona illum scelestissima, quae amica tum videbatur esse, dolo subductum a me abstraxit.

ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκεῖνος οὐ πρόσεστι, Γοργόαν
δὲ ἐταῖραν πεποίηται;

ΓΛΥΚ. Ναὶ, ὦ Θαῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως
μου ἤψατο.

ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδόκητον δέ,
ἀλλὰ εἰωθὸς γίνεσθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἐταίρων. οὐκοῦν
χρὴ οὔτε ἀνιάσθαι ἄγαν, οὔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόῃ,
οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο,
καίτοι φίλαι ἦτε, ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμάζω, τί καὶ ἐπή-
νεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης οὗτος, ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασι
τυφλὸς ἔστιν, ὃς οὐχ ἐωράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτῇ
ἀραιὰς ἔχουσιν, καὶ ἐπιπολὺ τοῦ μετώπου ἀπηγμέ-
νας· τὰ χεῖλη δὲ πελιδνὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τράχηλος
λεπτὸς, καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ ῥὺς μα-
κρά. ἐν μόνον εὐμήκης ἔστι, καὶ ὀρθή, καὶ μειδιᾷ πάνν
ἐπαγωγόν.

ΓΛΥΚ. Οἶε γὰρ, ὦ Θαῖ, τῷ κάλλει ἡρῆσθαι τὸν

Thais. Nunc igitur tecum non est, sed amicam sibi adsci-
vit Gorgonam?

Glyc. Ita fane, *Thais*, nec mediocriter illa me res movit.

Thais. Malum istuc quidem, *Glycerium*, at nihil prae-
ter opinionem: sed quod fieri a nobis meretricibus soleat.
Quare nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda Gor-
gona; quippe nec te Abrotonum illius causa accusavit
olim, quamvis essetis amicae. Verum illud miror, quod
probaverit in illa hic miles, nisi plane caecus est, qui non
viderit, capillos illam raros habere, & multum a fronte ab-
ductos. Labia autem livida ei sunt atque cadaverosa, cer-
vix tenuis, eminentibus in ea venis, & nasus longus. Unum
modo habet, quod procera est, & recta, & illecebrosum
quiddam ridet.

Glyc. Nempe putas, *Thais*, forma captum Acarnanem?

Ἀκαρνᾶνα; οὐκ οἶσθα, ὡς Φαρμακίς ἢ Χρυσάριον ἡ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλὰς τινὰς ὡδὰς ἐπισταμένη, καὶ τὴν σελήνην κατὰγουσα; Φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτεσθαι τῆς νυκτός· ἐκεῖνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τῶν Φαρμάκων ἐγχείασα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν.

ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγήσεις, τοῦτον δὲ χαίρειν ἔα.

Non nosti, veneficam esse Chrysarium illius matrem, Theffalas quasdam incantationes quae sciat, ac deducat Lunam? Aiunt vero, illam etiam volare noctu. Ista in furorem vertit hominem, temperatis, quae biberet, venenis. At nunc ipsam sibi habent vindemiam.

Thais. Nempe tu, Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis. Hunc quidem valere iube.

II.

ΜΥΡΤΙΟΝ, ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

ΜΥΡΤ. ΓΑΜΕΙΣ, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνος τοῦ ναυκλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γεγαμηκέναι φασίν. οἱ τοσούτοι δὲ ὄρκοι, οὓς ὤμοσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἷχεται, καὶ ἐπιτέλησαι Μυρτίου νῦν, καὶ ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ὅποτε κύω μῆνα ὀγδοὺν ἤδη. τοῦτα γοῦν

MYRTIUM, PAMPHILUS ET DORIS.

Myrt. DUCIS, Pamphile, Philonis naucleri filiam: & iam duxisse te aiunt: repetitum autem toties iusiurandum, & lacrimae, momento temporis abierunt omnia, & Myrtii nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octavum iam mensem fero uterum. Hoc nempe solum amoris tui pre-

καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μου τηλικαύτην πεποίηκας τὴν γαστέρα, καὶ μετὰ μικρὸν παιδοτροφέϊν δέησει, πρᾶγμα ἐταίρα βαρύτατον. οὐ γὰρ ἐκβήσω τὸ τεχθὲν, καὶ μάλιστα εἰ ἄρρεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τοῦ ἔρωτος· σοὶ δὲ ὀνειδιεῖ ποτε προσελθὼν ἐκεῖνος, ὡς ἄπιστος γηγένησαι περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ μητέρα. γαμεῖς δ' οὐ καλὴν παρθένον. εἴων γὰρ αὐτὴν ἑναγχος ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρός, οὐδέπω εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν οὐκ ἔτι ὄψομαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' οὖν πρότερον ἴδου αὐτήν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἴδε, μή σε ἐνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ ὅτι διάστροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὀρώσι· μᾶλλον δὲ τὸν Φίλιωνα ἐώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οἶσθα, ὥστε οὐδὲν ἔτι δέησει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν.

ΠΑΜΦ. Ἐτι σου ληρούσης, ὦ Μύρτιον, ἀκούσομαι,

tium habeo, quod tantum mihi ventrem conciliaſti, & paulo poſt alendus erit infans, negotium meretrici moleſtiſſimum. Neque enim, quod natum erit, exponam, inprimis ſi virile ſecus erit: ſed Pamphilium nominabo, habitura illum amoris mei ſolatium: tibi vero aliquando ad te accedens obſiciet, quam perfidus in miſeram ipſius matrem fueris. Duces autem non pulchram tu quidem virginem. Vidi enim illam nuper Theſmophoriis cum matre, cum nondum ſcirem, illius me opera non amplius viſuram Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam contemplare, & faciem, & oculos adſpice; nec aegre ferto, ſi plane caeſios habet, neque quod ſtrabi ſunt, & ſe invicem reſpiciunt. Quin Philonem vidifti, patrem ſponſae: faciem illius noſti: itaque nihil opus erit videre filiam.

Pamph. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, audiam,

παρθένους καὶ γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης. ἐγὼ δὲ ἢ σιμὴν τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀλωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκεῖνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὥραιαν ἢ δὴ γάμου; ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί. μέμνημαι γὰρ ὡς πρῶην ἐδιδάσατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὀφείλων τῷ πατρί, οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν· ὁ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδικὰς ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ' ὅλον, ὡς ὁ πατὴρ ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν ἐδέδοκτό μοι, τὴν τοῦ Δημέου θυγατέρα τὴν τοῦ πέρυσιν ἐστρατηγηκότος ἀφείς, καὶ ταῦτα πρὸς μητρὸς ἀνεψίαν οὔσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμουν ἂν; σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ συντέθηκας αὐτῇ, ὦ Μύρτιον, καινὰς τινὰς ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα;

ΜΥΡΤ. Οὐκοῦν οὐ γαμεῖς, ὦ Πάμφιλε;

2 Ὁ Ἀλωπεκῆθεν) Δῆμος τῆς Ἀντιχίδος φυλῆς. Δῆμος Ἀττικὸς ἢ Ἀλωπεκίς. V.

virgines mihi & nauclicas nuptias narrantem? Ego vero fimamne an pulchram sponsam novi? aut Philoni Alopecia, (illum enim puto te dicere) filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim, nuper illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri, solvere noluit. At ille ad eos, qui nautis ius dicunt, traxit hominem, & aegre solvit; ac ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si vero uxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe Demeae filia, eius, qui superiore anno duxit exercitum, eaque consobrina mea, Philonis puellam ducerem? Tu vero unde ista audisti? an ipsa tibi, Myrtium, finxisti novas, quibuscum zelotypia tua deinde pugnet, larvas?

Myrt. Igitur uxorem non ducis, Pamphile?

ΠΑΜΦ. Μέμνηνας, ὦ Μύρτιον, ἡ κραιπαλᾶς. καίτοις
χθές οὐ πᾶν ἐμεθύσθημεν.

ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρίς αὐτὴ ἐλύπησέ με. πεμφθεῖσα
γὰρ ὡς ἔρια ὠνήσαιτό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα, καὶ εὖζαι-
το τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, Λεσβίαν ἔφη ἐντυχούσαν
αὐτῇ. . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῷ, ὦ Δωρί, λέγε, ἅπερ
ἀκήκοας, εἴ γε μὴ ἐπλάσω αὐτά.

ΔΩΡ. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖν, ὦ δέσποινα, εἴ τι ἐψεύσα-
μην· ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ
μοι ἡ Λεσβία μειδιῶσα, καὶ Φησιν, ὁ ἔραστής ὑμῶν ὁ
Πάμφιλος γαμῆ τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπι-
στοίην, ἡξίου με παρακύψασαν ἐς τὸν στενωπὸν ὑμῶν
ιδεῖν πάντα κατεστειμένα, καὶ αὐλητρίδας, καὶ θόρυ-
βον, καὶ Ὑμέναιον ἄδοντάς τινας.

ΠΑΜΦ. Τί οὖν; παρέκυψας, ὦ Δωρί;

ΔΩΡ. Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη.

ΠΑΜΦ. Μανθάνω τὴν ἀπάτην. οὔτε πάντα ἡ Λεσβία,

*Pamph. Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non
plane fuimus ebrii.*

*Myrt. Doris me ista in dolorem coniecit. Missa enim,
ut lanas mihi emeret ad ventrem, & votum pro me Lu-
cinae nuncuparet, Lesbiam ait sibi obviam factam... Quo-
tute huic, Doris, quae audiisti, dicito, nisi ea confinxisti.*

*Dor. At ego dispeream, hera, si quid mentita sum. Cum
enim prope Prytaneum essem, obviam mihi fuit Lesbia,
quae subridens dicebat, Amator vester Pamphilus Philonis du-
cit filiam. Si vero non crederem, iubebat me vestrum in
angiportum inspicere, ac videre fertis exornata omnia, &
tibicinas, ac tumultum, & Hymenaeum canentes aliquos.*

Pamph. Quid ergo? Num inspexisti, Doris?

Dor. Omnino, & vidi omnia, ut praedixerat.

Pamph. Disco, quid erraveritis. Non omnia apud te,

Δωρί, πρὸς σὲ ἐφεύσατο, καὶ σὺ τάλιθ' ἀπήγγελλας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε· οὔτε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὅποτε χθὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γὰρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ τοῦ γείτονος Ἀρισταινέτου υἱὸς, γαμῆι ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἐταίρα σύνοι; τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατηνέχθην· εἴτα ἔωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥστε οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὖθις ἀπελθοῦσα, ὦ Δωρί, ἀκριβῶς ἰδὲ, μὴ τὸν στενωπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρα ἐστὶν ἡ κατεστεμμένη· εὐρήσεις γὰρ τὴν τῶν γειτόνων.

ΜΥΡΤ. Ἀπέσωσας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηγξάμην γὰρ αὖν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο.

ΠΑΜΦ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μὴδ' οὕτω μανεῖν, ὥς ἐκλαβέσθαι Μυρτίου· καὶ ταῦτα ἤδη μοι κυούσης παιδίον.

Dori, mentita est Lesbia: & tu vera narraſti Myrtio. Verum turbatae frustra eſtis. Neque enim apud nos nuptiae. Verum iam recordor, quod heri e matre audivi, cum a vobis domum rediſſem. Dicebat enim, Tuus, Pamphile, aequalis, Charmidas, vicini noſtri Ariſtaeneti filius, uxorem iam ducit, & frugi eſt. Tu vero quamdiu es cum meretrice? Haec aures parum attenta cum ex illa auდიſſem, obdormivi: deinde mane domo egreſſus ſum: itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rurfus abi, Dori, & accurate inſpice, non angiportum, ſed ianuam, utra coronata ſit. Invenies enim, eſſe vicinorum.

Myrt. Servaſti me, Pamphile. Suspendere enim me, ſi quid tale fieret.

Pamph. Sed nihil factum eſt. Neque ita ego infaniam, ut obliviſcar Myrtii, idque ferentis ex me uterum.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

ΜΗΤ. ΕΜΑΝΗΣ, ὦ Φίλινα, ἥ τί ἔπαβες ἐν τῷ ξυμ-
ποσίῳ χθές; ἦκε γὰρ παρ' ἐμέ Δίφιλος ἔωθε δακρύων,
καὶ διηγῆσάτο μοι ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσθαι γάρ
σε, καὶ ἐς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτοῦ
διακωλύοντος, καὶ μετὰ ταῦτα Φιλήσαι Λαμπρίαν τὸν
ἐταῖρον αὐτοῦ, καὶ ἐπεὶ ἔχαλέπηνέ σοι, καταλιπούσαν
αὐτὸν, ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν
ἐκεῖνον, ἑαυτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι, τούτων γιγνομένων.
ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτός, οἶμαι, συνεκάβευδες. καταλιπού-
σα δὲ δακρύοντα, μόνη ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος κατέ-
κεισο ἄδουσα, καὶ λυπούσα ἐκεῖνον.

ΦΙΛ. Τὰ γὰρ αὐτοῦ σοι, ὦ μήτερ, οὐ διηγῆσατο. οὐ
γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, ὃς ἐμοῦ γε
7 Καταλιπούσαν αὐτὸν ἀπελθεῖν
ἐς τὸν Λαμπρίαν καὶ περιβαλεῖν
ἐκεῖνον. αὐτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι τού-
των γιγνομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτός,
οἶμαι, συνεκάβευδες (μετ' αὐτοῦ)
καταλιπούσα. V.
14 Συνηγόρευες) Γραι. συνηγό-
ρεις. G.

MATER ET PHILINNA.

Mat. **F**UREBASNE, Philinna, aut quid tibi erat heri in
convivio? Venit enim ad me Diphilus mane plorans, &
quae perpeffus a te esset, narravit. Ebriam te fuisse, pro-
gressamque in medium, se licet prohibente, saltasse: ac
deinde osculum dedisse sodali ipsius Lampriae: cumque gra-
viter id ferret, se relicto, abiisse ad Lamprian, eumque am-
plexatam esse: se vero hisce factis enecari. Verum neque
noctu, puto, cum ipso cubuisti, sed plorantem relinquens
sola iacuisti in proximo lectulo, canens, molestia illum
afficiens.

Phil. Nimirum quae ipse fecerit, mater, non enarravit.
Neque enim causam illius, contumeliosi hominis, ageres,

ἀφ' ἑμένου ἐκοινολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίου ἑταίρᾳ, μηδέπω ἐκείνου παρόντος· ἐπεὶ δὲ χαλεπαίνουσιν εἰδέναι με, καὶ διένευσεν αὐτῷ ὅσα ποιῇ, τοῦ ὧτος ἄκρου ἐφάψαμενος, ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφυῶς, ὥστε μόλις ἀπέσπασε τὰ χεῖλη, εἴτ' ἐγὼ μὲν ἐδάκρυον, ὃ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ ἡ Θαΐς ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς ἐμέ· ὡς δὲ προσιόντα ἤσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέσθησαν ποτε φιλοῦντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὅμως παρ' αὐτὸν κατεκλίβην, ὡς μὴ καὶ τοῦτο προφασίζοιτο ὕστερον· ἡ Θαΐς δὲ ἀναστῆσα, ὠρχήσατο πρώτη ἀπογυμνοῦσα ἐπιπολὺ τὰ σφυρὰ, ὡς μόνῃ καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ Λαμπρίας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν οὐδέν· Δίφιλος δὲ ὑπερεπῆνει τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ ποῦς, καὶ τὸ σφυρὸν, ὡς καλόν, καὶ ἄλλα μυρία, καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν

1 Ἀφ' ἑμένου) Ἀποστὰς. G.

qui me relicta sermones misceret cum Thaide, amica Lampriae, cum ille nondum adesset. Cum vero aegre me ferre videret, nutu, quid ageret, significantem; extrema Thaidis aure prehenfa, reflexaque cervice, ita arcte illam osculatus est, vix ut labia retraheret. Tum plorare ego; at iste ridere, & multa in aurem dicere Thaidi, contra me scilicet. Ac subridebat Thais, ad me respiciens. Cum vero advenientem sentirent Lamprian, & fatiati tandem essent osculis mutuis; ego tamen apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet obtentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nudatis multum talis, quasi pulchros sola habeat; cumque defisset, tacente Lampria, & nihil dicente, Diphilus laudare numerosam saltationem & accommodatam choro, quamque bene ad citharam pes congrueret, quam pulcher talus, & sexcenta alia, quasi qui Sotandram lau-

ἐπαινῶν, ἀλλ' οὐχὶ Θαΐδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλογ-
μένην ἡμῖν, οἷά ἐστι. Θαῖς δὲ οἷα καὶ ἔσκαψεν εὐθύς ἐς
ἐμέ; εἰ γάρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχουσα
τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαναστᾶσα. τί ἂν λέ-
γοιμι, ὦ μήτερ; ἀνέστην γὰρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ
ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέσθαι, καὶ ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα,
καὶ τὴν Θαΐδα ἔαν τυραννεῖν τὸ συμπόσιον;

ΜΗΤ. Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ θυγάτερ, οὐδὲ φροντί-
ζειν γὰρ ἐχρῆν' λέγε δ' ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα.

ΦΙΛ. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπήνουν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος
ὑπτίον καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀνέβλεπεν,
ἄχρι δὴ καμῶσα ἐπαυσάμην.

ΜΗΤ. Τὸ φιλεῖν δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθὲς ἦν, καὶ
τὸ μεταβάσαν περιπλέεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾶς; οὐκ ἔτι
γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια.

ΦΙΛ. Ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν.

4 Αὐτὴ ἀναστᾶσα) Γραι. ἐξανα-
στᾶσα. G.

6 Ἐπαληθεύειν) Ἀληθινὸν ποι-
εῖν. G.

daret Calamidis, non Thaida, quam tu quoque, qualis fit,
nostis, cum lavet nobiscum. Thais vero qualia statim in me
iecit? Si quam, inquit, non pudet crurum exilitatis, saltatum
& ipsa surgat! Quid dicerem, mater? Surrexi nimirum, &
saltavi. Quid enim facerem? ferrem, & confirmarem illius
dictum, Thaida tyrannidem habere convivii paterer?

Mat. Ambitiosius quidem istuc, filia; nec enim curare
oportebat: sed dic tamen, quid postea factum sit.

Phil. Alii laudabant. Solus Diphilus supinum se abiece-
rat, lacunar respiciens, dum fatigata definerem.

Mat. Illud autem verum erat, quod Lamprian osculata
es, &, transiens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec iam
venia indigna sunt.

Phil. Vicissim, quod illum morderet, volebam facere.

ΜΗΤ. Εἴτα οὐδὲ συνεκάθευδες, ἀλλὰ καὶ ἦδες, ἐκείνου δακρύοντος; οὐκ αἰσθάνη, ὦ θυγάτερ, ὅτι πτωχαί ἐσμεν, οὐδὲ μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν, ἢ οἷον δὴ τὸν πέρυσιν χειμῶνα διηγάγομεν ἂν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἐπεμψε;

ΦΙΛ. Τί οὖν; ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ;

ΜΗΤ. Ὅργιζου μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ἐράντες, καὶ ἐπιτιμῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάντῃ χαλεπὴ αἰεὶ τῷ ἀνθρώπῳ γεγένησαι, καὶ ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἀπορρήξωμεν πάντῃ τείνουσαι τὸ καλῶδιον.

Mat. Deinde neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse pauperes; neque, quantum ab illo acceperimus, meministi, aut quomodo hiemem superiorem acturae fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset?

Phil. Quid ergo, patiarne propter hoc, me contumeliose ab illo tractari?

Mat. Irascere, sed noli contra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant, eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos reprehendere? Tu vero aspera nimis semper in hominem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio, nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

MELITTA KAI BAKXIS.

ΜΕΛ. Εἰ τινα οἶσθα, Βακχί, γράῦν, οἶαι πολλὰ

MELISSA ET BACCHIS.

Mel. Si quam nosti, mea Bacchis, anum, quales esse in
Lucian. Vol. VIII.

Θετταλαὶ λέγονται ἐπάδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιοῦσαι, εἰ καὶ πάνυ μισούμενῃ γυνὴ τυγχάνοι, (οὕτως ὄναι) παραλαβοῦσα ἤκέ μοι. Θοιμάτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία ταυτὶ προείμην ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμὲ αὐτῷ ἀναστρέψαντα Χαρίνον, μισήσαντα Σιμμίχην, ὡς νῦν ἐμέ.

ΒΑΚΧ. Τί Φῆς; οὐκ ἔτι σύνεστιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν Σιμμίχην, ὦ Μελίττα, οἶχεται Χαρίνος, δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς τῶν γονέων ἠνέσχετο, οὐ βουλευθεὶς τὴν πλουσίαν ἐκείνην γῆμαι, πέντε προικὸς τάλαντα, ὡς ἔλεγον, ἐπιφερομένην; μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα.

ΜΕΛ. Ἀπαντα ἐκεῖνα οἶχεται, ὦ Βακχί, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν οὐδ' ἐώρακα ὅλως αὐτὸν, ἀλλὰ πίνουσι παρὰ τῷ συνεφῆβῳ Παμμένει αὐτὸς τε καὶ Σιμμίχη.

ΒΑΚΧ. Δεινὰ, ὦ Μελίττα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διέστησεν; ἔοικε γὰρ οὐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι.

Theffalia multae dicuntur, quae incantent & amabiles praeferant, si qua etiam valde exosa sit mulier; illa assumpta, ita beata sis! ad me venito. Vestes enim integras & hoc aurum lubens abiciam, modo videam redeuntem ad me Charinum odio Simmichen, uti nunc me, habere.

Bacch. Quid ais? Non amplius tecum est, sed ad Simmichen, mea Melissa, transiit Charinus, propter quam tantas parentum iras sustinuit, divitem illam recusans ducere, quinque dotis talenta, uti dicebant, afferentem? Ista enim ex te audire memini.

Mel. Abierunt ista, Bacchis, omnia: & quintus hic dies est, quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac Simmiche.

Bacch. Indigna perpeteris, Melissa. Sed quid vos disiunxit? videtur enim non parvum quiddam illud esse.

ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρῶν δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρέος τι ἀπαιτήσων πέμψαντος τοῦ πατρὸς) οὔτε με προσέβλεψεν ἐσελθὼν, οὔτε προσήκατο ὡς ἔθος προσδραμοῦσαν, ἀποσεισάμενος δὲ περιπλακῆναι θέλousan, Ἄπιθι, Φησί, πρὸς τὰν ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμειῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. Τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφη, ἢ ποίαν στήλην λέγεις; ὁ δὲ οὐδὲν ἀποκρινάμενος, οὐδὲ δειπνήσας, ἐκάθευδεν ἀποστραφεῖς. πόσα οἶε ἐπὶ τοῦτον μεμηχανῆσθαι με περιβάλλουσιν, ἐπιστρέφουσιν, Φιλοῦσαν ἀπεστραμμένον τὸ μετάφρενον; ὁ δ' οὐδ' ὅπως τι οὖν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἴ μοι, Φησὶν, ἐπὶ πλέον ὀχλήσεις, ἀπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύκτες εἰσίν.

ΒΑΚΧ. Ὅμως ἴδεις τὸν Ἑρμότιμον.

ΜΕΛ. Ἀλλὰ με ἴδοις, ὦ Βακχί, ἀθλιώτερον διά-

Mel. Totum nec ipsa habeo dicere. Sed nuper reclusus ex Piraeo, (descenderat enim missu patris, debiti puto cuiusdam exigendi causa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplecti volentem repellens, *Abi*, inquit, ad nauclerum Hermotimum, aut scripta in parietibus in Ceramico lege, ubi nomina vestra ignominiae causa in pila proscripta sunt. Quem tu mihi, inquam, Hermotimum, aut quam pilam narras? At ille nihil respondens, nec coenatus, averfus iacuit. Quas tu me putas admovisse illi machinas? amplexa sum illum, convertere ad me studui, dorsum averfi osculata sum. Ille vero ne qualitercunque quidem emolliiri se passus, At si mihi, inquit, diutius molesta fueris, iam statim, media licet nocte, abeo.

Bacch. Tamen nosti Hermotimum.

Mel. At miserior me viventem, quam nunc habeo, vi-

γούσαν ἢ νῦν ἔχω, εἴ τινα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶ-
δα, πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρυόνος
εὐθὺς ἄσαντος ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμεμνήμην ὅτι κατὰ
τοίχου τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τὸν ὄνομα ἐν Κερα-
μεικῷ· ἐπεμψα οὖν Ἀκίδα κατασκευομένην· ἥδ' ἄλλο
μὲν οὐδὲν εὔρε, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐσιόντων
ἐπὶ τὰ δεξιὰ πρὸς τῷ Διπύλῳ, Μελίττα Φιλεῖ Ἑρμό-
τιμον, καὶ μικρὸν αὐτὸς ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμό-
τιμος Φιλεῖ Μελίτταν.

ΒΑΚΧ. ὦ τῶν περιέργων νεανίσκων. συνίημι γάρ.
λυπήσαί τις θέλων τὸν Χαρίνον, ἐπέγραψε ζηλότυπον
ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δέ που ἰδοίμι αὐ-
τὸν, διαλέξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ παῖς ἔτι.

ΜΕΛ. Ποῦ δ' ἂν ἴδοις ἐκεῖνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυ-
τὸν, σύνεστι τῇ Σιμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ' ἐμοὶ ζη-
τοῦσιν αὐτόν. ἀλλ' εἴ τινα εὔρομι, ὦ Βακχί, γραῦν, ὡς
ἔφην, ἀποσώσοι γὰρ ἂν φανείσα.

deas, si quem ego nauclerum novi Hermotimum. Verum
ille sub galli cantum surgens mane abiit. Ego memineram,
illum dicere in pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi
ergo visuram Acidem. At illa nihil invenit aliud, praeter-
quam hoc solum scriptum ad dextram introeuntium ver-
sus portam geminam, *Melissa amat Hermotimum*, & paulo
inferius iterum, *Nauclerus Hermotimus amat Melissam*.

Bacch. Male fedulos istos adolescentulos! Intelligo enim.
Aegre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui zeloty-
pia ipsum laborare sciret. Atque ille statim credidit. Sicubi ve-
ro illum videro, alloquar. Puer adhuc est atque imperitus.

Mel. Ubi autem illum tu videas, qui se cum Simmiche
incluserit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt.
Sed utinam, Bacchis, anum aliquam inveniam, uti dixi.
Illa enim sua me praesentia servaret.

ΒΑΚΧ. Ἔστιν, ὦ Φιλτάτη, ὅτι χρησίμη Φαρμακίς, Σύρα τὸ γένος, ὧμῃ ἔτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἥ μοι ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα καὶ κείνον εἰκῇ, ὥσπερ Χαρῖνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὅλους τέσσαρας, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν· ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπαρδῶν ἤκεν αὐτῷ ἐπ' ἐμέ.

ΜΕΛ. Τί δὲ ἐπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἔτι μέμνησαι;

ΒΑΚΧ. Λαμβάνει μὲν οὐδὲ πολὺν, ὦ Μελίττα, τὸν μισθόν, ἀλλὰ δραχμὴν καὶ ἄρτον, καὶ ἐπικεῖσθαι δὲ δεῖ μετὰ τῶν ἀλῶν, καὶ ὀβολοὺς ἑπτὰ, καὶ θεῖον, καὶ δῶδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ κρατῆρα κεράσθαι δεῖ, καὶ πίνειν ἐκεῖνην μόνην. δεήσει δὲ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἢ τι τῶν τοιούτων.

ΜΕΛ. Ἐχω τὰς κρηπίδας αὐτοῦ.

ΒΑΚΧ. Ταύτας κρεμάσασα ἐκ παττάλου ὑποθυμῶ τῷ θεῷ, πάττουσα καὶ τῶν ἀλῶν ἐπὶ τὰ πύρ' ἐπιλέγει

Bacch. Est, carissima, praestantissima venefica, Syra genus, cruda adhuc & compacta, quae mihi Phaniam, cum asperum se & ipse, ut nunc tibi Charinus, temere mihi praeberet, reconciliavit post quatuor integros menses, ubi ille incantationum beneficio ad me iam desperatam rediit.

Mel. Quid vero fecit anus, si adhuc meministi?

Bacch. Capit mercedem non multam, Melissa, sed drachmam & panem. Et appositos esse oportet cum salibus etiam septem obolos, & odores sacros, & facem. Haec quoque anus sibi aufert. Et poculum temperatum esse oportet, eamque solam illud ebibere. Oportet autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes, aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo genere.

Mel. Habeo illius soleas.

Bacch. Has de clavo, suspensas suffitu ex odoribus facto imbuo, de sale etiam aliquid in ignem coniicit, pronun-

δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ σόν. εἶτα
ἐκ τοῦ κόλπου προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπα-
δὴν τινα λέγουσα, ἐπιτρέχω τῇ γλώσσει, βαρβαρικά
καὶ Φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε. καὶ μετ' οὐ
πολὺ Φανίας ἄμα, καὶ τῶν συνεφήβων ἐπιτιμησάντων
αὐτῷ, καὶ τῆς Φοιβίδος, ἣ συνῆν, πολλὰ αἰτούσης, ἥκε-
μοι τὸ πλεόν ὑπὸ τῆς ἐπαδῆς ἀγόμενος. εἶτι δὲ καὶ τοῦτό
με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσθητρον ἐδιδάξατο,
τηρήσασαν τὸ ἵχνος ἐπ' ἀπολίποι ἀμαυρώσασαν ἐπι-
βῆναι μὲν τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης τὸν ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ
δὲ τὸν ἀριστερὸν ἔμπαλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι,
καὶ ὑπεράνω εἰμι, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε.

ΜΕΛ. Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχί, καλεῖ ἡδὴ
τὴν Σύραν. σὺ δὲ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄρτον καὶ τὰ θεῖον, καὶ
τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπαδὴν εὐτρέπιζε.

tians simul nomina utriusque, & ipsius, & tuum. Tum
prolatum de sinu rhombum intorquet, carmen simul vo-
lubili lingua dicens, barbarica horribiliaque nomina. Haec
tum fecerat, cum non ita multo post Phantias, sodalibus
licet illum reprehendentibus, & multum rogante, quicum
adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit ab illo maxime in-
cantamento adductus. Insuper vero illud mihi valde odii
contra Phoebidem excitandi remedium commendavit, ut
observatum illius vestigium, cum primum illud reliquif-
set, ipsa deletem, ita ut sinistro illius meus dexter pes, fi-
nister autem contra dextro vestigio infisteret, diceremque,
conscendi te, & superior sum! ac feci, quod praeceperat.

Mel. Noli, noli cunctari, Bacchis. Voca mihi iam Sy-
ram. Tu vero, Acis, panem & odores, & reliqua omnia
ad incantationem compara.

V.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

ΚΛΩΝ. **Κ**ΑΙΝΑ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὦ Λέαινα, τὴν Λεσβίαν Μέγιλλαν τὴν πλουσίαν, ἔρᾶν σοῦ ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιούσας μετ' ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἠρυθρίασας; ἀλλ' εἰπὲ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν.

ΛΕΑΙ. Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ, ἀλλόκοτον γὰρ τί ἐστι.

ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς κουροτρόφου τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλεται ἡ γυνή; τί δὲ καὶ πράττετε ὅταν συνήτε; ὁρᾶς; οὐ φιλεῖς με, οὐ γὰρ ἂν ἀπεκρύπτου τὰ τοιαῦτα.

ΛΕΑΙ. Φιλῶ μὲν, εἰ καὶ τινα ἄλλην· ἡ γυνὴ δὲ δευρῶς ἀνδρική ἐστιν.

ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ μή τις ἐταίρις τρια τυγχάνει οὔσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγου-

CLONARIUM ET LEAENA.

Clon. **N**OVA de te, Leaena, audimus, Lesbiam Megillam, divitem, tui ut virum amore incensam, & coire vos, nescio quid inter vos peragentes. Quid hoc? erubuit? verum dic, an vera sint ista?

Leae. Vera, Clonarion, sed pudet me: est enim absurdum quiddam.

Clon. Per matrem Liberæ, quid negotii est, aut quid sibi vult mulier? Quid vero facitis, cum una estis? Vides? non amas me: neque enim talia celares.

Leae. Amo equidem, si quam aliam. Illa vero mulier vehementer mascula est.

Clon. Nondum, quid dicas, intelligo, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales enim Lesbi esse aiunt mulieres.

σι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐβελούσας αὐτὸ πά-
σχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας.

ΛΕΑΙ. Τοιοῦτό τι.

ΚΛΩΝ. Οὐκοῦν, ὦ Λέαίνα, τοῦτο αὐτὸ καὶ διήγη-
σαι, ὅπως μὲν ἐπεῖρα τὸ πρῶτον, ὅπως δὲ καὶ συνεπί-
σθης, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα.

ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτοῦσα αὐτῇ, καὶ Δημώ-
νασσα ἢ Κορινθία, πλουσία δὲ καὶ αὐτῇ, καὶ ὁμότεχνος
τῇ Μεγίλλῃ, παρειλήφασί με καθαρίζειν αὐταῖς ἐπεὶ
δὲ ἐκιβάρισα, καὶ ἁωρὶ ἦν, καὶ ἔδει καθεύδειν, καὶ ἐμέ-
θουν, Ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Λέαίνα, ἡ Μέγιλλα, κοιμᾶ-
σθαι γὰρ ἤδη καλὸν, ἐνταῦθα κάβευδε μετ' ἡμῶν μέση
ἀμφοτέρων.

ΚΛΩΝ. Ἐκάβευδες; τὸ μετὰ ταῦτα τί ἐγένετο;

ΛΕΑΙ. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, οὐκ
αὐτὰ μόνον προσαρμόζουσαι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανοί-

quae viros quidem pati recusent, ipsae vero mulieribus
fruantur, ut viri.

Leae. Tale quid est.

Clon. Ergo, mea Leaena, illud ipsum quoque narra,
quomodo tentaverit primum, quomodo tibi persuasum
sit, & quae sequuntur.

Leae. Convivium instituerat cum Corinthia Demonassa,
divite & ipsa, atque eandem artem, quam Megilla, exer-
cente: assumferant autem me, quae cithara ipsas oblecta-
rem. Cum autem cecinissem, & serum esset, atque tem-
pus eundi cubitum, essentque bene potae, Age sane, mea
Leaena, inquit Megilla, dormiendi iam tempus est, hic apud
nos cuba utrarumque media.

Clon. Accubuisti ergo: deinde quid adsum est?

Leae. Osculabantur me primum ut viri, non ipsa mo-
do applicantes labia, sed qs etiam aliquantum aperientes:

γουςαι τὸ στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τοὺς μαστοὺς
 ἐβλῖβον· ἡ Δημῶνασσα δὲ καὶ ἔδακνε μεταξὺ καταφι-
 λούσα· ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα εἴη.
 χρόνῳ δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἤδη οὔσα, τὴν μὲν πη-
 νηκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς, ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία,
 καὶ προσφυῆς, καὶ ἐν χρῶ ὄφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ
 σφόδρα ἀνδράδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· καὶ ἐγὼ
 ἐταράχθην ἰδοῦσα. ἡ δὲ, ὦ Λέαινά, φησιν, ἐώρακας
 ἤδη οὕτω καλὸν νεανίσκον; Ἀλλ' οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐνταῦ-
 θα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ καταβήλυνέ με, ἔφη,
 Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγομαι, καὶ γεγάμηκα πρόπαλαι
 ταύτην τὴν Δημῶνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλα-
 σα, ὦ Κλωνάριον, ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφη, Οὐκ οὖν σὺ,
 ὦ Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸν
 Ἀχιλλέα Φασὶ κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις· καὶ τὸ
 ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ παιεῖς τὴν Δημῶνασσαν ὅπερ
 οἱ ἄνδρες. Ἐκεῖνο μὲν, ἔφη, ὦ Λέαινα, οὐκ ἔχω· δέομαι

amplexabantur, opprimebant papillas: Demonassa autem
 inter osculandum etiam mordere. Ego vero, quid res sibi
 vellet, nondum coniicere. Tandem Megilla, quae iam inca-
 luisset, ficticiam de capite comam aufert; impositam autem
 habebat valde similem & bene applicitam; atque apparet
 accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores athletae, deton-
 fa; ut ego ipso adspectu perturbarer. At illa, *Mea Leaena*,
 inquit, *vidistine iam pulchrum adeo iuvenem?* Ego vero, in-
 quam, *non video hic iuvenem*, Megilla. *Noli me*, inquit, *fa-*
cere feminam. Megillus enim vocor, & olim duxi hanc Demo-
 nassam, & mea uxor est. Risi ego hoc, Clonarium, & Tu
 igitur, Megille, inquam, cum vir sis, imprudentibus nobis, sic-
 ut de Achille dicunt, inter virgines delituisi? & illud habes, quo
 viri censentur, & Demonassae facis, quod viri? Illud equidem,
 inquit, *Leaena*, non habeo: sed neque omnino illo indigeo: sed

δὲ οὐδὲ πάνυ αὐτοῦ. ἴδιον δέ τινα τρόπον ἡδία παραπολύ
 ὁμιλοῦντα ὄψει με. Ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ, ἔφην,
 οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφοτέρα ἔχοντες; ἔτι γὰρ
 ἠγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. Οὐ, φησιν, ἀλλὰ τὸ
 πᾶν ἀνὴρ εἰμι. Ἦκουσα, ἔφην ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλη-
 τρίδος Ἰσμηνοδάρας, διηγουμένης τὰ Ἐφέστρια παρ'
 αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ· ὃ δ'
 αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας τούνομα.
 μὴ οὖν τι καὶ σὺ τοιοῦτο πέπονθας; Οὐκουν, ὦ Λεάινα,
 ἔφη, ἀλλὰ ἐγεννήθην μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν· ἡ
 γνώμη δὲ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τᾶλλα πάντα, ἀνδρὸς
 ἐστὶ μοι. Καὶ ἱκανὴ γούν σοι, ἔφην, ἐπιθυμία. Πάρεχε
 γούν, ὦ Λεάινα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ γνώσῃ οὐδὲν ἐν-
 δέουσάν με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀντὶ τοῦ ἀνδρείου,
 ἀλλὰ πάρεχε, ὄψει γάρ. παρέσχον, ὦ Κλωνάριον,
 ἱκετευούσης πολλὰ, καὶ ὄρμον τινά μοι δοῦσης τῶν πο-

proprio quodam modo & multum iucundiore coëuntem me vide-
 bis. Ego, Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, quales
 multi esse dicuntur, habens utraque? Nempe adhuc, mea Clo-
 narium, quid rei esset, ignorabam. Non, inquit, sed omni-
 no vir sum. Hic ego, Audivi, inquam, Boeotiam tibicinam,
 Ismenodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret, fuisse
 quendam Thebis ex femina virum: fuisse eundem etiam vatem opti-
 mum: puto, Tiresiam nomen illi fuisse. Numquid ergo tibi simile
 quid usu venit? Neutiquam, ait, mea Leaena: sed ita nata sum,
 ut vos reliquae: sed animus, & libido, & reliqua omnia in me
 viri sunt. Igitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe,
 inquit, Leaena, si fidem mihi non habes, & nihil me inferio-
 rem esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed
 praebe: videbis enim. Praebui, Clonarium, multum suppli-
 canti, & monile mihi donanti pretiosum, atque lintea te-

Χυτελῶν, καὶ ὀνόνας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἄνδρα περιελάμβανον· ἡ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἥσθμαινε, καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἡδεσθαι.

ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λεάινα; ἢ τίνα τρόπον; τοῦτο γὰρ μάλιστα εἶπέ.

ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥστε μὲν τὴν Οὐρανίαν, οὐκ ἂν εἴποιμι.

nissima. Tum ego illam uti virum complexa sum: illa fecit, bafiavit, anhelavit, atque supra modum delectari mihi visa est.

Clon. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime.

Leae. Noli curiose exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Coelestis Venus, non dixerim.

VI.

ΚΡΩΒΥΛΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

ΚΡΩΒ. Ω ΚΟΡΙΝΝΑ, ὥς μὲν οὐ πάνυ δεινὸν ἦν ὁ ἐνόμιζες, τὸ γυναῖκα γενέσθαι ἐκ παρθένου, μεμάθηκας ἤδη, μετὰ μεираκίου μὲν αἰαίου γενομένη, μνᾶν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα κομισαμένη, ἐξ ἧς ὅρμον αὐτίκα ἀνήσομαί σοι.

CROBYLE ET CORINNA.

Crob. I GITUR, mea Corinna, quam non valde formidandum fuerit, quod putabas, mulierem fieri ex virgine, iam didicisti: quae cum pulchro adolescentulo fueris, & minam mercedem primam abstuleris, de qua monile iam statim tibi emam.

ΚΟΡ. Ναί, μαννάριον. ἐχέτω δὲ καὶ ψήφους τινὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαίνιδός ἐστιν.

ΚΡΩΒ. Ἔσται τοιοῦτος· ἄκουε δὲ καὶ τᾶλλα παρ' ἐμοῦ, ἃ σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσΦέρεσθαι τοῖς ἀνδράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποστροφὴ τοῦ βίου οὐκ ἔστιν, ὧς θύγατερ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ οὗ τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σου πατήρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεξήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλκευε γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκοῦσαι διομνυμένων, ἢ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον χαλκέα. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄκμονα, καὶ σφύραν δύο μνῶν, ἀπὸ τούτων διετράφημεν. εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνουσα, νῦν δὲ κρίκην κατὰγουσα, ἢ στήμονα κλώθουσα, ἐποριζόμεν τὰ σιτία μόλις· ἔβοσκον δὲ σε, ὧς θύγατερ, τὴν ἐλπίδα περιμένουσα.

Cor. Ita sane, mea matercula. Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris, quale est Philaenidis.

Crob. Erit tale. Audi vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, & quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim nobis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos iam duos annos, ex quo pater tuus, iam felix, obiit, non nosti, quam tenuiter ac misere vixerimus? cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen: estque audire deierantes omnes, non futurum post Philinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes, & incudem, & malleum, duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui, spem exspectans.

ΚΟΡ. Τὴν μὲν λέγεις;

ΚΡΩΒ. Οὐκ ἄλλὰ ἐλογιζομένην ὡς τηλικαύτη γενομένη, θρέψεις μὲν ἐμὲ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥαδίως, καὶ πλουτήσεις, καὶ ἐσθλῆτας ἔξεις ἀλουργεῖς, καὶ θεραπεύσας.

ΚΟΡ. Πῶς, ἔφης, μήτηρ, ἢ τί λέγεις;

ΚΡΩΒ. Συνοῦσα μὲν τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ἐπὶ μισθῷ.

ΚΟΡ. Καθάπερ ἡ Δάφνιδος θυγάτηρ Λύρα;

ΚΡΩΒ. Ναί.

ΚΟΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνη ἐταῖρά ἐστιν.

ΚΡΩΒ. Οὐδὲν τοῦτο δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλουτήσεις ὡς ἐκεῖνη, καὶ πολλοὺς ἐραστὰς ἔξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Κόριννα; οὐχ ὅρᾳς ὀπόσαι, καὶ ὡς περισπούδαστοὶ εἰσιν αἱ ἐταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν Δάφνιδα γοῦν ἐγὼ οἶδα, ὦ Φίλη Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐ-

Cor. De mina dicis?

Crob. Non. Sed ita rationes subducebam, te, ubi ad hanc aetatulam pervenisses, me quidem alituram esse, te ipsam vero exornaturam facile, & futuram divitem, & vestimenta habituram purpurea, atque ancillas.

Cor. Quomodo dicebas, mater? aut quid tibi vis?

Crob. Si cum adolescentulis una sis, & bibas cum illis, & mercede concumbas.

Cor. Ut Lyra illa, filia Daphnidis?

Crob. Ita sane.

Cor. At illa meretrix est.

Crob. Nihil istoc mali. Nam tu quoque dives eris, ut ista, & multos amatores habebis. Quid ploras, Corinna? Non vides, quot, & quanto in honore sint meretrices, & quas opes accipiant? Daphnidem enim ego novi, o bona Adra-

τὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλημένην, ἀλλὰ νῦν ὄρας οἷα πρόεισι, χρυσὸς, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ φεράπαιλαι τέσσαρες.

KOR. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτίσαστο ἡ Λύρα;

KRWB. Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμοῦσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς, καὶ εὐσταλῆς οὔσα, καὶ Φαιδρά πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρι τοῦ καυχάζειν ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἴωθας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγὸν, εἴτα προσομιλοῦσα δεξιῶς, καὶ μήτε Φενακίζουσα εἴ τις προσέλθοι ἢ προπέμψειε, μήτε αὐτὴ ἐπιλαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἣν δέ ποτε καὶ ἀπέλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα, οὔτε μεθύσκειται, (καταγέλαστον γὰρ, καὶ μισοῦσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας) οὔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἀκροῖς τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους, πίνει δὲ ἡρέμα, οὐ χανδὼν, ἀλλ' ἀναπνομένη.

flea! pannis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem pervenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat; aurum, vestis florida, ancillae quatuor.

Cor. Quomodo vero illa sibi Lyra paravit?

Crob. Primo quidem decenter se ornavit, bene composita, & iucunda ad omnes, non eo usque, ut in cachinnos facile solveretur, quod tu soles, sed suave quiddam & illecebrosum subridens: deinde dextre versata est cum hominibus, ut nec illuderet plane, si quis adiret ipsam vel deduceret, nec vero ipsa viros invaderet. Si quando autem mercede conducta eat in convivium, nec inebriatur, (derisui enim illud opportunum, & oderunt viri, si qua talis fit) neque cibis, tanquam insueta bonarum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo digitis attingit, ac silentio sumit buceas, non in utramque malam infercit: bibit autem placide, non uno haustu, sed interquiescens.

ΚΟΡ. Κὰν εἰ διψῶσα, ὦ μήτηρ, τύχοι;

ΚΡΩΒ. Τότε μάλιστα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλεόν τοῦ δέοντος φθέγγεται, οὔτε ἀποσκώπτει ἕς τινα τῶν παρόντων, ἕς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον βλέπει· καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θεοί, ἀσελγές οὐδέν, οὐδὲ ἀμελές ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἁπαντος ἐν τούτῳ θηράται, ὡς ὑπαγάγοιτο, καὶ ἐραστὴν ποιήσειεν ἐκεῖνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαντες ἐπαινοῦσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα παραπολὺ αὐτῆς. ἄλλο οὐδέν, ὦ Φίλη Ἀδράστειά, Φημι, ζῶης μόνον.

ΚΟΡ. Εἰπέ μοι, ὦ μήτηρ, οἱ μισθούμενοι πάντες τοιοῦτοί εἰσιν, οἷος ὁ Εὐκρίτος, μεθ' οὗ χθές ἐκάβευδον;

ΚΡΩΒ. Οὐ πάντες, ἀλλ' ἔνιοι μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ ἤδη ἀνδρώδεις· οἱ δὲ καὶ οὐ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες.

II Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν λέγουσι δαίμονα εἶναι τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαυχωμένοις ὑπονεμεσάσαν. V.

Cor. Etiam si forte fitiat, mater?

Crob. Tum vel maxime, mea Corinna. Neque plus, quam opus est, loquitur, neque in praesentium quemquam dicta iacit, sed solum illum, qui se conduxit, adspicit. Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum eundum est, nihil illa lascivum, nihil indecens egerit, sed unum illud venatur undique, ut in potestatem illum redigat, & suum faciat amatorem. Propter haec enim omnes illam laudant. Si ergo tu etiam ista discas, beatæ nos quoque erimus: quandoquidem, quod ad reliqua, multum tu ista. . . . Verum nihil, cara Adrastea! dico: vivas solum!

Cor. Dic mihi, mater, qui nos conducunt, omnesne tales sunt, qualis Eucritus, quicum heri cubui?

Crob. Non omnes, sed alii quidem meliores, alii vero iam viriles; alii forma non satis a natura felici.

KOP. Καὶ τούτοις συγκαθεύδειν δέησαι;

KPΩB. Μάλιστα, ὦ Φύγατερ· οὔτοι μέντοι καὶ πλείονα διδάσιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον, καλοὶ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω αἰεὶ τοῦ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεὶ λέγειν ἀπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, οὐχ ὁρᾷς τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κραβύλης Φυγατέρα, ὡς ὑπερπλουτεῖ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν μητέρα; τί Φῆς; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶδα ἐγὼ, καὶ προ-
έξεις ἀπασῶν ραδίως. νῦν δ' ἄπιθι λουσομένη, εἰ ἀφίκοι-
το καὶ τήμερον τὸ μεριάκιον ὁ Εὐκρίτος· ὑπὸ σκηνῇ γάρ.

8 Πράξεις ἅπαντα ραδίως. G.

Cor. Etiam cum his cubare oportebit?

Crob. Ac maxime, filia: hi quidem plura etiam largiuntur. Formosi vero solum illud, formosi volunt esse. Tibi vero semper sit cura maioris lucri, si vis, brevi tempore mulieres omnes dicere, digito te monstrata, Nonne vides Crobyles Corinnam filiam? Quam supra fidem dives est, ut ter beatam matrem praestitit! Quid ais? facies ista? facies, novi ego; & facile principatum tenebis omnium. Nunc vero lorum abi, si forte hodie quoque venerit adolescentulus Eucritus: certe promissit.

VII.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

ΜΗΤ. ἌΝ ἐτι τοιοῦτον ἐραστὴν εὕρωμεν, ὦ Μουσάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θῦσαι μὲν τῇ Πανδημῷ δέη-

MATER ET MUSARIUM.

Mat. **S**I talem adhuc unum amatorem inveniamus, Musarium, qualis est Chaereas, immolare oportebit Popula-

σει λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐρανία δέ, καὶ τῇ ἐν κήποις
δάμαλιν ἑκατέρα, στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδότει-
ραν, καὶ ὅλως μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα.
νῦν ὅρας γοῦν παρὰ τοῦ νεανίσκου ἡλίκα λαμβάνομεν,
ὃς ὀβολὸν μὲν οὐδεπώποτε σοι δέδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα,
οὐχ ὑποδήματα, οὐ μῦρον, ἀλλὰ προφάσεις αἰεὶ, καὶ
ὑποσχέσεις, καὶ μακρὰ ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ ἐὰν ὁ πα-
τήρ, καὶ εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρώων, καὶ πάντα
σά. σὺ δὲ καὶ ὁμωμοκῆναι αὐτὸν Φῆς, ὅτι νόμῳ σε γα-
μετὴν ποιήσεται.

ΜΟΥΣ. ὦ μοσε γὰρ, ὦ μήτηρ, κατὰ ταῖν θεῶν,
καὶ τῆς Πολιάδος.

ΜΗΤ. Καὶ πιστεύεις δηλαδὴ; καὶ διὰ τοῦτο πρῶτον
οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταβεῖναι συμβολήν, τὸν δακτύλιον
δέδωκας ἀγνοούσης ἐμοῦ· ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέπνευσε, καὶ
πάλιν τὰ δύο περιδέραια τὰ Ἰωνικά, ἔλκοντα ἑκάτερον

2 Πλουτοδότειραν) Γῆν. G.

14 Συμβολήν) Ὁ ἔρανος. V.

ri Veneri albam capellam, Coelesti vero & Hortensi buc-
lam unicuique, & coronare divitiarum donatricem Iuno-
nem: atque in universum beatæ ac ter felices erimus. Nunc
enim vides, quantum accipiamus ab hoc iuvene, qui obo-
lum nondum unum tibi dederit, non vestem, non calceos,
non unguentum; sed apud illum excusationes semper, &
promissiones, & longæ spes, & multum illud, Si pater, &
Si dominus paternorum fuero! &, Tua erunt omnia! Tu vero
etiam iurasse illum tibi dicis, se legitimam sibi uxorem te
ducturum.

Mus. Iuravit enim, mater, per Liberas & Custodem urbis.

Mat. Tu credis nimirum! & propterea nuper, symbo-
lam, quam daret, non habenti, anulum, imprudente me,
dedisti? quem ille venditum abliguriit; & rursus duo illa
monilia Ionica, Daricos unumquodque duo pendentiâ, quæ

Lucian. Vol. VIII.

P

δύο Δαρείκους, ἃ σοι ὁ Χῖος Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν Ἐφέσῳ. ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας ἔρανον σὺν Ἐφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὀνόνας γὰρ καὶ χιτωνίσκους, τί ἂν λέγοιμι; καὶ ὅλως Ἑρμαῖον τι ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμπέπτωκεν οὗτος.

ΜΟΥΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ Φησὶν ἔρᾶν, καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχης υἱὸς ἐστὶ τοῦ Ἀρεοπαγίτου, καὶ Φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ἣν ὁ γέρων μόνον καταμύσῃ.

ΜΗΤ. Οὐκοῦν, ὦ Μουσάριον, ἐὰν ὑποδήσασθαι δέῃ, καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ διδραχμον, ἐροῦμεν πρὸς αὐτόν, Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβε' καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτά· καὶ ἣν τὸ ἐνοίκιον αἰτάμεθα, Περίμεινον, Φήσομεν, ἐστ' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεὺς ἀποθάνῃ· ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τοὺς γάμους. οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἐται-

tibi Chius ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curasset: oportebat enim Chaeream eranum conferre cum sodalibus. Vela enim & tunicas quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus, & magnum lucrum hic nobis homo oblatus est.

Mus. Sed pulcher est, & imberbis, & amare se dicit, & lacrimatur, & Dinomaches Lachetisque Areopagitae filius est: & se ducturum nos promittit, & magnas ab eo spes habemus, modo senex moriens conniveat.

Mat. Ergo, Musarium, cum opus erit soleis, & postulat futor didrachmum, dicemus illi, Pecuniam quidem non habemus, habe tibi vero aliquantum spei a nobis: & ad pistorem eadem: & cum mercedem habitationis exigemur, Expecta, dicemus, dum Laches Colytteae [tribu] moriatur: solve-
mus enim tibi post nuptias. Nonne te pudet, quae sola mere-

ρᾶν οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ Ταραντινίδιον ἔχουσα;
 ΜΟΥΣ. Τί οὖν, ὦ μήτηρ, ἐκεῖναι εὐτυχέστεραί μου,
 καὶ καλλίους εἰσίν;

ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτεραι, καὶ ἴσασιν ἑταιρί-
 ζειν. οὐδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις, καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρου
 τοῦ χείλους τοὺς ὅρκους ἔχουσι· σὺ δὲ εἶ πιστὴ, καὶ
 Φίλανδρος, οὐδὲ προσίη ἄλλον τινα, ὅτι μὴ μόνον Χαι-
 ρεάν· καὶ πράην ἔτε ὁ γεωργὸς ὁ Ἀκαρνανεὺς ἤκε δύο
 μῖνας κομίζων, ἀγένειος καὶ αὐτὸς (οἴνου δὲ τιμὴν ἀπει-
 λῇφει τοῦ πατρὸς πέμψαντος) σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἀπεμύ-
 κτισας, καθεύδεις δὲ μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος Χαιρέου.

ΜΟΥΣ. Τί οὖν; ἐχρῆν Χειρέαν καταλείψασαν πα-
 ραδέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκεῖνον κινάβρας ἀπόζοντα;
 λεῖός μοι, Φασί, Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀκαρνάνιος.

ΜΗΤ. Ἐστω. ἐκεῖνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποπνεῖ.

tricum nec in aurem, nec monile, nec Tarentinulam habeas?

Mus. Quid ergo, mater, num illae feliciores me aut pulchriores sunt?

Mat. Non: sed prudentiores, & norunt artem meretriciam; neque verbulis credunt, & adolescentulis, in extremis labris iusiurandum habentibus. Tu vero fidelis es, & viri amans, neque admittis quemquam, solum praeter Chaerean: & nuper ille ex Acarnania rusticus cum veniret, imberbis & ipse, minas ferens duas, (vini enim premium patris missu acceperat) tu illum quidem superbe rececisti, cubas autem cum tuo Chaerea Adonide.

Mus. Quid ergo? oportebat, relicto Chaerea, recipere operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, & porcellus, quod est in proverbio, Acarnanius.

Mat. Esto. Agrestis iste, & male olet. Cur etiam Anti-

τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτους μνᾶν ὑπισχνόμενον, οὐδὲ τοῦτον ἐδέξω; οὐ καλὸς ἦν, καὶ ἀστείος, ἡλικιώτης Χαιρέου;

ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἠπείλῃσε Χαιρέας ἀποσφάξεν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτοῦ.

ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκ οὖν ἀνέραστος σὺ μενεῖς διὰ τοῦτο, καὶ σωφρονήσεις, καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱερείας τις οὔσα; ἔω τάλλα, σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἑορτήν;

ΜΟΥΣ. Οὐκ ἔχει, ᾧ μαννάριον.

ΜΗΤ. Μόνος οὗτος οὐ τέχνην εὗρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, οὐκ οἰκέτην καθῆκεν ἐξαπατήσαντα, οὐκ ἀπὸ τῆς μητρὸς ἤτησεν ἀπειλήσας ἀποπλευσεῖσθαι στρατευσόμενος, εἰ

ἡ Σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ) Ἀλῶα, ἑορτὴ ἐστὶν Ἀθηναίων, μυστήρια περιέχουσα, Διμήτρος καὶ Κόρη καὶ Διονύσου, ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμπέλου, καὶ τῇ γέψει τοῦ οἴνου, καὶ

τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορος δὲ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἄλως ποιεῖσθαι. V.

phontem, Menecratis filium, qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, & urbanus, aequalis Chaereae?

Mus. At minatus erat Chaereas, se interfecturum utrumque, si quando me cum illo deprehendisset.

Mat. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expers manebis propterea, & pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae Cereris sacerdos. Mitto reliqua: sunt arealia hodie: quid vero dedit tibi diei festi causa?

Mus. Non habet, quod det, matercula.

Mat. Solus ille non invenit aliquam ad patrem machinam? non servum immisit deceptorem? non a matre petiit, minatus, se militatum enavigaturum, nisi accipiat? Sed

μὴ λάβοι; ἀλλὰ κάβηται ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς διδούς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἑῶν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶει, ὦ Μουσάριον, ὀκτωκαίδεκα ἑτῶν αἰεὶ ἔσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ φρονήσῃν Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μὲν αὐτὸς, ἢ δὲ μήτης γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρῃ αὐτῷ; μνησθήσεται οἶει τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν φιλημάτων, ἢ τῶν ὀρκῶν, πέντε ἴσως τάλαντα προικὸς βλέπων;

ΜΟΥΣ. Μνησθήσεται ἐκείνος· δεῖγμα δὲ, ὡς οὐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ καταναγκαζόμενος καὶ βιαζόμενος ἠρνήσατο.

ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμνήσω δέ σε, ὦ Μουσάριον, τότε.

desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeviginti annorum te semper futuram? aut eundem animum fore Chaereae, cum dives ipse erit, mater autem multorum illi talentorum nuptias inveniet? Memor erit tum, putas, lacrimarum, & basiorum, & iurisiurandi, quinque forte dotis talenta ubi viderit?

Mus. Memor fane erit. Argumentum eius rei hoc est, quod nondum duxit uxorem, sed urgentibus, vim quasi parantibus, negavit.

Mat. Utinam non mentiat! Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ.

ΑΜΠ. Εἰ τις δὲ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀρ-

ΑΜΠΕΛΙΣ ET CHRYSIS.

Amp. Si quis vero, mea Chrysis, neque zolotypus est,

γίσκεται, μήτε ἐρράπισέ ποτε, ἢ περιέκειρεν ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστής ἐκεῖνός ἐστιν;

ΧΡΥΣ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελὶ, δείγματα;

ΑΜΠ. Ναὶ, ταῦτ' ἀνδρὸς Φερμοῦ. ἐπεὶ τᾶλλα, Φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὄρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἦκειν, ἀρχομένου ἔρωτος σημεῖον, καὶ Φυομένου ἔτι τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε εἰ καὶ σέ, ὡς Φῆς, ὁ Γοργίας ραπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἔλπιζε, καὶ εὐχου αἰεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις; αἰεὶ ραπίζειν με;

ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνιάσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σύ τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχοις;

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ μάτην ὑπέλαβε

neque irascitur, neque alapam inflixit unquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; illene adhuc amator est?

Chryf. Numquid ergo, Ampelis, haec fola amantis argumenta?

Amp. Sane quam calidi viri haec sunt. Nam reliqua, oscula & lacrimae, & iusiurandum frequens, & adventus creber, incipientis amoris signum & adhuc nascentis: at ignis totus a zelotypia est. Itaque si te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, & zelotypus est, bona spera, & semper eadem facere illum, opta.

Chryf. Eadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas?

Amp. Non istuc: sed indigne eum ferre, nisi ad ipsum solum respicias. Quandoquidem si non amaret, quid tandem, alium te amatorem habente, irasceretur?

Chryf. Sed neque habeo equidem alium. At ille temere

τὸν πλούσιόν μου ἔρῃν, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτοῦ.

ΑΜΠ. Καὶ τοῦτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλουσίων οἶσθαι σπουδάζεσθαι σε, οὕτω γὰρ ἀνιάσεται μάλλον, καὶ Φιλοτιμήσεται, ὡς μὴ ὑπερβάλουντο αὐτὸν οἱ ἀντερασταί.

ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ῥαπίζει· δίδωσι δὲ οὐδέν.

ΑΜΠ. Ἀλλὰ δώσει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυπηθήσονται.

ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ῥαπίσματα λαμβάνειν βούλει με, ὦ Ἀμπελίδιον.

ΑΜΠ. Οὐκ' ἀλλ', ὡς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίνονται, καὶ εἰ πύθοιτο ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πιστεῦσαι μόνος ἔχειν, ἀπομαραίνεται πῶς ἢ ἐπιθυμία. ταῦτα λέγω πρὸς σέ, εἰκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἑταιρίσασα· σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι, ἢ ἔλαττον, οὔσα τυγχάνεις. εἰ

fusplicatus est, amari me a divite, eo quod casu quodam illius aliquando mentionem inieci.

Amp. Etiam hoc iucundum, si a divitibus coli te fusplicetur: ita enim magis etiam aegre feret, & honorem suum in eo putabit agi, ne rivales ipsum superent.

Chryf. Verum enimvero hic solum irascitur, & infligit alapas, ceterum dat nihil.

Amp. At dabit. Zelotypis enim vel maxime dolet.

Chryf. Nescio, cur alapas accipere me velis, mea Ampelidium.

Amp. Non. Sed, ut arbitror, magni amores etiam sic fiunt, si se putet amator negligi. Si vero solus potiri se credat, marcescit quodam modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti totos annos meretriciam vitam colui, tu vero duodeviginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis, narrabo

βούλει δέ, καὶ διηγῆσομαι ἃ ἔπαβόν ποτε, οὐ πάνυ
 πρὸ πολλῶν ἐτῶν. ἦρα μου Δημόφαντος ὁ δανειστής, ὁ
 κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. οὗτος οὐδὲ πώποτε πλέον
 πέντε δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἡξίου δεσπότης εἶναι. ἦρα δέ,
 ὦ Χρυσί, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρωτα, οὔτε ὑποστένων, οὔτε
 δακρύων, οὔτε ἀσπὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας,
 ἀλλ' αὐτὸ μόνον συνεκάθευδέν μοι ἐνίοτε, καὶ τοῦτο διὰ
 μακροῦ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀτέκλεισα, (Καλλι-
 αδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμῶν πεπομφῶς)
 τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λαιδωρησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολ-
 λαὶ μὲν διήλθον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ οὐ προσέπεμπον, ὁ Καλ-
 λιάδης δὲ ἔνδον ἦν αὖθις, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ
 Δημόφαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα,
 καὶ ἐπιστάς ποτε, ἀνεωγμένην τηρήσας τὴν θύραν,
 ἔκλαεν, ἔτυπεν, ἠπείλει φονεύσειν, περιερόρῃγυνε τὴν
 ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοῦς, μό-

tibi, quae quondam mihi ante annos non ita multos acci-
 derunt. Amabat me Demophantus danista, qui post Poe-
 cilen habitat. Hic neque unquam plus quinque drachmis
 dederat, & herus esse postulabat. Amabat autem, Chry-
 sis, amorem quendam in summo tantum innatantem, nec
 ingemiscens, neque lacrimans, neque intempesta nocte ve-
 niens ad fores; sed solum hoc agebat, ut interdum me-
 cum cubaret, idque sat longis intervallis. Cum vero ad-
 venientem aliquando exclusissem, (Calliades enim pictor in-
 tus erat, qui drachmas decem miserat) primo quidem con-
 vicatus mihi abiit. Cum vero multis interiectis diebus non
 mitterem ego; Calliades autem intus esset rursus: tum de-
 mum incallescens Demophantus & ipse ad eam rem inflam-
 matur: & cum adstans aliquando apertam observasset ia-
 nuam, ploravit, pulsavit, interfecturum se minatus est,
 vestem discidit, fecit omnia: ac tandem talento dato, so-

νος εἶχεν ὀκτὼ ὅλους μῆνας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἅπαν-
τας ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ Φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δὲ
ἦν ἄρα ζηλοτυπία, τὸ Φάρμακον. ὥστε, ὦ Χρυσί, καὶ
σὺ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ Φαρμάκῳ. πλούσιος
δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἢν τι ὁ πατὴρ αὐτοῦ πάθῃ.

lus me habuit menses octo integros. Uxor autem ipsius di-
ctare omnibus, me venenis in furorem illum egisse: nem-
pe venenum illud zelotypia fuit. Itaque tu etiam, Chry-
sis, utere eodem in Gorgiam veneno: dives enim erit ado-
lescentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

ΔΟΡΚΑΣ, ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ,
ΠΟΛΕΜΩΝ.

ΔΟΡΚ. ΑΠΟΛΩΛΑΜΕΝ, ὦ κεκτημένη, ἀπολάλα-
μεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρατείας ἀνέστρεψε πλου-
τῶν, ὡς Φασιν· εἴωρακα δὲ καὶ γὰρ αὐτόν, ἐφιστρίδα περι-
πόρφυρον ἐμπεπορπημένον, καὶ ἀκολουθούς ἅμα πολ-
λούς. καὶ οἱ Φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ' αὐτόν ἀσπα-
σόμενοι. ἐν τοσούτῳ δὲ τὸν Δεράποντα ἰδοῦσα κατόπιν
ἐπόμενον, ὅς συναποδεδημήκει μετ' αὐτοῦ, ἡρόμην, καὶ,

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATUS,
POLEMO.

Dorc. **P**ERIIMUS, hera, periimus! E bello rediit Pole-
mo, dives, ut aiunt. Vidi autem illum ipsa quoque: sa-
gum purpura praetextum fibula confixum habet, & pe-
dissequos simul multos. Et amici ut viderunt, salutandi
causa ad ipsum concurrere: interea famulum conspicata a
tergo sequentem, qui cum illo peregre abfuerat, interroga-

εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμένων, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπράξατε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανεληλύθετε;

ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τοῦτο εὐθύς, ἀλλ' ἐκεῖνα, Ὅτι μὲν ἐσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηναίᾳ στρατείᾳ· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί πράττοιτε; καὶ ἐνθα εἴητε; εἰ δὲ καὶ τοῦτο προσέθηκας, ὡς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμέμνητο Πολέμωνος, ἅμεινον ἦν παραπολύ.

ΔΟΡΚ. Προεῖπον εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δέ σε οὐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ὃ ἤκουσα, ἐβουλόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ πρὸς γε Παρμένωνα οὕτως ἠρξάμην. ἦ που, ὦ Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλιστα εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνάναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἐκάστην.

vi, & cum salutaffem prius, Dic mihi, inquam, Parmeno, ut egistis nobis, & utrum dignum quidpiam bellis habentes reversi estis?

Pan. Non oportebat hoc statim: sed ista, Cum salvi rediistis, multas gratias agimus Diis, & hospitali praesertim Iovi, & Minervae bellicae. Hera autem semper interrogavit, ut ageritis? & ubi essetis? Si vero illud etiam addidisses, Lacrimavit etiam, & semper memoriam usurpavit Polemonis, multo fuerat melius.

Dorc. Praedixi initio statim haec omnia: apud te vero nolebam iterum dicere, sed ea solum, quae audivi. Nempe apud Parmenonem sic inceperam, Numquid, Parmeno, tinniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis hera mea meminerat, & maxime si quis rediisset e proelio, ubi caesi esse multi dicerentur, tum illa comas lacerare, & pectus plangere, & ad unumquemque nuntium lugere.

ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκᾶς, οὕτως ἐχρῆν.

ΔΟΡΚ. Εἴτα ἐξῆς μετ' οὐ πολὺ ἡρόμην ἐκεῖνα. ὁ δὲ πᾶν λαμπρῶς, Φησιν, ἀνεστρέψαμεν.

ΠΑΝ. Οὕτω καὶ κεῖνος οὐδὲν προειπὼν, ὡς ἐμέμνητό μου ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ἡύχετο ζῶσαν καταλαβεῖν;

ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γοῦν κεφάλαιον ἐξήγγειλε, πλοῦτον πολὺν, χρυσόν, ἐσθῆτα, ἀκολούθους, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μηδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνω, ἀπομεμετρημένον πολλοὺς μεδίμνους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολὺγώνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχράμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιτολῆς. εἶσα δ' οὖν αὐτὸν ἐβέλοντά μοι διηγείσθαι ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινὰ, καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέδραμόν σοι ταῦτα προσαγγελοῦσα, ὡς περὶ τῶν

Pan. Euge, Dorcas, ita oportebat.

Dorc. Tum deinde non ita multo post ista rogavi. At ille, *Magnifice omnino*, inquit, *redimus*.

Pan. Itane ille quoque sine prooemio, quam meminisset mei Polemo, aut desiderasset, aut vivam invenire optasset?

Dorc. Omnino multa id genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renunciavit, divitias multas, aurum, vestem, pedisequos, ebur; argentum enim nec numero illum advehere, sed dimensum modio, modios multos. Habebat autem ipse quoque Parmeno anulum parvo in digito, maximum, multiangulum, & gemma in eo de tricoloribus illis, suprema quidem facies rubicunda. Passa ergo sum volentem mihi enarrare, ut, Halye traiecto, Teridatem quendam interfecerint, & ut in proelio contra Pifidas se gesserit Polemo, & haec tibi nuntiatura transcucurri, uti de

παρόντων σκέψαιο. εἰ γὰρ ἐλθὼν ὁ Πολέμων (ἥξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμενος τοὺς γνωρίμους) ἀναπυθόμενος, εὗροι τὸν Φιλόστρατον ἐνδον παρ' ἡμῖν, τί οἶε ποιήσειεν αὐτόν;

ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκᾶς, ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον· οὔτε γὰρ τοῦτον ἀποπέμψαι καλὸν, τάλαντον ἑναγχος δεδωκότα, καὶ τᾶλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον· οὔτε Πολέμωνα τοιοῦτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον μὴ παραδέχσθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζήλοτυπός ἐστιν, ὃς καὶ πενόμενος ἔτι, πολὺ ἀφόρητος ἦν· νῦν δὲ τί οὐκ ἂν ἐκεῖνος ποιήσειεν;

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προσέρχεται.

ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκᾶς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω.

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται.

ΠΑΝ. Τίς γένωμαι; πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίοι;

ΦΙΛ. Τί οὐ πίνομεν, ὦ Παννυχί;

omnibus deliberes. Si enim adveniens Polemo, (omnino equidem dimotis familiaribus veniet) resciverit, & intus apud nos esse Philostratum invenerit; quid facturum esse existimas?

Pan. Inveniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dederit, mercatorem alioquin & multa pollicitum: neque utile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Infuper zelotypus est, qui, cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Iam vero quid non iste audeat?

Dorc. Sed accedit.

Pan. Deficio animi, Dorcas, prae consilii inopia, & tremo.

Dorc. Verum etiam accedit Philostratus.

Pan. Quid me fiet? Quid si terra mihi dehiscat!

Phil. Cur non potamus, mea Pannychis?

ΠΑΝ. Ἀνδρῶπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε, Πολέμων, χρόνιος Φανείς.

ΠΟΛ. Οὗτος οὖν τίς ἐστὶν ὁ προσίων ὑμῖν; σιωπᾶς; εὖγε, οἴχου, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ δίκαια μέντοι πέπονθα, καὶ σοὶ χάριν ἔχω, οὐκ ἔτι γὰρ ἀρτᾶσθῆσομαι ὑπὸ σοῦ.

ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε;

ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στειριεύς, Πανδίωνος Φυλῆς, ἀκούεις; χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξαναστήσας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐρατῆς Παννυχίδος, ὅτε ὤμην ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν.

ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν, ὦ ξεναγέ, Παννυχὶς ἐμή ἐστὶ, καὶ τάλαντον εἴληφε, λήφεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπειδὴν τὰ φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολουθεῖ μοι, ὦ Παννυχί. τοῦτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν ἔα.

Pan. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tare advenis!

Pol. Iste ergo quis est, qui ad vos accessit? Taces? Euge! periisti, Pannychis! At ego quinto die e Pylis huc advolavi ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit. Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor.

Phil. Tu vero quis es, mi homo?

Pol. Polemo Stirienfis, tribu Pandionia, audin'? qui primum mille armatos duxi, iam quinquies mille hominum agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem, illam adhuc humanum sapere.

Phil. Sed ut nunc habet, o dux mercenariorum, mea est Pannychis, & talentum accepit: accipiet autem iam etiam alterum, cum farcinas disposuerimus. Et iam sequere me, Pannychis: hunc vero mille hominibus praeesse apud Odryfas iube.

ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἔστι, καὶ ἀκολουθήσει, ἢν ἐθέλῃ.

ΠΑΝ. Τί ποιῶ, Δορκάς;

ΔΟΡΚ. Ἐσιέναι ἄμεινον, ὀργιζομένων οὐκ οἷόν τε παρ-
εῖναι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἐπιταθήσεται ζηλοτυπῶν.

ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσίσωμεν.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πίεσθε
τήμερον, ἢ μᾶτῃν ἐγὼ τοσούτοις Φόνις ἐγγεγυμνασμένος
πάρειμι. τοὺς Θρᾶκας, ὧ Παρμένων.

ΠΑΡΜ. Ὀπλισμένοι ἦκον, ἐμφράξαντες τὸν στενω-
πὸν τῇ Φάλαγγι· ἐπὶ μετώπου μὲν τὸ ὀπλιτικόν, παρ'
ἐκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι
κατόπιν.

ΦΙΛ. Ὡς βρεφυλλίοις ταῦτα, ὧ μισθοφόρε, ἡμῖν
λέγεις, καὶ μορμολύττεις· σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πάποτε
ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρούρεις, τά-

Dorc. Libera quidem est, & sequetur, si voluerit.

Pan. Quid agam, Dorcas?

Dorc. Intrasse melius erit. Irato enim adeste Polemoni
non convenit: & magis ipsa zelotypia intendetur.

Pan. [ad Philostratum] Si vis, intremus.

Pol. Sed praedico vobis, vos ultimum hodie potaturos,
aut frustra ego tot caedibus exercitatus adsum. Heus, Par-
meno, Thraces adduc.

Par. Armati venerunt, phalange obsepsere angiportum:
in fronte gravis armatura, in utroque cornu funditores &
sagittarii, reliqui in ultima acie.

Phil. Tanquam parvis infantibus ista, mercenarie, dicis?
& larva quasi terrere nos postulas? Tu enim gallum gal-
linaceum an interfecisti unquam? aut bellum vidisti? ca-

χα διμοιρίτης ἂν, ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἴσῃ μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν προσιόντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ θεάσῃ, στίλβοντας τοῖς ὅπλοις.

ΦΙΛ. Ἦκετε μόνον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δὲ, καὶ Τίβιος οὗτος (μόνος γὰρ οὗτος ἔπεται μοι) βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τε, καὶ ὀστράκοις, οὕτω διασκεδάσομεν, ὥς μὴδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

1 Διμοιρίτης ἂν) Διμοιρίτης, τούτῳ ἐνίστε τὸ τρίβολον ἀποδεδάκασιν, ἐπειδὴ τοῦτο διμοῖρον ἐστὶ τῆς δραχμῆς. ὁ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιώτης διμοιρίτης ἐλέγεται. ἐστὶ δέ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ὁ λοχα-

γός, διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοῖρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν ταύτῳ φασί. καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἀρχὼν τῆς διμοιρίας, καὶ ἡμιλοχίας. V.

stellum forte infedisti, dimidii dux manipuli, ut etiam hoc tibi largiar.

Pol. Quin scies paulo post, ubi accedentes nos protensis hastis videbis, armis fulgentibus.

Phil. Venite modo instructi. Ego autem & Tibys iste (solus enim hic me sequitur) lapidibus vos ac testis ita dispergemus, ut neque, quorsum effugiendum sit, reperiatis.

X.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

ΧΕΛ. ΟΥΚ ἔτι φοιτᾷ παρὰ σέ, ᾧ Δροσῇ, τὸ μεῖράκιον ὁ Κλεινίας; οὐ γὰρ εἰώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῶν.

CHELIDONIUM ET DROSE.

Chel. NON amplius ad te ventitat, mea Drose, adolescentulus ille Clinias? Diu enim est, cum illum apud vos non vidi.

ΔΡΟΣ. Οὐκ ἔτι, ᾧ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν εἶρξε μηκέτι μοι προσίεναι.

ΧΕΛ. Τίς οὗτος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις; ἐπεὶ ἐκεῖνός γε φίλος μοι.

ΔΡΟΣ. Οὐκ' ἀλλ' ὁ κάκιστα Φιλοσόφων ἀπολούμενος Ἀρισταίνετος.

ΧΕΛ. Τὸν σκυθραπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπάγωνα; ὃς εἴωθε μετὰ τῶν μεираκίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ;

ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀπολούμενον, ἐλκόμενον τοῦ πάγωνος ὑπὸ δημίου.

ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλεινίαν;

ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ᾧ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός μου γενόμενος, ἀπ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὁμίλησέ μοι) τριῶν τούτων ἑξῆς ἡμερῶν,

Drof. Non amplius, mea Chelidonium: magister enim interdixit, ne amplius ad me accedat.

Chel. Quis est iste? Diotimumne dicis, ludi gymnici magistrum? nam ille quidem mihi amicus.

Drof. Non: sed est perditissimus ille philosophorum Aristænetus.

Chel. Tristem illum dicis, hirsutum, barba prolixa, qui cum adolescentibus inambulare solet in Poecile?

Drof. Illum dico impostorem, quem utinam videam pessime perire, barba tractum a carnifice.

Chel. Sed quid in mentem illi venit, quod istuc persuasit Cliniae?

Drof. Nescio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnotaverit, a quo tempore usum habere mulieris coepit, (primum autem fuit mecum) tribus hisce deinceps diebus

οὐδὲ προσῆλθε τῷ στενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἡνιώμην, (οὐκ οἶδα
 δὲ ὅπως τὶ ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἐπεμψα τὴν Νεβρίδα
 περισκευομένην αὐτὸν, ἢ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἢ ἐν
 Ποικίλῃ· ἢ δὲ περιπατοῦντα ἔφη ἰδοῦσα μετὰ τοῦ Ἀρι-
 σταινέτου, νεῦσαι πόρρῳ, ἐκείνῳ δὲ ἐρυθρίασαντα κάτω
 ὄραν, καὶ μηκέτι παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἴτ' ἐβά-
 διζον ἅμα ἐς τὴν πόλιν· ἢ δὲ ἄχρι τοῦ Διπύλου ἀκολου-
 θήσασα, ἐπεὶ μὴδ' ὅλως ἐπεστράφη, ἐπανῆκεν, οὐδὲν
 σαφές ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς με οἶε διαγχεῖν τὸ
 μετὰ ταῦτα, οὐκ ἔχουσιν εἰκάσαι ὅ, τι μοι πέπονθεν ὁ
 μεираκίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά τι αὐτὸν, ἔλεγον, ἢ
 τινὸς ἄλλης ἠράσθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατήρ διε-
 κώλυσεν αὐτόν; πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον. ἤδη δὲ περὶ
 δείλῃν ὀψίαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμματίον τουτὶ παρ'
 αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβοῦσα, ὦ Χελιδόνιον, οἶ-
 σθα γὰρ δῆπου γράμματα.

7 Τὴν Ἀκαδημίαν) Γραι. τὴν πόλιν. G.

neque accessit ad angiportum. Cum vero aegre ferrem,
 (nescio vero quid de illo mihi praesagiebat animus) misi
 Nebridem, quae circumspiceret illum in foro versantem,
 vel in porticu. Illa vero inambulanti ait se vidisse cum
 Aristae-neto, & innuisse ei e longinquo. Ipsum vero cum
 rubore deiecit vultum, nec amplius eo oculum adiecit.
 Deinde una in urbem iisse. Illa ad portam usque geminam
 profecuta, cum nec omnino se converteret, rediit nihil
 certi habens, quod renuntiaret. Quid animi mihi putas ab
 eo inde tempore fuisse, quae coniectare non possem, quid
 factum esset adolescentulo? Sed, numquid aliqua in re ipsum
 offendi? dicebam; an alterius amore captus me odit? At pater
 prohibuit? Multa talia versabam in animo. Iam vero sero
 vespere venit Dromo, hanc ab illo epistolam ferens. Su-
 me, lege, Chelidonium: nosti enim sane literas.

Lucian. Vol. VIII.

Q

ΧΕΛ. Φέρ', ἴδωμεν τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένα, δηλοῦντα ἐπειξίν τινα τοῦ γεγραμμένου. λέγει δέ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσῆ, τοὺς θεοὺς ποιῶμαι μάρτυρας.

ΔΡΟΣ. Αἱ αἱ τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε.

ΧΕΛ. Καὶ νῦν δέ οὐ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαί σου. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀρισταινέτω παρέδωκέ με Φιλοσοφεῖν αὐτῷ. καὶ ἐκεῖνος (ἔμαθε γὰρ τὰ κατ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρεπές εἶναι λέγων ἐταῖρα συνεῖναι, Ἀρχιτέλους καὶ Ἐρασικλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς.

ΔΡΟΣ. Μὴ ὠραίσω ἵκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μειράκιον.

ΧΕΛ. Ὡστε ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολουθεῖ γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσω, καὶ ὅλως οὐδὲ προσβλέπειν ἄλλω οὐδενὶ ἔξεστιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δέ

Chel. Age, videamus literas, non valde difertas, sed tibi implicitas, festinationem quandam scribentis indicantes. Dicunt autem, Quam te amaverim, mea Drose, Deos facio testes.

Dros. Hei, hei! miser ne salutem quidem adscripsit.

Chel. Et nunc non odio, sed necessitate, discidium a te facio. Pater enim Aristæneto me commendavit, apud quem philosophiæ dem operam. Et ille (comperit enim nostra omnia) multum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me vivere Architelis & Erasicleae filium: multo enim melius esse, virtutem praeferre voluptati.

Dros. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adolescentulum!

Chel. Itaque necesse est illi parere. Accurate enim me sequitur & custodit: nec adspicere licet quidquam, praeter ipsum. Si

σωφρονοῦμι, καὶ πάντα πεισθεῖν αὐτῷ, ὑπισχνεῖται
πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαι με, καὶ ἐνάρετον καταστήσε-
σθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις
ἔγραψα, ὑποκλέψας ἑμαυτόν. σὺ δέ μοι εὐτύχει, καὶ
μέμνησο Κλεινίου.

ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ ἢ ἐπιστολὴν, ᾧ Χελιδόνιον;

ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἢ ἀπὸ Σκυθῶν ῥήσις, τὸ δὲ μέ-
μνησο Κλεινίου, ἔχει τινα ὑπόλοιπον ἐλπίδα.

ΔΡΟΣ. Καί μοι οὕτως ἔδοξεν· ἀπόλλυμαι δ' οὖν ὑπὸ
τοῦ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρόμων ἔβασκε παιδεραστὴν τινα
εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημά-
των, συνέναι τοῖς ὠραιότατοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λο-
γοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑπόσχέσεις τινὰς ὑπι-
σχνούμενον, ὡς ἰσόθεον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀνα-
γινγνώσκει μετ' αὐτοῦ ἐρωτικούς τινας λόγους τῶν πα-
λαιῶν Φιλοσόφων πρὸς τοὺς μαθητὰς, καὶ ὅλως περὶ τὸ

*vero modestus sim, & per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum
me futurum, & virtutis compotem, laboribus ante exercitum. Haec
aegre tibi ut scriberem, me subduxi. Tu vero felix mihi esto, ac
memento Cliniae.*

Drof. Quid tibi videtur haec epistola, Chelidonium?

Chel. Cetera *velut* Scytharum dictio: at illud, *Memento
Cliniae!* habet spei aliquid reliquum.

Drof. Etiam mihi ita videbatur. Pereo igitur prae amo-
re. Verum dixit mihi Dromo, paediconem esse Aristae-
nem, & disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis
adolescentulis, & privatim sermones habere cum Clinia,
promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem factu-
rus sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam
antiquorum philosophorum suis cum discipulis sermones,

μειράκιόν ἐστιν· ἡπείλει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τοῦ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα.

ΧΕΛ. Ἐχρῶν, ᾧ Δροσῇ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα.

ΔΡΟΣ. Ἐγαστρίσα, καὶ ἄνευ δὲ τούτου ἐμός ἐστι· κέννισται γὰρ καὶ κείνος τῆς Νεβρίδος.

ΧΕΛ. Θάρρει, πάντα ἔσται καλῶς. ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψω μοι δοκῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν Κεραμεικῷ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἴωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθείρει Κλεινίαν, ὥστε καὶ ἐκ τούτου τι συνδραμεῖν τῇ παρὰ τοῦ Δρόμωνος διαβολῇ.

ΔΡΟΣ. Πῶς δ' αὖ λάβοις ἐπιγράψασα;

ΧΕΛ. Τῆς νυκτός, ᾧ Δροσῇ, ἄνθρακα ποθεν λαβοῦσας.

ΔΡΟΣ. Εὐγε. συστράτενε μόνον, ᾧ Χελιδόνιον, κατὰ τοῦ ἀλαζόνος Ἀρισταίνετου.

3 Γαστρίσαι) Λαμπρότερον τρέψαι. G.

& totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est Dromo, se patri Cliniae denuntiaturum ista.

Chel. Oportebat, Drofe, cibo corruptum impellere Dromonem.

Drof. Feci: & praeterea meus est; prurit enim & ille in Nebridem.

Chel. Bono animo esto. Bene succedent omnia. Ego vero etiam inscribere cogito in pariete in Ceramico, ubi inambulare solet Architeles, Aristaenetus corrumpit Cliniam! ut etiam ex hac parte adiuvem Dromonis delationem.

Drof. Quomodo vero fatis occulte poteris scribere?

Chel. Noctu, Drofe, sumto alicunde carbone.

Drof. Euge, iuva modo, Chelidonium, pugnam adversus impostorem Aristaenetus.

XI.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦ. **Ε**ΤΑΙΡΑΝ δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμὰς τὸ μίσθωμα δούς, καθεύδει ἀποστραφεὶς, δακρύων καὶ στένων; ἀλλ' οὔτε πέπωκας ἡδέως, οἶμαι, οὔτε δειπνήσαι μόνος ἠθέλησας, ἔκλαες δὲ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, εἰώρων γάρ. καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ὀλολύζων, ὥσπερ βρέφος. ταῦτα οὖν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἕνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὥς ἂν καὶ τοῦτο ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.

ΧΑΡΜ. Ἐρως με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεῶν.

ΤΡΥΦ. Ἄλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἐμοῦ ἐρᾷς, ὁρῶν. οὐ γὰρ ἂν ἔχων με ἡμέλεις, καὶ ἀπωθοῦ με περιπλέκεσθαι θέλουσαν, καὶ τέλος διτείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψαύσαιμί σου. τίς δὲ ὁμῶς ἐκείνη

TRYPHAENA ET CHARMIDES.

Tryph. **M**ERETRICEM autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, averfus deinde iacet lacrimans & ingemiscens? Sed neque bibisti, puto, iucunde, neque coenare solus voluisti. Plorasti autem in coena etiam, vidi enim: & nunc non desinis pueruli instar eiulare. Ista ergo, Charmides, cur facis? Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vigilatae tecum noctis capiam.

Charm. Perdit me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad vim illius possum.

Tryph. Sed me non esse, quam amas, illud quidem factis apparet: nec enim, quam habes, negligeres, & amplexari te volentem repelleres, & tandem quasi murum inter nos quendam veste interposita fecisses, metu, ne forte

ἐστὶν, εἶπέ. τάχα γὰρ ἂν τι καὶ συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι.

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν οἶσθα καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτὴν, καί κεινὴ σέ. οὐ γὰρ ἀΦανὴς ἐταῖρά ἐστιν.

ΤΡΥΦ. Εἰπέ τεύνομα, ὦ Χαρμίδη.

ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ Τρύφαινα.

ΤΡΥΦ. Ὅποτέραν λέγεις; δύο γὰρ εἰσὶ τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμένην, ἧς ἔρα Δάμυλλος ὁ τοῦ νῦν στρατηγούντος υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλοῦσιν;

ΧΑΡΜ. Ἐκείνην, καὶ ἐάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς.

ΤΡΥΦ. Οὐκοῦν δι' ἐκείνην ἔκλαες;

ΧΑΡΜ. Καὶ μάλα.

ΤΡΥΦ. Πολὺς δὲ χρόνος ἔστι σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελής τις εἶ;

te attingam. Quae tamen est illa? dic mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem adiuvero: certe, ut ministranda sint talia, novi.

Charm. Quin nosti illam, & accurate quidem, & illa te. Nec enim obscura est meretrix.

Tryph. Dic nomen, Charmides.

Charm. Philematium, mea Tryphaena.

Tryph. Utram dicis? Duae enim sunt: illam ex Piraeo, quae nuper demum devirginata est, quam Damyllus amat, eius, qui nunc Praetor est, filius: an illam alteram, cui Pagidis [Laquei] nomen est?

Charm. Hanc ipsam. Equidem caprus ab illa atque irretitus sum.

Tryph. Propter hanc ergo plorasti?

Charm. Omnino.

Tryph. Multumne tempus est, ex quo amas, an nuper demum initiatus es?

ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελής, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ σχεδὸν ἀπὸ Διουσιῶν, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν.

ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τοῦ σώματος Φανερά, ἀ εἶδες, Φιληματίου, καὶ ὡς ἔχρην γυναῖκα πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγонуῖαν ἤδη;

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν ἐπόμενται δύο καὶ εἴκοσι εἰς τὸν ἐσόμενον ἘλαΦηβολιῶνα τελέσειν.

ΤΡΥΦ. Σὺ δὲ ποτέροις πιστεύσεις ἂν, τοῖς ἐκείνης ὀρκοῖς, ἢ τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκεψαι γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τοὺς κροτάφους αὐτῆς, ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλλα Φενάκη Βαβεία· περὶ δὲ τοὺς κροτάφους ὁπόταν ἀσθενήσῃ τὸ Φάρμακον, ὧ βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλὰ καὶ τοι τί τῦτο; βιάσαι ποτε καὶ γυμνὴν ἰδεῖν.

ΧΑΡΜ. Οὐδὲ πάποτε μοι πρὸς τοῦτο ἐνέδωκεν.

Charm. Non nuper initiatus; sed menses fere septem sunt a Bacchanalibus inde, cum primum illam vidi.

Tryph. Verum vidistine totam accurate; an facies sola est, & partes corporis apertae, quae vidisti in Philematio, ut nempe conveniebat mulieri quinque & quadraginta annos iam natae?

Charm. At illa deierat, duo & viginti se Februario proximo annos impleturam.

Tryph. Tu vero utri credendum putas, illine deieranti, an tuis oculis? Accurate enim adverte oculos considerandis illius temporibus, ubi solum suos ipsius capillos habet, reliqua omnis coma proluxa adscitina. Circa tempora autem, ubi medicamentum defecit, quo tingitur, multum cana est. Quamquam quid hoc est? Urge aliquando, ut nudam videas.

Charm. Nunquam eo usque mihi indulsit.

ΤΡΥΦ. Εἰκότως ἠπίστατο γὰρ μυσαχθισόμενόν σε τὰς αὐτῆς λευκάς· ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἐς τὰ γόνατα παρδάλει ἔοικεν. ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες, τοιαύτη μὴ συνών; ἤπου τάχα καὶ ἐλύπει σε, καὶ ὑπερεώρα;

ΧΑΡΜ. Ναὶ, ὦ Τρύφαινα, καίτοι τσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον δίδοναι ῥαδίως, ἅτε ὑπὸ πατρὶ Φειδομένῳ τρεφόμενος, Μοσχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτήν, σε παρείληφα.

ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἤκον, εἴ μοι προεῖπέ τις, ὡς ἐπὶ τούτοις παραλαμβανοίμην λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σορόν. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τοῦτο ἤσεν ἀλεκτρυών.

ΧΑΡΜ. Μὴ σύγε οὕτω ταχέως, ὦ Τρύφαινα. εἰ γὰρ ἀληθὴ ἔστιν ἃ Φῆς περὶ Φιληματίου, τὴν Φενάκην,

Tryph. Merito illa quidem. Sciebat enim, naufeurum te illius vitiligines. Tota autem a cervice inde ad genua par-dali similis est. Sed tu lacrimatus es, quod cum hac tibi esse non licuit? Numquid fortasse etiam male te traxavit, & contemptim habuit?

Charm. Ita sane, mea Tryphaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc, quando mille poscenti non facile, unde darem, inveniebam, quem parcus pater alat; Moschione recepto, me excludit; pro quo dolorem ipsi ut regeram, te assumfi.

Tryph. Ita me Venus, non venissem, si quis mihi prae-dixisset, ideo me arceffi, uti aegre alii fieret: idque Phile-matio illi capulari. Sed discedo. Iam enim tertium hoc gal-lus cecinit.

Charm. Ne ita celeriter, mea Tryphaena. Si enim vera sunt, quae narras de Philematio, de comā adscita, & quod

καὶ ὅτι βάπτεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν, οὐδὲ προσβλέπειν ἂν ἔτι δυνάμην αὐτῇ.

ΤΡΥΦ. Ἐροῦ τὴν μητέρα, εἴ ποτε λέλονται μετ' αὐτῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν καὶ ὁ πάππος διηγῆσεται σοι, εἶγε ζῇ ἔτι.

ΧΑΡΜ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀφῆσθαι μὲν ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους, καὶ φιλάμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φιλημάτων δὲ πολλὰ χαιρέτω.

tingitur, & illud de vitiliginibus, nec adspicere illam possum amplius.

Tryph. Matrem interroga, si quando cum illa laverit: de annis enim vel tuus tibi avus narrabit, si adhuc vivit.

Charm. Cum igitur illa talis sit, auferatur iam murus, complectamur nos invicem, & amemus, & bona fide una simus: longum vero valeat Philematium!

XII.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

ΙΟΕΣ. ΘΡΥΠΤΗ, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς, ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα ἐλθόντα, ἐνδὸν ἕτερος, εἰπούσα· μήτε παραλογισάμενον τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἠνάγκασα ἐμοί τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρ-

IOESSA, PYTHIAS ET LYSIAS.

Ioës. **D**ELICATUS es, Lyfia, adversus me? & iure quidem, quae neque argentum unquam te poposcerim, neque excluderim venientem, dicens, intus iam alius! neque te subegerim, quod faciunt aliae, ut, patre circumscripto, aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed sta-

χῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην. οἷσθα ὅσους
 ἐραστὰς παρεπεμψάμην; Ἡθοκλέα τὸν πρυτανεύοντα
 νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναῦκληρον, καὶ τὸν συνέφηβόν
 σου Μέλισσον, καίτοι ἑναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ
 πατρὸς, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν
 Φάωνα μόνον εἶχον, οὔτε τινα προσβλέπονσα ἕτερον,
 οὔτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ' ὦμην γὰρ ἡ ἀνότης ἀληθῆ
 εἶναι ἂ ὦμνες, καὶ διὰ τοῦτό σοι προσέχουσα, ὥσπερ
 ἡ Πηνελόπη, ἐσωφρόνουν, ἐπιβωμένης τῆς μητρὸς, καὶ
 πρὸς τὰς Φίλας ἐγκαλούσης· σὺ δὲ ἐπείπερ ἔμαθες ὑπο-
 χεῖριον ἔχων με τετηκυῖαν ἐπὶ σοί, ἄρτι μὲν Λυκαίην
 προσέπαιζες, ἐμοῦ ὁρώσης, ὡς λυποίης ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν
 ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπήνεις Μαγίδιον τὴν ψάλτριαν
 ἐγὼ δ' ἐπὶ ταῦτοις δακρύω, καὶ συνήμι ὑβριζομένη.
 πρῶην δὲ ὅποτε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ σὺ καὶ Δίφι-
 λος, παρῆσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον, καὶ Πυραλ-

tim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. No-
 sti, quot amatores reiecerim, Ethoclen, qui nunc in ma-
 gistratu est, & Passionem nauclerum, & aequalem tuum
 Melissum, licet, mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum
 potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phaonem so-
 lum habui, nec adspiciens quemquam, neque admittens
 praeter te: putabam enim demens ego, vera esse, quae iu-
 rabas, atque ideo tibi dedita, velut Penelope, frugi eram,
 increpante matre, & apud amicas me accusante. Tu vero
 ubi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabescere, modo Ly-
 caenae alludebas, me vidente, ut aegre mihi faceres; mo-
 do apud me iacens laudabas psaltriam Magidium. Ego au-
 tem ob ista ploro, & contumelia me affici intelligo. Nuper
 autem cum una biberetis, Thraso, tu, & Diphilus, ade-
 rant quoque Cymbalium tibicina, & Pyralis mihi inimica.

λῖς, ἐχθρὰ οὔσα ἐμοί. σὺ δὲ τοῦτ' εἰδὼς, τὴν Κυμβά-
 λιον μὲν οὐ μοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντάκις ἐφίλησας,
 σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες τοιαύτην Φιλῶν. Πυραλλίδα δὲ
 ὅσον ἔνευες, καὶ πῶν ἂν ἐκείνη μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτή-
 ριον, ἀποδιδούς δὲ τῷ παιδί πρὸς τὸ οὓς ἐκέλευες, εἰ μὴ
 Πυραλλίς αἰτήσῃ, μὴ ἂν ἄλλω ἐγχείαι τέλος δὲ τοῦ
 μήλου ἀποδακῶν, ὅποτε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχολού-
 μενον, (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας πῶς, εὐστό-
 χως προσηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς, οὐδὲ λαβεῖν γε
 πειρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ Φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστῶν
 ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο. ταῦτα οὖν τίνος ἔνεκα
 ποιεῖς; τί σε ἢ μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ λελύπηκας
 ἐγώ; τίνα ἕτερον εἶδον; οὐ πρὸς μόνον σε ζῶ; οὐ μέγα, ὦ
 Λυσία, τοῦτο ποιεῖς, γύναιον ἄθλιον λυπῶν, μεμνηνὸς
 ἐπὶ σοί; ἔστι τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα
 ὀρᾷ; σὺ δὲ ποτε λυπήσῃ, τάχα ἂν ἀκούσης τι περὶ ἐμοῦ

Tu vero haec cum scires, Cymbalium quidem quod quin-
 quies osculatus es, non vehementer curavi, tibi enim fe-
 cisti hac osculanda contumeliam: Pyrallidi vero quoties
 innuebas? & cum biberes, illi occulte monstrabas poculum,
 tradens autem servulo, ad aurem illi imperabas, nisi Py-
 rallis postularet, alii ne infunderet. Tandem vero pomum
 a te demorsum, observato, Diphilum aliud agere, qui
 cum Thrasone loqueretur, antrorsum inclinatus, accura-
 teque collineans, in ipsius sinum coniiciebas, ita ut ne flu-
 deres quidem meum conspectum effugere; quod illa oscu-
 lata intra papillas sub strophio abscondidit. Haec igitur qua
 causa facis? qua vel parva ego te vel magna iniuria affe-
 ci? quem tibi obieci dolorem? quem adspexi alium? non-
 ne soli tibi vivo? Non magnum est, quod facis, Lyfia,
 miseram mulierculam dolore cum afficis, infano tui amo-
 re flagrantem. Est aliqua ultrix Dea, & videt talia. Forte

κειμένην με, ἢ τοι βρόχῳ ἑμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ Φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπεσοῦσαν ἢ ἓνα γέ τινα τροπον εὐρήσω θανάτου, ὥς μηκέτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὥς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρὶν τοὺς ὀδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπέ, Πυθιάς ἡμῖν αὕτη δικάσάτω. τί τοῦτο, οὐδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρχῃ καταλιπὼν με; ὄρας, ὦ Πυθιάς, οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίου;

ΠΥΘ. Ὡς τῆς ἀγριότητος, τὸ δὲ μὴ ἐπικλασθῆναι δακρυούσης, λίθος οὐκ ἀνθρώπος ἐστὶ· πλὴν ἀλλ' εἴγε χρὴ τάληθες εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειας αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρὼν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται. παύου, ὦ τάλανα, δακρύουσα, καὶ ἦν μοι πείθῃ, ἅπαξ ἢ δις ἀπέκλεισον ἐλθόντα. ὅψει γὰρ ἀνακαίόμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ ἀντιμεμνηνὸτα ἀληθῶς.

audies de me aliquid, iacere me, vel laqueo gula elisa, aut praecipitem defiliisse in puteum, aut unam certe mortis viam invenisse, ne meo tibi conspectu amplius molesta sim. Triumphabis nempe tum, tanquam magno claroque patrato facinore. Quid furtim ad me respicis, & dentibus infrendes? si quid enim me accusas, dicito. Pythias haec nobis litem iudicabit. Quid hoc? ne respondens quidem me relicta discedis? Vides, Pythias, quomodo tractet me Lysias?

Pyth. Hem feritatem! Ne lacrimis quidem illum fractum esse? Lapis, non homo est. Verum, si, quod res est, dicendum est, tute ipsum, Ioëssa, corrupisti, quae nimis illum amaris, idque ipsum ostenderis. Oportebat vero non nimis illum studiose colere. Superbi enim, eo animadverso, fiunt. Desine plorare, misella, &, si me audis, semel aut bis venientem exclude. Videbis enim, illum plane accendi, & mutatis vicibus in te furere.

ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μὴδ' εἴπῃς, ἄπαγε· ἀποκλείσω Λυσίαν; εἴθε μὴ αὐτὸς ἀποσταίῃ Φθάσας.

ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπανέρχεται αὖθις.

ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ᾧ Πυθιάς, ἠκρόαταί σου ἴσως, ἀπόκλεισον, λεγούσης.

ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἕνεκεν, ᾧ Πυθιάς, ἐπανελήλυθα, ἣν οὐδὲ προσβλέψαιμι ἔτι τοιαύτην οὔσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὡς μὴ καταγιγνώσκῃς ἐμοῦ, καὶ λέγῃς ἂν, ἀτεγκτος ὁ Λυσίας ἐστίν.

ΠΥΘ. Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ᾧ Λυσία.

ΛΥΣ. Φέρειν οὖν ἐβέλεις, ᾧ Πυθιάς, ἴοισσαν τὴν νῦν δακρύουσαν, αὐτὸν ἐπιστάντα αὐτῇ ποτε μετὰ νεανίου καβενδούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ;

ΠΥΘ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον ἑταῖρά ἐστι. πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς συγκαβεύδοντας;

ΛΥΣ. Ἐκτὴν σχεδὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἑκτὴν

14 Πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς) Γραι. πᾶς. G.

Ioēs. Tu vero ne quid tale dicas: apage! ego Lysiam excludam? utinam ne ille prior discessionem faciat.

Pyth. Sed redit iterum.

Ioēs. Perdidisti nos, Pythias: audivit forte, de exclusionem cum diceres.

Lys. Non propter istam redii, Pythias, quam nec adspicere amplius, talem mulierem, digner: sed propter te, ne me condemnes, aut dicas, nimium iracundus homo est Lysias.

Pyth. Quin hoc ipsum modo dicebam, Lysia.

Lys. Ferre igitur me iubes, Pythias, istam plorantem modo Ioēssam, qui iuxta adstiterim aliquando ipsi dormienti cum adolescentulo, me deferenti?

Pyth. Lysia, ut in summa dicam, meretrix est! quando vero illos una cubantes deprehendisti?

Lys. Sextus fere hic dies est. Recte, sextus ipse, secun-

γε, δευτέρα ἰσταμένου· τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατήρ εἰδὼς ὡς πάλαι ἐρώην ταυτησὶ τῆς χρηστῆς, ἐνέκλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἔφερον μὴ οὐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύψαντα τῷ θριγκῷ τῆς αὐλῆς, ἣ ταπεινότατον ἦν, ἀναδέξασθαι με ἐπὶ τῶν νάτων· ῥᾶον γὰρ οὕτως ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην, ἦκον, τὴν αὐλίον εὖρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. οὐκ ἔκωφα δ' οὖν, ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτό, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρήλθον ἀψοφητὶ, ἐκάθευδον δὲ πάντες, εἴτα ἐπαφώμενος τοῦ τοίχου, ἐφίσταμαι τῇ κλίνῃ.

ΙΟΕΣ. Τί ἐρεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιῶ γάρ.

ΛΥΣ. Ἐπειδὴ δὲ οὐχ ἐώρων τὸ ἄσθμα ἐν, τὸ μὲν πρῶτον ὤμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκαθεύδεν, τόδ' οὐκ ἦν,

5 Τῷ θριγκῷ) Θριγκοὶ λέγονται οἱ ἐπικείμενοι ταῖς τῶν οἰκῶν ἐξοχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γέισ-

σα. G.

Θρίγκον) Θρίγκος ἐπικείμενος λίθος ταῖς ἐξοχαῖς τῶν οἰκῶν. V.

do mensis die: hodie autem est septimus. Pater cum sciret, me olim amore bonae istius captum, me incluserat, & ne aperiret, ianitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem iussi ad conspectum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: ianuam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsavi igitur, sed sublata silentio ianua, quod alias iam feceram, supra cardinem, intravi sine strepitu. Dormiebant omnes: tum palpano murum ad lectum adsto.

Ioēs. Quid dices, sancta Ceres! vehementer enim laboro!

Lyf. Cum autem simplicem spiritum non duci sentirem, primo putabam equidem, dormire cum ista Lyden. At hoc

ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαιψάμενος εὖρον ἀγένοιόν τινα πάνυ ἀπαλόν, ἐν χρῶ κεκαρμένον, μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τοῦτο ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, οὐκ ἂν ὤκησα, εὖ ἴστε. τί γελᾶτε, ὦ Πυθιάς; γέλωτος ἄξια δοκῶ σοι διηγείσθαι;

ΙΟΕΣ. Τοῦτό σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὕτη μοι συνεκάβευδε.

ΠΥΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς αὐτόν.

ΙΟΕΣ. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, Φίλτατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ἐλυπούμην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα.

ΛΥΣ. Πυθιάς, ὁ ἐν χρῶ κεκαρμένος; εἴτα δι' ἑκτῆς ἡμέρας ἀνεκόμισε τοσαύτην κόμην;

ΙΟΕΣ. Ἀπὸ τῆς νόσου ἐξυρήσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην ἐπέθετο.

15 Τὴν πηνήκην) Πηνήκη, τὸ κεφαλodίσμιον καὶ ἡ περίθετος κόμη ἀπατᾷσα τοὺς πολλούς. V.

non erat, Pythias. Sed palpando deprehendi imberbem quendam, molliculum, ad cutem detonsum, unguenta redolentem & ipsum. Hoc videns, si quidem cum gladio venissem, non cunctatus essem.... iam scitis... Quid ridetis, Pythias? Ridiculanē tibi narrare videor?

Ioēs. Hoc igitur te, Lysia, male habuit? Haec ipsa mecum dormiebat Pythias.

Pyth. Noli hoc illi, Ioēssa, dicere.

Ioēs. Quidni dicam? Pythias erat, carissime, vocata a me, ut una dormiremus. Tristis enim eram, quae te non haberem.

Lys. Pythias, ille ad cutem detonsus? tum deinde intra sex dies tanta illi coma renata est?

Ioēs. Ob morbum radi se curavit, mi Lysia: defluebant enim illi comae. Iam vero etiam capillamentum imposuit.

δεῖξον, ὦ Πυθίας, δεῖξον οὕτως ὄν, πείσον αὐτόν. ἰδοὺ τὸ
μειράκιον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐζηλοτύπεις.

ΛΤΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὖν, ὦ Ἰόεσσα, καὶ ταῦτα ἐρῶν-
τα, ἐφαψάμενον αὐτόν;

ΙΟΕΣ. Οὐκοῦν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι, βούλει δὲ ἀν-
τιλυπήσω σε καὶ αὐτὴ ὀργιζομένη δικαίως ἐν τῷ μέρει;

ΛΤΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθίας
μεβ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι ταῖς σπονδαῖς.

ΙΟΕΣ. Παρέσται. οἷα πέπονθα διὰ σέ, ὦ γενναίο-
τατε νεανίσκων Πυθίας.

ΠΥΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μή
μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα ὅρα, ὦ Λυσία, μή τι-
νι εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

Ostende, Pythias, ostende, rem ita se habere: fidem fac
viro: en tibi adolescentulum, moechum illum, propter
quem eras zelotypus!

Lyf. Nonne vero oportebat, Ioëssa, idque amantem,
qui suis ipse manibus illum palpasset?

Ioëf. Ergo tibi quidem iam satisfactum est... Visne au-
tem, ut vicissim ego tibi dolorem obiiiciam, iuste ipsa vi-
cissim tibi irascens?

Lyf. Minime vero; sed bibamus iam, & nobiscum Py-
thias: aequum enim est, illam nostro foederi interesse.

Ioëf. Aderit. Quid ego propter te perpeffa sum, gene-
rosissime iuvenum, Pythias?

Pyth. Verum etiam idem ego vos conciliaui. Itaque no-
li mihi irata esse. Verum illud... vide, Lyfia, ne cui di-
cas, illud de coma!

XIII.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΥΜΝΙΣ.

ΛΕΟΝΤ. ἘΝ δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ εἶπε, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προεξήλασα τῶν ἄλλων ἵππέων ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι ὄντες, ἔτρεσαν εὐθὺς ὡς εἶδόν με, καὶ οὐβείς ἐτι ὑπέστη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκοντίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεστηκὸς ἐτι αὐτῶν (ἦσαν γάρ τινες, οἱ ἔμενον διαλύσαντες μὲν τὴν Φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς) ἐπὶ τούτους ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἔπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἐπτά τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει· ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη Φευγόντων.

ΧΗΝ. Ὅτε γὰρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν

LEONTICHUS, CHENIDAS ET HYMNIS.

Leont. **I**N pugna vero contra Gallograecos dic, Chenida, quomodo ante reliquos equites eruperim in equo albo, & quomodo Gallograeci, fortes licet, statim ad meum conspectum perimuerint, & nemo amplius restiterit. Tum igitur emissa hasta ducem equitatus illorum ipso cum equo traieci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc, (erant enim quidam, qui manerent, soluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum) in hos igitur stricto gladio animose invadens, ipsa equi impressione septem duces evertō; tum gladio impacto, unius decurionis cum ipso cranio caput dissecui: vos autem, Chenida, paulo post aderatis, illis iam fugientibus.

Chen. Cum autem, Leontiche, apud Paphlagoniam so-

ἐμονομάχησας τῷ Σατράπῃ, οὐ μεγάλα ἐπεδείξω καὶ τότε;

ΛΕΟΝΤ. Καλῶς ὑπέμνησας οὐκ ἀγεννοῦς οὐδ' ἐκείνης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ Σατράπης μέγιστος ὢν, ὅπλο-
μάχων ἄριστος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ, προπηθήσας ἐς τὸ μέσον, προὔκαλεῖτο εἴ τις ἐβέλοι
αὐτῷ μονομαχῆσαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπλήγε-
σαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐ-
τὸς, καίτοι οὐκ ἀγεννὴς ἄνθρωπος ὢν. Ἀρίσταιχος γὰρ
ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλὸς, ἀκοντιστὴς ἄριστος, ἐγὼ δὲ
ἐχιλιάρχουν ἔτι, τολμήσας δ' ὅμως, καὶ τοὺς ἐταίρους
ἐπιλαμβανομένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδοίκεσαν γὰρ
ὑπὲρ ἐμοῦ ὄρωντες ἀποστίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον
ἐπιχρύσοις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φοβερόν ὄντα
τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην.

ΧΗΝ. Κἀγὼ ἔδρῃσα τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἶσθα

litaria pugna depugnare cum Satrapa, nonne magnifica
tum quoque opera edidisti?

Leont. Bene admones me actionis & ipsius non ignavae.
Satrapa enim, vir maximus, qui armorum videretur ef-
fe praestantissimus, Graeci nominis contemtor, in medium
progressus provocabat, si quis pugnare secum vellet. Re-
liqui ergo perturbari, decuriones, & ductores ordinum,
& ipse adeo imperator, quamquam vir minime ignavus.
Aristaechnus enim ducebat imperator Aetolus, iaculator
optimus, ego tum tribunatu adhucungebar: audacia ta-
men sumpta, dimotis, qui me retinere vellent, fodalibus;
timebant mihi nimirum, videntes fulgentem aureis in armis
barbarum, magnum, cristaque & vibrata hasta terribilem...

Chen. Ego quoque tum, Leontiche, timebam, & nosti,

ὡς εἰχόμεν σου δεόμενος, μὴ προκινδυνεύειν· ἀβίωτος γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος.

ΛΕΟΝΤ. Ἄλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον ἐς τὸ μέσον, οὐ χειρόν τοῦ Παφλαγόνος ἀπιστῆνός, ἀλλὰ πάγχρυσος καὶ αὐτός. ὥστε βοή εὐθύς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ καὶ κείνοι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τῶν Φαλάρων, καὶ τοῦ Λόφου. εἶπε, ὦ Χηνίδα, τίني με πάντες τότε εἰκαζον;

ΧΗΝ. Τίني δὲ ἄλλω, ἢ Ἀχιλλεῖ, νῆ Δία, τῷ Θέτιδος καὶ Πηλέως; οὕτως ἔπρεπε μέν σοι ἡ κόρυς, ἡ Φοινικὶς δὲ ἐπήνθει, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρμαιρεν.

ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότερος τιτρώσκει με, ὀλίγον ὅσον ἐπιψάυσας τῷ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσσῃ, παῖω διαμπαῖξ εἰς τὸ στέρνον, εἴτ' ἐπιδραμὼν ἀπεδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ραδίως, καὶ τὰ ὅπλα ἔχων ἐπαν-

quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro aliis subires: neque enim, te mortuo, vivendum mihi putabam.

Leont. Sed ego, audacia sumpta, in medium progredior, non deterius Paphlagone armatus, sed totus ipse etiam aureus. Itaque clamor statim elatus a nostris pariter atque a barbaris. Nam hi quoque ad primum me conspectum noverant a pelta maxime, & phaleris, & crista. Dic, Chénida, cui me omnes tum assimilabant?

Chen. Cui vero alii, quam Achilli, per Iovem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo decebat te galea, adeo floridum colorem spargebat paludamentum, adeo pelta splendebat.

Leont. Cum vero congressi essemus, leviter primo vulnerat me barbarus, aliquantum hasta perstringens paulum supra genu. Ego vero, clypeo illius farissa mea perfosso, mediam pectoris compagem traieci, tum accurrens facile

ἦλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης πέπη-
γυῖαν κομίζων, λελουμένος τῷ Φόνῳ.

ΥΜΝ. Ἀπαγε, ὦ Λεόντιχε, μιὰρὰ τὰῦτα καὶ φο-
βερά περὶ σαυτοῦ διηγῇ, καὶ οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ προσ-
βλέψει τις, οὕτω χαίροντα τῷ λύθρῳ, οὐχ ὅπως συμ-
πίοι, ἢ συγκοιμηθοίη. ἔγωγε οὖν ἄπειμι.

ΛΕΟΝΤ. Διπλάσιόν ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα.

ΥΜΝ. Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν.

ΛΕΟΝΤ. Μὴ δέδιθι, ὦ Ὑμνί· ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖ-
να πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω.

ΥΜΝ. Ἄλλ' ἐναγῆς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατ-
έσταζε σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαρβάρου, ἣν ἔφερες
ἐπὶ τῇ σαρίσσει. εἴτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ, καὶ
Φιλήσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδὲν γὰρ οὗτος ἀμεί-
νων τοῦ δημίου.

ΛΕΟΝΤ. Καὶ μὴν εἴ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα,
ἡράσθης ἄν.

caput gladio amputavi: sic cum armis viri redeo, caput
simul farissa fixum gerens, caede illius madidus.

Hymn. Apage, Leontiche, foeda istaec & terribilia de
te narras, nec te ulla amplius adspicere sustineat, adeo
gaudentem cruore, nedum ut bibat una aut cubet: equi-
dem hinc discedo.

Leont. Duplam tibi mercedem habe.

Hymn. Non sustineo ego iacere cum homicida.

Leont. Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlagonēs
ista acta sunt: iam quidem pacem ago.

Hymn. At impiatus tamen homo es, stillavitque in te
sanguis de capite barbari, quod ferebas in farissa. Deinde
talem ego hominem complectar, & osculer? Absit hoc, o
Gratiae! Nihil enim hic homo carnifice melior.

Leont. Quin si in armis me videres, bene novi, me amares.

TMN. Ἀκούουσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καὶ Φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ὁρᾶν, καὶ τὰ εἰδῶλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα τοῦ ἀθλίου λοχαγοῦ, ἕς δύο τὴν κεφαλὴν διηρημένου· τί οἶε τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θεασαίμην, καὶ κειμένους τοὺς νεκρούς; ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ, οὐδ' ἀλεκτρυόνα πώποτε φεβυόμενον εἶδον.

ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννῆς, ὦ Ὑμνί, καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ἄμην ἠσθῆσθαι σε ἀκούουσιν.

TMN. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴ τινας Λημνιάδας ἢ Δαναΐδας εὖροις· ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἐτι ἡμέρα ἐστίν. ἔπου καὶ σὺ, ὦ Γραμμὴ· σὺ δὲ ἔρρωσο, χιλιάρχων ἄριστε, καὶ Φανεῦ, ὅπως ἂν ἐβέλῃς.

ΛΕΟΝΤ. Μεῖνον, ὦ Ὑμνί, μεῖνον. ἀπελήλυθε.

ΧΗΝ. Σὺ γάρ, ὦ Λεόντιχε, ἀφελὴ παιδίσκην κατε-

Hymn. Cum audierim modo, *Leontiche*, naufeo, & horreo, & umbras mihi videre videor ac spectra interfectorum, & miseri praefertim decurionis, cui in duas partes caput a te dissectum est: quid putas, ipsum opus & sanguinem si viderem, & iacentes mortuos? moritura enim mihi videor, quae neque gallinaceum gallum necari viderim.

Leont. Adeo ignava, *Hymnis*, & pusilli es animi? Ego autem auditu te delectatum iri sperabam.

Hymn. At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas *Lemniadas* inveneris aut *Danaiidas*. Ego autem ad matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere tu quoque, *Gramme*. Tu vero vale, tribunorum fortissime, & interfector, quotcunque hominum volueris.

Leont. Mane, *Hymnis*, mane... Discessit.

Chen. Tu enim, *Leontiche*, puellam simplicem perter-

Φόβησας, ἐπισείων λόφους, καὶ ἀπιθάνους ἀριστείας διεξιῶν· ἐγὼ δὲ ἑάρων εὐθύς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτισου τὰ κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκεῖνα διηγουμένου, καὶ συνέστειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης.

ΛΕΟΝΤ. Ὡμην ἐρασμιώτερος αὐτῇ φανεῖσθαι. ἀλλὰ καὶ σύ με προσαπολώλεκας, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑποβαλὼν.

ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιψεύδεσθαί σοι, ὁρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας; σὺ δὲ πολὺ φοβερὸν αὐτὸ ἐποίησας. ἔστω γὰρ, ἀπέτεμες τοῦ κακοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης, ὥστε σου καταρρεῖν τὸ αἷμα;

ΛΕΟΝΤ. Τοῦτο μιὰρὸν, ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τά γε ἄλλα οὐ κακῶς συνεπέπλαστο. ἅπιθι δ' οὖν, καὶ πείσον αὐτὴν συγκαβευδήσουσιν.

ruiſti, quatienda criſta, & incredibilibus facinoribus enar-
randis. Ego vero ſtatim videbam, quomodo expalleſceret,
te adhuc illa de decurione narrante, & vultum mutaret,
& perhorreſceret, cum diffidiſſe te caput diceres.

Leont. Putabam, me amabiliorem illi viſum iri. At tu in-
ſuper me, Chenida, perdididiſti, ſubiicienda mihi illa pu-
gna ſolitaria.

Chen. Nonne igitur oportebat tua adiuuare mendacia,
cum tuæ illius gloriatiſonis cauſam viderem? Tu vero ita
terribile illud feciſti. Eſto enim. Abſcideriſ caput miſero
Paphlagoni, quid etiam opus fuit haſta illud figere, ut
ſanguis in te deſlueret?

Leont. Hoc re vera foedum, Chenida: nam reliqua non
male erant confiſta. Abi ergo, & illi perſuade, mecum
ut cubet.

XHN. Λέγω οὖν ὡς ἐφεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ δοῖται βουλόμενος;

ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρὸν, ὦ Χηνίδα.

XHN. Καὶ μὴν οὐκ ἄλλως ἀφίκοιτο. ἐλοῦ τοίνυν θάτερον, ἢ μισεῖσθαι ἀριστεύς εἶναι δοκῶν, ἢ καθεύδειν μετὰ Ὑμνίδος, ἐφεῦσθαι ὁμολογῶν.

ΛΕΟΝΤ. Χαλεπὰ μὲν ἄμω· αἰροῦμαι δ' ὅμως τὴν Ὑμνίδα. ἄπιθι οὖν, καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐφεῦσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

Chen. Dicam ergo, te mentitum esse omnia, cum fortis ipse velles videri?

Leont. Turpe hoc, Chenida.

Chen. Verum aliter non venerit. Elige ergo alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum te fassus.

Leont. Ambo quidem difficilia. Praeopto tamen Hymnidem. Abi ergo, & me mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen omnia.

XIV.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

ΔΩΡ. ΝΥΝ με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν, ὅτε πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμιζον, ἐράμενος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖτος ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὖρη-

DORIO ET MYRTALE.

Dor. NUNC me excludis, Myrtale, nunc, postquam pauper per te factus sum? Cum vero tot tibi res afferrem, amasius, vir, dominus, omnia ego fui. Postquam vero ego iam plane exhaustus, tu vero amatorem Bithynum illum

καὶ ἐραστὴν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγὼ, καὶ πρὸ τῶν θυρῶν
ἕστηκα δακρύων, ὁ δὲ τῶν νυκτῶν φιλεῖται, καὶ μόνος
ἐνδον ἐστὶ, καὶ παννυχίζεται, καὶ κυεῖν Φῆς ἀπ' αὐτοῦ.

ΜΥΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωρίων, καὶ μάλι-
στα ὁπότεν λέγῃς ὡς πολλὰ ἔδωκας, καὶ πένης γε-
γένησαι δι' ἐμέ. λογίσαι γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅτε-
σα μοι ἐκόμισας.

ΔΩΡ. Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισάμεθα. ὑποδήμα-
τα ἐκ Σικυῶνος τὸ πρῶτον δύο δραχμῶν τίθει δύο
δραχμάς.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο.

ΔΩΡ. Καὶ ὁπότε ἦκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύ-
ρου ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν, νῆ τὸν Ποσειδῶ.

ΜΥΡΤ. Ἐγὼ δὲ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χι-
τάνιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχῃς ἐρέττων, Ἐπιού-
ρου τοῦ πρῶτως ἐκλαβομένου αὐτὰ παρ' ἡμῶν, ὅπότε
ἐκάθειδε παρ' ἐμοί. . . .

mercatores invenisti: ego excludor, & ad fores sto lacri-
mans; ille vero noctibus amatur, & solus intus est, &
pervigilia agit, & ex illo ferre te dicis uterum.

Myrt. Ista me, Dorio, enecant, & maxime cum multa
te dedisse dicis, & pauperem propter me factum esse. Com-
puta enim ab initio inde omnia, quaecunque mihi attulisti.

Dor. Recte, Myrtale, computemus. Calceos e Sicyone
primum duarum drachmarum. Pone drachmas duas.

Myrt. Sed cubuisti apud me noctes duas.

Dor. Et cum venirem ex Syria, unguenti alabastrum e
Phoenice, duarum & hunc, ita me Neptunus, drachmarum.

Myrt. At ego tibi naviganti parvum illud amiculum, ad
femora modo pertinens, ut, dum remigas, haberes, quod
oblitus fuerat apud me Epiurus proreta, cum mecum cu-
buisset.

ΔΩΡ. Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίουρος πρῶν
ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὧ θεοί, τῆς μάχης. κρόμ-
μυα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ πέρκας
τέσσαρας ὅποτε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά
σοι. τί οὖν; καὶ ἄρτους ὀκτὼ ναυτικούς ἐν γυργάθῳ
ξηρούς, καὶ ἰσχάδων βίκον ἐκ Καρίας, καὶ ὕστερον ἐκ
Πατάρων σανδάλια ἐπίχρυσα, ὧ ἀχάριστε, καὶ τυρόν
ποτε μέμνημαι τὸν μέγαν ἐκ Γυθίου.

ΜΥΡΤ. Πέντε ἴσως δραχμῶν, ὧ Δωρίων, ταῦτα
πάντα.

ΔΩΡ. ὦ Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἀνθρώπος ἐδυνά-
μην, μισθοῦ ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω τοῦ
δεξιοῦ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπεροῶς; πρῶν δὲ ὅποτε Ἀφρο-
δίσια ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἔβηκα πρὸς τοῖν ποδοῖν Ἀφρο-
δίτης σοῦ ἔνεκεν ἀργυρᾶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑπο-
δήματα δύο δραχμὰς, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς

1 Ἐπίουρος) Proprium nomen. G.

Dor. Abstulit illud agnitum Epiurus nuper in Samo, post
multam, o Dii, rixam. Cepas autem ex Cypro & saper-
das quinque, & percas quatuor, cum e Bosporo appelle-
remus, tibi attuli. Quid ergo? & panes octo nauticos, in
reticulo fideos, & ficuum orcam e Caria, & nuper e Pa-
taris inaurata sandalia, ingrata mulier. Casei tandem recor-
dor magni e Gythio.

Myrt. Quinque forte drachmarum ista, Dorio, omnia.

Dor. Quantum nempe, Myrtale, vir nauta potui, mer-
cede conductus navigans. Nunc enim demum lateri remi-
gum dextro praefectus sum: & tu nos contemnis? Nuper
vero Aphrodisiis, nonne drachmam posui tua causa ad pe-
des Veneris argenteam? & iterum matri tuae ad calceos
drachmas duas: & huic Lydae saepe in manum nunc duo,

τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συντεθέντα, οὐσία ναύτου ἀνδρὸς ἦν.

ΜΥΡΤ. Τὰ κρόμμυα, καὶ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων;

ΔΩΡ. Ναί· οὐ γὰρ εἶχον πλείω κομίζεин, οὐ γὰρ ἀνῆρεττον, εἶγε πλουτῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ κε-Φαλίδα μίαν σκοροῶν ἐκόμισα πώποτε· ἡδέως δ' ἂν ἔμαθον ἅ τινά σοι παρὰ τοῦ Βιθυνοῦ τὰ δῶρα.

ΜΥΡΤ. Τοῦτ' ἄρα πρῶτον ὅρας τὸ χιτῶνιον; ἐκεῖνος ἐπρίατο, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον.

ΔΩΡ. Ἐκεῖνος; ἦδειν γὰρ σε πάλαι ἔχουσιν.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ὃν ἦδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν, καὶ σμαράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὶ, καὶ δάπνιδ' αἰ, πρῶν δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, οὐ σάνδαλα Παταρικὰ, καὶ τυρὸν Γυθιακόν, καὶ ΦληνάΦους.

ΔΩΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο οὐ λέγεις, οἷα ὄντι συγκαθεύ-

nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta, substantia nautae erat.

Myrt. Cepae & saperdae, Dorio?

Dor. Omnino: nec enim plura, quae afferrem, habui: nempe nec navigarem, si dives essem. Matri vero neque caput allii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quaenam tibi a Bithyno munera venerint.

Myrt. Hanc primum vides tunicam? Ille emit, & monile hoc crassius.

Dor. Ille? Quin olim te habuisse, novi.

Myrt. Quin, quod tu vidisti, multo erat tenuius, & Smaragdos non habuit: tum emit inares haece, & tape-rem: & nuper minas duas, & domus mercedem solvit pro nobis; non sandalia de Pataris, & caseum Gythiacum, & id genus nugas.

Dor. Sed illud non dicis, quali cum homine cubes? uxo-

δεις αὐτῶ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως ἀνα-
 Φαλαντίας, καὶ τὴν χροῖαν οἷος κάραβος· οὐδὲ τοὺς
 ὀδόντας αὐτοῦ ὀρᾷς; αἱ μὲν γὰρ χάριτες, ὧ Διοσκόρῳ,
 πολλαὶ, καὶ μάλιστα ὅποταν ἄδῃ, καὶ ἄβρὸς εἶναι θέ-
 λῃ, ὅνος αὐτολυρίζων Φασίν. ἀλλὰ ὄναιο αὐτοῦ, ἄξια
 γε οὔσα, καὶ γένοιτο ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ,
 ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιον τινα
 τῶν κατ' ἐμὲ, ἢ τὴν γείτονα ἡμῶν τὴν αὐλητρίδα, ἢ
 πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ὄρμους, καὶ διμναῖα μι-
 σθώματα, οὐ πάντες ἔχομεν.

MYRT. ὦ μακαρία ἐκείνη, ἢ τις ἐραστήν σε, ὦ
 Δωρίων, ἔξει. κρόμμνα γὰρ αὐτῇ οἴσεις ἐκ Κύπρου,
 καὶ τυρὸν, ὅταν ἐκ Γυθίου καταπλέῃς.

3 ὦ Διοσκόρῳ) Ὡς ναύτης τοῦ Διοσκόρου καλεῖ. οὗτοι γὰρ σα- 9 Δάπιδες) Τάπητες. παρὰ τὸ
 τῆρες ἐλέγοντο τοῖς πλέουσι. V. ἐν δαπέδῳ στράγγυσθαι. V.

rem duxit: supra quinquaginta omnino natus est, recal-
 vaster, & colore instar scarabaei. Neque dentes illius vi-
 des? Nam gratiae, boni Dioscuri! illius multae, praefer-
 tim cum canit & bellus esse vult, asinus ad lyram, aiunt.
 Sed fruaris illo; digna quidem es: & nascatur vobis puer
 patri similis. Ego vero & ipse inveniam Delphidem, aut
 Cymbalum quandam, mei ordinis mulierculam, aut vici-
 nam nostram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes ve-
 ro, & monilia, & binarum minarum mercedes, non omnes
 habemus.

Myrt. Beatam illam, quae amatorem te habebit, Do-
 rio! Cepas enim illi afferes ex Cyprio, & caseum, cum
 redibis e Gythio.

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

ΚΟΧΛ. ΤΙ δακρύεις, ᾧ Παρθενί, ἢ πόθεν κατεαγώτας τοὺς αὐλοὺς φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκάλης ἐρῶν, ἐρράπισέ με, αὐλήσασαν εὐρῶν παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τοὺς τε αὐλοὺς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖκον ἐκείνον τὸν Γόργον ἀπὸ τοῦ συμποσίου κατασπάσας τῶν τριχῶν, ἔπαιον περιστάντες αὐτός τε ὁ στρατιώτης, (Δεινόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ. ὥστε οὐκ οἶδα εἰ βιάσεται ὁ ἄνθρωπος, ᾧ Κοχλί, αἵμα

9 Ἐπεισπεσὼν) Γραι. ἐπεισπίσας. G. Lege ἐπεισπαίσας. Hoc addiderat Solan. continuo, adeo-

que dubie, num a se, an id in G. invenerit.

COCHLIS ET PARTHENIS.

Cochl. QUID ploras, Parthenis, aut unde fractas fers tibias?

Parth. Miles Aetolus, ille magnus amator Crocalae pul-
savit me, cum deprehendisset tibiis canentem apud Croca-
len, conductam a rivali ipsius Gorgo, & tibias mihi fre-
git, & mensam inter coenandum evertit, & craterem ir-
ruens effudit. Et rusticum illum Gorgon de convivio de-
tractum crinibus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles,
Dinomachus, puto, vocatur, tum illius commilito, ut ne-
sciam, viverene homo possit, mea Cochlis. Nam copiosus

τε γὰρ ἑρρύη πολὺ ἀπὸ τῶν ῥινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ἑλὼν ἐξώδηκεν αὐτοῦ, καὶ πελιδνόν ἐστιν.

ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἡ μέθη τις ἦν καὶ παρ-
οινία τὸ πρᾶγμα;

ΠΑΡΘ. Ζηλοτυπία τις, ὦ Κοχλὶ, καὶ ἔρως ἔκτο-
πος· ἡ Κροκάλη δὲ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ
βούλεται μόνος ἔχειν αὐτήν· ἐπεὶ μὴ ἐδίδου ὁ Δεινόμα-
χος, ἐκεῖνον μὲν ἀπέκλεισεν ἡκοντα, προσαρράξασά γε
αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγετο· τὸν Γόργον δὲ Οἰνόεα
τινὰ γεωργὸν εὐπορον ἐκ πολλοῦ ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν
ἄνθρωπον προσιεμένη, ἔπινε μετ' αὐτοῦ, καὶ μετὰ παρέλα-
βεν αὐλήσουσαν παρ' αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχαρῶντος τοῦ
πότου, ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς
δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησόμενος· ἡ Κροκάλη δὲ ἐκρότει, καὶ
πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τοσούτῳ δὲ κτύπος ἡκούετο, καὶ βοή,
καὶ ἡ αὐλὶος ἡράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπαισαν

de naribus profluxit sanguis, & facies illius tota intumuit
& livida est.

Cochl. Furitne homo, an ebrietas erat & vinolenta in-
fania?

Parth. Zelotypia quaedam, Cochlis, & amor immode-
ratus. Crocale autem duo, puto, talenta cum postulasset,
si solus habere ipsam vellet, non dante Dinomacho, il-
lum exclusit venientem, impaeta, uti dicebatur, illi ianua.
Gorgum vero, Oenoënsē quendam rusticum divitem,
suum olim amatorem, & bonum virum, admisit, quicum
biberet, me quoque ad canendum adhibita. Iam vero pro-
cesserat compotatio: ego Lydium quoddam sonabam: fal-
tandi causa iam surgere parabat, plaudente Crocale, rusti-
cus: laeta erant omnia; cum tibi subito exauditur tumul-
tus & clamor, & aulae porta effringitur. Et paulo post

ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί· καὶ ὁ Μεγαρεὺς ἐν αὐτοῖς· εὐθύς οὖν ἀνετέτραπτο πάντα, καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπατέϊτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλη δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγούσα παρὰ τὴν γείτονα Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ραπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθεῖρου, Φησὶ, κατεαγότας μοι τοὺς αὐλοὺς προσρίψας. καὶ νῦν ἀποτρέχω φράσσουσα ταῦτα τῷ δεσπότη· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς οὐρόμενός τινος Φίλους τῶν ἀστικῶν, οἱ παραδώσουσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα.

ΚΟΧΛ. Ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τούτων ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγεμόνες εἶναι καὶ χιλιάρχους λέγοντες, ἣν τι δοῦναι δέη, Περίμενον, Φασὶ, τὴν σύνταξιν, ἔστ' ἂν ἀπολαύω τῆς μισθοφορίας, καὶ ποιήσω πάντα. ἐπιτριβεῖεν δ' οὖν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' οὖν εὖ ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτοὺς τὸ παράπαν· ἀλιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ

irruunt octo iuvenes fane robusti, & inter illos iste Megarenfis. Statim ergo everfa omnia, Gorgos ipse, uti dixi, pulfatus, & humi iacens conculcatus est. Crocale, nescio quomodo, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat. Me vero colaphis caesam Dinomachus iubet in malam rem abire, & cum dicto impingit mihi fractas tibias: & nunc aufugio, nuntiatura haec meo hero. Abit vero etiam rusticus, urbanos quosdam amicos visurus, qui tradant Megarensem magistratibus.

Cochl. Isti fructus amorum istorum militarium, plagae & lites. Ceterum duces se ac tribunos cum dicant, si quid dandum sit, *Exspecta*, aiunt, *collectionem tributi militaris, dum stipendium percipiam, & faciam omnia*. Male pereant igitur superbi impostores. Recte sane ego istos omnino non admitto. Piscator mihi aliquis obtingat, aut nauta, aut ru-

γεωργὸς ἰσότημος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων πολλά· οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες οὗτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοι, ὦ Παρβενί.

ficus, aequus homo, parum adulandi gnarus, & multum afferens. At isti, qui suas cristas quatunt, & enarrant pugnas, *inanis sunt*, Parthenis mea, strepitus.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Ι Ο ΚΑΚΟΔΑΙΜΩΝ Περεγρίνος, ἡ (ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ Πρωτέως ἔπαθεν· ἅπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ μυρίας τροπὰς τραπόμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ ἐγένετο· τοσούτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἶχετο. καὶ νῦν ἐκεῖνος ἀπηνθράκωται σοι ὁ βέλτιστος κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν καὶ διαλαβεῖν ἐπειράβη ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας οὗτος τὴν πολυανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν

Ι ΠΕΡΕΓΡ.) Peregrini meminit in *Demonastis* vita, & in sequenti sermone. In hoc Dialogo Christianum nomen taxatur, quemadmodum etiam in *Philoparis*. Sed ille sermo alterius, quam Luciani, esse videtur. *Peregrinum* Gellius se Athenis vidisse ait, qui postea cognominatus est *Proteus*.

L. XII, c. II, virum gravem & constantem vocat. Immo meminit & *Ammianus Marcellinus* L. XXIX, de qua eius morte ait, eum Olympiis quinquennali spectaculo, pyra, quam sibi substruxerat, incensa, interiisse. Vocat ter *Protea*. G.

DE MORTE PEREGRINI.

LUCIANUS CRONIO SALUTEM.

Ι INFELIX ille Peregrinus, aut, ut ipse nominare se gaudebat, Proteus, ipsum illud Homericum Protei fatum subiit: gloriae enim causa cum fuisset omnia, & in mille se formas vertisset, denique etiam in ignem abiit; tanto nempe gloriae amore tenebatur. Iamque in carbones tibi vir optimus versus est Empedoclis exemplo, nisi quod ille effugere hominum oculos voluit, cum in crateras ipse se iiceret; at hic generosus homo, observata celebritatum

πανηγύρεων τηρήσας, πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπή-
 δησεν, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ
 τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμε-
 ρῶν τοῦ τολμήματος. Πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν σε 2
 γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύζῃ τοῦ γέροντος· μᾶλλον δὲ καὶ
 ἀκούω βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὡς τῆς ἀβελτηρίας,
 ὡς τῆς δοξοκοπίας, ὡς τῶν ἄλλων, ἀ λέγειν εἰώθαμεν περὶ
 αὐτῶν. σὺ μὲν οὖν πόρρω ταῦτα, καὶ μακρῶ ἀσφαλές-
 στερον. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν
 πολλῶ πληθεὶ τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά· ἐνίων μὲν ἀχθο-
 μένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τοῦ γέροντος. ἦσαν
 δὲ τινες, οἱ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῷ, ἀλλ' ὀλίγου
 δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγὼ σοι διεσπᾶσθην, ὥσπερ ὁ
 Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ Πενθεὺς
 ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Ἡ δὲ πᾶσα τοῦ δράματος δια- 3
 σκευή, τοῖάδε ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός γε ἦν, καὶ

1 Νήσας) Σωρεύσας. G.

16 Τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα) Οὐχ
 ὅτι ποιητὴς ἦν Περειγρίνος, διὰ τοῦτο

ποιητὴν γὰρ αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἐπεὶ
 δὴ τραγικὸν τι πρᾶγμα διεργα-
 σται μεγάλης συμφορᾶς αἰτίον ἐαυ-

Graecarum frequentissima, rogo exstructo maximo, tot
 testibus insiliit, cum rationem consilii sui non multis ante
 ipsum factum diebus apud Graecos reddidisset. Quare te
 videre mihi videor multum ridentem obefas viri senis na-
 res: vel potius audire clamantem, vah ineptias! vah ae-
 rumnosam gloriae cupiditatem! vah reliqua, quae dicere
 de talibus solemus. Ac tu quidem e longinquo ista & mul-
 to securius: at ego apud ipsum ignem, & prius adhuc in
 magna audientium multitudine ista dixi, graviter ferenti-
 bus quibusdam, quotquot amentiam senis admirarentur.
 Erant autem, qui & ipsi illum riderent. Sed parum ab-
 fuit, quin discerptus tibi fuisset a Cynicis, ut a canibus
 Actaeon, aut ipsius Pentheus consobrinus a Maenadibus.
 Totus autem actionis apparatus hic fuit. Ipsum auctorem

ἡλικά ἐτραγῶδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σοφοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς τὴν Ἥλιν ἀΦικόμην, διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν ἐπήκουον ἅμα Κυνικοῦ τινος, μεγάλη καὶ τραχεῖα τῇ Φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβωμμένου, καὶ ἅπασιν ἀπαξ ἀπλῶς λοιδορουμένου, εἴτα κατέληξεν αὐτῷ ἡ βοή ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ, πειράσομαί σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεύσαι, ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις αὐτοῖς παρα-
 4 στας βοῶσι. Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέγειν, ὡ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοὶ, καὶ θάλαττα, καὶ πατρώε Ἡράκλεις; Πρωτέα, τὸν ἐν Συρίᾳ δεθέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντακισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως ἐκβληθέντα, τὸν τοῦ Ἥλιου ἐπισημότερον, τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τοῦ βίου

τῶν, καὶ οἷα οἱ τραγαδιοποιοὶ γράφουσιν· διὰ τοῦτο καὶ διασκευῆς ἐμνημόνευσε σκηνικοῦ πράγματος,

καὶ αὐτὸν ποιητὴν εἶπεν, ὡς τοιαύτης τραγωδίας εἰσαγωγή. V.

fabulae nosse, qualis fuerit, quasque tota vita dederit Tragoedias, supra Sophoclem & Aeschylum. Ego vero cum primum veni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium illorum Cynicum quendam, magna atque aspera voce, consueta illa, & istam de trivio virtutem inclamantem, maledicentemque simpliciter omnibus. Tum exhibit illi clamor in Proteum: & quantum potero, studebo ipsa tibi illa, uti prolata sunt, referre. Tu vero agnosces nimirum, qui saepe clamantibus adfiteris. Proteum ergo, inquit, vanae cupidum gloriae dicere quisquam audet? o terra, & sol, & flumina, & mare, & familiaris Hercules! Proteum illum vinctum in Syria, illum condonantem patriae suae quinquies mille talenta? illum Romanorum urbe eiectum, sole illum insigniorem, illum, qui cum ipso certare possit Olympio. Sed quod

διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τινὲς τοῦτο ἀναφέρου-
 σιν. οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως; οὐ γὰρ Ἀσκληπιὸς καὶ
 Διόνυσος κεραυνῶ; οὐ γὰρ τὰ τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς
 εἰς τοὺς κρατῆρας; Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης, 5
 (τοῦτο γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο) ἡρόμην τινὰ
 τῶν παρεστώτων, τί βούλεται τὸ περὶ τοῦ πυρὸς, ἢ τί
 Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὁ δὲ,
 Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς Ὀ-
 λυμπιάσι. Πῶς, ἔφη, ἢ τίνος ἕνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπει-
 ρατο λέγειν ἑβόα δὲ ὁ Κυνικός, ὥστε ἀμήχανον ἦν ἄλ-
 λου ἀκούειν. ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ, ἐπαντλοῦντος αὐ-
 τοῦ, καὶ θαυμαστάς τινας ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ
 τοῦ Πρωτέως· τὸν μὲν γὰρ Σινοπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον
 αὐτοῦ Ἀντισθένη, οὐδὲ παραβάλλειν ἤξιον αὐτῷ, ἀλλ'
 οὐδὲ τὸν Σωκράτη αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν
 ἀμιλλαν. εἶτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῷ ἴσους πᾶσι φυλάττει

*per ignem educere se de vita decrevit, ad vanam gloriam non-
 nulli hoc referunt. Nonne enim sic Hercules? Non enim Aescu-
 lapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crate-
 ras Empedocles? Cum vero dixisset ista Theagenes, (hoc
 enim clamoso illi nomen erat) interrogo adstantium ali-
 quem, Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proteum Her-
 cules atque Empedocles? Ille, Non ita multo post, inquit, cre-
 mabit se ipse Proteus Olympüs. Quomodo, inquam, aut, qua
 de causa? Tum ille respondere parabat: clamabat autem
 Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audivi igitur pro-
 fundentem reliqua, & admirabiles quosdam dicendi exces-
 sus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem illum, aut
 illius magistrum Antisthenem, ne comparare quidem illi di-
 gnabatur, sed nec ipsum Socratem: Iovem potius ad cer-
 tamen illud provocabat. Deinde tamen visum illi est ae-
 quo aliquatenus fastigio utrumque fervare, atque ita ora-*

- 6 αὐτοὺς, καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν λόγον· Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δημιουργήματα ἐθεάσατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα· πλάσται δὲ καὶ τεχνίται, τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ ἡ Φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἄγαλμα τοῦτο οἰχήσεται, ὀχούμενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὀρφανούς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρώτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πᾶν ἐλκεῖν, καὶ τέλος ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν
- 7 Κυνικῶν τινες, παραμυθούμενοι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος εὐθὺς ἀναβαίνει, οὐ περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰθομένοις τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δῆλος ἦν νείοθεν αὐτὸ δρᾶν· εἴτα ἤρξατο ὧδέ πως· ἐπεὶ ὁ κατάρατος Θεαγένης τέλος τῶν μιαιωτάτων αὐτοῦ λόγων τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὖθις ἐγέ-

tionem finiit: Haec nempe duo, inquit, opera praestantissima spectavit orbis, Olympium Iovem & Proteum. Fictores & artifices alterius Phidias, alterius vero natura. At nunc de hominibus ad Deos hoc simulacrum abibit, investum igni, nobis relictis orphanis. Ista multo cum sudore ubi pronuntiaffet, ploravit ridicule, & crines sibi vellit, aliquantum tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gannientem adhuc Cynicum quidam velut consolantes abducunt. Post hunc vero alius statim escendit, dilabi multitudinem non passus, sed ardentibus adhuc prioribus extis infundens libamina. Ac primo quidem multum risit, quod ex imis illum praecordiis facerē, appareret. Tum ita fere exorsus est: Quandoquidem execrabilis ille iste Theagenes finem impurissimae orationis suae Heracliti fecit lacrimas; ego e contrario a Democriti risu incipiam, & denuo risit tantum, ut etiam nostrum plu-

λα ἐπιπολὺ, ὥστε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον
ἐπεσπάσατο. Εἴτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἡ τί γὰρ ἄλ- 8
λο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκούοντας μὲν οὕτω γε-
λοίων ῥήσεων, ὁρῶντας δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίου
καταπτύστου ἕνεκα, μονονουχὶ κυβιστῶντας ἐν τῷ μέ-
σῳ; ὡς δὲ εἰδείητε οἷόν τι τὸ ἀγαλμὰ ἐστὶ τὸ καυδήσθ-
μενον, ἀκούσατέ μου, ἐξαρχῆς παραφυλάξαντος τὴν
γνώμην αὐτοῦ, καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος ἕνια δὲ παρὰ
τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἐπυνθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν
ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτόν. Τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλά- 9
σμα καὶ δημιουργημα, ὃ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ
εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἄλους,
μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέ-
λους ἀλόμενος διέφυγε, ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμέ-
νος· εἴτα μεираκιὸν τι ὠραῖον διαφθεύρας, τρισχιλίων
ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς, πενήτων ὄντων,

5 Κυβιστῶντας) Κυβεύοντας. G.
Lege κολυμβῶντας.

14 Διέφυγε, ραφανίδι) Τοῦς μοι-
χοὺς γὰρ τοιαύτην ἀποτίνειν τοῖς

παλαιῶς ἔθος ποιῆν. ἐπὶ γὰρ ἑάλω
μετὰ πολλὰς τὰς ἄλλας, τελευτῶν-
τες, ραφανίδα τῇ πυγῇ τοῦ μοιχοῦ
πάγυ ἀύρην ἐνεῖρον. V.

res ad risus societatem pertraheret. Dein se convertens,
Aut quid enim aliud, inquit, viri, faciendum est, ubi audimus
dictiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes despuendae
cuiusdam gloriolae causa tantum non saltare in caput in publi-
co? Ut autem sciat, quale simulacrum sit iam comburendum,
me audite, qui diligenter observavi illius animum, & vitam ex-
ploravi: quaedam vero de civibus istius exquirendo cognovi, iis-
que, qui necessitate quadam recte istum nosse debebant. Hoc enim
fictum naturae manibus simulacrum, hic Polycleiti canon, cum
ad virilem aetatem pervenisset, in Armenia deprehensus in adul-
terio plagas accepit sane multas, ac tandem saltu de tegulis ef-
fugit, obturatum raphano podicem auferens. Deinde adolescen-
tulum formosum cum corrupisset, tribus millibus redemit se &

10 μὴ ἐπὶ τὸν ἀρμωστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐάσειν μοι δοκῶ· πηλὸς γὰρ ἔτι ἀπλαστός ἦν, καὶ οὐδέπω ἐντελὲς ἄγαλμα ἡμῖν ἐδεδημιούργητο. αἱ δὲ τὸν πατέρα ἑώρασε, καὶ πάνυ ἀκούσαι ἄξιον, καί τοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέροντα, οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἢ ὀγδωκῶντα. εἶτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, Φυγὴν αὐτοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων.

11 Ὅτε περ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν συγγενόμενος. καὶ τί γὰρ; ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ διασάρχης, καὶ ξυναγωγὸς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν βιβλῶν τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διεσάφει, πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκείνοι ἡγούντο,

9 Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν. Ὁ θαυμαστὸς μὲν οὖν, ὃ μισαρεῖ, καὶ πάντος ἐπέκεινα θαύματος· εἰ

καὶ σοὶ τυφλῷ ὄντι καὶ ἀλαζόνι τὸ κάλλος αὐτῆς ἀνεπίσχεπτον καὶ ἀθέατον. V.

parentibus pueri pauperculis, ne ad Praesidem Asiae deduceretur. Haec, & quae sunt in hoc genere, placet omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum inde perfectum nobis simulacrum effectum fuerat. Quae autem patri fecerit, audire omnino operae pretium est. Quamquam nostis omnes & audistis, ut senem suffocaverit, non passus illum ultra sexaginta annos iam senescere. Deinde cum pervulgatum esset facinus, exsilio a se damnatus obravit aliam alia terra permutans. Quo quidem tempore etiam admirabilem Christianorum sapientiam edidicit, in Palaestina cum sacerdotibus illorum & scribis versatus. Et, quid multa? Brevi tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propheta ipse, & chori illorum praeful, & concionator, & solus omnia. Ac librorum alios interpretatus est, ac declaravit, multos ipse conscripsit: itaque Dei instar ipsum habebant, & utebantur legis-

καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο, καὶ προστάτῃ ἐπέγραφον. τὸν μέγαν γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσιν ἄνθρωπον, τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καὶ τὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸν βίον. Τότε δὲ καὶ συλληφθεὶς 12 ἐπὶ ταύτῃ ὁ Πρωτεύς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμοτήριον. ὅπερ καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα περιεποίησε πρὸς τὸν ἐξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἑρῶν ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκίνουν, ἐξαρκάσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἴτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἤγε ἄλλη θεραπεία πᾶσα οὐ παρέργως ἀλλὰ ζῶν σπουδῇ ἐγγίνετο· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἦν ὁρᾶν παρὰ τῷ δεσμοτηρίῳ περιμένοντα γραῖδια, χήρας τινάς, καὶ παῖδια ὀρφανά· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάβευδον ἔνδον μετ' αὐτοῦ. διαφθείροντες τοὺς δεσμοφύλακας· εἴτα δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο, καὶ ὁ

2 Σέβουσι τὸν ἄνθρωπον) Τὸν ἀληθῆ Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ παντός, ὃ λῆρε, ποιητὴν. V.

latore, & suum scribebant antifilem. Nempe magnum illum adhuc venerantur hominem, illum cruci in Palaestina, ob introducta in vitam haec mysteria, affixum. Tum quidem deprehensus eo in crimine Proteus in vincula coniectus est: quae ipsa res non parvam illi futurae vitae dignitatem conciliavit, & praestigiarum gloriaeque studium, quae iam ante amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat, ministerium omne reliquum non obiter, sed summo studio peragebatur. Et mane quidem statim videres praeflo esse ad carcerem vetulas, viduas quasdam & orphanos. Qui vero honoratiores illorum, ii etiam, corruptis carceris custodibus, intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae inferebantur collaticiae, & sacri illorum libri recitabantur, & praeclarus ille Peregrinus

βέλτιστος Περεγρίνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο) καινός
 13 Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο. Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν
 Ἀσία πόλεων ἐστὶν, ὧν ἤκόν τινες τῶν Χριστιανῶν
 στελλόντων ἀπὸ τοῦ καινοῦ, βοηθήσαντες, καὶ ξυναγο-
 ρεύσαντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον
 δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον γένηται,
 δημόσιον. ἐν βραχεὶ γὰρ, ἀφειδοῦσι πάντων, καὶ δὴ καὶ
 τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἦκε χρήματα παρ' αὐτῶν
 ἐπὶ προφάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσθεν οὐ μικρὰν ταύ-
 την ἐποίησατο. πεπείκασι γὰρ αὐτοὺς οἱ κακοδαίμονες,
 τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν αἰεὶ
 χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ
 ἐκόντες αὐτοὺς ἐπιιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομο-
 βέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν
 ἀλλήλων· ἐπειδὴν ἅπαξ παραβάντες, Θεοὺς μὲν τοὺς
 Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσονται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον

15 Τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσαν-
 ται) Μικρὰ κεφαλὴ, οὗς πρὸ βρα-
 χέως ἀετοὺς καὶ ταύρους καὶ χρυ-
 σοὺς εὐσιῶν καὶ ὄρμων ἀξίους, καὶ
 μὲν καὶ τὸν ἄλλον ὃν κατέχευας λῆρον

περὶ τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν, νῦν τοὺς
 τοιοῦτους οὐκ ἀξίους φῆς παραβά-
 σεας. V.

16 Τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον) Οἷα
 ληρεῖς, ὃ κατάρατε, κατὰ τοῦ σω-

(hoc enim adhuc tum nomine censebatur) novus ab illis diceba-
 tur Socrates. Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Chri-
 stianorum missu publico, venere quidam, adiuturi virum, & ad-
 vocati eius futuri, consolaturique. Incredibilem enim alacritatem
 ostendunt, si quid tale fiat publice. Ut enim breviter dicam, nul-
 li rei parcunt. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venere
 vinculorum causa pecuniae, eumque reditum habuit sibi non me-
 diocrem. Persuaserunt enim sibi miseri, in universum quidem se
 futuros esse immortales, & perpetuo tempore victuros: unde etiam
 contemnunt mortem vulgo, suaeque se sponte occidendos praebent.
 Deinde vero primus illis legislator persuasit, omnes esse invi-
 cem fratres, postquam semel transgressi, Graecos Deos abnegave-
 rint, adoraverint autem affixum illum cruci suum Sophistam, at-

ἐκεῖνον σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τοὺς ἐκείνου νόμους βιῶσι. καταφρονοῦσιν οὖν ἀπάντων ἐξίσης, καὶ κοινὰ ἡγοῦνται, ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἦν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτοὺς γόης, καὶ τεχνίτης ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐν βραχεὶ ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών. Πλὴν ἀλλ' ὁ 14 Περεγρίνος ἀφείδῃ ὑπὸ τοῦ τότε τῆς Συρίας ἄρχοντος, ἀνδρὸς Φιλοσοφία χαίροντος, ὃς συνεῖς τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δόξαν ἐπὶ τούτῳ ἀπολίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν, οὐδὲ τῆς κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῷου Φόνου ἔτι Φλεγμαῖνον, καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπανατεινομένους τὴν κατηγορίαν. διήρπαστο δὲ τὰ πλείστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτοῦ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἀγροὶ ὅσον εἰς πεντεκαί-

πῆρος Χριστοῦ; ὅς σε καὶ τούτου ἐνεκεν, ἀθανάτω παιαδῶσει κολάσει, ὡς παραβάτην, καὶ τὰ ἡμέτερα διασύροντα. ὦ τῆς ἀπεράντου συγχύσεως

καὶ βδελυρίας πάσης γεμούσης εὐτραπείας, μισρὲ, καὶ ἀκάθαρτε, ἀλλότριε τῆς ζωῆς, καὶ μέτοχε τῆς αἰωνίου κολάσεως. V.

que ex ipsis legibus vivunt. Quare omnia reliqua aequè con-
temnunt, & arbitrantur communia, quae quidem nullo idoneo ar-
gumento receperunt. Si quis ergo ad illos veniat impostor, &
callidus homo, & uti rebus qui sciat, illicet brevi statim tempore
dives factus homines imperitos albis dentibus deridet. Verum Pere-
grinus ab eo, qui tum praesidebat Syriae, dimissus est, viro, qui
philosophiam amaret, quique, intellecta istius amentia, eumque
mortem optaturum, uti famam eo nomine relinqueret, hominem,
ne dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam rever-
sus deprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam,
& multos accusationem intentantes. Verum etiam pleraeque ipsius
opes per illam peregrinationem direptae fuerant, solis relictis agris

δεκα τάλαντα ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία τριάκοντά του
 τάλαντων ἀξία, ἣν ὁ γέρον κατέλιπεν, οὐχ ὥσπερ ὁ
 παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσού-
 του γὰρ οὐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε συν-
 αὐτῇ τὰς γειτνιώσας παραλαβοῦσα, πρᾶθει ἂν, αὐ-
 τοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρα-
 15 σκευῇ. Ἀλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἐγκλημα θερ-
 μὸν ἦν, καὶ ἐώκει οὐκ εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαι τις
 αὐτῶ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἡγανάκτει, χρηστὸν,
 ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθοῦντες, οὕτως ἀσε-
 βῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Πρωτεύς πρὸς ἅπαν-
 τα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίν-
 δυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν
 Παριανῶν, (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πιναρὸν ἡμπεί-
 χετο, καὶ πήραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ
 ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἐσκεύαστο.) τοιοῦτος οὖν

4 Τῶν Παριανῶν πόλις) Παριανὸς ὡς ἔοικεν Περεγρίνος, ἀπὸ Πάρου
 τῆς νήσου. V.

quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex,
 substantia, triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille,
 ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec universa Pa-
 rianorum urbs, si vicinas sibi quinque alias assumat, forte ven-
 datur, ipsis cum hominibus, & pecudibus, & apparatu reliquo.
 Verumtamen accusatio illa & crimen adhuc calebat, videbatur-
 que futurum, ut non ita multo post aliquis contra illum consur-
 geret. Et maxime ipse indigne ferebat populus, bonum senem,
 uti dicebant, qui viderant, impie adeo perüsse lugentes. At sa-
 piens iste Proteus ad haec omnia videte quid invenerit, & qua
 ratione effugerit periculum. Progressus nempe in Parianorum con-
 cionem, (iam autem comam aluerat, & pallium induerat sordi-
 dum, & suspenderat peram, & in manu fustis erat, & tragicum
 omnino habitum sumserat.) Sic ergo in conspectum illorum prod-

ἐπιφανείς αὐτοῖς, ἀφείναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακα-
ρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦ-
το ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς δια-
νομᾶς κεχηνότες, ἀνέκραγον εὐθύς ἕνα Φιλόσοφον, ἕνα
Φιλόπατριν, ἕνα Διογένην καὶ Κράτητος ζηλωτὴν. οἱ δὲ
ἐχθροὶ ἐπεφίμωσαν. καὶ εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνησθῆαι
τοῦ Φόνου, λίθοις εὐθύς ἐβάλλετο. Ἐξῆι οὖν τὸ δεύτερον 16
πλανησόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τοὺς Χριστιανούς ἔχων,
ὕφ' ὧν δορυφορούμενος, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρό-
νον μὲν τινα οὕτως ἐβόσκετο. εἴτα παρανομήσας τι καὶ
ἐς ἐκείνους, (ὥσθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίαν τῶν ἀπορ-
ρήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσιεμένων αὐτῶν ἀπορούμενος,
ἐκ παλινωδίας ὤρετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ
κτῆματα, καὶ γραμματεῖον ἐπιδόου, ἡξίου ταῦτα κο-
μίσασθαι, κελεύσαντος βασιλέως. εἴτα τῆς πόλεως

15 Εἴτα τῆς πόλεως ἀντιπροσβευ-
σαμένης) Καὶ πῶς, εἰ πατραλίας
Περεγρίνου, οὐκ ἀντεκλήθη παρὰ
πᾶν Παριανὸν τῆς πατροκτονίας,
ἀπαιτουμένων τῶν διὰ τὴν πατρο-

κτονίαν, ὡς ἔφη, ἀφειμένων τοῖς
ἀγρῶν; ἀλλ' εἰς πάντας συκοφαν-
τεῖς, πάσης ἀρετῆς σκᾶπτα, καὶ
διαβολῆ. V.

iens, *permittere se ait, ut universa patris sui felicitis memoriae
substantia sit publica. Hoc ut populus audivit, homines paupe-
res & inhiantes largitionibus, statim exclamant, Unum sapien-
tiae, unum patriae amatorem! unum Diogenis & Crate-
tis aemulum! Inimicis autem os iam obturatum erat, & si quis
caedis iniicere mentionem conaretur, lapidibus statim petebatur.
Iterum ergo in aliud exsilium atque errorem egressus est, satis
luculenti viaici instar habens Christianos, quorum satellitio in-
structus copiis omnibus abundabat. Atque aliquamdiu ita aleba-
tur. Deinde migratis etiam illorum legibus, visus enim, puto,
fuerat prohibito illis cibo uti; cum non amplius eum admitterent,
ad indigentiam redactus aequum censebat, retractata donatione,
a civitate repetere bona sua: datoque libello, recipere illa Impe-
ratoris iussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum a civitate*

ἀντιπρεσβευσαμένης, οὐδὲν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν
ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μηδενὸς καταναγκάσαν-
17 τος. Τρίτῃ ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον παρὰ τὸν
Ἀγαθόβουλον, ἵνα περὶ τὴν θαυμαστὴν ἀσκήσιν διήσκη-
το, ἑυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ
πληρῶ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῶ δὲ τῶν περιεστώτων δή-
μῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο κα-
λούμενον ἐπιδεικνύμενος. εἴτα παίαν, καὶ παιόμενος
νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα
18 θαυματοποιῶν. Ἐκεῖθεν δὲ οὕτω παρσκευασμένος, ἐπὶ
Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβάς τῆς νεῶς, εὐθύς ἐλοιδο-
ρεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πραότατον αὖ-
τὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα,
ἐκείνῳ γὰρ, ὡς εἶκος, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν,
καὶ οὐκ ἡξίου Φιλοσοφίαν ὑποδυόμενόν τινα κολάζειν ἐπὶ
ρήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην τινὰ τὸ λοιδορεῖσθαι πέ-

7 Ἀναφλῶν) Ἀναφλῶν λέγεται
μακάπτειν τὸ αἰδοῖον, καὶ ὑποσύρειν
τὸ καλύπτον τὴν βάλανον δέρμα.
i. e. masturbari. G.

12 Καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ)
Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀντανῖνον, οἵμαι
λέγει. V.

legatis, frustra fuit, iussusque in his, quae nemine cogente con-
stituisset, manere. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum
peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitatio-
nem suscepit, ut rafa dimidia capitis parte, oblita luto facie,
in multo circumstantium populo, fricando pudendo, illud quod in-
differens ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse,
vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vehementiora
etiam spectacula ederet. Hinc autem sic instructus navigavit in
Italiam, & egressus navi maledicere statim coepit omnibus, Im-
peratori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo
maiori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, cu-
rabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae
larvam indutum propter verba punire, eum praesertim, qui sibi

ποιημένον. τούτω δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ηὐξά-
νετο. παρὰ γοῦν τοῖς ιδιώταις καὶ περίβλεπτος ἦν ἐπὶ
τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ
σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμέτρως ἐντρύφοντα τῷ πράγ-
ματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιούτου Φιλοσόφου.
πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ, καὶ διὰ στόματος
ἦν ἅπασιν, ὁ Φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν
ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθείς. καὶ προσήλαυε κατὰ τοῦτο
τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίῳνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις
ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. Οὕτω δὲ ἐπὶ τὴν 19
Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἡλείοις ἐλοιδορεῖτο, ἄρτι δὲ
τοὺς Ἕλληνας ἐπείθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις,
ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι προὔχοντα, διότι
καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδαρ
ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψῃ ἀπολλυ-

8 Τούτῳ τῷ Μουσωνίῳ) Κυρι-
κοὶ καὶ οὗτοι, ἢ καὶ ἄλλως φιλό-
σοφοι ἐλέγχειν ἔργον ποιημένοι.
Ἐπικτήτων μὲν οὖν Στοιχὸν οἶδα,
Δίῳνα δὲ τὴν Προυσάα, ᾧ καὶ

ἐπώνυμον ὁ Χρυσόστομος, δὲ καὶ
λέγους ἐκδέδωκε ἱκανούς, σπου-
δαίους τῷ ὄντι καὶ παντοίας ἀφε-
λείας μεστούς. V.

artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama
crevit. Apud imperitos enim propter ipsam hanc amentiam erat
conspicuius, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petu-
lanter ea in re gerentem eiecit, praefatus, non indigere urbem
tali philosopho. Verum enimvero hoc ipsum celebriorem reddidit,
cum in ore esset omnium philosophus propter dicendi fiduciam &
nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum admovit hominem
ad Musonium, & Dionem, & Epictetum, & si quis alius simili
conditione fuit. Ita certe in Graeciam cum venisset, iam Elien-
sius maledicebat: iam suadebat Graecis, uti arma contra Ro-
manos caperent: iam virum doctrina pariter & dignitate eminen-
tem, quod praeter cetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut
aquam perduceret Olympiam, & prohiberet, ne porro sui perirent

μένους τοὺς πανηγυριστὰς, κακῶς ἡγόρευεν ὡς κατα-
 θηλύναντα τοὺς Ἕλληνας, δέον τοὺς θεατὰς τῶν Ὀλυμ-
 πίων διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ Δία γε καὶ ἀπο-
 θνήσκειν πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἱ τέως
 διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ χωρίου, ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλα-
 ζον· καὶ ταῦτα ἔλεγε, πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ
 μικροῦ κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε
 μὲν ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εὔρε τὸ μὴ
 20 ἀποθανεῖν. Ἐς δὲ τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινα διὰ
 τεττάρων ἐτῶν συνθεῖς τῶν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς
 Ἕλληνας ἔπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ
 ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς τότε φυγῆς. ἥδη δὲ ἀμελούμενος
 ὑφ' ἀπάντων, καὶ μηκέθ' ὁμοίως περίβλεπτος ὢν, ἔω-
 λα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύνατο,
 ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν,
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει, οὔπερ ἐξαρχῆς
 ὀριμὴν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε, τὸ τελευταῖον τοῦτο

spectatores, maledictis incessabat, velut qui effeminaret Graecos;
 cum deceret sitim ferre spectatores Olympiorum, quin, ita me Iup-
 piter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum pro-
 pter regionis siccitatem, in magna multitudine frequentes erant.
 Et haec dicebat bibens ipse de eadem aqua. Cum vero parum abes-
 sent, quin lapidibus illum, concursu omnium facto, obruerent:
 tum ad Iovem confugiens vir fortis, mortem evitavit. Olympia-
 de proxima, orationem quatuor interiectis annis a se compositam
 ad Graecos attulit, laudem eius, qui aquam perduxit, & fugae
 superioris excusationem. Sed cum iam negligeretur ab omnibus,
 nec amplius ita conspicuus esset; obsoleta quippe erant omnia,
 nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes,
 atque admirandum se conspiciendumque praeberet, cuius rei ab
 initio inde vehementer cupidus fuerat: ultimum hoc de rogo faci-

τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ δέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθύς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τοῦτιον καύσων ἑαυτόν. Καὶ νῦν αὐτὰ 21
 ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς Φασι, βόθρον ὀρύττων, καὶ ξύλα συγκομίζων, καὶ δεινὴν τινα τὴν καρτερίαν ὑπὸ σκηνῶν. ἐχρῆν δέ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν τὸν θάνατον, καὶ μὴ δραπετεῦειν ἐκ τοῦ βίου. εἰ δὲ καὶ πάντως διέγνωστό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μηδὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἑτερόν τινα θανάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δήποτε οὐχὶ κατὰ σιγὴν ἐλόμενος ὅρος εὐδενόρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε μόνος, ἓνα τινὰ, οἷον Θεαγένῃ τούτῳ, Φιλοκτήτῃν παραλαβάν; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανηγύρεως πληθούσης, μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσῃ ἑαυτὸν, οὐκ ἀνάξιος ᾖν, μὰ τὸν Ἡρακλέα, εἴγε χρὴ καὶ τοὺς πατραλοίας, καὶ τοὺς ἀθέους, δίκας διδόναι τῶν ταλμημάτων καὶ κατὰ τοῦτο πᾶν ὅψε δρᾶν αὐτὸ ἑοί-

nus meditari coepit: sparsitque famam inter Graecos a superioribus statim Olympiis, se futuro tempore se crematurum. Et nunc eadem portenta agitat, fodienda, ut aiunt, fossa, comportandis lignis, & mirifica quodam fortitudine pollicenda. Oportebat autem, arbitror, primum quidem exspectare mortem, non aufugere de vita: sin vero omnino mori illi decretum sit, non igne uti, neque tragico illo apparatu, sed alio mortis genere, cum sexcenta sint, delecto, discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quidam amat, quid tandem non silentio eligens silvofum montem, in illo se cremat solus, uno quodam Philoctete, verbi causa hoc Theagene, assumpto? At ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in scena se affabit, non indignus, Mehercule! siquidem patricidas atque atheos poenas dare facinorum fas est, & hoc quidem

κεν, ὃν ἐχρῆν πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἀπαξ χανόντα πρὸς τὴν Φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τόδε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὥς οὐδεὶς ὀξύτερος ἄλλος θανάτου τρόπος τοῦ διὰ πυρός· ἀνοῖξαι γὰρ δεῖ μόνον

- 22 τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθνάναι. Τὸ μέντοι θεάμα ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὥς σεμνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καϊόμενος ἄνθρωπος, ἔμβα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους ἀποδύσκοντας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὥς καὶ πάλαι θέλων τις ἑνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τούτου, ἐνέπηρσε τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεῶν. τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ, τοσούτος ἔρωσ τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ. Καίτοι, Φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων αὐτὸ ὄρεται, ὥς διδάξειεν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἡδέως ἀν' ἐροίμην οὐκ ἐκεῖνον, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ τοὺς κακούργους βούλοισθε ἀν' μαθητὰς αὐτοῦ γενέσθαι τῆς καρτερίας

2 Ἀπαξ χανόντα) Γραι. χανέντα. G.

respectu tarde sane illud facere videtur, quem olim oportebat Phalaridis tauro inclusum digna dedisse supplicia, non semel hausta ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius igni genus mortis. Licet enim os aperire, & statim mori. Verum ideo, puto, hoc excogitat spectaculum, quasi magnificum sit homo in loco sacro combustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religionem licet. Sed nolis, puto, etiam olim aliquem, qui nobilis cuperet fieri, cum aliam eius rei consequendae rationem non haberet, Ephesiae Dianae aedem incendiisse. Tale quid & iste excogitat: tantus illi famae amor insedit. Quamquam dicit, se hominum gratia hoc facere, ut mortem contemnere illos doceat, & terribilia sustinere. Ego vero lubens interrogaverim non illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imitatores illius fortitudinis fieri, & mortis con-

ταύτης, καὶ καταφρονεῖν θανάτου, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιούτων δειμάτων. ἀλλ' οὐκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουλευθεῖτε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεὺς τοῦτο διακρίνει, καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ πονηροὺς οὐ φιλοκινδυνωτέρους καὶ τολμηροτέρους ἀποθανεῖ; Καίτοι δυνατόν 24 ἔστω ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι τοὺς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὀφομένους τὸ πρᾶγμα· ὑμᾶς δ' οὖν αὖθις ἐρήσομαι, δεῖξαισθ' ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τοῦτο ἡρόμην, ὅπου μὴδ' αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἂν; τὸν οὖν Θεαγένη τοῦτο μάλιστα αἰτιάσαιτο ἂν τις, ὅτι τᾶλλα ζηλῶν τάνδρῳ, οὐχ ἔπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς φησιν, ἀπιδόντι, δυνάμενος ἐν βραχεῖ πανευδαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πήρᾳ, καὶ βάκτρῳ, καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ τὰῦτα μὲν ἀσφαλῇ καὶ ῥάδιᾳ, καὶ παντὸς ἂν εἴη· τὸ τέλος δὲ, καὶ τὸ κεφά-

temnendae, & vivicomburii, & terrorum similibus? Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo ergo discernit illud Proteus, ut bonos iuvet, malos non amantiore periculi & audaciores faciat? Quamquam ponamus, fieri posse, huc ut soli veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint. At ego vos rursus interrogabo, Velitisne, vestros liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit? Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod cetera viri imitatus, non sequitur hac parte magistrum, & ad Herculem, ut ait, abeunti se adiungit comitem, cum possit brevi tempore beatus undique fieri, modo praeceptis in ignem se deiciat. Neque enim in pera, & baculo, & pallio aemulatio inest: securi ista, facilia, & uniuscuiusque fuerint. At finem & caput aemu-

λαιον χρή ζηλοῦν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν σύκινων,
ὡς ἐνὶ μάλιστα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ
πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλέους, καὶ Ἀσκληπιοῦ,
ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὁρᾶν
ἐστὶν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ
διὰ τοῦ καπνοῦ ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἀν γένοιτο.
25 Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι
τοιούτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου
αἵματος, ὡς Φησὶν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος
δὲ, τίνος αἰτίας ἔνεκεν ἐμβάλλει Φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ
πῦρ; νῆ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξεται, καθάπερ
οἱ Βραχμᾶνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἡζίου Θεαγένους εἰκά-
ζειν, ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἰναί τινας μωροὺς καὶ
κενοδόξους ἀνθρώπους. ὁμῶς δ' οὖν καὶ ἐκείνους μιμεί-
σθω. ἐκεῖνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησί-
κριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμε-
νόν, Φησιν, ἀλλ' ἐπειδὴν νήσωσι, πλησίον παραστάν-

lari oportet, & rogo e ficulneis codicibus, quantum potest viridi-
bus, composito, suffocandum se fumo praebeere. Nam ignis ipse
non Herculis modo est & Aesculapii, sed sacrilegorum etiam &
homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos istuc pati. Qua-
re fumo melius est: proprium enim vestrum fuerit. Alioquin ipse
Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus
fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait Tragoedia, exederetur. At
hic cuius rei causa in ignem se coniicit? Per Iovem! ut patien-
tiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparandum Thea-
genes iudicavit, quasi non possent in India etiam esse stulti qui-
dam & inanis gloriae cupidi homines. Attamen vel hosce ae-
muletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut Onesicritus narrat
Alexandri gubernator, qui ardentem vidit Calanum, sed rogo ex-
strueto prope adstantes immoti ustulari se patiuntur: tum conscen-

τες ἀκίνητοι, ἀνέχονται παροπτάμενοι, εἴτ' ἐπιβάντες
κατὰ σχῆμα, καίονται, οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες
τῆς κατακλίσεως. οὗτος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνή-
ξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος
μὴ ἀναπηδήσεται αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ ὅπερ
Φᾶσι, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ ἐν βόθρῳ
τὴν πυρὰν. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι Φασιν αὐ- 26
τὸν, καὶ τινα ὀνείρατα διηγείσθαι, ὡς τοῦ Διὸς οὐκ ἑῶν-
τος μιαίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρρείτω τούτου γε ἐνε-
κα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν, ἥ μὴν μηδένα τῶν θεῶν
ἀγανακτήσειν, εἰ Περεγρῖνος κακῶς ἀποθάνοι. οὐ μὴν
οὐδὲ ράδιον αὐτῷ ἔτ' ἀναδύναι. οἱ γὰρ συνόντες κύνες παρ-
ορμῶσι, καὶ συναθροῦσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκκαίουσι τὴν
γνώμην, οὐκ ἑῶντες ἀποδειλιᾶν ὧν εἰ δύο συγκατασπά-
σας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρὰν, τοῦτο μόνον χάριεν ἐργάσαι-
το. Ἦκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεύς ἔτι καλεῖσθαι ἀξιοῖ, 27

so rogo, servato eodem habitu, cremantur, ne paulum quidem im-
mutantes de suo decubitu. Iste vero, quid magnum, si iniectus
statim moriatur, ubi correptus ab igne fuerit? Nec illud non li-
cet sperare, futurum, ut resiliat vel semiustulatus, nisi illud ma-
chinetur, quod facere illum aiunt, ut profundus fiat atque in
fossa rogos. Sunt autem, qui dicant, illum mutare velle senten-
tiam, & somnia enarrare quaedam, quasi non sinat Iuppiter lo-
cum sacrum pollui. Sed bono potest esse animo, ad hoc quidem
quod attinet. Ego enim sacramentum dare paratus sum, Deo-
rum indignaturum esse neminem, si mala morte Peregrinus mo-
riatur. Quin nec facile est illi retrahere. Nam qui cum illo sunt
canes, incitant hominem, & una in ignem contrudunt, & ani-
mum illius subinde incendunt, nec metu resilire illum patiuntur.
Quorum si duobus secum detraclis in ignem incidat, hoc solum
lepidum opus fecerit. Audio vero, illum nec Protea vocari velle

- ἀλλὰ Φοῖνικα μετανόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται, πορρωτάτα γῆρας προβεβηκώς. ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμούς τινας διέξεισι παλαιούς δὴ, ὡς χρεῶν εἶναι δαίμονα νυκτοΦύλακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βαρμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων.
- 28 Καὶ, μὰ Δία, οὐδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις εὐρεθήσεσθαί τινας τοὺς καὶ τεταρταλίαν ἀπηλλάχθαι δι' αὐτοῦ φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχημέναι τῷ δαίμονι τῷ νυκτοΦύλακι· οἱ κατάρτοι δὲ οὔτοι μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται. διότι καὶ Πρωτεὺς ἐκεῖνος ὁ Διὸς, ὁ προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, μαντικὸς ἦν. μαρτύρομαι δὲ, ἢ μὴν καὶ ἱερέας αὐτοῦ ἀποδειχθήσεσθαι, μαστίγων, ἢ καυτηρίων, ἢ τινος τοιαύτης τερατουργίας, ἢ καὶ, νῆ Δία, τελετὴν τινα ἐπ' αὐτῷ στήσεσθαι νυκτέριον, καὶ
- 29 δαδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ. Θεαγένης δὲ ἑναγχος, ὡς μοί

amplius, sed Phoenicis nomen pro suo sibi adscivisse, quod etiam Phoenix, Indica avis, ingredi rogi dicitur, ubi ad extremam senectutem provecta est. Verum etiam rumores spargit, & oracula quaedam vestuta refert, in fati esse, ut noctis custos genius ipse evadat: ac manifestum est, altaria illum concupiscere, & futurum sperare, uti stet aureus. Neque vero, per Iovem, abhorret, in magna dementium multitudine inventum iri, qui quartana se per ipsum liberatos dicant, & noctu sibi occurrisse noctis illum custodem genium. Exsecrabiles autem isti illius discipuli, etiam oraculum, puto, & adytum in rogo illius machinabuntur, propterea quod Proteus ille Iovis filius primus huius nominis auctor vates fuit. Testor autem, sacerdotes etiam illius constitutum iri, flagrorum, aut ustulationum, aut prodigiosarum id genus actionum: vel, per Iovem, mysteria quaedam institutum iri nocturna, & facum gestationem circa rogi. Theagenes autem nuper, ut

τις τῶν ἐταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη προει-
ρηκέναι περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν·

Ἄλλ' ὁπότεν Πρωτεὺς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάν-
των,

Ζητὸς ἐριγδούπου τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύσας,

Ἐς Φλόγα πηδῆσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,

Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,

Σύνθρονον Ἡφαίστῳ καὶ Ἡρακλῆϊ ἀνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι Φησὶν. ἐγὼ 30
δὲ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τούτων ἔρῳ. Φησὶ δὲ ὁ
Βάκισ οὕτω σφόδρα εὖ ἐπειπῶν,

Ἄλλ' ὁπότεν Κυνικὸς πολυάνυμος ἐς Φλόγα πολλὴν

Πηδῆσῃ δόξης ὑπ' ἐριννύϊ θυμὸν ὀρθεῖς,

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλάπεκας, οἱ οἱ ἔπονται,

Μιμῆσθαι χορὴν πότμον ἀποχομένοιο λύκοιο.

1 Καὶ Σιβύλλας. G.

remuntiavit mihi aliquis sodalium, etiam Sibyllam dixit de hisce
rebus aliquid praedixisse. Nempe versus recitavit illos:*

Ast ubi iam Proteus, Cynicorum maximus unus,

Ad Iovis altitoni succensis ignibus aedem

In flammam infiliens, altum conscender Olympum;

Tunc una, quotquot vescuntur munere terrae,

Noctigavum iubeo venerari Heroa, potentem,

Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, sedentem.

*Haec a Sibylla se accepisse, ait Theagenes. At ego Bacidis illi
de hisce rebus oraculum dicam. Ait autem Bacis ita praeclare
adiiciens ceteris:*

Ast ubi iam vario Cynicus cum nomine flammam

Infiliet, furiis agitatus pectore Famae:

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata magistrum,

Fata lupi, edico, iam discedentis obibunt.

Ὅς δέ κε δειλὸς ἔων, Φεύγει μένος Ἥφαιστοιο,
 Λάεσσι βαλέειν τοῦτον τάχα πάντας Ἀχαιοὺς.
 Ὡς μὴ ψυχρὸς ἔων, θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ,
 Χρυσῶ σαζάμενος πήρην, μάλα πολλὰ δανείζων,
 Ἐν καλάϊς Πάτραισιν ἔχων τρεῖς πέντε τάλαντα.
 τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἄρα Φαυλότερος χρησμολόγος ὁ
 Βάκισ τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὦρα τοῖς Φαυμαστοῖς
 τούτοις ὁμιληταῖς τοῦ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἔνθα ἐαυ-
 31 τοὺς ἐξαερώσουσι τοῦτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι. Ταῦτ'
 εἰπόντες, ἀνεβόησαν οἱ περιεστῆτες ἅπαντες, Ἦδη και-
 ἐσθασαν, ἄλλοι τοῦ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν,
 Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ τὸν Θεαγένῃ· ἀλλ' ὥς
 ἤκουσε τῆς βοῆς, ἤκεν εὐρύς, καὶ ἀναβὰς, ἐκεκράγει,
 καὶ μυρία κακὰ διεξέειπε περὶ τοῦ καταβεβηκότος· οὐ
 γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκείνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ
 ἀφείς αὐτὸν διαρρήγνυμενον, ἀπῆεν σφόμενος τοὺς ἀθλη-

Sed quicunque metu Vulcani fugerit aestus,
 Iactis confestim hunc faxis perat omnis Achivus,
 Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,
 Distendens auro peram de foenore capto,
 Patris condita habens pulchris ter quinque talenta.
 Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior Sibylla vates
 esse Bacis? Itaque auctor sim admirabilibus illis Protei sodalibus,
 ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in aëra se dissolvant:
 isto enim verbo combustionem vocant. Haec illo dicente, exclamant,
 qui circumstabant, omnes, Iam comburantur digni igne!
 Atque hic quidem cum risu descendit. Sed non fugerunt Nestora voces,
 Theagenem puto: verum audito clamore venit statim,
 escendensque clamavit, & sexcenta mala protulit contra eum,
 qui descenderat; nec enim novi, quomodo vir ille optimus vocatus sit.
 Ego vero, relinquens hominem dirumpentem se,
 abii visurus athletas. Iam enim esse

τάς· ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλε-
θρίῳ. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἡλίδι. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀ- 32
λυμπίαν ἀφικόμεθα, μεστὸς ἦν ὁ ὀπισθοδόμος τῶν
κατηγορούντων Πρωτεύς, ἡ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν
αὐτοῦ, ὥστε καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοὶ,
ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεὺς μυρίῳ τῷ πλήθει
παραπεμπόμενος, κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος,
λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ, τὸν βίον τε ὡς ἐβίω,
καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ἐκινδύνευσε διηγούμενος, καὶ ὅσα
πράγματα Φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρη-
μένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν
περιεστώτων. εἶτα Φοβηθεὶς μὴ συντριβεῖν ἐν ταταύτῃ
τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλοὺς τοῦτο πάσχοντας εἰδὼν,
ἀπῆλθον, μακρὰ χαίρειν Φράτας θανατιῶντι σοφιστῇ,
τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι. Πλὴν τότε 33
τοσοῦτον ἐπήκουσα· εἶπεν γὰρ βούλεσθαι χρυσῷ βίῳ
χρυσὴν κοράνην ἐπιβεῖναι· χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείδους

dicebantur in Plethrio iudices certaminum. Haec tibi Eli-
de. Ipsam vero Olympiam cum venissemus, plenum erat
posticum templi vel accusantium Protea, vel propositum
illius laudantium: adeo ut etiam ad manus multi illorum
venirent, donec ipse progressus innumerabili comitante
multitudine Proteus, post praeconum agonem verba fecit
de se, quam vitam vixerit, pericula quae subierit, enar-
rans, & quas philosophiae causa sustinuerit molestias. Mul-
ta quidem fuere, quae dixit: ego vero, prae circumstan-
tium multitudine, pauca audiui. Deinde, ne tanta in turba
eliderer, metuens, quod accidere videbam pluribus, abii,
longum valere iussu affectante mortem Sophista, ipso sibi
ante mortem parentante. Illud tamen audiui, cum diceret,
Velle se auream vitae aureae coronidem imponere: oportere enim,

βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀποθανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς ὃν χρὴ τρόπον θανάτου καταφρονεῖν. πάντας οὖν δεῖ μοι τοὺς ἀνθρώπους Φιλοκτῆτας γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδάκρυον, καὶ ἐβόων, Σώζου τοῖς Ἑλλήσιν· οἱ δὲ ἀνδρωδέστεροι ἐκεκράγειςαν, Τέλει τὰ δεδογμένα· ὅς ὢν ὁ πρεσβύτερος οὐ μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάντας ἔξεσθαι αὐτοῦ, καὶ μὴ προήσεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκοντα δὴ κατέβηεν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὲ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πάντῳ ἀδόκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὡχρίαν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χορίαν ἔχοντι, καὶ, νῆ

34 Δία, καὶ ὑποτρέμειν, ὥστε κατέπαυσε τὸν λόγον. Ἐγὼ δὲ εἰκάξεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον ἦν, οὕτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἀνθρώπων ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ πονῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὁμῶς

qui Herculeo more vixerit, eum mori quoque more Herculeo, & remisceri aetheri. Ac prodesse, inquit, volo hominibus, ostendendo illis, quemadmodum mortem oporteat contemnere. Itaque Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum est. Qui ergo stupidiore erant hominum, lacrimari & clamare, Serva te Graecis! Qui autem fortiores, ii clamarunt, decreta perage! a quibus non mediocriter perturbatus est senex, qui sperasset futurum, uti omnes retinerent se, neque igni permitterent, sed invitum in vita manere cogerent. Cum ergo plane praeter opinionem illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res magis etiam expallescere illum fecit, (quamquam cadaveroso iam ante colore esset) & tremere etiam, medius fidius! Itaque orationem finiit. Ego vero quam riserim, puto, coniciis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita invenustus supra omnes, qui iisdem furiis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, & in-

ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς
 τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ
 τοῖς ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου
 ἐχομένοις, πολλῶ πλείους ἔπονται. Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀ- 35
 λύμπια τέλος εἶχε, κάλλιστα Ὀλυμπίων γενόμενα,
 ὧν ἐγὼ εἶδον, τετράκις ἥδη ὁρῶν. ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἦν εὐ-
 πορῆσαι ὁχήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπε-
 λιπόμην. ὁ δὲ αἰεὶ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευταῖον
 προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦσιν· καὶ με τῶν ἐταίρων
 τινὸς παραλαβόντος περὶ μέσας νύκτας, ἐξαναστὰς,
 ἀπῆειν εὐθὺ τῆς Ἀρπίνης, ἐνθα ἦ ἡ πυρά. στάδιοι πάν-
 τες οὗτοι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἵππο-
 δρομον ἀπιόντων πρὸς ἑώ· καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικό-
 μεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νεησομένην ἐν βάθει,
 ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. δάδες ἦσαν τὰ πολλὰ, καὶ
 παρεβέβυστο τῶν Φρυγῶν, ὡς ἀναφθεῖν τάχιστα.

gurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se
 admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui
 ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plu-
 res sequi. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima,
 quae ego vidi Olympiorum, qui quater iam viderim. Ego
 vero, neque enim vehiculi copia erat, multis simul disce-
 dentibus, invitatus ibi relictus sum. At iste subinde differens,
 tandem praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi
 editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis assumsisset, fur-
 gens circa mediam noctem recta Harpinam petii, ubi ro-
 gus erat. Stadia haec sunt viginti, Olympia iuxta Hippo-
 dromum orientem versus euntibus. Cum primum eo ve-
 nissemus, rogi deprehendimus in fossa ad passus unius
 profunditatem structum. Faces multae aderant, & farmen-
 ta ubique interposita, ignem celerrime uti conciperet. Exo-

36 Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, (ἔδει γὰρ καὶ κείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τοῦτο ἔργον) πρόεισιν ἐκεῖνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ τρόπον, καὶ ζὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν· καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δαδα ἔχων, οὐ Φαῦλος δευτεραγωνιστής. ἐδαδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς· καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἄλλα χόθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἅτε ἀπὸ δάδων, καὶ Φρυγῶν· ὁ δὲ, καὶ μοι πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀποβέμενος τὴν πῆραν, καὶ τὸ τριβάνιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκεῖνο ρόπαλον, ἔστη ἐν ὁδῷ ῥυπώσῃ ἀκριβῶς. εἴτα ἤτει λιβανωτὸν ὥς ἐπιβάλλαι ἐπὶ τὸ πῦρ· καὶ ἀναδόντος τινός, ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων, (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν ἡ μεσημβρία) Δαίμονες μητρῶοι καὶ πατρῶοι, δέξασθε με εὐμενεῖς, ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, οὐ μὴν ἰωρᾶτό γε, ἀλλὰ περισχέσθη ὑπὸ τῆς φλογός, πολ-

4 Ὁ ἐκ Πατρῶν δαδα ἔχων) Τὸν Θεαγένην λέγει. ἐκ Πατρῶν δὲ τῆς Πελοποννήσου, V.

riente luna, (oportebat enim hanc quoque videre pulcherrimum facinus) procedit iste quotidiano more indutus, & cum illo Cynicorum principes, praesertim generosus ille Patrensis, facem gestans, non malus secundarum partium certator. Facem gestabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incenderunt maximum, quippe a facibus ac sarmentis. Iste vero, & iam mihi diligenter attende, deposita pera, pallio, & Herculeia illa clava, adstabat in linteo plane sordido. Tum tus petiit, quod in ignem iniiceret, datumque ab aliquo, iniecit, dixitque conversus ad meridiem, (nam hoc quoque ad Tragœdiam pertinet, meridies) Materni paternique Daemones, volentes propitii me recipite! Haec ubi dixisset, in ignem insiluit. Verum non videbatur, circumfusus a multa, quae sur-

λῆς ἡρμένης. Αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, 37
τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. ἐγὼ δὲ τοὺς μητρώους
μὲν δαίμονας ἐπιβοῶμενον, μὰ τὸν Δί', οὐ σφόδρα
ἡτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τοὺς πατρώους ἐπεκαλέσατο, ἀνα-
μνησθεὶς τῶν περὶ τοῦ Φόνου εἰρημένων, οὐδὲ κατέχειν
ἠδυνάμην τὸν γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν
πυρὰν, οὐκ ἐδάκρυον μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην
τινὰ, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρι δὲ ἀποπνιγεῖς ἐπ' αὐ-
τοῖς, Ἀπίωμεν, Φημί, ὦ μάταιοι. οὐ γὰρ ἡδὺ τὸ θεῶ-
μα ὠπτημένον γέροντα ὁρᾶν, κνίσσης ἀναπιμπλαμένους
πονηρᾶς, ἣ περιμένετε ἔστ' ἂν γραφεὺς τις ἐπελθὼν,
ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἷους τοὺς ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἐταίρους
τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡχανά-
κτου, καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι, ἐνιοὶ δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βα-
κτηρίας ἤξαν. εἴτα ἐπειδὴ ἠπείλησα ξυναρπάσας τινας
ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἔποιντο τῷ διδασκάλῳ,

gebat, flamma. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie,
fabulae conversionem. Equidem maternos daemones invo-
cantem non valde, ita me Iuppiter, reprehendi: sed cum
paternos etiam advocaret, recordatus eorum, quae de cae-
de illius dicta sunt, neque risum tenere tum poteram. Cy-
nici autem rogi circumstantes non illi quidem flebant,
sed silentio ignem adspicientes moestitiam quandam prae se
ferebant: donec ego, quem ea res paene enecaret, Abes-
mus, dicerem, vani homines! Neque enim iucundum spectacul-
um, senem affari videre, & malo nidore oppleri. An exspecta-
tis, dum pictor aliquis superveniens depingat vos, uti sodales in
carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari & male mihi
dicere, quidam vero ruere etiam ad baculos. Deinde cum
interminatus essem, me quosdam illorum correptos in
ignem esse detrusurum, magistrum uti sequerentur, quie-

- 38 ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγον. Ἐγὼ δὲ ἑταυνίαν, ποικί-
 λως, ἑταῖρε, πρὸς ἑμαυτὸν ἐνεόουν τὸ Φιλόδοξον οἷόν τί
 ἐστὶν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφικτος,
 καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ ὅπως
 ἐκεῖνα τάνορῃ, καὶ τάλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπονενοη-
 39 μένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός. Εἴτα
 ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιοῦσιν, ὡς θεάσαντο καὶ αὐ-
 τοί. ὦντο γὰρ ἔτι καταλήφεισθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ
 γὰρ καὶ τότε τῇ προτεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχον-
 τα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοὺς
 Βραχμᾶνας Φασὶ ποιεῖν) ἐπιβήσεσθαι τῆς πυρᾶς. ἀπέ-
 στρεφον δ' οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἤδη τετελέ-
 σθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τοῦτ' αὐτὸ περισπούδαστον
 ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τόπον, καὶ τι λείψανον κατα-
 λαμβάνειν τοῦ πυρός. ἔνθα δὴ, ὦ ἑταῖρε, μυρία πρά-
 γματα εἶχον, ἅπασι διηγούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ

tem pacemque egere. In reditu autem, varie mecum, mi
 sodalis, cogitabam de cupiditate gloriae, vim illius perpen-
 dens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi
 etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, ne-
 dum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, &
 ut igne dignus esset, vixisset. Tum incidi in multos ad spe-
 ctaculum abeuntes ipsos quoque, qui putarent nempe, se
 vivum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quoque pridie
 eius diei divulgatum fuerat, illum ita, ut exorientem so-
 lem salutarer, quod scilicet Brachmanas facere dictitant, ro-
 gum consensurum esse. Multos igitur illorum averti, cum
 iam perfectum esse opus dicerem, quibus quidem non id
 ipsum curae esset, etiam locum inspicere, & aliquid de
 igni reliquum secum auferre. Hic fane, mi sodalis, sexcen-
 ta negotia habui, dum omnibus enarro interrogantibus,

ἐκριβῶς ἐκπυθνομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τινὰ χαρίεν-
 τα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοὶ, τὰ πραχθέντα διηγούμενη.
 πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχηνότας,
 ἐτραγώδουν τὶ παρ' ἑμαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνῆΦθῃ μὲν ἡ
 πυρὰ, ἐνέβαλε δὲ Φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμοῦ
 πρότερον μεγάλου γενομένου, σὺν μυκηθμῷ τῆς γῆς,
 γυψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς Φλογός, οἴχοιτο ἐς τὸν
 οὐρανὸν, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ Φωνῇ λέγων, Ἐλιπον
 γὰρ, βαίνω δ' ἐς Ὀλυμπον. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐτεθήπε-
 σαν, καὶ προσεκύνουν, ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με
 λέγοντες πότερον πρὸς ἑώ, ἢ πρὸς δυσμᾶς ἐνεχθεῖν ὁ
 γυψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. Ἀπελθὼν
 δὲ ἐς τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὶ πολιῷ ἀνδρὶ, καὶ, νῆ
 τὸν Δί', ἀξιοπύιστω τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ
 τῇ λοιπῇ σεμνότητι, τάτε ἄλλα διηγούμενῳ περὶ τοῦ
 Πρωτέως, καὶ ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι, θεάσαιο αὐτὸν

40

& accurate singula exquirentibus. Si quem igitur viderem
 politum doctrina hominem, nuda illi acta, velut tibi mo-
 do, enarrabam. Apud stipites vero, & inhiantes narrationi,
 tragicæ quiddam gravitatis de meo adiciebam; ut hoc,
 Cum accensus esset rogos, & iam iniecisset se Proteus,
 motu telluris magno cum mugitu ante facto, evolantem
 media de flamma vulturem, coelum versus abiisse, humana
 magna voce clamantem, *Reliqui terram, abeo in Olympum!*
 Hi ergo obstupescientes cum horrore quodam adorare, &
 ex me quaerere, *Utrum versus orientem, an ad occidentem vo-*
lasset vultur? quibus ego, quidquid in buccam veniret, re-
 spondi. Tum in concionem delatus adfuiti cano cuidam vi-
 ro, & fide digno, medius fidius, si vultum spectares cum
 barba & gravitate reliqua, cum & reliqua narraret de Pro-
 teo, & ut vidisset ipsum paulo ante, post combustionem,

ἐν λευκῇ ἑσθῆτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίπον
περιπατοῦντα Φαίδρον ἐν τῇ ἑπταφώνῳ στοᾷ, κοτίνῳ
τε ἑστεμμένον· εἴτ' ἐπὶ πᾶσι προσέθηκε τὸν γύπα, διο-
μνύμενος ἢ μὴν αὐτὰς ἑωρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς
πυρᾶς· ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι,
καταγελῶν τὰ τῶν ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον.

- 41 Ἐννόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι, ποίας
μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ
τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι, τίνας δὲ κορώνας οὐκ ἐπι-
πτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον· καὶ τὰ
τοιαῦτα; εἰκόνας μὲν γὰρ παρά τε Ἡλείων αὐτῶν,
παρά τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσταλκέναι
ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀναστησομένας.
Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστο-
λὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τινὰς, καὶ παραινε-
σεις, καὶ νόμους, καὶ τινὰς ἐπὶ τούτῳ πρεσβευτὰς τῶν
ἐταίρων ἐχειροτόνησε, νεκραγγέλους καὶ νερεροδρόμους

in veste candida, & modo inambulantem laetum atque hi-
larem in septem vocum porticu reliquisset, coronatum olea.
Deinde post omnia etiam vulturem illum adiecit, iuratus,
ipsum se vidisse de rogo evolantem, quem ego paulo an-
te dimiseram, ut ridiculos faceret amentes homines & mo-
ribus stupidos. Ceterum cogita, quae in illo postea futu-
ra esse credibile fit: quas non apes in illo loco conventu-
ras? quas non congregaturas se cicadas? quas non cor-
nices involaturas, ut in sepulcrum Hesiodi: & id genus
alia? Statuas quidem cum apud ipsos Elienses, tum apud
Graecos reliquos, quibus etiam scripsisse dicebant, statim
multas staturas ei novi. Aiunt vero, nobilibus oppidis fe-
re omnibus missas ab eo epistolas in praeceptionibus, &
adhortationibus, atque legibus. Etiam fodalium nonnullos
eius rei causa legatos constituerat, quos mortis nuntios &

προσάγορεύσας. Τοῦτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρω- 42
 τῆως ἐγένετο ἄνδρως, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς
 ἀλήθειαν μὲν οὐδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δόξῃ δὲ,
 καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἅπαντα εἰπόντος
 αἰεὶ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἀλέσθαι, ὅτε μὴδ'
 ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἐμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν
 γενόμενος. Ἐν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς 43
 ἔχης ἐπιτολὴν γελᾶν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα εὐ-
 θύς ἀκούσας μου, ὅτε ἦκον ἀπὸ Συρίας διηγούμενου,
 ὡς ἀπὸ Τρωάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τήν τε ἄλ-
 λην τήν ἐν τῷ πλῶ τρυφῇ, καὶ τὸ μεράκιον τὸ ὠραῖον,
 ὃ ἔπειτε κυνίζειν, ὡς ἔχει καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην
 καὶ ὡς ἐπιταραχθεῖν μὲν τῆς νυκτός, ἐν μέσῳ τῷ Αἰ-
 γαίῳ γνόφου καταβάντος, καὶ κῦμα παυμένεθες
 ἐγεύραντος, ἐκάκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ Θανμαστός,

1 Τοῦ κακοδαίμονος Πρωτῆως
 ἐγένετο) Πρωτῆως μὲν τάχα καὶ
 συγγνωστός, εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγ-
 γνώμῃ, οὕτω τὸν βίον ἀπολιπόν· σὲ

δὲ τίς τοῦ τρόπου ἀγασσεται, λόγον
 μὲν ἐμπορευσάμενον, οὕτω προχείρως
 ἐκγεγονότα, τοῖς ὕλοις δὲ καὶ με-
 ρολογίαις τοῦτον ἐσπαθηκότα; V.

inferorum cursores appellabat. Hic finis fuit infelicis Pro-
 tei, viri, qui, ut brevi sermone complectar, ad verum
 quidem respexerat nunquam, gloriae autem & laudis po-
 pularis causa dixerat semper feceratque omnia, adeo ut
 in ignem etiam insiliret, cum neque frui iam posset laudi-
 bus, quippe quarum sensus pervenire ad ipsum non posset.
 Desinam, cum unum adhuc tibi narravero, ut ridere pos-
 sis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum
 e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso naviga-
 verim, & cum reliquum hominis in illa navigatione lu-
 xum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad ca-
 ninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse
 quoque aliquem Alcibiadem, & ut perturbatus fuerit, no-
 ctu, medio in Aegeo, descendente turbine & fluctum ex-
 citante maximum, ploraveritque cum mulierculis vir ad-

- 44 καὶ Θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. Ἀλλὰ μικρὸν πρὸ
 τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα σχεδὸν ποι ἡμερῶν, πλείον, οἶ-
 μαι, τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγῶν, ἡμεσέ τε τῆς νυκτὸς, καὶ
 ἑάλω πυρετῶ μάλα σφοδρῶ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρος
 ὁ ἰατρός διηγῆσατο, μετακληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐ-
 τόν· ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλίσμενον, καὶ
 τὸν Φλογμὸν οὐ Φέροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πάνυ
 ἐρωτικῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δοῦναι. καίτοι εἶπεῖν, ἔφη, πρὸς
 αὐτὸν, ὡς εἰ πάντως Θανάτου δέοιτο, ἤκειν αὐτὸν ἐπὶ
 τὰς θύρας αὐτόματον. ὥστε καλῶς ἔχειν ἔπεσθαι,
 μῆδεν τοῦ πυρὸς δέομενον· τόνδ' αὖ Φάναι· Ἀλλ' οὐχ
 ὁμοίως ἐνδοξὸς ὁ τρόπος γένοιτ' ἂν, πᾶσι κοινὸς ὢν.
- 45 Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολ-
 λῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύ-
 σσειν τῷ δριμυῖ Φαρμάκῳ. ὁρᾷς; οὐ πάνυ τοὺς ἀμβλυω-
 ποῦντας ὁ Αἰακὸς παραδέχεται. ὅμοιον ὡς εἰ τις ἐπὶ

mirabilis, & qui superior mortis metu esse videretur. Ve-
 rum paulo ante mortem, novem circiter diebus ante, cum
 plus quam oportebat, puto, ingurgitasset, & vomuit no-
 ctu, & febris correptus est satis vehementi. Haec vero
 Alexander mihi medicus narravit, qui vocatus erat, ut il-
 lum inviseret. Aiebat ergo, se invenisse hominem humi se
 volutantem, impatientemque aestus, & amatoris velut
 blanditiis petentem frigidam: se autem non dedisse: ve-
 rum illud dixisse, Si omnino morte opus haberet, ipsam
 sponte iam venire ad ianuam, itaque bene facere, si illam seque-
 retur, nec ignem expeteret. Istum contra dixisse: At non ae-
 que gloriosum futurum mortis genus, quod omnibus commune es-
 set. Haec Alexander. Ego vero, & ipse non multis ante
 mortem diebus inunctum vidi, ut lacrimis motis oculos
 purgaret acerbis medicamento. Vides? Non sane recipit,
 qui hebetes oculos habent, Aecus. Simile hoc est, ut si

σταυρὸν ἀναβήσεσθαι μέλλων, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ
 πρόσπταισμα θεραπεύοι. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ
 ταῦτα εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρί. καί-
 τοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα; σύ δ' οὖν, ὦ
 Φιλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλιστα ὁπότεν τῶν
 ἄλλων ἀκούσης θαυμαζόντων αὐτόν.

quis in crucem mox agendus digiti offensionem curet. Quid
 tibi videtur *facturus fuisse*, si vidisset ista, Democritus? Ri-
 sissetne, prout dignum est, virum? Quamquam unde tan-
 tum illi risus suppetiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quo-
 que, & maxime cum alios admirari istum audieris!

Δ Ρ Α Π Ε Τ Α Ι.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΥΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ,
ΕΡΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ,

ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ΚΑΙ ΥΠΟΔΙΚΟΣ.

1 ΑΠΟΛ. **Α**ΛΗΘΗ ταῦτά, Φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι
τις αὐτὸν Φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμπίων, ἥδη
πρεσβύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀγεννὴς θαυματοποιὸς τὰ
τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῶν διηγείτο, αὐτὴ ἐωρακέναι
καίόμενον λέγουσα.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἀπολλον, ὡς μήποτε
γενέσθαι ὠφέλεν.

ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν
πυρὶ ἀπολωλέναι;

8 Ἡ Σελήνη) Bene Apollo in-
ducitur non vidisse spectaculum
hoc, quia Sol est Apollo: & hoc
circiter noctem mediam [ἡ σελήνη

γὰρ ἡμῶν.] Nam in praecedenti fer-
mone est, (c. 36) καὶ ἐπειδὴ ἡ σε-
λήνη ἀνέτειλεν. ἴδαι γὰρ καί κείνην
θεάσασθαι. G.

F U G I T I V I.

APOLLO, IUPPITER, PHILOSOPHIA, HERCULES,
MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS,
FUGITIVUS, HOSPES.

VERANE narrant ista, pater, fuisse, qui in ignem
se coniiceret in celebritate Olympiorum, iam senem ho-
minem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Lu-
na enim nobis narravit, quae ardentem se vidisse diceret.

Iup. Vera omnino sunt, Apollo: quae utinam facta nun-
quam essent!

Apol. Adeone bonus erat senex, atque indignus, qui
igni periret?

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν μὲν τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κνίσσης πογηρεῖς, οἷαν εἰκὸς ἀποφέρεισθαι ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμαμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθύς ἀπὼν ὠχόμεν, ἀπολώλειν ἂν, εὖ ἴσθι, ἀτοπία τοῦ καπνοῦ· καὶ ὅμως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῶ παμπόλλῳ, μόλις αἱ ῥῖναι ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκείνην τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾶν, ὑπομνησθεῖς αὐτῆς.

ΑΠΟΛ. Τί δὲ βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα ἔργασται ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπέσων εἰς τὴν πυράν;

ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἂν, ὦ παῖ, Φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν, ὃς ἐς τοὺς κρατῆρας ἤλατο καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.

Iup. Etiam illud forte ita se habuerit. At ego multam me tum perferre iniucunditatem memini a malo illo nidore, qualem sursum ferri naturale est ab affatis corporibus humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut habebam, abiissem, perieram, bene noris, a fumo teterrimo. Et tamen in tanta suaveolentia, & copia aromatum, in ture adeo multo, vix mihi oblivisci nares ac dediscere voluerunt illam odoris labem. Sed nunc etiam parum abest, quin nauissem ad illius memoriam.

Apol. Quid vero voluit, Iuppiter, quod haec in se designavit? aut quid boni in eo inest, si quis in rogam defiliens mutetur in carbones?

Iup. Hac in re evitare non potes, quin ante ipsum Empedocli crimen intentes, qui in crateras ipse quoque in Sicilia defiliit.

ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ οὗτος γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας;

ΖΕΥΣ. Αὐτοῦ σοι λόγον ἔρῳ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς τελευτῆς. ἔφη γάρ, εἴγε μέμνημαι. Ἀλλὰ τίς αὕτη σπουδὴ πρόσσει τεταραγμένη καὶ δακρύνουσα, πάντῃ ἀδικουμένη εἰκνύα; μᾶλλον δὲ Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τοῦνομά γε τοῦμὸν ἐπιβοᾶται σχετλιάζουσα. τί, ὦ θύγατερ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολιποῦσα τὸν βίον ἐλήλυθας; ἄρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὖθις ἐπιβεβουλευκάσι σοι ὡς τὸ πρόσθεν, ὅτε τὸν Σωκράτη ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύτου κατηγορηθέντα, εἴτα Φεύγεις διὰ τοῦτο αὐτούς;

ΦΙΛ. Οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἐλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ πολὺς λεῶς, ἐπήνουν, καὶ διὰ τιμῆς ἦγον αἰδούμενοι, καὶ θαυμάζοντές με, καὶ μονονουχὶ προσκυνῶντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα ξυνίεσαν ὧν λέγοιμι. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἰ-

Apol. Terribilem mihi melancholiam narras. Verum hic quam tandem illius cupiditatis causam habuit?

Iup. Ipsius tibi orationem referam, quam in conventu habuit, cum causam apud illos mortis suae diceret. Dixit enim, si bene memini... Sed quanam ista contente ad nos accedens perturbata & lacrimans, iniuriam magnam passae similis? Quin Philosophia est, & nomen meum miserabili voce inlclamat. Quid, mea filia, ploras? aut quid relicto seculo huc venisti? Numquid denuo contra te machinati aliquid sunt imperiti, ut olim, cum accusatum ab Anyto Socratem interfecere? tum tu propterea illos fugis?

Phil. Nihil tale, pater. Sed illi quidem, vulgus promiscuum, laudarunt & in honore me cum veneratione atque admiratione habuerunt, ac tantum non adorarunt, etsi non valde, quae dicerem, intelligerent. Verum isti, quo-

ποιμι; οἱ ξυνήθεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τούνομα τούμῶν ὑποδύμενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο.

ΖΕΥΣ. Οἱ φιλόσοφοι ἐπιβουλήν τινα ἐπιβεβου- 4
λεύκασί σοι;

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ, οἷγε ξυνηδίκηνται μοι καὶ αὐτοί.

ΖΕΥΣ. Πρὸς τίνων οὖν ἡδίκησαι, εἰ μήτε τοὺς ιδιώ-
τας, μήτε τοὺς φιλοσόφους αἰτιά;

ΦΙΛ. Εἰσὶ τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μεταιγμῖᾳ τῶν τε πολ-
λῶν, καὶ τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ
βλέμμα, καὶ βάδισμα, ἡμῖν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταῦτα
ἐσταλμένοι ἀξιοῦσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τού-
νομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταί, καὶ ὁμιλη-
ταί, καὶ διασώτῃ ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐ-
τῶν παμμίαρος, ἀμαθίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελ-

modo illos vocem? qui se familiares meos & amicos esse
aiunt, & nominis mei larvam induunt, illi ergo pessime
me tractarunt.

Iup. Philosophi igitur contra te aliquid machinati sunt?

Phil. Non, pater. Hi enim & ipsi iniuria mecum affe-
cti sunt.

Iup. A quibus ergo iniuriam accepisti, si neque indoctos
accufas, neque philosophos?

Phil. Sunt quidam, Iuppiter, interiecti, velut inter utram-
que aciem, inter vulgus & philosophos, habitu, oculorum
coniectu, incessu, nobis similes, & eadem ratione compo-
siti. Postulant enim meis in castris militare, & nostrum sibi
nomen inscribunt, discipulos se, & familiares, & sodales
nostros dicunt: at vita illorum impurissima, inscitia, au-

γείας ἀνάπλεως, ὕβρις οὐ μικρά καθ' ἡμῶν ὑπὸ ταύ-
των, ὦ πάτερ, ἡδίκημένη πέφυγα.

5 ΖΕΥΣ. Δεινὰ ταῦτα, ὦ θύγατερ. ἀλλὰ τί μάλι-
στα ἡδίκηκασί σε;

ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν
τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστὸν, αἰτὲ ἀμαθίας
καὶ ὕβρει ξυνόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατ-
ελέησας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ
κατέπεμψας, ἐντειλάμενος ἐπιμελεσθῆναι, ὥς παύσαι-
το μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια
τοῖς θερίοις βιοῦντες· ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλή-
θειαν, εἰρηνικώτερον συμπολιτεύονται. ἔφης γοῦν πρὸς μὲ
καταπέμπων, ἃ μὲν πράττουσιν ἄνθρωποι, καὶ ὥς διά-
κεινται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὦ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὀρᾷς·
ἐγὼ δὲ, ἐλεῶ γὰρ αὐτοὺς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσασθαι ἂν

dacia, libidine, plena: quae non parva est in nos contumelia. Ab hisce, pater, laesa profugi.

Jup. Dura haec sane, filia. Sed qua in re maxime te laeferunt?

Phil. Vide, pater, parvane sint? Tu enim cum videres seculum iniustitia & iniquitate plenum, quod cum inscitia & contumelia versaretur, & ab iis perturbaretur; miserratus humanum genus, ab ignorantia agitaturn, me demifisti, cui praeceperas, uti curam agerem, quo desinerent mutuis se iniuriis afficere, & vim facere, & similem feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum converfis, magis pacatam inter se civitatem haberent. Dicebas enim, me cum demitteres, Quae agant homines, & quomodo ab inscitia affecti sint, ipsa vides, mea filia! Ego autem, qui illorum misericordia tangar, te, quam solam mederi posse his, quae fiunt,

τὰ γιγνόμενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πέμπω ἱασομένην.

ΖΕΥΣ. Οἶδα πολλὰ καὶ τοιαῦτα εἰπὼν τότε· σὺ δὲ 6
τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε
καταπαταμένην τὸ πρῶτον, ἅ τινά δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέ-
πονθας.

ΦΙΛ. Ηἷξα μὲν, ᾧ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας
εὐθύς, ἀλλ' ὅπερ ἑδόκει μοι χαλεπώτερον τοῦ ἔργου εἶ-
ναι, τὸ βαρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶ-
τον ἡξίου ἐργάσασθαι· τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἶων ὡς ῥᾶστον
ὑποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὡς γε ᾤμην, ἐνδεξόμενον
τὸν χαλινὸν οἷόν τε, καὶ ὑπαχθισόμενον τῷ ζυγῷ, ὁρ-
μήσασα εἰς Ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ
βίῳ, οὐ χαλεπῶς ἔπεισα καταβάνας ἀπὸ τῶν ἐλε-
φάντων ἐμοὶ συνεῖναι· ὥστε καὶ γένος ὀλβιον οἱ Βραχ-
μᾶνες τοῖς Νεχραίοις καὶ Ὀξυδράκαις ὁμοροί, οὗτοι
πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιοῦσί γε κατὰ τὰ

arbitrer, ex omni nostro numero delectam demitto, ut fanes.

Iup. Scio, multa me & talia tum dixisse. Tu iam dic,
quomodo te receperint primum advolantem, & quae nunc
ab illis patiaris.

Phil. Properabam, pater, non statim ad Graecos; sed,
quae videbatur mihi difficilior operis pars esse, instituere
ac docere barbaros, illam primum volebam perficere. Omis-
sis ergo interim Graecis, quos faciles ad subigendum puta-
bam, & celerrime recepturos frena, & iugo submittendos:
ad Indos primum excurri, maximam orbis gentem, nec
difficuler iis persuasi, ut descendentes suis ab elephantis
mecum versarentur; adeo ut beata illa gens Brachmanes,
qui in Nechraeorum & Oxydracarum confiniis colunt,
omnes iam mihi militent, & meis ex praeceptis vivant,

ἡμῖν δοκοῦντα, τιμώμενοι πρὸς τῶν περιόικων πάντων,
καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον.

- 7 ΖΕΥΣ. Τοὺς γυμνοσοφιστὰς λέγεις. ἀκούω γοῦν
τάτε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην
ἀναβάντες, ἀνέχονται καϊόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος
ἢ τῆς καβέδρας ἐκτρέποντες. ἀλλ' οὐ μέγα τοῦτο· ἐναγ-
χος γοῦν καὶ Ὀλυμπιάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γενόμενον,
εἰκὸς δὲ καὶ σε παρῆναι, καιομένου τότε τοῦ γέροντος.

ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει
τῶν καταράτων ἐκείνων, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν
ἑώρων ἀπιόντας, ὡς λαιδορῆσαιντο τοῖς ξυνεληλυθόσι,
καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες,
8 ὥστε οὐδὲ εἶδον ἐκεῖνον ὅπως ἀπέθανε. Μετὰ γοῦν τοὺς
Βραχμᾶνας, εἰς Αἰθιοπίαν εὐθὺς, εἴτα εἰς Αἴγυπτον
κατέβην, καὶ ξυγγενομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφῆταις

12 Τὸν ὀπισθόδομον) Ὀπισθό- ὅθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ, ἐν ᾧ
δομος μέρος τῆς ἀκροπόλεως τῶν ἀπετίθεντο τὰ χρήματα. V.
Ἀθηναίων, ἐνθα ἦν τὸ ταμεῖον ὀπι-

qua de causa magno in honore sunt apud omnes vicinos.
Hi miro quodam mortis genere moriuntur.

Iur. Gymnosophistas dicis. Audio enim & reliqua de il-
lis, & hoc quoque, maximo illos rogo consensu, uren-
dos se praeberē, neque quidquam de habitu aut positu
membrorum mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim
Olympiae simile quid fieri ego vidi: credibile autem, te
quoque affuisse tum, cum senex arderet.

Phil. Neque accessi, pater, Olympiam, metu facerri-
morum hominum, quos dixi, quod multos illorum vide-
rem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamorūque
suo latratu posticum templi implerent: igitur neque vidi
illum, quomodo sit mortuus. Post Brachmanes ergo statim
in Aethiopiam, ac deinde in Aegyptum descendi, & ver-
fata ibi cum sacerdotibus illorum ac Prophetis, cum divi-

αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα, ἐς Βαβυλῶνα ἀπῆ-
 ρα, Χαλδαίους καὶ μάγους μύησουσα, εἴτα ἐς Σκυ-
 θίαν ἐκείθεν, εἴτα ἐς Θράκην, ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε
 καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, οὓς καὶ προαποστείλασα
 ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελέσειεν αὐτοὺς, τὸν Εὐ-
 μολπον, (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἀπαν-
 τα) τὸν δὲ, ὡς ἐπάδων προσβιάζοι τῇ μουσικῇ, κατὰ
 πόδας εὐθὺς εἰπόμην. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἐλθοῦ- 9
 σαν, οὔτε πάνυ ἡσπάσαντο οἱ Ἕλληνες, οὔτε ὅλως
 ἀπέκλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλοῦσα, ἐπτά ἐκ
 τῶν ἀπάντων ἐταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμεν,
 καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ
 Ἀβδηρόθεν ἄλλον, ὀλίγους παντάπασι. Μεθ' οὓς τὸ 10
 σοφιστῶν Φῦλον οὐκ οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύετο, οὔτε

10 Ἐπτά ἐκ τῶν ἀπάντων) Τούς
 ἐπτά λεγομένους σοφούς· Πιττα-
 χόν, Βίαντα, Θάλητα, Περίανδρον,
 Κλεόβουλον, Χίλωνα, Σόλωνα. V.
 In altero Vossiano maiore idem
 Scholion sic: Οἱ ἐπτά οὗτοι, Πιτ-
 ταχὺς, Βίας, Θαλῆς, Περίανδρος,
 Κλεόβουλος, Χίλων, Σόλων.

12 Καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου) Ἐκ
 Σάμου, Πυθαγόραν τὸν Μνησάρχου.

ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτον. ἐξ Ἀβδη-
 ρῶν Δημόκριτον. ἀμφω δὲ φυσικῶ
 φιλοσόφω ἦσιν. V. In Voss. alte-
 ro sic: Ἐκ Σάμου Πυθαγόρας. ἐξ
 Ἐφέσου Ἡράκλειτος. ἐξ Ἀβδηρῶν
 [καὶ ἄλλον] Ἡράκλειτον. [ἄλλον]
 Δημόκριτον.

ibid. Ἐκ Σάμου) Πυθαγόρας.

V. alter.

13 Ἀβδηρόθεν) Ἐξ Ἀβδηρῶν. G.

na eos docuiffem, Babylonem perrexi, ut Chaldaeos &
 Magos initiarem: tum inde in Scythiam; deinde in Thra-
 cen, ubi Eumolpus & Orpheus mecum fuere. Quos etiam
 praemissos in Graeciam, alterum ut illos initiaret, Eumol-
 pum, (didicerat enim a me divina omnia) alterum ut ca-
 nendo musices ope vim afferret animis, e vestigio statim
 consecuta sum. Ac primum quidem advenientem neque
 vehementer amplexi sunt Graeci, neque plane excluderunt.
 Paulatim vero alloquio meo septem ex omnibus sodales ac
 discipulos mihi conciliaui, & ex Samo alium, & alium
 Epheso, & Abdera alium, paucos omnino. Post quos So-
 phistarum mihi populus, nescio quomodo, adhaesit, neque

ζηλοῦν τὰ μὰ ἑς βάθος, οὔτε κομιδῇ ἀπάδον, ἀλλ' οἷον τὸ Ἱπποκενταύρων γένος, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ Φιλοσοφίας πλαζόμενον, οὔτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλεον προσεχόμενον, οὔτε ἡμᾶς ἀτενέσει τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν ἀταφές τι, καὶ ἀμυδρόν ἡμῶν εἶδωλον, ἢ σκιάν ἐνίοτε ἰδόντες ἄν. οἱ δὲ ὥντο ἀκριβῶς πάντα κατανενοηκέαι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεῖος ἐκείνη, καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὥς αὐτοὶ ὥντο, ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγετο, αἱ κομιφαί, καὶ ἀποροι, καὶ ἀτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι, καὶ λα-
 II βυρινθῶδεις ἐρωτήσεις. Εἶτα κωλύμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, ἡγανάκτουν, καὶ συνίσταντο ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τέλος, δικαστηρίους ὑπῆγον, καὶ παρεδίδοσαν πιομένους τοῦ κανείου. ἐχρῆν μὲν οὖν ἴσως τότε Φυγεῖν εὐθύς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι

6 Ἀμυδρόν) Ἀφανές, σκοτεινόν. V.

10 Ἀπρόσμαχος) Ἀκαταγώνιστος. V.

aemulatus profunde mea placita, neque omnino ab iis abhorrens; sed, velut Hippocentaurorum genus, compositum quiddam & mixtum, inter imposturam & philosophiam medium oberrans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos defigere intentos oculos ausum; sed velut lipipientes, prae hebetudine visus obscurum quoddam & evanidum nostri simulacrum aut umbram forte nonnunquam videntes. At isti accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, & ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: contulae illae, & dubitabiles, & inexpectatae responsiones, & exitum non habentes labyrinthisque similes responsiones. Deinde prohibiti ac reprehensi a meis sodalibus, indigne ferre & adversus illos coire, ac tandem in ius cogere, & eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum statim fugere,

τὴν συνουσίαν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ Διο-
γένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, οὗ-
τοι ἔπεισαν ὀλίγον ἐπιμετρήσαι τῆς μονῆς· ὥς μὴ ποτε
ᾤφελον· οὐ γὰρ ἂν τσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ᾧ Φιλοσοφία, τίνα 12
ἡδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκουε, ᾧ Ζεῦ, ἡλίκα ἐστὶ μισρὸν
γάρ τι Φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὥς τὸ πολὺ δουλικὸν,
καὶ θητικὸν, οὐ συγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ'
ἀσχολίας· ἐδούλευε γὰρ, ἢ ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας,
οἷας εἰκὸς τοὺς τοιούτους, ἐμάνθανε, σκυτεύειν, ἢ τε-
κταίνειν, ἢ περὶ πλυνοὺς ἔχειν, ἢ ἔρια ξαίνειν, ὥς εὐερ-
γὰ εἴη ταῖς γυναῖξιν, καὶ εὐμήρυτα, καὶ καταγάγοι-
το εὐμαρᾶς, ὅποτε ἢ κρόκην ἐκεῖναι στρέφοιεν, ἢ μίτον
κλάβοιεν, τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ μελετῶντες, οὐδὲ ὄνα-

nec amplius illorum ferre consuetudinem. Iam vero An-
tisthenes & Diogenes, & paulo post Crates, & Menippus,
hi, inquam, mihi persuasere, ut paulum adhuc morae qua-
si corollarium adicerem: quod utinam non fecissem! Ne-
que enim tot deinde mala subiissem.

Iup. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam iniuriam
passa sis, sed indignaris tantum.

Phil. Quin tu audi, Iuppiter, quid sit. Impurum enim
quoddam genus hominum, & plerumque servile atque
mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versa-
tum: servitutem enim serviit, aut mercede opus fecit, aut
artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fa-
brilem, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut fa-
cilis deinde eae tractentur a feminis, sintque ad nendum
& deducendum commodiores, quoties vel tramam illae
torquere, vel nere licium volunt. Haec ergo isti puerili

μα τὸ ἡμέτερον ἤδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρ-
ξαντο, καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν
ἐστὶ τοῖς ἐταίροις τοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄν-
θρωποι τὴν παρρησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θε-
ραπευόμενοι, καὶ συμβουλεύουσι πείθονται, καὶ ἐπι-
τιμώντων ὑποπτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα οὐ
13 μικρὰν ἡγοῦντο εἶναι. Τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ὅσα τῇ τοι-
αύτῃ προαιρέσει πρόσφορα, μακρὸν ἦν· μᾶλλον δὲ κο-
μιδῇ ἀδύνατον. αἱ τέχναι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνῳ,
καὶ μόγις ἱκανὰ παρέχειν ἐδύναντο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δου-
λεία βαρὺ, καὶ ὥσπερ οὖν ἐστίν, ἀφόρητον ἐφαίνετο.
ἐδόξεν οὖν σκοπουμένοις τὴν ὑστάτην ἀγκύραν, ἣν ἱε-
ρὰν οἱ ναυτιλλόμενοι Φασὶ, καθιέναι καὶ ἐπὶ τὴν βελ-
τίστην ἀπόνοιαν ὁρμίσαντες, ἔτι τε καὶ τόλμαν, καὶ
ἀμαθίαν, καὶ ἀναισχυντίαν προσκαλέσαντες, αἵτε

8 Πρόσφορα) Πρόσφορα, χρήσιμα, οἰκεῖα, ἀρμόδια, ἐπιτηδεύα. V.
9 Γλίσχραι) Ταπεινά. V.

aetate meditati, neque nomen nostrum noverant. Cum ve-
ro ad virilem aetatem pervenissent, animadversa, quae
meis sodalibus a multitudine habetur, reverentia, & ut
sustinent homines illorum in dicendo fiduciam, & curari
se gaudent, & consulentibus obsequuntur, & reprehен-
dentibus timide concedunt, regnum non parvum arbitra-
bantur esse haec omnia. Ac discere quaecunque huic insti-
tuto vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius plane
illis negatum est. Artes parcae, & cum labore, & vix ta-
men vel sic praeferre, quod satis esset, poterant. Quibus-
dam etiam grave servitutis onus, & ut est, intolerabile
visum. Considerantibus ergo placuit, ultimam ancoram,
quam sacram appellant nautae, demittere: firmantesque
navim in praeclara illa amentia, advocatis insuper auda-
cia, inscitia, atque impudentia, quae maxime hoc illis cer-

αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας καὶ κινῶν
ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶεν, καὶ ἀνὰ στόμα
ταύτας μόνας ὑμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς ὅποια πρὸς Φι-
λοσοφίαν ἐφόδια; σχηματίζουσι, καὶ μετακοσμοῦσιν
αὐτοὺς εὖ μάλα εἰκότως, καὶ πρὸς ἐμὲ οἷόν τι ἀμέλει
ὁ Αἰσωπὸς Φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεον-
τὴν περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος, ἡξίου λέων
καὶ αὐτὸς εἶναι, καὶ πού τινες καὶ ἦσαν ἴσως οἱ πι-
στεύοντες αὐτῷ. Τὰ δ' ἡμέτερα πάνυ ῥᾶστα, ὡς οἶσθα, 14
καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προφανῆ λέγω) καὶ οὐ
πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τριβώνιον περιβαλέσθαι,
καὶ πῆραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν,
καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοι-
δορεῖσθαι ἅπασιν. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τοῦ μῆδεν
ἐπὶ τούτῳ παθεῖν, ἢ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδῶς παρέξειν ἐμελ-
λεν. ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἄκοντος τοῦ δεσπότου, καὶ
εἰ βούλοιο ἀπάγειν, παταχθησομένου τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ

tamen adiuvant, novisque excogitatis conviciis, ut prae-
sto statim & in ore sint: has ergo symbolas solas cum ha-
beant, (viden' qualia ad philosophiam viatica?) figuram
sumunt ornatumque decentem, mihi que quam simillimum:
nimirum quale quid fecisse ait Aesopus illum Cumis asi-
num, qui leonina circumposita asperum rudens, leo &
ipse esse postulabat. Ac forte erant alicubi, qui fidem illi
haberent. Nostra vero facilia omnino, ut nosti, & ad imi-
tandum expedita; de manifestis illis dico: nec multum ne-
gotii est palliolo amiciri, & peram gestare suspensam, &
clavam in manu habere, & clamare, vel rudere potius aut
latrare, & maledicere omnibus. Quippe securitatem illis
nihil ob eam rem patiendi ipsa habitus praestitura videba-
tur reverentia: porro in promptu est, invito etiam domino,
libertas, qui si asserere audeat, fusti percutiatur. Cibus au-

- ἄλφιστα οὐκ ἔτ' ὀλίγα, οὐδὲ ὡς πρὸ τοῦ μάζα ψιλῇ. τὸ
 δὲ ὀψώνιον, οὐ τάριχος, ἢ θυμόν, ἀλλὰ κρέα παντο-
 दाπὰ, καὶ οἶνος, οἷος ἡδιστος, καὶ χρυσίον παρ' ὅτου ἂν
 ἐβέλωσι δασμολογοῦσι γὰρ ἐπιφαιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοὶ
 Φασιν, ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα, δάσειν τὲ πολλοὺς
 οἶονται, ἢ αἰδοῖ τοῦ σχήματος, ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσαι
 15 κακῶς. Καὶ γὰρ αὐτὸ καίκεῖνο ἐώρων, οἶμαι, ὡς ἐξίσου
 καταστήσονται τοῖς ὀρθῶς Φιλοσοφοῦσιν. οὐδέ τις ὁ δι-
 κάσων, καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦτα, ἔσται, ἢν μόνον τὰ
 ἔξω ἢ ὅμοια. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται,
 ἢν ἐρηταί τις οὕτως κοσμίως, καὶ κατὰ βραχὺ,
 ἀλλ' εὐθὺς βοᾷσι, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἐαυτῶν
 ἀναφεύγουσι τὴν λαιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον.
 καὶ ἢν μὲν τὰ ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι πολλοί ἢν δὲ ἀπὸ
 τῶν λόγων κρίνειν ἐβέλῃς, τὸν βίον ἀξιοῦσι σκοπεῖν.
 16 Τοιγαροῦν ἐμπέπλησται πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης

tem non iam tenuis, neque, ut ante, nuda puls; opsonium
 non salsamentum, aut thymus; sed carnes omnis generis,
 & vinum quodque suavissimum; & aurum a quocunque
 voluerint. Nempe tributum quoddam crebro accessu suo
 colligunt; vel, ut ipsi loquuntur, tondent oviculas, datu-
 rosque sperant plures, vel habitus pudore, vel metu, ne
 male audiant. Nam illud quoque observarunt, opinor, se
 aequo fastigio staturos cum his, qui recte philosophantur.
 Neque enim quisquam erit, qui iudicer ista vel discernat,
 modo externa sint similia. Neque enim omnino illud pro-
 bationis genus admittunt, si quis illos sic placide & sensim
 interroget: sed clamant statim, & ad arcem suam, convi-
 cia, confugiunt, & expediunt fustem: ac, si opera illo-
 rum requiras, multa in ore est doctrina; sin ex doctrina il-
 los iudicare velis, vitam te considerare postulant. Itaque
 plena fraudibus istis civitas, illorum praefertim, qui Dio-

ραδιουργίας, καὶ μάλιστα τὸν Διογένη, καὶ Ἀντισθέ-
νη, καὶ Κράτητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῶ κυνέ-
ταττομένων, οἱ τὸ μὲν χρήσιμον ὅποσον ἔνεστι τῇ φύ-
σει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ Φυλακτικόν, ἢ τὸ οἰκουρικόν, ἢ
τὸ Φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικόν, οὐδαμῶς ἐξηλώκασιν·
ὑλακὴν δὲ καὶ λιχνείαν, καὶ ἀρπαγὴν, καὶ Ἀφροδίσια
συχνά, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν διδόντα, καὶ
περὶ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν.

Ὅφει τοίνυν μετὰ μικρὸν οἶα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐρ- 17
γαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας
ἐάσουσιν, ὅταν ὁρῶσιν σφᾶς μὲν πονοῦντας, καὶ κάμνον-
τας, ἔαθεν εἰς ἐσπέραν ἐπικεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ
μόγισ ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας· ἀργούς
δὲ καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἅπασιν ἀφρόνοις βιοῦν-
τας, αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προ-
χειρώς, ἀγανακτοῦντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαι-

geni se & Antistheni, & Crateti adscriptos, sub Canis il-
lius signis militare aiunt: qui, quod utile inest in natura
canum, ut cautionem illam, illam domus custodiam, do-
minorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitan-
tur; latratum vero, & ligurritionem, & rapacitatem, &
Venerem crebram, & adulationem, & illa versus dantem
blandimenta, & mensarum affectationem, haec omnia ad
unguem exprimere laborant. Videbis ergo paulo post,
quid futurum sit. Exfilientes enim de officinis universi de-
sertas relinquent artes, ubi videbunt, se quidem, opus
cum faciant & laborent a mane inde ad vesperam, ope-
ribus intenti suis, vix tamen sibi victum ex illa mercena-
ria ratione parare: otiosos autem homines atque imposto-
res in omnium rerum affluentia vivere, cum petant, quasi
tyranni essent, promte accipiant, si nihil ferant, indignen-

- νοῦντας δὲ, οὐδ' εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος
 δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στό-
 18 ματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἦττον ἂν δεινὸν τὸ
 πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες, μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο
 ἐξύβριζον. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω,
 καὶ τὰ δημόσια Φαινόμενοι, ἦν παιδὸς ὠραίου ἢ γυ-
 ναικὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι, σιωπᾶν ἄξιον,
 οἷα ποιῶσιν. ἔνιοι δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖ-
 κας ἀπάγουσι μοιχεύοντες, κατὰ τὸν Ἰλιά ἐκείνων
 νεαίσκον, ὡς Φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἴτα κοινὰς
 ταύτας ἅπασι τοῖς ξυνοῦσι προθέμενοι, Πλάτωνός τι
 δόγμα οἶονται ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος
 19 ἡξίου κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας. Ἄ μὲν γὰρ ἐν
 τοῖς συμποσίοις ὁρᾶσι, καὶ ἂ μεθύσκονται, μακρὸν
 ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα ποιῶσι, πῶς οἶε κατηγο-
 ροῦντες αὐτοὶ μέθης, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ
 9 Ἐκτείνον νεαίσκον) Τὸν Πάριδα. G.

tur, non laudent, etiamsi acceperint. Haec vita, qualis
 sub Saturno fuit, illis videtur, & coelitus in ora mel in-
 fluere. Ac minus in ea re mali esset, si tales cum sint,
 nulla nos alia contumelia afficerent. At isti, vehementer
 graves & tristes quantum ad externa & publica qui vi-
 deantur, si puerum formosum, aut mulierem pulchram, vel
 nanciscantur, vel sperent, quid faciant, filere melius est.
 Quidam etiam suorum hospitum mulieres abducunt cor-
 rumpendas adulterio, ut Troianus ille iuvenis, nimirum
 ut ipsae etiam philosophentur: tum communes illas omni-
 bus suis familiaribus prostituunt, Platonis quoddam se pla-
 citum perficere rati, ignari, quo sensu divinus ille com-
 munes esse mulieres voluerit. Quae quidem faciant in con-
 viviiis, & quomodo per ebrietatem se gerant, commemo-
 rare longum fuerit. Et haec faciunt, quid putas? accu-
 santes ipsi ebrietatem, & adulterium, & lasciviam, & ava-

Φιλαργυρίας; οὐδὲν γοῦν οὕτως εὖροις ἄλλο ἄλλα
ἐναντίον, ὡς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα· οἷον, κο-
λακείαν μισεῖν Φασι, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην
ἢ τὸν Στρουθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. ἀληθεύειν
τοὺς ἄλλους προτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κινήσαι τὴν
γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύσασθαι δύναιντο. ἡδο-
νὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος,
ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ' ὀξύχο-
λον, καὶ μικραίτιον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥάδιον, ὑπὲρ τὰ
βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα γοῦν οὐ μικρὸν παρ-
έχουσι τοῖς θεωμένοις, ὅποταν ὑπὸ τῆς τυχούσης αἰ-
τίας ἐπιξέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολή, πελιδνοὶ δὲ τὴν χροίαν
βλέπωνται, ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες, καὶ
ἀφροῦ, μᾶλλον δὲ ἰοῦ μεστὸν αὐτοῖς ἢ τὸ στόμα. Μὴ 20
σύ γε ἐκεῖθι τύχοις, ὅτε ὁ μιὰρὸς ἐκεῖνος ἐκχεῖται βόρ-
βορος. χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κε-

3 Τὸν Γναθωνίδην) Κολάκων οἱ περιφανέστατοι οὗτοι. V. 13 Ἰτα-
μόν) Ἀναίσχυτον. V.

ritiam. Nihil enim ita adversum alteri alterum invenies,
ut sunt sermones illorum & facta. Verbi gratia adulationi
se inimicos aiunt, cum adulationis causa Gnathonidem
aut Struthiam superare possint: veracitatem commendan-
tes aliis, nec movere linguam queant ipsi sine mendacio.
Voluptas inimica omnibus in sermone, hostis Epicurus:
re vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta bilis,
querelae de rebus minutis, proclivitas ad irascendum, su-
pra parvulos infantes. Quare risum praebeant non medio-
crem spectantibus, cum a quacunque causa exarsit illis bi-
lis, luridus pallor apparet in facie, cum torvum quiddam
& furiosum vident, & spuma, vel veneno potius plenum
os habent. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud coenum
effunditur! Aurum, inquiunt, aut argentum, Mehercules, nec

κτῆσθαι ἀξιῶ, ὀβολὸς ἱκανὸς, ὡς Θέρμους πριαίμην.
 ποτὸν γὰρ, ἢ κρήνη ἢ ποταμὸς παρέξει. καὶ μετ' ὀλί-
 γον αἰτοῦσιν οὐκ ὀβολοὺς, οὐδὲ δραχμὰς ὀλίγας, ἀλ-
 λὰ πλούτους ὅλους. ὥστε τίς ἔμπορος τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ
 Φόρτου πλήσειεν ἂν, ὅσον τούτοις Φιλοσοφία ἐς χρη-
 ματισμὸν συντελεῖ; εἴτ' ἐπειδὴν ἱκανῶς συλλέξωνται,
 καὶ ἐπισιτίσωνται, ἀπορρίψαντες ἐκείνο τὸ δύστηνον
 τριβάνιον, ἀγροὺς ἐνίετε καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλακῶν
 ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας ὅλας,
 μακρὰ χαίρειν Φράσαντες τῇ πῆρᾳ τῇ Κράτῃτος, καὶ
 τῷ τρίβωνι τοῦ Ἀντισθένης, καὶ τῷ πύθῳ τοῦ Διογέ-
 21 νους. Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὀρῶντες, καταπτύουσιν ἤδη
 Φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιούτους οἴονται, κα-
 μὲ τῆς διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε πολλοῦ ἤδη τοῦ
 χρόνου, ἀδύνατόν μοι γεγένηται καὶ ἓνα τινὰ προσ-
 αγαγέσθαι αὐτῶν· ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκείνο πά-

5 Ἐς χρηματισμὸν) Ἐς τὴν τῶν χρημάτων συλλογὴν. χρηματίζεσθαι,
 χρήματα συλλέγειν. V.

*possidere digner; obolus mihi sufficit, unde lupinos emam; potum
 enim fons praebebit, aut fluvius. Paulo post non obolos pe-
 tunt, aut drachmas paucas, sed totas divitias. Quis ergo
 mercator tantum a navium commeatu affluat divitiis, quan-
 tum hisce ad quaestum philosophia confert? Deinde ubi,
 quantum satis est, collegerint, & viaticum sibi paraverint,
 abiecto illo infelici palliolo, agros interdum & vestimen-
 ta mollia emunt, & pueros comatos, & totos vicos, lon-
 gum valere iussa Cratetis pera, & Antisthenis pallio, do-
 lioque Diogenis. Vulgus vero ista cum videt, despuunt
 iam philosophiam, & omnes ex eo genere esse arbitrantur,
 & me disciplinae istius nomine accusant. Igitur diu iam est,
 cum ne unum quidem istorum potui allicere, sed illud mihi*

σχῶ. ὅποσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφίηναι, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὐ-
θις ἀναλύεται. ἡ Ἀμαθία δέ, καὶ ἡ Ἀδικία, ἐπιγε-
λῶσιν, ὁρᾶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνή-
νυτον πόνον.

ΖΕΥΣ. Οἶα, ὦ θεοὶ, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία 22
πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὅ, τι
καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελευστέον. ὁ μὲν γὰρ
κεραυνὸς ἀπάγει μιᾷ πληγῇ, καὶ ὁ θάνατος ταχύς.

ΑΠΟΛ. Ἐγὼ τοι, ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι· μισῶ γὰρ
καὶ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας, ἀμούσους ὄντας, ὑπὲρ
τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνοῦ μὲν γὰρ, ἢ τῆς σῆς
θεξιᾶς, οὐδαμῶς ἐκείνοι ἄξιοι· τὸν Ἑρμῆ δέ, εἰ δοκεῖ,
αὐτοκράτορα τῆς κολάσεως καταπέμψωμεν ἐπ' αὐ-
τούς, ὃς ἄτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα
εἴσεται τοὺς τε ὀρθῶς Φιλοσοφοῦντας, καὶ τοὺς μῆ.

7 Μετελευστέον) G. Κολαστέον. Τιμωρητέον. V. 13 Αὐτοκράτορα)
Βασιλέα. V.

Penelopes *consilium* usu venit. Quantumcunque ego texo,
illud momento temporis rursus resolvitur, ridentibus In-
scitiā atque Iniquitate, cum videant, opus nostrum non
procedere, nihil proficere laborem.

Iup. Quantum, o Dii, malorum perpeffa nobis est a fa-
cerrimis illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum,
quid facto sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Ful-
men enim uno ictu educit e vita, mors ista celeris.

Apol. Ego tibi, pater, subiiciam. Odi enim & ipse iam
istos impostores, Musarum vicem indignatus, a quibus
aversi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed
Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demitta-
mus, qui ut in doctrinae studiis ipse quoque versatus, ce-
lerrime tum recte philosophantes agnosceret, tum minus:

εἶτα τοὺς μὲν ἐπαινέσεται, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ κολασθήσονται, ὅπως ἀν' ἐκείνῳ παρὰ τὸν καιρὸν δοκεῖ.

- 23 ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἀπολλων. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἅπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαιδέκατον γοῦν ἄθλον οἴου τούτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἢ ἐκκόψης μισθὰ οὕτω καὶ ἀναίσχυντα θηρία.

ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθάραι αὐθις τοῦ Αὐγείου, ἢ τούτοις συμπλέκεσθαι. ἀπώμεν δ' ὅμως.

ΦΙΛ. Ἀκουσα μὲν, ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.

- 24 ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὡς καὶ ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρίψωμεν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσὶν, ἢ πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι.

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς. ἢ πάνυ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς Φιλοσο-

deinde illos quidem, prout merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

Iup. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules, assumpta ipsa Philosophia, quam celerrime ad homines abite: tertium enim decimum te puta hunc laborem perfecturum, exstirpandis impuris adeo atque impudentibus bestiis.

Herc. Sane malim ego, pater, Augiae fimum expurgare denuo, quam hisce implicari. Abeamus tamen.

Phil. Invita equidem eo: sequendum tamen, prout parenti nostro visum est.

Merc. Descendamus, ut paucos certe obteramus hodie. Quo verò eundum est, Philosophia? Tu enim, ubi sint, nosti. Aut potius, in Graecia illos esse, manifestum est.

Phil. Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte philo-

Φοῦσιν, ὧ Ἑρμῇ. οὗτοι δὲ οὐδὲν Ἀττικῆς πενίας δέονται, ἀλλ' ἔνθα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἄργυρος οὐρύττεται, ἐκεῖ που ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν εὐθὺ τῆς Θράκης ἀπιτέον.

ΗΡΑΚ. Εὖ λέγεις, καὶ ἡγήσομαί γε ὑμῖν τῆς ὁδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχνάκις ἐπελθὼν. καί μοι τὴν δὲ ἤδη τραπώμεθα.

ΕΡΜ. Ποίαν λέγεις;

ΗΡΑΚ. Ὅρατε, ὧ Ἑρμῇ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν 25 ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὁρῶν ἁπάντων; Αἰμός ἐστι τὸ μεῖζον, ἡ καταντικρὺ δὲ Ροδόπη, πεδίον δὲ ὑποπεπταμένον, πᾶμφορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἐκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον· καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, οὐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται.

sophantur, Mercuri. Isti vero, *quos quaerimus*, nihil Attica paupertate opus habent, sed ubi auri multum & argenti effoditur, ibi nobis quaerendi sunt.

Merc. Recta igitur *pergendum* in Thraciam.

Herc. Bene mones, & viae ego dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia, qui saepe *eam regionem* obierim: & hac iam ingrediamur.

Merc. Qua dicis?

Herc. Videris, Mercuri & Philosophia, duos montes maximos omnium montium & pulcherrimos? (Haemus est maior, alter ex adverso est Rhodope) camposque infra patentes fertilissimos, a radicibus utrinque incipientes; & colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, affurgentes, non deformes asperitate, tanquam plures subiectae urbis arces. Et iam ipsa urbs apparet.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Ἡράκλεις, μεγίστη, καὶ καλλίστη ἀπασῶν, πόρρωθεν οὖν ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καὶ τις ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πάνυ ἐν χερσὶ ψαύων αὐτῆς.

ΗΡΑΚ. Ἐβρος μὲν οὗτος· ἡ δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόσγειοι, καὶ ὑπονέφελοι· ὥστε ἐπιβαίνωμεν ἀγαθῇ τύχῃ.

26 ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν, ὅπως τὰ θηρία ἐξιχνευτέον;

ΗΡΑΚ. Τοῦτο μὲν σὸν ἤδη ἔργον, ὦ Ἑρμῆ, κῆρυξ γὰρ εἶ, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων.

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο χαλεπόν. ἀλλὰ τά γε ὀνόματα οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ οὖν, ὦ Φιλοσοφία, λέγε, οὓς τινες ὀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτι.

ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἱ τινες ὀνομάζονται, διὰ τὸ μὴ συγγενέσθαι αὐτοῖς· ἀπὸ δ' οὖν τῆς

Merc. Maxima per Iovem, mi Hercules, & pulcherri-
ma omnium. E longinquo igitur iam pulchritudo illius ex-
splendescit. Et fluvius aliquis praeterfluit maximus, plane
moenibus illius alludens. [Gr. *in cute eam tangens.*]

Herc. Hebrus hic est: urbs autem Philippi illius opus:
& nos iam terrae vicini, atque infra nubes; inscendamus
ergo, quod felix faustumque sit.

Merc. Sic fiat! Quid vero iam faciendum? quomodo ve-
stigandae sunt illae bestiae?

Herc. Illae tuae iam, Mercuri, partes sunt. Praeco es,
praeconium tibi faciendum est.

Merc. Hic nihil difficultatis. Verum nomina illorum non
novi. Tu igitur, Philosophia, dic, qui nominandi sint, &
signa insuper.

Phil. Ne ego quidem satis certo, quomodo nominentur,
scio, quod cum illis minime versata sum. Sed ob habendi

ἐπιθυμίας ἢν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, οὐκ ἂν ἀμάρτοις
προσκαλῶν Κτήσανας, ἢ Κτησίππους, ἢ Κτησικλέας,
ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυκτῆτους.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἀλλὰ τίνες οὗτοί εἰσιν, ἢ τί καὶ 27
περισκοποῦσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσίασι, καί
τι καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν.

ΑΝΔ. Ἄρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σὺ,
ὦ βελτίστη, εἴ τινας τρεῖς γόητας ἅμα εἶδετε, καὶ τινὰ
γυναῖκα ἐν χρῶ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ἀρρένω-
πὴν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν;

ΦΙΛ. Παπαί, τὰ ἡμέτερα οὗτοι ζητοῦσι.

ΑΝΔ. Πῶς τὰ ἡμέτερα; δραπεταὶ γὰρ ἐκεῖνοι
ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν, ἢν-
δραποδισμένην πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἴσεσθε δὲ καθότι καὶ ζητοῦμεν αὐτούς. τούτων
δὲ ἅμα κηρύττωμεν· εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικόν,
13 Μέτιμεν) Ζητοῦμεν. V.

eorum libidinem non peccaveris, si Ctesones [*Habeones*] &
Ctesippos [*Habiequos*], aut Ctesicles [*Habiglorios*], aut Eu-
ctemonas [*Bonihabios*], aut Polyctetos [*Multihabios*] advoces.

Merc. Bene mones. Verum qui sunt isti? aut quid ipsi
quoque circumspiciunt? Quin accedunt etiam, & interro-
gare aliquid volunt.

Vir. Numquid nobis, viri, dicere potestis, aut tu, opti-
ma, si quos praeestigiatōres tres una vidistis, & mulierem
ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu & plane
viraginem.

Phil. Hem! Eadem, quae nos, isti quaerunt.

Vir. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti
omnes. Nos vero mulierem maxime persequimur, plagio
ab istis abductam.

Merc. Scietis, cur illos quaeramus: iam vero simul fa-
ciamus praeconium: Si quis mancipium Paphlagonicum, de

τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων, ὄνομα τοιοῦτον, οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὑπώχρον, ἐν χρωῖ κοῦρίαν, ἐν γενεῖῳ βαθεῖ, πῆραν ἐξημμένον, καὶ τριβάνιον ἀμπεχόμενον, ὀργίλον, ἄμουσον, τραχύφωνον, λοίδορον, μηνύειν ἐπὶ ῥητῶ αὐτονόμῳ.

28 ΔΕΣΠ. Νοῶ, ὦ οὗτος, ὃν κηρύττεις· ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοῖ, Κάνθαρος. καὶ ἐκόμα δέ, καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο, καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἠπίστατο. ἀπέκειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὅπόσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπανθεῖ.

ΦΙΛ. Ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν Φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας.

ΔΕΣΠ. Ὡ τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος Φιλοσοφεῖν Φησιν, ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος.

ΑΝΔ. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν, ξυνήσῃ γὰρ, ὡς Φησιν, αὕτη.

Sinopensibus Barbaris, nomine tali, quod ab habendo ductum est, suppalidum, ad cutem detonsum, barba prolixa, peram suspensam gerens, & palliolo indutum, iracundum, indoctum, aspera voce, maledicum, indicare conditione, quam ipse dixerit, voluerit, accedat!

Dom. Non intelligo equidem, mi homo, quid sibi velis tuum praeconium. Nam isti nomen apud me fuit Cantharo, & comam alebat, & vellebat mentum, meamque artem sciebat, qui desidens in fullonia officina detonderet, quidquid superfluum floccorum eminet in vestibus.

Phil. Ille ipse tuus est servus: at nunc philosopho similis, cum ipse fullonia se arte concinnaverit.

Dom. Vah audaciam! Cantharus philosophari se ait! nostri autem nulla habetur ratio.

Vir. Noli curare, inveniemus omnes: intelligit enim ista, quantum dicit.

ΦΙΛ. Τίς δ' οὗτος ἄλλος ὁ προσιών ἐστίν, ὦ Ἡρα- 29
κλεις, ὁ καλὸς, ὁ τὴν κιθάραν;

ΗΡΑΚ. Ὁρφεύς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς
ἐμὸς, ἡδίστος κελευστῶν ἀπάντων. πρὸς γοῦν τὴν ᾠδὴν
αὐτοῦ ἡκιστα ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ ἄριστε
καὶ μουσικώτατε Ὁρφεῦ, οὐκ ἐπιλέλῃσαι γάρ που
Ἡρακλέους.

ΟΡΦ. Νῆ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἡρα-
κλεις, καὶ Ἑρμῇ. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μῆνυτρα,
ὡς ἔγωγε πάνυ σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, σῖδα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν δεῖξον, ὦ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ,
χρυσίου γὰρ οὐδέν, οἶμαι, δέη, σοφὸς ὢν.

ΟΡΦ. Εὖ ἔφης· ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δεῖξαιμ' αὖ
ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ αὖ, ὡς μὴ κακῶς ἀκούοι-
μι πρὸς αὐτοῦ, μιὰρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον
τοῦτο ἐκμεμελέτηκε.

Phil. Sed quis est, Hercules, ille alter accedens, pulcher
ille cum lyra?

Herc. Orpheus est, qui mecum navigavit in Argo, hor-
tator omnium optimus; ad cuius cantum omnium mini-
me fatigabamur remigio. Salve, Orpheu optime & cantus
peritissime; nempe non oblitus es Herculis.

Orph. Sane vos quoque, Philosophia, & Hercules, &
Mercuri. Sed debetis mihi indicium, quippe praeclare ego,
quem quaeritis, novi.

Merc. Ergo ostende nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro
enim, puto, nihil opus habes, qui sis vir sapiens.

Orph. Recte istuc dicis. At ego domum quidem vobis,
ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne male ab illo au-
diam: impurus enim ultra modum est, & in hoc solum
se exercuit.

ΕΡΜ. Δεῖξον μόνον.

ΟΡΦ. Αὐτὴ πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδὼν,
ὥς μὴδ' ἴδοιμι αὐτόν.

30 ΕΡΜ. Ἐπίσχες. οὐ γυναικός ἐστι Φωνή, ῥαψαδού-
σης τὶ τῶν Ὀμήρου;

ΦΙΛ. Νῆ Δία. ἀλλ' ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ λέγει.

ΔΡΑΠ. Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος [ἀνὴρ] ὁμῶς αἰῶας
πύλῃσιν,

Ὃς χρυσὸν Φιλέει μὲν ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴποι.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον, ὅς

Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξεν, ὅκεν Φιλότητα παρέσχε.

ΥΠΟΔ. Περὶ ἐμοῦ τοῦτο τὸ ἔπος, οὗ τὴν γυναῖκα
ῥῶχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην.

ΔΡΑΠ. Οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ'
ἐλάφοιο,

Οὗτ' εἰνὶ πτολέμῳ ἐναρίθμιος, οὗτ' ἐνὶ βουλῇ,

Merc. Ostende modo.

Orph. Haec proxima! Verum ego e vestigio abeo, ut illum nec videam.

Merc. Attende! nonne mulieris haec vox est, Homeri verficulos recitantis?

Phil. Sic est, per Iovem. Sed audiamus, quid dicat.

*Fug. Hostis enim ille mihi velut atri limina Ditis,
Pectore quisquis amat nummos, sed idem negat ore.*

Merc. Ergo Cantharum odisse debes,

Cui hospes laesus, qui se praestabat amicum.

*Hosp. De me hic versus, cuius muliere abducta fugit,
quod ipsum domum meam receperam.*

*Fug. Vah vinoſe, canisſque oculos, & pectora cervice,
Expers conſilii, numeri nullius in armis.*

Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστε κολοιῶν
Μαῖψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.

ΔΕΣΠ. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη.

ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ὅπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ
χίμαιρα,

Δεινὸν ἀποπνείουσα, τρίτου κυνὸς ἀγρίου ὁρμήν.

ΥΠΟΔ. Οἶμοι, γυναῖ, ὅσα πέπονθας ὑπὸ κυνῶν 31
ποσούτων. Φασί δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ' αὐτῶν.

ΕΡΜ. Θάρρει, Κέρβερόν τινα τέξεταί σοι, ἢ Γηρυό-
νην, ὥς ἔχει ὁ Ἡρακλῆς οὗτος αὖθις πόνον. ἀλλὰ καὶ
προσίασιν, ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν.

ΔΕΣΠ. Ἐχω σε, ὦ Κάνθαρε. νῦν σιωπᾶς; Φέρ'
ἰδωμεν ἄτινά σοι ἢ πῆρα ἔχει, θέρμους ἴσως, ἢ ἄρτου
τρύφος;

ΕΡΜ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσίου.

ΗΡΑΚ. Μὴ θαυμάσης. Κυνικὸς γὰρ ἔφασκεν εἶναι

Thersites nugax, in pravis optima pica,

Regibus infestus temere sine more modoque.

Dom. Verisimiliter execrandi hominis versus cadunt.

Fug. Prima canis, media at capra, atque in fine leaena,

Horridum olens, triplicisque canis silvestris odorem.

Hosp. Hei mihi, mulier, quantum a tot canibus perpefsa es! Aiunt illam etiam uterum ab istis ferre.

Merc. Bono animo esto. Cerberum tibi quendam pariet vel Geryonem, novum ut laborem rursus habeat hic Hercules. Verum accedunt etiam, itaque nihil opus est, ut pulsetur ianua.

Dom. Teneo te, Canthare! Nunc taces? Age, videamus, quid habeat tibi pera? lupinos forte aut panis frustum?

Merc. Non, ita me Iuppiter; sed zonam auri.

Herc. Noli admirari, Cynicum enim ante se ferebat in

τὸ πρόσθεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος ἀκριβῶς ἐστὶ. τοιγαροῦν Κλεάνθην οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πάγωνος, οὕτω μιὰρὸς ὢν.

32 ΔΕΣΠ. Σὺ δὲ, ὦ κακὲ, οὐ Ληκυθίων οὐμὸς δραπέτης τυγχάνεις ὢν; οὔμενον ἄλλος. ὦ τοῦ γέλωτος. εἴτα τί οὐκ ἂν γένοιτο; καὶ Ληκυθίων Φιλοσοφεῖ;

ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ οὗτος ἀδέσποτος ὑμῖν ἐστίν;

ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολαλέναι.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΔΕΣΠ. Ὅτι δεινῶς τῶν ὑποσάβρων ἐστὶ. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνου αὐτὸν ἐκαλοῦμεν.

ΕΡΜ. Ἡρακλὲς ἀλεξίκακε, ἀκούεις; ἔπειτα πῆρα, καὶ βάκτρον· καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα σύ.

Graecia, hic vero Chrysispeus [*auri famelicus*] ex affe est. Itaque Cleanthen non ita multo post videbis. Pendebit enim a barba homo ita impurus.

Dom. Tu vero, pessime, nonne Lecythio es, meus fugitivus? Non sane alius. Hem risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur Lecythio?

Merc. At tertius ille dominum non habet.

Dom. Minime vero: sed ego dominus lubens illum manu, ut pereat, emitto.

Merc. Quid sic?

Dom. Quia de genere plane suppurato est. Nomen autem ipsi dixeramus Myropnum [*Unguentolens*].

Merc. Depulfor malorum Hercules, audin'? Deinde pera sumta, & baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem recipe.

ΥΠΟΔ. Μηδαμῶς, οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον
μοι τῶν παλαιῶν κύουσιν.

ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον;

ΥΠΟΔ. Ἔστι τι, ᾧ ἴγαθῆ, τρικάρανος βιβλίον.

ΕΡΜ. Οὐδέν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλῃς τῶν καμι-
κῶν εἷς.

ΔΡΑΠ. Σὸν, ᾧ Ἑρμῇ, δικάζειν τὸ μετὰ τοῦτο. 33

ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ. ταύτην μὲν ἵνα μηδὲν τέρας,
μηδὲ πολυκέφαλον τέκη, οἴχεσθαι παρὰ τὸν ἄνδρα
ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα· τὰ δύο δὲ τούτῳ τῷ δραπετί-
σκῳ, παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μανθάνειν ἅ πρὸ τοῦ
τὸν μὲν ἀποπλύνειν τὰς ῥυπῶσας τῶν ὀθονῶν, τὸν Λη-
κυθίωνα· τὸν Μυρόπνουν δὲ αὖθις ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων
τὰ διερρώγῳτα, μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα·
ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὥς ἀπό-
λοιτο παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα, ῥυπῶσῃ προσέτι καὶ

Hosp. Minime vero! Non sane receperim, quae librum
mihī de antiquis unum ferre utero videatur.

Merc. Quomodo librum?

Hosp. Est liber aliquis, optime Mercuri, Tricaranus
[*Triceps*].

Merc. Non est mirum, cum etiam Triphales sit comico-
rum libellorum unus.

Fug. Tuum est, Mercuri, iudicare, quod superest.

Merc. Sic mihī placet, Iſtam, ne quod prodigium aut
multiceps pariat, abire retro ad virum in Graeciam. Duos
autem hosce minutos fugitivos dominis suis redditos, di-
scere, quae olim, alterum fordida lintea eluere, Lecythio-
nem; Myropnum vero, malva prius verberatum, farcire
rursus vestes laceras; deinde istum quoque tradi depilato-
ribus, ut pereat primum vellendus, insuper vero pice for-

γυναικεία τῇ πίττῃ, εἴτα ἐς τὸν Αἴμον ἀναχθέντα γυνὸν, ἐπὶ τῆς χιόνος μένειν συμπεπεδημένον τῷ πόδε.

ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ὅττοτοῖ, παπαιπαίαξ.

ΔΕΣΠ. Τί τοῦτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν σὺ διολόγων; ἀλλ' ἀκολούθει παρὰ τοὺς πιττωτὰς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε τὴν λεοντὴν, ὡς γνωσθῆς ὄνος ὢν.

6 Λεοντὴν) Τριβάνιον λέγει. V.

dida ac feminea: tum nudus abducatur in Haemum, ibique constrictis pedibus maneat in nive.

Fug. Hei malorum, vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh!

Dom. Quid? hocne interponis de Tragicis tuis sermonibus? sed sequere iam ad depilatores, leonina prius pelle detracta, ut pro afino agnoscaris.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIATIONES

ET

ANNOTATIONES

НБ ОНУ імені І. Мечникова

VARIAE LECTIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 1. l. 1. ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.) πρὸς τὸν ἀπ— Schol. Non habent artic. *Fl. Fr. I. H. P. B. &c. l. 12. Ἡμεῖς* ω) Ita emendarat Solan. non addens unde, cum editum esset ἀμείψω. Obsecundavi tamen, ut fieret secund. perf. ab ἡμεῖς ἄμην. *Reitz. Pag. 2. l. 4. Σέας)* Conf. Th. Mag. h. v. Σῆς marg. *A. 1 W. ead. Παραλαμβάνεις)* Et sic Th. Mag. cum edd. *l. 18. col. 1. Σῆτας)* ζῆτας misere edita. *ead. col. 2. Προλαμβάν.)* προσλαμβάν. edita. Bene correxit Solan. *Pag. 3. l. 4. Παρακεκομμένα)* Et sic Coll. cum edd. *l. 8. Τοιαύτας)* Nil mut. *Fl. Fr. I. P. &c. Τὰς αὐτὰς* Marcil. *l. 9. Ἡμῶν)* ἢ μὴν Menag. Nihil abit a vulg. *Fl. l. 19. col. 1. Λιβαν.)* Huc retulit hoc Schol. Solan. cum ante ad alia verba referretur. *ead. col. 2. Εἰκάσαι)* εἰκάσε ante vulgatum fuit. *Pag. 4. l. 1. Ὀλμειδὸν)* Spir. leni *l. Fl. & Hesiod. Sine spir. Ald. P. S. &c. Adspirate* Gefn. & Strab. *l. 2. Ποιμένων)* Rescripsi ex *L. V. 2. S. Ποιμαίνων* enim cett. male. *l. 7. Ἡ τῶ)* ἢ τὸ τῶ Th. Mag. melius. *ead. Τούτῳ)* τοῦτο male *Fl. l. 8. Τῶ)* τὸ male *Fl. l. 9. Κατὰ)* καὶ Graev. *Κάτα* *Fl.* In vulgato conspirant cett. *Μοχ ἔχε* recte *Fl. I. H. S. Εἶχε* *P. l. 13. Κτήση)* Omisit *Fl. l. 16. col. 1. Ὀλμειδὸν* *Μυρίνη* ἀν. ed. Cler. Et mox ἐξηργασται, item τοῦ Ἐλικῶνα. Quae, monente Solano, facile correxi, nec librorum fidem expectare necesse habui. *Reitz. Pag. 5. l. 6. Τὰ)* Abest a *Fl. l. 12. Ἐθέλοις)* ἐθέλεις *Fl.* minus recte. *Pag. 6. l. 15. Ἐπίσκοπῶ)* ἐπίσκοπα marg. *A. 1. l. 19. col. 1. Ἰσμηνίου)* Ad Lucian. accommodavi, cum ante ederetur ὁ Ἰσμηνίας. *Reitz. l. 20. col. 2. Ἐλπίσαι)* Ita ex C. rescripsit Solan. In editis erat ἀπελπίσαι. In V. ἐπελπίσαι. *Pag. 7. l. 1. Ἐπιδείξασθαι)* Constanter ita legi addit Solan. *l. 6. Κοπποφόρον)* Ex emend. Solan. *Κοπποφόρον* *Fl. P. H. marg. A. 1. Καπποφόρον* *I. B. 1. S. &c. l. 8. Ἐπινεύεις)* Sic *Fl. Fr. B. 1. P. H. S. Ἐπινεύσεις* *I. & marg. A. 1. l. 14. col. 1. Κενταυρ.)* Et hoc ad alia verba relatum erat. *ibid. l. 19. Κάππα)* Lege κόππα, utroque loco. *Solan. ibid. Σίγμα)* Lege σάμμι. *Solan. ead. Lucian. Vol. VIII.*

col. 2. Λαρίσσης) Λαρίσσου V. l. 21. col. 1. Σίγμα σαμπόραι) Pro σίγμα iterum σάμπι legendum monet Solan. nil tamen mutavit; sed σαμπόραι in textum recepit ex C. cum σαπ-φόραι tantum editum esset. In V. vero σ. (pro Ϛ) mox etiam Νησαῖος pro Νισαῖος, item Νῆσα pro Νίσα, ac Μηδείας pro Μηδίας legebatur, quod eodem duce mutavi. Reitz. Pag. 8. l. 1. Καὶ ἐγένετο) Nil mut. edd. Καίτοι ἐγ. vult Marcil. l. 13. Χρυσούς ἐμβάτας) Legend. χρυσᾶς ἐμβάδας addit Solanus. Pag. 9. l. 3. Ὁ Θερίτης) Non compareret in Fl. l. 13. Αὐτοῦ) αὐτῷ marg. A. 1. l. 18. Ὑπερπηθήσεται) ὑπερπηθήσεως edita, mutavit Solan. Pag. 10. l. 1. Πορφύραν) Sic emendavit Solan. Πορφυρὰν edd. vulgo. Pag. 11. l. 3. Καὶ) Omisit Fl. l. 9. Ὅλος) ὅλος I. & V. 2. Prius reliquae. Pag. 12. l. 9. Εὐμαστιγουνμένης) Ζυμμαστιγουνμ. male B. 1. l. 11. Κόλλωπας) Recte edd. praeter I. & V. 2. quae κόλλωπας. Pag. 13. l. 6. Περὶ) Ita bene Ald. I. H. P. B. 1. S. Παρὰ Fl. L. & marg. A. 1. l. 11. Εἰς τὸν Ἑβρον) Haec & seqq. a λύρα ad λύρα defunt in Fl. l. 13. Ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος) ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ λόγῳ marg. A. 1. l. 17. col. 2. Καταπεφρονημένως) Sic dedit Solanus pro vulg. καταπεφρονημένος, & παρ' ἡμῖν, pro edito παρ' ἡμῶν. Pag. 14. l. 4. Πυθανόμενον) Ita Fl. B. 1. H. &c. Πυθανόμ. I. & Fr. Forſiā πυθόμενον voluere. Pag. 15. l. 3. Ἐφ') ὑφ' male Fl. l. 18. col. 1. Κυνῶν) Ita merito emendarat Solan. cum legeretur Κωῶν. ibid. l. 20. Παρὰ τῆς μητ.) Ante ad verba & μόνα ἐξαίρετα male referebatur hoc Schol. & Schol. sequens, ad ἐκείνῳ γέροντι. Pag. 16. l. 3. Γηρύονου) Sic Fl. Fr. Ald. I. H. 1. & 2. B. 1. P. S. Amſt. l. 11. Ἐγγεῖται) Hoc pertinaciter servant edd. Ἐγγεῖται adscript. marg. l. Pag. 17. l. 2. Ἡ) ἢ delet Gesn. l. 4. Ἀελίττεις) Et hoc edd. constanter. Ἀνατυλίττεις Graev. & marg. A. 1 W. l. 6. Ἐντίθεις) ἐν-τίθης vult Guyet. l. 10. Φασι) Sic I. P. aliaque. Φασὶ Fl. Pag. 18. l. 9. Τότε &c.) τὴν γῆν χανεῖν σοι τότε Coll. l. 12. Βάκχας) Βάπτας Fl. male, quod tamen & adscriptum marg. A. 1. Pag. 19. l. 7. Κτένιον) κτένας Fl. l. 13. Κάμῃ) Non habet Fl. l. 16. Δὴ) Restitui ex L. & Fl. Δεῖ edd. certt. male. Pag. 20. l. 1. Εἶ) εἶναι Fl. & marg. A. 1. l. 3. Οὐχ ἕτερος) Sic pleraeque recte. Οὐδέτερος Schol. Οὐδ' ἕτερος Fl. ead. Ὡς ἀληθεύοις) ὡς εἰ ἀληθεύοις marg. A. 1. l. 6. Ἐκκεκραγέναι) κεκραγέναι Fl. l. 9. Ὡμοιωθῆς) ὁμοιωθεῖς Fl. Pag. 21. l. 4. Τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν) Sic redditum Luciano ex L. & V. 2. quae δις tantum omisit. Certt. male, τῶν Μυσῶν τοῦτο, διὰ πάντων. l. 16. col. 1. Μυσῶν) Ex interpretatione

falsa vides corruptum etiam fuisse Luciani Codicem, quo Scholiaſta utebatur. Ideoque ad Luciani textum nunc emendatum id accommodare non licuit. Vid. notas. *Reitz.* Pag. 22. l. 4. Ὀνομα) Abest a Fl. Adest in cett. Forſan τοῦνομα, adſcript. marg. l. 11. Τοιαῦτα) Et hoc omittit Fl. l. 17. Σοφὸς ἀνὴρ) σοφὸν γὰρ edebatur, quod ad Lucian. aptavit Solan. ead. Μάρκον) Μικρὸν edita ridicule; ſed & ſic V. Recte Μάρκον C. & G. Pag. 23. l. 9. Καὶ) Neglexit Fl. l. 10. Δοκεῖ) Δοκοῖ I. ſola. Pag. 24. l. 9. Σκεπτόμενος) ſκεπτόμενος male Fl. l. 16. Οὐκ) Omittit Fl. ead. Ἐπιτρίψοντας) ἐπιτρίψοντα Fl. Pag. 25. l. 2. Σωφρονήσαντα) Ita dedit Solan. ex Fl. Haber & S. Σωφρονίσαντα B. 1. I. P. Σωφρονίσαντα H. l. 4. Νέοκτιστον) νεόκτιστον Fl. ſola. l. 14. Οὐδ') Deest in Fl. Pag. 26. l. 1. Δείγματα) Conſtans lect. Δήγματα Marcil. l. 6. Λόγους) Sic edd. omn. λοιποῖς Marcil. Pag. 27. l. 13. Ἄπτει) ἄπτει Fl. & L. male. Prius Ald. I. &c. Ἄπτη vult Solan. l. 16. Ἐπιτεταμένους) ἐπιτεταγμένους Fl. ſola, quod & adſcivit marg. A. 1. Pag. 28. l. 2. Δὲ) Sic edd. omn. Δὴ vult Marcil. l. 8. Ἰθι) Bene Fl. Fr. H. P. aliaſque. Ἰσθι male I. l. 9. Οἶκος) οἶκον Fl. Pag. 29. l. 13. Μαχαιρίδας) μαχαιρίδων marg. A. 1. W. Pag. 30. l. 7. Κατακειμένης) κειμένης Fl. l. 14. col. 2. Ἐγκρατῆσαι) V. Codicis compendium obſcurum eſt. Forſan ἔγκρατήσαντα, Solan.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗ) Bene ſic Fl. Διαβολῇ etiam B. 1. S. ΔΙΑΒΟΛΗ male I. P. H. Ald. Fr. l. 8. Τὸ δὲ) Ita l. V. 2. L. & Mf. Bar. Τῷ δὲ edd. cett. l. 9. Καὶ παρὰ) καὶ abest in B. l. 10. Καὶ) Iterum abest in B. ead. Ἐνοχλοῦν) ἐνοχλοῦντες B. male. l. 13. Τραγωδιῶν) τραγωδιδασκάλοις B. male. l. 14. col. 1. Ἐπηνυγάζουσα) In V. referebatur ad verba ἐν σκότῳ. Ex C. vero ἐπιſκιάζουσα repoſuerat Solan. Sed addidit legendum ἐπηνυγάζουσα. Nam C. ἐπιſκιάζουσα] γράφεται ἐπηνυγάζουσα. Deinde ex Cod. D. Marci, qui fuit Georgii Anthon. Vespucii, huic Scholio praeſmittitur vox ἐπηνυγάζουσα. Unde etiam ἡλύγη repoſuimus, pro eo, quod legebatur in V. & impr. ἄγνοια. Ego recepi illud ἐπην — etſi cum textu Luciani non convenit; ſed ſenſus Scholii neceſſario ſic poſtulabat: quid enim eſſet, ἐπιſκιάζουσα ponitur pro ἐπιſκιάζουσα; *Reitz.* Pag. 32. l. 1. Τοιοῦτον) τοιοῦτο B. l. 3. Εὖροι) εὖρη Fl. l. 4. Δαίμονός τινος) τινος δαίμονος B. l. 11. Καὶ) Omittit B. &

mox iterum. l. 13. Περιπίπτομεν) Admisi ex Fl. I. Περιπίπτομεν vulgo cum CB. l. 15. ἄρχεται) ἔρχεται male B. & marg. A. 1 W. Pag. 33. l. 1. Πτολεμαῖον) Πτολεμαίου B. l. 4. Πτολεμαίου) Πτολεμαῖον B. l. 10. Καὶ παρ') Haec & seqq. octo verba a καὶ ad καὶ omisit B. Sed margini inferiori adscripta sunt. l. 14. Κάρτα, καὶ τὰλλ' οὐ πάνυ) κατὰ ἀλλ' οὐ πάνυ Cod. B. Κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα Graev. In vulgato consentiunt edd. l. 19. col. i. Τῶν ὄλων) Antea ad κεκοινωνηκὸς relatum legebatur, & seq. Scholion κάρτα ad οὐ πάνυ φρενῆρης τις ὢν utrumque absurde. Quare id sequi, detecto errore, non potui. In V. altero prius referitur ad Θεοδότῃ. Reitz. Pag. 34. l. 2. Λογισάμενος) συλλογισάμενος B. l. 4. Τοιαύτην) τηλικαύτην idem Cod. B. l. 5. Παρ' ὄντινούν) παρὰ τιν οὖν B. l. 6. Ὡς εἰ) Nil variat Fl. &c. l. 7. Ἐαδε) ἔαδε adspirat Schol. Non edd. nostrae. l. 15. Δέγεται) An ἦρχετο; Coll. ead. Μεταγνῶναι) αἰσχυρῆναι G. B. & marg. A. 1. l. 17. Παραδέδωκεν) παρέδωκεν B. l. 18. Ἦρεσκεν) ἦρεσε edita. Ἦρεσκε C. & V. unde ἦρεσκεν dedit Solan. Pag. 35. l. 8. Δὴ) διὰ B. l. 13. Γούν) Abest a B. Pag. 36. l. 1. Παρομαρτοῦσι) παρομαρτοῦσαι male B. l. 4. Τis) Adest in Fl. Fr. l. P. &c. l. 6. Δὲ) Non habet CB. l. 13. Γενήσεται) γένηται B. In vulgato consentiunt edd. l. 14. Τὸν κατηγορουμένον) τοῦ κατηγορουμένου B. l. 18. col. i. Ὁμαρτοῦσαι) ὁ καρτοῦσαι misere edita, & pro δύο μαρτυροῦσαι etiam δύο καρτοῦσαι utrumque emendante Solano. Pag. 37. l. 10. Ἀδικοῦντες) Recepi ex B. Cod. & Fl. Ἀδικοῦντας editiones cett. l. 11. Προσλαβόντες) Et hoc ex B. & Fl. restitutum, pro vulgato προσλαβόντας. Pag. 38. l. 14. Μὲν) Non habet B. Pag. 39. l. 5. Ἐπαγαγεῖν) ἐπαγεῖν B. l. 7. Ἀμφοῖν) ἀμφω B. Cod. Schol. & Fl. ead. Ἀκούσης) ἀκούσεις Fl. l. 10. Ἀκρίτους) ἀμύητους B. Pag. 40. l. 4. Τὸ ἐμφανές) τοῦμφανές B. magis Attice. l. 11. Διελέγχει) ἐλέγχει B. Pag. 41. l. 3. Ἐλπίδες) Deest in B. l. 9. Πλησίον) πόλεμον marg. A. 1. l. 10. Αὐτοῦ) ἐαυτοῦ B. l. 14. Ὁ) Artic. addunt I. & V. 2. Omittunt B. Cod. & edd. Fl. Fr. P. S. &c. l. 16. Τον) τε Homer. Pag. 42. l. 3. Ἡμισυνέλπιδος) Nil mut. edd. neque Cod. B. Ἡ μίσος ἢ ἐλπίδος forf. legend. appinxit aliquis margini. l. 9. Κατίσχυσε) κατίσχυε Coll. & Schol. Pag. 43. l. 2. Ὑπὸ) ἐπὶ edd. priores, & B. l. 5. Κἄν) Recte I. S. Kān male P. Καὶ etiam male Cod. B. l. 11. Ἡ) καὶ B. l. 12. Ὁμοίως) ὁμοίος male Fl. l. 13. Εὐδαιμ. γίγνεται) εὐδαιμόνων τούτων γίγν. B. l. 15. Φίλοι) φίλον B. cetera de-

funt usque ad ἀξιόπιστον, ex quo πίστον tantum adscivit. Pag. 44. l. 2. Προσάψαι) προσάψεται B. l. 3. Ἡ καὶ) Recepi ex marg. A. 1. & V. 2. & I. Μηδὲ P. S. Amst. Mὴ δὲ Fl. Ald. Fr. H. aequae male. Μηδ' B. l. 11. Φασι) Sic restituit Solan. Vulgo φησι. In B. erat φῆ per compend. pro φα. l. 12. Ἀπεστέναξε) Sic edd. Ἐστέναξε B. Forſan ὑπεστέναξε. l. 13. Ἀνδῆς) Sic B. Cod. ut Toll. voluit. Ἀνδῶς edd. l. 17. col. 1. Σελεύκου) καὶ Σελεύκου C. Sed errat Scholiaſtes; mater enim non erat. Pro καὶ ergo legendum τοῦ. Solan. ead. Ἐρασθεῖς) In C. ἡράσθη... ὥς νοσῆσαι καὶ θανεῖν ἀπειλεῖν τῷ πατρὶ. ead. col. 2. Ἐρασιστρ.) Omisſum erat in editis; addidit Solan. l. 18. col. 1. Ταύτης παραχωρῆσαι) C. D. male αὐτοῦ παραχωρῆσαι. Solanus. In editis male etiam legebatur παραχωρησάσθαι. Reitz. ibid. l. 19. Eis αὐτὸ γεγονὼς —) C. D. male πρὸς αὐτῷ γ. τῷ θανάτῳ διὰ τὸν πρὸς. Solanus. Pag. 45. l. 1. Τοῦτῳ) τοῦτο per compend. B. l. 11. Τρωτός) Ex emendatione Toll. quam recepit etiam A. Πρώτος edd. vulgo male. l. 12. Ἐκεῖνο) Recte sic ed. Toll. & A. Ἐκεῖνον male cett. ead. Αὐτὸ) Bene sic Pell. Αὐτὸν edd. male, ne Tolliana quidem excepta. l. 16. Ἀληθεῖ) ἀληθῆ Fl. Ἀληθεία Toll. ead. Ὅν) Omittit B. Ὅντως vult Ienf. Pag. 46. l. 1. Τὸ ὑπεναντίον) τῷ ὑπεναντίῳ B. l. 2. Ὅποτε) ὥς ποτε vult Toll. Sed nil mut. edd. nec B. l. 5. Κληθεῖς) Recte BC. Fl. Fr. P. &c. Κληθεῖς male I. cum V. 2. l. 6. Ταραντινίδιον) τυραντινίδιον male B. l. 7. Τε) Omittit B. l. 10. Τότε ἂν ἄπ.) ποτὲ πασῶν ἂν B. Ἄν ποτὲ ἄπ. Fl. Vulgatum tenent cett. l. 15. Ἀνέστησαν) ἀνήσταντο marg. A. 1. Pag. 47. l. 1. Ὅρκος ἦν ἄπασι) ἄπασι ν ἦν ὁ ὅρκος B. l. 5. Προσεξέκαλον) ἐξέκαλον male B. l. 11. Ἐφρόνει) εὐφρόνει male P. l. 12. Πόσους) ὅσους B. ead. Οἰόμεθα) οἶει B. l. 13. Παρὰ) Et sic Fl. cum cett. l. 16. col. 1. Προλαμβάνοντες) Recepi ex C. Προσλαμβάν— V. l. 17. col. 2. Ἄτε καὶ ἄκη) Exc. G. ἄτε καὶ ἄκη, barbare. Sed tamen genuinam puto esse scripturam. In C. ἄτε καὶ ἄκη, ut in V. Solan. l. 18. col. 1. Συλοκάκας) C. D. male Σελοκάκας λ. ὄντα τ. β. διεκβάκχυνε. Solan. Pag. 48. l. 2. Τότε) ὅτε B. recte, ait Solan. l. 7. Τῶν) Sine articulo B. l. 11. Μνημονεύοντα) μνημονεύσαντα B. & Fl. l. 16. Ἐν) Etiam adest in Fl. ead. Αἰσθάνονται) αἰσθάνονται B. Pag. 49. l. 6. Μηδὲ) μὴ δὲ edd. vett. ut semper. ead. Αἰσδομένου) Et sic Fl. B. 1. P. &c. An αἰσθανομένου; adscripsit Solanus. l. 10. Ἀπόντος) Sic Fl. Fr. H. P. &c. & B. Ἀκούοντος I. & V. 2. l. 16. Διαβολὰς) Sic B. cum Fl. Fr. H. V. 2. &c. Διατριβὰς I. sola, & marg. A. 1. Pag. 50. l. 6.

Ἀφίκορον) Sic *I. Ald. Fr. H. S.* Adspirare *Fl. B. P.* *l. 8.* Ἀφίκορον) Constans lectio, ait Solan. *Ald. 2.* tamen aliter; v. not. Gefn. *ead.* Πρὸς τὰς &c.) Sic edd. omn. & B. Πρὸς τὸ οὗς λεγόμενα καὶ μεστὰ, vult Solan. ac Gefn. optime. *l. 9.* Ἀκούοντες) ἀκοὰς *Ald. 2. l. 10.* τοὺς) τοῖς *B. l. 20. col. 1.* οὐκ οἶδα) In C. hic novum Scholion constitutum, quod iam supra alicubi habuimus. In editis vero οὐκ omissum: implevit aliaque menda correxit Solan. *Pag. 51. l. 5.* Συνεπιστάμενος) ἐπιστάμενος *B. l. 6.* Ἐνδρευμένος) Ita edd. & B. Ἐνδρευόμενος *V. 2. l. 7.* Ἐχῆ) ἔχει *B. l. 8.* Ἐξέρρηξε) διέρρηξε *Coll. l. 9.* Προαισθόμενος) Nil mut. edd. nec B. Ἀν προσεισόμενος; marg. *I. l. 10.* Παρωξυμένος) παρωξυμένος *B.* Nil mut. edd. *l. 15.* Ἐν αὐτῷ) αὐτῷ *fine ἐν Fl. Pag. 52. l. 1.* Ὑποκρινόμενον) Recepi ex *V. 2. & B. & marg. A. 1.* Ὑποκρινόμενον edd. cett. *l. 2.* Πένθους) Restitui ex *I.* Omisum enim in cett. & B. *l. 5.* Οὔτε) οὐδὲ marg. *A. 1. l. 14.* Αὐτόθι) Sic edd. fere omnes & B. Αὐτόθεν *l. & V. 2.* ac marg. *A. 1. l. 17. col. 1.* Ἀσταρτίας καὶ) In editis fuit ἀλαβάστρου, quod emendavit Solan. addens: C. D. ἀσταρτίας καὶ, & sic *V.* quo nomine unguentum aliquod haud dubie designare voluit. Certe sic tacite mutare, & ἀλαβάστρου edere, ut in impr. factum est, non decet. *l. 19. col. 2. Z.* ἢ *V.* male. (vid. II. Z, 164.) Solan. *l. 21. col. 1.* Ἑρμνεῦ) ὥσμνεῦ edita, ad quae haec nota addita: Sic clare legitur in Mf. Videtur hoc Scholion alterius esse Grammatici, qui auctori praecedentis Scholii contradiccat. Quid sit ὥσμνεῦ plane ignoro; nisi forte legendum sit ἑρμνεῦ, i. *interpres*, quo nomine praecedentem Scholiastam appellaret huius Scholii auctor. *Cler.* Immo ἑρμνεῦ legitur, & ρ ita coniunctis, ut facile ὥς credas, non ἑρ. expressum. Solan. *Pag. 53. l. 6.* Οὐδ' ἐτι) Ex emendat. Solan. Οὐδέ τε edd. priores. *ead.* Προσβλέπειν τοιμῶσιν) Ita Solan. rescripsit ex B. Vulgo inverſe, τοιμῶσι προσβλέπειν. *l. 7.* Αὐτοὺς) αὐτοῖς male *Fl. l. 11.* Κάκτανε) Al. male κάτθανε, *Coll. l. 17.* Μάχλον) μάχλης *Th. Mag. Pag. 54. l. 6.* Ἐχρῆν) χρῆν *B. ead.* Τοιοῦτο) τοιοῦτον *B. l. 9.* Φησιν) Vulgo male φασιν, sed φησιν per compend. *B. Fl. Fr. l. 12.* Χολῆν) Bene sic *P. A. Χολῆν* male *S. Fl. B. 1. & 2.* Χολᾶν *Ald. Fr. & H.* fine puncto subscripto, item *B. ead.* Τινὰς) τινὰ *Fl. & B. l. 14.* Ὁ) Sine artic. *B. l. 17. col. 2.* Ὁρέων) Nullo sensu hic antea legebatur ἔχθρων. Vox, quam reposui, ex C. est, & V. ipso. Solan. Fors ὄρων. *l. 19. col. 1.* Αἰὶ Θεμιστ.) C. Θεμιστοκλῆς αἰὶ Ἀριστείδου διό. At in C. D. M. eodem quo in ed. A. modo le-

gitur, nisi quod διδ recte habet, non διὰ, ut illa. Solanus. l. 20. col. 2. Ἀναληφόμεθα) ἀναλεῖ. editum antea. Emendavit Solan. Pag. 55. l. 9. ἔχοντα) Et hoc, & ἀμφισβητοῦντα, esse in omn. edd. ac B. adlevit Solan. l. 14. Πάθει) πάθεις male Fl. Pag. 56. l. 3. καθιστάναι) καθεστάναι Fl. & B. l. 4. Τοῖνον) Omisit B. l. 5. αὐτοῦ) ἑαυτοῦ B. l. 8. Ἐπιμελεστέρας) ἐπιμελεστέρον B. l. 9. Πιστεύειν) Neglexit B. ead. Μίσει) μίσους B. l. 13. Μισεῖν) μίσους iterum B. l. 16. Οὐχ) Non camparet in B. Pag. 57. l. 3. Ἐς) καὶ ἐς B.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. l. 2. ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) l. & V. 2. solae & Schol. hoc addunt. Cett. non habent, nec M. l. 5. Ὑπέρ) περὶ Fl. Et marg. A. l. 1. ex eadem, credo. l. 6. Τὸν γὰρ τρόπον) Restitui ex W. Fl. B. l. 1. Τῶν γὰρ τρόπων enim Ald. H. P. S. &c. minus recte. l. 14. col. 1. Ἀπλῶς καλοῦμεν τὰς σ.) Exc. G. ἀνθρώπους κ. τοὺς σσημειωμένους. Etiam C. nisi quod ἀνδρας habet. Solan. ead. col. 2. αὐτοὺς) αὐτῶν edita. Emendavit Solan. Pag. 59. l. 2. Ὅτι μάλιστα) Sic P. l. Ὅτι μάλιστα iunctim Fl. H. S. l. 3. Περιπετεῖς) περιπαθεῖς Menag. & Guyet. coniiciunt. Nihil mut. edd. nec M. ead. Χολῇ) Recte W. & Schol. ut voluit Palm. ac res ipsa clamat. Σχολῇ edd. misere. l. 10. Ἐπὶ σεαυτὸν) ἑαυτῷ sine ἐπὶ Fl. quod etiam adscivit marg. A. l. 1. 11. Ταῦτα) ταῦτα edd. priores. l. 13. Πόθεν;) Nihil mut. edd. nec M. Pag. 60. l. 2. Ὀροδοκίδην) Ὀροκίδην Fl. Ὀροδοκίδην W. Vulgatum tenent edd. l. 3. Βούπαλον) Βουκόλον male Fl. l. 9. Ὑποστελουμένῳ) ὑποστελομένῳ Fl. l. 12. Καίτοι) χαίτοι male l. Pag. 61. l. 2. Ἐαυτὸν) Et sic Fl. cum cett. ead. Οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς) Nihil mut. edd. nec M. l. 11. Μίσθωνα) Sic edd. & M. Forf. Ἡμιθέωνα. ead. Βάσταν) Et hoc edd. atque M. Βάσσαν adscripsit Solanus. l. 16. col. 2. Ἀρρητοποιεῖ) Lege ἀ—οί. Solan. l. 20. col. 1. Πανπόννηρος) Exc. G. Πανπόννηρε. ead. col. 2. Πίνται) Exc. G. πίεται. l. 21. col. 1. Αἰσχρὸς ἦδον) Exc. G. αἰσχρὸς ἰδών. Pag. 62. l. 15. Κατάλειπε) Recepi ex W. Κατάλιπε edd. priores. l. 17. col. 1. Ἀνετοίμοις) Lege ἀνετοίμως. Solan. Pag. 63. l. 2. Μηδέναι αἰτιάσ. σε) Nil mutare edd. nec M. addit Solan. l. 5. Στόμα) Recte sic M. Fl. H. P. S. &c. Στόματος l. & marg. A. l. 1. 11. Ἐν) Neglexit praepos. W. l. 13. αὐτῷ) Sic W. l. & marg. A. l. 1. αὐτοῦ H. P. S. Fl. B. l. 1. Ald. Fr. l. 14. Ποικίλων) ποικίλων l. & Ald. l. 16. αὐτοσχεδιάζειν) σχεδιάζειν Schol.

& Coll. l. 18. col. 1. *Τίμαρχος*) Lege *Ἀτίμαρχος*, quamvis etiam in C. reperiatur T— *Solan.* Pag. 64. l. 4. *τὸν*) Receptum ex W. *τῶν* edd. pessime, cum tamen *λόγον* mox haberent. *τῶν* — *ἐκείνου λόγων* Fl. *Ἐκείνον* edd. cett. & M. l. 14. *ἔχουσι* *ἔχουσιν* Fl. Nihil a vulgata abit M. l. 18. *Ἐπεβοήθει*) Receptum ex C. *Ἐπιβόηται* V. & edita. *Ἐπεβόηται* Exc. G. quod propius accedit ad C. Pag. 65. l. 3. *Ἀκρατὴς* *ἀκρατὴς* male Coll. Vulgatum tuetur M. l. 6. *Πειρώμενον*) Recte M. Fl. P. & c. *Πειρώμενον* male I. Ald. l. 7. *Ἐξεπολέμασε* *ἐξεπολήμασε* male Coll. Vulgatum servant M. & Fl. l. 11. *Θύουσιν* *θύουσιν ἅμα* W. male. l. 15. *Ἐπὶ* Ita dedit Solan. ex Graev. *Ἐπὶ* etiam marg. A. 1. *ὑπὸ* edd. & M. Pag. 66. l. 6. *τοῦτ'* *ταύτ'* marg. A. 1. l. 10. *Δέ*) *δαί* W. solus. l. 13. *λέγει*) Ita dedit Solan. ex W. *λέγοι* edd. priores. l. 14. *Γέλων*) Constat lectionem notat Solan. l. 15. *καθ' αὐτοῦ*) Sic dedit ex P. *κατ' αὐτοῦ* cett. & M. Pag. 67. l. 1. *τὸνδε τὸν λόγον*) *τὸν λόγον τὸνδε* W. l. 16. *πανδήμου*) *τῆς* addit Solan. non dicens unde. ead. *Γενετυλλίδος*) *Γενετυλλίδων* male I. & marg. A. 1. ead. *Κυβήβης*) Recte sic I. *Κυβίβης* male edd. cett. & M. Pag. 68. l. 3. *Ἐπεισχωμάσαν*) Nil mut. edd. & M. Pag. 69. l. 15. *καὶ* Fl. Pag. 70. l. 3. *φησὶ*) Nil mut. edd. & M. Leg. *φῆσει*. l. 10. *Ἐως*) Sic edd. & M. *Ὡς* emendat Solan. Pag. 71. l. 2. *Διεξιδόν*) Bene sic plurimae. *Διεξίδον* I. l. 5. *στάθῃτι*) *στάχουσιν* W. male. l. 13. *Εἰ*) Deest in Fl. & W. Pag. 72. l. 7. *Μη*) Delet Marci. adest in edd. & M. Pag. 73. l. 2. *τούτω*) *τούτου* W. l. 12. *τροφᾶς*) Nil mut. edd. nec M. *Τρυφᾶς* C. l. 13. *Σεαυτὸν*) *σαντὸν* W. l. 16. col. 1. *Ἀνακύψαι*) Erat in Mf. prima dumtaxat huius vocis syllaba, sed reliquas ex Suida supplevimus, indidemque quaedam in sequentibus manifesto corrupta emendavimus: utrobique enim res iisdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione satis liquebit. Superiora etiam de Ariphra de Suida emendata. Cler. l. 18. col. 2. *Ποίσηται*) *ποιήσεται* edita, mutavit Hemst. l. 20. col. 1. *Καλοῖον*) Exc. G. *καλῖον*, οἱ δὲ *καλίον*. C. *καλοῖον*, οἱ δὲ *καλίον*. l. 21. col. 2. *τοῦ δὲ χρόνου*) In Exc. G. *τὸν δὲ χρόνον διε* — *καὶ κρημνῶν* nisi quod pro voce ultima legit *κρημνόν*, mendose. T. δ. *χ.* *διελθόντος*, κ. κ. C. l. 23. col. 1. *Κυφανισμός*) Exc. G. *κυφανεισμός*. Lege *κυφανισμός*. C. *κιφανισμός*. ead. col. 2. *Περιβάλλοντα*) *περιβαλόντας* edita. Mutavit Solan. *Περιβάλλοντες* emendarat Hemst. l. 24. col. 1. *Ἀρχ.* *δὲ*, *ἀντὶ τοῦ κακῶς*, καὶ ὅλ.) *κύφον δυσχερὲς καὶ ἀλέθριος καὶ πονηρός*. Pag. 74. l. 3. *Μέμνηνται*) Bene edd.

longe plurimae & M. Μέμνηται male V. 2. ait Solan. sed flu-
 tuante scriptura. l. 16. Νεανιεύεται) νεανεύεται edita; sed
 ex mendosa Codicis scriptura. ead. Τολμᾷ) Ita dedit Solan.
 pro vulgato τολμᾷν. Pag. 75. l. 2. Ἀργαλέην) ἀργαλέαν W.
 Nil abit a vulgato Fl. l. 9. Σινωπέως) Consentunt edd. &
 M. l. 16. Ἀναδέρειν) Sic edd. & M. Pag. 76. l. 3. Ὁ, τι) Re-
 cte sic W. P. Ὅτι male pleraeque. l. 14. Ἐργάσασθαι) ἐργα-
 σθαι marg. A. 1. ead. Καὶ βοηθός) τῆς male Amst. sola. Καὶ
 cum cett. etiam M. Pag. 77. l. 4. Οἰνοπίωνος) οἰνοπίωνος pen-
 ultima brevi W. l. 13. Πῶς) ὥς L. & Fl. Nil mut. cett. &
 Exc. l. 15. Περὶ) παρὰ Schol. Fl. & Coll. Vulgatum tuetur
 M. qui & mox οὖν cum cett. Pag. 78. l. 1. Ἀξιόσεως) ἀξιό-
 σεως W. Fl. & marg. A. 1. Pag. 79. l. 2. Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθ.)
 Absunt a Fl. ead. Ἀνθοκρατεῖον) Sic l. B. 1. P. H. S. & c. Ἀν-
 δοκρατεῖν Fl. ex qua se id quoque adscivisse notat marg. A. 1.
 Ἀνδοκρατεῖν W. ead. Σφενδακίζειν) σφενδακίζειν Fl. Vulga-
 to favet M. l. 9. Ἐπεὶ) Bene M. & edd. plurimae. Ἐπὶ ma-
 le l. 10. Εἰς) ἐς W. l. 14. Μητίσχον) Sic M. & edd. exce-
 pta Fl. quae Μητίσχον, cum marg. A. 1. Pag. 80. l. 9. Μαί-
 νομαι) Bene S. & A. folae. Μαίνομαι male l. H. P. B. 1. Fr.
 Fl. Ald. l. 10. Ἀντί) Nil mut. edd. nec M. Ἀντί; vult Gron.
 Pag. 82. l. 1. Καὶ στόμα) τὸ στόμα S. & B. 4. l. 12. Παρά) Sic
 dedi ex M. & Homer. Παρὰ edd. Luciani. l. 13. Ἐξελεύθη)
 Sic edd. & M. Ἐξεχύθη Hom. v. nōt. Ἐξεσσύθη marg. A. 1.
 male duplicato σ. Pag. 83. l. 8. Λέγουσιν) λέγουσιν W. quod
 verum credo. Pag. 84. l. 17. col. 2. Συναλειφθὲν) συλληφθὲν
 C. Pag. 85. l. 5. Ἐκχύνειν) ἐκχύναι Coll. Vulgatum tenet
 Fl. & M. l. 10. col. 2. Νῆ) μὴ edita. Νῆ C. recte. Vid. Schol.
 praecedens. Solan. l. 11. col. 1. Νῆ) In Schol. seq. legitur μὴ
 in impr. & V. Sed legendum νῆ, quod in compositione pri-
 vationem notat. Immo sic ibi C. & G. Cod. V. ν tantum
 habebat, ex quo νῆν in impr. factum est. Solan. ead. col. 2. Χύ-
 νω γὰρ οὐκ) ἐπεὶ χέω μὲν M. ut Scholio praecedenti editum
 est. ibid. l. 12. Ἑλληνίζουσα) Ita dedit Solan. pro vulgato Ἑλ-
 ληνική. Reitz. l. 18. col. 1. Μετοχὴ) μυτοχὴ V. quod in impr.
 recte mutatum est ex Scholio sequenti. Solan. ead. col. 2. Τί
 δαί;) Sic rescriptum ex M. Τι δὲ edita. Pag. 86. l. 2. Οὐ δὴ)
 Sic edd. & M. Forf. οὐδὲ, adlevit Solan. l. 6. Ἐπαινέσαι μοι)
 marg. A. 1. Ven. 2. & l. ἐπαινέσαιμι, sine μοι sed reliquae
 quod edidimus, cum M. l. 8. Δισκόρακος) δυσκόρακος W. Fl.
 B. 1. & 2. Δισκ. cett. Pag. 88. l. 5. Κίναϊδος) Sic & M. cum
 edd. l. 13. col. 2. Ὁ ὠσπερ) ὥς παρὰ edita; ex Voss. utro.

que mutavit Solan. *ibid.* l. 14. Συναλληλεσμένος) Sic V. & M. Συναλληλευμένος Exc. G. *ibid.* l. 18. Διατεττριμμένον) διατε-
τρυμμένον Exc. G. V. M.

I N D E D O M O.

Pag. 90. l. 13. col. 2. Πλατυνευρούντα) Sic V. C. & G. In
impress. erat παχυνευρούντα, uti apud Strab. XIV, pag. 693
C. in ed. Casauboni editum est; cuius vide notas pag. 241,
emendationem suam firmantes. Solan. *ibid.* l. 15. Πείθωφ) ῥή-
δρω male edita, quod emendare non dubitavi. Reitz. Pag. 93.
l. 9. Ἐμοι) Rescripsi ex Fl. L. marg. A. 1. & V. 2. Ὁ μοι edd.
vulgo. Ὁμοίως Pell. Pag. 94. l. 9. Συνεσομένας) Sic Fl. Fr. P.
H. S. B. 1. & 2. Συνεφομένας I. & V. 2. Συνησομένας Pell.
Forf. συνοφ — adlevit Solan. Pag. 95. l. 3. Οὐδὲ) οὐδὲν Pell.
l. 4. Ἐμελε) Sic S. & A. Ἐμελλε cert. l. 9. Ἀλαζονίαν) Et sic
Fl. cum cert. l. 15. Ὑπερκύφαντα) ὑποκύφαντα Fl. l. 17.
col. 2. Παλαιστάτου) παλαιτάτου. V. Pag. 96. l. 3. Ἐλεύθε-
ρον) Forfan αἰθρίον, adscriptum margini I. l. 4. Εὐστοχον) Re-
cepi ex I. marg. A. 1. & L. Εὐ ἔχον edd. vulgo. l. 6. καὶ τῷ)
Nihil variant edd. l. 8. Περὶ) Et sic Fl. cum reliquis. Pag. 97.
l. 2. Ἡγούνται) ἡγούν male Coll. l. 3. Αὐτῶν) αὐταῖς Fl. ead.
φαίνεσθαι) ἔσεσθαι Coll. Vulgatum firmant Fl. Fr. I. P. &c.
Pag. 98. l. 17. Ἦτοι) In editis εἰ τι. Correxerit Solan. Pag. 99.
l. 1. Δρεπομένων) δερκομένων Marcil. Nil mut. edd. nec Codd.
Leg. tamen βλεπομένων. l. 5. Τι) τοι Fl. & marg. A. 1. l. 6.
Ἠδίων) Recepi ex L. & S. Ἰδίων edd. cert. l. 10. καὶ ὅλον) ὀλί-
γον δούς Fl. Al. ὀργίλον al. ὀλίγον. Coll. Sed nostrae edd. in
vulgato consentiunt. Pag. 100. l. 3. Ἐκπομπεύει) ἐμπομ-
πεύει Fl. & marg. A. 1. l. 15. Ὡστε) Ex emendatione Solan.
Ὅτε edd. priores. Pag. 101. l. 8. Πέπεισμαι) πέπυσμαι male
Fl. l. 13. Ὡς) ὅς vult Marc. Nil mut. edd. l. 17. col. 1. Διολι-
σθαίνουσαν) Sic erat in editis Schol. at in textu Luciani Διολι-
σθαίνουσαν. Sed ita variatur & alias in hoc verbo. Conf. Gy-
mnas. c. 28. Verum recte esse in textu Luciani, nemo dubi-
tet. Vid. Contempl. c. 1. Reitz. Pag. 102. l. 14. Ὑπεναντίως)
ὑπεναντίως Pell. Pag. 103. l. 6. Χρόαν) χροά male Fl. l. 7.
Τὸν) τὴν L. & Fl. l. 17. Γε) Omittit Fl. Pag. 104. l. 10.
Ποιεῖ) Rescripsi ex B. 2. ac Pell. cum edd. cert. ποιεῖν habe-
rent. Pag. 105. l. 11. Τὸν) Omittit art. Fl. Pag. 106. l. 1.
Ὅλος) ὅλως marg. A. 1. l. 6. Ἐκήλουν) ἐσύλουν marg. A. 1.
& Fl. Pag. 107. l. 3. Μακρὰ) Sic I. P. H. &c. Μακρὰν Fl.

l. 5. Λύξου) Et sic *Fl.* cum cett. Εύλου vult Gron. *Pag.* 108.
l. 6. Ἡμῶν) Restitui ex *I. S. Fr.* nam ὑμῶν *B. 1. Fl. P. H.*
 aliaque male. *l. 7.* Ἐθανμάζετε) Sic edd. omn. recte. ead.
 Ἐξητάζετε) Ita erat in *Fr. Fl. P. B. 1. H. S.* Ἐξετάζετε *I.*
l. 12. Ὠφέλιμον) Bene *Fl. Fr. P. S. Amst.* Ὠφέλημον male *I.*
H. &c. l. 14. Γραψαμαι) Et sic *Fl. l. 17.* Ἐπαινέσαιτε) ἐπαι-
 νέσιτε *Fl. & προτιμήσιτε. l. 18.* Ὡς καὶ) ὥς μὴ καὶ *Fl.*
Pag. 109. *l. 3.* Λόγων) λόγον *Ald.* male. *l. 9.* Τὴν) Articulo
 caret *Fl. l. 17.* Γράμμα) δῖγμα *Fl.* quod verum credo.
Pag. 110. *l. 1.* Ἐκεῖνοι) Sic edd. Ἐκείνω vult Solan. ead. Ἐ-
 γραψαν τὴν) Sic dedi ex *Fl.* Ἐγραψατὴν cett. *l. 3.* Δοκῶντε)
 Δοκῶντε edd. priores male. *Pag.* 111. *l. 4.* Ἄλλ') Inferui ex
Fl. omiffum erat in cett. Sed pro εἰώρακέ πω eadem *Fl.* ha-
 bet εἰώρα σκέπων, quod etiam adscivit marg. *A. 1.* At nihili
 est. Pro πω *B. 1. & 2.* ποτε. *l. 6.* Τῆς ἀντίθυρος) Nihil mut.
 edd. & Coll. *l. 10.* Πάλιν) Interpunctio Gelfneri. Ante ede-
 batur: ἀλλὰ γραφή. πάλιν ἦφ—. *l. 17.* Ὅτε — δέλων) ὅτι
 — δέλει Pell. In vulgato contentiunt *I. Ald. B. 1. Fl. Fr. H.*
P. S. Πότε B. 2. l. 18. Τῆς ἀντίθυρος) ἀντίθυρες male *V. ead.*
 Ἡ ἀντίθυρ) In impressis ἡ ἀντίθυρος, quod plane absurdum.
 Sed in *V. C. & G.* ἀντίθυρ, quod rem totam aperit. Τῆς ἀν-
 τίθυρος, inquit, a nominativo ἡ ἀντίθυρ, ut πυρὸς α πῦρ. *Solan.*

IN MACROBIOS.

Pag. 114. *l. 2.* Κελευσθεῖς) κελευθεῖς *Fl. l. 3.* Προσφέρω σοι)
 Bene *P. B. I. &c.* Προσφέρωσι *H. l. 7.* Ἠδξάμην) Sic plerae-
 que. Ἠδξάμην *Fl. ead.* Ἐπιμήκιστον) Sic *Fl. & B. 1. 2. 3.* Ἐπι-
 μήκιστον *I.* Ἐπιμήκιστον iunctim aliae. *l. 10.* Πᾶσι) Nil mut.
 edd. neque Codd. *Pag.* 115. *l. 6.* Ἐπιμήκιστον) Sic plerae-
 que. Ἐπιμήκιστον *Fl. B. 1. ac 2. l. 15.* Καὶ) Omittit *Fl. &*
punctum post ἀνακείμενον ponit. *l. 16.* Ἐπιμήκιστον) *Fl. &*
B. 1. dispescunt. *Pag.* 116. *l. 14.* Ἔθνος) Sic *Fl. &c.* praeter
I. quae γένος cum Graev. Γένος etiam marg. *A. 1. IV. Pag.* 117.
l. 10. Καθήκουσι) προσήκουσι marg. *A. 1. l. 14.* Στρατηγι-
 κούς) στρατιωτικούς *Marcil.* Nil mut. edd. ead. Καὶ) ἡ *Marc.*
 καὶ postea posito. Non addicunt libri. *Pag.* 118. *l. 14.* Ἀφι-
 κομένους) καὶ μετ' αὐτοὺς inserit *Fl. Pag.* 119. *l. 7.* Ταρτησι-
 σίων) Ταρτησιών edd. priores. *l. 14.* Καλαστιανός) Ex emen-
 dat. Solani & Guyeti. Καλλιστιανός edd. priores. *l. 15.* Ἀν-
 τέας) Ἀτέας *I.* sola, & marg. *A. 1.* quod verum credo.

Pag. 120. l. 1. Βάρδυλις) Sic omnes, praeter I. quae Βαρδύλιος· quod etiam adscript. marg. A. 1. V. 2. Βάρδυλος. l. 4. Ὀδρυσῶν) Ita marg. A. 1. G. V. 2. & I. Ὁ Δρυσῶν reliquae. l. 11. Ἔτος) εἰς ἔτος Pell. l. 15. Μήδιος) Sic omnes libri nostri. l. 17. col. 2. Δέ) Non aderat in editis. Addidit Solanus. Pag. 121. l. 6. Δυσὶν) δύο Fl. l. 8. Δεδέξατο) διδέξατο male P. (διεδέξατο S. & B. 4.) l. 9. Φιλέταιρος) Ex emend. necessaria; nam edd. priores, βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλαιτέρος Δέ, πρ. Pag. 122. l. 13. Παρανομοῦντα) παρανοοῦντα Fl. Pag. 123. l. 4. Γωσίθρου) Γοσίθρου I. cum V. 2. l. 8. Λούκολλος) Λευκολλος Fl. Λούκολλος Fr. Nil mut. cett. l. 10. Ὑσπασίνης) Σπασίνης, & paulo post Σπασίνην rursus P. Recte cett. Ὑσπ— l. 12. Τήραιος) Τέραιος male Amst. ead. Μετὰ) μεθ' S. & B. 4. l. 14. Τήραιον) Sic Amst. Fr. B. 1. P. S. H. Τείραιον Fl. Γείραιον I. Ald. V. 2. Pag. 124. l. 5. Ὑπὸ τῇ μάχῃ) Et sic Fl. l. 8. Ὀμανῶν) Ex emendat. Kust. Ὁ Μάνων edd. priores. l. 13. Ἀναγράφωμεν) ἀναγράφωμεν marg. A. 1 W. Pag. 125. l. 11. Φῦμα) φύμα edd. vulgō. l. 15. Δεξίνου) Δεξιῶν Diog. Laërt. & Clem. Alex. l. 17. col. 1. Ψώρα) ψώρα edita. Emendavit Solan. l. 18. col. 2. Ἡ ἀγχόνη) Absurde hoc additur. Exstat tamen etiam in C. Pag. 126. l. 7. Ἱστορίας) ἱστοριῶν S. Pag. 127. l. 11. Σύρος) Σύριος vult Davis. & Guyet. in nott. Mss. Nihil mut. libri nostri. Λέριος Maius. Pag. 128. l. 2. Ἀμισσηνός) Ἐμισ— conicit Bochart. Nil a vulgato abit Fl. l. 6. Γήρως) γήρους Fl. Pag. 129. l. 2. Ταῦτα) Sic Fl. Ταῦτα I. P. aliaeque. l. 12. Ἐπτὰ) τέσσαρα Fl. l. 15. Ἐπτὰ) τέσσαρα Fl. l. 16. Παρεσκευασμένα) Sic B. 1. & 2. Παρασκευασμ— ceterae. Pag. 130. l. 7. Ταῦτα) Bene Fl. Ταῦτα cett.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. l. 4. Καὶ μὴν) ἀλλὰ μὴν Marcil. Non addicunt edd. l. 6. Ἀναθρεψαμένη) Sic Fl. & pleraeque. Ἀνατρ— I. l. 7. Πόλεων) Et hoc est in Fl. H. P. B. S. Πόλεως I. l. 8. Πατρίδας) πατρίδος I. sola. l. 10. Καὶ) Omittit Fl. Pag. 132. l. 4. Πειρωμένω) πειρωμένων Fl. Pag. 133. l. 2. Πατρίδες) πατρίδος male I. Pag. 134. l. 6. Πρώτα) πρῶτον Fl. l. 10. Τῆς πατρίδος) τὴν πατρίδα Fl. Pag. 135. l. 1. Ἀπονέμοι) ἀπονέμει Fl. Pag. 136. l. 17. Εἰδότες) ἰδόντες Fl. Pag. 137. l. 1. Ἀπανταχῇ) ἀπανταχοῦ marg. A. 1. l. 9. Διειλημμένοις)

Nihil variant edd. *l.* 16. Παρὰ) Restitui ex *Fl.* & *Ven.* utraque. Περὶ male cett. Ἐπὶ *S.* & *Amst.* *Pag.* 138. *l.* 6. Αὐτοῖς) Bene sic *Fl.* *P.* aliaque. Αὐτῆς male *I.* *ead.* Ἀκούσας) ἀκούσῃ *Fl.* Forsan melius, etsi vulgatum non malum. *l.* 7. Θέλη) θέλει *Fl.*

IN DE DIPSAIDIBUS.

Pag. 139. *l.* 3. Πεδινὴ) πεδεινὴ *W.* *Cod.* *l.* 10. Δέ) Additum ex *W.* & *Fl.* Aberat ab cett. edd. *l.* 14. Θηρεύοντες) θηράσοντες *Fl.* *Pag.* 140. *l.* 1. Ὑσαντα) Sic *Fl.* cum cett. Τοντα *I.* & marg. *A.* *l.* 3. Βατὰ) Forsan βατός. At nil mut. edd. nec *M.* Βατὴ coniicit Guyet. *l.* 5. Χαμαιπετῶν) χαμαλ τούτων *W.* & *Fl.* *l.* 6. Διαρκεῖ) διαρκῇ *Fl.* *l.* 10. Σφίσιν) σφίν *W.* *l.* 13. Ἀφυκτὰ) Nil mut. edd. & *M.* *Pag.* 141. *l.* 3. Διὰ τοῦτο) διὰ τὸ *Fl.* *l.* 10. Ἀμφίσβαιναι) ἀμφίσβειναι *W.* *l.* 11. Τε) τι *W.* *l.* 13. Ἀκρίσι) Ex emendatione Solani. Ἰκτίσι edd. & *M.* *Pag.* 142. *l.* 1. Ἐπιπετόμενα) Bene *S.* Ἐπιτετόμενα edd. illa priores. *l.* 4. Παχὺς) Sic edd. omn. & *M.* Ταχὺς *Solan.* *ead.* Ἀλήκτους) ἀλέκτους *W.* sed supra est ἡ. *l.* 6. Πυρὶ) πυρᾷ *W.* *L.* Ἐν πυρᾷ *Fl.* *l.* 16. Ἐπειτα δευόμενον) ἐπιδαφιδεύόμενον marg. *A.* *l.* *L.* & *G.* Vulgatum servant edd. & *M.* *Pag.* 143. *l.* 7. Ὅς) Sic edd. omn. In *M.* omiff. sed δς supra scriptum a recentiore manu. *l.* 8. Ἐποιεῖτο) ποιεῖσθαι *W.* & *Fl.* idque etiam adscriptum marg. *A.* *l.* 13. Δῆθεν) δὴ marg. *A.* *l.* 14. Δέ) δὴ *W.* *ead.* Πέριεσπειρᾶσθαι) Sic *I.* *Ald.* *Fr.* *B.* *H.* *P.* *S.* Περιπετάρθαι *Fl.* *l.* 16. Ὡς) *W.* ὧς cum puncto subscripto, & sic semper. *Pag.* 144. *l.* 5. Κοιμῖσαι) κοιμήσαι *W.* Vulgatae favent *I.* *Fl.* *l.* 6. Τοῖον πῖθον) *W.* aliter; vid. notas. *Pag.* 145. *l.* 7. Φύσεις) φύσιν *W.* Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. *l.* 11. Φιλίου) Restitui ex *L.* *G.* & *V.* 2. Φειδίου edd. cett. & *M.* male. *ead.* Δυσχέρανητε) Sic edd. recte cum *M.* Δυσχέρητε male *V.* 1. & 2. *l.* 15. Ἀσχετον) Bene *M.* *Fl.* &c. Alii ἀσπετον, aiunt *Coll.* *Pag.* 146. *l.* 6. Ὑμῶν) Sic *Fl.* *H.* *P.* *B.* &c. Ἡμῶν male *I.* & *V.* 2. *l.* 8. Καταλείπειν) Rescriptum ex *W.* Καταλιπεῖν edd.

IN DISPUTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 147. *l.* 1. ΔΙΑΛΕΞΙΣ) Διάλογος *Fl.* & *Schol.* Vulgatum tenent ceterae & *Coll.* *l.* 10. Γενέσεις) γένεσιν *W.* Vul-

gatae assentitur *Fl.* *Pag.* 148. *l.* 6. Πολύιδον) Πολύειδον *W.* male. *l.* 11. Οὐχ ὅς) Sic edd. Οὐκ peius *P. H.* In *W.* abest οὐχ. *Pag.* 149. *l.* 6. Ὑπεσχημένοι) Nil mut. *Fl.* *Ald.* Ὑποσχόμενοι *Pell.* *l.* 7. Πρέπον) πρέποι *W.* *l.* 8. Ὑμῖν) Sic *S. A.* *M.* Cett. ἡμῖν, male. *l.* 10. ἴσ τε) ἴσδε *B.* *l.* 1. ἴσδε adscriptum eius margini. *Pag.* 150. *l.* 7. Ἀπολογίας) Restitui ex *W.* marg. *A.* *l.* 1. & *Fl.* Ἀπυολογίας male *G.* & edd. vulgo. *l.* 9. Τὴν) Omittit *Fl.* *l.* 17. Ἀμολγείον) ἀμοργεῖον *C.* *Pag.* 151. *l.* 1. Σκινδαλάμους) Sic edd. omnes & *M.* Σκινδάλλμους corrigi Solan. aliique. *l.* 18. col. 1. Σκινδαλάμους) Exc. *G.* σκινδαλμούς. In *C.* vero uti & hic scribitur. *Pag.* 152. *l.* 2. Χρησιμ. — ΔΥΚ. Τοῦτο) Sic etiam *M.* cum edd. Gronovius ΔΥΚ. transponit. *l.* 4. Εἰρήται) εἰρήσεται *Fl.* Sed vulgatum praestat. *l.* 5. Ἐπίπνοϊαν) ἐπίπνοϊαν *Fl.* male. Id tamen & adscriptum marg. *A.* *l.* 1 *W.* *l.* 7. Περιεμένομεν) περιμένομεν *Fl.* male. *l.* 8. Ὑμῶν) Recte *M.* *Fl.* *H.* *Fr.* *P.* Ἡμῶν male *I.* *l.* 10. Ἐπιλάβη) λάβη *W.* *l.* 11. Διψήσωσιν) Sic & *Fl.* cum cett. Διψήσουσιν *W.* *Pag.* 153. *l.* 8. Ἔσται) Recepi ex *L.* & *W.* in quo ἔσται tamen ab altera manu, cum ἔστιν ante legeretur, quod & edd. obsider. ead. Αὐτῷ) αὐτοῦ *Fl.* ead. Ἀποπεπνιγμένος) Sic rescriptum ex *W.* & *Fl.* Ἀποπνιγόμενος edd. ceterae. *Pag.* 154. *l.* 5. Ἡδεῖς) ἡδεῖσδε *W.* & *Fl.* *l.* 8. Ὑπεσχημένων) ὑπισχημένων *W.*

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. *l.* 4. Ἐγὼ λέγον) Sic etiam *Fl.* cum *I. B. P. H.* *l.* 6. Εἰς) ἐς *O.* *l.* 7. Ἀπιέναι) Sic *Fl.* *B.* *l.* 1. *P.* & *C.* Παριέναι *I.* cum *V.* *l.* 2. *l.* 9. Καὶ) Omittit *I.* *l.* 13. Σέ τε) σφᾶς ἐτι *O.* *l.* 14. Πλοῖον) πλείον male *I.* sola. *Pag.* 156. *l.* 1. Ὁ) Abest artic. in *O.* *l.* 2. Ὅπου) ὅποι *Fl.* *l.* 5. Ὁ) Sine artic. *O.* & *Fl.* *l.* 8. Ἀνυπόδητος) Nil mut. edd. nec *O.* *l.* 9. Κατεληλύθειμεν) κατεληλύθαμεν *O.* *l.* 11. Οἷσδε) οἷσδ' οὖν *O.* *l.* 16. Ἐκεῖνος δέαμα) δέαμα ἐκεῖνος *O.* ead. Μακρὰ) μακρὰν *Fl.* *Pag.* 157. *l.* 1. Τῷ Αἰγυπτίῳ) τῶν Αἰγυπτίων *O.* ead. Περιγυομένῳ) περιγυομένῳ male *O.* *l.* 16. Αἰγυπτίας) Αἰγυπτιακῆς *O.* *Pag.* 158. *l.* 1. Παιῖδες) Non est in *Fl.* ead. Ἐμπάλιν ἢ) Recepi ex *I. V.* *l.* 2. & marg. *A.* *l.* 1. Ἐν Παλλήνῃ οἱ cett. μῖσere. *l.* 3. Κράβυλον) Recte *O.* Schol. *Fl.* *V.* *l.* 2. Κράβυλλον cett. *l.* 9. ΔΥΚ.) Sic Solan. dedit, cum *TIM.* ante ederetur. *l.* 14. Ἐπειλημμένον) Recte sic *B. S.* & marg. *A.* *l.* 1. Ἐπιλημμένον male

cett. Ἀπειλημ— *Fl.* Pag. 159. l. 12. Τῶν) Sine artic. O. & *Fl.* l. 16. Τὸν ἀντλον) Recte *Fl. P.* aliaque. Τὸ ἀντλον *I.* Pag. 160. l. 1. Προτόνω συνέχεται) Vulgo προτόνω κέχρηται, καὶ συνέχεται. Nos medias duas voces cum Solan. duce O. & *Fl.* deleuimus. l. 2. Χνίσκον) Sic O. Χοινίσκον edd. hac priores. l. 3. Ἡ πρόρα) Omiffa in O. l. 6. Παράσειον) Sic *Fl.* & Schol. Παράσιον edd. O. & Ex. Πράσιον *B.* 2. Ἰσως πα-
ράσημον adscript. *B.* 1. Καρχήσιον *L.* ead. Καὶ πρὸ) Abest καὶ ab O. l. 7. Καὶ αἰ) αἰ om. *S.* l. 14. Ἡραν) In O. Ἡρων. l. 16. col. 1. Παράσειον) Sic etiam legitur in Exc. *G.* Pag. 161. l. 2. Κατήγαγε) κατήγαγον *Fl.* & marg. *A.* 1. l. 3. Ἐσῶσει) ἔπλα-
σεν O. Ἐσῶζει *B.* 1. & 2. l. 4. Δ') Abest ab O. l. 12. Παρὰ) Recepi ex O. *Fl. I.* & *V.* 2. Περὶ cett. male, quod Guyet. etiam correxit. l. 15. Κατ') Et hoc receptum ex *Fl.* & *L.* pro μετ', quod est in edd. cett. Restituta lectio etiam est in marg. *A.* 1. Pag. 162. l. 1. Ἀπόξυροι) ἀπόξηροι O. & *Fl.* so-
lemni scribarum errore. l. 3. Κυματωγὴν) *Al.* κυμαγωγὴν
Coll. At Nostrae edd. in vulgato conspirant. l. 11. Ἐς τὸ πέ-
λαγος) Omiffa in O. l. 14. Ἐτησίαις) Sic *I. P. H. S.* Ἐτησίους
O. & *Fl.* l. 17. Μαλέαν) Sic O. *Fl. P.* & marg. *A.* 1. Μαλέα
l. *Ald. H. Fr. B.* 1. *S.* In articulo autem masc. *Fl.* consentit.
Pag. 163. l. 1. Τίνα) τι O. l. 5. Ἐμβοήσωμεν) Recepi ex O.
Ἐκβ— edd. l. 6. Μυρρίνούσιον) Μυρνούσιον O. ead. Στρομβί-
χου) Στρομρίχου O. Στροβίχου *Fl.* & *Fr.* l. 8. Δουῖν) Δυσῖν
Fl. magis Attice. Sed parvi refert. l. 11. Ἡ) Omittit *H.* 2.
l. 14. Ἐμβοῶσιν) βοῶσιν sola *I.* Pag. 164. l. 2. Τῷ) Omittit
O. l. 6. Στέγειν) σέγ' ἂν male O. pro σιγᾶν. In vulgato con-
sentiunt edd. l. 8. Δόξει) δόξη O. l. 9. Μῶν ἐρωτικὸν) τῶν ἐρω-
τικῶν O. l. 13. Οἱ πολλοὶ) οἱ παλαιοὶ marg. *A.* 1 *W.* Idque pla-
cet. l. 14. col. 1. Μόνον) μόνον antea edebatur, & μοχ μυστή-
μα male pro μυστήρια. *Reitz.* ibid. l. 15. Τῷ) τοῦ *V.* ibid.
l. 17. Φησὶν) φασὶν edita. Emendavit Solan. Pag. 165. l. 3.
Ἐρμᾶς) Nil var. edd. l. 9. Μέγεθος) πάχος O. & *Fl.* l. 11.
Ἀποφέρει) Deest in O. Pag. 166. l. 4. Ἀφείς) ἀφ' ἧς *Fl.* l. 6.
Ἡδῆ) Omittit O. l. 11. Οὐρίφ) Recepi ex O. Οὐρέφ edd.
ead. Τῷ) Omittit O. l. 13. Πειρατὴν) πειραστὴν O. male.
Pag. 167. l. 1. Πλοῖα) Sic *Fl. H. P.* & c. Πλοῖον *I.* l. 3. Σιτα-
γωγείτω) Sic O. *Fl. Fr. P.* aliaque. Σιταγωγείτωσαν *I.* &
marg. *A.* 1. l. 4. Εἰ καὶ) Sic Solan. Non habent ei edd. nec O.
l. 5. Ὡς *Fl.* l. 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Nil var. edd. nec O.
Pag. 168. l. 1. Προσλαλεῖν) Male *B.* 2. (& 4.) προσμαλεῖν.
ead. Ὑμῶν) ἡμῶν male *B.* 1. 2. l. 3. Συνεμβησόμεθα) συμβησ.

male *Fl.* l. 5. Ἀποβάθραν) ὑποβάθραν male *O.* l. 11. Πρώτον) Sic edd. Lege πρὸ τοῦ. l. 12. Τελετὴν) ἑορτὴν *O.* l. 16. Γε) γὰρ *Th. Mag.* l. 17. col. 2. Γὰρ) Sic *V.* Sed in textu melius γε. *Solan.* Pag. 169. l. 2. Καὶ) Abest ab *O.* l. 3. Ἀκολουθῶν) ἀκολουθούτων *Fl.* l. 6. Καὶ) Omisit *O.* l. 17. col. 2. Ἀλαζόνων) Sic *V.* Ἀλαζονεύοντων edita. Ἀλαζόνων φημί *Exc. G.* Pag. 170. l. 3. Ὑποκείσθωσαν) ἀγωνίσθωσαν *O.* l. 4. Ἔσται τὸ) ἔστω τὸ marg. *A. 1 W.* l. 5. Ἄν) Deest in *O.* ead. Χρήσαιο) χρήσεται *O.* & *Fl.* & marg. *A. 1.* l. 6. Ἐγένετο) ἐγένητο *O.* l. 8. Καλῇ) καλεῖ *Fl.* & marg. *A. 1.* Forſan ex eadem. l. 9. Δὴ) Leg. ἦδη. l. 12. Ἐπὶ) Sic *O.* & edd. plurimae. Ἐν *I.* Pag. 171. l. 3. Οὐδὲ) οὐδὲν *S.* l. 4. Εἴπερ) ἐπείπερ *I.* forte melius. l. 7. Εἰ τι) ὅτι *O.* & *Fl.* l. 11. Ἐνδον) Additum ex *O.* Aberat in edd. l. 12. Ὅ) Omittit *O.* ut saepe solet. ead. Γενέσθω) γινέσθω *O.* Pag. 173. l. 3. Ἀνορώχθω) καὶ ἀνορώχθω *O.* l. 6. Ἐπισημότατα) ἐπισημότατον *Fl.* & marg. *A. 1.* l. 8. Πυθοῖ) Λιθοῖ male *Fl.* & *O.* qui Ἰσδοῖ etiam omisit. l. 9. Δὴ) δὲ *Fl.* l. 11. Ἐνδρον) Nil mut. edd. nec *O.* l. 16. Ὁ οἰνοχόος) Artic. ex *O.* inferui. Aberat ab edd. Pag. 174. l. 4. Ποίησμαι) Omisit *O.* l. 16. Σισύφω) Σκύφω male *V.* quod recte in impressis mutatum est. *Solan.* l. 17. Ἀνοχλίζειν) Sic *V.* Immo *C.* mutant in ἀν — quod ἐνοχλίζειν scriptum invenerant, & omnino eo sensu apud Apollonium Rhodium aiunt reperiri, pro ἀναμοχλεύειν. *Solan.* Pag. 175. l. 2. Ἐφεστῶτες) ἐστῶτες marg. *A. 1.* l. 3. Αὐτοῖ) εὐθὺ male *O.* l. 8. Οἱ πλοῦς.) οἱ omittit *H.* 2. l. 9. Δισχιλίους) Recte sic *O.* *Fr. S. Amst.* Δυσχιλίους *I. P. H. Fl.* male. l. 16. col. 1. Ὁν Φαλ. φ.) In *C.* non reperio. *Solan.* Pag. 176. l. 5. Προσαίται) πτωχοὶ *O.* quod ex glossa natum videtur. l. 9. Ὑπῆρξεν) ὑπῆρξεν *O.* & *Fl.* l. 11. Ἡμισυ) ἑστ κ. γ. *O.* l. 14. Ὀρμειν) ὀρμῶν *O.* l. 15. Καταφανές ὄν) καταφανὲς ὄν male *O.* ὄν male *I.* l. 16. Ἐπισήμου) Deest in *O.* Pag. 177. l. 8. Πᾶς) Recepi ex *P. Fl. V.* 2. pro παῖς, quod male *H. I. S. Amst.* &c. l. 10. Ἔσται) ἔστιν *O.* l. 12. ἈΤΚ.) Omisit *I. Ald. H. Fl.* Addidit *P. S.* ceteraeque. Inferuit & marg. *A. 1.* Pag. 178. l. 11. Ἐντοσθίων) Sic *O. Fl. Fr. P.* aliaeque. Ἐντοσθίων *I.* l. 15. Οἷδα) Deest in *O.* ead. Καὶ ληστὰς) ἢ ληστ. *O.* & *Fl.* Pag. 179. l. 1. Σὺ) σοι male *P.* l. 2. Χοινικίδα) Sic *O.* & edd. excepta *I.* quae χοίника. l. 11. Ἀπαντα) πάντα *O.* l. 12. Ὅ) Omittit artic. *O.* Pag. 180. l. 3. Ἄλλοι ἐπ' ἄλλους) ἄλλος ἐπ' ἄλλω *O.* l. 5. Τὸ) Sine artic. *O.* l. 8. Γε) Non habet *O.* l. 9. Μείζον) Nil mut. edd. nec *O.* l. 10. Τῆς) ὑπὸ τῆς *O.* male. l. 11.

ἄλλου πον. εἰς τὴν βασ.) Quinque haec defunt in O. l. 13.
 Ὅμοιον) Sic edd. & O. Leg. ὁμοίως. Pag. 181. l. 6. Ἐξ Ἀρκα-
 δίας) Ἐξαρχίας male O. l. 13. Τιμῶν) τεμῶν male O. l. 15.
 Δεινῶς) Δεινός O. prave. l. 16. Πρὸ τοῦ) Bene B. P. V. 2.
 Προτοῦ I. Fr. H. S. Pag. 182. l. 2. Ὡν) ὄν O. l. 4. Ἐρίππειον)
 Et sic Fl. cum I. H. P. &c. l. 11. Δέξονται) δέξονται Fl.
 l. 17. Βούλωνται) τινὰς βούλονται O. l. 19. Καλοῦσι) Sic
 dedit Solan. cum ederetur φασί. Nescio, unde emendatio-
 nem hauerit. Reitz. Pag. 183. l. 1. Προϊόμεν) προϊόμεν
 marg. A. 1. l. 4. Ἀκονιτί) Bene S. & Amst. Ἀκονητί male cett.
 ead. Κρατήσομεν) κρατούμεν O. & Fl. Item marg. A. 1. l. 7.
 Διαρκῇ) διαρκῇ O. male. l. 8. Διαβάλλωμεν) Ex emendat.
 Solan. Διαλάβωμεν edd. & O. ead. Ἐς) καὶ O. Pag. 184. l. 5.
 Περί Σοῦσα ἢ Βάκτρα) περὶ ἢ Βάκρα male O. ead. Ἡγούμενόν
 σοι) ἡγουμένον σου male O. l. 8. Εὐφράτην) Ἐφράτην prave
 O. l. 14. Τὸ) τὸν male O. Pag. 185. l. 3. Ἐνεχείρισαν) ἐνεχεί-
 ρισαν O. rursus male. ead. Βαβυλῶνα) Βαβυλῶνι O. prave.
 l. 5. Δέ) Omisit Fl. ead. Κτησιφῶντα) Κτησιφῶντος O. l. 9.
 Ἦδῃ) Neglectum in O. l. 10. Ἰπποτοξότας) ἰπποτοξόται O.
 l. 11. Πάρεστιν) πω πάρεστιν O. l. 13. Πλησίον) Ἀπ πλησίον;
 adscriptit Solan. l. 14. Κατέλεξε) Recte sic Pell. Κατέαξε ma-
 le edd. & Codd. nostri. Pag. 186. l. 7. Αὐτοῖς) αὐτῶν Fl. l. 14.
 Ἐπὶ τὰς ἐλαίας) Omisita in O. ead. Ἐπὶ) ὑπὸ Marc. Nil mut.
 edd. & O. l. 15. Ἀναπαύσασθαι) ἀναπαύεσθαι O. l. 16.
 Πορεύεσθαι καὶ) Defunt in O. Pag. 187. l. 3. Κάθησαι) καθ-
 ῖσαι O. l. 6. Παρὰ) Lege περί. l. 7. Πρόσιμεν) πρόσιμεν O.
 l. 16. Ἐτρέφαντο) ἔτρεφαν O. Pag. 188. l. 7. Ἐπελαύνεσθαι)
 ἀπελαύνεσθαι male O. l. 12. Προκαλεῖται) Recepi ex I. &
 V. 2. Προσκαλεῖται cett. male. Pag. 189. l. 2. Ὅπως ἐπελά-
 σας) ὅσον ἐπιπελάσας O. l. 7. Ὑμῶν) ἡμῖν edd. l. 9. Ἐπώνυ-
 μους ἑμαυτοῦ) ἐπώνυμους ἐπ' ἑμαυτοῦ O. & Fl. cum marg.
 A. 1. l. 10. Αἱ) οἱ male O. & Fl. Οἱ sine accentu marg. A. 1.
 l. 16. Ἐκστάδιος) Recte B. 1. 2. P. Ἐκστάδιος adspirate I.
 B. 1. Fr. H. S. Ald. Ἐξστάδιος peius L. Schol. & Fl. l. 17.
 col. 2. Ἀπέχοι) ἐπέχοι V. Pag. 190. l. 6. Συμπόταις) συμ-
 πολίταις male O. l. 13. Μόνον) Ita Ox. Fl. Fr. &c. Μόνῃ I.
 cum V. 2. Pag. 191. l. 6. Διαγινν.) διαγιν. O. Pag. 192.
 l. 1. Ἀπορρεῖ) ὑπορρεῖ male Fl. l. 2. Παραμένῃ) παραμένει O.
 l. 3. Αὐτῶν) αὐτῷ O. & Fl. cum marg. A. 1. Sed vulgatum
 bonum. l. 12. Οὐκ αἰτήσομαι) Omisit O. Pag. 193. l. 6. Τοῦ-
 τόμοι) τοῦτῳ male O. & sine μοι. l. 13. Μηδὲνα) μηδένι. ἴσως
 L. ead. Ὅτῳ) εἴτῳ L. O. Nil mut. edd. l. 14. Καὶ) Non est in
 Lucian. Vol. VIII.

O. l. 16. Εἶναι) Non habet *Fl.* Pag. 194. l. 3. Ὑλαν) Ὑλλαν male O. l. 6. Γινόμενον) γινόμενον O. l. 8. Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα) Sic edd. omn. & O. l. 13. Ἀπέλανον) ἀπέλαβον *Fl.* male. Pag. 195. l. 1. Αοίκητον) εὐοίκητον O. l. 4. Ἄν ἔγων) ἔγων ἂν O. l. 5. Ἐς) ἐν O. prave. l. 6. Τύχοιμι) τύχη O. melius. l. 10. Ἐπιχέαντα) ἐπιχέοντα O. l. 14. Ἐξῆ) ἔξει O. & *Fl.* ead. Κοίμισαντα) κοίμισαντα male O. Pag. 197. l. 3. Συνεπιλαβεῖν) συνεπιβαλεῖν O. l. 4. Προσδεῖ) πρὸς Διὸς O. ead. Ὅς) τοῦς male *Fl.* l. 5. Ἡ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἄλλ.) ἢ μὴν καὶ ἄλλ. O. l. 7. Εὐξῆ τί) ἔξῃ l. sola. Εὐξῆ τί O. solo accentu mutato, scribit Solan. l. 16. Ὀλίγον) Hoc & sequentiā, ad alterum usque ὀλίγον, omiffa in O. l. 18. col. 1. Γὰρ) Non aderat in edd. Addidit Solanus. Pag. 198. l. 16. Ἡτήσατε) ἠτήσασθε male O.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. l. 4. Ἀβρότονον) Ἀβροτόνων marg. A. i. l. 6. Ἄνδρων) ἄνδρ. l. per compend. l. 7. Οἶδα) εἶδα l. ead. Συνέπιε) συνέπινε *Fl.* l. 8. Ἡμῶν) Recte P. Ὑμῶν *Fl.* Fr. H. I. Ald. B. 1. S. Pag. 200. l. 6. Ἡμῶν) Bene sic P. ceteraeque. Ὑμῶν male l. cum V. 2. l. 17. Ἡρῆσθαι) ἠρῆσθαι *Fl.* Pag. 201. l. 17. Φασὶν) φασὶν ἐγγύην *Fl.* l. 18. Τοσοῦτοι) τοσοῦτι male l. Pag. 203. l. 2. Ἡσιμὴν) ἢ omittit l. addit H. P. *Fl.* l. 9. Ἐδέδοκτο) ἐδέδεκτο marg. A. i. IV. l. 10. Τοῦ πέρυσιν) Artic. caret *Fl.* l. 15. Οὐ) Abest a *Fl.* Adest in aliis. Pag. 204. l. 9. Ἐπεὶ) ἐπὶ male l. sola. Pag. 205. l. 5. Ὁ τοῦ) ὁ omittit *Fl.* l. 10. Ἰδὲ) εἶδε marg. A. i. Pag. 206. l. 14. Συνηγόρευες) Sic P. &c. Συνηγόρεις alios habere aiunt Coll. l. 17. col. 1. Τούτων) Ita dedit Solan. pro edito τοῦτον γενόμενον. Pag. 207. l. 1. Ἀφόμενος) ἀφημέμος marg. A. i. l. 5. Ὡστε) ὥς τε l. l. 8. Προσίοντα) Recepi ex Pell. Προϊόντα edd. l. 10. Κατεκλίθην) Sic *Fl.* l. &c. Κατεκλίσθην P. H. Pag. 208. l. 4. Ἐξαναστάσα) Al. ἀναστᾶσα, Coll. Pag. 210. l. 7. Σύνεστιν) σύνεστε male *Fl.* Pag. 211. l. 10. Τοῦτον) τούτῳ *Fl.* Pag. 213. l. 4. Ὅτε) Recte l. B. 1. Ὅτι H. Ὅ, τι P. l. 7. Πολὺν) πολλὸν l. male. l. 9. Θεῖον) Restitui ex *Fl.* & Barthio. Θύον cett. male. l. 11. Μόνον) μόνον l. & V. 2. Cett. in vulgato consentiunt. l. 16. Θείῳ) Sic *Fl.* Θύῳ cett. Pag. 214. l. 10. Τὸν) τὸ *Fl.* male. l. 14. Θεῖον) Rursus ex *Fl.* pro vulg. θύον. Pag. 215. l. 4. Ὑμᾶς) Recte Fr. *Fl.* P. Ἡμᾶς l. Pag. 216. l. 6. Μετὰ ταῦτα) Sic Fr. S. H. *Fl.* &c. Μετὰ τοῦτο P. Μὲν ταῦτα l. l. 14. Ταῦ-

τα) Abest in *I.* Adest in cett. *Pag.* 217. *l.* 4. Πνήκην) Recte *Fl. P. Fr. H. S.* Πνήκην male *Ven.* utraque. Alibi πνήκην. *l.* 15. Κρυπτόμεον) κρυπτόμενος *Gesf.* *l.* 17. Δέομαι) δέωμαι *I.* male. *Pag.* 218. *l.* 6. Ἐφέστρια) Nihil variant edd. Ἡφαίστια *Palm.* *Pag.* 219. *l.* 2. Περιελάμβανον) περιελάμβανων *I.* male. *l.* 16. Ὁ) Constans lectio. *l.* 19. Ἐξ) ἐς male *I.* sola. *Pag.* 220. *l.* 1. Μαννάριον) μνανάριον *marg. A.* 1. *l.* 5. Ἀποστροφή) Recepi ex *I.* & *V.* 2. Ἀποτροφή cett. *Pag.* 221. *l.* 15. Αἱ ἑταῖραι) In *I.* αἰταῖραι. *Pag.* 224. *l.* 8. Προέξεις ἀπασῶν) πράξεις ἀπαντα *Coll.* *l.* 9. Λουσομένη) λουσαμένη *Fl.* *l.* 23. Ἐτι) δ' ἔτι *Fl.* recte, credo, ut init. *Dial. seq. & XIII.* *Pag.* 225. *l.* 9. Σς) Neglexit *Fl.* *l.* 12. Πολιάδος) Sic *Fl. I. P. B.* 1. & c. *Πωλιάδος B.* 2. *Pag.* 226. *l.* 1. Ὁ Χῖος) Omisit *O.* *l.* 2. Παισάμενος) Ἀνπριάμενος; *Pell.* *l.* 8. Ἀρεοπαγ.) Ἀρεοπαγ. hic edd. omnes, quae alias o praeferunt. *l.* 12. Ολίγας) Omisit *O.* *Pag.* 227. *l.* 8. Ἀκαρνανεύς) Sic *Fl. Ald. H. P.* Ἀχαρνανεύς *I.* & *V.* 2. Ἀκαρνεύς *marg. A.* 1. Ἀχαρνεύς *Guyet. & Menag.* *l.* 10. Ἀπεμύκτισας) ἀπεμυκτῆρισας *Pell.* *l.* 14. Ἀκαρνανίος) Et sic *Fl.* notante *Solano.* *Pag.* 228. *l.* 7. Σωφρονήσης) Sic *P. S.* aliaeque. *Σωφρονήσης H. Σωφρονήσης I. & Fr.* *Σωφρονείς Fl.* *Σωφρονήσεις Pell.* *l.* 17. *col. 1.* Δήμητρος) Emendante *Solano,* Δήμητρος edita. Idem τοὺς ante ἀνθρώπους inferuit, & verbum ultimum ποιῆσθαι restituit, quod ποιῆσθαι male legebatur. *Pag.* 229. *l.* 6. Οἶσι) ἔτι οἶσι *O.* *l.* 9. Ἀλλὰ ὅσα *marg. A.* 1. *l.* 26. Εἴ τις) ὅς τις *Fl.* *Pag.* 231. *l.* 9. Λυπηθήσονται) Sic legi in omn. addit *Solan.* *l.* 13. Πύθοιτο) πείθοιντο *Fl.* sola. *l.* 15. Ἐταιρίς.) ἑταῖρῃς. *Fl.* *l.* 16. Ὀκτακαίδεκαέτης) Nil mut. edd. *Pag.* 232. *l.* 4. Ἥρα δὲ) ἥρα μου *marg. A.* 1. *l.* 12. Αὖθις) Omittit *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 11. ΔΟΡΚΑΣ) Bene *B. Fl. P. S.* & c. ΔΟΡΙΣ. ΠΑΝ. ΔΟΡΚΑΣ & c. *I. Fr. & H.* *l.* 14. Τῆς στρατείας) στρατιᾶς *Fl.* & sine artic. *l.* 19. Καὶ) Abest a *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 3. Ἐπανεληλύθειτε) ἐπανεληλύθατε *Fl.* *l.* 6. Στρατεῖα) στρατιά *Fl.* *l.* 12. Παρμένωνα) Sic *Ienf.* correxit. *Παρμένονα* edd. hac priores. *Pag.* 235. *l.* 14. Τηριδάτων) Sic omnes praeter *I. Ald. V.* 2. (*S. & B.* 4.) quae *Τηριδάταν.* *Pag.* 236. *l.* 1. Πάντων) παρόντων melius *Fl.* *l.* 5. Ἐξευρίσκωμεν) ἐξευρίσκω *Fl.* *l.* 16. ΠΑΝ.) Omiff. in *B. P. H.* Adest in *marg. A.* 1. *I. S.* In *Fl.* uno Π. duae diversae personae signantur. *Pag.* 237. *l.* 3. Ὑμῖν) ὥς ἡμῖν *L.* Idque recipiend. credo. *l.* 4. Οἶχου) Non habet *Fl.* *Pag.* 238. *l.* 3. ΠΑΝ.) Recepi ex *V.* 2. *B.* 1. & 2. & *S.* Nam ΠΟ. in *P. H. I.* erat, Π. tant. in *Fl.* *l.* 10. ΠΑΡ.) Ex emendat. *Solan.* ΠΑΝ.

edd. priores. In *Fl.* omiffa persona. ead. ἤκον) ἠκέτωσαν Pell. l. 14. Μισθοφόρε) Recte sic pleraeque. Μισθοφόρι l. Pag. 239. l. 4. Τίβιος) Emendavi ex *Fl.* & aliis Luciani locis. Nam Τίβιος hic habebant edd. cett. l. 8. col. 1. Διμοιρίτης) διμοιρίτες male edita. *ibid.* l. 9. Τούτω) τοῦτο V. l. 10. col. 2. Ἡμιλοχίαν) Ita scripsit Solan. Ἡμιλοχίαν edita. ead. Ταῦτὸ αὐτὸ V. quod in impressis sic mutatum est. *Solan.* l. 13. col. 1. Ὁ λοχαγὸς) ὡς ὁ λοχ— edita. Sed ὡς duce V. delevit Solan. l. 23. Πολὺς ἡδὴ χρόνος) Constans lectio, nisi quod commata tant. addidi. Pag. 240. l. 16. Ὁμίλησε) Recte plurimae. Ὁμίλησε l. & V. 2. ead. Τριῶν) τριῶν l. Pag. 241. l. 2. Νεβρίδα) Sic marg. A. 1. cum *Fl.* ut Menag. voluit. Νευρίδα cett. male. l. 4. Ποικίλη) Hic sequor ed. *Amst.* Nam cett. παιδικῇ male. Ποικίλη ἴσως l. 7. Πόλιν) Al. Ἀκαδημίαν Coll. Nil variat *Fl.* l. 8. Ὀλος) Sic P. aliaeque. Ὀλος l. 10. Ὁ, τι) Sequentia αμοι ad τι omisit O. l. 11. Ἐλύπησα) ἐλύπησε *Fl.* quod & adscivit marg. A. 1. Pag. 242. l. 2. Ἐπισεσυρμένα) περισεσυρμένα O. Pag. 243. l. 1. Σωφρονοῖμι) Recte *H. Fl. P.* &c. Σοφρονοῖμι l. 6. Τί σοι δ.) Omisit O. l. 16. Ὀλος) Nil mut. l. *Fr. Fl. P.* Pag. 244. l. 5. Νεβρίδος) Ex Pell. admisi. Νευρίδος edd. l. 9. Τι) Omittit *Fl.* Pag. 245. l. 13. Ἀπωθοῦ) Sic scripsi cum l. *Fl. H. S. Ald. Fr.* Ἀπόθου P. B. 1. & 2. ead. Περιπλ. Σέλουσαν) περιπλέκουσαν *Fl.* Pag. 246. l. 9. Ἐτέραν) Scripsi cum S. Ἐταῖραν l. P. H. B. 1. *Ald. Fr.* Ἐταῖραν accentu acuto *Fl.* Pag. 247. l. 4. Ἄ εἶδες) ἂ εἰ εἶδες *Fl.* l. 5. Ἐχρήν) χρεῖν *Fl.* Pag. 248. l. 11. Λυπήσας) ἵνα λυπήσῃ *Fl.* l. 15. Φενάκην) πηνήκην marg. A. 1. In vulgato vero consentiunt *Fl. Fr. l. Ald. P. &c.* Pag. 249. l. 17. ΠΥΘ.) ΚΑΙ ΠΥΘ. l. V. 2. *Fr. H. P. S.* Sine καὶ *Fl. B. 1. & 2.* melius. Pag. 250. l. 10. Φίλιας) φιλίας male *Fl.* Pag. 251. l. 4. Ἐνευες) ἐνένευες *Fl.* & marg. A. 1. ead. Ὑπέδειξας) ἀπέδωκας *Fl.* & marg. A. 1. l. 5. Μῆ) Deest in *Fl.* l. 6. Ἄν) Omittit *Fl.* l. 16. Δέ ποτε) δὲ τότε *Fl.* Pag. 253. l. 8. Καταγιγνώσκης) καταγιγνώσκεις male edd. priores. l. 9. Ἀτεγκτος) Sic l. ut supra Alex. c. 25 omnes habent. Ἐγκτος hic edd. cett. Ἀτεγκτος marg. A. 1. l. 13. Καθευδούση) καθευδούσης, ἐμοῦ ἀποστάσης *Fl.* l. 14. Πότε) Al. πῶς, Coll. Pag. 254. l. 5. Τῷ θριγκῶ) παρὰ τὸν θριγκὸν *Fl.* l. 6. Ῥῶν) ὀράον male l. 15. Ἐπειδὴ) ἐπειδὴν P. ead. Οὐχ εἴρων) Sic *Fl. Fr. V. 2. P. S. &c.* Οὐκ εἴρων male l. Forf. οὐχ εὔρον. l. 16. Αὐτῇ) αὐτὴν male *Fl.* Id tamen & adscript. marg. A. 1. l. 18. col. 2. Θρίγγον) θρίγγον & θρίγγος ediderat Cler. cum Cod. V. Restituit orthographiam

Solanus, accentu diverso servato. Pag. 255. l. 15. Πινίκην) Sic Ald. Fl. l. Fr. H. S. & Schol. Πινίκην B. P. l. 16. Περί-
 δετος) Sic esse in C. notabat Solan. quare id recepi pro vulga-
 to ὑπέρδετος. In V. ὑπερίδετος. Reitz. l. 17. Ἀπατώσα) ἀπα-
 τώσα edita. Ἀπατώσα C. recte. Solan. Pag. 257. l. 5. Οὐθείς)
 Nil varietatis invenio. Pag. 258. l. 7. Κατεπεπλήγεσαν) κατε-
 πεπλήγεσαν Fl. Pag. 259. l. 4. Ὀπλισμένος) Sic P. sola cum
 marg. A. 1. Ὀπλισμ. Ald. l. Fl. H. Fr. B. S. l. 13. Πρότερος)
 Hoc praeferunt Fl. P. aliaeque. Πρότερον I. S. l. 15. Σαρίσ-
 ση) σαρίση edd. omnes, ut mox quoque σαρίσης. l. 16. Ἀπε-
 δευροτ.) Rescripsi ex V. 2. S. & marg. A. 1. Ἀπεδηροτόμ.
 cett. male. Pag. 260. l. 5. Οὐχ) οὐκ I. l. 6. Συγκοιμηθῶν)
 συγκοιμηθῆσιν marg. A. 1. S. l. 13. Σαρίσση) σαρίση rursus
 edd. Pag. 261. l. 2. Δοκῶ) Bene sic Fl. P. & c. Δοκῶ I. l. 11.
 Λημνιάδας) Λημνιάδας I. & V. 2. non reliquae. l. 13. Φονεύ)
 Nil variet. invenio. Φονεύε emendat Solan. Sed φόνευσ voluit.
 ead. Ὀπόσων) ὀπόσον Fl. l. 16. Κατεφόβησας) κατεφόβισας I.
 Pag. 262. l. 6. Φανῆσθαι) φανῆσθαι male Fl. l. 7. Προσαπο-
 λώλεκας) ἀπολώλεκας Fl. l. 10. Ἀλαζονείας) ἀλαζονίας Fl.
 l. 13. Σαρίσσης) σαρίσης edd. l. 14. Ἐπεὶ) Recte plurimae.
 Ἐπὶ male I. & V. 2. Pag. 263. l. 22. Ἐπεὶ) ἐπὶ male I.
 Pag. 264. l. 9. Το πρῶτον) Sic P. Τοπρῶτον I. aliaeque. l. 16.
 Ἐκλαθομένου) ἐκλανθομένου male Fl. Pag. 265. l. 8. Ἐκ Γυ-
 θίου) Luc. Holst. Γύθνου. Nil mut. edd. vett. recentioresque.
 Pag. 266. l. 10. Ἐκεῖνος) Omittit Fl. l. 11. Ἄλλ' ὄν) ἄλλον Fl.
 l. 13. Κατέβαλεν) κατέλαβεν Fl. l. 14. Γυθιακὸν) Γυθνιακὸν
 Holst. Pag. 267. l. 1. Ἐτη μὲν) ἔχνημεν edd. priores male. Ἐτη
 recepi ex L. Ἐτη μὲν bene marg. A. 1. l. 8. Ἡμῶν) Edd. vul-
 go ὑμῶν. l. 13. Γυθίου) Sic omnes. Γύθνου Holst. emendat.
 Pag. 268. l. 5. Αὐλήσασαν) αὐλοῦσαν marg. A. 1. non male.
 l. 9. Ἐπεισπαίσας) Ita recte edd. & constanter. Sed Coll.
 al. ἐπεισπεσῶν, al. ἐπεισπέσας, male. Pell. ἐπεισπάσας.
 Pag. 269. l. 14. Ἀνίστατο) ἀνίσταται marg. A. 1. l. 16. Ἐπ-
 εισέπεισαν.) Ex emend. Kusteri. Ἐπεισέπεσον edd. priores.
 Pag. 270. l. 2. Γόργος) Γεωργός marg. A. 1. l. 14. Ἔστ' ἂν)
 ὁπότεν Fl. ead. Ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς) ἀπολάβω τὴν μι-
 σθοφορὰν Fl. Pag. 271. l. 3. Ψόφοι) Nihil mut. edd.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 273. l. 15. Δράματος) πράγματος edd. hac priores.
 Pag. 274. l. 5. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν) τὴν ἐκ τρ. ἀρ. T. Fabr.

Nil iuvant libri. *Pag.* 277. *l.* 1. 'Επιπολῶ) Iam & sic *P.* cum ante divideret. *l.* 11. 'Επεί) Recte *B. S.* Aliae 'Επεί, quasi nova periodus inciperet. *l.* 14. 'Αλόμενος) Sic omnes. Malim ἀλλόμενος, *l.* 18. *col.* 2. Πολλὰς) Lege ποιῶς. Gronov. Sed si ita legas, post ἄλλας reponito. *Solan.* ead. ἄλλας αἰκίας Voss. ad Catull. p. 42, ubi non intellexit τελευτῶντες. Gron. *Pag.* 278. *l.* 15. 'Ηγοῦντο) Sic *Mf. RG.* 'Εδιηγοῦντο edd. male. *l.* 18. *col.* 1. 'Επέκεινα) Scripsit, credo, ἐπινικᾶ. *Solan.* *Pag.* 280. *l.* 10. 'Εποιήσατο) ἐποίησαντο edd. male. *l.* 13. Αὐτοὺς) ἑαυτοὺς *Fab.* Αὐτοὺς edd. *l.* 17. *col.* 2. Ἑλληνικῶν) Ἑλληνίαν. *V.* *l.* 19. *col.* 1. Καὶ χρυσοῦς θυς.) Haec corrupta censéo. Respicit autem inprimis cap. 5 *Θυσ.* *Solanus.* *Pag.* 281. *l.* 3. Κοινὰ) Sic & *Fl.* cum certt. Κενὰ *T. Fab.* male. *l.* 12. Οἰκείαν) Sic *Mf. RG.* Οἰκίαν edd. *l.* 17. *col.* 1. 'Ὅς σε) σε huc inseruit *Solan.* cum id ante editum legeretur post ἀθανάτω. *ibid.* *l.* 18. Ἀθανάτω — κολάσει) ἀθανάτου — κολάσεως *V.* *ibid.* *l.* 19. Παραβάτην &c.) παραβάτη — διασύροντι *V.* Sed emendationem primi editoris secutus sum. *Solan.* *Pag.* 283. *l.* 19. *col.* 1. Τῆς πατροκτονίας) τὴν πατροκτονίαν. *V.* *Pag.* 284. *l.* 7. Τὸ ἀδιάφορον) Sic edd. omnes. Τῶν ἀδιαφόρων — καλουμένων *Tan. Fab.* Ἀδιάφορον *Mf. RG.* male. *Pag.* 285. *l.* 8. Τοῦτο) τοῦτω *Schol.* Ταῦτὸ *Guyet.* melius. *l.* 16. *col.* 2. Ἐπώνυμον) Hoc recepi ex *V.* cum *Solano*; nam ἐπώνυμος male ed. *Cler.* est enim ὃ καὶ ἐπώνυμον, cui etiam cognomen erat. *Reitz.* *ibid.* *l.* 17. Ἰκαρὸς) Et hoc recepi ex *V.* pro edito ἰκαρῶς. *Reitz.* *Pag.* 286. *l.* 11. Τοῦτο) Divisim monente *Fabro* & *Guyet.* Τοῦτο edd. priores male. *Pag.* 287. *l.* 5. Ὑπισχυόμενος) ἐπιδεικνύμενος *Tan. Fab.* Nihil mut. edd. *Pag.* 288. *l.* 2. Χανόντα) Αἰ. χανέντα *Coll.* Nihil mut. *Fl.* *l.* 4. 'Οξύτερος) Sic edd. *Forf.* ὀκύτερος, adscripsit *Solan.* *Pag.* 289. *l.* 1. Καύσεως) Receptum ex *Mf. RG.* κακώσεως edd. *l.* 8. Δέξαισθ') Ita recte *B.* 2. Δέξαισθ' certt. oratione directā, & nova quasi periodo. Εὐξαισθε *Kusterus.* *l.* 14. Συμπεσὼν) καὶ συμπεσὼν edd. Abest καὶ a *Mf. RG.* quod hoc duce delevit *Solan.* *Pag.* 290. *l.* 1. Συκίων) Bene sic *B.* 1. & 2. Σικίωνων perverse certt. *l.* 6. Ὑμῶν) ἡμῶν male *l.* Forfan κυρῶν, adscriptum eius margini. *l.* 12. Αὐτῶν) Ex emend. *Fabri* & *Guyet.* Ἐαυτὸν edd. priores. *Pag.* 291. *l.* 2. Ἐκτρέφαντες) Ex emendat. *Fabri.* Ἐντρέφαντες edd. *l.* 5. Μὴ ἀναπιδῆς.) Nihil mut. edd. Μεταναπ. vult *Gronov.* *l.* 11. Ἀποθάνει) Sic *B.* 1. *I. P. S.* &c. Ἀποθάνει *H.* In qua nonnemo emendarat ἦν — ἀποθάνει, quod iam non opus. *Pag.* 293. *l.* 1. Σιβύλλαν) Σιβύλλῃ

λας Coll. Pag. 294. l. 2. Βαλέειν) Bene S. *Amst.* Βαλλέειν male cett. Pag. 295. l. 2. Σοι) τοι Fab. Nihil mut. edd. l. 7. Τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος) Sic edd. omnes. Nec quidquam libri variant. l. 8. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. ead. Ὡς) ὃν Anonym. l. 14. Μακρὰ) Recepi ex Pell. Μακρὰν edd. l. 15. Τότε) τόγῃ emend. Gron. Nihil variant edd. Pag. 296. l. 11. Πάνυ) Inferui ex R. Aberat ab edd. ead. Ἐτι) Recepi ex RG. non habebant edd. Pag. 298. l. 16. Περιεσχέσθῃ) Sic omnes praeter S. & A. quae περιεσχέθη. Pag. 299. l. 5. Φθόνου) φόνου legendum fortassis, bene marg. A. 117. l. 15. ἤξαν) Quod Faber voluit, in l. est; excepto puncto subscripto. Cett. ἤξαν. Pag. 300. l. 11. Ἐπιβήσεσθαι) ἐπιβήσεται Pell. non male. Pag. 302. l. 6. Καταγελῶν τὰ) καταγελῶντα male edd. priores. l. 13. Ἐλεγον) ἔλεγεν edd. priores. l. 16. Τούτῳ) Recepi ex Mf. RG. Τούτων edd. Pag. 303. l. 4. Τῷ) Sic Pell. recte: Τὸ edd. pessime. l. 5. Ἀλέσθαι) Sic edd. omn. l. 9. ἤκον) Secutus sum scripturam S. ἤκων cett. male. l. 16. col. 2. Ἀγάσεται) ἀγάσεται edita. Mutavit Solan. *ibid.* l. 17. Οὕτῳ) Sic dedit idem; nam οὗτον edita prave. Οὐ τὸν V. Recepi οὕτῳ, quia sic esse in C. notat Solanus. *Reitz.* *ibid.* l. 18. Τῷ) τινὶ V. Pag. 304. l. 14. Αὐτὸν) αὐτὸν αὐτὸν P. male. Pag. 305. l. 1. Τὸ ἐν τῷ) τῷ ἐν τῷ male l.

IN FUGITIVOS.

Pag. 307. l. 3. Ἀποφέρ.) ἀναφέρ. malit Gesn. ead. Ὅπτα- μένων) Sic V. 2. & Ienſius. Ὅπτομένων vulgo male. l. 12. Ἐμπεσὼν) Sic edd. omnes. Ἐμπεσόντα Graev. l. 15. Ἠλα- το) Adſpirate P. S. *Amst.* Ἠλατο spir. leni l. Fl. B. H. Fr. Pag. 308. l. 7. Ἀδικουμένη) Sic bene Fl. P. aliaeq̃ue. Ἀδικου- μένη sine puncto male l. V. 2. Pag. 311. l. 7. Ἠῆα) ἦξα V. 2. Ἠῆα cett. l. 10. Ἐργάσασθαι) Ex emendatione Ienſii. Εἰρ- γάσασθαι edd. male. Pag. 315. l. 4. Ὡφελον) Sic esse in omnib. edd. addit Solan. Pag. 316. l. 14. Ὁρμήσαντες) Ex emendatione Gesneri. Ὁρμήσαντες vulgo. l. 16. Πρόσφορα) πρόσφορα bis edita, emendavit Solan. non addens, anne idem error in V. Pag. 317. l. 5. Αὐτοῦς) αὐτοῦς edd. priores. l. 16. Ἀκοντος) Et sic Fl. cum cett. Pag. 319. l. 3. Οἱ) Recte L. S. *Amst.* Ceterae ἢ male. l. 4. Οἶον) Recepi ex Fl. S. & *Amst.* pro οἱ, quod in P. H. Ald. &c. erat In l. ἦ. l. 6. Δι- χνείαν) Ita dedit Solanus. Διχνίαν edd. hac priores. l. 14.

Ἀφθόνοις) Ex emend. Fab. & Solan. Ἀφθόνως edd. Pag. 320. l. 5. Σκυθροποι) σκυθροποι I. male. Pag. 322. l. 2. Καὶ) Omis-
sum in Ald. I. H. Fr. B. 1. S. Adest in Fl. P. l. 5. Πλήσειεν)
πλουτήσειεν Pell. Pag. 323. l. 1. Τοῦτο) Et sic esse in Fl. ad-
levit Solan. l. 7. Μετελευστέον) Et hoc ita Fl. Fr. &c. l. 16.
Μετελευστέον) Ita ex G. restituit Solan. cum in V. esset Κο-
λαστέον] quasi sic foret in Luciano. Pag. 324. l. 13. Ὡς καὶ)
ὥς οὐ καὶ Fl. male. Ὡς οὐκ ἂν marg. A. 1 W. Pag. 325. l. 12.
ὑποπεπταμένον) Sic edd. omnes. Pag. 326. l. 12. EPM. Οὐ-
δὲν τοῦτο) τοῦτο Ἑρμ. οὐδὲν Fl. male. Pag. 327. l. 11. Ἡμέτε-
ρα) Sic Fl. Ald. I. H. B. 1. &c. Ὑμέτερα P. sola. ead. Οὔτοι)
Omittit Fl. l. 12. Δραπέται) ΦΙΛ. personam praemittit P. so-
la. Pag. 328. l. 5. Αὐτονόμῳ) μινυτρω adscrips. Solan. At ni-
hil variant edd. l. 6. Ὡς οὗτος) Admissi ὧ ex B. 1. & 2. quod
ab erat ab cett. ead. Ὅν) Recepi ex Fl. Ὁ cett. Pag. 329. l. 8.
Ἡρακλῆς) Et sic Fl. cum Fr. I. P. &c. Pag. 330. l. 10. Μιση-
τέον) μισιτέον male P. l. 16. Εἰνὶ) Sic P. Ἐνὶ cett. Pag. 331.
l. 4. Ὅπιθεν) Recte P. & Hom. Ὅπισθεν male cett. ead. Μέσ-
ση) Sic Hom. Μέσση P. B. 1. ac 2. Μέσση male reliquae. l. 6.
Ὀρμῆν) ὀδμῆν Gelf. bene. l. 7. ΥΠΟΔ.) ὑποδεξάμενος ad-
script. marg. I. Sed υποδίκου personam intelligi, patet ex titu-
lo, nisi & is ex coniectura factus. Pag. 332. l. 2. Κλεάνθην)
Nihil mut. edd. Χρεμήτα Palm. Κρεμάνθην Pell. l. 15. Σὺ) σοῦ
ἴσως L. Nihil a vulgato abit Fl. Pag. 333. l. 5. Τριφάλῃς) Sic
Fl. Τριφάλῃς cett. l. 7. ΔΡΑΠ.) Forf. ΦΙΛ. vel ΗΡΑΚ. In Fl.
Δ. tantum. l. 11. Πρὸ τοῦ) Sic B. 1. Fl. & P. Προτοῦ I. Ald.
H. Fr. S. l. 12. Τὸν μὲν ἀποπλ.) τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλ. ad-
scriptum marg. I. l. 13. Τὸν Μυρόπνου) Articulum hunc de-
let marg. I. l. 16. Τὰ πρῶτα) τὸν πρωκτὸν legendum notat
marg. I. Τὰ πρῶτα seiungunt Fl. P. B. 1. Ταπρῶτα conne-
ctunt I. H. Ald. Fr. S.

ANNOTATIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 2. l. 4. Τοὺς σέας) Εἰ μὴ τῷ διαβεβῶσθαι καὶ κατακεκῶθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; *Benedictus: Nisi inde coniicias, quod arrosi sint ac mutili, tineasque his diiudicandis in consilium adhibeas?* Miror, hoc vitii tolerari in omnibus editionibus. Atqui σέες non sunt tineae, sed σῆτες. Nam quod nonnulli aiunt, σέως quoque inveniri, saltem in casibus obliquis, falluntur, & videntur hoc loco corrupto esse decepti. *Glossae veteres: Σῆς, ἢ σῆψις, haec tineae, robigo.* In *Addendis adiecerat GRAEV.* Occurrit σέων gen. plur. apud *Aristoph.* in *Lystr.* v. 731, ubi σῆτων per verbum stare non potest. *KUSTER.* Parvula vox, parvuli animalis nomen, offendit hic magnum *Graevium*: & ostenderat se eam ignorare etiam *Bisetus* ad *Aristoph.* *Lystr.* 731, ubi sunt ἔρια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα, quo ipso verbo etiam *Lucianus* hic utitur. Reduxit utrumque in viam *Kusterus* ad l. c. *Bisetus* hic post *Schol. Hesiodi Ἔργ.* 420 collegit vermiculos varii generis, monosyllabos plerosque, suae quemque materiae hostes & destructores. Nempe lanas & vestes perdit σῆς, δὴξ ligna, cornua ἰψ, vineas ἰξ, τρῶξ legumina, ficus ψῖν. Omīssa δρῖψ lignis infesta, σῆψ carniū vivarum pernīcies, haec credo, quod non insectum, sed maior serpens. *GESN.*

ibid. Παραλαμβάνεις) Παραλαμβάνοις. *GUYET.* Adsciscerem, si vel una ed. praeiret. *REITZ.*

ead. l. 7. Καλλίνος) Nobiles illius aetatis librarii; certe ut vivorum meminisse videtur. De alio *Callino* legimus apud *Diog. Laërt.* in *Theophrast.* pag. 126 E. & *Lycone* pag. 131 B. *SOLAN.*

ibid. Ἀττικὸς) Conf. infr. c. 24. Supra Σκυθ. c. 7. *SOLAN.*

Pag. 3. l. 6. Κλῶνα) Vide *Hesiodum Theog.* 30. *SOLAN.*

ibid. Ὁ ποιμὴν ἐκείνος) *Hesiodus Theog.* v. 29 seq. ad quem

locum cum in Rhetorum magistro, non procul ab initio, respicit, tum infra in disput. cum Hesiodo princ. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας) Τὰς αὐτάς. Sic paulo ante καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι. MARCIL.

ead. l. 9. Ἡμῖν ἐν παισὶν) Forſan ἡ μὴν. Heſych. ἡ μὴν, ὄντως δὴ. Ita legiſſe interpres videtur. GUYET. Τὸ ἡμῖν hic locum habere non videtur. An legendum ἡ μὴν, id eſt, revera, omnino. Heſychius ἡ μὴν, ὄντως. MENAG. Tuetur vulgatum Ienſius in Lectt. Lucian. p. 62 contra Menagium, (cui ſemper concinit Guyetus) qui ἡ μὴν hic corrigit: exemplaſque ſimilia ex Noſtri Necyom. Contempl. & Sacrif. Ienſ. aſſert, alioſque pronominum pleonaſmos producit, de quibus cum abunde viderimus alibi, & res ſit notiſſima, hic nihil repetemus. Et video pleraque Ienſii iam inſerta T. I huius ed. pag. 432. REITZ.

ibid. Σοὶ καὶ μεμνησθῆναι) Σοὶ δὲ καὶ μεμνησθῆναι. MARCIL.

ead. l. 12. Πρὸς τῆς Λιβανίτιδος) Iurat numen ei, quem hic lacerat, familiare, Venerem, & ſimul ſumma illius, quae deinde obiecturus eſt, ſcelera complectitur, ut cum in Pſeudologiſta c. 11 per πάνδημον, & γενέτυλλίδα, & κυβήβην, inimicum obſectatur. Nimirum vix dubito, quin Libanitidis, quod nondum alias inveni nomen, a loco ſui cultus dicta ſit Venus illa, Aphacitidis appellatione decantata ante, quam illius templum, in Libano monte poſitum, everteret Conſtanti- nus M. Locus clariſſimus eſt Euſebii de Vita Conſtant. 3, 53, de quo ponamus quaedam, unde & Libanitidis nomen intelligatur, & quantum in hac iurandi formula amaritudinis inſit. Erat ergo Ἄλσος καὶ τέμενος — αἰσχροῦ δαίμονι Ἀφροδίτης, ἐν ἀκρωρείᾳ μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν ἀφάκοις ἰδρυμένον. Σχολή τις ἦν αὕτη κακοεργίας πᾶσιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε ῥαſτῶνῃ (ſic Ro. Steph. Sed malim πολλῇ τε ῥαſτῶνῃ, ut referatur ad σχολή) διεφθορόσι τὸ σῶμα. Γύνιδες γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ ἄνδρες, τὸ ſεμνὸν τῆς φύſεως ἀπαρνηſάμενοι, θηλείᾳ νόſφ τὴν δαίμονα ἡλεοῦντο. Γυναικῶν δ' αὖ παράνομοι ὁμιλῖαι, κλεψίγαμοί τε ὁμιλῖαι, ἄρρητοί τε καὶ ἐπὶ ῥήτοι πράξεις, ὥς ἐκ ἀνόμῳ καὶ ἀποſτάτῃ χώρῳ κατὰ τὸνδε τὸν νεὸν ἐπεχειροῦντο. ἐφορός τε οὐδεὶς ἦν τῶν πραττομένων, τῷ μηδένα ſεμνῶν ἀνδρῶν αὐτόθι τολμᾶν παριέναι. Reliqua de hoc templo Bochartus Chanan. II, 14. Videtur idem eſſe, de quo in libello de Dea Syr. GESN.

ead. l. 13. Λιβανίτιδες) An Veneris? GUYET. Quidni? REITZ.

ead. l. 15. Μυρρίνη) Απ μυρίκη; GUYET. Non male, ut ludibrii causa maior sit oppositio inter laurum & vilem myricam atque malam, quam quae iam est inter laurum & myrtum. REITZ.

ibid. Μαλάχης φύλλοις) Nempe ferulacei generis est malva, de qua Plin. XIX, 4, f. 22, in Arabia septimo mense arborescere baculorumque usum praebere extemplo, ex Theophr. hist. pl. I, 5. Itaque adhibet ad eam rem Noster etiam Δραπέτ. extr. GESN.

ead. l. 16. Ἀπήλασαν) Forsan ἀπήλασαν. GUYET.

Pag. 4. l. 1. Ὀλμειδὸν) De his fontibus Hesiod. Θ. 6. SOLAN. Cum nullam fontis huius & rivi mentionem fecerit Cellerius, iuvat annotare, eum ab Hesiodo Theogon. v. 5 & 6 iungi cum Hippocrene & Permessio. Etymon ex oriente arcessit laudatus modo Bochartus Chanaan. I, 16. Strabo lib. IX, p. 281 pr. ὁ Περμησσοῦς καὶ ὁ Ὀλμειδὸς ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος συμβαλλόντες ἀλλήλοισι εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπίπτουσι λίμνην τὴν Κωπαΐδα τοῦ Ἀλιάρτου πλησίον. GESN.

ead. l. 3. Καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ &c.) Vulg. καίτοι οὐδὲ εἰ πάνυ &c. Sed praefereunda nobis videbatur cum cl. Bel. de Ballu lectio Mf. Reg. 2954, quam expressimus. Simul interpunctionem in melius direximus, monente eodem viro doctissimo.

ead. l. 5. Ἐν χορῷ πρὸς) A coitu metaphora. GUYET. Supra Ζεύξ. c. 6 f. &c. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας) Ἡ σὺ τῷ δεῖνι ξ. MARCIL.

ead. l. 9. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχε ξυλλαβὸν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε) Vertunt: si hoc es animo, age conquire, quaecunque Demosthenes orator propria manu scripsit. Num κατὰ δὴ ταῦτα est Graecis, si hoc es animo? Videtur scribendum, καὶ δὴ ταῦτα ἔχε, habe sane ista, conquestis, quaecunque Demosthenes propria manu scripsit. Haec in Addendis supplevit GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὰ ὑπτάκεις) Thucydidis historia a Demosthene octies descripta. GUYET.

ead. l. 13. Σύλλας) Vid. supra Ζεύξ. c. 3, & quae ibi de statuis a Sulla Romam missis annotata sunt. Plutarchus de libris, de quibus & hic Noster; sed Plutarchus rem tantam non satis docere videtur in Imperatoris huius vita: cum enim narrasset, Apelliconis Teii bibliothecam ab eo Athenis sepositam, missis aliis, ait tantum, Aristotelis & Theophrasti opera in ea fuisse multa ea aetate non satis nota, quae Romam ab eo translata

& a Tyrannione grammatico compilata, ex iisque Codicibus a Tyrannione comparatis deinde Rhodium Andronicum catalogos, qui Plutarchi aetate circumferebantur, concinnasse, p. 856 A. SOLAN. Narrat Plutarchus in Sulla pag. 856 H. Steph. Nimirum Apelliconis Teii bibliothecam Romam deportavit: in quibus Aristotelis praesertim atque Theophrasti scripta. V. Fabric. Biblioth. Gr. III, 6, pag. 175 seq. GESN.

Pag. 5. l. 2. Πίθικος γὰρ ὁ πίθικος) Proverb. BOURD.

Pag. 6. l. 2. Διὰ χειρὸς) Conf. supra, si tanti est, Nigr. § 2, ibique Hemsterh. ex Alciphro. διὰ χειρὸς afferentem. Adderem Nostrum infra Pseudol. cap. 24 f. ὅς διὰ χειρὸς ἔχεις, nisi rem notam scirem. Long. Past. I, p. 19, διὰ χειρῶν ἐπίδεσθαι τῇ Χλόῃ. Ael. V. H. VII, 1, διὰ χειρὸς καὶ γνώμης ἔχουσα πάντα. REITZ.

ead. l. 8. Ἰσμενίου) Dives is Thebanus, musices cultor. Vid. Plat. Πολ. A. 5. ed. Ald. & Plutarchus passim. Fuit & eiusdem nominis tibicen clarus. Plut. 595, 2, 839 f. 925 f. 1123 f. Diog. Laërt. pag. 193 f. sed is ab hoc diversus. Vid. Xen. pag. 294, 13, & 326 & seqq. Citharam non tibia vocat alicubi vir doctissimus. (Spanhem. pag. 4.) Conf. supra Ἀρμον. c. 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλύμπου) Vid. Plut. de Mus. 2075... Marfyae hic discipulus, qui musicae sacrorum Graeciae fere omnium auctor, in quam primus musicam *Canonicam* invexit. De huiusce Olympi calamo seu tibia vid. Eur. Ἰφ. A. pag. 267 B. Utriusque meminit Basilus de Leg. Graec. lib. (Grot. ed. 99.) Philostr. 574, Μαρσύας ἦρα Ὀλύμπου, καὶ Ὀλυμπος τοῦ αὐλεῖν. SOLAN.

Pag. 7. l. 2. Κατὰ ταῦτα) Nihil mutare *FL* adscripsit Solan. Ἀντ' αὐτὰ maluit? Conf. mox ad c. 7, ubi id potius requirerem, quam hic. REITZ.

ead. l. 6. Ἴππον — Μῦδον, ἢ Κενταυρίδην, ἢ Καπποφόρον) Per equum Centauridem intelligit, credo, Thessalum: nam & equi Thessali olim in prelio, & Centauri Pelium, Thessaliae montem, & loca vicina habitabant. Cappophorum vero intelligit, cui inusta erat nota K. Talis Aristophanis Κοππατίας in Nebulis, ad quem locum vide Scholiasten. PALM.

ibid. Κοππαφόρον) Omnes, quos vidi, libri Καπποφόρον, nisi quod *FL*. P. forte κοπποφόρον. Ego cur mutaverim, audi: quia apud Aristophanem & Philostratum, p. 334, etiam de equo, cui Κοππατίας nomen est, legimus ipso fere Nubium

initio; ubi Scholiaſtes, quamquam depravatiffimus, inde dictos docet, quia ſignum *Coppa* gerebant; qua figura apud Graecos nonagenarius numerus ſignabatur. Ea autem figura erat P inverſum in hunc modum [q]: rem totam egregie enucleavit doctiffimus Scaliger in ea, quam de *literis Ionicis* operi ſuo ad Eufebii Chron. inferuit *difſertatione*, poſter. ed. p. 110, quam omnino conſule. Quam in rem ut & ego aliquid de meo amplius conferam, accipe ſimul figurae illius deſcriptionem, ſi ulla, liquidiffimam a Quintiliano exhibitam, & eadem opera in eius textu non poenitendam emendationem. Is itaque lib. I, cap. 4, Inſt. de *literis redundantibus* agens, ſic ſcribit: *Et K quae & ipſi quorundam nominum nota eſt, & Q, cui ſimilis effectus ſpeciesque, niſi quod paulum a noſtris obliquatur, Κάππα* apud Graecos, nunc tantum in numero manet. Hic ſi *COPPA* legas pro ΚΑΠΠΑ, quod tamen omnes libri, quos quidem viderim, praeferunt, tam impreſſi, quam Miſſi habebis & mentem Quintiliani, & id, quod volumus, huius ſigni imaginem ſpeciemque, quam limpidiſſime potuit deſcriptam, cum doceat, *Coppa* Graecorum Romano Q ſimile, niſi quod a ſuis obliquetur, id eſt, pro recta linea, qua Graeci efformabant [q], Romanos curva uti [Q]; unde liquido conficitur, idem ab eo ſignum deſcribi, quod Scholiaſtes Ariſtophanis optime etiam per P inverſum designavit, hanc nempe formam, q. Ne ultra te morer, duo haec obſerves velim: figuram literae Latinae Q antiquis illis temporibus a dextro latere caudam geſtaſſe, quam nos fere ſcribentes a ſiniſtro ducere incipimus. Deinde male & iam a priſco more longe diverſo, iſtud ἐπίσημον in Graecis noſtris libris pingi; cum vera forma ea ſit, quam Scaliger primus reſtituendam docuit, nempe inverſum Rho (P), ſeu circulus, a cuius latere intuenti dextro ducitur, inferne recta linea tangens q, mi-nuſculo noſtro q prorsus ſimile, in nummis tamen varia eſt huius Epifemi, literae etiam aliquando forma. Adi Spanhem. de uſu & praeſt. numiſm. apud quem tres hae occurrunt ϙ. Q. 4. Pro K in aliquot nummis invenitur (p. 92; 95.) deinde pro numero XC. (pag. 92 & 97.) Haecenus de *Coppa*. Equorum autem femori inurebatur; vid. Anacr. ed. Steph. pag. 73:

Ἐν ἰσχυλοῖς μὲν ἵπποι
Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι.

V. Ἀναβ. c. 47, πίθηκοφόρους. SOLAN.

Pag. 8. l. 1. Καὶ ἐγένετό τις πρὸ πολλοῦ) Καὶ τοι ἐγένετό

τις πρὸ π. MARCIL. Tollendum cenſeo illud καὶ, odioſe hic; ut puto, initio ſententiae affixum. V. Plut. 1216 C. & 1239 C. SOLAN.

ead. l. 9. νεομήτους) Non auſim damnare nomen, quod libri tuentur & analogia, cum praefertim τέμνειν eſſe proprium hac in re verbum σκυτοτόμοι doceant. Venit tamen in mentem, an non poſuerit Lucianus verbum paulo generalius, νεομήτους. Certe Latine non auſus ſum dicere crepidas recens ſciſſas, cum a ſuendo potius ſutores dicti ſint, quam a ſcindendo. GESN.

ead. l. 11. Οὐ ταῦτα) Et ira habere Fl. adlevit Solan. Quare? quia forſan ταῦτα quaesivit, quod non improbarem, ſi alicubi invenirem, ſed eſt ταῦτα etiam in cert. Conf. modo c. 5, ubi eadem ſuſpicio. REITZ.

ead. l. 12. Συκίνη) Proverbium eſt, de quo Eraſm. adagio ſiculnus. COGN. Confer ſupra Alex. cap. 47. Infra Peregr. cap. 24. REITZ.

ead. l. 13. Χρυσὸς ἐμβάτας) Miſere aberratum eſt ſupra in Iov. Trag. c. 41, tam in textu Luciani, ubi τοὺς ἐμβάδας ex P. editum, cum I. B. 1. H. S. ut iam video, recte ἐμβάτας habent; quam in nota ad Schol. ubi & αἱ male exaratum pro οἱ ἐμβάται. In differentia τοῦ ἐμβάδες & ἐμβάται, miſere quoque ſibi contradicunt Lexicogr. & Grammatici, ſed genus tamen eſt certum; nam ἡ ἐμβὰς dicendum, ὁ ἐμβάτης. Ammonius p. 49, Ἐμβάδες, ait, κωμικὰ ὑποδήματα, ἐμβάται (immo ἐμβάται) δὲ τὰ τραγικά. Idem ait Th. Mag. Budaeus contra ἐμβὰς, calceamentum tragic. ἐμβάται comica. Stephanus, idem ἐμβάδες, quod ἐμβάται, ait, ex Luciani Gall. (c. 26 f.) Pollux vero a ſe ipſo diſſentit, L. IV, c. 18, ſeg. 115, ſcribens: Κόθορροι μὲν τὰ τραγικὰ καὶ ἐμβάδες. Ἐμβάται δὲ τὰ κωμικὰ. Et VII, f. 91, Ἐμβάται δὲ, ὄνομα τοῖς κωμικοῖς ὑποδήμασιν. Sed ibid. f. 85, Ἐμβάδες, εὐτελὲς μὲν ὑπόδημα — κόθορροις ταπεινοῖς ἔοικε. Hemſterh. rem non expedivit ad Necyom. c. 16 f. ubi καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν habemus, dum ad Spanh. nos ablegat. Nam is ad Ariſtoph. Plut. 759, eundem Luciani ex Necyom. locum allegat, ac ſi ἐμβάδες legeretur, aequae ac in Gall. c. 26 f. dum tamen, ut modo vidimus, ipſo volente Hemſterh. ἐμβατῶν ibi editum, inque eo edd. vet. illic conſentire video, veluti in ἐμβάδων conſentiunt in altero loco, ubi tamen diſerte de tragicis agit. At quia infra Epift. Sat. § 19, τραγικοὶ ἐμβάται aequae ac in Necyom. l. d. item Iov. Trag. ſic quoque ex conſenſu edd.

optimar. legendum est; porius & in Gall. c. 26 f. forsan ἐμβατῶν iam corrigendum, etsi ibi edd. ἐμβάδων praeferunt. Tumque non male Solanus coniecerit, hoc loco pro χρυσούς ἐμβάτας, legendum χρυσᾶς ἐμβάδας, quod calceos humiliores designet, non plane tragicos. Sic supra Bacch. § 2, χρυσῇ ἐμβάδι. Rhet. Praec. c. 15, ἐμβας Σικυωνία. Aristoph. Plut. 759, ἐμβας γερόντων ubi Spanhem. eo usque recte consultitur, quo exempla alia tria ex Aristoph. affert, ubi ἐμβας de solea calceove senum adhibetur. Sed spatii angustia non finit haec fusius exponere; alioqui pluribus traderem, ἡ ἐμβας generalius esse, ὁ ἐμβάτης tragicis cothurnis magis proprium, & Ammonium adeo melius sensisse, quam Pollucem. REITZ.

ead. l. 16. Βῆτα — ρα.φ.δ.) Hinc usu receptam iam tum fuisse eam rationem constat, qua nos hodieque in dividendis Homeri carminibus utimur. SOLAN. Si certa est scriptura, patet hinc, non solum libros Homericos iam tempore Luciani sic divisos, sed literas illas appositas non mere numerales fuisse, verum elementarias. Et ita ap. Eustath. ad Il. A, Nota 1: διδὲ καὶ τὰ εἴκοσι τέσσαρα τμήματα τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως — οὐ μόνον ἄλφα καὶ βῆτα καὶ γάμμα ὀνομάζονται, καὶ τὰ ἑξῆς, ἀλλὰ καὶ γράμματα καλοῦνται, atque apud alios Schol. non semel ἴλ. ἄλφα, βῆτα &c. plene legitur. Non tamen ab ipso Homero profectam divisionem, satis norunt eruditi. A Grammaticis Homero posterioribus ortam monet Duker. in Latin. Vet. Iurisc. p. 203. Vulgo Aristarcho tribuitur; vid. quos ille allegat Casaub. & Fabric. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Δημογγοῶν παγγέλ.) Hom. Il. B, 212. SOLAN.

ead. l. 5. Ὑπερπηθέσεται) Hom. Il. Φ, 268. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐκτορα, — Δυκ. — Ἀστέρ.) Hom. Iliad. Φ, 34, &c. seqq. it. 179. SOLAN.

ead. l. 10. Γέλωτα ὀφλήσκάνοι) Supra Deor. Dial. XXII, § 2 f. καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν. Ac Dial. Mort. XV f. Item Bis Accus. c. 15. Et persaepe alibi. Dion. Hal. VII, p. m. 473, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλη. Aristophan. Nub. 1031, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσης. REITZ.

Pag. 10. l. 1. Πορφυρᾶν — διφθέραν &c.) Supra Συγγρ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 7. Πυθοῖ) Πυθοῖ & Πειραιῶν non esse adverbia, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativos obsoletorum nominum Πυθῶ & Πειραιῶ, quae in tertio & sexto casu habent οἱ, contracte οῖ, ut Ληδοῖ, αἰδοῖ, atque in illis intelligi

ἐν, contendit L. Bos de Ellips. p. 282 & seq. ubi plura ex aliis exempla, & hoc Luciani quoque affert. Adscripserat Hemsterh. annotaveratque simul, quod versum erat in *Pythiis*, reddendum, *Delphis*. REITZ.

ibid. Εὐάγγελος) Similem Hiflor. vid. apud Cic. ad Heren. IV, 47. SOLAN.

Pag. 11. l. 3. Σφραγίσσι) Conf. fin. c. seq. Et Tragop. v. 79. Et Ovid. Met. XI, 167. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰσέρχεται — ὅλος) Nihil referre, ὅλος ne, an ὅλως recipias, vid. supra Tom. VII, Herc. cap. 1, ὅλως Ἡρακλῆς. REITZ.

Pag. 12. l. 14. Κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης) Vide haec copiose illustrantem Gataker. in Cinno pag. 246 ed. minor. P. 303 ed. maior. REITZ.

ead. l. 16. Σφραγίσσιν) I. e. gemmis. GUYET.

Pag. 13. l. 3. Ὠνησο) Ὠνησα legisse videtur interpr. GUYET.

ead. l. 6. Περὶ πόδα) Hefych. οὕτως ἐκάλουν τὸ ἀριόζον, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμέτρων τοῖς ποσὶν ὑποδημάτων ἢ ἀκριβοῦς. GESN.

ead. l. 10. Θρεῖται) Thraciae, quas depingit Ovid. 2 Metam. COGN.

ead. l. 11. Εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπεσοῦσαν ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον) Exhibuit quoque interpretes in nigrum pontum; nec intercedo, quo minus ab poeta aliquo sic scriptum credatur. Sed Lucianum nunc simpliciter narrantem non reipexisse opinor ad talem quandam imitationem, & intellexisse Melan sinum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide Geographos. GRON.

ead. l. 12. Μέλανα πόντον) Mare nigrum Luciano notum. Sed de Propontide hic intelligendum videtur. GUYET. Quando ita appellari mare hoc coeperit, alii doceant. SOLAN.

Pag. 14. l. 3. Νέανθον) De hoc Politianus in *Nutritia*. SOLAN.

ead. l. 16. Κληρονομήσαντα τῆς &c.) Attice cum genitivo ait Schol. bene. Ita & supra Quom. Hif. cap. 20. Verum & cum accusandi casu Alciph. I, Ep. 39, pag. 192 f. ἑναγχος γὰρ πλούσιον κεκληρονόμηκε πατέρα τὸ μεϊράκιον. REITZ.

Pag. 15. l. 7. Τῶν ἀλλων βαρβίτων) Hinc videtur colligi posse, lyram & barbiton idem fuisse. LONGOL.

ead. l. 10. Τρισχιλίων δραχμῶν) A solo Luciano hoc memoratur; sed facile fidem facit. Quoniam autem de lucerna fictili venerandi senis sermo incidit, operae pretium est ex ipso Epicteto apud Arrianum p. m. 72 B. cur fictili ea usus

fit, audire. *Ego, inquit, nuper cum apud Lares ferream haberem lucernam, audito strepitu sublatam accurrens animadverti. Rem deinde reputans, furtique causam satis obviam; cras, inquam, fictilem invenies.* At, o bone, quam tu tam vilem comparabas, ut qui furaretur neminem inventum iri putares, inventus est eo usque fatuus, ut ter mille drachmis emeret. Libros Pythagoricos a Platone, Speusippi philosophi ab Aristotele, immenso pretio emtos narrat A. Gellius III, 17. Sed horum alia prorsus ratio est. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν νυκτῶν) Subaudi τὸ διὰ. GUYET.

ead. l. 13. Τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι) Serio Epictetum laudat: neque enim semper ridet Lucianus, neque omnia. Qui si Socratem ipsum aliquando inclementius tractarit, suspiciebat tamen. Seneri fuisse docent & alii scriptores, & ipse apud Arrianum p. 66 A. Aul. Gell. II, 18: *De Epicteto autem philosopho nobili — recentior est memoria, quam ut scribi quasi obliteratum debuerit.* Ad M. Aurelii usque tempora vitam produxisse, auctor est Suidas. SOLAN.

ead. l. 14. Χθές) Paulo post Peregrini mortem itaque haec scripta sunt. Vid. Περὲγρ. c. 36. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτέως) I. e. Peregrini. GUYET.

Pag. 16. l. 1. Τεγέσται τοῦ Καλυδωνίου) Memorat inter ἀναθήματα eius verbi etiam Pausan. Arcad. pag. 275, 38 Wech. Ἔστι μὲν, inquit, τὸ δέρμα ὅς τοῦ Καλυδωνίου· διεσέπητο δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἅπαν ἦν τριχῶν ἥδη φίλον. GESN.

ead. l. 2. Τὰ ὀστᾶ τοῦ Γηρύονος) An factum de Geryonis ossibus, quod Sanctorum reliquiis contigisse cum admiratione legimus, ut vel multiplicatae sint, vel translatae? Pausanias enim in Atticis p. 34, 20, in Lydiae urbe non magna, Τημένου θύραις, inventa, narrat, post nudatum a tempestatibus collem, ὅστᾳ τὸ σχῆμα περιέχοντα ἐς πίστιν ὥς ἐστὶν ἀνθρώπου· ἐπεὶ διὰ μέγεθος οὐκ ἐστὶν ὅπως ἀνέδοξεν. (conformatio suavit humana esse, magnitudo elephantum potius aut cetum suavisset) Αὐτίκα δὲ λόγος ἦλθεν ἐς τοὺς πολλοὺς, Γηρύονου τοῦ χρυσάορος εἶναι μὲν τὸν νεκρὸν, κ. τ. λ. Dicemusne laeunam esse post Θηβαίους, aut post ὀστᾶ adeo. Sed hariolari nolo. Magnam vim eiusmodi reliquiarum, (κειμήλια, θαύματα, ἀναθήματα, pro diverso respectu vocant Graeci) breviter indicat Ez. Spanhemius in ipso ingressu magni operis pag. 3. GESN.

ead. l. 3. Γηρύονος) Γηρύονος diserte scripsit Gesner. in nota Lucian. Vol. VIII. A 2

sua; an quia Latini amant *Geryon*, *onis*? Dubito tamen, num & sic in Luciano corrigi velit, cum etiam *Γηρύονου* in *H.* 2. qua utebatur, intactum reliquit. Et cum nihil varietatis notatum reperirem, edd. decem evolvi, easque in *Γηρύονου* consentire deprehendi, nempe ab recto *Γηρύονης*, quam formationem esse usitatissimam, vel ex Loydii Lex. poet. notum, qui id vel quater ex Palaeph. & *Γηρυονῆα* a *Γηρυονεύς* ex aliis profert. Addo Conon. Apollodoro annexum p. m. 247: τοῦ Γηρύονου περικαλλεῖς ὄσαι βόες. Et Ptol. Hephaest. p. 310 f. Ἡρα συμμαχοῦσα τῷ Γηρύονῃ. Parth. Nic. c. 30, τὰς Γηρύονου βούς. Nec aliter Suidas, nec Aristoph. quem vid. *Acharn.* v. 1081. Ideoque iam nulla mendi suspicio: nec scio, ubi *Γηρύων* aut *Γήρυον* inveniatur. REITZ.

ead. l. 7. λέγεται — Διονύσιον) Ut Latini verbis passivis imperfon. positis nominativum addere magis amant, ita contra Graeci accusativum iis frequentius adiungunt. Diod. Sic. I, cap. 95 pr. λέγεται προσελθεῖν Ἀμασιν τὸν Βασιλέα. Ib. med. λέγεται τὸν Εὐρξοῦ πατέρα — ἐπιστῆναι. L. II, c. 21, λέγεται τὸν Μένονα, & millies apud eundem deinde. Parth. Nic. c. 30, λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλέα — ἀφικέσθαι. Et cap. 31, λέγεται δὲ καὶ Διμοίτην. Item c. 36, λέγεται δὲ καὶ Ῥῆσον ἰέναι. Aesop. f. 86, λέγεται ταύτην. Arrian. Exp. Al. in praef. λέγεται Φίλιππον μὲν τελευτῆσαι, ubi Gronov. sex, septem alia simil. ex Ael. & Xen. Interdum tamen & nominativum reperias, ut Diog. Laërt. T. II, p. 582, λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς γενέσθαι. Diod. Sic. V, c. 55, λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόνι- τες γεγονέναι. Mox ibid. Ζεὺς λέγεται ἐρασθῆναι. REITZ.

ibid. Διονύσιον) Meminit Cic. ad Att. L. IX, unde proverbium factum est, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ. COGN. Dionysius tyrannus. GUYET. Seniores intelligit, qui tragoedias & comoedias edidit. Vid. Plut. 838, 2; 1276; 1532, 1. De tragoediis eius vide Suid. & Plut. Timol. 442, 2, & 602 f. ubi fragmentum hoc etiam habet, ἡ γὰρ Τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἐστίν, quod apud Stobaeum etiam reperitur, Grot. Flor. 187 B. adde Philostr. p. 499. SOLAN. Adleverat Hemsterh. adeundum Davis. ad Cic. Tusc. Disp. V, p. 350 ed. 2. Ibi Cicero de eodem Dionysio tyranno: musicorum vero perstudio poëtae etiam tragico quam bono, nihil ad rem. Davisius autem: Themist. Or. IX, p. 126, Τραγωδίας δὲ, inquit, ἵκανῶς γράφειν, καὶ Διονύσιος ὁ Τυράννος ἵκανὸς ἦν. De poëtica eius facultate non tam bene sentiunt reliqui, & in horum sententia fuisse se, non obscure docet Tullius. Ammian. Marcell. L. XV, c. 5: Legimus, Dionysium

intentasse poëtae Philoxeno mortem, cum eum recitantem proprios versus absurdos & inconcinnos, laudantibus cunctis, solus audiret immobilis. — Dein additis etiam his Luciani, pergit: alia de Philoxeno in lapicidinas coniecto testimonia corrasit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. L. X, c. 9. At de Dionysii tragoediis vide Schefferum & Kuhnium ad L. XIII, c. 18. Haec Davissii adscribere non piguit. REITZ.

ead. l. 8. Τὸν Φιλόξενον) Nota Philoxeni historia, disertissime enarrata a Diodor. Sic. l. 15 post pr. brevius a Stobaeo Serm. 13 περὶ παρρησίας. Tangit Cic. ad Att. 4, 6 med. Aliam causam coniecti a Dionysio in Lautumias Philoxeni, corruptam nempe ab illo Galateam, tyranni pellicem, indicat Athenaeus L. I, p. 6 F. & Schol. Aristoph. ad Plut. 290. Tragoediarum Dionysii nomina, & quae ad hoc argumentum alia pertinent, vid. apud Fabric. B. Gr. II, 19, p. 675, in quo Catalogo Tragicorum etiam Philoxenus illustratur p. 686. Add. viri docti ad Aelian. V. H. X, 9 & XII, 44. GESN.

ead. l. 10. Οὐ δυνάμενον κατ. τὸν γέλωτα) Aliam causam assignat Plut. 595 f. Tragoedia nempe Tyranni ei ut emendaret data, a principio ad finem ab eo est oblitterata. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγγελάται) Lege ἡγγελάται, & vid. Παρασ. c. 40; vel potius ἐγγελάτο, ut Diog. Laërt. p. 159 F. quamvis de alio illic sermo. De hac veterum curiositate vid. Spanh. p. 4 ed. ult. Adde his ob similitudinem Sili Italici factum, qui in Virgilli monumento decubuisse fertur, quasi eodem asflatu inspirandus. Narrat Iac. Pontanus 281. Philoc. SOLAN.

ead. l. 15. Δωρικόν) Ubinam hoc Doricum invenies? Corruptum censeo; necdum, quid reponam, satis video. Aliquid tamen habeo, quod afferam. Fuit altera Dionysii uxor nomine Doris; v. Aelian. V. H. IX, 8, & XIII, 10; Val. Maxim. IX, 14; de qua haud dubie hic sermo est. Adde Cic. Tusc. V. Locra erat, Xeneti, viri civium suorum nobilissimi, filia. Sed ibi Lorjs dicitur. Vid. not. ad Cornel. Nep. in Dione. SOLAN.

ibid. Ἦκεν ἡ Διονυσίου) Non puto, ridiculum quaerendum esse in his versiculis, prout hic recitantur, in quibus humile quiddam forte videas, & minime Tragicum; ridiculum, nescio, an quis hodie observet? sed citari arbitror carminum principia eorum, quae miserum poëtam praeter cetera de-
clarent. GESN.

Pag. 17. l. 1. Μάλιστα εὖστ. — ἢ τῷ Διον.) Aut μάλλον scribi debuit, aut εὖστοχώτερον. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ ἀγγελίττεις) Haec omnia Pers. eiusque inter-

pretes ad Sat. 3. BOURD. Perinde quidem est, siue legas, ut in editis habetur, καὶ ἀνελίττεις ἀεὶ, siue, ut in Ms. exstat, καὶ ἀνατυλίττεις ἀεὶ. Utrumque enim significat *libros, versus, evolvis*, utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. Sed cum ἀνατυλίττειν, quod hic Codex verustus prae se fert, sit verbum rarius, credibile est, librarios pro eo substituisse notius & tritius. Proprie ἀνατυλίττειν dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vertitur, καὶ διακολλᾷς καὶ περικόπτεις, *coagmentas, spoliās*, cum vertendum sit *conglutinas, circumcidis*. Chartae enim glutine iungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana purpurea, cui plerumque literis aureis index libri inscribatur, ut erudite docuit maximus vir Isaacus Vossius ad Catullum p. 52. Vide, quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando. GRAEV.

ibid. Καὶ διακολλᾷς, καὶ περικόπτεις) I. e. recidis, tu les rognes. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντίθεις) Ἐντίθεις. GUYET. Nī Atticum foret eis pro us, ut c. 19 f. προὔτιθεις. REITZ.

ead. l. 8. Τῶν ἰχθύων ἀφωρότερος) Proverb. BOURD. Supra Z. Tr. c. 35. Ἀλεκτ. c. 1. SOLAN.

Pag. 18. l. 1. Τίλφαις) Lege σίλφαις, ut Ἀλ. c. 31. Mutare tamen nolui, quia sic etiam usurpari notat Scholiastes ad illud locum. SOLAN.

ead. l. 9. Χανεῖν σοι) Hom. Il. Θ, 150. SOLAN.

ead. l. 11. Δημήτριος) Vide Ὀρχ. c. 63, Δημον. c. 3, & Τοξ. c. 27. SOLAN. De hoc aliisque XX Demetriis vid. Philostr. IV, 25, notasque Olear. p. 163, b. 1. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς Βάκχας) Eur. Bacch. 1041. Quae fabula etiamnum exstat. In *Fl. βάπτας*, prave. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐπιμήκη) Ἐπίμηκες dederat Solan. non adiiciens unde. Ideo non satis causae, cur vulgatum defere-rem videns, non obsecutus sum, nec enim comma addiderat: at si post ἐπίμηκες distinguas, construasque ζωῦφιον ἐπίμηκες, κέρατα ἔχον, Solani coniectura non displicebit; non tamen certum erit, Scholiasten sic dedisse. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Τούτου) Sic Solan. pro vulgato τοῦτο, quod ei facilius dedi, quia ex C. est, etsi neque ἀδύνατον vulgatum ab Scholiasta profectum. REITZ.

ead. Ἐγχερίφαιτο) Legendum existimo ἐγχερίμψ. REITZ.

ead. Ἀποβάλλον) Exc. G. eadem, nisi quod habent ἀποβάλ-

λων. C. etiam, nisi quod τούτου pro τοῦτο, quod in reliquis est. Sed legendum πολιδν, non πέλιον. SOLAN.

Pag. 19. l. 3. Τήμερον) Usque ad hanc diem. GUYET.

ead. l. 6. Τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον) In edd. aberat καὶ ante ἐπ' ἐλάχιστον, quod addidimus fide Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 10. Μὴ) Lege πῆ. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ μὲ Σύρον ὄντα) Syrus ergo & ille indoctus. SOLAN.

Pag. 20. l. 6. Ἐκκεκραγέαι) Delerat ἐκ Solanus, praeunte Fl. Facerem idem, si plures addicerent, etsi posses ἐγκεκραγέαι conicere, quod similia frequentet Noster, ut ἐμβοῶν, ἐμπαγέιν &c. Sed quia supra de Merced. Cond. § 28 quoque χειρσαίου βατραχου δίκην διψῶντα κεκραγέαι, neque compositum ἐκκεκραγέαι in Nostro observavi, Solano assentior. REITZ.

ibid. Ἡ μὴ) Καὶ μή. GUYET. Probo; sed ne sine auctoritate librorum grassari videar, vulgatum exhibui. REITZ.

ead. l. 9. Βασιλεῖτινι) M. Aurelio; eruditum enim paulo post dicit c. 22. Sapientem etiam &c. quod & a Scholiaste probe fuerat animadversum, quem vide a me emendatum. Praeterea post Peregrini mortem scripta; vide supra. SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ Ψευδαλέξανδρος) Ille sortis extremae iuvenis, qui Syriae regnum velut paternum (Antiochi Epiphanis filium mentitus) armis repeteret a Demetrio Sotere. Vid. Iustin. XXXV, 1, 6. GESN.

ibid. Καὶ Ψευδοφίλιππος ἐκείνος κναφεύς) Ammian. L. XIV, c. 19, etiam hunc Pseudophilippum in fullonio natum testatur. Haec, inquit, fortuna mutabilis & inconstans fecit Agathoclem Siculum ex figulo regem, & Dionysium gentium quondam terrorem, Corinthi literario ludo praefecit. Haec Adramyttenum Andriscum in fullonio natum, ad Pseudophilippi nomen evexit. L. BOS. Ψευδοφίλιππος) Andriscus ille, vir ultimae sortis apud Flor. II, 14, 3, sive stirpis. Vell. Pat. I, 11, 1, qui quod vulgo ex similitudine Philippi (Persei Macedoniae regis filii) Pseudophilippus vocabatur, regiam formam, regium nomen animo quoque regio implevit. In fullonio natum etiam Ammianus Marcellinus dicit XIV, 11. GESN.

ead. l. 11. Ψευδονέρων) De Pseudoneronibus tribus vid. Caes. faubonus ad Suetonii Neronem extremum. GESN.

ibid. Καὶ εἰ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ Ψεῦδος ταπτομένων) Benedictus, qui mendacio subditi sunt. Cedo, quos tales intelligam? Quin etiam cum conditionem huiusmodi innuit auctor, usur-

pat casum tertium; ut in principio Fugitivorum: Ἀξιούσαι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι. Et rursus: Κράτιστα ἐπιγραφομένων καὶ ὑπὸ τῷ κοινῷ ταπτομένων. In Reviviscentibus: οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντία τέχνῃ ταπτόμενοι. Anastasius apud Basileenses, & si qui alii hoc modo mentiti sunt, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle auctorem, & si quis alius eorum, qui post vocem ψεύδος nomen positum habent. Tales enim sunt illi, qui praecedunt, Pseudonero & Pseudophilippus. Similiter lufit in citato loco ex Reviviscentibus in verbo multis praeposito φίλος. GRON. Ὑπὸ τοῦ ψεύδους τεταγμένων legit cl. Bel. de Ball. vertens: & tous ceux enfin, qui sont rangés sous les enseignes du faux.

ead. l. 12. Ὑπὸ τὸ ψεύδος τεταγμένων) I. e. vocem ψεύδος nomini proprio praepositam habentium, quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδοφίλιππος, & sim. GUYET. Nam Bened. dederat, qui mendacio subditi sunt. Anastasius: si qui alii mentiti sunt. REITZ.

Pag. 21. l. 4. Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν) Emendationem hanc nostram firmat L. proxime etiam accedit V. 2. in qua tantum desideratur δις, in aliis depravate prorsus legitur Μυσῶν τοῦτο διὰ πάντων. Confer ἀ. μισθ. c. 11, si forte adhuc dubites: vide etiam, si lubet, Plut. 212, 2, ubi Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὀρίσματα. Proverbium quidem est, de rebus a se invicem discretis. Ita ut edidimus, emendasse etiam in suo Codice Kusterum video, qui proverbium de re, quae alteri, e diametro, ut aiunt, opposita est, dici notat. SOLAN. Τῶν Μυσῶν τοῦτο) Quae Scholiasta de Myforum & Phrygum terminis dicit, declarari possunt e Strabone Lib. XIII, pag. 432, 33: τὰ δὲ ἐξ ἡς ἐπὶ τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τοῦτοις ἐμπλοκὴν ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον, ὡς τὰ Φρύγια, καὶ τὰ Λύδια, καὶ τὰ Καρικά, καὶ ἐτι τὰ τῶν Μυσῶν δυσδιάκριτα εἶναι παραπίπτοντα εἰς ἄλληλα, κ. τ. λ. ubi apparet, de rebus parum distinctis & ad discernendum difficilibus, dici potuisse illud proverbium. At Noster de maxima & in sensus facile incurrente dissimilitudine hic agit. Deinde quis putet, Lucianum, scriptorem, si quis alius, disertum, & verborum minime parcum, quin περίεργον potius quam obscurum, ita abrupte ad illud proverbium allusurum fuisse? Quid ergo? corruptum iam olim putamus locum e compendio scribendi, pro μυσῶν legendum μουσικῶν. Nam illud alterum, quod διὰ πάντων dictum putamus, pro vulgatiore διὰ πασῶν, non habebit difficultatem, arbitror; cum etiam διὰ παντός (intell. διαστήμα-

τος) dici observaverimus ab Hippocr. de diaeta I, 9, 17. GESN. Τῶν Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν) Vulgatum τῶν Μυσῶν &c. non esse sanum, Guyetus quoque animadverterat, non vero quī sanandum. Sed iam inventa veritate ab Solan. & Gesnero aliis coniecturis non indigemus. Cumque & Wessel. in Observ. p. 35, eodem modo emendandum viderit, ἀμουςος forem, si his viris non auscultarem. Habuimus id proverbii supra in de Merced. Cond. cap. 11, ubi ad Ptolem. Harmon. remissi. Item in Prometh. c. 6. Et in Quom. Hist. c. 7. Et expositum est de summa distantia, maximaque differentia. REITZ.

ead. l. 5. Τοῦ Πύρρου) Pyrrhus Alexandrō similis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπαυσεὺν αὐτὸν τῆς κορύζης) Obesae naris, itemque contra ea emunctae naris homines, simili translatione dicunt Latini. Sed κορύζαν satis ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobandam & ἀβελτερίαν. Antiquissimam esse eam rationem, ostendit Plato, apud quem de Rep. I, p. 416 C. Thrasymachus Socratem sic superbe tractat, Τιβή σοι ἐστὶ; cum respondisset Socrates τί δέ; ὅτι τοι σέ, inquit, κορυζῶντα περὶορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δέομενον. Sed haec copiosissime iam olim & magno apparatu Hemsterhusius in dialogis Nostri selectis p. 25. GESN. Supra Dial. Mort. XX, § 4, κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κορύζα. Et Dial. IV, § 2, κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄντα. Ubi Hemsterh. hoc paucis exponit, promittens se opportuniore loco plura daturum; unde coniicio, eum h. l. id acturum fuisse; cum loco priore non repeterit, quae super κορύζην copiose dedit in ed. Dialogor. Luciani minore, p. notar. 24 — 30. At cum & alibi similes minoris ed. observationes non recudi in hacce curarit, nolim iam istam notam tam longam huc inferere, quia praescriptum foliorum numerum excedere non licet, & altera editio plurimorum in manibus versatur. Hoc solum repetam, prae aliis Lucianum κορύζην pro stultitia frequenter uti, ut praeter superiora, de Mort. Peregr. sub init. & in Navig. § 45 &c. REITZ.

Pag. 22. l. 14. Εἰ βασιλεὺς μάθοι) Marcus Antoninus Philosophus. GUYET.

Pag. 23. l. 13. Βάσσης) De quodam Bassō legimus apud Philostratum pag. 166, & ad quem Apollonii Epistolae exstant XXXVI & XXXVIII, & apud Suidam, sed alius is videtur ab eo, qui hic notatur: de hoc vid. Ovid. Trist. II, 417. SOLAN. Variorum quidem Bassorum meminit Tacit. nullius, quem

huius Sophistae nomine insignire queam. Fuit & Bassus Ne-
ronis tempore, homo dicacissimus, qui *Asinus albus* vocaba-
tur, ut refert Quintil. L. VI, c. 3, p. 545. *Asinum*que ob ine-
ptias, *album* ob iucunditatem, dictum vult Turneb. At Bur-
man, ob stuporem vel magnas aures, & colorem cutis. Hunc
designari non ineptum foret, si tempus conveniret. REITZ.

ibid. Βάταλος) De hoc apud auctores ambigitur, aliis *tibici-*
nem, *poëtam* aliis facientibus. Vid. Plut. v. Demosth. 1554, I.
qui monet, ita dictum ab obscoenitate Demosthenem. Liba-
nius in vita Demosth. tibicinem Ephesium fuisse ait *supra* mo-
dum mollem, a quo deinde molles omnes B. dicti sint. Confu-
le etiam Suidam, & in eum eruditissimi editoris notam. Ipse
Demosth. eius opprobrii meminit, p. m. 179 B. C. Poëtam
mollem facit Ios. Barberius AG. X, 823. Vid. etiam Bro-
daeum Miscell. I, 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἡμιθέων) Ovid. Trist. II, Epist. ad Aug. *Nec qui*
composuit nuper Sybaritida fugi. Huius, ut videtur, auctor He-
mitheon. Alludit Philo Hebraeus in vita Mosis. *Comoedias*, in-
quit, & *Sybariticas nequitias componentes*. Mart. etiam XII Thef.
Crit. Grut. p. 27, 1. Lil. Gyrard. p. 482. SOLAN.

Pag. 24. l. 2. Χύτραις λημώντες) Comicus in Nub. p. 144;
εἰ μὴ λημᾶς κολοκύνταις. Ad quae verba vetus Schol. Ὁ δὲ
Δουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον,
οὐκ ὤκνησεν εἰπεῖν χύτραις λημώντες. Hesych. Κρονικαὶ λήμαι,
παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν χύτραις λημᾶν, καὶ κολοκύνταις ἐπὶ
τῶν ἀμβλυωττόντων. L. Bos. V. Scholiast. Aristoph. Neq. ad
v. 326, p. 144, & Hesych. Κρονικαὶ λήμαι. SOLAN.

ead. l. 3. Μυσία γὰρ) Sic de Calum. c. 10 & 29. Sic apud
Aristen. Epist. 19, lib. II. BOURD.

ead. l. 5. Μαστίχην) Ad depilanda corpora adhibebant mol-
les isti; quod & hodieque faciunt Asiatici. Vide supra no-
tam ad Μισθ. c. 33. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀττικὸν καὶ Καλλῖνον) Supra c. 2 pr. SOLAN.

Pag. 25. l. 6. Κάκεινα) Non liquet. SOLAN. In marg. *Iunt.*
notarat idem, nihil variare edd. Sed in phrasi καὶ γὰρ κάκεινα
nihil est vitii; tam saepe enim habuimus illud καὶ γὰρ καὶ, ut
neque repetere velim, neque credere possim ad id haesisse So-
lanum: verum aliud in sensu quaesivit vitium; nam vel κά-
κεινα, vel sequens ταῦτα melius abesset. Scio quidem, αὐτὸς
ἐκεῖνος haud infrequens esse, ut Aelian. V. H. IV, 9, ἀλλ' ἐγώ,
φησιν, αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι. Herodian. III, 13, 7, αὐτὴν τε ἐκεί-
νην καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς. Aristot. de Gen. Animal. III, 6 pr.

τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, & similia Nostro etiam familiaria; vid. ad Abdic. cap. 6. Habeoque in promptu multos pleonasmos, veluti hoc Lyfiae in Ἀπολ. δωροδοκ. p. 378 ed. Lond. ἢ τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν, aliaque partim exhibita ad Gall. c. 20, Icar. c. 1, atque alibi, partim alia occasione expromenda; non tamen ad verbum huic loco respondentia. Sed & prope accedentia afferuntur a viris doctis ad Dial. Mar. III, § 1; nec tamen mihi satisfacio: quare pro ταῦτα levissima mutatione legerim ταῦτὰ, tumque ταῦτὰ ἐκεῖνα idem erit, quod αὐτὰ ἐκεῖνα, illa ipsa, s. eadem illa; nam quī opposita illa pronomina eodem spiritu iungantur, nondum capio, dum ταῦτα ἐκεῖνα idem sonat, atque haec illa, & si δύο accedit, erit, illa haec duo, quod dici posse, nondum observavi. At si oratio possit fieri bimembris, & construi, καὶ γὰρ κἀκεῖνα δεινῶς ἐσπούδακας, & in ista valide incubuisti, περὶ δύο ταῦτα, circa haec duo, salva res foret. At vix pariuntur sequentia. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξώρων) Validos dederant, cum sit exoletos. Vide Suid. Et Philostr. Epist. 14, οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὴ ἀκρόασις καὶ ἐξώροις, i. e. senioribus, quam ut amatoria exerceant. Generaliter enim signif. aetatem iustam egressos, quod satis iam docuit Steph. REITZ.

ead. l. 10. Ἰερὸν χρῆμα συμβουλὴ) Supra Rhet. Praec. § 1 habuimus: Ἰερὸν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν. REITZ.

ead. l. 11. Ἀξιῶ γὰρ σε ἀφόμενον) Longe hic a sententia Luciani Latinus interpret. Locus enim hic totus sic Latinus fieri debuit: auctor enim tibi sum, ut omiffis, quae nihil ad te attinent, nempe librorum emtione, alterum illum morbum tuum cures, & ministros illos, nempe libidinis tuae, dimittas, qui liberi sunt, cum vernae tibi non desint, quibus, si fugerint, non sit tutum, eliminare omnia, quae post epulas & vinum agitis vos, etsi a te nihil acceperint. Quare non tutum vernis potius, quam liberis, aperta res. MARCIL.

ead. l. 12. Τοὺς ὑπηρετας) Sensum ex verbis Graecis, ut nunc quidem se habent, haud facile elicias. Ego corruptissima existimo, sed absque Mss. Codd. ope quid reponam, nondum satis video. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡν δ' ἕμους μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκοθεν) Ut cis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἶκοι. MARCIL. Locus difficilis, quem interpretando magis obscuravit Marcilius. Nempe corruptum esse, illud indicat, quod infinitum, postulante constructione, non sequitur. Ait, ἀξιῶ σε ἀφόμενον — θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρετας — quid expectamus? non profecto ὧν

δὲ, sed *ὄνεισθαι*, nec *ὁμως*, sed *ὅπως*. Blandissimam esse utramque emendationem, agnoscer, qui manus librariorum non ignorat. Denique οὐδ' mutandum censeo in οὖν. Non mirum, plura in uno loco esse corrupta. Cum enim semel in illo *ὄνεισθαι* peccatum esset, nube obiecta loco alioquin claro, reliquis quoque corrumpendis nata opportunitas. Sententiam huic loco aptissimam esse, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suadet, ut servis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hos sine suo periculo enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur. GESN.

ead. l. 14. Μεταστέλλοιο) *Μεταστέλλεσθαι* forsan legendum. Sed locus mendosus videtur. GUYET. Ante hanc vocem excidisse puto *μηδέ*. SOLAN.

ead. l. 15. Λάβωσιν) Subaudi *τι*, *δῶρα*, aut quid simile. GUYET.

Pag. 26. l. 1. Ἐτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς) Ἐτι καὶ δῆγματα ἐπ. Morfinculas nempe amatorias. MARCIL.

ead. l. 6. Ταῦτα καὶ λόγοις διηγούμενοις) Ταῦτα καὶ λοιποῖς. MARCIL.

ead. l. 10. Οὐδὲ γὰρ κύων &c.) Utitur & Alciphr. III, Ep. 47 fin. verborum ordine aliter collocato, οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται. ubi Bergler. & haec Luciani addit, cetera ad Erasmus remittens. REITZ.

ibid. Σκυτοτραγεῖν) Proverbium hoc expressit Hor. Sat. 5, L. II, v. 8: *Ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto*. SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Sumitur hic pro celebrare, virtutes laudare, uti Oik. cap. 2; aut potius *palpere*, ut Ἀλεξ. cap. 33. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀντισθένης) Periere haec omnia, non mala tamen, si rite hic cum Platonicis recensentur. SOLAN.

ibid. Ἀντιλόχου) Forfan Ἀρχιλόχου. GUYET. Idem adscriperat etiam La Croze. REITZ.

ead. l. 7. Αἰσχίνου) Supra de Merced. c. 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Τιμάρχου) Τοῦ καταπύγωνος scil. GUYET. Haec oratio hodieque exstat. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑποδεδυκας) Cum omnium, qui modo laudabantur, auctorum commemoratio acerbum quid habeat, ut qui aspere inveci sint in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae possessori obicit Lucianus; tum in Aristophanis atque Eupolidis Comoediis utitur vocabulo *ὑποδεδυκέναι*, puto, ut indicet, eum personas turpes, v. g. Hyperboli, & similium

fuiffē, & hiftrionis inftar egiffē: quem intellectum verbi hic tanto magis annorandum putavi, quod adhuc nondum mihi obfervatus eft. GESN.

ibid. Τὸς Βάπτας) Τὸς Βάπτας effe nomen huius Comœdiae evincit Platonius ille, cuius περὶ διαφορὰς κωμωδιῶν libellus Aristophani praefigi folet, poft princ. Ἴσμεν γοῦν τὸν Εὐπολίην, ἐπὶ τῷ διδάξει τοὺς Βάπτας, ἀποπνιγέντα εἰς τὴν θάλασσαν ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὗς καθῆκε τοὺς Βάπτας. & magis etiam Iuvenalis II, 92: *Cecropiam folui Baptae lassare Cotytto.* Vetus Scholiaftes ad h. l. fupplet Platonii narrationem, & dubitationem, fi qua effe poterat, eximit, fimulque Lucianum unice declarat: Baptae titulus libri, quo impudici defcribuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienfes ad imitationem feminarum faltantes, lassare pfaltiriam. Baptae ergo molles, quo titulo Eupolis Comœdiant fcripfit, ob quam ab Alcibiade, quem inprimis perstrinxerat, necatus eft. An hi βάπται geftarunt βαπτὰ; de quibus Hemfterh. ad Nigrin. c. 40. GESN. Τὸς Βάπτας legend. videtur. Βάπται Eupolidis drama, in quo τῶν βαπτῶν τῆς Κοτυττοῦς facerdotum libidinem exagitat. Iuvenal. Guyet. Recte coniicit Guyet. nam Baptae facerдotes mares erant Deae Cotyttus, cui nocturnis & impudicis faltationibus facra faciebant. Iuvenal. Sat. II, v. 92: *Cecropiam folui Baptae lassare Cotytto;* ubi vid. Interpret. quos non exfcribo. Et quamvis molles eo nomine etiam infigniantur, adeoque per iocum femineus articulus addi poffe videatur, tamen id hic locum habere nequit, ubi titulus dramatis ipfe indicatur. REITZ.

ead. l. 13. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἄπται τῶν βιβλίων, ὅποιαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττει) Ridiculiffime Latinus interpres, *quali animo, qualibus manibus libros verfes.* Non intellecta locutione Attica, ἀπὸ ψυχῆς ἔχειν, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχειν, averfari, avoír à contrecœur. Hoc dicit Lucianus: *quem tu mollium tuorum averfatus, libros attingis, aut quibus eos manibus evolvis?* Perinde ut fi diceret, molles tui tibi tam προσδύμιοι, tam προσκάρδιοι, manus tuae tam rebus obfcoenis occupatae, ut libris vacare nullo modo poffis. Haec intelligi non magni refert, fed neque ubi maxime βιωφελὲς Lucianus, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere. MARCIL Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, pro τίνα βιβλία ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἄπτη τούτων. Nam & ἄπτη pro ἄπται legendum. GUYET. Etiam hic infelicitè rem celiffie arbitror Marcilio. Vult fine dubio hic dicere Lucianus, *quo animo, qua mente?* Sed nimirum non fcripiffie videtur τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, verum τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, vel τί ποτὲ

ψυχῆς ἔχων. Lyfias in narratione, quam refert in ipfius vita Halicarnaffenfis Dionyfius, ex perfona mulieris pro filiis fuis, contra fuum patrem, agentis, interrogat, *τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοῖ περὶ τῶν παιδῶν τοιαύτη γνώμη χρῆσθαι*; quo *tan- dem animo*? Vid. p. 193 extr. Ald. GESN.

ibid. (Ἀπτεῖ) Sic emendare neceffe duximus pro vulgato ἄπτεῖ, quod ferri non poterat. In *Fl.* quidem & *L.* ἄπτεῖ. Sed quid hoc ad rem, quaefo? Contra aptiffimum eft illud ἄπτη, facillimufque librariorum lapfus, qui ἄπτεῖ inde fecerant; quod tot editorum diligentiam fugiffe miror, cum ftatim recte ἀνελίττεις eodem halitu fequatur. Ut enim ἄπτεῖς, quod unum reftat, fcripferit, a me impetrare non poffum, ut credam. SOLAN. (Ἀπτεῖ) Delerat posteriorem fyllabam Solan. & ἄπτη fua auctoritate dederat. Fateor, fensus perfpicuitati ita confuli; verum quia ex feq. ἀνελίττεις facile intelligitur, etiam fecundam perf. requiri, eaque Atticis faepe formatur in εἰ pro η, nihil mutem: nam ut βούλομαι, οἶομαι, ὀφείλομαι fe- re perpetuo faciunt βούλει, οἶει, ὀφείλει pro ὀφείη, in fecunda fing. forfan & ἄπτομαι, ἄπτεῖ formavit Nofter. In multis enim aliis quoque verbis id obtinere, ut ἐκπυνθάνει fciscitaris apud Aristoph. Plur. 60; item τύπτει, ψεύδει, ac permulta fimilia; vide larga manu indicata ap. Maittair. de Dial. p. 63. Et licet Suid. ad recentiores Atticos haec referat, tamen hoc ipfum ἄπτεῖ, quod hic occurrit, indicat ab iis ufurpatum, dum ait: ἄπτεῖ, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου διὰ τοῦ ἐν λεγόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικῶν ἐστίν. REITZ.

ead. l. 16. (Ἦδη ἐκείνοις) Libidinibus illis probrofis. GUYET. Pag. 28. l. 1. (Τῶν λόγων) Quid eft? GUYET. Mallem, fi per Codd. liceret, ἔργων. Quortum enim illud λόγων, nifi cum *Fl.* pro ἐπιτεταμένος, ἐπιτεταγμένος legas? quod ferri hic non poffe, ego quidem exiftimo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. conii- ciebat δόρπων. Eligant lectores.

ibid. Μὴκέτι μὴ — μὴδὲν) De triplici illa negatione vid. fu- pra Philopf. c. ult. οὐδὲν οὐ μὴ ταραξῇ. Et de Merced. Cond. § 4. Item Reviv. c. 18, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον. REITZ.

ead. l. 2. (Ἀφες δὲ τὰ βιβλία) Ἀφες δὴ. MARCIL.

ead. l. 4. (Τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν) Cum nondum fatis probatum fit, fuiffe fabulam Euripidis hoc nomine, de quo vid. Barnesius; hic autem locus fit in Hippolyto v. 418, & ibi ex perfona Phaedrae proferatur: nolim Luciani verba fic accipere, quafi is Phaedram, fabulae Euripideae nomen, lau- dare voluerit. GESN.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED. 381

ead. l. 6. Οὐδὲ σκότον) Eurip. Hipp. 417. SOLAN.

ead. l. 8. Ἰθι) Confer supra Πητ. c. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Τῇ γλώττῃ) Lingua, supple impura, a fellatione scil. GUYET.

ead. l. 14. Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ) Paroemiogr. BOURD. In Schotti Adagio legendum ἀγόνητον. SOLAN.

Pag. 29. l. 13. Μαχαιρίδας) Cf. supra Ἀναβ. c. 45. SOLAN.

Pag. 30. l. 6. Τοῦ τῆς κυνὸς) Supra idem Τιμ. cap. 9. (iam § 14.) Nota Aesopi fabula. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐθὺς ἀκούσῃ πολλάκις) Ubinam? nisi forsitan ἀποφρ. eundem spectat. SOLAN.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ) Huic libello Th. Mag. titulum facit περὶ ἀγνοίας. V. μά. SOLAN.

ead. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗ) Haesi aliquantum in hac voce, utrum possit retineri pervulgatus titulus, non credendum Calumniae. Sed cum calumnia semper falsa sit, cui proinde non modo non temere, sed nunquam sit credendum; ac praeterea latius multo pateat, quam διαβολή, & ad omne genus cavillationum, pravaramque interpretationum referatur: in titulo malui illud ponere, quod Apellis historia, & definitio auctoris, ac tota disputatio maxime postulare videbatur. In contextu tamen orationis non abstinui interdum calumniae appellatione, quoties ea videbatur commodior. Nempe hic etiam experimur, quod singulis paginis, non satis sibi respondere voces singulas binarum linguarum, non esse temere nomina plane synonyma. GESN.

ead. l. 3. Δεινὸν γέ ἡ ἀγνοία) Ita ferme Plato in Philebo: Οὐκ οὐν τὴν ἀγνοίαν εἶπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν; Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus esse malum? & huc forsitan respiciens noster interpres vertit, mala res est ignorantia: sed vim vocis δεινὸν non satis expressit, quae diritatem innuit. Malim igitur vertere, dira res est ignorantia. Est enim ab illo Graeco hoc Latinum vocabulum derivatum, v in r mutato. TOLL.

ead. l. 4. Ὡς περ ἀχλὺν τινα) Atque haec est ratio, cur anima nostra, (aut eorum saltem, qui non penitus obbrutuerunt) quae lumen est, ut philosophi voluere, ignorantiam non secus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux & tenebrae ita inter se oppositae, ut altera alteram destruat, atque

dissolvat. Hinc Plutarchus Graecos veteres hominem φῶτα, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τοῦ γινώσκεισθαι, καὶ γινώσκειν ἐκάστω διὰ συγγένειαν ἔρος ἰσχυρὸς ἐμπέφυκεν· αὐτὴν τε τὴν ψυχὴν ἔνιοι τῶν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ οὐσίᾳ νομίζουσιν, ἀλλοις τε χρώμενοι τεκμηρίοις, καὶ ὅτι τῶν ὄντων μάλιστα τὴν μὲν ἀγνοίαν ἢ ψυχὴ δυσανασχετεῖ, καὶ πᾶν τὸ ἀφεγγές ἐξαιρεῖ, καὶ ταραττεται τὰ σκοτεινὰ, φόβου καὶ ὑποψίας ὅτα πληρὴ πρὸς αὐτήν. Quod unicuique nostrum ob cognitionem cum lumine acris est insitus amor cognoscendi & innotescendi. Ipsam vero animam nonnulli philosophorum LUMEN suapte natura esse statuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis aversetur, quam ignorantiam, & omnia lucis expertia vitet, tenebrisque turbetur, eas metuat, ac suspectas habeat. Familiaris est autem illa ignorantiae cum tenebris & caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II: *O miseras hominum mentes! o pectora caeca! Qualibus in tenebris vitae, quantisque periculis, Degitur hoc aevi quodcunque est!* Phaedrus f. XI, lib. III, de Augusto: *Qui postquam tenebras dispulit calumniae.* Cicero lib. I Tusc. Qu. c. 26: *Philosophia ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispulit.* TOLL.

ead. l. 7. Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς) Ita paulo ante Lucretius: *o pectora caeca!* Sic Plato τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι dixit τὴν ἀγνοίαν, ὥσπερ τὴν τυφλότητα μὴ βλέπουσι, teste Plutarcho in Lysandro. Id est, ignorantiam, ignorantibus haud minus esse malum, quam caecitatem non videntibus. TOLL.

ead. l. 8. Τῷ δέ) Forfan τὸ δέ. GUYET. Sic Ven. utraque, Mf. Ox. & L. In impr. reliquis τῷ δέ. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μὲν πλῆστον) Tertullianus in Apologetico: *Sed caecitatis duae species facile concurrunt, ut, qui non vident, quae sunt, videre videantur, quae non sunt.* TOLL.

ead. l. 10. Ὡς ἐνοχλοῦν δεδιότες) Lucretius lib. II & VI: *Nam veluti pueri trepidant, atque omnia caecis In tenebris metuunt: sic nos in luce timemus Interdum, nihilo quae sunt metuenda magis, quam Quae pueri in tenebris pavitant, finguntque futura.* TOLL.

Pag 32. l. 1. Τοὺς Λαβδακίδας) Notissima fabula est, e mythologis & poetis, Oedipi patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. TOLL.

ibid. Τοὺς Πελοπίδας) Atrea & Thyesten, eorumque filios. Adeantur Tragici Graeci & Latini, apud quos haec fusi. TOLL. Non repeterem, recte Tollium dicere, Atrea & Thyesten intelligi, i. e. Pelopis filios, Tantali Nepotes, nisi vide-

rem aberrasse I. C. Schroderum, qui in Epist. Cic. seleſt. L. II, Ep. 32, verba Ciceronis ad eosdem ſpectantia, quando ait, *ut ibi eſſes, ubi nec Pelopidarum*, ad ducem Pelopidam Thebanum, de quo C. Nepos, male refert. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ οἱ ἀνάστατοι) Ira fere & Photius, in præſtantiffima illa ad Michaelē Bulgariæ principem epiſtola, χεῖλη δὲ, inquit, κατήγορα, καὶ ſυκοφαντίας ἀποſτρέφου· πολ-
λάκις γὰρ παῖδας κατὰ πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμηνε κατὰ
παίδων, καὶ βίον ἐſχίσε ſυζυγίας, καὶ ſυγγενείας ἐπ' ἀνέστησε
κατ' ἀλλήλων· καὶ τί λέγω; πόλεις ὅλας, καὶ οἰκίας ἀνέτρεψε
μία φωνὴ ſυκοφάντου. Labia accuſatoria & ſycophantica aſper-
nere: nam non raro & liberos furere in parentes, & parentes in liberos
adegerunt, vitæ vincula & connexiones diſruperunt, & in ſe invicem
conſanguineos concitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel
unica ſycophantæ vox civitates & domos integras ſubvertit ſæpe.
Qui locus hinc deſumptus eſſe videtur; ita omnia quadrant.
Nec multum diverſa ſunt, quæ ap. Themiftium in Orat. III le-
guntur: διαβολὴ δὲ χαλεπὸν μὲν, inquit, ἀπανταχοῦ καὶ πο-
λεμοποιὸν, οὐ ἀντιπαρεῖς, καὶ πρὸς παῖδα πατρὶ, καὶ πρὸς
ἀδελφὸν ἀδελφῶν, καὶ τὸ δρᾶμα ἐκείνης καὶ ὁ ἱππόλυτος. Ca-
lumnia porro ubique permoleſta eſt, rixæſque & contentiones ubique
provocat, quocumque ſe inſinuaverit: ac cum patre filium, cum fra-
tre fratrem committit: a qua illa eſt de Hippolyto Tragoedia excita-
ta. Præclare igitur Menander: ψεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυ-
μαίνεται, mendacii calumnia vitam labefacit. Exemplum præ-
ter cetera egregium eſt apud Phædrum fab. 2, lib V; ut ne
quid de Philippiſ dicam, Macedoniae regibus, quorum alte-
rius filio Alexandro exſilii, alterius Demetrio necis cauſa fuit.
Sed & ipſe Alexander vel ſolus poſſit ſufficere, ut, quantum
mali mortalibus afferat calumnia, oſtendatur. TOLL.

ead. l. 14. Καθὰ περ ἐπὶ τινος γραφῆς) Velut in tabella. Sic
Velleius lib. II: Nos memores profeſſionis univerſam imaginem
principatus eius oculis animiſque ſubiecimus. Ubi τὸ animiſque ab
aliena manu, adeoque inducendum videri poſſit; neque eſt
tamen. "Εν δὲ δυνὶν. TOLL.

ead. l. 16. Ἀπελλῆς ὁ Ἐφεſίος) Ad diſtinctionem iſtius Apel-
lis, qui ſub Alexandro & Ptolemaeo Lagi vixit, maximi no-
minis & artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, ve-
rum θέσει, id eſt, adoptione, fuit Ephēſius, teſte Suida, Pam-
phili Amphipolitæ diſcipulus. TOLL.

Pag. 33. l. 1. Πρὸς Πτολεμαῖον) Φιλοπάτορα, Evergetæ fi-
lium, qui quartus Ptolemaeorum Aegypti rex fuit, Gallus

dictus; uti ex Excerptis Chronici Casauboniani, Scaliger in notis ad Eusebium docet. Citat idem ibidem Etymologicon: ubi cum locus mihi videatur parum emendatus, una eum opera restituam. Γάλλος, inquit, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστήχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι· ἀεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἐστεφανοῦντο. Addit Scaliger: & Gallos Magnae Matris foliis hederæ, & Ptolemaeum quoque compunctum fuisse, hoc est, stigmata foliorum hederæ inusta ipsi fuisse. Fateor, me nunquam tale quid de Gallis legisse: nec video, quomodo aliquis foliis compungi possit, aut quomodo foliorum stigmata alicui inuri queant: nisi peiore, quam pessimi στιγματῖαι, conditione futuri sint. Lego igitur, φύλλοις κισσοῦ κατεστήχθαι. Et hoc liquet e sequenti voce ἐστεφανοῦντο. Nam, si vera erit futura ratio, illic quoque ἐστιζοντο legendum erit. TOLL. Articulum τὸν ante Πτολεμαῖον, qui aberrat ab edd. reposuimus ex Mss. Reg. 2954. & 3011.

ibid. (ὡς μετεσχηκὼς Θεοδότα της συννομασίας) Quem hic vocat bis Θεοδόταν, Polybius semper Θεοδότον vocat, Aetolum praecipitis audaciae virum; eum vide libro V historiarum. PALM. Theodotus Polybio vocatur, qui hanc historiam lib. V fuisse narrat. TOLL. Θεοδότα.) Aetolus, qui a Ptolemaeo Philopatore deficiens Tyrum Antiocho prodidit. Historiam habes apud Polybium L. V, pag. 404 & seqq. Vide etiam Prideaux P. II, L. II, p. Angl. 100. Gall. T. III, p. 164 & seqq. SOLAN. Apellem cum Theodota coniurasse narrat Noster: sed anachronismum commissum redarguit Bayle in Lex. T. I, tit. Apellis, ex Polyb. quod Apelles sub isto Ptolemaeo superstes esse non potuerit, qui C. annis ante vixit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐν Τύρῳ) Quam per Panaetolum Theodotus occupaverat. TOLL.

ead. l. 6. Ἀντίφιλος) Non ignobilis pictor. Meminit eius Plinius lib. XXV, c. 10. Opera eius aliquot recensent perquam eximia. TOLL.

ead. l. 10. Παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον) Neglexit haec interpres. Verte: toto coenae tempore. TOLL.

ead. l. 11. Πρὸς τὸ οὗς αὐτῶ κοινολογούμενον) Probabile sit mendacium oportet. Ergo a consuetudine eorum, qui, quae alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumpta similitudo veri, qua calumnia exornaretur. Noster in Gallo, de regum curis: λυπεῖ δ' ἄλλον Δίῳ πρὸς οὗς τισι Συρακουσίων κοινολογούμενος, alium Dio angit, cum Syracusanorum quibusdam in aurem confilia communicans. Sic Homerus: Ἀρχὴ σχῶν

κεφαλῇ, ἵνα μὴ πυθοίαιτο ἄλλοι. *Prope admovens caput, ne alii audirent.* Plura collegit Erasmus in Adagiis, qui respici poterit. TOLL.

ead. l. 12. Πηλουσίου κατὰληψιν) Non Pelusii, sed Ptolemaidis, ut ex Polybio constat. Nam Pelusii castrametatum Ptolemaeum refert Polybius, cum adversus Antiochum proficisceretur. TOLL.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὥς ἂν κάρτα καὶ τὰλλ' οὐ πάνυ φρενήρης τις ὦν) Salmurienfis: Tum Ptolemaeus, ut qui praeter cetera non esset admodum prudens. In hac versione κάρτα omittitur, inepte: etiam si φρενήρης prudens exponas, opponuntur κάρτα & οὐ πάνυ ineptius interponitur & sine sententia καὶ τὰλλα. Locus laborat, cui suffragante Mf. sic fanitatem reddes: ὥς ἂν κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα φρενήρης τις ὦν, qui quidem valde, sed non in omnibus desipiebat. Nam φρενήρης etiam est παράφρων, ut Suidas ostendit, frustra repugnante Stephano, cum & hic locus Suidae & Etymologici magis sententiam firmet. Nam si hic φρενήρης est prudens, quam quae-so sententiam ex Graecis verbis conficias? Quid enim est? qui quidem summo pere, & in aliis non omnino, aut non valde prudens erat. Sic neminem sanum loqui, nec sanus iuret Orestes. Vides igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, & φρενήρης esse imprudens. GRAEV. Primo illud festinanter nimis affirmat vir magnus, φρενήρη etiam esse imprudentem. Apud Suidam, ubi etiam παράφρων esse dicitur, manifestus error est, forte nec ipsi auctori tribuendus, qui περίφρων voluit. Certe exempla Agathiae potius ad oppositum intellectum pertinere, praeclare vidit Kusterus. Quatuor locis Homeri (quae facile Index dabit) Eustathius ita explicat, ut ἀρηρότα τὰς φρένας, ἀντίφρονα dicat. Quatuor locis sic uritur Herodotus, nempe III, 30 & 35, V, 42, & IX, 54. Sic Scholiastae Eurip. ad Heracl. 151, φρενήρης est ἀντίφρων, ἀρτίως φρένας ἔχων, φρένας ἀρηραμένος. Sic ipsum hunc locum Luciani interpretatur Schol. φρόνιμος. Atque ad Herodoti locum aliquem respici hic etiam a Luciano, suadet etiam illud Ionicum & Herodoteum κάρτα. Quare optabam illum ipsum locum invenire, sperabamque inde aliquid ad hunc, quem tractamus, emendandum praesidii. Sed non licebat tantum ab aliis decerpere, ut totum legerem Herodotum. Itaque proponere interim placeat coniecturam, quam forte serius ocus vel firmabit locus iste, vel nihili esse ostendet. Nempe apposuisse aliquem puto glossam τῆς κάρτα, vocabulum πάνυ. Posteriorum aliquis

eam forte assumsit, & eadem ordinem verborum aliquantum turbavit, sic restituendum, ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν καὶ τὰλλα οὐ κάρτα φρενήρης τις ὦν, κ. τ. λ. Sic certe converti, eaque interpretatione sententiam auctoris reddi, persuasum habeo. GESN.

ead. l. 14. Καὶ τὰλλα) Ante has voces antea legebatur κάρτα in omnibus impressis; sed in O. evanidis quidem literis exstat tantum κα τα ἄλλ', unde conicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἄλλ', quod, misso odioſo illo κάρτα, ſecutus ſum. Φρενήρης enim ap. M. Aur. IX, 51, ſignificat prudentem. Apud Plutarch. etiam in Alex. 487, 2. Sic autem ſatis conſultum eſſe huius loci ſanitati, exſulare tantum iuſſo κάρτα, exiſtimo. V. Eur. Ἄλκ. p. 261 A. SOLAN. Κάρτα deleſat Solan. in I. adſcripſeratque: Cod. B. κα τα ἄλλ' οὐ πάνυ. Unde conicio, fuiſſe tantum καὶ τὰ ἄλλ' οὐ πάνυ. Sed adeo evanida erat eius loci ſcriptura, ut legere non valerem, an κάρτα vel καὶ τὰ ſcriptum eſſet. Ego igitur in lectione tam incerta vulgatam retinere ſatis habui. REITZ.

ibid. Οὐ πάνυ φρενήρης) Fatuitatem eius, & ſocordiam, vitamque luxui, comporationibus, & inſanis amoribus deditam cognoſces e Polybio lib. V Histoſiarum, apud quem & aliud calumniae in Cleomenem, & ſtultitiae regis exemplum invenias. Item ex Iuſtino lib. XXX, c. 1; nec non Plutarcho in vita Cleomenis. Pro praeter cetera, verterim alias. TOLL.

ead. l. 15. Ἐν κολακείᾳ δεſποτικῇ) Quippe rex, & regis filius. Vide, quae infra ad c. 7 (nobis c. 10.) notavimus. TOLL.

ibid. Τεθραμμένος) Fraſtus verterat interpres Pariſinae, quaſi legerit τετριμμένος. Sed potius errante oculo ſic vidit; nam inepta foret illa lectio. REITZ.

Pag. 34. l. 1. Τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς) Malim, minimeque veriſimili iſta calumnia. TOLL.

ead. l. 2. Ὡς τε μὴ δὲ τῶν εἰκότων λογιſάμενος) Ut nihil eorum, quae reputare aequum fuerat, animo perpendens, non, quod aemulus illius eſſet auctoſ calumniae; non, quod ea proditio ſupra pietoris fortunam eſſet; non, quod & magnis a ſe beneficiis, & ſupra ceteros artis aemulos honoribus auctus eſſet &c. TOLL. Quoniam nihil rationis eſt, ubi ſemel affectus inductus eſt, iuſque illi aliquod voluntate noſtra datum eſt, teſte Seneca lib. I de Ira, c. 8. IDEM.

ead. l. 3. Ὅτι ἀντίτεχνος) Acrius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud Heſiodium: Καὶ κεραμῆς κεραμείῳ φθονεῖ, καὶ αἰοῖδος αἰοιδῷ, Et ſigulus ſigulo invidet, & cantor cantori. Themist. Orat. III: ſφαλερὰ γὰρ ἡ ὁμοιότης ἔρωται ἐντιθεῖſα τῶν αὐτῶν ἐπαίνων ἡρέμα ἀντιπαρεξάγειν εἰς

ἄμυλλαν, periculosa enim res est similitudo, facileque, dum earundem laudum amorem occulte animis inserit, ad certamen & contentionem impellit. TOLL.

ibid. Ὅτι μικρότερος) Quid enim pictori cum re militari, praesertim tanti momenti, & periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane cer-
nant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. TOLL.

ead. l. 4. Εὖ πεπονθώς) Quippe minime erat verisimile, ipsum in regem tam bene de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat. TOLL.

ead. l. 6. Ὡς εἰ) Redundat ὥς in omnibus nostris libris. Vox ἑαδε, quae mox sequitur, mihi valde suspecta est. SOLAN. Παρέλκειν videtur ἢ ὥς. GESN.

ead. l. 7. Εὐθὺς ἑαδε μινύειν) Ex aliquo poeta senarii dimidium videtur. GUYET. Πῆσις videtur e Dorico poeta sumpta. GESN.

ibid. Μινύειν) Male haec interpretes verterat: quare nonnulla immutavi. TOLL.

ead. l. 15. Οὕτω λέγεται μεταγνῶναι) Isocrates in Orat. de Permutatione, loquens de Atheniensibus: Οἱ μαι δ' ὑμᾶς οὐκ ἀγνοεῖν, ὅτι τῇ πόλει πολλάκις οὕτως ἤδη μετεμέλησε τῶν κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γενομένων, ὥστε οὐ πολὺν χρόνον διαλιπούσα, παρὰ μὲν τῶν ἐξαπατησάντων δίκην λαβεῖν ἐπεθύμησε· τοὺς δὲ διαβληθέντας ἠδέως ἂν εἶδεν αἰμεῖν ἢ πρότερον πράττοντας. Arbitror autem, vos non ignorare, nostram urbem saepe poenituisse iudiciorum, quae per iracundiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo post & impostores punire desideraverit, & calumniis oppressos rebus uti secundioribus quam prius, optaverit. Longe aliter atque Piso apud Senecam de Ira lib. I, cap. 16, qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset, illoque in ipso supplicii articulo reverso, innoxium deprehensum, duci iussit, sed & ipsum commilitonem, ut & centurionem, qui primum illum a supplicio ad Pisonem reducerat, capitali poena affecit. TOLL. Parum refert, utrum legas, quod editi prae se ferunt, οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγυρόσιν, tantopere poenituisse eorum, quae egerat; an, quod in Ms. est, οὕτω λέγεται αἰσχυρῶναι ἐπὶ τοῖς γεγυρόσιν, tantopere puduisse factorum. Nec tamen Codicis antiqui scripturam testatam fecisse lectoribus poeniter. GRAEV.

ibid. Μεταγυῶναι) Tanta subisse regem poenitentia dicitur: TOLL. Mf. Ox. etiam αἰσχυρῶναι. Sed nihil muto; proba enim est & hic aptissima vulgata. SOLAN.

Pag. 35. l. 1. ὧν παρεκινδύνευσε) Aditi periculi memor. TOLL. ead. l. 3. τοῖς τοῦ Μίδα) Aures Midæ etiam adagio notatæ sunt. Persius: Auriculas asini Mida rex habet. Fabulam habes apud Ovid. in Metamorph. XI, fab. IV:

— Nec Delius aures

Humanam stolidas patitur retinere figuram:

Sed trahit in spatium, villisque albetibus implet,

Instabilesque illas facit, & dat posse moveri.

Cetera sunt hominis: partem damnatur in unam;

Induiturque aures lente gradientis a fellis.

Alii ad regum aures huius fabellæ referunt originem, qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt autem asini acriore hoc sensu, quam cetera animalia, præditi. Unde Apuleius: quamquam graviter succensens errori Fotidis, isto tamen vel unico solatio ærumnabilis deformitatis suæ recreabatur, quod auribus grandissimis præditus cuncta longule etiam diffita facillime sentiebat; lib. IX Milesiacorum. TOLL.

ead. l. 5. Ἀγνοία) De qua in initio huius libelli plura. TOLL.

ead. l. 6. Ὑπόληψις) Arnobius lib. II adv. gentes: quid est autem suspicio, nisi opinatio rerum incerta, & in nil expositum iaculatio mentis illata? Ergo, qui suspicatur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis incedit. TOLL.

ead. l. 7. Ὑπόθερμον) Qualis iratorum solet esse vultus, quibus flagrant & micant oculi, multus toto ore rubor, exæstuan-
te ab imis præcordiis sanguine; ut est apud Senecam lib. I de Ira, cap. 1. Nilus Monachus in Narrationibus: τεθυµωμένοι, καὶ τὸ βλέμμα πύρρῳ τὸν πλαγίως ὑπελίττοντες, ira accensi, & micantes oculos oblique volventes. TOLL.

ead. l. 8. καὶ παρακεκιννημένον) Et commota. TOLL.

ibid. τὴν λύτταν) Prudentius in Psychomachia, de ira: Sanguinea intorquens suffuso lumina felle. TOLL.

ead. l. 9. τῇ μὲν ἀριστερᾷ) Huc mihi facere videntur illa Cypriani de zelo & livore: Hinc vultus minax, torvus aspectus, pallor in facie, in labiis tremor, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad caedis violentiam promptæ, etiamsi gladio interim vacuæ, odio tamen furiosæ mentis armatæ. TOLL.

ibid. Δᾶδα καιομένην) Non secus ac furiae solent. Quæ in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum homi-

num animis perquam similis est. Apuleius de Psyches fororibus Cupidinem calumniantibus, *Tali*, inquit, *verborum incendio flammata viscera sororis iam prorsus ardentis deferentes, ipsae &c. protinus pernici se fuga proripiunt.* Phaedrus l. III, *Inensus ille falso uxoris crimine.* TOLL.

ead. l. 10. Τῶν τριχῶν σύρουσα) Apuleius lib. VI: *Et audaciter in capillos eius immissa manu, trahebat eam nequaquam renitentem*; de Consuetudine Psychem ad Venerem pertrahente. Aristtaenetus lib. II, Epist. 7: *Καὶ ζηλοτυπούσα τὴν παιδίσκην τῆς κόμης ἐξείλεκεν.* TOLL.

ibid. τὰς χεῖρας ὀρέγοντα) Uti in indignatione fieri amat, ubi vis atque iniuria plus, quam ius & aequum valent. Sic apud Dion. Halicarn. lib. XI Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti suo addixisset, ὅσοι μὲν ἦσαν ἀκέραιοι, καὶ τῶν τὰ δίκαια λεγόντων παράκλητοι, τὰς χεῖρας ἀφαντες εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀνέκραγον ὀδυρμῷ καὶ ἀγανακτήσει μεμιγμένην κραυγὴν. Quotquot erant integris iudiciis & iustae causae advocati, sublati in coelum manibus mixtum ploratu & indignatione clamorem sustulerunt. Sic Iustinus lib. XIX, cap. 3: *Ipse quoque (Imilco) manus ad coelum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam deflet; nunc Deos accusat, qui tanta belli decora, & tot ornamenta victoriarum, quae ipsi dederant, abstulerint.* TOLL.

ead. l. 11. Καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς) Sic solent homines testes Deos invocare, cum nullum adversus mendacium in innocentia praesidium est. TOLL.

ead. l. 12. Ἀνὴρ ὠχρὸς καὶ ἀμορφος &c.) Describitur eleganter ab Ovidio in Metamorph. sub feminae habitu, quod Latinis femineo genere *Invidia* dicatur, uti contra Graecis masculino φθόνος; sicut & *Livor* Latinis: *Pallor in ore sedet, macies in corpore toto. Nusquam recta acies: livent rubigine dentes: Pectore sella virent; lingua est suffusa veneno* &c. Synesius in I de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: ὅς ἦδη τὸ πρᾶγμα παρομίαν εἶναι, καὶ ἐρώτημα πρὸς τοὺς ἀχρεῖωντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ σου καλόν; ita ut iam res in proverbium abiret, & haec familiaris esset ad pallentes interrogatio, Num quid fratri tuo boni evenit? Ideo autem macies in corpore, quia τῆκε καὶ φθορῶν ὄμματα, καὶ κραδίην, contabescere facit invidentium & oculos, & cor. Uti est apud poetam Graecum in Anthol. lib. I, cap. 83. Quid infelici viro praestat invidia, inquit Augustinus ferm. 83 de Tempore, quem in secretis conscientiae quibusdam angulis livor ipse discerpit, & alienam felicitatem tor-

mentum illius facit, quam, inquam, mercedem ex odio suo recipiet, nisi horribiles animae tenebras, & confusae mentis horrorem, qui vultu semper animoque moerente voto, quo vult alii nocere, se cruciat: quem saevissimis exagitatū stimulis ab omni consilio, ac mentis sobrietate deturbat? quod malum laedit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur; gravius tamen, & perniciosius, eos prius, a quibus procedit, affligit. Sicut enim aerugo ferrum, ita invidia illam ipsam animam, in qua est, interimit & consumit. Horatius lib. I Epist. 2: Invidus alterius macrescit rebus opimis. TOLL.

ibid. Ὁξύ δεδorkώς) Ut enim paulo post dicit auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ὁξύ δεδorkώσι, invicem sese acute intuentur: ut scilicet vitia aliqua in adversariis deprehendant. Themistius Orat. I: ὅς οὐδὲν ἄρα ἄλλο χαλεπώτερον τίκει ψυχῇ νόσημα φθόνου τε καὶ βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὅσῳ περ ὁ νοσῶν ὁξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν μόνον, καὶ τὰ ἐγγύς, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, καὶ τὰ μακρὰν ἀφεστῶτα. Adeo nullus morbus invidia ac livore molestior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervidet, non ea tantum, quae iuxta se atque in proximo sita sunt, verum etiam, quae longinqua sunt, & magno a se intervallo semota. Plutarchus lib. de Securitate: τί τ' ἄλλότρινον, ἀνθρώπε βασκανώτατε, κακὸν ὁξύδερχεῖς, τὸ δ' ἰδίον παραβλέπεις; quid alienum malum, homo invidentissime, acute intueris, tuum vero pervides? TOLL.

ead. l. 14. Τὸν φθόνον) Recte sane Livor Calumniae comes additur. Hesiodus in Operib. Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἰζυροῖσιν ἅπασιν Δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσῃ στυγερῶτις. Livor autem homines miseros omnes Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur invisio vultu. TOLL.

in Schol. col. 2. l. 1. Ὑπόφωρ αἰσθάνεσθαι) Similia legas apud laudatum iam Palaephatum. CLER.

Pag. 36. l. 3. Ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος) Περιηγηταὶ proprie sunt illi, qui hospites ad perlustranda urbis praecipua loca & monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per translationem de explanatoribus & interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque interpretandis senem aliquem addere, aut affingere enarratorem. Ut in Tabula Ceбетis factum, & in illa Herculis Prodicii fabula: quam aliquantulum immutans Themistius haud aliter Simulationem, & eodem ferme comitatu suffultam subnixamque descripsit, atque hic noster Calumniam. Nam & ipsa fucati medicamentis candoris & ruboris, pigmentisque aliis exornata, com-

taque eleganter, fraudem & insidias, dolum & periurium, & emissariam adulationem secum trahit, quas tandem tristis ac demissa consequitur poenitentia. Locus est in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. TOLL. Conf. supra Dial. Mort. XX pr. περιήγησάι μοι τὰ ἐν ἡδου πάντα. Et infra Navig. c. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Τίς) Redundare videtur post ἐπιβουλῇ. SOLAN.

ead. l. 6. Μετάνοια) Nam iudicia festinata, inquit Sarisbrienensis in Policratico, cap. 12, lib. V, poenitentiam pariunt. Vel ut in Anthologia lib. I, c. 88, Lucianus: Ἡ βραδύπους βουλή μεγ' ἀμείνων ἢ δὲ ταχέϊα Αἰὲν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει. Id est, Lento incedens pede consultatio multo praestat; sed festinans Semper poenitentiam secum trahit. P. Syrus: Ad poenitendum properat, cito qui iudicat. TOLL.

ibid. Ἐπεστρέφετο γοῦν) Quae convertens retro vultum, stens, & pudore suffusa, accedentem veritatem respectabat. TOLL.

ead. l. 7. Τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν) Praeclare hoc Apelles. Namque, utut oppressa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, & mendaciorum nebulas sua luce dissipat. O magna vis veritatis, (exclamat disertissimus Romuli nepotum) quae se contra hominum ingenia, calliditatem, sollicitiam, contraque fictas omnium insidias facile per se ipsa defendat! Ita enim leg. Uberius aliquanto Polybius lib. XIII: Καὶ μοι δοκεῖ μεγίστην δὲν τοῖς ἀνθρώποις ἢ φύσις ἀποδείξαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτῇ προσδεῖναι δύναμιν πάντων γοῦν αὐτὴν καταγωνιζομένων, ἐνίοτε δὲ καὶ πασῶν τῶν πιθανότητων μετὰ τοῦ ψεύδους ταττομένων, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτὴ δι' αὐτῆς εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων· καὶ ποτὲ μὲν παρὰ χρεῖμα δείκνυσι τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισκοτισθεῖσα, τέλος αὐτὴ δι' ἑαυτῆς ἐπικρατεῖ, καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. Equidem existimo, Naturam mortalibus Veritatem constituuisse Deam maximam, maximamque illi vim attribuisse. Nam haec cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam verisimiles coniecturae a mendacio stent: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum sese insinuat, & modo repente illam suam vim exferit; modo, tenebris obiecta longo tempore, ad extremum suapte vi ipsa vincit, obtinetque, & de mendacio triumphat. Ad hoc exemplum, apud Apuleium lib. X Milesiacor. cum novercae scelus, privignum falso infimulantis, patefactum esset, procedit in medium nuda veritas, victrix scilicet intentatae calumniae. TOLL.

ead. l. 11. Τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ) Clarius aliquanto ver-

tere potuisset interpretes: *quae in calumnia spectanda sunt*; vel; *quae calumniae adfunt*. TOLL.

ead. l. 13. Γενήσεται) Excidit hic haud dubie aliqua vox, quam absque Mss. Codd. ope inferere ex coniectura non aulam. SOLAN. Γένοιτο φανερότερα Mf. Reg. 2954.

ead. l. 16. Τριῶν δὲ ὄντων) Recte. Duo scilicet iniuria afficientes, tertius autem, qui iniuria afficitur, ut ait apud Herodotum lib. VII, cap. 10, ad Xerxem Artabanus. Διαβολὴ γάρ ἐστι, inquit, δεινότατον· ἐν τῇ δύο μὲν εἰσι οἱ ἀδικέοντες, εἰς δὲ ὁ ἀδικούμενος· ὁ μὲν γὰρ διαβάλλον ἀδικεῖ αὐτὸν παρὲντος κατηγορέων· ὁ δὲ ἀδικεῖ ἀναπειθόμενος, πρὶν ἢ ἀπρεκέως ἐκμάθῃ· ὁ δὲ δὴ ἀπεὸν τοῦ λόγου τὰδε ἐν αὐτοῖσι ἀδικεῖται, διαβληθεὶς τε ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, καὶ νομισθεὶς πρὸς τοῦ ἑτέρου κακὸς εἶναι. Calumnia res est omnium pessima: in qua duo sunt, qui iniuriam faciunt; unus, cui fiat iniuria. Nam qui calumniatur, ea de causa iniurius est, quod absentem accusat; at qui calumniam audit, quia illi credit, priusquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui absens accusatur, iniuria afficitur, tum quod ab altero falso accusatur, tum quod ab altero vir malus esse iudicatur. TOLL.

ibid. Καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις) Unde apud Horatium in Arte: — Nec quarta loqui persona laboret. TOLL.

Pag. 37. l. 4. Τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος) Πρωταγωνιστής in fabula dicebatur, qui plurima recitabat; sive, qui primas partes agebat, ut in Phormionis prologo Terentius loquitur: Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime. Huic proximus vocabatur δευτεροαγωνιστής; tertiarum vero partium τριταγωνιστής; quod Aeschini quondam a Demosthene obiectum fuit convicium, Erat autem τοῦ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce uti: sic ut ceteri, etiam si clarius possent, tamen vocem suam submitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis. TOLL.

ead. l. 7. Οὐδεὶς γὰρ ἀν' ἀγαθὸς) Cicero l. I de Offic. c. 7: In iustitia virtutis est splendor maximus, ex qua viri boni nominantur. Huius primum munus est, ut ne cui quis noceat, nisi laesivus. Plato in Gorgia: Οὐδεὶς γὰρ ἀν' χρηστὸς μὴ ἀδικούντ' ἀνδρῶν εἰσάγει, nemo namque bonus hominem, a quo nullam acceperit iniuriam, accuset. TOLL.

ead. l. 10. Ἀδικούντες — προσλαβόντες) Ita Bar. & Fl. In reliquis ἀδικούντας & προσλαβόντας, prave. SOLAN. Non obsecundassent Solano vulgatum ἀδικούντας reiicienti, quia

in se spectatum, tolerabile erat; at quia mox εὐνοίας προσλαβόντας absurdum erat, & ad ἄλλους nullo modo referendum, sed ad αὐτοὶ, scil. ἄνδρες ἀγαθοί, ideo non amplius haesitavi etiam prius ex iisdem fontibus corrigere. REITZ.

ead. l. 12. Ἀδίκος ὁ τοιοῦτος) Isocrates in Oratione de Permutatione: Οὐ θαυμάζω τῶν λεγόντων, ὥς ἐστι μέγιστον κακὸν διαβολή· τί γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης κακουργότερον; ἢ ποιῇ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκιμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἡδικοκίας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιτορκεῖν ὅλως δὲ τὴν μὲν ἀληθειαν ἀφανίζει, ψευδὴ δὲ δόξαν παραστήσασα τοῖς ἀκούουσιν, ὃν ἂν τύχη τῶν πολιτῶν, ἀδίκως ἀπόλλυσιν; Non miror illos, qui dicunt summum malum esse calumniam, quid enim ea fieri possit maleficientius? quae facit, ut de mentientibus bene existimetur; ut plane innocentes iniurii esse videantur; ut iudices peierent; quae denique veritatis lucem exstinguit, & caligine mendaciorum auditoribus involutis quemvis civium per iniuriam interficit? TOLL.

ead. l. 13. Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος) Themistius Orat. III: καὶ ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ὥτε ἐπιβουλεύει, καὶ ὃν ἐξαπατᾷ· τὸν μὲν ὅτι πάσχει ὑπὲρ δίκην, τὸν δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάζει. Et ex aequo utrumque laedit, tam eum, cui insidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpeti aliquid cogitur; hunc, quod inferre eam ipsam iniuriam compellit. TOLL.

ead. l. 14. Τὴν μὲν ἰσότητα) Eam initium esse iustitiae statuere Pythagoras. Vide Iamblichum cap. 30. Cicero lib. II de Offic. cap. 12: Ius enim semper quaesitum est aequabile. Neque enim aliter esset ius. TOLL.

ead. l. 15. Καὶ τὸ μηδὲν πλεόν) Malim, nec plura sibi appetere. TOLL. Definitur enim iustitia, quae suum cuique distribuit, apud Ciceronem lib. III de Natura Deor. c. 15. IDEM.

Pag. 38. l. 3. Ἀποφράττων) Mutant Commentatores interdictum in ἐπιφράττων. Conf. mox ἀποφράξαντες — τὰ ὅσα, & Themist. ἀποτευχιστέον, ἀποκρουστέον, ἀποκλείειν in not. Toll. allegatum. Item Nostr. infr. Pseudol. c. 27, ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ne plura. REITZ.

ead. l. 7. Ἐνορκον ποιησάμενοι) Demosthenes in initio Orat. de Corona rogat Deos, ut iudicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges & iusiurandum in consilium adhibeant, ἐν ᾧ πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις δικαίοις καὶ τοῦτο γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, in quo praeter cetera, quae aequa forent, & illud adscriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent. Qui & rationem paulo post subiungit, cur a iudicibus legislator iusiurandum praestari volue-

rit, videns scilicet, ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ διώκων ἰσχύει, οὐκ ἐν τῷ φεύγοντι παρελθεῖν, εἰ μὴ τῶν δικαζόντων ἕκαστος ὑμῶν τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια εὐνοϊκῶς προσδέξεται, καὶ παρασχὼν ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, οὕτω τὴν διαγνώσιν ποιήσεται περὶ πάντων. Fieri non posse, ut reus criminationes & calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faciat, praevallet, superet; nisi vestram quisque, qui iudicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, & rei posteriore loco dicentis rationes benevolis auribus accipiat, & se ipsum aequum, & utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de tota re sententiam ferat. Senior ille e curia apud Apuleium lib. X Milefiacorum: Nec patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari; nec vos, qui iureiurando adstricti iudicatis, inductos servuli mendacio peierare. Solebant autem iudices Athenis id iusiurandum quotannis repetere, quo sanctius iudicarent. Isocrates in Orat. de permutatione: ἀλλ' ὁμνῶναι μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἢ μὴν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων, καὶ τῶν ἀπολογουμένων, cum quotannis iuretis, vos eadem aequitate audituros tam reos, quam accusatores. Unde & Plato lib. XII de leg. Νόμος δὲ κείσθω, δικαστὴν μὲν ὁμνῶναι δικάζειν μέλλοντα, lex autem sit constituta, ut iudex de re quapiam cogniturus prius iusiurandum det. Nec aliter Christiani. Sarisberienſis in Policratico lib. V, cap. 12: Et quidem iudices sacramento legibus alligantur iurati, quia omni modo iudicium cum veritate & legum observatione disponent. Ipso quoque iure cautum est, ut sacrorum Evangeliorum scripturae terribiles ante sedem iudicalem deponantur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia recitata: quo totius consistorii latitudo, Dei ipsius repleta praesentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas metum incutiat & reverentiam; & ab inquisitione veritatis omnis iniquitas propulsetur. Vide Rittershus. ad tit. Instit. de Oblig. Salvian. Ep. 4, & de illis A. Gell. lib. 14, cap. 2. TOLL. Exstat ea de re locus apud Demosth. de Cor. ipso initio disertissimus, is nempe, quem TOLL. exhibet. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι) Aristophanes: Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης, οὐκ ἂν δικάσεις, priusquam utramque audieris partem, ne pronunties. Item Euripides: Τίς ἂν δίκην κρίνοιεν, ἢ γνοίη λόγον, Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ; Quis autem litem diiudicet, aut sermonem cognoscat, Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba? Seneca Medea, v. 199: Qui sta-

uit aliquid parte inaudita altera, *Aequum licet statuerit, haud aequus fuit.* Unde Magistratus apud Apuleium lib. X, partim decuriones deprecari, partim popularis comescere, ut rite & more maiorum iudicio reddito, & utrinque secus allegationibus examinatis, civiliter sententia promeretur: nec ad instar barbaricae feritatis, vel tyrannicae impotentiae, damnetur aliquis inauditus; & in pace placida tam durum seculo proderetur exemplum. P. Syrus: In iudicando semper criminosa est celeritas. TOLL.

ead. l. 11. Πρὶν δὲ γὰρ ἀντεξετάσαι) Menander: Ὁ προκαταγνώσκων δὲ πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς, αὐτὸς πονηρὸς ἐστὶ πιστεύσας κακῶς. Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit, Is homo improbus est, ut qui temere crediderit. TOLL.

ead. l. 14. Εἰ τῷ μὲν κατηγορῶ) Egregium est Iuliani Imperatoris responsum apud Ammianum Marcellin. lib. XVIII. Numerium, inquit auctor, Narbonensis paulo ante rectorem, accusatum ut furem, inusitato censorio rigore pro tribunali palam admissis volentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet obiecta, nec posset in quoquam confutari, Delphidius orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percitus, exclamavit: *Ecquis, florentissime Caesar, nocens esse poterit usque, si negare suffecerit?* Circa quem Iulianus: *Ecquis, ait, innocens esse poterit, si accusasse sufficiet?* TOLL.

ead. l. 15. Ἀποφράξαντες δὲ τὰ ὄσα) Contra Alexander M. apud Plutarchum in eius vita: λέγεται δὲ καὶ τὰς δίκας διακρίνων ἐν ἀρχῇ τὰς θανατικὰς, τὴν χεῖρα τῶν ὄτων τῷ ἑτέρῳ προστιθέναι, τοῦ κατηγοροῦ λέγοντος, ὅπως τῷ κινδυνεύοντι καθαρὸν φυλάττηται καὶ ἀδιάβλητον. Iam initio, cum iudicia capitalia disceptaret, fama tenet, manum eum alteri auri, dum diceret accusator, admoveere solitum, reo ut alteram integram & intactam servaret a calumniis. A qua tamen consuetudine postea descivit. TOLL.

Pag. 39. l. 2. Εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι) Hic non tam fide dignos, ut interpretes voluit, quam auctoritate pollentes, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini idoneos auctores dicerent. TOLL.

ead. l. 4. Ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἀριστον) Paulo ante eadem ferme haec verba ex Aristophane citavimus, qui ea ab Homero accepit. TOLL.

ead. l. 6. Φησὶ δὲ, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης) Excidit particula ἄν. Sic enim integrum memini me (locus nunc non succurrit) hunc versum legere, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης. Corruptius hoc

habet editio Florentina, πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσεις. Porro praecipuum, quod observare soleant calumniatores, illud esse Noster ait, quod ubi in quempiam amici sui odium velint concitare, ea fingant, quae probe norint abhorrere a mente & inclinatione audientis. Puta, si quis sit pietati summo opere addictus, ut tum eum, quem calumniari velint, dicant Atheum, & pietati infestum: quo ita exacerbent audientis animum, ut nullam amici sui defensionem auribus velit admittere, inopinato crimine tanquam vero praeoccupatus. Haec ultima Graece ita effert cap. 15, (praecedit autem ὥστε) ἀλλὰ καὶ ἂν θέλῃ τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσέειπαι, τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως (dictae calumniae) ὥς ἀληθεῖ προκατελημμένον. Cur hic haesitet Tollerius p. 417 edit. Amst. nihil causae. Τὸ ἀληθεῖ eodem, quo praecedens παραδόξῳ, modo se habet; satisque sensus pater; eumque recte interpretatus est interpres. IENS.

ead. l. 7. Μῆτε δίκην δίκ.) Haec verba apud Platonem eadem prorsus leguntur in Demodoco suspecto 737 C. apud Plutarchum etiam 1901, 2. Exstant etiam, sed paulo aliter, apud Aristophanem in Vesp. 484 AB. ἥτοι σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκε, πρὶν ἂν ἄμφοιν μῦθον ἀκούσης οὐκ ἂν δικάσαις; sunt etiam, qui Hesiodo tribuant. V. Muret. Var. lect. VII, 18. Eur. paulo aliter idem effert. Hp. p. 590 C. Vid. & Demosth. de Cor. ipso initio, ex quo patet, iureiurando adstrictos iudices τὸ ὁμοίως ἄμφοιν ἀκροῦσθαι, ex quo autem poeta habeat, incertum esset, nisi Scholiastes Phocylideum esse doceret: nam quod in Phocylide hodierno non reperitur, cum genuinus non sit, movere nos non debet. Pro ea sententia Christianam hanc personatus hic Phocylides supposuit, v. 8: ἀδίκως μὴ κρίνε πρόσωπον [Ἦν σὺ κακῶς δικάσης, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσσει.] SOLAN.

ibid. Πρὶν ἄμφοιν) Nondum cum Iensio ἂν infero; nam vel sine eo versus constat, cum πρὶν etiam sit syllaba longa apud Homer. Il. B, 348: Πρὶν Ἄργος δ' ἰέναι. — Et Z, 81: Πάντῃ ἐποιοιμένοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν. Etsi brevis quoque B, 413: Μὴ πρὶν ἐπ' ἥλιον δύναι. — Et ap. Theogn. v. 957, ubi & ἂν additur: Μὴ ποτ' ἐπαινέσσης, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφινῶς. Tamen quia Plutarchus loco Scholiis hic inserto, qui in ed. Fr. est pag. 1034 E. non addit ἂν, etiam ego non ingero. Solanus noster in Iuntina ἂν quoque inferuerat, adleveratque ex Scholiasta, Phocylidis esse; sed cum non inveniatur in eius editis carminibus, quis dixerit, quid is reli-

querit? At quia in Aristoph. tamen additur, liberum esto legentis arbitrium in re nullius momenti. Sed ἄμφω forsan non contemnendum. REITZ.

ead. l. 9. Χείρον οὐδὲ ἀδικώτερον) Cleanthus apud Stobaeum Serm. XL: Κακουργώτερον οὐδὲν διαβολῆς ἐστι πῶ, λάθρα γὰρ ἀπατήσασα τὸν πεπεισμένον, Μίσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον. Nihil fere tam est malignum, quam calumnia. Haec enim ubi clam aliquem a se persuasum decepit, Odium excitat adversum eum, qui nihil est commertus. TOLL.

ead. l. 10. Ἡ ἀκρίτους τινὰς) Seneca de Ira lib. II, c. 29: De parvula summa iudicaturus tibi res sine teste non probaretur; testis sine iureiurando non valeret. Utrique parti dares advocatorem, dares tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo saepius ad manum venit. Amicum condemnas de praesentibus, antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accusatorem suum nosse liceat, aut crimen, irasceris? Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ, πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς, αὐτὸς πομπρὸς ἐστὶ πιστεύσας κακῶς. TOLL.

Pag. 40. l. 3. Ἀπαρρησίηστος) Idem Seneca ibidem: Hic ipse, qui ad te detulit, desinet dicere, si probare debuerit. Non est, inquit, quod me protrahas: ego productus negabo: alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore & instigat, & ipse se certamini & pugnae subtrahit. Qui dicere tibi nisi clam non vult, paene non dicit. Verumtamen ubi deprehensi iubentur incoram accusare, ab impudentia audaciam mutuuntur. Uti Apelles fecit, cum a Philippo delatos falso Aratos cogeretur praesentes arguere. Historia est apud Polyb. lib. IV. TOLL.

ead. l. 5. Ἐξ ἀφανοῦς) Alcaeus: τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἔπεται δόλος, obscura quivis comitatur dolus. TOLL.

ibid. Τοξεύων) Ut Nisus apud Virgilium lib. VII Aen. Unde Saevit atrox Volsceus, nec teli conspicit usquam Auctorem, nec quo se ardens immittere possit. TOLL.

ibid. Ὡς μὲν δὲ ἀντιτάξασθαι) Verte: ut nec ex adverso consistere, nec repugnare detur. TOLL.

ead. l. 8. Ὁ μέγιστον ἐστὶ σημεῖον) Ita & Cassander Alexandro nimium facili ad credendas de patre eius Antipatro calumnias respondit, τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τοῦ συκοφαντεῖν, ὅτι μακρὰν ἤκουσι τῶν ἐλέγχων, esse id ipsum calumniae indicium, quod procul probationibus venissent: ut est apud Plutarchum in eius vita. TOLL.

ead. l. 10. Eis τὸ φανερόν διελέγχει) Cicero pro Caelio,

cap. 3: *Accusatio crimen desiderat, rem ut definiat, hominem ut notet, argumento probet, teste confirmet.* TOLL.

ead. l. 11. Διευθύνει καὶ ἀντεξέταζει) Potius, *persequitur, sequitur adversarium professus rem iudicio committit; vel, iudicio cum eo experitur.* TOLL.

ead. l. 12. Ὡς περ οὐδεὶς ἄν) Nobile est Alexandri M. ad Parmenionem & Polysperchontem responsum ap. Curtium, lib. IV, cap. 13. Nam cum Parmenio furto, non proelio, opus esse censeret, assentiente prae ceteris Polysperchonte, *Latrunculorum*, inquit, & *furum ista sollertia est* &c. TOLL. Melius, ni fallor, vertisset interpretes: *uti neminem tam ignavi obiectique animi reperias, qui, cum hostem aperto Marte vincere possit, dolo eum ac insidiis circumvenire malit.* IDEM.

ead. l. 13. Ἐνέδρα ποτὲ) Q. Calaber l. III, v. 76: Κρύβδα δ' ἀνάκιδες αἰὲν ἀγαυότερους λοχίωσι, *clanculum autem imbelles semper praestantioribus insidiantur.* TOLL.

ead. l. 14. Ἐν τε βασιλέων αὐλαῖς) Sarisberienfis in Politico lib. VII, cap. 24: *Ceterum detractores & invidiosos sic in curia videbis abundare, ac si in eam, quasi totius orbis sentinam, confluxerint.* De adulatoribus autem Plutarch. in libello de discrimine amici & adulatoris ita loquitur: ἔτι δὲ ὥς περ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἵπποτροφίαν φησὶν οὐ λεκύθῳ ὀπαδεῖν, ἀλλ' ὀρούραισι πυροφόροις, οὕτω τὴν κολακείαν ὀρώμεν οὐ πέννησιν, οὐδὲ ἀδόξοις, οὐδὲ ἀδυνάτοις ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' οἴκῳ τε καὶ πραγμάτων μεγάλων ὀλίσθημα καὶ νόσημα γινομένην, πολλὰς δὲ καὶ βασιλείας καὶ ἡγεμονίας ἀνατρέπουσαν. Atque ut Simonides ait, equos alendi studium non lecythos comitari, sed agros frugiferos: ita videmus adultores non pauperibus se adiungere, aut ingloriis & plebeiis, sed magnarum familiarum rerumque ampliarum ruinam hanc morbumque esse, qui saepe etiam regna imperiaque subvertat. Plato in Epist. ad Dionysium: Ἐώρων γὰρ καὶ τότε, καὶ νῦν ὁρῶ, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ ὑπερόγκους, τῶν τε ἰδιωτῶν, καὶ τῶν μονάρχων, σχεδὸν ὥς ὥς περ ἂν μείζους ὦσι, τοσούτῳ πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας, καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχυρᾶς βλάβης ὁμιλοῦντας τρεφούσας, οὐ κακοῦ οὐδὲν μείζον γεννᾷ πλοῦτος τε καὶ ἡ τῆς ἄλλης ἐξουσίας δύναμις. Videbam id temporis, & adhuc video, magnas & immensas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quo fuerint abundantiores, eo plures maioresque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil deterius divitiae, altaeque potentiae generant. Q. Curtius adulationem perpetuum malum regum vocat, quorum opes saepius as-

*sentatio, quam hostis everterit, lib. VIII, cap. 5. Unde Gale-
nus de Dignotione & Curat. proprior. affectuum, virum
veridicum explorare docens, Καὶ πρῶτον, inquit, ἐὰν ἴδῃς
αὐτὸν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων τε καὶ πολὺ δυναμένων, ἢ καὶ
τὰς τῶν μοναρχῶν οἰκίας ἀπὸντὰ συνεχῶς, γίγνωσκε μάτην
ἀκηκοέναι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀληθεύειν ἅπαντα· ταῖς γὰρ
τοιαύταις κολακείαις ἔπεται καὶ τὸ ψεύδεσθαι. Ac primum
quidem, si eum videris divitum domos aut potentium, sive etiam
regum, frequentantem, certo tibi persuadeas velim, frustra rumo-
rem illum ad aures tuas accidisse, qui de eius integritate in dicen-
do verum ferebatur. Huiusmodi enim adulationibus mentiri cogna-
tum est. TOLL.*

*Pag. 41. l. 5. Ζηλοτυπία κακοτεχνέστεραι) Sed nulla ver-
futor aut fraudulentior supplantandi calumniandique ratio,
quam laudando. Nam & hanc invidia reperit aulicorum. Καί-
νός γάρ δὴ τις, inquit Polyb. IV, οὗτος εὐρίηται τρόπος διαβα-
λῆς, τὸ μὴ φέροντας, ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμαίνεσθαι τοὺς πέ-
λας· εὐρεται δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον τοιαύτη κακεντρέχεια,
καὶ βασκανία, καὶ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων,
καὶ τῆς τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας καὶ πλεονεξίας. No-
vus enimvero calumniandi modus hic est inventus, cum non obtre-
dando, sed laudando alicui nocetur. Quae malignitas, invidia, &
fraus ab illis primo fuit excogitata, qui in aulis principum vitam
degunt: ea est illorum hominum aemulatio inter ipsos, ea avaritia.
Quare iure Tacitus in Agricolae vita pessimum genus vocat
inimicorum, laudantes. TOLL.*

*ead. l. 7. Ἐπιτηροῦσιν εἰ πού) Homerus de Achille cum He-
ctore pugnante, Il. X, v. 319:*

*Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἑκτορι δῖω,
Εἰσορόων χροῖα καλὴν, ὅππῃ εἴξειε μάλιστα &c.
Sic ex cuspide fulgor splendebat bene acuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino,
Inspiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.*

Similiter fere Virgil. de Darete lib. V Aeneidos:

*Ille, velut celsam oppugnat qui molibus urbem,
Aut montana sedet circum castella sub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum, & variis assultibus irritus urget. TOLL.*

*ead. l. 8. Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος) Sene-
ca lib. III de Ira, cap. 31: Nulli ad aliena respicienti sua pla-
cent. Inde Diis quoque irascimur, quod aliquis nos antecedit, ob-*

liti, quantum hominum retro sit; &, paucis invidentes quantum a tergo sequatur ingentis invidentiae. TOLL.

ead. l. 9. Παραγκωνίζεται) Alciph. I, p. 26, παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμενος: ubi Bergler. idem verbum ex Heliod. & hoc Luciani loco affert. REITZ.

ead. l. 10. Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Plutarch. de discrim. amici & adulatoris: οὗτος δὲ τοὺς ἀληθινούς ἀποσοβεῖ φίλους, καὶ οὐκ ἔα πλησιάζειν· ἂν δὲ μὴ δύνηται, φανερώς μὲν ὑποσαίνει, καὶ περιέπει, καὶ τέθηπεν, ὡς ἀμείνονας, λάθρα δ' ὑφίστι τινας καὶ ὑποσπείρει διαβολάς· κρυφίου δὲ λόγου κνίσαντος ἔλκος, καὶ μὴ παντελῶς εὐθὺς ἐξεργάσῃται, τὸ τοῦ Μηδίου φυλάττει μειννημένος· ἦν δὲ ὁ Μηδῖος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκων οἷον ἑξαρχος, καὶ σοφιστὴς κορυφαῖος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους συντεταγμένος. ἐκέλευεν οὖν παρρόντας ἅπτεσθαι καὶ δάκνειν ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων, ὅτι καὶ θεραπεύσῃ τὸ ἔλκος ὁ δεδηγμένος, ἢ οὐλὴ μένει τῆς διαβολῆς· ταῖς μὲντοι ταῖς οὐλαῖς, μᾶλλον δὲ γαγγραιναῖς καὶ καρκινώμασι διαβρωθεῖς Ἀλέξανδρος ἀπώλεσε καὶ Καλλισθένη, καὶ Παρμενίωνα, καὶ Φιλόταν &c. Adulator autem veros amicos arceat, neque appropinquare finit: aut, si hoc non potest, palam quidem eos demulcet, colitque, & admiratur, ut meliores: clandestinum autem submittit aliquas & spargit calumnias. Ubi autem occultus sermo ulceris pruritum excitavit, si non statim rem perfecit, memoria tamen tenet atque observat Medii dictum. Fuit is Medius chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, & calumniatorum summus, praestantissimis imminens. Iubebat autem suos audacter calumnias iacere, iisque mordere alios; docens, tamen si admorsus ulcus sanarit, tamen calumniae cicatricem mansuram. His quidem cicatricibus, ac vomicis, aut gangraenis potius & canceris corrosus Alexander Callisthenem perdidit, & Parmenionem, & Philotam &c. Cuius quidem Philotae historiam ab aemulo Cratero per calumniam subversi operae pretium est legisse apud Curtium lib. VI, cap. 8; quae mirum in modum haec, & sequentia illustrat. TOLL.

ead. l. 14. Εὐδοκιμεῖ, καὶ ὅλως φθάσας κρατεῖ) Haec ita potius interpretarer: primas tenet, & illum denique praeventens superat: quandoquidem exemplo suo huius Homericī dicti veritatem confirmant:

Mars dubius saepe & victorem stravit ovanem. TOLL.

ibid. Ὁ φθάσας) Ven. utraque agnoscunt hunc articulum; reliquae respuunt. SOLAN.

ibid. Τὰ γὰρ τοῦ Ὁμήρου) Sic fere in Ep. ad Roman. 2, 14;

ἔταν — τὰ τοῦ νόμου ποιῇ quibus verbis Elſner. haec Luciani aliaque familia addit. REITZ.

ead. l. 16. Ξυνὸς ἐνυάλιος) Hectoris verba sunt Iliad. Σ, v. 309. Livius lib. XXVIII, cap. 19: ubi Mars communis & viduum ſaepe erigeret, & affligeret victorem. Propert. II, 27: Cum Mavors dubias miſcet utrinque manus. Ovid. 1 Amor. El. 9, Mars dubius &c. TOLL.

ibid. Τὸν κταν.) Adſcripſerat Solanus, τε in Homero eſſe pro τὸν, recte; ſed quod etiam adleverat, Β. i. e. Baſilienſes, ſic habere, erravit: nam utraque Baſ. aequè τὸν habet, ac reliquae. Forſan Codicem B. ſignificare voluit, quod credo, non tamen recipio, quia etiam τὸν in ipſo Homero legi poteſt. REITZ.

ead. l. 17. Ποικίλας — ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν) Unde invidiam πολυμήχανον καὶ πάντολμον Φηρίον Photius vocat, Epiſt. prima, commate νοτ'. TOLL.

Pag. 42. l. 3. Ἡμιſευέλπιδος) Scriptum fuiſſe ἢ μίſος ἢ ἐλπίδος, minime dubito. Vulgatam tamen tuentur omnes libri & ipſe Codex Ox. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης) Vere. Nam, ut ait Plautus Captiv. 11, 1: Doli non doli ſunt, niſi aſtu colus: Sed malum maximum, ſi id palam provenit. TOLL.

ead. l. 9. Οὐδ' ἂν κατίσχυσε) Cicero pro Cluentio, cap. 65: Hoc uno modo ſaepe multorum improbitate depreſſa veritas emergit, & innocentiae deſenſio intercluſa reſpirat: quod aut ii, qui ad fraudem callidi ſunt, non tantum audent, quantum excoſitant: aut illi, quorum eminet audacia, atque proiecta eſt, a conſiliis malitiae deſeruntur. Quod ſi aut conſidens aſtutia, aut callida eſſet audacia, vix ullo reſiſti modo poſſet. TOLL.

ead. l. 13. Ὁ τιμώμενος) Sarisberienſis lib. VII Policratici, cap. 24: Ubique tamen, qui illuſterioribus clareſcunt meritis, acius invidia toxicato dente roduntur. Velleius Paterc. lib. II, cap. 40: Nunquam eminentiae invidia carent. Livius lib. XLV, cap. 35, de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: Intacta invidia media ſunt; ad ſumma fere tendit. Apollodorus Comicus: Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται, nam rebus obſtat praeſtibus invidia. Cyprianus de Zelo & Livore: Quanto ille, cui invidetur, ſucceſſu meliore profecerit, tanto invidus in maius incendium livoris ignibus inardeſcit. Philo περὶ ἰωσήφ. φθόνος δὲ αἰ ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις ἀντίπαλος, invidia ſemper magnae felicitatis adverſaria eſt. Lucret. lib. III: Conſimili ratione ab eodem ſaepe timore Macerat invidia, ante oculos illum eſſe po-

Lucian. Vql. VIII,

Cc

ientem, Illum adspectari, clarus qui incedit honore: Ipse se in tenebris volvi, coenoque queruntur. Infinita porro sunt, quae in hanc sententiam cum apud Graecos, tum apud Latinos scriptores belle dicta reperiās. TOLL.

ibid. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Nam qui invidet, minor est, ut ait Plinius lib. VI, Epist. 17. Et, secundum Plautum in Captiv. Act. III, Sc. 4: Est miserorum, ut malevolentes sint, atque invideant bonis. TOLL. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Melius, dignatione inferioribus. IDEM.

ead. l. 14. Τῷ δ' ἐπιτοξάζονται) Ita recte pleraeque editiones, uti est apud Homerum Il. Γ. O. tamen & Fl. τὸν δε, prave. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν κορυφαῖον ἐκείνον) Verto, modo principem illum, & in fastigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitiae gradu deturbaverit. TOLL.

Pag. 43. l. 1. Καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς) Pindarus Isthm. Carm. IV:

Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας
καὶ μαρναμένων,
πρὶν τέλος ἄκρον ἰκέσθαι.
τῶν τε γὰρ διδοῖ τέλος,
καὶ κρέσσον ἀνδρῶν χειρόνων
Ἔσφαλλε τέχνα καταμάρψασα.

Id est: Est tamen incertitudo fortunae etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant. Horum enim dat finem, & victorum deteriorum ars corripiens praestantiorē supplantat. TOLL.

ead. l. 2. Ὑπὸ) In omnibus impressis & Mss. ἐπὶ, quod ego mutare non sum cunctatus. SOLAN. Non fustinui vulgatum ἐπὶ repetere, quod ex praemisso ἐπὶ, & scribendi compendio natum, locum hic habere nequit. Quare audaciae veniam dabit ipsa necessitas. REITZ.

ead. l. 3. Τῆς ὑσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης) Ὑσπληγξ five βαλβίς, item γραμμὴ Polluci, repagula, quae Latini carceres vocabant, quibus apertis, non fractis, ut interpretes habet, emittebantur currus. Videtur hic extentus funis fuisse, quo velut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant. TOLL. Constat iam satis, docente praesertim Salmasio Plin. exercit. pag. 648, ὑσπληγγα esse repagulum, vestim transversum, qui aequaret vel equos vel cursores, iam in linea stantes, ac paratos ad cursum. Haec ὑσπληγξ subito utrinque laxata decidebat in subiectam γραμμὴν, βαλβίδα, lineam cavatam, ad cuius modulum ita attemperate

facta erat, ut decidens illam cavitatem impleret, & reliquo solo aequaret. Unice huc facit Statii locus Theb. VI, 593: *Ut ruit, atque aequum submitit regula limen, Corripuere leves spatium*; ad quem ceteros laudat Barthius. Disertus etiam Harpocratonis locus in βαλβίς. Haec faciunt etiam ad similem locum Nostri, supra Timon. cap. 20. GESN. Τσπληγξ· οὐχ ὁ τόπος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηρεῖος ὄχεις, ὃν νῦν λάμναν φασί. Schol. Ms. Reg. 2954.

ead. l. 4. Μόνον τοῦ πρόσω) Interpres vertit *primas affectare*, ac si τῶν πρωτείων legeretur. Τοῦ πρόσω ἐφιέμενος, est, tota mente intentus in spatium, quod cursu conficiendum restat, quo id absolvat. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgil. lib. V Aeneidos: — *Signoque repente Corripiunt spatia audito, limenque relinquunt Effusi, nimbo similes: simul ultima signant.* Quod ad verbum est, τὴν διάνοιαν ἀποτείνουσι πρὸς τὸ τέρμα. TOLL.

ead. l. 6. Οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς) Οὐδέ τι κατὰ τῶν συναγωνιστῶν legendum videtur. GUYET.

ead. l. 8. Καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς) Cicero Philippica X, c. 1: *Declarasti enim, verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua consideret, virtuti invidere.* TOLL.

ead. l. 11. Ἐπιστομίει) An in os cadere faciat? Supra pro Imag. c. 10: μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω το ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίση μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν. GUYET. Alias esse os obturo, nisi notum, vid. notata ad l. d. & lov. Trag. c. 35, ac Liban. Epist. 12 f. REITZ.

ead. l. 13. Ὁ γὰρ προέχων) Pessime interpres exposuit, qui prominet. Repone, qui ceteris antistat; ut ap. Catullum: *Verani, omnibus e meis amicis Antislans mihi millibus trecentis.* TOLL.

ead. l. 14. Καὶ ἀφύλακτος) Cyprianus de simplicitate Praelatorum: *Facilior cautio est, ubi manifesta formido est; & ad certamen animus ante praestruitur, quando se adversarius confitetur.* Verum, ut bene Seneca, *Professa perdunt odia vindictae locum.* TOLL.

ibid. Ἐν μέσῳ ληθεῖς) Non satisfacit mihi interpres. Malignus, circumventus rapitur. Eleganter Aufonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat: — *Hostemque unum loca non sua nactum Facta nube premunt. Trepidantem, & cassa parantem Suffugia, in coetum mediae traxere catervae. Eligatur moesto &c.* Contra apud Ciceronem pro Cluentio c. 65: *Innocentiae defensio saepe multorum improbitate interclusa respirat.* TOLL.

ead. l. 15. Οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκ. ἐξ ὧν &c.)

Cl. Bel. de Ballu emendabat: οἱ δὲ ἀγάλλονται, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ οὗ βλάπτειν ἄλλους ἔδοξαν, du moment qu'ils ont paru être en état de perdre les autres.

Pag. 44. l. 3. Ἡ καὶ ἀλλότριον) Sic Ven. utraque: reliqui impressi & Cod. Ox. μηδὲ, vel μὴ δ'. SOLAN. Lege ἡδὲ, i. e. καὶ. Τὸ μηδὲ hic locum non habet. Guyet. Adeo placet, ut putem in contextum recipiendum. REITZ.

ibid. Τὰ προσόντα) Hic sunt vel fortunae, vel ingenii, vel quaecunque alia bona, commoda, conditio: quae alicui adfunt, quibusve conspicuus est. TOLL.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες) Basilus Magnus de invidia: Δεινὸν δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπτύσαι, καὶ ἐκ γείτονος κακίας τὴν ἀρετὴν διαβαλεῖν. Improbum autem est, in peius defleſcendo, quod laudabile est, culpae, & e malitiae vicinia virtutem criminari. Sarisberienſis lib. VII Policratici, capite 24, de calumnia loquens: Et nunc quidem, inquit, bona aliena pervertit, nunc minuit: mala autem fingit, quae non sunt; aut magnificat, & extollit, si qua sunt. Contra ea Quintilianus lib. II, cap. 12: Est praeterea quaedam virtutum vitiorumque vicinia, qua maledicus pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur. Sic & in amore, & in amicitia vitia proximarum virtutum appellationibus velantur. Lucretius lib. IV: Nigra μελίχρους est, immunda & foetida ἀκοσμος. Caesia παλλαδίον, nervosa & lignea δορκὰς &c. Et apud Theocritum Battus Idyl. X: Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὸ πάντες, Ἰσχὺν, ἀλιόκαυστον, ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant, Tenuem, sole adustam: ego vero solus flavam mellis instar. Est item apud Aristaenetum illius vitiorum in melius interpretationis amatorium exemplum, lib. I, Epist. 18: Καὶ ὁ μὲν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινεῖται: τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφης· τὸ δὲ διὰ μέσον τούτων ἐρεῖς ἐμμετρώτητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχρώτους δὲ οἶει τοῦ νομά τινος, ἀλλ' οὐ ποῖημα εἶναι. Ubi nisi & in Platone ita legeretur, & a Plutarcho in προσποῖημα mutatum esset, χρῶμα pro ποῖημα legerem. Neque vel ita tamen Platonis mihi locus sanus esse videtur. Μελαγχλῶρους δὲ καὶ τούνομα οἶει τινὸς ἄλλου ποῖημα, ἢ ἐραστοῦ υποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φερόντος τὴν ὀχρότητα, εἰς ἐπὶ ὥρα ἢ. Lege, μελαγχλῶρους, (sive μελίχρους, ut alii malunt) δὲ καὶ τούνομα οἶσθε ἀλλ' οὐ χρῶμα εἶναι ἐραστοῦ &c. ad plures illi sermo institutus est,

fic ut τὸ οἰεῖ vitiosum esse, quivis facile deprehendat. Ceterae mendae manifestae sunt. Posset autem τὸ ποῖνμα facies verti; nisi quis προσποίημα cum Plutarcho malit: cuius vocis vim Cicero pluribus explicat, lib. II de Oratore cap. 14, ut cum in sole ambulem, etiamsi aliam ob causam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer. De Amicitia locus est eximius, sed prolixior, apud Horatium lib. I, Sat. 3, ubi tandem livorem nostrum, & animi aeruginem perstringit, dicens: *At nos virtutes ipsas invertimus; atque Sincerum cupimus vas, incrustare. probus quis Nobiscum vivit?* multum demissus homo, illi Tardo cognomen pingui damus. pro bene sano, Ac non incauto, fictum, astutumque vocamus &c. Plura ad Lucret. & Horatium Lambinus congescit, quae describere nolo, ne alienae fructum diligentiae videar velle intercipere. TOLL.

ead. l. 7. Τὸν τυραννικόν) Malim, tyrannidis, vel tyranni ministrum, quam tyrannum, vertere. TOLL. Mutuo se explicant ὁ βασιλικὸς apud Ioannem Evangelistam 4, 46, & hic noster τυραννικός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός, sed minister tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos. cives operam suam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspicioni, illum adeo sedulo agere omnia, uti prodicionis consilium tegat: ut ille Callicrates, qui, dum se τυραννικόν simulat apud Dionem Syracusanum, illum evertit. Vid. Nepos 10, 8. GESN.

ead. l. 11. Φασί) In omnibus libris nostris φησὶ, quamvis vertant, inquit: ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡ Στρατονίκη) Alludit partim ad historiam Antiochi Seleuci R. filii, qui novercae amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua Combabus fuit impugnatus apud eundem Seleucum, ac si Stratonices manifestarius adulter esset. Utramque noster fuse exponit in libello de Dea Syria: illam Plurarchus in vita Demetrii Poliorcetae: quam breviter item Noster attigit in Icaromenippo: Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον ἑώρων Στρατονίκη διανεύοντα λάθρῃ τῇ μητρὶνῃ, Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Stratonicae novercae innuentem. Ex hac historia effictam habes narratiunculam apud Aristanetum lib. I Epist. 13. Reposui autem, eiecta uxoris voce, nomen proprium, in quo ad historiam respicitur, quam exposuimus. Mox legam ἀνδρὺς. Interpres non nimis bene vertit. TOLL. Adversantur haec fidei historiae; nemo enim vel tantillum Antiochi amorem subodoratus erat, quem ars Heraclitratrati sola

detexit: sed & alibi Noster in eundem incidit errorem. V. *Ἰκαρ.* cap. 15. SOLAN.

ibid. *Ἀνδρῶς*) Mf. Ox. uti coniecerat Tollius. In reliquis *ἀνδρῶς*. SOLAN. Iens. ad Hermot. sub init. vulgatam contra Toll. defendit, & potest mihi etiam ea ratione defendi, quod εἰς intelligi queat, vel aliud verbum, quale Gesner. addit. Verum quando Cod. bonae notae habemus coniecturae Tollianae faventem, & melius procedit oratio, id recepi. REITZ.

ead. l. 14. *Ἐρωτικῇ*) *Ἐρωτικῶς*. GUYET.

Pag. 45. l. 2. *Μὰ Δί'*) Th. Magist. v. *Μὰ* haec afferens observat, rarissime affirmare τὸ μὰ. Sed vid. supra ad Icaromen. cap. 14 notata. SOLAN.

ibid. *Φιλόξενος*) Nobilis poëta Lyricus, qui cum Dionysii tyranni carmina liberius damnaver, ab eo in Latumias detrusus est: unde Tarentum aufugiens Dionysio revocanti epistolam misit una litera O, id est ου, notatam. Plura Suidas. Meminit & Plutarchus de fortuna Alexandri, Orat. II, in initio. TOLL.

ead. l. 3. *Καὶ ἄμετρα*) *Hiulca*, interpres. Rectius immodulata, ut Horatius in Arte: *Non quivis videt immodulata poemata iudex*. TOLL.

ead. l. 4. *Ὁ φίλος διαβάλλεται*) Haec ad Lucianum ipsum spectare videntur impietatis accusatum. LA CROZE.

ead. l. 6. *Ὁ δὲ ἀκούσας*) Verte: quo ille, sc. amicus, audito, statim velut oestro percitis auribus, uti par est, inflammatur, & moram accuratae inquisitionis non ferens, aversatur amicum, repellitque. Plane enim istiusmodi mendacia confingunt, quibus maxime norunt audientis animum ad iram posse provocari. TOLL.

ead. l. 11. *Καὶ ἐνθα πρῶτος ἐστίν*) Sic Alexander Parmenionis auctoritatem moleste ferens, a Cratere in Philotam, invidiosa illius & suspiciosa commemoratione accenditur: Curtius lib. VI, c. 8. Sic Nero a Capitone Cossutiano in Thraseam inflammatus, quod non adfuisset in Poppeae Sabinae consecratione, quam Nero prae ceteris dilexerat: Tacitus lib. XVI, cap. 22. Sic apud Phaedrum libertus ille, *Adiecit id, quod sentiebat maxime Doliturum amanti*. Ceterum exemplorum ὅσα κόνις. Benedictus male legit πρῶτος, pro πρῶτος, vertitque & qua parte praestat. Nos emendavimus & contextum, & interpretationem, vertentes, & qua quisque parte maxime vulnere patet. TOLL. Certa est Tollii emendatio. Quid enim est, quod ante eum in omnibus impr. & O. Mf. legebatur πρῶτος; SOLAN.

ibid. 'Επ' ἐκεῖνον) 'Επ' ἐκεῖνο interpr. legisse videtur. GUYET.
ead. l. 12. 'Ες αὐτόν) Glossēma videtur. GUYET.

ead. l. 13. Μηκέτι σχολὴν ἄγειν) Verterim: indagandae, seu perscrutandae, veritati non modo non vacet: verum etiam, si quis obiectum crimen diluere voluerit, non admittat defensionem, insolentia audita criminatōnis, tanquam veritate praeoccupatus. TOLL.

ead. l. 15. 'Ὡς ἀληθεῖ) Nisi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθεία, quod malim; vel ἀληθοῦς, ut ad ἀκροάσεως referatur. TOLL. Nescio, quid Tollius haesitarit: ἀληθεῖ enim certe neutrum est, & factum, ac de mutatione ne cogitandum quidem. Vid. paulo supra notam Iensii. REITZ.

ead. l. 16. 'Ανυσιμώτατον γὰρ ὄν) Atticismus, pro ἀνυσιμώτατον γὰρ ἐστὶ. Sic Homer. Iliad. Θ, v. 306: Μήκων δ' ὥς ἐτέρωστε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ καρπῷ βριθαμένη, νοτίσι τε εἰαρινῇσιν. Pro βρίζεται. Pro ὅποτε malim, ὥς ποτε. TOLL. 'Ανυσιμώτατον γὰρ ὄν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις &c.) Pessime, nisi vehementer me animus fallit, haec sese habent. Luxata est plane oratio, & male coniuncta, quae omnino est dividenda. Primo pro ὄν τὸ, scripsisse Lucianum existimo ὄντας. Dein post ἐπιθυμίας ponenda τελεία στιγμή, nec aliter video fecisse Florentinos; recte. Quae sequitur, est nova historia. Primum horum verborum membrum pertinet ad superius memorata, quemadmodum nimirum quis apud muliebriter pium accusatus, licet falsissime, impietatis, nullius veniae, immo ne defensionis quidem locum obtinere queat. Revera enim (addit Lucianus pro causa) haec est efficacissima calumniae species, quae alienum quid ab animi affectione audientis contineat. Quin etiam cum apud Ptolemaeum &c. IENS. Facile probaverim emendationem doctissimi Iensii. Sed in eo aliter mihi videtur, quod illud ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ κ. τ. λ. seiungit a praecedentibus, & interpretatur, Quin etiam cum apud Ptolemaeum. Immo, quod ipsa etiam relativa particula ὅποτε indicat, artificie ista connexa sunt. Exemplum subiicitur illius observationis, quod dixerat τὸ παράδοξον τῆς ἀκροάσεως movere beatulos illos, τὸ ὑπεναντίον τῆς ἐπιθυμίας. Nempe quod vehementer optant homines, illud facile credunt, v. g. amari se: at cum semel adversantis huic persuasioni suspicionis, paradoxae initio, scintilla in animum incidit; ilicet ardent toti, a zelotypia in furorem ruunt. Sic Ptolemaei ἐπιθυμία est,

Bacchum videri: hinc facile credit, bacchaturus in suam gratiam suos amicos. Παράδοξον est, Demetrium huic cupiditati regis adversari, in ea re, quam cordi adeo regi esse no-
rit. Sed cum illud παράδοξον, illud ὑπεραντίον τῇ ἐπιθυμίᾳ, semel percussit aliqua fidei specie animum: actum est, periit Demetrius, nisi praesenti & extemporali remedio sibi succurrat. Huc etiam alterum de Alexandro & Hephaestione exemplum convenit. GESN.

ibid. τὸ εἶδος) Impressi omnes ὃν τὸ εἶδος. Iensius ὄντως scribendum putat; deinde post ἐπιθυμίας ponendam τελείαν στιγμήν. Ox. Cod. ὃν non agnoscit, recte. SOLAN. Solanus ὃν delerat: ego certe non intruderem, si & in cett. abesset. At nondum reiicio, cum probabile non sit, librarios id, quod difficilius est, tam diligenter ingessisse: nam neque infolitus est Atticismus, siue πλεονάζειν putes, siue participium pro ἐστὶ positum accipias, (cuius exempla satis dedimus alibi) adde Herodian. III. 12, 2, εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ὃν δύο διαχειρίζεσθαι βασιλείας. Sed vel magis abundat verbum εἰμί *ibid.* V, 8, 8, οὐδὲν οὖν εἶναι αὐτὴν ἐλάνθανε, quod Stephan. expungendum censet, vel murand. in ἦν ὁ. At forsan eodem modo hic in Luciano abundat ὃν, atque infra Pseudol. cap. 6, ἡ ἀναισχυντία οὔσα, quod ibi expositum vide, aliaque etiam de abundante verbo εἶναι addita. Confer mox cap. 20, ἐστὶ — ἀδελφὴ τις οὔσα. REITZ.

Pag. 46. l. 2. Πτολεμαίῳ) Δ. Νέος; v. not. Toll. & Herodian. I, qui Antigoni etiam meminit Bacchum imitantis. Adde de hoc cognomento Spanhem. 435, qui ex Euseb. Chron. confirmat, 61, 73, 194. Diserte apud Clem. Alex. IV Ptolemaeorum dicitur, pag. 22 A. ubi plures memorantur reges Deorum nomina usurpantes. At neque quartus, neque undecimus, sed decimus erat. Vid. Tabulam Chronol. Humphr. Prideaux. Idem enim est cum Aulete, cui successit Cleopatra, regum Aegypti ultima, primo tamen una cum fratre regnans. Nisi forte hic Διόνυσος Νέος ideo Νέος dicatur, quia iam ante eum alius, nempe quartus ille, Διόνυσος dictus fuerit, qua de re nunc inquirere non vacat. Certe uterque Bacchi nomine non indignus, si id nominis non ab Ethnicis, Bacchum ut numen colentibus, sed a nobis esset inditum, qui exsecramur. SOLAN.

ibid. τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι) Qui undecimus fuit Ptolemaeorum. TOLL.

ead. l. 3. Τῷ Πλατωνικῷ Δημήτριον) Cuius & Antoninus

Imp. meminit lib. VIII, cap. 22. Adeatur Ionsius in Histor. Philosophica. TOLL. Quis ille Platonius Demetrius, de quo nihil Diogenes? Adi Tollium. SOLAN.

ead. l. 4. Γυναικεία) De eo more multa apud Euripidem in Bacchis p. 545 & seq. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐσθεν ἐπιτε) Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut iubet valerudo: antiquis autem tam rari & inusitati, ut etiam Apostolos illud diei tempus ab ebrietatis potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremae luxuriae, quam & feminae adamabant nequiores. Apuleius lib. IX: *Quanto me felicior Daphne vicina, quae mero & prandio matutino saucia cum suis adulteris voluptatur.* Idem eodem libro: *Matutino mero, & continuo stupro corpus emanciparat.* TOLL.

ibid. Ταραντινίδιον) Pollux lib. VII, cap. 17: *καὶ μὴν τῶς ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἐνδυμα, ὀνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντινῶν χρήσεως καὶ τρυφῆς.* Est autem pellucida vestis, *Ταραντινίδιον*, ita a Tarentinorum usu luxuque appellata. Hesychius: Ταραντινὸν, sive, ut alii legunt, *ταραντινίδιον*, ἱμάτιον γυναικείον λεπτὸν, κρόσσους ἔχον ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους. *Ταραντινίδιον*, vestimentum muliebri tenue, fimbrias, seu villos habens ab una parte. Utebantur eo plerumque meretrices. Lucian. in Dial. Meretr. VII: *Οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἐταίρων οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὄρμιον, οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα.* Apud Pollucem cap. 13, lib. VII, fragmentum est veteris poetæ, Παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ, φορῶν κροσσώτους, καὶ γυναικεῖαν στολήν. *Virgo esse videtur, gerens fimbriatas vestes, & muliebrem stolam.* Muliebri autem veste Bacchus amiciebatur. Vide Senecam. Et Tragoedi, omnesque Dionysiaci artifices, quorum nota *symmata*. Apud eundem Pollucem, *Λυδῶν χιτῶν τις βασσάρη, διονυσιακὴς, ποδήρης.* Et apud Hesych. *βασσάραι χιτῶνες, οὗς ἐφόρουσαν αἱ Θράκιαι βάκχαι.* Hinc & Bacchus *Βασσαρεύς* dictus. Commentator vetus Horat. lib. I, Od. XVIII, *Bassaræus dictus est Liber pater a genere vestis Baccharum:* unde & *Bacchæ Bassarides* dictæ Pers. *Bassaris & Lynceus.* *Bassaris enim genus vestis est, ad pedes usque demissa, dicta a Bassara, loco Lydiæ, ubi fit.* Ubi *Bassara* pro *Bassaris* legendum videtur. Verum Etymologici auctor & in etymologia, & in ipsa nominis denotatione variat. Quamquam etiam *Bassaris* apud Persii Scholiasten inveni, ad Sat. I, v. 101. *Bassarides*, inquit, *Bacchæ.* Quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater utebatur, demissa ad talos, quam Thraces Bassarin. Quidam a vul-

pibus, quarum pellibus Bacchae succingebantur. Vulpes Thraces Bassares dicunt. TOLL.

ead. l. 7. Ἐκυμβάλισέ τε) Cymbala namque cum saltatione iungebantur in Deorum effeminato cultu: praesertim in festis Bacchi, Herculis, & Matris Deum Cybeles. Iustinus de Ptolemaeo Philopatore, lib. XXX, addunt instrumenta luxuriae, tympana & crepundia; sive, ut alii malunt, crepitacula. Ubi tamen τὸ crepundia ab interprete esse censuerim. Nam de eodem loquens Plutarch. tympani tantum meminit. Sed, uti dixi, & cymbala in eiusmodi festis solemnia fuere. Apuleius de Gallis Cybeles, lib. VIII Miles. Qui per plateas & oppida cymbalis & crotalis personantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt. Lucretius lib. III: Tympana tenta tonant palmis, & cymbala circum Concava, raucifonoque minantur cornua cantu. Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentis. Erant autem ea vel ex aere, vel e buxo, quae mutuo collisu non ingratum sonum edebant. Ausonius in Epist. ad Paulinum XXV: Cymbala dant fistu sonitum; dant pulpita saltu Ista pedum: tentis reboant cava tympana tergis. Propert. lib. III, El. XV ad Bacchum: Laevis odorato cervix manabit olivo, Et series nudos veste fluente pedes. Mollia Dircaeae pulsabunt tympana Thebae; Capripedes calamo Panes hianti canent. Vertice turigero iuxta Dea magna Cybelle Fundet ad Idaeos cymbala raucha choros. Anthol. lib. IV, de Herc. & Baccho: Ἀμφοῖν δὲ στῆλαι συντέρμονες· εἴκελα δ' ὄπλα Νεβρὸς, λειοντῆ, κύμβαλα δὲ, πλαταγῇ. Sudorumque pares metae, paria arma: leonis Exuviae, hinnuleus, cymbala cum strepitu. Eleganter ad rem Tertullian. de Pallio: At quin alius & sericatus & crepidam aeratus incessit, & ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid subinniret, cymbalo incessit. TOLL.

ead. l. 8. Ἀγτισοφιστὴς) Exprobrator. Lactant. lib. V, cap. 6: Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obsequii iudicatur, abiecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi scelus viderentur, si aliter viverent. Vid. Tacit. XVI, 22. Et Lactant. lib. V, cap. 9, p. 482. Isocr. p. 10. TOLL.

ead. l. 10. Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ) Malim ita vertere: Ita & apud Alexandrum haec omnium maxime valebat calumnia, si quis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephaestionem deserebatur. TOLL.

ead. l. 13. Ἐβουλήθη προσδεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ) Praecessit Melanchthon in vertendo, ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit. Et sequitur promte Bene-

dictus, verba haec ipsa sic exprimens; quod miror ab aliis, qui hunc dialogum & versionem eius tam accurate exegetur, pro bono acceptum, cum nulla prorsus in Graecis fiat mentio illius funeris. Quin etiam *μεγαλοπρῦα* non patitur, ut de impensa pecuniaria intelligatur, Graecis ad eam exprimendam alia voce utentibus. Immo nec consideratio magnificentiae funeris potest hic locum habere. Maiora desiderantur, quae habebis, si recte veritas mecum *ad reliquam rerum suarum magnitudinem addi voluit*, ut & Deum crearet eum, qui erat mortuus. Inter alia ingentia acta sua referri voluit, ipsum ex mortuo fecisse Deum. GRON.

ead. l. 14. Καὶ δὲν χειροτονῆσαι) Pluribus haec Arrianus, Curtius, Plutarchus in vita Alex. M. TOLL.

Pag. 47. l. 1. Καὶ ὁ μέγιστος ὄρκος) De Caligula Suetonius refert, eum inter cetera amoris erga Drusillam documenta nunquam deinceps nisi *per numen Drusillae* deierasse. Idem in morte Iulii Caesaris narrat, controversias quasdam a plebe *interposito per Caesarem iureiurando* distractas; & Claudium Imper. *iusiurandum* sibi neque sanctius, neque crebrius instituisse, quam *per Augustum*; quin & violata periurio numina ista gravius vindicata, quam si quis per ipsum Iovis numen, aut maiorum gentium Deos peieraret. Sic ut vere dixerit Tertullianus in Apologetico: *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Caesaris, peieratur.* TOLL.

ead. l. 6. Ὀνειράτα) Id enim inter divinitatis signa. Unde & aegrotantes, & futura praenoscere cupientes, in Deum, Aesculapii praecipue, & Serapidis, nec non Apollinis, sese templa conferebant, per somnium illorum voluntatem, responsive expiscaturi. TOLL.

ead. l. 7. Ἐπιφανείας) Illustravit hanc vocem, locumque Luciani, Ez. Spanhemius in V Dissertatione de re Nummaria: quod opus a me iuventuti nunquam non erit commendatissimum. TOLL.

ead. l. 8. Μαντείας) Et oracula ad auctoritatem novo Deo conciliandam efficta. Aemulatus est in Antinoe Hadrianus, quem non secus ipse, ac Hephaestionem Alexander, dilexerat. Spartianus in eius vita: *Et Graeci quidem volente Hadriano eum consecraverunt, oracula per eum dari asserentes, quae Hadrianus ipse composuisse iactatur.* TOLL.

ead. l. 9. Παῖδες) Servius in VII Aeneid. *Revera Virbius est numen coniunctum Dianae, ut matri Deum Attis, Minervae E-richthonius, Veneri Adonis.* Id est *παῖδες*. *Παῖδες* etiam

σύνθρονοι dicti, teste Hesychio, quamquam viri docti τοὺς παρεδρους τοῖς συνθρόνοις inferiores existimant, & ordine, & dignatione. Quin & Gallus sese apud Nostrum in dialogo sui nominis παρέδρον Ἑρμοῦ iactat. TOLL. Aelianus de Demade, V, 12: ἐψήφισατο θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον τρισκαίδεκατον, id est, παρέδρον τῶν δώδεκα θεῶν. Συνθρόνους etiam vocabant. Salmasius. Unicuique Deorum suos tribuebant παρέδρους. Matri Deūm Idaeos Dactylos, Aesculapio Τυγίειαν, Ἰασὼ & Τελεσφόρον. Et sic aliis alios affeßores. SOLAN. Πάρεδρον hic esse praesentem auxilio, & tanquam *assidentem* mortalibus aegris Deum vel Heroem, recte monuit vir doctus Ger. d'Arnaud de Diis παρέδροις cap. 27, cuius observatis adiciendum, quod Salmas. docuit Exerc. Plin. p. 248, b, B. ex Iuliano M. & Eusebio, iungi etiam solere παρέδρους & ὀνειροπομποὺς δαίμονας. Ἐπιφάνειαν etiam de somniis dici, ibidem monet vir summus. Verum de hac quidem omnia iam laudatus Tollo Spanh. diff. VII, divini operis p. 425 seq. GESN.

ibid. Ἀλεξιάκῳ) Quod Herculi, quem aemulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptrato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus Pausanias in Articis, pag. 6. TOLL.

ead. l. 10. Ἐπίστανε) Juvenal. Sat. IV: — Quid apertius? Et tamen illi Surgebant cristae. Nihil est, quod credere de se Non possit, cum laudatur Dis aequa potestas. TOLL.

ead. l. 14. Τὸν κοινὸν ἀπάντων θεὸν) Erant enim & peculiares vel populis, vel familiis, seu gentibus Di. Aufon. in Caesaribus: Aeneadam generis qui sextus & ultimus heres, Polluit, & clausit Iulia sacra Nero. Inprimis heroës in Deūm numerum relati; ut populo Romano Quirinus. Ceterum, qui plura Deorum nomina desiderat, uni tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV Apologerici Tertulliani, & lib. IV Augustini de Civitate Dei, cap. 8, & passim; Sermon. VIII Theodoretī ad infideles Graecos &c. TOLL.

in Schol. col. 1. l. 5. λέγεται Λέοντα) Magistri fuit summa dignitas in aula Constantinopolitana, de qua vide Meursium in Lexico Graeco barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Thrax, Isauricus, vel Copronymi filius, quaerent, quibus per otium licebit. Interea hinc liquet, Scholiastam nostrum saltem ante 1229 annos non vixisse, quandoquidem tum regnare coepit Leo Thrax. CLER.

Pag. 48. l. 3. Ταξιαρχῶν) Verte: Ordinum ductor, quique magno apud Alexandrum in honore erat. TOLL.

ead. l. 4. Συγκαθεύχθη λέοντι) Alludit ad historiam Lysimachi, quem Alexander leoni obiecerat. TOLL.

ead. l. 6. Ἐπομοσάμενος) Eodem ferme dolo, quo Iul. Proculus usus, interfecto, seu discerpto a Patribus Romulo, quo desiderium plebis leniret. Adi Liv. l. I, & Florum c. 1. TOLL.

ead. l. 8. Ὅτι δὴ) Legebam initio, ὅτι ἴδῃ. Verum τὸ ὅτι eleganter saepe παρέλκει. TOLL.

ead. l. 13. Καθάπερ γὰρ ἐν πολιτοκίᾳ) Eadem in Halieuticis similitudine usus est Oppianus lib. V:

Ὡς δ' ὅτε δυσμενέων βριαρὸς λόχος ἀντιβίοισι
 Λάθριος ἐμπελάσῃ μεσάτην ἐπὶ νύκτα δοκεύσας,
 Εὐδοντας δὲ κίχνησε φυλακτῆρας πρὸ πυλάων
 Ἄρεος εὐμενέοντος, ἐνιπλήξας δ' ἐδάμασσε·
 Ἐνθεν ἔπειτ' ἀκρὴν τε πόλιν, καὶ τύρσιν ἐπ' αὐτὴν
 Θαρσαλέοι σπένδουσι, πυρὸς βέλος, ἄστεος ἄτην,
 Δαλὸν ἐυδμήτων μεγάρων αἰστήρα φέροντες·
 Ὡς τότε &c.

*Ac veluti insidiae media sub nocte propinquant
 Hostibus occulto, & curis somnisque solutas
 Excubias arcis nocturnae sub Marte quieto,
 Caedunt; & sternunt custodum corpora passim:
 Hinc propere vadunt summa ad vestigia muri,
 Audacesque locant flammās in arce micantes,
 Urbis casurae signum, torremque ferentes,
 Qui sit robustus iam prensae malleus arcis:
 Sic tunc &c.*

Ut & Apuleius ex parte lib. V Metam. Tunc nocte iam portis patentibus nudatum sororis animum facinorosa mulieres, ommissis testae machinae latibulis, districtis gladiis fraudium simplicis puellae paventes cogitationes invadunt. TOLL.

ead. l. 15. Ἄλλ' ἐν ᾗ) Non satis placere mihi fateor hoc ἐν ᾗ. Possis quidem intelligere χώραν sed usum formulae huius desidero: ac malim legi ἄλλ' ἐνθα, vel, quod magis probo, ᾗ ἂν vel εἰς πῃ, quod forte omnium proxime ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτόν τι μέρος κ. τ. λ. & sic interpretatus sum. GESN.

Pag. 49. l. 3. Ὅτι ἂν ἀσθενὲς) Themistius Orat. III: Καὶ ὅπου ἂν αἰσθῆται αὐτὴν εὐπραγοῦσαν, ἡρέμα εἰσοικισαμένη κατὰ σμικρὸν ὑπορύττει καὶ ἐλέγχει τὸν ἀφρακτόν τε καὶ ἀσθενῆ. Quae ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, & scrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est. TOLL.

ead. l. 4. Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανὰς) *Eique suas machinas admovent. TOLL.*

ead. l. 11. Προσιπάρησις) *Non est obsecratio, uti reddidit interpres: sed est assiduitas in calumniando; aut, si ita mavis, in assentando simul & calumniando, qua quasi obtunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare. TOLL.*

ead. l. 13. Συγγενὴς) Πρόδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius, emissariam simulationis. *TOLL.*

ead. l. 16. Διατριβὰς) *Et hic secutus sum ed. I. quod enim in aliis erat διαβολὰς, ferri nequaquam potest, cum statim sequatur καὶ τὰντα θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. SOLAN.*

Pag. 50. l. 5. Τὸ φιλόκαινον) *Plin. lib. XII Nat. Hist. cap. 1: Est natura hominum novitatis avida. Plin. Iunior lib. VIII, Epist. XVIII: aures hominum novitate laetantur. Hinc Homerus: Τὴν γὰρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥπερ ἀκούοντες νεωτάτη ἀμφιπέληται. TOLL.*

ead. l. 6. Τὸ ἀφίκορον) *Propert. lib. II, Eleg. 33: Elevat assiduos copia longa viros. Monetque Isocrates ad evitandam illam satietatem, τὰς ἐντεῦξεις μὴ πυκνὰς ποιεῖν τοῖς αὐτοῖς, ne saepius eosdem alloquamur, in Orat. ad Demonicum. Eximium hac de re praeceptum est apud Ciceronem de amicitia cap. 19. Non enim, inquit, amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates. Veterrima quaeque, ut ea vina, quae vetustatem ferunt, esse debent suavissima: verumque illud est, quod dicitur, multos modios salis simul edendos esse, ut amicitiae munus expletum sit, novitates autem, si spem afferunt, ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illae quidem repudiandae: vetustas tamen suo loco conservanda est. TOLL.*

ead. l. 8. Λαθρῶν καὶ πρὸς τὰς λεγομένας) *Locus depravatus. GUYET. Λαθρῶν καὶ πρὸς τὸ οὗς λεγόμενα καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκ.)* Ita locum hunc fere conclamatum refinxī faustis, ni vehementer divinatio me fallit, avibus. Vide, quid in omnibus nostris libris antea fuerit: οὐ γ. ὁ. ὁ. ἡδόμεθα πάντες λαθρῶν, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. Nullo prorsus senty. Quid ad id viri docti? quid TOLLius? Conatus est quidem emendare, eo usque laudem meritis est; sed friget eius emendatio. Nostra scribentis mentem ipsam iam liquido praestat. Nec ullus iam scrupulus, pauculis tantum literis mutatis, superest. Quod iam Lucianus dicit, nemo est, qui non a se dictum, aut scriptum hoc in loco credat aut velit, quod certae emendationis signum est. Haec autem cum scriberet Lucianus, ob oculos

hunc Demosthenis l. habuisse videtur, π. στεφ. circa initium p. ed. Wolf. 473: φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει τῶν μὲν λοιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δ' αὐτοῦς ἀχθεσθαι. Tacit. Hist. I, 1: *Obtestatio & livor pronis auribus accipiuntur.* SOLAN. Καὶ πρὸς τὰς λεγομένας) Hunc locum esse corruptum, ipsa insignis varietas indicat. Ald. 2. sic, ἡδόμεθα πάντες, λαβρῆδὰ καὶ πρὸς τὰς λαβρῆδὰ λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκοάς. Hanc lectionem exhibet etiam Io. Caselius, qui separatim hunc libellum dedit Helmstadii 1594, 4. Vertit autem anno proximo sic: *Nescio enim, qui fiat, ut omnes clandestinis sermonibus capiamur, & avidè arripiamus, quaecunque suspicionum plena ab aliis insusurrantur.* Melanchthon transtulerat: *Nescio enim, qui sit, ut omnes amore sui immodico admiratio furtim rapiat, & suspicionibus illeceat.* Benedictus: *Nescio quo pacto gaudemus omnes clanculum, cum plenas suspicionem delationes accipimus.* Scilicet certi quid negat contextum Graecae orationis. Varietas illa orta, nisi fallor, ex quo τὸ οὗς vel τ' οὗς adeo obscure scriptum, transiit in τὰς. Nempe dedisse puto, vel ita, vel non multo aliter, Lucianum, Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαβρῆδὰ καὶ πρὸς τ' οὗς λεγόμενα, καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκούοντες. GESN. Vix mihi tempero, quin Solani emendationem in contextum recipiam; ac miror, cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit, idem occurrere supra cap. 2, καὶ παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον. Cumque Gesnero eadem emendatio in mentem venerit, iste consensus magnum veritatis indicium. Proinde igitur habeat lector, ac si πρὸς τὸ οὗς λεγόμενα καὶ μεστὰ edi curassem, quamquam corruptam lectionem propter nonnullos retinui, quia in tribus verbis aliquid mutandum erat; quod me tamen non moraretur: nam cum τὸ οὗς vel τοὺς semel transisset in τὰς, quid mirum, sequentes librariorum etiam genus adiectivorum ad id accommodando corrupisse? REITZ.

ibid. Μεστὰς ὑπ.) Gnome Gr. Ὑπόνοια δεινὸν ἐστὶν ἀνθρώποις κακόν. *Suspicio grave est hominibus malum.* Vide, quae ad cap. 3. P. Syrus: *Ad tristem partem strenua est suspicio.* TOLL.

ead. l. 9. Ὑπονοίας) Recte igitur Seneca in irae devitatione monet, tollendam ex animo suspicionem & coniecturam, fallacissima irritamenta; lib. de Ira, cap. 24. Idem lib. III, cap. 30: *Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aspis exsurgit: urfos leonesque mappa proritat. Omnia, quae natura fera ac rabida sunt, consternantur ad vana. Idem inquietis & stolidis ingeniis*

evenit; rerum suspitione feriuntur. Aufonius in Epist. ad Patullinum: *Nec quae compositis male suadae & credula causis Concinnat verisimilis suspicio culpas.* Ita enim illic legendum: non male suadae credula causis, uti partim Graev. vidit, partim nos emendandum iudicamus. *Compositae causae sunt fictae calumniae.* Sic Phaedr. f. 1: *Qui fictis causis innocentes opprimunt.* Hic autem lubens legam: ἡδ. πάντες πρὸς τὰς λαβρῆς δὲ λεγόμενας, καὶ μ. ὑπ. διαβολὰς. TOLL.

Pag. 51. l. 1. τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοῦντος) Egregie Cicero Verrina II, cap. 15: *Eum, qui palam est adversarius, facile cavendo vitare possis: hoc vero occultum, intestinum, ac domesticum malum non modo non existit, verum etiam opprimit, antequam perspicere atque explorare potueris. Facete Hispani, Del aqua mansa me garde Dios, que de la brava me guardaré.* Id est, *A flumine leni ac placido me Deus tutum praestet: A torrente facile me ipse tutabor.* TOLL.

ead. l. 8. Ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν) Seneca de Ira lib. II, cap. 29: *Quid est iniquius, quam secreto credere, palam irasci?* TOLL.

ead. l. 9. Προσιέμενος) In omnibus libris nostris hic legebatur antea προαισθόμενος, quo quid absurdius dici potest? Immo vero προσιέμενος, ut cap. 15 & 25. SOLAN. Προαισθόμενος) Si praesentit, praecipit. Cur adiicitur τέλος; Suspicor, scripsisse Lucianum προσιέμενος, admittens, vel si quod verbum eiusdem potestatis propius ad literas verbi προαισθόμενος accedit. GESN. Et hic Solani emendationem recipiendam duco; verum quia & aliud verbum effingi potest, quod satisfaciat, vitiosam lectionem exhibeo, donec Codd. subsidio veniant. REITZ.

ead. l. 11. Τοῖς χεῖλεσιν ἄκροισι) Hoc est, non ex animo. Sic summis labiis hospitem invitare, dixit Hieronymus. Noster autem, ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφεῖν, in Apologia; & in Dialog. Meretr. ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους τοὺς ὄρκους ἔχειν. Plura Erasmi in Adagiis. TOLL.

ead. l. 13. Ὡς ὁ ποιητής φησι) Homer. Ὀδυσσ. ε. Ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύον. Bona praedicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes. Et Ὀδυσσ. ε, in adult. Martis & Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων. Est & ap. Hesiod. δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων, dolum mente occultans. Hesych. βυσσοδομεύει, ἐνθυμείται, μηχανάται, ἀποκεκρυμμένως βουλευέται, καὶ ἐκ βάθους. Noster in Philopatri-de cap. 1: μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλεόφρονι εὐοικίως. TOLL.

ibid. Βυσσοδομεύει τὴν ὀργὴν) Namque, ut in Medea Seneca, Ira, quae tegitur, nocet: Professæ perdunt odia vindictæ locum. TOLL. Βυσσοδομεύει) Utitur hoc verbo Hesiodus, ἀ. 3, δόλον φρεσὶ —ων. Utitur etiam Homer. Od. Δ, 676, & alibi. Sed apud neutrum tota occurrit phrasîs. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀδικώτερον) Caecilius apud A. Gellium lib. XV, cap. 9: Nam ii sunt inimici pessimi, fronte hilari, Corde tristi: quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, scias. TOLL.

ibid. Ἐνδακόντα τὸ χεῖλος) More indignantium. Vide Erasmus in Adag. Mordere labium. TOLL.

ead. l. 16. Ἐτέρα μὲν κεύθοντα) Achillis verba sunt apud Homerum Iliad. I: Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς αἰδάο πύλησιν, Ὅσῳ ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζῃ. Ille mihi invisus, non secus ac inferni portæ, Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur. Hinc Phocylides: Μῖνδ' ἕτερον κεύθῃς κραδίη νόον, ἄλλ' ἀγορεύων, Neque aliam occultes in corde sententiam, alia proloquens. Et tamen, ut P. Syrus ait, Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat. TOLL. Iliad. I, 312. SOLAN.

Pag. 52. l. 1. Καὶ ὑποκινούμενον) Non cepit hæc interpret. Repone igitur: & hilari mimicoque vultu tristia & tragica consilia versat. Lege autem cum Graevio, ὑποκρινόμενον. Mox lego, κακῶν γέμουσαν. Val. Flaccus: Fingit placidis fera pectora diis. TOLL. Salmurienfis interpolator: plenam affectibus tragoediam in se commovet. Quanto rectius & elegantius Philippus Melanchthon: agitque laeta & comica facie tragoediam meram, & nihil non triste patientem. Sed tamen περιπαθὴς non est triste patiens, sed potius cum de homine loquuntur, est graviter commotus, & affectus. Περιπαθὴς δὲ τοῖς ὁμοῖς apud Athenaeum lib. I Dipnosoph. est qui obsoniis valde movetur & delectatur, obsoniorum valde avidus. Περιπαθὴς τραγωδία est Tragoedia acerba in eum, de quo agitur. Ὑποκρίσθαι τραγωδίαν, Graecis est insolens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio & mora, ut olim conieceram, & nunc in Mf. meam coniecturam veram esse deprehendi, ὑποκρινόμενον τραγωδίαν, tragoediam agendam. Ὑποκρίσθαι est proprium histrionum fabulam agentium in scena, unde ὑποκριτὴς est histrio. In Pseudologista cap. 19: κακείνα μέμνηται ὡς τὸ εἰκός, ἀπὸς τὸ δεύτερον ἐνεαγνέου, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξιῶν εἶναι. Salmurienfis: Ea etiam meminerunt, ut est consentaneum, quae in theatro iuvenis agebas, cum saltatoribus respondebas, atque una chori dux esse cupiebas. Ultima verba non recte vertuntur. Ὑποκρίσθαι non est

respondere, sed est hoc loco *secundas agere seu facere*. Sic interpretandum, cum *histrionibus secundas faceres*, & gregis dux esse cuperes. Plautus *Afin. II, 1*: *Iam nunc secundas mihi facis*. Proprie autem grex de *histrionibus*. Petron. *Grex agit in scena mimum, pater ille vocatur, Filius hic, nomen divitis ille tenet*. *GREX ROMANUS* in antiqua inscriptione de pantomimis. ὄρχησται autem dicebantur pantomimi, ut cantores *histriones*. Nondum tamen locus est ab omni mendo purgatus. Quid enim γέμουσα plena *Tragoedia*? Cuius rei erat plena? Excidit vocula. Credo *Lucianum* scripsisse γέμουσαν μίσους, plenam odii. Et sic totum locum vertendum, *agentem sub persona laeta & comica Tragoediam valde asperam & plenam odii. Aspera Tragoedia*; ut apud *Sueton. in Augusto*, *asperrimae literae*: sed *sub persona*, ut apud *Mimum Syrum*, *Heredis stetus sub persona risus est*. Clarissimus vir *Iacob. Tollius* coniecit, legendum esse κακῶν γέμουσαν, quod non improbo. *GRAEV. ὑποκρινόμενον*) *MI. GR. & V. 2*. In reliquis prave ὑποκρινόμενον. *SOLAN. ὑποκρινόμενον — προσώπω*) Favet *Graevio* etiam *Caseliana lectio ὑποκρινόμενον*. Ac de sententia nulum est dubium. Illud non ausim negare, ὑποκινεῖσθαι forte ipsum quoque aptum huic rei verbum, cui tanquam rariori substituerit aliquis alterum solemne. *Κινεῖσθαι* certe ad saltantes referri, nemo, puto, dubitat. Sic *Aristophan. Nef. 296*, Μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμήνος αἰοδαῖς, loqui videtur de modulato ingressu & saltatione, id est choro, nubium. Iam ὑποκινεῖσθαι ἡλαρῶ προσώπω τραγωδίας videtur idem significare, quod κινεῖσθαι ὑπὸ προσώπῳ τραγωδίας, motus tragicos edere sub persona ridente. *Τραγωδίας γέμουσαν* simpliciter verti plenam, quod probabilis videtur *Gronoviana interpretatio*, licet quibus argumentis atque exemplis usus est vir doctissimus, de illis non idem per omnia existimem. *GESN. ὑποκρινόμενον* recepi, quia verissime respondet καμικῶ προσώπῳ, nam *Comediorum propria hypocrisis*, cuius mentio etiam hoc *Dial. frequens*. *Gesner. vulgatum ὑποκινόμενον* verterat, *agere*. Ego *simulare* reposui. *REITZ*. Etiam ut nunc constituta est lectio, verbum *agere* in versione relinquendum puto, ut proprium in hac re, & τῷ ὑποκρίνεσθαι plane respondens. *GESN. in Add. ibid. ἡλαρῶ καὶ καμικῶ*) *Claudianus in 1 Conf. Stiliconis lib. II, v. 34*: *Invisos odisse palam; non virus in alto Condere; non laetam speciem praetendere fraudi: Sed certum mentique partem componere vultum*. *TOLL.*

ead. l. 2. Περιπαθῆ τινα καὶ γέμουσαν τραγωδίαν) Cum simpliciter & pari vocum ordine reddidisset Melanchthon, *agitque laeta & comica facie tragoediam meram & nihil non triste patientem*; Benedictus illud nudum γέμουσαν gravatus, *plenam affectibus tragoediam dedit*, abolito modo, quo per copulativam se extendit Lucianus. Id exemplum video placere aliis, qui putant supplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμουσαν. Quod omnino nequeo probare, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam cum dicit Lucianus καὶ γέμουσαν τραγωδίαν, simul tacite intelligit plenam eorum casuum, qui solent esse proprii tragoediarum. Quod ipsum solent saepe omittere. Sic paulo ante dixit μεστὰς ὑπονοίας, non addito, quibus rebus essent repletae. Sic in Symposio, οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαινον, καὶ ἐλοιδороῦντο καὶ ὑπερῖεπιμπλαντο καὶ ἐκεκράγισαν. Utrique nec hic speciatim quidquam addit. Quin etiam Polybius libro I de proelio ad Aegates dicit, nunc πρὸς Ἀννανα ποιήσεται τὸν ἀγῶνα καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις καὶ προσέτι γέμοντα τὰ σκάφη, nunc αἱ μὲν γὰρ νῆες γέμουσαι δυσχρήστως διέκειντο πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud Graecos in aliis verbis. GRON.

ibid. Πένθους) Sic Ven. utraque; in reliquis omnibus omis- sum, tam Mss. quam impressis. Sed genuina omnino scriptura, ut Συγγρ. c. 31. Epicurus apud Diog. Laërt. p. 301 B. ὁ δίκαιος ἀταρακτότατος· ὁ δὲ ἀδίκος πλείστους ταραχῆς γέμων. Bentleius reposuit, & pro γέμουσαν, στένουσαν, aut tale quid, reponit. SOLAN.

ibid. Γέμουσαν) Lege στένουσαν. GUYET.

ead. l. 3. Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν) Verte: Hoc autem tum illis maxime evenit, cum hic, qui calumniam struit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus, eodem modo facit. TOLL.

ibid. Ἐπειδὴν πάλαι φίλος) Palladas lib. I Anthol. c. 42:

Οὐχ οὕτω βλάπτει μισεῖν ὁ λέγων ἀναφανδόν,

ὥσπερ ὁ τὴν καθαρὰν ψευδόμενος φιλίαν.

Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρέπομεσθα.

Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν οὐ προφυλασσόμεθα.

Ἐχθρὸν ἐγὼ κεῖνον κρίνω βαρύν, ὅς ποτε λάθῃ

τὴν ἀπὸ τῆς φίλης πίστιν ἔχων ἀδικεῖ.

Non ita nocet, qui odium suum prae se fert,

Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.

Nam inimicum praescientes evitamus.

At ab eo, qui se amicum proficitur, nobis non cavemus.

Illum ego gravem iudico inimicum, qui clanculum

Per amicitiae fidem iniuriam facit. TOLL.

ead. l. 5. Ποιῶται ὁμοίως) Interpretatus sum, quasi legere-
tur ὁμοίως, quod placuit etiam Caselio. GESN.

ibid. Τότε γὰρ οὔτε φωνήν) Seneca de Ira l. I, c. 7: *Commota enim semel & concussa mens ei servit, a quo impellitur. TOLL.*

ead. l. 10. Αὐτὸς τις ἐνόχος) Sic apud Senecam in Hippo-
lyto v. 720: *Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam Vene-
rem arguamus. scelere vincendum est scelus. Turfissimum est inferre,
cum timeas, gradum. Ita & Antoninus Caracalla, cum Getam
fratrem obruncasset, per totam regiam currens, clamabat
μέγαν κίνδυνον ἐκπεφευγέναι, μόλις τε σωθῆναι, magnum se
effugisse periculum, vixque evasisse incolumem, parricidio imma-
nem superaddens calumniam, ut est apud Herodian. lib. IV,
cap. 4. Sic Iugurtha, cum Hiempsaem interfici curasset, &
Atherbalem bello invasisset, scelere velabat scelus, menti-
tus, Hiempsaem ob saevitiam suam ab Numidis interfectum:
Atherbalem ultro bellum inferentem, postquam superatus sit, que-
ri, quod iniuriam facere nequisset; teste Sallustio cap. 15 belli
Iugurth. TOLL.*

in Schol. col. 1. l. 6. Οὐ κακῶς) Novum Scholium est; sed
ad eadem verba relatum. SOLAN. Καλῶς legend. probe mo-
net Wetstenius. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν) Themistius
Oratione III: φύονται δὲ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπες,
μᾶλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρὰ τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλώπε-
κας ὅπισθεν ἐφελκόμενα· οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπεκας, ἀλλὰ
δράκοντας ἰοῦ χαλεποῦ καὶ ἀτόπου μεστοὺς ὑπέρποντας, καὶ
κρυπτομένους εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας παραπετάσμασιν;
οὓς ἀπελαύνειν χρεὼν καὶ ἀποσοβεῖν πορρωτάτῳ. *Exiunt au-
tem etiam inter homines vulpeculae quaedam, sive homunciones
potius exigui & illiberales, pone vulpes secum attrahentes: alii
vero non vulpes, sed serpentes difficilis & horribilis veneni plenos,
arrepentes, & benevolentiae & humanitatis involucris obiectos, qui
longissime abigendi & expellendi sunt. Ita apud Synesium Ty-
phonis uxor ad uxorem praefecti peregrinae militiae venti-
tans, & per calumniam Osiridi necem struens, eorum sese
fingit misereri, quibus cum liberis & uxoribus certa im-
mineret ab Osiride perniciēs: καὶ ἅμα ἐδάκρυσεν ἂν ὑπογε-
νειάζουσα τὰ παιδάκια, εὐνοίαν οἰκτῶ προσποιουμένη, simul-
que eius complexa tenellos liberos lacrimari coepit, benevolentiam
hac commiseratione assimilans. TOLL.*

ead. l. 2. Ἐπὶ τῶ ἐκείνων συμφέροντι) Cicero lib. I de Offic. cap. 13: *Totius autem iniustitiae nulla capitalior est, quam eorum, qui tum, cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni esse videantur.* Origines lib. VI contra Celsum: Τότε μάλιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ χύσει τῆς κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτε ὑποκρίνεται τὸ κρεῖττον. *Tum maxime nequitia ad cumulum & culmen improbitatis pervenisse notatur, cum speciem sibi virtutis induit.* P. Syrus: *Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus.* TOLL.

ead. l. 6. Οὐδ' ἔτι) In omnibus antea οὐδέ τι, corrupte. Statim etiam ex Mf. Ox. ordinem vulgatum impressorum mutavimus, in quibus prave legebatur *τολμῶσι προσβλέπειν.* SOLAN.

ead. l. 11. Τεθναίνς) Homer. Il. Z, 164. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐθελε) Corrige ἔθελεν. GUYET. Necessario, id eoque vel sine auctoritate alia parui. REITZ. Ἐθελεν apud Homerum legitur, melius, quam ut in libris nostris est, ἔθελε. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρ.) Nota Hippodamiae & Myrtili fabula; notissima Faustae & Crispi Caesaris; minus celebris illa Damasippes & Hebri apud Plutarchum de flumin. Est & aliud novercae privignum in amore immorigerum ad patrem deferentis exemplum apud Heliodorum in Aethiopicis, ut & apud Apuleium lib. X Milefiacor. Plura exempla Muretus congeffit cap. 12, lib. I Var. Lect. TOLL.

ead. l. 16. Ἐπιτίμιον) Conf. Μισθ. cap. 4. Ὁρχ. cap. 4. Et Τοξ. cap. 10 f. SOLAN.

ead. l. 17. Μάχλου) Thomas Magister μάχλης in suo Codice videtur legisse. Sic iterum usurpat Noster Ὀν. cap. 4. SOLAN. Pro vulgato facit, quod & supra, Afīn. cap. 4, habuimus μάγος γὰρ ἐστὶ δεινὴ καὶ μάχλος quare & hic nihil mutaverim. REITZ.

Pag. 54. l. 3. Οὐδ' ἐν ἀνύσειον εἰργασμένον) Unde ipsa Phaedra apud Senecam:

— Falsa memoravi; & nefas,
Quod ipsa demens pectore insano hauseram,
Mentita finxi. Vana punisti, pater:
Juvenisque castus crimine incestuae iacet,
Pudicus, infons. TOLL.

ead. l. 8. Ἄλλ' ὅμως κἀκεῖνος) Unde hoc Lucianus accepit, nescio. Plutarchus certe, in Aristidis vita, negat ab eo Themistoclem vel dicto, vel facto laesum. TOLL.

ead. l. 9. Ἡς φασιν ἐκεῖνος πολιτικῆς φιλοτιμίας) Ἡς φασιν ἐκεῖνος εἶχε πολιτικῆς φιλοτιμίας. MARCIL. Vertendum fuerat: eiusdem, cuius ille, ut ferunt, popularis gloriae cupidus: vel eadem, qua ille, ut aiunt, ambitione populari flagrans. TOLL. Post inventum φησιν, quod iam ad ἐκεῖνος referendum, commate, quod ante & post φασιν in plerisque erat, sublato, nihil opus est Marciliana τοῦ εἶχε inversione. Aldina & H. uno tenore ἥς φασιν ἐκεῖνος π. φ. ὅ, quo facilius medicinam admittunt. REITZ.

ibid. Ἡς φασιν ἐκεῖνος &c.) An sic leg. videtur: ὧς φασιν, ὑπὸ πολ. φιλ. κεκνισμένος. Vel sic: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic Electr. 1, ἡλέκτριον πέρι. GUYET. (Sed dein vidit, vulgatam sanam esse, addens: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic infra: τὴν δὲ νῦν ἡρέμα διολισθαίνουσιν τῶν καμάτων. Plura adderem, si spatium daretur. REITZ.) Φησιν ἐκεῖνος) Legebatur antea φασιν, ἐκεῖνος in impr. & Mf. Ox. sed verba haec, cum Luciani non sint, sed scriptoris Anonymi, ita rescribendum fuit. De horum autem inimicitia Polyæn. Strat. I, p. 45. SOLAN.

ead. l. 11. ὧς πρὸς τοὺς ἄλλους) Ad alios comparatus. TOLL.

ead. l. 12. Χολᾶν εἶχε) An χολὴν εἶχε; GUYET.

ead. l. 13. Εἶγε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος) In dubium etiam vocat Strabo VIII, pag. 368 D. quia de eo filet Homerus: cui obiectioni quid respondeatur, apud Philostratum, docebit te Casaubonus in nota; nempe factum id ab Homero, ut honori Ulyssis, cuius fraude perierat Palamedes, consuleretur. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ συνωτότατος) Qui tamen ἔσκε ψεύδεται πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὅμοια, noverat mendacia multa dicere veris similia, ut ait poeta. Fecit autem has infidias Palamedi, adiuvante Diomede. Diſtys Cretenſis lib. II: Per idem tempus Diomedes & Ulyſſes conſilium de interficiendo Palamede ineunt, more ingenii humani, quod imbecillum adverſum dolores animi, & invidiae plenum, antequam a meliore haud facile patitur. Apuleius lib. X Miles. Vel cum falſis inſimulationibus eruditione doctrinaque praepollens Palamedes proditiſionis damnatur. TOLL. Ulyſſes. Hiſtoriam hanc tangit etiam Polyæn. in Prooem. L. I. SOLAN.

Pag. 55. l. 1. Ὁμαίμον) Quomodo confanguinei Palamedes & Ulyſſes, alii doceant: ego ignoro. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον) In eandem expeditionem profecto; vel, eiusdem expeditionis ac periculorum ſocio. TOLL.

ead. l. 2. Ἐμφυτον — ἢ ἀμαρτία) Ita ex Polyb. τὴν ἐμφυτον

ἀδικίαν, ut ex Alciphr. τὴν ἔμφυτον ἀμαρτίαν, affert I. Elsn. ad Ep. Divi Iacobi I, 21, ubi τὸν ἔμφυτον λόγον pluribus illustrat, non omisso etiam hoc Luciani testimonio. REITZ.

ead. l. 4. Ἀδίκως) Neglexit vertere interpres: immerito, iniuria. TOLL.

ead. l. 5. Ὡς ἀσεβῆ) Quod per hircum, canem, gallum, quercum iuraret. Sed nota satis haec sunt, nec indigent explanatore. At, sicubi poenitentia locum habuit, sicubi sera licet in irae locum successit, in huius sanctissimi viri damnatione se totam ostendit. Non enim haec tantum rescissa est, sed & illius damnati sunt ab Atheniensibus accusatores, ipsiusque imago aurea in templo collocata. Vide, quae Plutarchus in libello de odio & invidia, nec non Tertullianus in Apologetico. TOLL.

ibid. Ἐπιβουλον) Hoc vult, accusatum esse corruptae ab eo iuventutis. SOLAN.

ead. l. 9. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν) Legendum puto χρῆν, quod etiam dedit Caselius, & interpretes. GESN. Adscripserat vir doct. χρῆν legendum; (forf. pro ἐχρῆν) Guyetus vero χρῆ appositum legendum, non male. Ego tamen nihil mutem: nam alterum horum infinitivorum pendere queat a praemisso τις λέγοι. Ni malis χρῆ καὶ ποιεῖν. Vid. Nav. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Ἀμφισβητούντα) Corruptum hunc locum censeo. Mihi certe, quid velit, non liquet. SOLAN.

ibid. Ὅμηρος — περὶ Σειρήνων) Odyss. M. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποφράττειν τὰ ὄτα) Themistius Orat. III: Ἀποτειχιστέον οὖν αὐτὴν, καὶ ἀποκρουστέον τῇ ἀπιστίᾳ, ἰσχυρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς οἰκοδομησάμενους τὸ φυλακτήριον ὥστε πόρρωθεν αὐτῆς ἀφαστάναι τὰς ἐπιβουλάς. καὶ μάλιστα μὲν ἀποκλείειν προσιούσαν, καὶ ἀπαθεῖσθαι εἰ δ' οὖν σε λάθῃ παρεισδύσα, μήτοι κατακρύπτειν εἰσδεξάμενον, μηδὲ ἐντὸς ἔχειν ἐργαζόμενον, (lego, ἐπιλυγαζόμενον) ἀλλ' εἰς φανερόν προάγειν, καὶ διελέγχειν ὅφει γὰρ ἰλιγγιώσαν εὐθέως, καὶ λυγισμένην, καὶ βατταρίζουσαν, καὶ οὐκ ἔχουσαν, ὅ, τι χρήσεται. καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνειεν ἅπαξ, οὐ μὴποτε ἐνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποπειράσειεν, οὐδ' ἂν προσέλθοι πλησίον ὅσοι δ' αὐτῇ τῶν ἀνοήτων ἡσθησάν τι προσιούσῃ, καὶ τὸ θυρίον εὐμένως ἀνέπτασαν, οὗτοι δὲ ἥκιστα ἀπολαύουσι τῆς φιλοανθρωπίας. ἐξίστανται γὰρ ὑπ' αὐτῆς, καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μεμνημένων &c. Obscrvendus igitur illi est, atque incredulitate prohibendus auditus, valida in auribus nostris arce constructa, ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in ipso accessu

reicienda ac propulsanda sit, tamen si forte clam in interiora penetrauerit, cave illam exceptam oculus, aut intra aedes tuas admittere procures, sed in apertum illico profer, ac redargue. Videbis enim illam subita vertigine correptam, ac tergiversantem, & verbis haesitantem, ac prorsus attonitam. Quod si semel perpeffa fuerit, in posterum molesta esse desinet, sed ne tentabit quidem, nec propius accedet. Quicumque vero accedente illa stolidi atque inepti homines gaudent, benigneque suas illi fores aperiunt, fructum humanitatis suae minime ferunt. De potestate enim ab ea deliuntur, ut nihil ab furiosis dissideant &c. P. Syrus in mimis: Difficilem oportet aurem habere ad crimina. Nilus Episc. in Admonitionibus: Ἀσφαλίζου τὴν ἀκοήν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλη κακίας εἰσέρχεται, muni auditum & oculos; per ipsa enim omnia tela malitiae ingrediuntur. TOLL.

ead. l. 15. Τὰ μὲν ἄξια προσέσθαι) Photius Epist. 1, sectione λη'. ἔχει τὰ ὅσα τοῖς μὲν ἀδικουμένοις ἠνεωγμένα, πρὸς δὲ τὰς τῶν ἀδικούντων ἐπαγωγὰς καὶ πιθανολογίας ἀποκεκλεισμένα. Aures praebe patulas iniuria affectis; clausas contra ad afficientium iniuria lenocinia, & probabiles inductiones. TOLL.

Pag. 56. l. 1. Παραβάλλεσθαι) Leg. περιβάλλεσθαι, i. e. amplecti, colligere. Πλούτον περιβάλλεσθαι, Polybius. GUYET.

ead. l. 2. Καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωροῦ καθιστάναι &c.) Simillima legas apud Ilocratem ad Demonic. pag. 34: ἀποπον τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανεράν ἔχοντα περιπατεῖν ubi leg. περιπάττειν, Attice, pro περιπάσσειν. Haec cl. Bel. de Ball.

ead. l. 5. Αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ) Interpres, rem ipsam apud te. Malim: rem ipsam per se expendas. TOLL.

ibid. Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν) Phaedrus fab. XI, lib. III:

Quod si damnanda perscrutatus crimina

Paterfamilias esset; si mendacium

Subtiliter limasset a radicibus;

Non evertisset scelere funesto domum.

Ergo exploranda veritas multum prius;

Quam stulta prave iudicet sententia.

Et mox:

Nil spernat auris, nec tamen credat statim.

Quandoquidem & illi peccant, quos minime putes,

Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.

Hoc admonere simplices etiam potest,

Opinione alterius ne quid ponderent.

Ambitio namque dissidens mortalium

Aut gratiae subscribit, aut odio suo.

Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus senior Philippum regem Maced. monet, μηδεν τῶν λεγομένων ὁξέως μηδ' ἀκρίτως μηδέποτε πιστεύειν. ὅταν δὲ κατὰ τινὸς τῶν φίλων καὶ συμμάχων προσπέσῃ τις αὐτῷ λόγος, τὸν ἀκριβέστερον ἐλεγχὼν ποιεῖσθαι, πρὶν ἢ δέξασθαι τὴν διαβολήν. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τὸ τοιοῦτο, καὶ πρὸς πᾶν συμφέρον. *Ne quidquam temere, aut inconsiderate eorum, quae audiverit, credat: tum vero quoties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fuerit, diligentissime ut omnia prius inquirat, quam accusationi fidem habeat. Nam & regium hoc esse, & ad omnia conducibile.* Polybius lib. IV. Iustinus Martyr Paraener. 1 ad Graecos: Ἡ γὰρ τῶν χρημάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, καὶ τὰ δόξαντα καλῶς ἔχειν πολλάκις ἀλλοιότερα δείκνυσιν, ἀκριβεστέραν πείρα τᾶλινθὲς βασανίσασα, accurata namque rerum inquisitio etiam ea, quae antea bene se habere videbantur, saepe aliter affecta esse ostendit, accuratiore experimento veritate indagata, explorataque. TOLL.

ead. l. 11. Τὸν φθόνον) An λόγον; i. e. dicendi facultatem. GUYET.

ead. l. 14. Κεκινήμενον) Forte κεκινήμενον εἶναι. Sic interpretis legisse viderur. GUYET.

Pag. 57. l. 1. Ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν) Haec omissa sunt ab interprete. Id est, ut in initio diximus. TOLL.

ead. l. 4. Ὡς ἂν πεφωτισμένων) Menti namque, (ut ait Cicero lib. II Acad. Qu. c. 10) nihil est veritatis luce dulcius. TOLL.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. l. 1. ΨΕΥΔΟΛ. &c.) Scriptus in Polyeuſtum Sophistam. L. Suidas in ἡνίοχος, & in Πολύευκτος. MARCIL. Quod titulo adiicit liber Vossianus verba κατὰ Τιμάρχου, non est temere. Respicit enim illa c. 27, Ἀθηναῖοι γράμματος ἐνδὸς προσδήκη τιμήσαντές σε Ἀτίμαρχον ὠνόμαζον, ubi vid. not. Sed quod Marcilius Polyeuſtum esse, qui hic lace-ratur, pronuntiat, in eo fefellit eum attentio. Polyeuſtum aliquem suae aetatis hominem, (καθ' ἡμᾶς) ἀποφράδα, Luciani forte exemplo, ibi Suidas appellat. Neque video, quid impediāt, quo minus intelligatur ille Polyeuſtus, qui Constantinopolitanus Patriarcha fuit ab A. C. 956 ad 970. Accuratiſſime sane cum aetate Suidae a Kuſtero constituta conve-

nit. Interim Marcilius in errorem etiam, parvum illum quidem, & ingentibus meritis redemptum, induxit Fabricium B. Gr. Vol. IX p. 773; qui etiam p. 709, eadem forte ratione impulsus, negat credibile esse, Polyuctum Suidae esse Constantinopolitanum illum Patriarcham. GESN.

ead. l. 2. KATA TIM.) Haec verba in solis *Venetis* exstant, nisi quod Scholia etiam agnoscunt; v. cap. 27. Marcilius de alio cogitavit, in quem haec tam acerba quadrarent. SOLAN. KATA TIM.) Noli omittere, licet in omnibus fere absit, suspicioque sit, editorem Iuntinae id adiecisse ex c. 27, ubi ipse significat, in quem haec direxerit; quod etiam animadverterrat La Croze, notae Marcilianae adscribens: Immo in Timarchum, ut ipse infra p. 446 ed. Graev. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποφράδα) Apophradis vocabulum in usu esse probat. Heniochus enim Comicus fabulam conscripsit, cui titulus est ἀποφράς, i. e. dies inauspicatus. Olim vocabantur inauspicati, quibus publica non licebat agere. Ἀνθρώπος ἀποφράς καὶ βλέπων ἀπιστίαν. COGN.

ead. l. 5. Ἐπ' αὐτῷ) Glossema videtur. GUYET. Sententia manifesta. Sed aliine etiam ita, pro ἔπ' αὐτῷ ὅτι εἶπον; GESN.

ead. l. 6. τῶν γὰρ τρόπων) Lege τὸν γὰρ τρόπον. GUYET. Τὸν γὰρ τρόπον recte W. Fl. & B. 2. In reliquis prave legebatur τῶν γὰρ τρόπων. SOLAN. Aut legendum videtur τὸν τρόπον σου, αὐτῶν τῶν τρόπων (ἐνεκα) σε κ. τ. λ. Certe accusativus, ad εἰκάσας qui referatur, requiritur. GESN.

ead. l. 8. βούλεται εἶναι) De hac phrasi cum Belgicismo conveniente, frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. agens pag. 447, Nostrum allegat in Prometh. c. 2, dicentem, καὶ εἴγε σοὶ τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς. Sed vid. ibi notam Hemst. ac rursus fratrem eundem in Θέλω, p. 484, plura afferentem; addo tantum Herodot. Eut. p. m. 105, τόδε ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν. REITZ.

ead. l. 10. Τέττιγα) Proverb. BOURD.

Pag. 59. l. 3. Περιπετεῖς) Iambl. N°. 184, νοσοκομήσων τε αὐτὸν περιπετὴ γενόμενον τῷ ἰστορουμένῳ τῆς φθειριάσεως πάθει & iterum n. 252. Vid. Suid. Πολυεύκτης ἡνίοχος & Τιμαρχος, & Athen. SOLAN.

ibid. Χολῇ) Ita W. Mf. Hipponactis χολοὶ ἱαμβοὶ ab antiquis memorantur; unde subierat fortasse hic a Luciano nominatos; at nunc Luciani acumine res indigna videtur. In omnibus impressis prave ante hoc scriptum est σχολῇ. SOLAN.

ead. l. 8. Γεγνώτερον) Conf. supra Gall. c. 1. REITZ.

ead. l. 11. Ταῦτά σοι) Απ ταῦτά; GUYET. Bene, & quia tam levis est mutatio, sic edi curavi. REITZ.

ead. l. 13. Πόθεν;) Forsan πόθεν γὰρ quaesivit Solan. Nec adeo immerito. Vid. de hac formula Bergl. ad Alciph. I, Ep. 23, p. 92. Et Hemsterh. Tim. § 2 & 8. Nihil hic tamen adde-rem: nam & sic infra c. 29, πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγα-λότολμος; REITZ.

ibid. Πολλοῦ γε καὶ δέω) Huius phraseos exempla complu-ria affert I. Taylor in nota 2 ad Lysiae Orat. advers. delatio-nem, pag. 405, & recte quidem exponit, eam significare, *longe absum*; veluti contra, ὀλίγου δὲ δέω λέγειν, *parum abest, quin dicam*. Verum frustra mihi videtur haerere in verbis Lysiae, quibus is orationem orditur, dicens: Πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν, ὁ βουλῇ, τῷ κατηγορῶ. Quae verba certe ibi significare debent, *plurimas gratias debeo accusatori*; (quod scilicet diu optatam occasionem praebuerit, meae vitae rationes exponendi) ut bene vidit ipse: quando autem addit, *sed profecto πολλοῦ δέω & δεῖν tam est huic sententiae adversum, quam quod maxime, vide-tur non attendisse eodem redire, si negative ad Graeca red-dideris, non satis possum gratias habere adversario*; quo facto, nihil contrarii video. Nam qui profitetur, se multum abesse, non necessario dicit, se alienum esse ab illa re agenda, vel se nolle facere, verum, se *imparem, sive, non sufficientem* decla-rat: adeoque cum se nunquam sufficientes gratias habere posse adversario declarat, eo ipso fatetur, se maximas ei de-bere. REITZ.

ead. l. 16. Σιμωνίδην) A Ceïo hic diversus. SOLAN.

ibid. Ἰππώνακτα) Hic in pictorem quendam tam atrociter scripserat, ut suspensio vitam finiverit. SOLAN.

Pag. 60. l. 2. Ὀροδοκίδην) Horat. Epod. VI: *Qualis Ly-cambae spretus infido gener, Aut acer hostis Bupalò*. Ubi quod de Bupalò habet, ad Hipponactem pertinet, cuius in eum iam-bos nominat Tzetzes, non ad hunc. Vid. etiam Orig. c. Cels. 74 f. (ubi in margine perperam legitur Λυκάμβαντα, laudato etiam Luciano.) H. Steph. Lyr. 144 C. & Marm. Ox. 209. In W. scribitur Ὀροδοκίδην. In Fl. Ὀροκίδην. SOLAN.

ead. l. 3. Τοὺς ἐκείνων ἰάμβους) Iamborum illorum causam, i. e. qui malitia sua iambos illorum provocarunt. Τὸ ὑποκει-μενον, obiectum. GUYET.

ead. l. 5. Σκυθῶν) Ridicule: lege σκυτέων. Vult enim dicere Lucianus, Pseudologista ignorare etiam ea, quae vel vilissi-mi opifices sciant; quod clare patet ex cap. seq. KUSTER.

ead. l. 7. Τὰ ἐν ποσὶν) Eadem phrasis supra in Quom. Hist. cap. 2. Et Nigr. c. 7. Item apud Long. Paft. I, p. 14, & II, pag. 64. REITZ.

ead. l. 8. Οἰκοθεν) Populares ergo erant. Vid. not. ad cap. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκείνοις) Rebus turpibus. GUYET.

ead. l. 14. Οὐ μᾶλλον ἢ κάρθαρος) Impurum animal, & turpitudinis, quam inimico obicit Lucianus, symbolum. Arist. Hist. anim. V, 19: Οἱ κάρθαροι ἦν κυλίουσι κόπρον, ἐν ταύτῃ φωλεύουσί τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτουσι σκόληκας, ἐξ ὧν γίνονται κάρθαροι. Disertius etiam Aelian. Hist. Anim. X, 15: Ὁ κάρθαρος ἀθλη ζῶν ἐστι. σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαῖραν, ἣν κυλίει. ὁκτῶ δὲ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν τοῦτο δράσας, καὶ θάλλας αὐτὴν, εἴτα μέντοι τῇ ἐπὶ ταύταις, προάγει τὸν νεοττόν. Quo loco recte utuntur viri docti ad interpretandum illud Ausonii Epigr. 70, 7, *Perversae Veneris &c.* per μετεμψύχωσι

Non taurus, non mulus erit, non hippocamelus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus erit. GESN.

Pag. 61. l. 2. Οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς) Οὕτως ἀσφαλῆς, deleta negatione. MARCIL. Ἀσαφῆς omnino legendum videtur. Supra pluribus locis idem error sublatus. GUYET. Ἀσαφῆς) Menagii emendationem in textum recepi. Ms. tamen cum impressi. omnibus ἀσφαλῆς. SOLAN. Ἀσφαλῆς) Ἀσαφῆς memini iubere legere Guyetum, dum ad Iov. Trag. c. 28, ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων similiter in ἀσαφῶς mutaret. Solan. quoque ἀσαφῆς praefert, me hic non refragante, sed sine auctoritate nihil mutante. REITZ.

ead. l. 3. Τὴν λεοντῆν) Conf. supra Ἀναβ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 5. Κυμαῖος) I. e. ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος. Vid. Erasmi. in proverb. Sero sapiunt Cumanī. GUYET. Vid. Ἀναβ. cap. 32, & Δραπ. cap. 13. In Aesopi, quae hodie circumferuntur, fabulis, Cumarum nulla mentio. Vid. Delect. fab. 123 & 157. SOLAN.

ead. l. 8. Πρὸς ἐμοῦ) Quos nunc exstantes libellos innuat, primo quidem ambigebam. Nunc ad Rhetorem suum respicere video. Sophistes enim hic audit cap. 5 & 8. Celebris Sophista cap. 9. Rhetor & Sophista c. 19. SOLAN. Ms. Reg. 2954. πρὸ ἐμοῦ, quam lectionem in interpretando secutus est cl. Bel. de Ball.

ead. l. 10. Ἀριφράδην) Impurus hic, teste Aristophane in Equit. & Lesbiorum morbo, quem adinvenisse videtur, infamis. V. p. 359. SOLAN.

ead. l. 11. Μίσθωνα) Vid. not. ad Ovid. Trist. II, 417, & Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN.

ibid. Βάσταν) De hoc nihil invenio. Vide, an non potius legendum sit Βάσσον, de quo ad Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN. Βάσταν ignotum ait Solan. Sed vid. Hesych. Βάστας ὁ Χῖος, quod monuit Wesseling. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀριστοφάνης) Conf. Aristoph. Equit. v. 1278, unde haec sumpta; & reliqua omnia emendanda a versu Aristoph. l. d. 1281 — 1287. REITZ.

Pag. 62. l. 1. Προλόγων εἰς ὃν Ἐλεγχος) Sine dubio est, hic non indicari Comoediae nomen, non laudari versus ipsius Menandri, recte (quantum ad causam, demta verborum asperitate) eo nomine reprehensum Io. Clericum a Philel. Lips. ad Menandri reliqu. hoc tit. Porro Elenchi, h. e. *convictionis*, personam iam adhibuit Noster in fine Piscatoris c. 48. GESN.

ibid. Ἐλεγχος) Μενάνδρου πρόλογος. GUYET. Hinc in nūpera fragmentorum Menandreorum editione p. 58, fragmentum hoc concinnatum est: Ἐλεγχος γὰρ θεὸς τῇ παρρησίᾳ, τῇ τ' Ἀληθείᾳ φίλος· totique fabulae, si Diis placet, nomen ἘΛΕΓΧΟΣ inditum. Parum feliciter utrumque, ut ab illius editionis censore Anonymo iam observatum est pag. 26; sed ante Clericum, Menagius, ut in not. edit. Amstel. videre est, senarium esse pronuntiarat, φίλος Ἀληθείᾳ καὶ παρρησίᾳ θεός. SOLAN.

ead. l. 2. Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρρ. θεός) Senarius. GUYET.

ead. l. 10. Ἀνίπτοις ποσὶ) Habuimus supra Dem. cap. 4. Et Rhet. Praec. c. 14. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκποδὼν) Cf. sup. pro Imag. c. postremo. REITZ.

Pag. 63. l. 2. Αἰτιάσασθαι σε) Sic libri omnes impressi & Ms. M. ideo autem reperit, ne de se intelligatur dictum. SOLAN. Obscuriusculum facit locum actio comica. Nemo te, Elenche, accusabit veritatis & libertatis causa, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, & turpitudinis convincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: non laudabis me, Elenche, h. e. non admiscebo ego quidquam meae laudis. Ut res ipsa lectori festinanti fieret manifestior, ipsam Elenchi propopoeian Prologi instar argumentum & occasionem dramaticis, ut ille apud Menandrum, narrantis, alio genere typorum curamus in Latina interpretatione exprimi. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς αὐτοὺς) Scil. τοὺς ἀκούοντας. GUYET.

ead. l. 7. Λόγον τινα — ἐπιδειξόμενος τοῖς παινηγ.) Mos ea

aetate frequens, cuius originem apud Nostrum in Herodot. habes, c. 1. Philostratus passim meminit in vitis Sophistarum & Apoll. vita. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν Αἰσώπου κολοῖον) Confer Ἀπολ. μισθ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐωλα) I. e. vetera, meditata. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 25, μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν. Et Schol. ib. ἔωλους ἄρτους exponentem χθεσινούς. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις) Sicut ille apud Plinium Ep. II, 3, 1, *Isaeus*, qui & ipse poscebat controversias plures, electionem auditoribus permittebat. Poscebat, inquam, non ponebat; quam sententiam nostram contra illustrem Cuperum nuper ibi defensam, mirifice confirmat hic locus, de quo in mentem tum nobis non veniebat. Nempe poscebant Sophistae plures controversias aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum; & inter illas deinde optionem quoque auditoribus permittebant. Quidam forte bona fide. Hic noster quidem fraude usus, quae hic describitur. GESN.

ead. l. 4. Καὶ συνέπεισε τὸ δέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον) Cum nihil haberet τῶν, quo referretur, omnino censebam scribendum τὸν, λόγον nimirum, quod perspicuum est. Sed non dissimulanda est scriptura Florentinae editionis, καὶ συνέπεισε τὸ δέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγων. In quibus verbis profecto nihil est, quod non probes; & ἐκείνου potest ἐμφάσεως causa esse additum, quemadmodum notum est, hanc vocem de magnis & admiratione dignis viris sic adhiberi. Sed si locum ipsum, & praecedentia praefertim, inspicias, forte vulgatiorem scripturam, pro τῶν lecto τὸν, praeferas, cum ἐκείνου λόγον sic necessario videatur debuisse dici, quandoquidem spectat singularem quandam de Pythagora historiam, cuius mentio supra fuerat facta. IENS.

ibid. Τὸν) Ed. Fl. τῶν ἐκείνου λόγων. Reliquae τὸν — ἐκείνου λόγον. Si Fl. sequareis, ἐκείνου non Pythagoram, sed stolidum illum oratorem notabit. Sed magis placet W. in quo τὸν — ἐκείνον λόγον. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει) Ita egit hic Sophista, ut actio ipsa fidem sibi derogaret extemporalitatis: quod diversis modis accidere posse constat. V. g. recitabat, ut adolescentuli, cum pensa reddunt: aberat ille aestus, illa sollicitudo, illa vicissim quarundam rerum incuria, extemporalis orationis comites: plena omnia testimoniis, argutiis, sententio-

lis &c. Porro illud *connectere*, quo reddidimus τὸ συνείρειν, debemus Quintilian. X, 3, 20. GESN.

ead. l. 7. Ὅτι μάλιστα) Forsan μεγίστη. GUYET. Non reprehendo. Sed nec vulgatum damnare ausim: nam licet ὅτι sic per pleonasmum amet adiectivis addi, ut ὅτι πλείστος χρυσός Aesop. fab. 128; ὅτι μεγίστη φωνή apud Nostr. c. 6 & 15, ubi nos vide; & Thucyd. VII, c. 69, ὅπως ὅτι μεγίστη ὠφέλεια γένοιτο: tamen & adverbia saepe pro adiectivis poni, non solum in tritissimis illis locutionibus ὁ πάλαι λόγος, ἢ πρὶν ἀστοχία, sed & in aliis, satis iam saepe indicatum. Ὅτι μάλιστα quoque coniungi, notum arbitror, ut supra c. 1, & ap. Thucyd. V, c. 36, ὅτι μάλιστα una voce exaratur. Et ibid. c. 46, ὅτι τάχιστα εὖρημα εἶναι διακινδυνεύσαι. Quae tamen non ita similia fateor, ut nihil regeri possit. REITZ.

ibid. Ἡ ἀναισχυντία οὐσα) Locus mihi, & Kustero suspectus. SOLAN. Nisi aliud quid hic desit, v. g. nomen παράκλητος, συνήγορος, vel tale quiddam; certe excidisse puto ὅτι λέλαβам, s. praepositionem participio praemissam, legendumque παρούσα, atque ita interpretatus sum. GESN. Et si Gesn. non male παρούσα coniecit, & ego quoque vellem in aliquo libro sic invenire, nondum tamen vulgatum muto; quia potest pleonasmus esse, ut supra de Calum. c. 16, ubi τὸ δὲ etiam abundare vidimus. Adde εἶναι abundans ap. Alciph. Ep. I, p. 1, χρηστὴν ἡμῖν ἢ θάλασσα τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρησεν: ubi Bergl. plura similia. Adde etiam Long. Past. I, p. 18, δῶρον εἶναι δίδωσι. Nostrumque infra hoc Dial. c. 25, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα. Omitto, quae satis multa de hoc pleonasmō notata servo. Sufficiant, si addas duo illa, quae Hemst. T. I, Iud. Voc. p. 321, dedit, ubi Noster, ὁ δὲ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη. Sed si haec non esse prorsus similia huic οὐσα dixeris, superius δὲ tamen in Calumn. vel eod. modo abundabat, vel videndum, an τὸ οὐσα, hic non efficax plane sit, pro vera, uti ex Demosth. ἢ οὐσα ἀρχή, verus principatus, & οὐκ οὐσα, falsus, ab Lexicogr. affertur, quodque aliis etiam auctoritatibus firmare possem, si liceret plura commentari. REITZ.

ead. l. 17. Λόγον τόνδε συγγράψ.) Lucianus scilicet. GUYET. Pag. 65. l. 3. Καί πως) Quo πως illud referri debeat, incertum est. SOLAN.

ead. l. 6. Ὁ ποιητὴς οὗτος) I. e. Lucianus, cuius ego sum prologus. GUYET. Hic est ipse Lucianus, ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, ut modo dicebat. Loquitur enim Prologus dra-

matris Elenchus, qui Lucianum *poētam suum* vocat, ut Terentiani v. g. prologi Terentium. GESN.

ead. l. 7. Ἐξεπολέμωσε) Thom. Mag. v. πεπολέμωται, ait: πεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν πραχθεὶς τινι, καὶ πολέμιος γενόμενος. ἐξεπολέμωσε δὲ, ὁ πολέμιόν τινα ἐτέρῳ ποιήσας. πεπολέμωται δὲ ὁ πολεμηθεὶς. REITZ.

ead. l. 9. Ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νομηνίας τρίτη) Romano stilo III Non. Ian. solemnis ille *Votorum* dies; *Vota* etiam f. Bōτα dictus in antiquis monumentis. Quae dici possunt ea de re, occupavit omnia, nec ipsum hunc locum praetermisit, felix diligentia Ezech. Spanhemii ad Iulian. *Orat. I.*, p. 276 seq. Ceterum quod hic ipse dies quoque *ιερομηνία* vocatur, nihil insoliti. Vid. quae in fine Icarom. ea de re annotavimus. GESN.

ibid. Τρίτη) Plutarchus initio vitae Ciceronis pag. 1578 f. ἡμέρᾳ τρίτῃ τῶν νέων Καλανδῶν ἐν ἣ νῦν οἱ ἄρχοντες εὐχονται καὶ θυοῦσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος. V. Schot. Obf. 245. Fab. Mag. Rom. 198. Herodian. I f. anni ineuntis diem primum *ιερομηνίαν* vocat, ubi III Non. accipit Lipsius, quod non probo; vid. Lipsf. excursf. ad Tac. Ann. XVI AB. Ubi virum summa & eruditione, & industria conspicuum miror hunc Luciani locum fugisse, eo magis, quia nulli eorum, quos laudat, scriptorum, huius moris origo prima, a Luciano hic addita, traditur. Vide *Strenarum* orig. SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ τότε γελάσας) Lucianus. GUYET. Ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, is, qui tunc in Olympia risit super supposititio Pythagora. Vulgati ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, sub supposititio isto Pythagora, inquit interpretes, quod quid sibi velit, nemo dixerit. GRAEV.

ibid. Ὑπὸ τῷ) Forte ἐπὶ. Sic autem distinguendum: ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθ. &c. i. e. super Pythagora. GUYET. Recte, ideoque ἐπὶ recepi, & comma post ἐκεῖνος sustuli. REITZ.

Pag. 66. l. 15. Καθ' αὐτοῦ) In omnibus libris nostris κατ' αὐτοῦ. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Συνέγραψεν, ἐμὲ) Legendum videtur συνέγραψεν ὁ ἐμὲ προεισπέμφας ὑμῖν. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ ὅποσα κἄν) Forſan καὶ ὅποσα ἂν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν &c. GUYET.

ead. l. 7. Πατρίδι) Infra c. 19, καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν vocat. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐφῆσα νῦν) Hinc est, quod Ephesi hunc libellum scriptum fuisse colligo; vid. etiam c. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Ἰλιεύς ὃν τραγωδοῦς) Proverb. p. 892. BOURD. Vid. Ἀναβ. c. 38. Polyæn. Strat. III, p. 229, Iliensium meminuit. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰπὲ γάρ μοι πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβίβης) Benedictus, dic mihi per Pandemum, & Genetyllidem, & Cybiben, absurde. Recte vidit Palmerius, πάνδημον esse Veneris epitheton; nimirum est, quæ Lucretio dicitur vulgivaga Venus. Hinc & in Ms. legitur πρὸς τῆς Πανδήμου καὶ Γενετυλλίδων. Sic fane & Aristoph. in Θεσμοφορίαζούσαις. Ὡς ἡδὺ μέλος, ὃ πότνιαι Γενετυλλίδες, καὶ θηλυβριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον, quam suavis cantilena, o venerandæ Genetyllides, & effeminata & lasciva. Sed tamen Γενετυλλίς etiam legitur apud eundem in Nubibus: Ἡ δ' αὖ μύρου, κρόκου καταγλωττισμάτων, Δαπάνης, λαφυγμοῦ, καλλιᾶδος, Γενετυλλίδος, sc. ὅζει. Haec vero unguentum, crocum obscœna basia, Et sumtus, & Crapulam, & Venerem, & Genetyllidem olet. Dicuntur esse Dii siue Deæ præfides generationis. Vide antiqua Scholia. Recte vero Κυβίβην docti viri emendarunt. Non est Venus, sed magna mater, Cybele, quæ & Graecis & Latinis Cybebe dicitur. Nam & in inscriptionibus, & in antiquis membranis, sic appellatur, ut apud Phædrum in Codice Remensi, ut olim mihi ostendit vir dignitate & doctrina præcellens Marquardus Gudius, qui regi Daniae est a consiliis. Is etiam, ubicunque Cybele legatur apud poëtas secunda longa, aut Cybelle corrupte, libris antiquis auctoribus, rescribendum affirmat Cybebe, aut Cubebe; quod verissimum, & in Prudentio iam emendavit Nicolaus Heinsius. Illius autem hic meminuit propter eius amorem erga Attin, & quia lascivissima fertur fuisse, ut ipse Lucianus in dialogis Deorum indicavit. GRAEV.

ead. l. 16. Πανδήμου) Xenophontem audi συμποσ. p. Sr. ed. 522 L. g. — Εἰ μὲν οὖν μία ἐστὶν Ἀφροδίτη, ἢ διτταὶ, Οὐρανία τε καὶ Πάνδημος, οὐκ οἶδα — ὅτι γε μέντοι χωρὶς ἑκατέρω βαίμοι τε εἰσὶ καὶ ναὶ καὶ θυσίαι, τῇ μὲν Πανδήμῳ βαδουργότεραι, τῇ δ' Οὐρανίᾳ ἀγνώτεραι, οἶδα. De cuius templo Athenis vide Athen. XIII, p. 569. Confer & Nostrum Ἐτ. Δ. VII, & Δημοσθ. c. 13. SOLAN.

ibid. πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλ.) Eandem vim habet haec obtestatio, seu adiurationem malis, quam in libello contra Indoctum cap. 3 illa Libanitidis mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλίς parum honesta iam Aristophanis aetate fuisse, cuius loca iam laudata Graevio. Hanc ipsam ob causam ausus sum non Genetricem hic reddere, quod honestum Ro-

mae, ac tantum non severum numen est, sed *Genetriculam*. GESN. Non satis video, cur articulum necessario insertum velit Solan. Nam in his formulis articulus frequentius omitti amat, ut supra Bacch. c. 5, πρὸς Χαρίτων infra c. 16, πρὸς Ἀδώνιδος, quae affeveratio eadem est, atque hic. Dein cap. 26 pr. πρὸς Θεῶν item c. 28, πρὸς Θεῶν εἰπέ μοι, & c. 31 f. πρὸς Διός. Ac Dipl. cap. 9, πρὸς Φιλίου. Et crebro alibi. Verum & addi interdum articulum, quis infitiabitur? nam & paulo supra, Adv. Indoct. c. 3, πρὸς τῆς Διβανίδος. Sed ideo non inferendus, ubi ab libris abest. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδος) In *I.* uti in *Mf. Gr.* Γενετυλλίδων quam scripturam sciolus aliquis invexerit, qui cum Ἐρωτ. cap. 42, Γενετυλλίδας plurali numero legisset, & hic ita legendum esse credidit: sed longe alia ratio est; servandaque omnino vulgata, quamvis Pausanias etiam plurali numero habeat pag. 2, 3. SOLAN.

ibid. Κυβίβης) Corrige Κυβήβης. Hefych. Κυβήβη, ἡ μήτηρ τῶν Θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Depravate apud Hefych. Κυβήκη legitur, pro Κυβήβη. Suid. Eust. GUYET. Conf. infra Τραγοπ. v. 30. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Νὴ Δία) Ἀποσιώπησις hic notanda est. SOLAN.
ead. l. 6. Ἑλληνικοῦ) Ἐθνους, aut simile quid, subauditur. GUYET.

ead. l. 10. Τὸν Ἐρεχθεά) Ita *Mf. Reg.* 2954. Sine articulo edd.

ead. l. 12. Ἀποφράδα) Ad hoc verbum Io. Brod. Misc. P. 2, c. 17, p. m. 498, haec commentatur: Notatus est (ait) a quodam Lucianus, ut ex eius scriptis cognoscimus, quod vocem hanc ἀποφράς, perinde ac barbaram usurpasset: quam vel uno hoc argumento ἑλληνικότητα probare possem, quod eam Plato νόμων ζ in ore habuerit: ὁπόταν ἡμέραι μὴ καθααίτινες, ἀλλ' ἀποφράδες ᾖσι. Plutarch. οὐκ οὖν ἔφη σήμερον ἀγωνισώμεθα προθύμως, ἵνα καὶ ταύτην ἐξ ἀποφράδος καὶ σκυδρωπῆς ἰλαρὰν, καὶ προσφιλῇ Ῥωμαίοις ποιήσωμεν. Dionys. Halic. τὴν δὲ ἡμέραν ἐκείνην, ἐν ᾗ τὸ πάθος ἐγένετο, μέλαιναν τε καὶ ἀποφράδα τίθεται. Id est, atram, inauspicaram & nefastam. Dicitur & ἀποφράς ἄνθρωπος, meo iudicio parum scite. Aul. Gell. L. IV, c. 19: Religiosi dies dicuntur tristi omine infames, impeditique, in quibus & res divinas facere, & rem quampiam novam exordiri temperandum est. Ego, pace Gellii, fastos dies voco, quibus fari licet praetori tria verba solemnia, *Do, dico, addico*: quorum primum ad actiones, quibus rem dari petimus, secundum ad facta vel rei vindicationem, postremum

ad executiones pertinet, sicut & adiudico. His contrarios nefastos recte Latineque nominari pugno. Ovid. *Ille nefastus erit, per quem tria verba silentur.* Horat. *Ille & nefasto te posuit die.* Varro: *vocantur dies nefasti, per quos dies nefas fieri praetorem, Do, dico, addico &c.* (Horatii ille locus est 2 Od. 13, 1. Ovidii 1 Fast. 47.) Sed haec posteriora iam pueri sciunt. Addidi tamen, quia Brodaeus commentator primus Luciani dixit, & illo tempore nondum cuilibet nota erant. REITZ.

Pag. 69. l. 10. Νὴ Δία) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET. Desideratur quidem; sed studio omissum, ἀποσιώπησις enim est. Et in marg. Parisinae additum: *Praecisio.* REITZ.

ead. l. 11. Ἐξαρων) Idem quod ἀφῆλιξ, de quo v. cap. 15. REITZ.

ead. l. 15. Κἂν ἀγνοῆσαι) Κἂν ἀγνοήσαις legendum videtur. GUYET. Non male; sed non plane necessarium, si comma, quod feci, auferatur, ut construatur συγγνώμη τοῦ ἀγνοῆσαι. REITZ.

Pag. 70. l. 3. Τοῦνομα) Post τὸ, τοῦνομα, τελεία στιγμήν ponenda videtur. GUYET.

ibid. Φησεῖ) Ita emendandum fuit, pro φησὶ, quod in omnibus libris nostris est, etiam in M. SOLAN. Φησὶ) Φήσει Solan. edi voluit. Facerem, si auctoritas librorum accederet. Interea cum eo sentio, cum librorum vulgo scribo. REITZ.

ead. l. 5. Οὐ, ὅπως) Cur sequente vocali adspirata, non scriptum est οὐχ; vid. Codd. vet. GUYET. Nihil varietatis reperio. Sed quia periodus clauditur, vel saltem vox quiescit post οὐ, & vel punctum minus potuisset poni, ideo non opus erat οὐχ scribere, quia sic adspiratio sequens non coniungitur cum οὐ. REITZ.

ead. l. 10. Ὡς) In omnibus libris nostris ἕως, quod cum ferri non posset, ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 12. Συνεῖναι) Α σύνειμι, unde συνουσία, non a συνίημι, συνῆκα &c. conversor, conversatio. GUYET.

ead. l. 13. Ἐντρέφαιων) Sic Quom. Hist. c. 15, εἰ ὀλίγον ἐντρέφαις. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μάλιστα) Supra Gall. c. 24, κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα. Vid. de hac phrasi Hemsterh. T. I, p. 170, ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος. REITZ.

Pag. 71. l. 5. Χρυσούς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθῃτι) Proverb. BOURD. Virg. *Et eris mihi magnus Apollo.* SOLAN. Vid. Bergl. ad Alciph. I, Ep. 30 f. Nam habuimus crebro, ut plura addere nolim. REITZ.

ead. l. 6. Ἀφῆλιξ) Alciph. I, Epist. 6, etiam comparativo utitur, scribens: ἄλλ' ὥς ἀφηλικέστερος, καὶ γυναικὶ πάλας συνών. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Κόθορνον) Theramenem ita dictum fuisse, veterum multi prodidere. V. Suid. & supra Ἐρωτ. cap. 50. SOLAN. Pollux VII, 90 seq. inter genera calceorum, ὃ δὲ κόθορνος ἐκάτερος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν. ὅθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορνον ἐκάλουν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν. GESN.

ead. l. 3. Λυπάην) An Δυσάνν; quasi δυσανῆ ἀνεμόν. Placet. GUYET. Quo hic respexerit, ut & in sequenti exemplo, ignoratur. Legimus apud Aelianum de Deotimo Atheniensi, qui χῶνῃ etiam audiebat. V. H. II, 41. SOLAN. Quid rei, aut vocis, aut formae sit λυπάη, nescio an aliquis temere dixerit. Illud satis docet orationis tenor, postulari primo nomen appellativum rei, non hominis; deinde tale nomen, quod ad significandum hominem *turbulentum in concionibus* aptum sit. Dum quis melius quid vel ex libris vel ex ingenio proferat, suspicari licebit, fuisse a Luciani manu λύσσαν. Qui ad luxuriam librariorum circa ductus geminati stigma & casus in αν attendit, ei non improbabilis, puto, hac parte coniectura nostra videbitur, quam respectu ipsius rei commendat similitudo, quae intercedit inter illud furoris genus, quod λύσσαν Graeci vocant, quod nempe levi morsus aut salivae contagio communicatur ac transfunditur; atque inter seditiosos demagogi alicuius aut tribuni furores, quibus implere & quasi inficere velut contagione quadam alios solent. Vid. insignis locus supra Nigrin. c. 38; it. alius in fine Philopseudis, & tertius in Philopatr. c. 22. GESN.

ead. l. 4. Ὁ δὲ Ἑβδομήν, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδομαῖς, καὶ κείνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπαίξει) Interpres: Rursus alius Hebdomam, quod perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet. Hae septimae dies non sunt sabbata, quorum Sueton. in Tib. meminit: Diogenes Grammaticus disputare sabbatis Rhodi solitus, venientem, ut se extra ordinem audiret, non admiserat: ac per servulum suum in septimum diem distulerat, ut existimat vir magnus: sed septimos dies cuiuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit Gellius XV, 2. Illi dies sacri erant Apollini, quia septima luna Thurgalionis natus erat, ut constat ex Hesiodo in ἔργοις καὶ ἡμέραις, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitabant, & pueri ludebant. Septimus quoque dies post recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei impone-

batur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide Harpocratio-
nem in ἐβδομημέσους. Sed haec septima dies huc non perti-
net, sed illa septima mensis. De qua vide viros doctissimos,
Meursium Graecia feriata in ἐβδομή, & Seldenum de iure na-
turae & gentium III, 17. GRAEV. Frustra sunt, qui ex hoc
Luciani loco, aliisve similibus, morem per septimanas nume-
randi elicere conantur. Septimus enim hic dies, mensis septi-
mus est, ut ex Gellio patet L. XV, cap. 2, Apollini facer; (v.
Graev. not. ad Hes. συμ. 770.) non in orbem recurrens se-
ptimus quisque. Quod eo magis monitum oportuit, quia
summo viro H. Grotio fraudi fuisse video. Adde Plut. συμπ.
VIII, 1, 1277, 2. Et 1467 f. Meurs. Gr. fer. in ἐβδομή. Et
Spanh. 657. Et Nostr. Δικ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ δῶς ὅν κἀμοὶ) Δῶς ὅν κἀμοὶ, extrita nega-
tione. MARCIL. Non dederis? &c. interrogative. GUYET. (Be-
ne, & secutus sum; adeoque μὴ iam fervandum. REITZ.) Μὴ
δῶς ὅν κἀμοὶ, πρὸς Ἀδώνιδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον,
ἀπάση κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρᾳ δυσφύῳ καὶ ἀπαισίῳ) Vin-
dicanda est prima huius orationis vocula μὴ, quam exteri iu-
bet Marcilius. Etenim si recte attendatur, adeo ea non exte-
renda est, ut, si abesset, inculcanda necessario foret, ad ful-
ciendum sensum: Disputat Lucianus contra eum, a quo ac-
cusatus fuerat, inepte & barbare locutus esse, qui ipsum ap-
pellasset ἀποφράδα. Post multa tandem dicta, ita pergit: Tu
vero animum adverte, (nisi plane non curae tibi sit, ignorantem esse)
si veteres ante nos in eos, qui tibi similes tum erant, talia multa,
quale est ἀποφράς, iactarunt; (erant enim etiam tum, ut verosimile
est, aliqui abominandis moribus, pessima & sinistra indole; atque
alius quidem dixit quempiam Cothurnum, vitam eius ambiguam
comparans his calceamentis; alius vero dixit alium Lypaën, quod
orator tumultuosus conciones soleret turbare; alius dixit alium Heb-
domen, quod perinde atque pueri septimis diebus, ipse etiam in con-
cionibus luderet & rideret, seriumque populi studium in ludum ver-
teret) nonne itaque, per Adonin, & mihi concesseris, hominem,
omni malitiae assuetum, comparare diei atro ac inauspicato? Ope-
rae fuit, totam hanc periodon ponere, ut ei universae lux ac-
cederet, quam non nimia interpretum diligentia offuscarat.
Duae, quarum notas inserui, parentheses insunt, &, eis con-
sideratis, sensus est planissimus. Liquet quoque, per signum
interrogandi hanc orationem claudendam esse; quod & in
Graecis fieri debet; idque diligenter observatum esse video.
a Florentinis. IENS.

ibid. Πρὸς Ἀδώνιδας) Similis obrestatio iis, quas per Πάνδημον & Generyllida conceptas, itemque per Libaniridæ, iam vidimus hic c. 11. GESN.

ead. l. 9. Τοὺς χολοὺς τῷ δεξιῷ) Intell. ποδί. Plin. XXVIII, 3, f. 7: Despuimus comitiales morbos, hoc est, contagia regerimus. Simili modo & fascinationes repercutimus, & dextrae clauditis occursum. GESN.

ead. l. 10. Χολοὺς τῷ δεξιῷ) Sic libri omnes nostri; haud sane commode. SOLAN.

ibid. τῷ δεξιῷ) An a dextra, vel ad dextram, intellectu conversi, an dexteritate? Ἐπέχω. GUYET.

ead. l. 11. Ἡ εὐνοῦχον ἰδοί) Vid. supra Eun. cap. 6. SOLAN. Adde Brod. Miscel. P. II, p. 509, qui veterum de hac superstitione testimonia, Chrysostomi, Luciani, Appiani, Plutarchi, Senecae, Xenophontis, Iuvenalis, Suetonii, ac Ciceronis, profert. REITZ.

ead. l. 15. Κληδονίσματα) Nihil hic varietatis invenio. At supra Amor. cap. 39 in δυσκληδονίστων fluctuabat scriptura, quam ad hanc accommodavi, quia & constans, & cum Suida aliisque convenit. REITZ.

ead. l. 16. Τοῦ ἁπαντος ἔτους) Subaudi τὸ, διὰ, i. e. διὰ παντός ἔτους. GUYET.

Pag. 73. l. 4. Κύφωνα) Κύφω κυρίως est κυρτός, seu τὸ κυρτόν· a κύφω κυτός, κύφω &c. Κύφω ab Etym. exponitur κύρτωμα. Ponitur pro catasta, seu numella, aut collari aliove instrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Hic μεταφορικῶς de scelerato dicitur & malefico. Sic Latine carcer, crux, scelus, & simil. GUYET. De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inferitur, ut κύπτειν cogatur, qui ita vincetus est, plura Salmas. de Mod. Usur. p. 814 seq. GESN.

ead. l. 13. Ὀλέθρῳ) Barbaro. LA CROZE. Cur Guyetus iam non corrigit ὀλεθρίῳ; ut supra fecit Alex. c. 11, ubi pro ὀλεσθροὶ ἐκεῖνοι Παφλαγόνες malit ὀλεθριοί. An quia ibi pluralis intolerabilior erat, quam hic singularis? At substantivum hic ab Luciano adhibitum, non modo ex praemisso ὀλεθρον, κύφωνα, patet; sed & alibi sic solet, ut de Salt. c. 5, ὀλεσθρῶ τινι ἀνθρώπῳ. Iov. Trag. cap. 43, ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὀλεσθρός. Ac Paraf. cap. 42. Et quis nescit, substantiva eiusmodi efficaciter adhiberi pro adiectivis, ut pestis pro homine pestilente Act. Apost. XXIV, 5: εὐρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτοιοιμόν. Et sexcenta similia. REITZ.

ibid. Συμπεριεσφείρου) Scholium ad hanc vocem habet Constantinus in Lexico pro συμπεριενόστεις αὐτῷ μετὰ φθορᾶς καὶ μιανρᾶς διαγωγῆς. Ego tamen συμπεριεσφείρου legendum cenfeo. SOLAN.

Pag. 74. l. 2. ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος) Proverb. BOURD. Conf. supra T. I, Tim. c. 32, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γεγεννημένον. De homine voluptatibus corrupto & ad nihil amplius apto, de qua proverbiali locutione vid. plura l. c. in nott. Hemsterhusii. REITZ.

ead. l. 3. Μένουνται) Sic necessario scribendum, non μέμνηται, quia non ad ἐκείνα, sed ad πολίταις pertinet, de quibus ἴσασι plur. num. iam dixit. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ) Talia de te, te rhetorem esse & Sophistam scilicet. GUYET.

ead. l. 12. Δύο μὲν ἡλίους) Ex Euripide, Baccho 915; unde & Virg. Aen. IV, 470: *Et solem geminum, & duplices se ostendere Thebas.* Adde Plut. T. II, p. 1083 E. ed. Gr. L. Xyl. SOLAN. Pentheus furens apud Eurip. Bacchis 916 seq. καὶ μὴν ὄραν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, Δισσὰς δὲ Θήβας, κ. τ. λ. quod imitatus Virg. Aeneid. IV, 469; ubi reliquas imitationes dedit La Cerda. Add. Ovid. Artis III, 764, ubi de ebrietate. Furiosos & ebrios hac in re iungit Lactant. de Opif. Dei 9, 1. GESN.

Pag. 75. l. 1. Πατρίδα) Phoenicius ergo hic, uti & Indoeus; de quo ad cap. 19 illius opusculi dictum est. SOLAN.

ibid. Χεῖμα κακὴν) Hesiod. Ἔργ. 638. SOLAN. Alludit ad Hesiodi Ἔργ. 640, qui patrem suum habitasse dicit, ὠϊζυρὴ ἐνὶ κόμῃ, Ἄσκηρ, χεῖμα κακῇ, δέρει ἀργαλήν, οὐδὲ ποτ' ἐσθλῇ. GESN.

ead. l. 2. Καλλίστην καὶ μεγίστην) Ἀντιόχειαν sc. GUYET.

ead. l. 16. Ἀπαγαγὼν) Verbum de industria suppressum videtur propter rei turpitudinem. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 16. Et Iens. ad Tim. § 16. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Ἐς γόνυ συγκαθήμενον) I. e. eis τὰ γόνατα. Infra ἐν γόνασι κείμενον dixit. GUYET.

ead. l. 3. Ἐκέινον δὲ, οἶσθα ὅτι καὶ ποιοῦντα) Legendum & hic ὅ, τι. IENS.

ead. l. 12. Ἐπιμανεστέρα) An forte ἐπιφανεστέρα; nam altera vox est insolens. KUSTER. Ἐπιμανῶς habes ἴστ. β. 25; ἐμμανέστατα autem φιλοφ. c. 14. Quare non est sollicitanda haec scriptura. Certe consentiunt Codices, & aptissima est vox. SOLAN. Cum praecedat γυμνοτέρα ἀκολασία, sequa-

tur τοῦνομα μείζον, & ἀκάλυπτος κεφαλὴ, credible mihi fit, non ἐπιμανεστέρα legendum, sed ἐπιφανεστέρα. Ceterum ἀκάλυπτον κεφαλὴν refero ad notum morem obnubendi in turpitudine & pudore caput. Vid. interpretes Petroniani ad illud cap. 7 operui caput. GESN.

ead. l. 14. Τῆς βοηθός ἂν κατέσθῃ ὁ τελευταῖος) Καὶ βοηθός ἂν κατέσθῃ ὁ τελευτ. Illud autem εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι &c. accipe cum ironia. Unus ille solus, qui contra tibi unguis in ulcere, cuius tu domui. MARCIL.

ead. l. 15. Μισθοδότης) Quaestorne, an tantum, qui mercede nefas hoc emerit? Posterius verum esse existimo; nec, ubi pro quaestore fumatur, reperio. SOLAN.

Pag. 77. l. 8. Καθαρίσιον) Supra Amor. c. 3 & 29. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας) Grand bien te fâsse, GUYET. Conf. supra Philop. c. 27. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν Ἐφέσῳ) Ubi & hoc scriptum oportet; quod superius iam ad cap. 10 annotatum est. SOLAN.

ead. l. 13. Πρῶτά σου ἡδίσταν) Interpres οὐκ ἡδίσταν legisse videtur. An legendum, πῶς οὖν ἂν ἐθαύμαζον &c. GUYET. Non nossent, Benedict. dederat. Nossent, Micillus. Lectio quidem Guyeti adiuuatur signo etiam interrogandi addito. Potest interim & οὐκ ita accipi, quasi, quomodo non mirarentur, si priora nossent? (Et in interrogatione οὐκ interdum additur, sensu eodem manente, ac si omitteretur. Exemplum dedi in libro de Ambiguis) sed vulgata hic tamen rectius exponitur, qui fieri posset, ut non admirarentur, ut apud Herodian. III, 6, 14, πῶς οὐχὶ νῦν, καὶ προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως, — ῥᾶστα κρατήσατε quis dubitet, quin nunc tantarum accessione virium — facile profugaturi sitis? Nec ibi potest abesse negativa, neque in vulgato illo τίς οὐκ ἂν ἀγάσαιο τῆς ἀρετῆς; quare neque hic in Luciano quidquam mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. Περὶ πόδα) Hoc verum esse, vid. ad Asin. c. 20. Etsi & alibi cum παρὰ confunditur in edd. ut ibi indicatum. REITZ.

Pag. 78. l. 4. Τὰ κακὰ ἀπολαύειν) De hoc verbo in bon. & mal. partem valente vid. Hemsterh. ad Nigr. cap. 30. Item ad Tim. c. 2. Ac Solani notam ibi praemissam, vel potius sensui, qui etsi refutatur ab Hemsterhusio, habet tamen exempla quaedam haud inepta. Adde Philop. cap. 40, ubi ἀπέλαυσσε per absurdum recte Gesnerus reddit; cum & ibi in malam partem valeat. REITZ.

ead. l. 17. Βρωμολόγους) Forſan βρωμολόγους. Βρόμος, ſonitus, fragor. GUYET. Tenui hanc in interpretando rationem, ut quae verba ſola compoſitionis inſolentia peccare viderentur, ea ſimilibus, quoad poſſem, Latinis redderem; ultima vero, quae plane barbara ſunt, Graece ſcripta apponerem. Nempe pro σφενδονίζειν *funda emittere*, σφενδικίζειν dixerat homo, quaſi eſſet nomen σφένδιξ, & χειροβλημάσθαι voluit eſſe *manu proiicere*, quod formavit contra omnem analogiam ex βέβλημαι. Ceterum obſervo, verborum, quae hic reprehenduntur, nullum apud Pollucem eſſe, quem alias fugillari a Luciano, falſo id quidem, creditum eſt. Vid. ad Lexiphanem. GESN.

Pag. 79. l. 1. Τροπομάσθητας) Μάσθλης, *lorum, flagrum.* GUYET.

ead. l. 2. Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ) Gloſſema videtur. GUYET. Omittit Fl. & ſane Scholium ſapit. Agnoſcit tamen Codex M. cum impr. omnibus. SOLAN.

ead. l. 3. Χειροβλημάσθαι) Ψηλαφᾶν, χειροτρίβειν. GUYET. *ibid.* Ὁ λόγος Ἑρμῆς) Habuimus non ſemel. Sed videri etiam poteſt l. Elſn. ad Act. Apoſt. XIV, 12. REITZ.

ead. l. 5. Τῶν ἱαλέμων) V. Zenob. IV, 39, & Pantin. ad Apoſtol. adag. X, 39. Menandr. Fr. pag. 84, N°. 3, εἰς τοὺς ἱαλέμους δὲ τοῦτον ἐγγράφε. SOLAN. *Ialemum* frigidum fuiſſe poëtam, facile credimus Heſychio, Euſtath. ad Il. Z, p. 494, 43 *Baſ.* atque adeo proverbio ἱαλέμου ψυχρότερος, quod refertur etiam ab Apoſtolio X, 39. Sed luſtus etiam, Σρήνου, πένθους, notionem illi nomini adiunctam negari non poteſt. Vid. Eurip. Oreſt. 1391, Supplic. 281, Troad. 600; it. Euſtath. ad Il. Σ, pag. 1223, 8, & Apoſtolius l. c. itemque VI, 54. Quare facile condono Io. Clerico, etſi forte verum non vidit, cum ad Menandr. p. 85 putavit ἱαλέμους in fragmento Comici eſſe *frigidos*, i. e. lugendos, quia mortui nimirum. GESN.

ibid. ἱαλέμων) Κακοδαιμόνων, δυſτήνων, ἀθλίων, οὐδενὸς ἀξίων. Heſych. GUYET. In Pariſina ἱαλέμων erat maiuſculo I exaratum, ut nomen proprium, atque ita etiam converſum: *Ialemo* frigidioribus. Alluſione facta ad proverb. *Ialemo* frigidior. Sed cum tranſierit in adiectivum, ſervo ceterarum edd. morem, etſi ab *Ialemo* Calliopes filio, poëta ineptiſſimo, ortum traxiſſe videtur. REITZ.

ead. l. 7. Φιλαινίδος) Τῆς ἑταίρας. GUYET. V. Ἐρωτ. cap. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀδικήματος) Subaudi ἔνεκα. GUYET. Ἀδικήματος ἢ τὸ μετριώτατον ὕβρεως. Si haec vera est lectio, oportet ἀδικήμα etiam speciale, & gravis quidem criminis, nomen fuisse, forte impietatis, ut in illa Socratis accusatione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, κ. τ. λ. cuius respectu ὕβρις possit μετριώτατον videri. Lingua, res sancta ac divina, turpissime profanata &c. Alioquin transpositione levi ita concinnari possit hic locus, ut nihil, quod offendere quemquam possit, relinquatur, ὕβρεως, ἢ τὸ μετριώτατον, ἀδικήματος, δῖοι. Ceterum ὕβριν ad impudicas praesertim & Venereas contumelias pertinere, monuerat Casaub. ad Athen. VI, 19, & pluribus docuit Dan. Heinf. ad Hesiod. pag. 210 seq. ubi etiam ἀδικίαν ead. ratione dictam observat. GESN.

ead. l. 14. Μητίσχοι) Forfan Ἀντίσχοι. Immo vero erat Athenis τὸ Μυτίσχοι tribunal; de quo consule Potterum. Fuit & Metiochus Miltiadis filius, de quo hic locus intelligi non potest. Fl. ed. Μητίσχοι. M. cum reliquis impr. facit. Mihi, quid decernam, non liquet. SOLAN. Ἀντίσχοι. LA CROZE.

Pag. 80. l. 1. εἶναι δεῖν) De εἶναι abundante dictum paulo supra ad c. 6, ad ἀναίσχυντῃ οὔσα. De duplici infinitivo ad Philop. c. 7 & 39. Item Hipp. c. 1 pr. δεῖν ἐπαινεῖν. REITZ.

ead. l. 3. τοιαῦτά με διατίθης) Eandem, quam hic Noster, turpitudinem tangit & Lactantius V, 9, cum de iis loquitur, qui sanctissimam quoque sui corporis partem contra fas omne polluant & profanent. Rursus L. VI, 23: Quid dicam de iis, qui abominandam, non libidinem, sed insaniam potius exercent? Piget dicere: sed quid his fore credamus, quos non piget facere? Et tamen dicendum est, quia fit. De istis loquor, quorum teterrima libido & execrabilis furor, ne capiti quidem parcat. Quibus hoc verbis, aut qua indignatione tantum nefas prosequar? vincit officium linguae sceleris magnitudo. SOLAN. Vid. supra Nigr. c. ult. τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, notamque Hemst. Et Nostrum in locis ibid. ab Solano indicatis, qui frustra δακῶσι ibi tentat, cum & eod. modo duplici accus. iungat Noster Gymn. c. 6, scribens ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, ubi alia quoque similia dedi. REITZ.

ead. l. 6. Διαντλεῖν) An exsequi? GUYET.

ead. l. 9. Μιαινομαι) Excidisse in edd. prius i., errore typogr. facile quidem divinaveris; mirere tamen, qui tam diligenter propagetur error, etiam in iis edd. ubi Latina versio habet contaminor; nam nemo, credo, μαινομαι furo hic vellet legere, quando πατοῦμαι praemittitur: furentes enim se

non ita conculcari finunt. REITZ. Quemadmodum non dubito, *μαίνομαι* esse praeferendum recepto per omnes fere libros *μαίνομαι* ita puto, eo minus suboluisse errorem hominibus, quod etiam *μαίνομαι* non absurdam habet sententiam. Sermo est de ea turpitudine, quae furor merus & summa infania est. Solent insanire homines a magna iniuria. Quidni lingua se dicat insanire, quae infando eiusmodi negotio adhibeatur? GESN.

ead. l. 10. Καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνω-
κας) An haec paria esse possunt illis, quae apponuntur ab Micyllo & Benedicto, ac lingua perinde ut manu uti decrevisti? Certe sic illi penitus omittunt voculam ἀντί: quae quidem sane perincommoda est, nisi bene inspexeris. Legendum enim, καὶ ἀντὶ γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας; Est enim exprobratio per interrogationem excitatior, & quid lingua aequae ut manu uti decrevisti? GRON. Versionem Benedicti castigat Gron. Sed & ipse alium errorem committit, vertens: quid lingua aequae ut manu uti decr. An γλώσσης & χειρὶ igitur iungenda, & ad idem verbum χρῆσθαι referenda? Quin γλώσση saltem etiam tum scribendum fuerat, ubi ἀντὶ mutaveris. At nihil opus erit, modo lectionem Gronovianam reddas: Et quae pars linguae est, qua seu manu uti decreveris? At vereor, ut acutioribus arrideat ista & versio & emendatio. Mihi certe difficultas quaedam restare videtur, quam tollere in re tam turpi non laboro. REITZ. Nihil mutandum in Graecis: nec poenitet conversionis: sed pudet rem amplius declarare. Teneamus modo, illud ὅσα adverbii vicem poni pro καθόσα vel καθώς. GESN.

Pag. 81. l. 5. Πόθεν ἀν) Mallem πόθεν γάρ. GUYET. Propius ad literas accederet, si πόθεν οὖν legas. REITZ.

ead. l. 7. Καταριθμήσειν αὐτῇ) Καταριθμήσειεν αὐτὴ, subaudito ἡ γλώσσα. Sic autem cum superioribus connectitur: πρὸς δεῶν, ἣν λέγει ταῦτα ἡ γλώττα &c. εἴτα καταριθμήσειεν αὐτὴ τὰς πολλὰς προσηγορίας &c. Καταριθμήσειεν omnino legendum videtur pro καταριθμήσειν. GUYET. Καταριθμήσειν) Non apparet, unde hoc infinitum pendeat. Connexa est oratio cum illo τί ἀν ἀποκρίναι; Itaque suspicor καταριθμήσεις vel καταριθμήσεις. GESN. Καταριθμήσειν καιρὸς ἦδη coniiciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 14. Ἐξυρες) Quia deinde barbam promisit; vide & cap. 31. SOLAN.

Pag. 82. l. 3. Ἀτίμαρχον) Nomen ergo TIMARCHUS; mi-

rarique subit, cur mutatum iverint, cum famosus Aeschinis *Timarchus*, qui vitam tandem laqueo finivit, fatis notus esset. Vid. Plut. 1545. SOLAN.

ead. l. 4. Κἀκείνου τι περιττότερον) Athenienses (dicit ad Timarchum) literae unius appositione te honorantes Atimarchum appellarunt; ἔδει γὰρ κακείνου τι περιττότερον προσεῖναι σοι, h. e. nam & illo amplius quid habere debebas. Obscurius interp. nam hoc tibi illo insignius decebat esse. Nihil aliud vult auctor, quam, non satis erat, appellari te Timarchum; sed nomen tuum augeri debebat una litera, ut Ἀτίμαρχος appellareris, q. d. ἀτίμων ἄρχος. VITRING. Ambigua oratio, non satis clarum, quo referatur κακείνου. Nihil mihi videtur magis convenire, quam ut dicamus comparari hic inimicum Luciani cum Timarcho illo, contra quem habita exstat Aeschinis oratio, qua eadem fere illi, quae hic nostro obiiiciuntur, summa praesertim perversae libidinis impunitas. Dicit igitur, in mentem venisse Atheniensibus, cum spurcissimum hunc mortalem viderent, sui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent indicare, hunc illo multum esse pestilentiorum, non Timarchum vocasse, sed aucto aliquantum nomine Atimarchum, ut simul πάντων τῶν ἀτίμων πρώτον dicerent. Utrum autem nomen verum huius hominis fuerit Timarchus, quod indicat Vossiani Codicis inscriptio, an ex hoc ipso loco tracta suspicio eius, qui illum titulum posuit, non facile dixerim: nisi quod melius apparet ratio auctoris nostri, si re vera Timarchus appellatus est, quem lacerat. GESN.

ead. l. 12. Κακείνου) Parodia est ex variis Homeri locis concinnata. Vid. Iliad. N, 605; Δ, 233; & E, 293. SOLAN. Homer. Il. Δ, 233: Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔρχος. Il. E, 293: Αἰχμή δ' ἐξεχύθη παρὰ νεώτερον ἀνθερώνα. Versus sublimitate & magnitudine rerum, de quibus agitur, digni, dum ad rem ita spurcam ac despuendam adhibentur, ψυχρολογία inde oritur, quae nihil aliud est, quam μέγεθος διημαρτημένον, grandia ad speciem verba intempestive rebus adhibita futilibus. Vid. Demetrius de Eloc. § 114. Sed nimirum ψυχρολογία eo ipso esse ratione ipsius Luciani definit, quod committitur a sciente & volente. GESN.

ibid. Παρὰ δὲ) Conf. infra Lapith. c. 44. REITZ.

ead. l. 13. Ἐξελύθη) At in Homer. Il. E, l. d. legas ἐξεχύθη, quod verum esse, Scholiastes Homeri probat, qui id interpretatur ἐξώρμησε, διήλθε. Nam si ἐξελύθη invenisset, non,

credo, exposuisset id eodem verbo. Sed cum in nonnullis Homeri libris ἐξεσύθη legatur, vide an hoc magis placeat; nam & sic alibi solet, ut Il. O, 542, Αἶχμή δ' ἐστέροιο δίσσυστο μαιμώσα. Verum quando nec ἐξελύθη absurdum est, quid prohibet hoc servasse? REITZ. Pro ἐξελύθη facit glossa Hesychii, qui exponit ἐπαύσατο τῆς ὀρμῆς. GESN.

ead. l. 14. Ψυχρολογεῖν) Ἀν αἰσχρολογεῖν; Τὸ ψυχρολογεῖν hic non placet. GUYET.

Pag. 83. l. 9. Λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν) Hesych. in voce σκύλαξ. Σκύλαξ σχῆμα ἀφροδισιακὸν ὡς τὸ τῶν φοινικίζοντων. Gal. ἀλλὰ καὶ τῶν αἰσχρολογῶν μᾶλλον βδελυττόμεθα τοὺς φοινικίζοντας τῶν λεσβιαζόντων. Erasmus in Chiliadib. pro phoenicissare, memoria lapsus, phicidissare, & φοικίδίζειν pro φοινικίζειν scribit. Ortum autem est adagium a spurcissima Phoenicum libidine, quam Graeci merito ἄρρητον μίξιν nominant. Plutarch. in vita Caesaris: ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι τὴν ἄρρητον μίξιν. Haec in Miscell. Crit. P. II, p. 482, BROD. Vid. Cogn. 633, T. III. SOLAN. Quod Cognatum allegat Solanus, spectat ed. Basil. an. 1619, cui notae Cognati & Sambuci annexae: sed cum ex Cognato selectum tantum iniit Par. eamque securus Graev. plurima omittentes, possem haec addere; verum in re tam turpi nolim. REITZ.

Pag. 84. l. 4. Πόθεν) Item γὰρ suppressum, ut supra cap. 2. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπὶ — τρεῖς μοιχοὺς) Nempe in declamatione finxerat, a marito tres uxoris suae moechos deprehensos: maritum poscere non gladium, sed ita magnum tridentem, uti tres uno ictu posset confodere. GESN.

ead. l. 6. Θεόπομπον) V. Δραπ. cap. 32. Tricarantum urbs, cuius meminit Dem. 43 A. SOLAN. Locus obscurus, cui tamen si non plenam lucem afferre, at tenebrarum aliquid discutere forte licebit. Theopompus hic esse videtur nobilis historicus Chius, qui Macedonicis temporibus Philippi, Alexandri, Ptolemaei vixit, & rebus gerendis interfuit. Huius libros historiarum LIII legit Photius Cod. 176; quinque iam tum ait fuisse perditos: multas ibi παρεκβάσεις παντοδαπῆς ἱστορίας idem commemorat. Reliqua Fabric. B. Gr. Vol. IX, p. 434 seq. Add. viri docti ad Longin. 42, 3. Huc praesertim facit, quod Stephanus in Τρικάρανα, quod φρούριον esse ait τῆς Φλιασίας, laudat Θεόπομπον πεντηκστῶ πέμπτῳ. Videtur ergo in illo libro, (quo suae aetatis historiam tractavit,

cum a fine Thucydidis incepisset) commemorasse actionem aliquam suam Theopompus, qua de Tricarano (quasi tu *Tricipitem* dicas, quorsum & *tridens* deinde & *Cerberus* referatur) iudicaverit: hanc porro illius actionem laudasse inimicus Luciani iis verbis, quorum ipsa eum *τρίαινα* modo commemorata admonere potuit: nam *τριγλῶχιν* & *τρίαινα* eiusdem significationis sunt: & ad tridentem illum piscatorium pertinent, quo maiores pisces percutiunt; a quo etiam fictum est illud *ἐκτρίαινωσαι*, h. e. *τρίαινα ἐκπολιορκεῖν*, quod nos, ut id genus alia quaedam, ad verbum ideo reddidimus, ut etiam Graeci sermonis non satis periti, quid reprehendatur, sentire melius possint. GESN.

ead. l. 10. Λύχρον ἄψας) Alludere videtur ad Diogenis historiam. GUYET.

ibid. Ἀδελφόν τινα) An fratrem, id est, amasium? Petronius. GUYET.

ead. l. 14. Θάτερον τῶν πενήτων) Abrupta nimis & ex parte falsa sunt, quae hic Scholiasta habet. Iuvat itaque e Thomas Magistro regulam Atticorum hic ponere. Articulus cum pronomine *έτερος* coalescit hac lege, ut vocalis articuli quaecunque, & prima ε, contrahantur in α· τ vero articuli, ob aspiratam ε transeat in δ. Haec, quories articulus in vocalem exit. Sed ubi in ν vel σ, non fit crasis, verum integre declinatur. Dicitur ergo, *άτερος, άτέρα, θάτερον, θατέρου, τής έτέρας, θατέρω, τόν έτερον, άτεροι, τών έτέρων, κ. τ. λ.* Hinc apparet, quam infeliciter errorem suum Sophista emendaverit. GESN.

Pag. 85. l. 5. Πέταμαι) Τὸ πέταμαι, volo, rectum est & usitatum; sed pro *πετάννυμαι* inusitatum videtur. GUYET.

ibid. Ἐκχύνειν) Τὸ ἐκχύνειν inusitatum fuisse notandum. Ἐκχύνειν usitatum. GUYET.

Pag. 86. l. 2. Οὐ δὴ) Aut οὐδὲ legendum, aut οὐ δὴ, quod in impr. aliquot & M. neglectum est. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ Δισκόρακος) An legendum, ὅποτε τοῦ Τ. τὴν τέχνην εἶδὼς, τὸ Δ. &c. GUYET. Tisiae ars est Sophistice. Fuit enim Tisias inter primos Sophistas, quem Aristot. *περὶ ἐλέγχων σοφιστικῶν* cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere & augeri, quod & factum sit in orationibus politicis, *Τισίας μὲν μετὰ τοὺς πρώτους, Θρασύμαχος δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τούτον, Τισίας quidem post primos, scil. Sophistas,*

Thrasymachus autem post Tisiam, Theodorus autem post hunc. GRAEV. Adde Quintil. II, 17, p. 111, 1; & III, 1, p. 125 f. Isocr. p. 525, & Plut. Alcib. Corax Tisias. Cic. de Or. I, 2, & in Brut. 12. In W. Fl. & B. *δυσκ*—quod minime spernendum, quamvis verum & genuinum putem *δισκ*—, ut alium illum nequitia antecedeat Timarchus. SOLAN. Narrat intelligentibus, & scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile, ac ne tanti quidem, est. Modo hoc meminerint, qui acumen Luciani volunt assequi, primo fraudem commissam, circa Artem, h. e. librum de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi, qui discipulus fuit Coracis: deinde Coracem, *κόρακα*, esse *corvum* Graecis, furax, ut notum, animal; cum itaque *δὲς κόρακα* vocat Lucianus inimicum suum, *bis-furem* appellare: tertio lusum verborum esse in *τισίας* & *ἐξέτισε*. GESN.

ead. l. 10. *Χρυσοῦς τριάκοντα*) Eadem summa in drachmis enuntiata *πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας* aequat. Insignis locus ad confirmandam auri & argenti comparisonem: nempe *aureus* Romanus continebat *drachmas* XXV, quod etiam docet Zonaras apud Gronov. II, 8, p. 109. GESN.

Pag. 87. l. 7. *Μόνα ἐκεῖνα*) Barbam ergo promittebat. Vid. cap. 27. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. *Ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔαν*) Prov. BOURD.

ead. l. 3. *Ὡς τό γε ἔμδν*) Pro κατὰ τὸ ἔμδν μέρος. *De ma part, quant à moi.* GUYET.

ead. l. 4. *τὴν ἁμαξάν ἐπεσπάσω*) Proverb. BOURD.

ead. l. 5. *Ὁ παιπάλημα, καὶ κίναδος*) Irridet stultitiam hominis, qui astutus sibi videretur, nominibus Atticis ab Aristophane repetitis, qui *Ὀρν.* 429 seq. in descriptione magni rhetoris haec ita iungit, *πυκνότετον κίναδος, σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημα ὅλον* qua notione etiam *παιπάλην* dixerat Nεφ. 259. Nempe *παιπάλημα* pollen est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori & usu rerum ortam indicant: quare etiam nomen Latinum, ut Frischlinus in Nubibus, servavi. *Κίναδος* vulpes est. Nempe *κίναδος* legendum, non *κίναδος*, ex ipso vocum Atticarum connubio iam suspicaretur aliquis. Sed insuper τὸ *κίναδος* & casus prodit, & praesertim illud, quod ignotum aequae ac *παιπάλημα* imperito Sophistae nomen dicit: *κίναδος* autem nimis quam notum omnibus: hinc etiam factum, ut librarius illud ignotiori substitueret, cum praesertim *operum* inimici sui nomina ea paulo post appelleret auctor: quae res etiam Scholiasten vide-

tur movisse, ut retineret κίναδος, δι παιπάλημα etiam ad obscenum sensum traheret. Nos non tam sententia huius loci detinuit, quam ea molestia, quod non occurreret Latini, idque abstrusius paulo nomen, quod τῷ κίναδος satis responderet. *Cercops* veniebat in mentem: sed nimis videbatur vel ambiguum vel incertum. Itaque *vulpem* retinui. GESN.

ibid. κίναδος) Forſan κίναδος, i. e. bellua. Hefych. κίναδος, θηρίον, ὄφις. Suid. Κίναδος· πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιούσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ &c. GUYET. Coniecturam Guyeti iuvat Alciph. III, Epist. 28, ubi ancilla heri graveolentis amores detestata ait: ἐγὼ σε, ὦ Γέβελε, στυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ βάρος τοῦ σώματος, καὶ ὥσπερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη, quae Bergler. vertit, *velut aliquam tetram belluam averſans*. Et ap. Aristoph. frequenter inter convicia numeratur κίναδος. Quod etſi & ibi Scholiaſt. eodem modo exponit, quo Suid. tamen pro ἀλώπεκι potiſſimum eidem ponitur. Sed & Lucianum dediffe κίναδος, quia generale hoc veteratorum, & ſcottatorum opprobrium, non abſimile vero eſt: neque ideo aio κίναδος illico proſcribendum eſſe; verum id forſan a recentioribus ſcribis proſectum, qui hoc aptius putarent, quod cum Latino hinc formato *cinaedus* conveniens, melius intelligerent. REITZ.

ead. l. 8. Παιπάλημα) Hefych. Παιπάλημα, ποικίλος ἐν κακίᾳ. GUYET.

ibid. κίναδος) Forſan κίναδος. GUYET.

Pag. 89. l. 1. Εὐριπίδης) Eurip. Bacch. v. 385. SOLAN. Hodie ſic legitur Bacch. 385 ſeq. Ἀχαλίνων στομάτων, Ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέλος δυſτυχία. Et ſic laudatur etiam ſupra Ἀλ. c. 3. GESN.

ibid. Ἀχαλίνων) Gell. I, 15. SOLAN.

IN DE DOMO.

Pag. 90. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ) Προſαλαλιά. MARCIL. Non totam domum eſſe, quae hic laudatur, i. e. aedes plurium conclavium; ſed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomine etiam Latinis retento, *oecus*; tota deſcriptio loquitur. Conf. Gronov. ad Hippiaſiam c. 5. GESN.

ead. l. 6. Νόσῳ ἢν ἐνόηſεν) Ita & Ariſtoph. Av. v. 31,

νόσον νοσοῦμεν. De repetitione huiusmodi verbi cognati conf. supra Alex. c. 32, Gall. c. 5, & alibi. Nam adeo est frequens, ut pluribus non opus sit. REITZ.

Pag. 91. l. 13. Καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι) Responder Gallicum proverb. *Les plus grandes passions sont muettes.* REITZ.

Pag. 92. l. 2. Ἐνδιατρίψαι) Plus est, quam solo visu immorari; sed quasi non posse satiari admirandō atque laudando. Conf. supra Adv. Ind. c. 26, & Alex. c. 33 f. REITZ.

ead. l. 5. Νησιώτῃ μετράνει) Hom. Od. Δ, 71. SOLAN.

Pag. 93. l. 5. Πρὸς αὐτὴν) Lege αὐτήν. GUYET. Id ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 9. Ὁ μοι γοῦν) In omnibus, praeter Florentinam, editionibus sine ullo sensu legas, Ὁ μοι γοῦν δοκεῖ καὶ ξυνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελείᾳ ἢ τοῦ λέγοντος γνώμῃ. At plane, sicut conieceram, in antiquissima illa editione legitur, ἔμοι γ' οὖν δοκεῖ &c. IENS. Ἐμοι) Antea legebatur ὁ μοι in omnibus impr. excepta Fl. & V. 2. In L. etiam recte ἔμοι. SOLAN. Ἐμοὶ legendum videtur. Guyet. Omnino. Ideoque sic iam dedi. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν) Lege πρὸς αὐτὸ κοσμήσασα. Infra: λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων. GUYET. Vellem libri addicerent, & promte reciperem. Sed vel sine iis ita legendum. REITZ.

ead. l. 14. Τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ) Hom. Il. T, 16 & 365. SOLAN. Il. T, 15. Attulerat Thetis arma filio suo. Reliqui fulgorem eorum ferre non possunt. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὧς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδν χόλος, ἐν δὲ οἱ ὄσσε Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥς τε σέλας, ἐξεφάνθεν. GESN.

Pag. 94. l. 3. Πλάτανος εὐφυής) Haec de platano, de Ilisso, de Musis &c. omnia pertinent ad Platonis Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae Lysiae opposita est. GESN.

ead. l. 8. Συμπεριληφόμενας) Lege συνεπιληφom. GUYET.

ead. l. 9. Συνεφόμενας) Impr. plerique συνεσομένas. Ad veram & genuinam Luciani vocem magis accedit scriptura Fl. & V. 2. quam secutus sum. Ab eius enim manu credo fuisse συνοφόμενας. SOLAN. Legendumne συνησομένas; an συνήμι potest etiam esse futurum medium συνέσομαι; illud enim puto certum, ad hanc originem atque intellectum pertinere. GESN. Συνησομένas a συνήμι legendum videtur. Guyet. Recte; nam licet Gesn. & συνεσομένas a συνήμι forte formari posse suspiceret, malim tamen, vitandae ambiguitatis er-

go, consueto more *η* adhibere; maxime cum & sic habeat Pell. Verum quia alii aliud suppeditant, vulgatum exhibeo. REITZ.

ead. l. 14. Βασιλέως) Quam regiam designet, invenire non possum, cum Arfacidarum mox meminerit. SOLAN. *Τὴν βασιλέως — τὴν χρυσήν*) Haec est illa aurea platanus, quam cum vire eius generis Dario, Xerxis patri, donarat Pythius Lydus. Herod. VII, 27. Bithynum pro Lydo facit Plin. XXXIII, 10, f. 47, ubi reliquos, qui huius utriusque muneris mentionem fecere, laudat Harduinus. GESN.

Pag. 95. l. 4. Ἐμελε) Sic *S. & A.* recte. In reliquis ἔμελε. Saepissime in hac voce peccatur. SOLAN.

ibid. Ἀρσακίδαις) De his vide Tacit. An. II, 1, & enarratores. SOLAN. Anachronismus ingens. Neque enim Darius, cui oblata illa platanus, Arfacides. GESN.

ead. l. 9. Ἀλαζονίαν) Forſan ἀλαζονείαν quaesivit Solan. haud immerito. Nam sic scribi amat. At quia scribae ei & saepe promiscue in aliis exarant, nihil mutare sustinui. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ ἀρχὴ) Oriens. GUYET. Quid mirum, quando *ἡμέρας* intelligitur, quod est praemissum? REITZ.

ead. l. 16. Τῶν θυρῶν) *Ἀν θυρίδων*; GUYET.

Pag. 96. l. 8. Περὶ τὰς χρείας) Non damno penitus hanc lectionem: sed magis placeret, si reperiat in libro bono *παρά* praeter usus necessarios, certe decoros. GESN.

ead. l. 11. Εὐφορος) I. e. modicus, levis, non gravitate incommodus annulus. GUYET.

ead. l. 14. Ἡ πορφύρα) *Ἡ πάρυφος πορφύρα* sc. GUYET.

Pag. 97. l. 8. Τὰ ἀναγκαῖα) Subaudi *κατά*. GUYET.

ead. l. 14. Διαλείμματος) Lege *διαλήμματος*. GUYET. Non video quare. REITZ.

Pag. 98. l. 8. Ὑπόφορον) Homer. Od. Δ, 121. Et mox αἰγλήεντα, v. Iliad. A, 532. SOLAN.

Pag. 99. l. 1. Τῶν δρεπομένων) *Δερκομένων*. MARCIL. Legendum videtur *βλεπομένων*, quod inter distantem & excipientem facillime in *δρεπομένων* mutari potuit. Eandem vim habet *δερκομένων* Marcilii; quod probo, si est ex libro: coniecturam non temere receperim; cum *δερκόμενος* vix aliter quam apud poëtas, & significatione activa legere meminerim. GESN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ ταῶς &c.) Pulcherrimam iridem pavonis imaginem descriptam in Dionis Chrysostomi Or. XII *περὶ τῆς πρώτης τοῦ θεοῦ ἐννοίας*, p. 370, T. I ed. Reisk. laudat cl.

Bel. de Ball. qui & conferendum iubet Oppianum de Ven. lib. II, v. 589.

Pag. 100. l. 6. Μεταβαινόντων) Μεταβαλλόντων forsan legendum. GUYET.

ead. l. 15. "Οτε) Mallem ὅστε. SOLAN.

Pag. 101. l. 1. Ἀποσπάσαι) Ἀποσπᾶσθαι legendum videtur. Το ἀποσπάσαι hic locum habere non videtur. GUYET. Errat Guyetus: offenderunt ad id verbum etiam Graev. ac Gron. Vid. Icarom. c. 11, πάνπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπᾶσαι, ubi ἀποσπᾶν pro recedere, abire, recte defenditur ab Ienf. Adde & a nobis ibi indicatam Hemst. notam ad Deor. Dial. XX, aliaque. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ τοίνυν — παρασκευάσαι) Haec infinitia videntur & spuria. GUYET.

ead. l. 9. Ἰύγγος) V. Xen. Ἀπομν. III, pag. 457 ed. Steph. χρῆσθαι μοι τὴν ἰύγγα, ἵνα. Scholiastes Theocriti filiam Ἥχους facit. Alius ibidem Πειθοῦς, ad Id. II. SOLAN. Ἀπὸ ἰύγγος) Mirum, nī ὑπὸ hic legendum. Etsi memini supra dicta ad Tim. T. I, pag. 331 sqq. Et Gymn. c. 20, ubi vidimus, ἀπὸ saepe poni, ubi ὑπὸ locum potius haberet. At quia ideo differentia non tollenda inter has praepositt. & facillima scribarum ac typothetarum in his est aberratio, suspicio non est dissimulanda, & hic ὑπὸ praestare. REITZ.

ead. l. 13. "Ὡς φησι) "Ὡς φησι. MARCIL. Ut ait. Immo, ut ait ipse. GUYET.

Pag. 102. l. 8. Μεταστήσομαι) Migrabo, secedam, ipsi locum dabo secedens. GUYET. Olim notavi ad hunc locum, non satis notam fuisse hanc significationem verbi docto Athenaei interpreti, qui XII, 5, p. 523 B. μεθίστασθαι τοῖς κρείττοσι reddiderit ad praestantiores commigrare, cum deberet, cedere fortioribus. Sed quis finis fuerit, si quis castigare velit optimorum etiam interpretum peccata? quor annotationes in Lucianum scribendae essent? Caveamus nobis eo diligentius, in simili stadio qui decurrimus. GESN.

ead. l. 12. Ψόγον αὐτοῦ) Τοῦ οἴκου scil. GUYET.

ead. l. 13. Ὑπ' ἐκείνου) Τοῦ ῥήτορος προειπόντος. GUYET.

ead. l. 14. Ὑπεναντίως) Ὑπεναντίως legit interpres. GUYET.

Pag. 103. l. 7. Ἐς τὴν Σαρδῶ) Σάρδιον λίθον. Sardam Plinio. Corneolam vulgo. Corneivola Italice. Σαρδῶ, σάρδιος λίθος, σάρδινος, & Sarda, παρὰ τὴν Σαρδῶ νῆσον omnia, ut & Σαρδόνυξ, seu Σαρδόνυξ. GUYET.

ibid. Τὸν Σμάραγδον) Τὸν Σμ. P. H. & I. plene: τ' aliae Ff 2

per compendium, quod facile permutatur cum τήν. Sed τήν plenissime *Fl.* sine compendio. At genus nondum muto, quia & Latinis saepe mascul. est. Vid. Burm. ad Ovid. 2 Met. 24. Inveniri etiam ζμαραγδος, vid. supra T. I, Iud. Voc. cap. 9. Veluti & Burm. ζμαραγdis edidit, vide ibid. ab Hemst. notatum, cui tamen assentior, euphoniā cum Prisciano servandam, neque consonantes hic triplicandas. REITZ.

Pag. 104. l. 9. Ἐμοὶ δοκεῖν — ποιεῖν) Viriose quoque scribitur, ἔμοι δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει. Vel δοκεῖ, vel ποιεῖ legendum omnino: potius ποιεῖ. Domum nimirum, quae ad artem exactissime exstructa sit, largam eloquenti spectatori praebere laudandi materiam, & admirationem suam elegantiori oratione exponendi, dixerat alius quis: at hic, *Ut mihi videatur*, inquit, *contrarium facit istiusmodi domus. Percellit enim & terret, ac mentem conturbat* &c. IENS.

ead. l. 10. Ποιεῖ) Ποιεῖν omnes fere libri nostri, sed ita emendarat iam B. 2. SOLAN.

ibid. Ἐκπλήττει) Subaudi τὸν λέγοντα. GUYET.

ead. l. 16. Ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ) Ulysses. GUYET. Nimis pulchri, nimis divini sunt vers. de Ulyssē Homeri Il. Γ, 217:

Στάσκειν, ὕπαι δὲ ἰδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Σκῆπτρον δ' οὐτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνόημα,
Ἄλλ' ἄστεμφοὲς ἔχεσκεν, αἰδρεῖ φωτὶ εἰκώς.
Φαῖνς κεν ἄκοτόν τινα ἔμμεναι, ἀφρονα δ' αὐτως.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἔει,
Καὶ ἔπειτα νεφάδεσσιν εἰκῶτα χειμερήσι,
Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
Οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Totos adscripti, cum quod nimis mihi videntur amabiles, quos proinde dimittere, statim quin lectori commendarem, non potui; tum propter ultimum praesertim versum, qui plane sententiam, quae hic proponitur confirmat: *Loquente Ulyssē, nemo amplius speciem illam & habitum cogitat: toti sunt in verborum ipsius consideratione.* GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Εἰς Πάριν &c.) Errat Scholiaft. nisi ad fugientem, de quo paulo ante dixerat, referas. Heic enim de Ulyssē sermo est. Vide l. c. in nott. SOLAN.

Pag. 105. l. 1. Αἰδρεῖ φωτὶ) Hom. Γ, 216. SOLAN.

ead. l. 6. Πρὸς αὐτὴν) Αὐτήν. GUYET. Itaque sic edidi invitis edd. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπαινον) Minus commode dictum: nam id agit,

quod in rem est, maxime, qui dicturus laudem de laude cogitat, in eoque totus est; pro ἔπαινον ergo dicere debuit θαῦμα, vel tale quid. SOLAN.

ead. l. 13. Δημοδόκος) De hoc & sequente Suidas in ἀοιδός. Hunc Agamemnon apud uxorem, Phemium Ulysses apud Penelopen reliquerat. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄλλ' — ἔοικεν) E poëta quopiam sumta videntur. GUYET. Hom. Il. Ψ, 430. SOLAN.

Pag. 107. l. 9. Λύξον) Urfinus apud Gronovium AG. II, 71, monet, Herodoti patrem Xylum nominatum, non Lyxum, quod ex epigrammate apud Steph. Byz. v. Σύριοι conficit. Illud enim epigramma integrum de vetere libro Tzetzae descripsisse se testatur, qui Xylum nominandum doceat, adductis multorum testimoniis, & imprimis Zenonis auctoritate, a quo id accepisse se Tzetzes scribit. Unde & Lucianum emendare iubent. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡτα γὰρ &c.) Herodot. I, 8, p. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Ἔπεα πτερόεντα) Homer. passim. SOLAN. Cur verba alata vocentur, hanc rationem reddit Iulian. in Epist. ad Eugen. p. 141 Collectionis Epist. Graecanic. πάντας που καὶ Ὅμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι δύνανται πανταχοῦ φοιτᾶν, ὥσπερ οἱ ταχύτατοι τῶν ὀρνίθων, ἢ ἂν ἐθέλωσιν, ἅπτοντες. Non addam, quae Scholiast. Hom. atque Eustath. habent. REITZ.

Pag. 108. l. 6. Ἡμῶν) Ὑμῶν esse sphalma typogr. suspicor ex P. quae nos dicimus tamen exhibuit in Latinis, etsi ὑμῶν Graece exhiberet. REITZ.

ibid. Ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε) Male profecto Marcilius corrigit θαυμάζετε: quod per se, ut cuius facile pateat, redarguitur. Nam vos ipsi, iudices, interea dum nos dicebamus, ad tectum suspiciebatis, parietes mirabamini, picturasque examinabatis. IENS.

ead. l. 7. Ἐθαυμάζετε) Θαυμάζετε. MARCIL. Male, ut Iens. recte sentit: nam praeterita imperfecta & praecedunt, & sequuntur, & narrat, quid factum sit, fierique soleat. REITZ.

ead. l. 14. Γράφωμαι) Lege γράφομαι. GUYET. Recte, & parum aberat, quin invitis edd. ita dedissem, licet sciam aor. subiunct. habere vim futuri. REITZ.

Pag. 109. l. 2. Σχημάτων καὶ τόπου) Σχημ. καὶ τύπου. MARCIL. Ego in τόπου edd. consentire video, neque ex Codd. quidquam varietatis notatum reperio. REITZ.

ead. l. 5. Αἰθιοπικὸν) Cepheus, Cassiope, & Andromede Aethiopes. GUYET.

ead. l. 7. Πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως) Benedictus, atque ut extra institutum, volatus ad Gorgonas. An credimus, sic insignem virum distinxisse? Verius crediderim ortum errorem ab typis, & continuo ductu expressisse sententiam, quam largius ediderat Micyllus, atque hoc *parergon quoddam*, sive extra propositam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum. Ex Benedicto oportet certe tolli absurda commatis distinctio, ut *volatus* sit genitivo casu. GRON.

Pag. 110. l. 1. Ἐκεῖνω) Verbum in duali numero positum in omnibus, excepta *Fl.* quae ἔγραψαν τὴν habet, hoc etiam pronomen in duali esse cum postulet, in omnibus libris nostris antea legebatur tamen ἐκεῖνοι. SOLAN. Ἐκεῖνοι — ἔγραψαν τὴν) *Fl.* lectionem veram arbitror, quam exhibeo: nam si ἔγραψα τὴν cum cett. legis, ἐκεῖνοι cum Solano in ἐκεῖνω mutandum fuisset, licet mox ἀμφω φονεύουσιν recte legatur; dualis enim nominis recte admittit pluralem verbi, non vicissim. Ersi αἱ κῆρες ἐξέσθην Hom. Iliad. Θ., 73. Melius ergo erat lectionem bonam sequi, quae a *Fl.* suppeditatur, quam corrigendo aliam formare. Et licet alias permutationes dualis ac pluralis non semel viderimus, hic minus tamen convenit ἐκεῖνοι. REITZ.

ead. l. 3. Δοκοῦντε) Δοκοῦντε legendum omnino videtur: totus autem locus sic corrigendus: Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἦδη τεθνήσκειν, λαθόντε τε καὶ εἰς βασιλεία παρελθόντε φονεύουσιν ἀμφω &c. GUYET. Verti, ac si legeretur καὶ παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασίλεια. Casus similes fecerunt, opinor, ut λαθόντε praeponeretur, inde reliqua confusio. GESN.

ead. l. 13. Ὁ Βράγχος) Branchus Apollinis amafius, alias filius. GUYET.

Pag. 111. l. 3. Τὸ δὲ ἔργον) Corruptus hic locus est; quem, si pro πω, legas εἰ μὴ, vel simile quid, forsitan fanitati restitues. Uterius abique Mss. ope mihi progredi non licet. *Fl.* τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἑώρα σκέπων ἀλλ' ἐπὶ &c. Unde nondum, quid scripserit Lucianus, satis patet. Quin & ante haec verba pro τόλμαν, ego τὸ μὴν scriptum fuisse non dubito. Totum refingant, quibus meliores obtigerint Codices, aut felicius erit coniciendi facultas. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐχ ἑώρακέ πω ἐπὶ τῆς ἀσπίδος) Qui non ignorat historiam facti, ille hic aliquid deesse sentit. Pherecydes apud

Schol. Apollon. Argon. IV, 1515, de Mercurio & Minerva, Persei in hoc facto adiutoribus, ὑποτίθενται αὐτῶ οὗτοι οἱ θεοί, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν ὑποτεμεῖν ἀπεστραμμένον καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo) τὴν Μένουσαν, κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat apud Ovid. Met. IV, 781: *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, Aere percusso formam adspexisse Medusae &c.* Itaque omisam apparet particulam exceptivam, quae hoc forte modo expleri poterit, οὐχ ἑώρακέ πα, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. Atque ita interpretatus sum. GESN.

ead. l. 5. Τὸ πρόστιμον) Τὴν ἀπολίθωσιν scil. GUYET.

ead. l. 6. Ἄνω τῆς ἀντίθρου) Leg. videtur τῆς ἀντίθρου, seu potius τοῦ ἀντίθρου. Ἀντίθρος ἐλλειπτικῶς pro ἀντίθρος τοῖχος. Infra pag. 848, (ed. Bened.) ἐς δὲ τὸν ἀντίθρον ἢ ἄλλη πληθὺς &c. vide locum. GUYET. Ἄνω τῆς ἀντίθρου, Ἀθηνᾶς ναὸς πεποινται) Sane quidem post vocem tertiam video in editionibus poni parvam distinctionem, non secus ac si inde supponere deberemus, viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretati sunt, in Graeco sermone agnovisse ἢ ἀντίθρου, cuius secunda inclinatio foret τῆς ἀντίθρου. Sed nunquam eo vecordiae progredi potui, credens illos satis bene voces Luciani consideravisse. Itaque cum puer essem, insistens illorum vestigiis censui scripsisse auctorem Ἄνω τις ἀντίθρος Ἀθηνᾶς ναὸς, in medijs parietis superiore parte obversum ostio templum Minervae positum est. Neque huius cogitationis nunc poenitet, eo magis, quod hunc locum videam ab viro doctissimo infra Symp. c. 8 sic tractari, quasi vel Ἄνω τῆς ἀντίθρου aut potius τοῦ ἀντίθρου legendum esset: quorum utrumque non est immune vitii; cum nec prius bonam efficiat sententiam aut syntaxin, nec etiam posterius, cum si μέσος fuerit ἀντίθρος, non fuerit necesse id rursus exprimi; sed recte dicit in medio pariete fuisse Ἄνω aedem Minervae ἀντίθρου. Quin etiam cum illic scribit Lucianus ἐς δὲ τὸν ἀντίθρον ἢ ἄλλη πληθὺς, non debet supponi ellipsis pro ἀντίθρον τοῖχον, qui nullus illic legitur, sed ἐς δὲ τὸν ἀντίθρον scilicet κλητήρα, qualem alium ad dexteram ingredientibus praecessisse illic manifeste legimus. GRON. Ἄνω τοῦ ἀντίθρου) Huc usque de parietis dextri imaginibus a c. 21: pergit nunc ad cubiculi latus intrantibus adversum, & quod supra ianuam priori oppositam erat, describit. Vide autem Ἀλεξ. c. 16, & Συμπ. c. 8, ubi priore in loco videbis τὸ ἀντίθρον in omnibus libris nostris scriptum inveniri; in posteriori autem in Ms. O. solo; at reliquos prae-

ferre τὸν ἀντίθυρον. Hic vero omnes τῆς ἀντίθυρος, quod mutavimus. Fateor tamen, eo inclinare animum, ut putem hic τῆς ἀντίθυρου scriptum fuisse, sicuti ἡ παράθυρος Plut. 1096, 1, est posticum. Cum enim neutro genere usurpatur, subauditur semper τεῖχος. SOLAN. Ἄνω τις ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς νεὸς) Sine ulla dubitatione recipienda coniectura Gronovii. Ἀντίθυρος νεὸς Ἀθηνᾶς est aedicula Minervae, in medio pariete, ex adverso ianuae, ad symmetriam nimirum obtinendam, posita. Νεὸν vel νεὸν non semper esse iustum templum & aedem, sed machinationem augustam, recipiendo signo Dei alicuius factam, cum viri docti, Pricaeus praesertim, ad Actuum Apostolicorum 19, 24, ostenderunt, tum luculenter ipse Lucianus docet supra Amor. c. 13 f. ubi ἐμφύθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος, Veneris νεὸς describitur. Aediculam e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur. V. g. de *Lyfiae opere quodam, quod in Palatio super arcum Divus Augustus dicavit in aedicula columnis adornata*; lib. XXXVI, 5, f. 4, 10. Add. XXXVI, 13, f. 19, 2. Non dubito, quin illa opera, altaribus Christianorum superposita, ubi intra thecas quasdam & valvas vel signa Divorum, vel reliquiae afferantur, itemque illa, quae vocantur *tabernacula*, structurae interdum insignes & magni operis, ab νεὸς hisce gentilium originem duxerint. GESN. Ἄνω τῆς ἀντίθυρος) Τοῦ ἀντίθυρου Solan. Τίς pro τῆς Gron. ac Gesn. quibus assentior, cum emendatio sit facilior. Edi tamen passus sum vulgarum, cum & alii conicere queant, articuli transpositione haec sanari posse, legendo ἀντίθυρος τῆς Ἀθηνᾶς. Nisi vel sine transpositione ita construere velis, (quod tamen durius.) Neutro gen. τὸ ἀντίθυρον habuimus supra, Alex. c. 16, ubi Solanus noster animadvertit, hic loci idem feminino genere occurrere. Sed qui τῆς ad nominativum ἀντίθυρος pertinere poterit? Mascul. genere, & usitatioe, legitur infra Sympof. c. 8, εἰς δὲ τὸν ἀντίθυρον. Sed & pro ἄνω ἀντὶ legat quis, qui versionem pristinam eo tendere viderit, quae dedit: *In medio autem pariete, ex adverso ianuae Minervae aedicula quaedam est.* At quorum tot coniecturas? Cedamus Gronovio, donec Mss. emendatiores nanciscamur. REITZ.

ead. l. 10. Πάλιν) Aut tertia est Minerva, aut surreptitium est illud πάλιν. SOLAN. Γραφὴ πάλιν. Ἠφαιστος) Sic interpungendum. Πάλιν indicat, seriem picturarum interceptam ab aedicula Minervae rursus continuari. GESN.

ead. l. 11. Καὶ τῆς διώξεως) Fabulam habes apud Lactan-

tium I, 17, cuius haec extrema verba sunt: *In illa*, inquit, *collustatione*, Vulcanum profudisse aiunt semen, unde sit Erichthonius natus. Ad quem locum Lindenbrogius Luciani Philopseuden pro hoc opusculo affert; quod ideo moneo, ne frustra illud evolvas; nam ibi quidem cap. 3, *e terra natus Erichthonius* dicitur, sed nihil aliud. Confer etiam Ὀρχ. cap. 39, ubi tangitur fabula, non, ut hic, narratur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὀρίων φέρει τὸν Κηδάλωνα) Quia haec fabula non est vulgo nota, non erit, credo, ingratum meo lectori, si aliquid de ea dixerō. Orion ab Oenopione, qui in Chio regnabat, excaecatus & in litus maris expositus, Cedalionem puerum fabrum rapuit, & humeris imposito eo ductore usus est, ut ad orientem solem ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit. Naxius autem fuit, & ei Iuno Vulcanum tradidit, ut fabrilem artem eum doceret. De eo Eustathius ad Iliad. E, & Apollodor. L. I, qui tamen eum non nominat, sed hanc historiam narrat. PALM.

ead. l. 15. Ὁ Ἡφαιστος Λημνίαν) Fuerit itaque pictura talis, ut e Lemno, sua officina, prospiciens Vulcanus oculis prosequi videretur Orionem. Cur autem hoc, quod Orion agit, Vulcanus inspexerit, Hyginus explicat poet. Astron. II, 34. Excaecatus ob vitiatam Meropen & de insula Chio eiectus, existimatur Lemnum ad Vulcanum pervenisse, & ab eo quendam ducem, Cedalionem nomine accepisse &c. GESN.

ead. l. 17. Ὅτε συστρατ. — μὴ δέλων) Legendum est, nisi vehementer fallor, ἄτε μὴ δέλων. GESN. Ἄτε legendum videtur. Guyet. Recte, cumque Gesn. idem divinavit, cui multum tribuo, id potius habeo, quam Pelletii ὅτι δέλει. REITZ.

Pag. 112. l. 3. Ὑπεζευγμένων) Subaudi ζώων, βοῶν, αὐτὴν simil. GUYET.

ead. l. 6. Πρόκωπον) Πρόκωπος idem est, quod πρόσκωπος, Grammaticis; sed τὸ πρόσκωπος magis placet. GUYET. Cum Guyet. πρόσκωπον malit, non intelligo: πρόσκωπος enim *remex* est, ὁ πρὸς κώπην. Thucyd. I, c. 10. Long. Past. II, pag. 41: ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκέτας πρόσκωπους καθίσαντες; ubi frustra Mollius coniecit πρόσκωπους forsan legendum. Noster Contempl. § 1, ἀντλεῖν ἐκέλευσα ἢ πρόσκωπον εἶναι. Ibid. § 7, ναῦτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν. Cum πρόσκωπος sit, promptus, stridens, nudus, ut notum ex Herodian. VII, 6, 19, προβαλόντες τὰ ξιφίδια — φονεύουσιν, ἔχοντες τε αὐτὰ πρόσκωπα, προπηδῶσιν. Ibid. cap. 5, 10, ἔχων πρόσκωπον τὴν δεξιάν, manu capulo admota. Quinam vero Grammatici idem

esse dicant *πρόκωπος & πρόσκωπος*, nescio; nisi quod male apud Poll. I, S. 95, *πρόκωπος* remex legas, ubi *πρόσκωπος* recte corrigunt Commentt. REITZ.

IN MACROBIOS.

Pag. 114. l. 1. ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ) Ante mortuum Demonactem scriptus videtur hic liber, quem, quo erat in eum favore, catalogo longaevorum non annumerare nefas duxisset. De eodem argumento scripsit etiam Phlegon, cuius liber exstat. Vide etiam Laevinum Lemnium de occult. nat. mir. & Merc. Hist. 1696, p. 317, & seqq. & alibi passim. SOLAN.

ead. l. 2. ὄναρ τι) Ex ipsa somnii commemoratione conii-
cit Io. Clericus Bibl. Anc. & Mod. T. 22, p. 226, auctorem non esse Lucianum, sed forte Aristidem, cuius superstitio nota est. Argumentum nimis imbecillum, quod vel ipso primo libellorum Luciani refutetur. Ceterum legendum puto non ὄναρ τι, quod libros occupavit, sed ὄνειρατι. GESN.
ὄναρ, pro κατ' ὄναρ, per somnium, frequens aliis, frequens Nostro. Tim. § 20 f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσι. Gall. cap. 1 f. ὅρα ὅπως μὴ, ὄναρ πλουτῶν, λιμῶντις ἀνεγρόμενος. & vel centies alibi. Probe scivit hoc vir doctiss. probe etiam meminit: quare igitur ὄνειρατι malit, nescio; nisi quod τι forsan alibi non addat Noster. De accentu v. Κυῖντ. vid. fin. hui. Dial. Ceterum in marg. versionis Gesnerianae moneor, ut notas I. H. Maii inferam, quas ille in Dissert. super hoc Luciani libello, Giesflae an. 1724, defendente I. Herm. Bennero, nunc ibid. Professore, edidit. Sed cum bibliopolae serio monuere, curarem, ne ultra tertium tomum haec editio excurre-
ret; ut utriusque petitioni aliquid dem, potissima saltem indicando, vel excerptendo, inferam. ὄναρ igitur Maius hic notat de vero, ἐνύπνιον de falso dici, ex Macrobo. ad Somn. Scip. I, 3, Suid. Heliod. & Artemid. Id vero discrimen haud esse perpetuum, ex Luciani Somn. aliisque recte probat. Dein phrasin ὄναρ κελευσθεῖς pro κατ' ὄναρ Nostro asserit ex Pseudom. Gall. Chronosol. Theophyl. Aelian. & Ach. Tat. REITZ. Recte conii-
cis, Reitzii doctissime, illud τι ad ὄναρ adiectum, esse, quod me sollicitet, ut malim legere ὄνειρατι. Τι τοῦτο hic non intelligo: intelligerem τι τοιοῦτο. GESNER.
in Addend.

ibid. Κυῖντίλλε) Altercatio fuit inter Herodem Atticum, &

Quintillios fratres, tum Graeciae praefectos: (Philostr. p. 545 & 559) ea autem coepta est circa annum Chr. CLXXI, Pythiaque CLXXXIX eo anno celebrata; siquidem, referente Philostrato p. 545 l. c. nonnulli dicebant, initium illius altercationis fuisse Pythiorum solemne, quod diverso iudicio concitum musicum auscultassent. Id enim Pythium solemne ad annum CLXXV, quo subsequens solemne CXC celebratum, referri nequit, uti ex sequentibus liquebit. Philostratus enim veram altercationis huius causam enarrans ibi scribit, Herodem tyrannidis apud Imperatorem, Quintilliorum literis accusatum: postea ipsum atque adversarios Imperatorem, tum in Pannonia bellum gerentem, & Sirmii degentem, adiisse; atque coram eo causam egisse (558 A.) vivente adhuc M. Aurelii uxore, ac filiola adhuc balburiente, (& modo trienni, p. 561.) 558 D. Iam vero Faustina A. C. CLXXV sub hiemem obiit; atque paulo post Marcus epistolam ad Herodem scripsit, in qua cum de belli hibernis verba fecisset, in quibus tum erat, & uxorem deslevisset recens mortuam, addebat ἀπολογία pro iudicio, quod ante adversus eum in Pannonia tulerat. (p. 562, coll. cum 560 D.) I. MASSON. Exc. ined. Graeciae Praefecti erant sub M. Aurelio clarissimi fratres Quintillii, quorum inter ceteros meminit Lamprid. in Commodio c. 4, quem vide, & in eum Casaub. not. De fratre tam caro nihil habere Lucianum, miror. Horum alter consul fuit anno C. 177, alter 180. Prior etiam anno 159. V. etiam Dion. Cass. L. LXXII, p. 819, & not. ad Philostr. l. c. Κυντίλλιοι vulgo scribitur. Ed. postrema ex Mf. Κυντίλλιοι habet. *Cardianum* & *Maximum* Dio nominat l. c. Pro *Cardiano* Wottonus pag. 251 *Sext. Q. Conclianum* vocari debere docet. SOLAN. De huius nominis formatione plura Maius & Bennerus Diss. dicta, qui demonstrant, *Quintillus* & *Quintilius* non discrepare; sed quia nimis multa, & Solanus potissima iam dixit, non infero. REITZ.

ead. l. 3. Προσφέρω σοι δῶρον) Προσφέρω σοι δῶρον. MARCIL. Libros etiam diebus natal. aliaque occasione donari solitos, ex Lucian. Cronos. Isocrat. ad Demon. observat Maius. REITZ.

ead. l. 4. Ὅναρ ἰδὼν) Sic Alciphro. III, Epist. 10. Theophr. Char. c. 3 & 16. Et Latini: *Somnium videre*. MAIUS.

ibid. Ἐπίθεσο τῷ δευτέρῳ) Nominalibus filii tui secundo geniti. GUYET. Vid. Elsn. ad Evang. S. Luc. I, 62. REITZ.

ead. l. 5. Συμβουλευῖν) Divinando assequi. De qua signif. leg.

Iac. Elsn. ad Evang. Luc. II, 19, qui nec praesentem auctoris locum indictum praetermisit. MAIUS.

ead. l. 6. Ὁ θεός) Homer. II. A, 63, — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν. Et ex illo Plin. I, Epist. 18. Synesi. initio lib. de Insomniis. MAIUS.

ead. l. 10. Πᾶσι) Utique scriptum hoc circa M. Aurelii extrema necesse est. Vid. not. ad Ἀλεξ. c. 56. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῆς τέχνης) Scil. *literarum*, ut recte appinxit Ant. Aemilius Aqueus in nott. Mss. & res clamat ipsa. MAI.

Pag. 115. l. 3. Ἐν ὑγιαίν. τῇ ψυχῇ) Iuven. X, 356: *Orandum est, ut sit mens sana in corpore sano.* SOLAN.

ead. l. 6. Αὐτὸν) Ita dedi pro vulgato αὐτόν, quod ut saepissime feci, ita ne monerem quidem, nisi Maius id animadverti iussisset, qui de αὐτόν pro ἑαυτὸν suadet videndum Eustath. ad II. E, p. 522 ed. Roman. & Hemsterhus. ad Dial. Luciani p. 23, ubi indicat, nihil hoc leviculo errore in Luciano aliisque frequentius. REITZ.

ibid. Ἐπιμήκιστον) Maius in Dissert. super hoc Dial. duplici nomine reprehendit Stephanum, quod ἐπὶ μήκιστον rectius discretim scribi, & χρόνον intelligi coniiciat. Ego, etsi μήκιστον adverbii vice fungi, Maio concedam, immeritam tamen alteram censuram existimo. Nam licet & alia sic iuncta invenias, ut ἐπιδεύτερον & similia; eadem tamen in edd. vetustissimis disiuncta reperiās, ut iam notavimus in varianti. lectt. & in ἐκποδῶν, quod & ἐκ ποδῶν scribitur, non semel vidimus. Talia connectuntur, separantur, pro arbitrio describentis, & de his litigare non maioris est momenti, quam si ambigas, priusquam, antequam, quomodo, & sexcenta simil. iunctim an separatim sint exaranda. Quod vero Maius pro argumento assumat, etiam Amstelodamens. ed. ἐπιμήκιστον iungere, id nihil omnino ad rem facit, ex hac enim omnium vitiosissima & novissima, de vetere orthographia nihil recte concluditur. Nobis placeret analogiam sequi, & FL. lectionem servare, nisi iam alibi ἐπιμήκιστον edi passi simus. Vid. Gymn. c. 26 pr. & recte notantem Hemsterh. ad Dial. Mort. VI, 5, quo verstiores sint membranae, eo magis talia separare; sed nihil referre, utrovis more scribas. Ita & ὀτιμάλιστα & ὀτι μάλιστα promiscue invenimus, aliaque, de quibus in praefatione forsan monebimus. REITZ.

ead. l. 12. Ὁμηρος λέγει) II. A, 250. SOLAN. Addit Od. Γ, 245, Maius; & Martial. VIII, 6; Gell. XIX, 7; Ovid. Met. XII. REITZ.

ead. l. 14. Εξ γενεῶν) V. Spanh. ad Callim. p. 638. SOLAN. Sex, septem, immo novem durasse aetates Tiresiam, fabulae volunt. Lege Phleg. Trallian. c. 4, If. Tertz. ad Lycophr. pag. 76, Barnes. ad Eurip. Bacch. 175, Barth. ad Stat. Theb. IV, p. 1066. De varia notione vocabuli γενεᾶς vid. I. Alb. Fabric. Bibl. Gr. I, c. 30, § 15, Schmid. ad Matth. XI, 16, Eustath. Il. A, p. 97, & Censorin. c. 5. MAIUS.

ead. l. 15. Θεοῖς ἀνακείμενον) Verte, religiosum, Diis devotum, auctoritate Pollucis I, f. 20. Unde simul constat, quare statim Noster de magis scribat: γένος — Θεοῖς ἀνακείμενον. MAIUS.

Pag. 116. l. 1. Ἱερογραμματεῖς) Vid. H. Stephan. ad Diod. Sic. I, c. 16, N°. 26. Et Trorz. Dissert. de scribis, Hugoni de prim. srib. orig. annexam. Multa quoque Maius in dissert. saepe dicta hic affert ex I. Gul. Steinheilii nott. Mss. ad Heliod. II, 28, p. 109. Magicaeque in horum libris disciplinas traditas fuisse, item de arte coniectandi atque amuleti. Sed nimia, quam ut inferantur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀσσυρ. δὲ καὶ Ἀρ. οἱ ἐξηγῆται τῶν μύθων) Hi enim, aequae ac Chanaanæi & Idumæi, fabulatores nuncupantur, quod parabolice solerent disputare, ut ex Theodoro in Baruchi c. 3 notat Bern. Aldrete in Antiquedades de Espanna &c. qui h. l. Luciani proferens ἐξηγῆται doctores, commentatores, glossularios exponit; qua ratione opus haud est receptam sollicitare lectionem, & pro μύθων substituere μυστηρίων, cum I. Clerico Comment. ad Genes. V, 27, pag. 46; inprimis cum constet, ipsa rerum & naturalium & sacrarum mysteria fabulis cooperta fuisse apud Orientales. MAIUS.

ead. l. 3. Βραχυμᾶνες) Centum annos vivere modicum eos putasse, ex Ambros. pag. 59; centum quinquaginta ordinarium, ex Palladio de Gentib. Ind. & Brachmanib. pag. 3 probat I. H. Maius. REITZ.

ead. l. 4. Μάγοι) Magorum Aegypti longaevorum meminit Isocr. Busr. p. 534, & Phoeniciae in Olympiodori vita Platonis p. 587. Adde Plin. Hist. nat. XXV, 2. Haec ex Maio, cerera omitto. REITZ.

ead. l. 6. Χωρασμίσις) Stephan. de urb. Χοράσμιος, prima brevi. REITZ.

ead. l. 10. Ἔθνη ὅλα μακροβ.) Sic Homeritæ μακρόβιοι dicti apud Phot. Cod. 64, pag. 38. Hyperborei, teste Plinio IV, 12. Numidae, fide Appian. 64. Arcadum reges; vid. Censor. c. 5, Serv. ad Aen. VIII. Britanni senium anno CXX inchoad-

res, Plut. de placit. philos. V, 30. *Cyrnaei*, Stephan. Byz. in *Kύρνος*, aliique apud Gurtler. origg. mundi I, cap. 20, f. 7. *Esseni* olim inter Iudaeos, quos ob frugalem vitam centesimum ut plurimum annum excessisse scribit Iosephus de bello lud. L. II, pag. 729 ed. Gr. *Bas.* fuitque illis potus ὕδωρ ναματιαίων, secundum Philonem Iudaeum de vit. contempl. p. 894, quod mox Noster de Seribus etiam refert. Excerpti ex Differt. Maii, nonnulla omittens. REITZ.

ead. l. 11. Σήρας) De his dicenda praeripuit G. H. Ursinus Differt. miscellaneis paternis annexa, p. 360 seqq. MAIUS.

ibid. Τριακοσίων) Geographus Graecus incertus in Antiq. orb. descript. ita de Seribus pag. 4: *τριάκονσι δὲ παντελῶς ἑκατὸν δέκα καὶ ὀκτὼ, καὶ ἑκατὸν εἰκοσι ἑτῶν*. MAIUS.

ibid. Οἱ μὲν τῷ ἀέρι &c.) Vid. Amm. Marcel. L. XVI & XXVII. Addatur Hippocratis liber de aëre, aquis & locis, & H. Meibomii Epist. de Longaevis ad Sereniss. ducem Augustum Brunsvic. MAIUS.

ead. l. 13. Ὑδροποτεῖν γὰρ φασὶ τὸ ἔθνος) Mf. *γένος*, ut paulo ante *γένη ὅλα μακρόβια*, totae gentes. Sic apud Latinos *genus* frequenter pro populo. *Velox genus* apud Florum de Gallis, & alibi; quin & interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad Senecam Tragicum notarunt. GRAEV. Theae usum huic genti hodieque familiarem respexisse videtur; quamvis non invitus concesserim, hac voce vulgo abstinentiam a vino tantum designari. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ Ἀθῶτας) Plin. VII, 2, eos, qui in Atho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis est. Mirum, si Noster hic in mendo non iacet, ac pro *Ἀθῶτας*, legendum *Ἀθῶους*. Ita enim Steph. Byzant. in *Ἀθῶς* τὸ τοπικὸν Ἀθῶος, χωρὶς τοῦ ἰ, καὶ Ἀθῶους τοὺς ἐνοικοῦντας. MAIUS. Cetera omittere cogor. Vide Steph. *Ἀκρόθυνοι*, & not. Berkel. REITZ. *Ἀζώτους* coniiciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Χαλδαίους) Ecce, quam accurate magos a Chaldaeis seiungat, quod & Strabo XVI, p. 722, & Curt. V, 1, fecere: illi enim sacris operabantur, *haruspicum fratres* ideo ab Arnobio L. IV, p. 134, dicti; hi astrologiae vacabant. V. Th. Gale ad Iamblich. de myst. p. 287, & Cleric. Indice ad Sranl. Hist. Philos. Orient. voce *Magus*. MAIUS.

Pag. 117. l. 1. Ὁξυδορκίας — φάρμακον) Vir insignis I. Clericus Art. crit. part. II, f. 1, c. 12, § 9, ambiguum hanc ait constructionem, quia significat *medicamentum*, quo perspicaciores fiant, non quo dematur perspicacia; recte quidem,

sed mens Nostri ex seqq. fati perspicitur, & eod. modo Diod. Sic. ἀθανασίας φάρμακον nominat L. I, c. 25. MAIUS. Omitto, quae addidit de medio voc. φάρμακον significatu, fati noto, sed ad constructionem reciprocam nihil faciente, quae in genitivo potius latet, de cuius constructione ambigua fati egi in libello de Ambigg. ut: *caedes, vulnus illius*, in utramque partem &c. Adde hic potius Diod. Sic. III, c. 3 f. καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἀποικίας quod & ibi plane opposito more, quam alias, exponendum, nempe *coloniae in Aegyptum deductae*. REITZ.

ead. l. 12. Τὴν πρώτην) Aemil. in nott. Mss. τὴν πρώτην hic adverbii more accipiendum recte docet &c. MAIUS.

ead. l. 13. Τοὺς βασιλικούς καὶ στρατηγικούς ἀνδρας) Τοὺς βασιλικούς καὶ στρατιωτικούς ἀνδ. MARCIL.

ibid. Βασιλικούς) Eos Noster innuit, qui aut regio sanguine orri, aut regiam dignitatem adepti fuere. Sic de Salt. cap. 64, βασιλικός τις ἄνθρωπος. Vid. Raphel. ex Polyb. ad Ioan. IV, 46, & Periz. ad Aelian. II, 20, p. 100. MAIUS. Adde notam L. Bos ad Salt. l. d. REITZ.

ead. l. 14. Ὡν ἓνα καὶ εὐσεβεστάτη) Ὡν ἓνα ἡ εὐσεβεστάτη καὶ μεγ. MARCIL. Vixit M. Aurelius, de quo haud dubie hic sermo est, annos LIX: cum haec scriberet Lucianus, annum agebat circiter. . . SOLAN. Quis ille unus? Neglectum hoc a commentatoribus. Forte *Avidius Cassius* erit, strenuus sub M. Antonino Philosopho belli dux. Vel potius *Claudius Pompeianus*, gener M. Antonini, qui πρεσβύτατος vocatur ab Herodiano I, 6, addente, eius dicta ipsum Commodum reveritum fuisse. Et haec vivente ac florente adhuc illo uno scripta sunt, quem divellit ab Imperatore Noster, eiusque favore ad supremam dignitatem evectum fuisse scribit. (Cetera, quae Maius ex Steinheilo suo inseruit, addere non licet.) MAIUS.

ibid. Καὶ εὐσεβεστάτη) Mallem cum Marcil. ἡ εὖς— ver-
toque *εὐσεβεστάτην τύχην*, benignissimam fortunam, quia εὖ-
σεβής quandoque *benignum, clementem*, denotat; v. G. Cu-
per. append. ad Hom. apotheosin pag. 286 f. Nisi potius le-
gend. ὧν ἓνα καὶ εὐσεβεστάτον ἡ μεγάλη. Porro αὐτοκράτο-
ρος τύχη est periphrasis pro *Imperator fortunatissimus*. Vid.
Vechn. Hellenolex. L. II, c. 8, Sciopp. ad carm. Priap. pag.
39, Phil. Carolum ad Gell. p. 355, Muretum var. lectt. III,
4. MAI. Sed quid si solo καὶ transposito sanetur locus? REITZ.

ibid. Εὐσεβεστάτη μεγάλη) Potest fieri, ut hoc nomeν

speciatim ad *Antoninum Pium* respiciat. Nihil tamen prohibet, quin hic periphrasin esse dicamus tralaticii tituli, *Pius, Felix, Augustus*. Nam cum *μεγάλη τύχη* ei tribuitur, potest quidem locum habere illa iridem usitata ratio, qua Fortunam Imperatoris pro ipso Imperatore poni constat; sed neque est, quod impediatur, quin ad illam Felicis appellationem referatur. *Θεότατον*, de vivo acceptum, respondere Augusto, non est dubitandum. Nempe non versamur hic in Plutarcho aliquo aut Dione, qui Romanarum rerum, quas accurate norunt, servant etiam certa nomina; sed in Sophista, quem alias quoque multum sibi indulgere in his novimus, qui *ἀρμοστήν* dicat Praesidem provinciae, qui *νομηνίαν μεγάλην* Kalendas Ianuarias &c. verbo, qui non Graecis commendare Romana, sed Romanis Graeca studeat. GESN.

Pag. 118. l. 1. *Ἐξέως*) *Habitus corporis* hic videtur notari, dicit Aemil. in not. Mss. nec repugnamus. MAIUS.

ead. l. 5. *Ὁ εὐδαιμονέστατος*) Nullum enim bellum gessit, contentus domi res suas agere, & sacra in ordinem cogere. MAIUS.

ead. l. 7. *Ὁ γδοήκοντα*) Consentit Plutarch. in vita eius p. 74. Tres & quadraginta annos regnasse, vult Livius I, 21, ac Eutrop. I, 2. Quadraginta verò & unum, Paulus Diac. I, pag. 42, & Cassiod. in Chronico, p. 1322. MAIUS.

ibid. *Σέρβιος δὲ τοῦλλιος*) Collige annos vitae ex imperii. Dion. Halic. IV, pag. 242, quadraginta annis circumscribit magistratum eius. Liv. I, 48, adiicit quatuor annos cum Eutr. I, 6, & Sext. Rufo Breviar. pag. 3. Ex quibus emendandi Paulus Aquilegiensis diaconus L. I, p. 44, & Cassiod. l. d. annos 33 tantum tribuentes. MAIUS.

ead. l. 11. *Ἐνεήκοντα*) Consentit Dion. Halic. VI, pag. 358. MAIUS.

ead. l. 14. *Καὶ τὰ ἐπιτ. ἐκ.*) Excidit hic pars magna sententiae. Fl. quidem habet aliquid, scilicet *καὶ μετ' αὐτοὺς*, sed nondum sic expletur lacuna. SOLAN.

Pag. 119. l. 2. *Τὴν ἐνταῦθα ἀέρα*) Hinc colligere licet, scriptum hoc Romae. SOLAN. De Romani coeli qualitatibus scripserunt Io. Baptista Donus, Marcilius, Cognatus, Alex. Petronius, & nostra memoria Io. Maria Lancisius in ampla Diss. edita Rom. 1711, qua salubritatem aëris istius adstruit. MAI.

ead. l. 3. *Τελείους — εὐχὰς*) Curavimus excudi *τελείας*, ait Maius. Ego nondum. Vid. *ἀναγκαίου τροφῆς*, item *γυναικεῖος σύνδοι*, & similia, defensa Amor. c. 27. REITZ.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε, καὶ λιπαρὸν τὸν πάσης
 γῆς, καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτοῦ
 οἰκουμένη βασιλεύοντα ἥδη, καὶ γέροντα) Sic distinxit Bene-
 dictus, addita ineptissima versione, *longissimam ac plenissimam*
tota terra marique dominantem senectutem, iamque in suo solo re-
gnantem & senescentem affecuti. Quid enim? an Lucianus, ter-
 tus ille & liquidus, dicit senectutem dominantem terra mari-
 que? Porro cur iam in suo solo regnat? an etiam ante re-
 gnavit in alieno? Nihilo melius prior Oblopoeus, & *longis-*
simam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem,
iamque in suis locis regnantem & senescentem consequamur. Fa-
 tue de se vel affecuti vel consequentibus loquuntur uter-
 que. Verte, ut clare sonant verba, & ratio inculcat: quo ad
longissimam ac plenam senectutem veniat terrae universae ac maris
dominus, orbi suo imperans nunc iam senex. Hoc enim intelligit
 votum, ut princeps, qui iam erat senex, maturam quo-
 que adepturus esset senectutem. GRON. Διπαρὸν &c.) Ita
 hunc locum per incisa divisimus, (uti & ego iam feci) qui
 sine sensu vertebatur: vidit aliquid Iac. Gronov. in totam
 vero textus dispositionem non penetravit; vidit quoque Ae-
 mil. in Ms. monens: refer ad ἐλπίδας vel εὐχάς. Πρὸς τὸ ἀφι-
 κέσθαι τὸν δεσπότην εἰς μήκιστον. Ceterum phrasin λιπαρὸν
 γῆρας Homericæ est, quam illustrat Eustath. ad Odyss. Δ,
 pag. 1676. MAIUS.

ead. l. 5. Δεσπότην) M. Aurelium iam senem, paucos ante
 mortem annos, cum ad sexagesimum vix pervenisse tra-
 datur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐαυτοῦ οἰκουμένη) Romanum denotat orbem, qui
 sic passim vocatur ab Historicis, Polyb. VI, 48, Zosim. II,
 7, Herodian. V, 2; ab Oratoribus, Libanio Or. fun. in Iu-
 lian. p. 290 & 366, Athenag. in Legatione pro Christianis
 sub init. ac pag. 14. Adde Commentr. ad S. Lucae II, 1. No-
 ster paulo ante, τὴν αὐτοκράτορος οἰκουμένην. Imperatorem
 vero innuit M. Ant. Philos. sub cuius imperio extremo scrip-
 pisse videtur hunc tractatum, eoque γέροντα eum appel-
 lat &c. MAIUS.

ead. l. 7. Ἀργανθώνιος) Herod. I, p. 42. SOLAN.

ibid. Ταρτησίων) Ita ex Herodoto emendandum fuit, pro
 Ταρτησίων, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN. Ταρ-
 τησίων scribendum etiam probavit Maius. Ex Plin. III, 1.
 Ex Stephan. Byzant. Arrian. Strabon. & Appian. Al. cui
 addit de ipsa Tarseffo fuisse differentem Aldrete, lib. III, c.

Lucian. Vol. VIII.

G g

12, *Del Origen, y principio de la lengua Castellana.* REITZ:
ibid. Πεντήκοντα) Atqui Herodotus, quem auctorem adducit, CXX tantum annos in impressis hodiernis ait vixisse; Anacreon vero in fragm. CL ei annos tribuit; Val. Maxim. VIII, 14, octoginta annis patriam rexisse ait, cum ad imperium sexaginta annos natus accessisset. Cuius rei certos esse auctores ait. Asinium tamen Pollionem affert, qui eum CXXX tantum annos implevisse commemorat. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡς Ἡρόδοτος) Sed qui CXX annis vitam Arganthonii meretur, L. I, S. 163; ex quo Cic. de Senect. & Valer. Max. VIII eundem annor. numerum 120 repetunt. BENNER.

ead. l. 9. Ἀνακρέων) Testes adducit, non exempla, ne erres; quippe qui hic de regibus agat, non historicis aut poetis. De Herodoti loco iam dictum est. Exstat Anacreontis fragmentum ed. Steph. p. 77 B. C. ubi CL numerus reperitur. SOLAN. Od. 68. Adde Strab. & Plin. qui eundem annor. numerum tuentur. Asin. Pollio centum & triginta annos ei tribuit. BENNER. Plura Maius ex Phleg. Trall. cap. 4, additque: ipsum Arganthonii nomen habere quid ominis alludens ad *Arc-antho*, quod sonat πολυχρόνιον, ex Sam. Bochart. Geogr. Sacr. part. II, L. I, c. 34. Adscripsit Benner. Trecentos ei assignat Sil. Ital. III, 396. Vinetus malit ter quinos, ut ita Silio cum Anacreonte conveniat. REITZ.

ead. l. 10. Ἀγαθοκλῆς) Senem vocat Iustin. 23, 2; Ael. V: H. XI, 4. Non nisi 72 annos vixisse contendit Diod. Sic. in Eclogis lib. XXI. MAIUS.

ead. l. 11. Δημοχάρης) Vid. Voff. de Hist. Gr. I, 11, p. 68; Periz. ad Aelian. III, 7. Meurf. Biblioth. Att. T. X Thesaur. Ant. Gr. Gronov. col. 1479. MAIUS.

ead. l. 12. Τίμαιος) Meminit Noster iterum infra, & Schol. ad Asin. ac Polyb. XV, 33, pag. 1003. Tauromeni in Sicilia natus, scripsit Athenis; Plut. de exilio pag. 605. Vid. omnino Diod. Sic. princ. L. V. Sed quid in eo laudandum, quid reprehendendum, vid. Longin. de sublim. S. IV. Consule & Voff. & Meurf. ad Hesych. Miles. p. 203 — 4. MAIUS.

ibid. Ἰέρων) Nonagesimo obiisse anno testatur Liv. XXIV, 4, & Val. Max. VIII, 13. MAIUS.

ead. l. 14. Δημήτριος — Καλλιστιανός) Mendum est in nomine huius Demetrii: nullibi enim de Callista urbe, nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Lege confidenter Καλλατιανός, de quo Dion. Halic. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, Diog. Laërt. in Demetrio, ubi ait, eum scripsisse de Asia

& Europa, L. 20. Theocriti Schol. ad Idyll. 1, ubi eum de Siciliae rebus scripsisse patet; alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciae ad Pontum Euxinum, de qua Scylax, Diodor. Strabo, Memnon, Steph. & alii. PALM. Corrigendum Καλατιανός. Vide nos ad Laërt. MENAG. Καλατιανός) Variant hic emendatorum sententiae. Vossius Καλαντιανός legit, de Hist. Gr. 552; vide eundem de Poëtis Gr. ubi Καλατιανός, monente I. de la Faye, legitur. Et omnino apud Diog. Laërt. in edd. Steph. ita scribitur. Vide Men. not. pag. 131, & p. 13 A. B. Quod & secuti sumus. In libris enim nostris omnibus hic legebatur Καλλιστιανός. De eo Diog. Laërt. pag. 134 D. Vid. Dion. Hal. π. συνθ. & Steph. Byzant. in Ἀντίκυρα. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀτέας) Ἀτέας nondum ausus sum edere, etsi omnino sic legend. credo cum Steinheil. id etiam in Differt. Maii probante ex Plut. Apopht. pag. 128, & de fort. Alex. ferm. p. 248, ac Iustin. III, 2, eundemque esse, cuius epistolam satis Laconicam profert Clem. Alex. L. V, p. 561, licet Ἀτοίας ibi vocetur; nam & ibi quidam Codd. Ἀτέας habent, ut monet ed. Oxon. REITZ.

ead. l. 10. l. 1. Βάρδυλις) Ita plerique impressi. I. Βαρδύλιος. V. 2. Βάρδυλος. SOLAN. Geminato λ Plut. Vit. Pyrrh. p. 387, & in Hellad. Chrestom. col. 955 Βράδυλλις, quod tamen in Βάρδυλλις mutandum. MAIUS.

ead. l. 3. Εἰς ἐνεήκοντα τελῶν ἔτη) Hoc est, nonagenarius, ut recte Scholiasta, & locutio τελεῖν εἰς ἄνδρας, quam affert, exstat apud Nostrium in Fugit. c. 12. MAIUS. Adde T. I, Tim. § 20, τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρας. REITZ.

ead. l. 4. Τήρης δὲ ὁ Δρυῶν) Ὀδρυῶν. MARCIL. Ὀδρυῶν) Uti legendum censuerant viri doctissimi, Ὀδρυῶν βασιλεὺς, sic legitur in Ms. ut tam foeda menda diutius non sit toleranda. GRAEV. Ὀδρυῶν recte in Venera utraque legitur, ut Ἐτ. Δ. IX. In reliquis prave ὁ Δρυῶν. SOLAN. Ὀδρυῶν firmat etiam Maius, Odrysarumque regem Tereu nominari a Xenoph. Cyr. VII, pag. 411: ἀλλὰ Τήρους τοῦ Ὀδρύσου ἀρχαίου τινός. Firmavit Palm. ex Thucyd. L. II, ac Menag. ad Diog. Laërt. L. II, ed. I, pag. 62 E. Coniecerat etiam Guyetus. REITZ.

ead. l. 5. Θεόπομπος) De hoc historico vid. commentt. ad Longini Sect. 43, Meurs. ad Hesych. Miles. p. 185, Periz. ad Ael. III, 18, p. 223, Voss. de Hist. Gr. I, 7. De eius opere Δημάσια inscripto Maussac. Diss. Crit. p. 387. MAIUS.

ibid. Ἀντίγονος — μονοφθ.) Unde & Cyclops cognominatus fuit. Cael. Rhodig. ant. Lectt. XXI, 38, p. 838. MAIUS.

ead. l. 10. ἱερώνυμος) Et miles, & legatus, & historicus fuit, Diod. Sic. XVIII, p. 650. Antigoni legatum ad Eumenum fuisse discimus ex Plut. Eum. p. 590. Scripsisse de successione tradit Ioseph. I Adv. Apion. pag. 1050; centum & XL annos a tergo posuisse Noster infra innuit. MAIUS. Immo de successoribus Alex. M. περὶ τῶν διαδόχων. Vid. Voss. de Hist. Gr. I, 11, I. GESN.

ibid. Λυσίμαχος — ἔτος ὀγδοηκοστὸν) Iustinus XVII, 1, quatuor & LXX tribuit. LXX tantum App. Alex. in Syr. pag. 209. MAIUS.

ead. l. 15. Μήδιος) Scias, Medium notari Larissaeum, historicum, & cum Alex. M. militantem. Strab. XI, p. 509. Ἀντιγόγου φίλον Plut. in Demetr. p. 896. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαοῦ) Probo magis Obsopoeum, vertentem, Antipater patre Iolao genitus, quam Benedictum posteriora omittentem, ut apparet, quia & filium Antipatri Iollam vel Iolaum in historia Macedonica audierat. Nam licet id ita sit, & habuerit eo nomine filium, utique & potuit patrem eo nomine habuisse, quod in eius nepote, filio suo renovavit. GRON.

Pag. 121. l. 6. Ζῶν δὲ) Idem asserit & Plut. 607, 2, sed de duobus Luciani annis, ad rem suam non facientibus, nihil habet. Quod ideo observo, quia, ni me memoria fallit, id inter eos, qui de versione LXX Interpretum litigant, controverti vidi. SOLAN.

ibid. Δυοῖν) Non sperno Fl. lectionem: nam δύο saepe indeclinabile est, ut Asin. c. 9, δύο μηρῶν σπάσας. At si quis hoc aliter construendum velit, videat Aesop. fab. 145, ἀλεκτέρων δύο μαχομένων. Long. Past. I, p. 33, δύο βοῶν, δύο κερμάτων, ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος. Noster rursus Alex. c. 53, ἐν δύο βιβλίοις & 55, στρατιώτας δύο 2 Ver. Hist. c. 37, δύο πληρωμάτων. Iterum Asin. 12, δύο χόνδρους λαβοῦσα. REITZ.

ead. l. 8. Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος) Vide Spanh. 511, qui recte emendat. Prave enim antea in omnibus nostris libris legabatur ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δὲ, duplici, ut vides, mendo. SOLAN.

ead. l. 9. Φιλαίτερος) Quod si Spanh. de Us. & praest. num. Diff. VIII, pag. 511 ed. Lond. vel maxime non monuisset, mutandum hoc nominis in Φιλέταιρος, tamen hoc ex Strab. XIII, p. 595, Appian. de bell. Syr. p. 209, aliisque constaret,

MAIUS. Idem iam vidit Almelo. in ed. *Amst.* eundem advocans Spanh. Adde supra Scholion secundum ad Tox. & Thucyd. III, c. 82, ubi recte editum φιλέταιρος, licet tres Codd. habeant φιλαίτερος. REITZ.

ibid. Περὶ Πέργαμον ἀρχὴν) Ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχὴ est ipsum imperium Pergamenum. Sic τὰ περὶ τὸ ἱερόν, templum, in Heliod. VII, 11, p. 320: τὰ περὶ τὴν χώραν regio, ap. Isocrat. in Areop. ab init. &c. MAIUS.

ead. l. 11. Ἀτταλος) De variis Pergamenor. regibus Attali nomen gerentibus, vid. Scalig. can. Isag. XIII, p. 320, 321, & Cellar. hist. antiq. p. 50 seq. MAIUS. Non confundendum hunc, quod factum a Scaligero, cum Philometore Attalo Eumenis filio, cuius hic Philadelphus frater fuit, ostendit Spanhem. Diff. VIII, p. 512. GESN.

ead. l. 12. Φιλάδελφ.) Vide eundem Spanh. 512. SOLAN.

ead. l. 16. Κτίστης) Vide Spanh. 479. SOLAN. Hunc titulum egregie illustravit laudatus modo Spanhem. diff. IX, p. 561 seq. GESN.

ibid. Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας) Sic distinguunt viri docti, & ad hunc distinctionis canonem formant quoque versionem, quasi Lucianus annotari vellet, eum in Ponto mortuum fuisse: quod mihi ab hoc sermone alienum videtur, & distinguendum esse φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησε βιώσας &c. Antigonum Coclitem fugiens in Pontum, mortuus est. Quam fugae viam cum annotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor exstiterit. Et sane sic loquitur rursus auctor in Navigio: Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὁρεϊνῆς. Et alibi plura de hac constructione dicuntur, cum persuaferint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temere. GRON.

ibid. Φεύγων ἐπὶ Πόντου) Haec iungere, & interpretari fugiens in Pontum, suavit Gronov. non satis recte, cum Graeca vix eum sensum patiantur. Nec iuvat virum doctum loc. ex Nostro, ubi προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου. Ibi enim ne verbum quidem φεύγειν occurrit, & reticetur ὁδόν, & syntaxis tota alia est, & haec verborum mens: procedamus via ad Corinthum ducente, quo pacto bene ἐπὶ cum genit. effertur; at nostrae constructionis alia est necessitudo, ac φεύγειν cum ἐπὶ, quando motum ad locum involvit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ ὄρη ἀναφεύγειν in Arr. ἀναβάσει L. III, p. 201, & S. Matth. XXIV, 16, quod alias &

εις & πρὸς τὰ ὄρη φεύγειν dicitur. De ipsa Mithridatis fuga videndus Appian. Al. l. c. pag. 303. MAIUS. At possem pro Gron. alia afferre, ut Thucyd. V, c. 54, ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου, domum abierunt; & cap. 55, διελύθησαν ἐπ' οἴκου, aliaque, si opus foret hic ira construere; iam nolim. REITZ.

Pag. 122. l. 5. Ἀνεσκολοπίσθην) Creberrime hoc verbo uti Lucianum, in Iud. Voc. in Tim. Contempl. Iov. Conf. Iov. Trag. Philop. ac de mort. Per. idemque esse, quod ἐκρέμασε, ostendit I. H. Mai. cum Appian. p. 302 in eadem historia vice eius ponat ἐκρέμασε, quod idem valere monstrat Lipsi. de cruce I, 4, p. 16, 17. Conf. Iov. Conf. c. 16, ubi Gesn. id reddidit in palum agi. REITZ.

ibid. Κύρος) Obiit μάλα πρεσβύτης, dixit Xenoph. Cyrop. VIII, pag. 233. Verum de eius morte varia narrant scriptores. Adi Cellar. Hist. antiq. p. 14. MAIUS.

ead. l. 7. Ὅροι) Quid hoc sit, haud facile, credo, adstruent, qui hic ad cippos confugiant. Ego, si scriptura haec genuina sit, malo *chronologiam* intelligere, quam *cippos*. SOLAN. Ant. Aemil. in notr. Mss. Ipsi cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur. Tu vero lapides aut columnas intellige, λίθους, στήλαις, exponente Iul. Polluce III, S. 85. Nam his, aequae ut tabulis aeneis, inventa artium, resque notatu dignas inscribebant veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani; vid. Holstenium ad Porphy. de vit. Pythag. p. 5 seq. Reines. var. lect. I, 22, p. 97; Huet. demonstr. Evang. prop. IV, c. 2, § 14; Marsh. can. chron. ad secul. XV, pag. 418; Fabric. Bibl. Gr. I, 11, p. 73 &c. MAIUS.

ibid. Ὀνησίκριτος) Huius historia exstabat, ut vides, Luciani aetate, ex qua confirmatur Xenophontis de morte Cyri narratio a vulgari tantopere abhorrens, quae a Tomyri obtruncatum tradit. De hoc supra ad Συγγρ. c. 40, & infra Περ. c. 25. SOLAN. Philosophus fuit ex Diog. Cynici contubernio, Plut. in Alex. p. 701; etiam historicus, ibid. pag. 691; nec non gubernator naviculae, ostendente I. Gron. ad Arr. VI, 2, pag. 237. MAIUS. De Onesicrito Aeginensi vid. Laërt. 6, 75; & de hoc nostro (nisi idem est) Astypalensi, Menag. ad Laërt. 6, 84. In ignem se coniecisse & periisse, docet Lucian. Mort. Peregr. BENNER.

ead. l. 17. Δελίων) Scripserat hic *Perfica*; eique plurimum sese de Persicis rebus credere ait Corn. Nepos in Conone. Meminerunt Athenaeus & Diog. Laërt. Muret. Var. Lect. XI, 14. Addit etiam his Ciceronem a se ex Mf. Codice

emendatum de Divin. I, p. m. 228 A. recte, ut mihi quidem videtur. V. Voss, de Hist. Gr. & Periz, ad Aelian. VII, 1. SOLAN.

Pag. 123. l. 2. Ἰσίδωρος ὁ Χαρακ.) Accuratissime de hoc agit Dodwell. peculiari Dissert. inserta T. II Geogr. minor. cura Hudsoni editorum. MAIUS.

ead. l. 4. Σιναρθοκλῆς) Quod de hoc Parthorum rege, & statim de Mnascire habet Noster, alibi vix reperias, immo vix nomina eorum deprehenduntur. Adeo verum est, quod Scalig. can. Ifag. l. 3, p. 316, pronuntiat, multa ex ingenio divinare Onufr. Panvinium in texenda Parthor. regum successione, quam satis exploratam non habemus &c. MAIUS. Anne Σιναρθοκλῆς; vid. Vaillant hist. Arfacid. pag. 78, adscriptus Wesseling. REITZ.

ead. l. 5. Παρθυαίων) Breviter Suid. Παρθυαῖος, ἀπὸ τοῦ Π. Plenius Stephan. Byz. Παρθυαῖοι ἔθνος πάλαι μὲν Σκυθικόν, ὕστερον δὲ φυγὸν ἢ μετακίσαν ἐπὶ Μήδου &c. Mox ait, Παρθυαῖος a Parthis alios haud esse; quod uberius probat Salm. ad Solin. p. 1196. Saepe Παρθυαῖοι apud Arrian. Exp. Al. M. pag. 179, 205, 207, 208, & seqq. itemque pag. 352 ed. Blancard. MAIUS.

ead. l. 6. Ἀπὸ Σακαυράκων) Si non poeniter coniecturarum in re obscura, cogitemus, an non huic populo nomen fecerint forte Graeci Σαρακαυλῶν, qui in Sarracis s. plaustris pernoctare, & habitare adeo atque vivere, solent. Fuerint itaque τῶν ἁμαξοβίων cognati. Barbarum plaustrum Sarracum, cuius hunc talem usum ostendit Scheffer. 2, 31. Firmat praefertim de Alanis, quo nomine fere totam illam Scytharum barbariam comprehendit, Ammian. Marcell. XXXI, 2, p. 671 seq. Gron. Sed est etiam Saraca Sarmatiae Asiaticae civitas, ab eadem forte origine dicta, e Prolemaeo apud Cellarium pag. 756. GESN. Rara aut nulla huius populi Scythici alibi mentio. Sed multitudo Scyth. populor. innumera, ut ait Plin. VI, 17. Sin vero medica manu indiget locus, forsan legas Σακῶν καὶ Ἀριάκων, vel uno nomine Χανρανῶν. Vel, ut Steinheil. Σακαυράκων, de quibus Strabo L. XI, pag. 593. MAIUS.

ibid. Καταχθεῖς) Marini vita Procli. SOLAN. Quid sibi velit hoc verbum, in ipsius historiae obscuritate, incertum est. Videtur tamen notare *reditum ab exsilio*. Notum est, saepe exsulare, qui propter spem imperii suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto igitur, hunc Parthorum regem exulasse

apud Scythas; ut paulo post Artabazum Characenum regulum apud Parthos; utrumque suorum hospitem opera in regnum patrium deductum. GESN.

ead. l. 10. Ὑσπασίνης) Leopard. pag. 153 Σπ — legere iubet. SOLAN. Non ausim damnare diversam orthographiam nominis barbari. Cui ignotum, Hispaniae, Spaniae, Espagnae idem nomen? Quot verbis ab Sp. Sb, Sch, incipientibus I suum praeposuisse Itali? Iraque fervet per nos *Hyspasines* spiritum illum suum barbarum, quem Graeci primo per ὕ expresse; alii deinde omiserunt propter asperitatem, quale quiddam in *Hlodovaeo*, *Chlodovaeo*, *Ludovico*, factum novimus. GESN. Ὑσπασίνης, pro vulg. Σπασίνης, legendum, permultis etiam vincit Maius in Dissert. saepe laudata. Menag. vero in ed. Amst. addiderat: Χάρης Πάσινου. Ptolemaeo Sufianae oppidum ad sinum Arabicum, inter Tigridem & Eubaeum flumina situm. Male interpret, Characus. De Isidoro Characeno mox sermo erit. REITZ.

ibid. Ἐρυθρὰν) Recte docere Reland. Miscell. part. I, Diff. 2, & Arabicum sinum ita nominari, & vastum id mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit; & sinum Persicum, cui Charax includebatur, esse maris rubri sinum, contendit MAIUS.

ead. l. 13. Ἀρτάβαζος) Qui XCV annum agens tradidit se Alexandro M. Curt. VI, 5. MAIUS.

ead. l. 17. Μασσαγισσᾶς) Valerius Maximus ad centesimum usque deducit. V, 2. Alibi tantum nonagenarii modum excessisse ait, VIII, 14. SOLAN. Μασσαγισσᾶς scribitur apud Appian. in Pun. saepissime, & Μασσαγισσᾶς apud Suid. Plin. inter longaevos enumerat, quia LX annis imperio praefuerit. Per XC an. mundi incolam cum Nostro facit Appian. p. 107. Et Suid. Maiorem XC annis epit. Liv. L. Vid. & Val. Max. VIII, 13. MAIUS.

Pag. 124. l. 1. Ἀσανδρος) Spanhem. 488. SOLAN.

ead. l. 2. Θεοῦ Σεβαστοῦ) Multa hic Maius de nefanda illa adulatione Augustos Dei titulo ornandi in inscriptis. & sermone etiam, dum viverent; sed quae exscribere non licet. Adde mox cap. 21. REITZ.

ead. l. 4. Ὡς δὲ εἶπε τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ) An sic legendum, ὥς δὲ εἶπε τοὺς ἑαυτοῦ ὑπὸ τὴν μάχην Σκριβ. &c. GUYET. Verti debebat: ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugnae tempus ad Scribonium deficiebant. Ea historia exstat apud Di. Cass. L. 54. Scribonius, qui se a Mithridate ortum gloriabatur, re-

gnum Bospori affectavit, & ut ex hoc loco colligitur, defectione militum ad angustias maximas redactus: Afander rex Bospori inedia mortem sibi conscivit, in cuius locum regnavit Scribonius, qui expeditionis suae & regni affectati Augustum auctorem mentiebatur. Sed paulo post a Bosporanis ipsis, qui dolum deprehenderant, caesus est; & in eius locum regnavit Polemo, quem Vipsianus Agrippa contra Scribonium adornaverat. PALM. Non puto Graece dici posse τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ milites in procinctu stantes, vel proelium iam ingressos, quod postulat Palmeriana interpretatio; neque, quod Spanhemio placebat, Diff. 8, p. 488, rem militarem Scribonio creditam. Neque bene iunguntur ista, cum videret milites in proelio a se deficere, inedia vitam finivit. Bene iungas, manus sibi intulit, vel aliud celeris mortis genus. Ausim confirmare, neque hic de fortuna unius proelii sermonem esse, neque ostendi posse, qui sic vel aciem, vel rem militarem descriperit, οἱ ὑπὸ τῇ μάχῃ. Quid si igitur pro μάχῃ, quod profecto huc non convenit, legamus ἀρχῇ; Angebat senem τοὺς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ, cives suos, imperio suo subiectos, paulatim se conferre ad Scribonium, ventosum hominem, & ementitis Augusti promissis homines, forte ipsam quoque coniugem Afandri, Dynamin, sollicitantem, quod facile colligas e Dionis verbis lib. LIV, p. 538 B. Sic certe posuisse in translatione, sine fraude fuerit. GESN.

ead. l. 6. Γόαισος δὲ, ὡς φησιν Ἰσίδωρος) Isidorus historicus, ut occupavit Benedict. vocatur Characenus, quia Charace oriundus fuit: sed deinde, mea ex sententia, scribendum Ὀμανῶν, ita ut Goaesus Omanorum, qui regionem Turiferam (hoc additur, ut ab aliis eiusdem nominis populis distinguantur, quomodo & Plin. Canam turiferae regionis dixit) inhabitant, fuerit rex; totusque locus ita vertendus sit: Goaesus vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, Omanorum, qui regionem Turiferam colunt, rex. Sic sensus clarissimus, qui alioqui nullus. G. Cuper. Obf. L. 4, c. 18. ALMEL.

ead. l. 8. Ὀμανῶν) In impressis ὁ Μάνων. Kusterus Ὀμανῶν reponit, Omanensium, & adire iubet Steph. Byzant. v. Ὀμανῶν, quod ego secutus sum. SOLAN. An legend. Ὀμανῶν plur. genitivo? Menag. Idem habet Guyet. in notis Mff. REITZ.

ead. l. 10. Βασιλέας) Atticos antiquos eos casus nominum in eis non contraxisse, nimis multis hic probat Maius. Adde Graev. ad Soloec. cap. 8, ubi ἰππεῖς soloecismus pronuntiat, REITZ.

ead. l. 11. Πάντες οἱ περὶ π. ἔχοντες) Nimis aperte falsum, omnes literarum studiosos longaevos fuisse. Suspicio itaque legendum πάντως, quo adverbio ostendat auctor, non philosophos modo arctiore appellatione ita dictos, verum *omni-no*; vel in universum homines literatos, se commemoraturum. Si tamen mutare quis quid dubitet, potest πάντας sumere παντοίους, ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus noster dicitur Matthaei IV, 23 &c. GESN.

ead. l. 14. Ἰστοροῦμένους) Audis profitentem, se dicturum de philosophis longaevis ἰστοροῦμένοις, quod hic ideo de iis intelligo, qui ex historia iam noti erant, quia Demonastis, quem mirabatur Lucianus, nulla mentio, cum tamen ad centesimum ferme annum vitam produxerit. Δημων. c. 63. Immo in vivis adhuc, cum haec a Luciano scriberentur, fuisse existimo. SOLAN. Ἰστοροῦμ — scripsit Solan. nescio num casu, an de industria. REITZ.

ibid. Δημόκριτος μὲν δ' Ἀβδ.) Qui omnia ridebat, quemque Noster vicissim ridet in Vit. Auct. c. 13, quem rōies laudat Aelian. & V. H. IV, 20, & de an. XII, cap. 16, 17, 18, 19, 20, eius absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habens. Ab Hippocrate liberatum insania, relatum in fabulas ab Heumanno, in Aët. Philos. part. IV, p. 670. MAIUS.

ead. l. 15. Τεσσαρὼν καὶ ἑκατ.) Alia de huius morte fama est apud Diog. Laërt. pag. 248 B. apud quem etiam mendum esse in numeris, ubi ρθ', pro ρδ', legitur, monuit Meursius, qui observat corruptum etiam Diodorum, cum annos tantum XC eidem Democrito tribuit L. XIV. Et male referri in Chron. Alex. ad Ol. CV annum secundum, vid. Lactant. pag. 298. SOLAN.

ead. l. 16. Ξενόφιλος — πέντε καὶ ἑκατὼν) Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, & id solitarium reperiri exemplum, ait Plin. MENAG. Idem de eo tradit Val. Max. VIII, 14, eundemque Aristoxenum auctorem affert, de quo vide Ciceronem Tuscul. I, 10, & in eum emend. Bentleii, cui illustrandae miror non esse additam scriptoris aetatem. Vixit autem circa Olymp. CXII. In Pythagoreorum indice comparet, quem ab Iamblichō concinnatum habemus, & inter Cyzicenos recensetur, pag. ed. Kust. 218; cum alibi, N°. 251, Chalcidensem dixisset. Quin ipse Pythagoras CIV annos vixisse traditur. Vide Photius Cod. CCXLIX. SOLAN. Praeter Val. Max. VIII, 13, vid. Plin. VII, 50, & Aelian. de an. II, 11, p. 87. MAIUS.

Pag. 125. l. 1. Ἀριστόζενος) Musicus & historicus, de quo, ut alios taceam, videndus est Rittersh. ad Malchi vit. Pythag. pag. 5. MAIUS.

ead. l. 3. Σόλων) LXXX tantum tribuunt Diogen. Laërt. p. 15 E. & Suidas. SOLAN. Meursii consule libellum de Solone, ubi cap. 30 de longa eius vita, cumularis veterum testimoniiis disserit. MAIUS.

ibid. Θαλῆς) LXXVII, vel XC, tribuit Diogenes p. 9 E. haud plures. SOLAN. Conspirat cum Luciano Syncellus in Chronico. Verum Apollod. anno LXXVIII, & Socrates nonagesimo ad plures eum abisse volunt apud Laërt. I, 38. Attigisse an. XCII, contendit Stanl. in Solone c. 12. MAIUS.

ibid. Πιττακὸς) Non ultra LXXX concedit Suidas. Ultra LXX, Laërt. I, 79. SOLAN.

ead. l. 4. Κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν) Itaque de istis sapientibus dubitasse videtur Noster. Nec paria de numero, nomine atque illorum tradunt auctr. V. Phil. Carol. ad A. Gell. pag. 27; f. Larraeus in hist. VII Graec. sapientum, Gallice edita 1713 pr. part. I. MAIUS.

ead. l. 5. Ζήνων) Consentit Laërt. VII, 28; quamvis aliter Persaeum existimare indicet, quem proinde consultavit Stanlei. MAIUS.

ead. l. 6. Ὅκτὼ καὶ ἐνεήκοντα) Diog. Laërt. eundem numerum agnoscit p. 171 B. Quamquam & alium auctorem adducit, LXXII tribuentem. SOLAN.

ibid. Εἰσερχόμενον) Aliquantulum discrepat Diog. Laërt. loc. cit. e schola enim prodeunti id accidisse ait, exclamasseque ex fabula Niobe, ἔρχομαι, τί μ' αὔεις; sed idem in Epigrammate F. eodem modo mortem eius tradi ait, quo a Luciano hic narratur, nisi quod de concione nihil habet. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐννέα) LXXX tantum tribuit Diog. Laërt. p. 206 E. mortemque aliter narrat. Valer. Max. VIII, 7, eundem cum Nostro numerum annorum tradit. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποκαρτερῶν) Quod Schol. & Suid. de laqueo dicunt, in dubium merito vocat H. Stephan. Thes. T. II, 1598. Exstabat titulo ἀποκαρτεροῦντος olim Philemonis Comœdia; v. eius fragm. p. 292. Utitur & Polyaen. VIII, 32, p. 769, Πορκία — ἀποκαρτερεῖν ἐπειράτο, vertente Vulteio, Porcia — inedia vitam finire conabatur. Eod. sensu est ap. Dionem p. 440, διέφθειρεν ἑαυτὴν ἀποκαρτερήσασα. MAIUS.

ead. l. 14. Ἐξέλιπε τὸν βίον) Sic plene supra cap. 12 f. Et infra de Isocr. Alciphro. III, Epist. 28. Nonnunquam reti-

cetur βίος, Dion. Hal. IV, pag. 238. Arrian. Exp. Al. VI, 25. Zosim. I, 70. MAIUS.

ead. l. 15. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξιῶν) Vid. Diog. Laërt. pag. 241, & Clem. Alex. apud quos Δεξιῶς dicitur pater vel Ὀρ. Σομένης. SOLAN. C amplius annis vixisse, quorundam auctoritate nixus arbitratur Fabric. Bibl. Gr. II, 23, p. 757, qui tamen in nott. ad Sext. Emp. I, 12, pag. 270, XC amplius annos ex mente Laërt. & Luciani eidem tribuit. MAIUS. Sed in nott. ad Sext. Emp. I, p. 58, ait: *Lucian. in Macrobianos ei tribuit unum & nonaginta. At hoc refellit ipse Xenophanes, XCII aetatis suae annum commemorans in versibus, quos servavit Laërt. IX, 19. Itaque in Codd. Luciani forte perperam scriptum a librariis videtur pro ga.* REITZ.

ibid. Δεξιῶν) Δεξιῶν scriptum est ap. Laërt. MENAG. Vid. Diog. Laërt. in vita Xenophanis, & in eam Commentator eruditissimus Aegid. Menag. ALMEL.

ibid. Ἀρχελάου) Sunt, qui nullum ei fuisse praeceptorem tradant; qui concedunt, a Botone Atheniensi doctum volunt. Diog. Laërt. ib. D. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐν καὶ ἐγενήκ.) Cenforinus de die natali ultra centesimum vitam produxisse tradit. (Certe Xenophanes ipse in versibus apud Laërtium ib. E. ait se vixisse LXVII & XXV, hoc est XCII. *I. de la Faye.*) Consule Scalig. ad Euseb. Chron. SOLAN.

Pag. 126. l. 1. Ξενοκράτης) Diog. Laërt. LXXXII tribuit Xenocrati, L. IV, p. 99 E. Meursius neutrum probat, quem consule de Arch. Ath. IV, cap. 12, 113 & 167. Is enim CIII vixisse contendit. SOLAN.

ead. l. 2. Καρνεάδης) Eundem annorum numerum & Diog. Laërt. habet in eius vita, p. 112 E. Apud Ciceronem & Val. Max. VIII, 7, ampliatur ferunt ad XC usque. SOLAN.

ead. l. 3. Χρύσιππος) LXXXIII, apud Diog. Laërt. p. 209 A. Octogesimo anno relictam ab eo Logicam, quam ante quadragessimum inchoasset, Valer. Maxim. tradit VIII, 7. SOLAN.

ead. l. 4. Διογένης δὲ ὁ Σελευκ.) Babylonium vocat Diog. Laërt. p. 157 C. sed de aetate, cum de eo obiter tantum dicat, tacet. Diogenes autem Sinopensis nonagenarius prope decessit; vide eundem p. 156 A. quod miror a Luciano praetermissum. SOLAN. Fabr. Bibl. Gr. III, 15, p. 402. De memorabili eius senectate nihil asseratum est in antiquis, qui ad nos pervenerunt, auctoribus. MAIUS.

ead. l. 5. Ποσειδώνιος) Strabo XIV. De aetate silent. Sed

fuit is Ciceronis & Pompeii M. magister, quem cum Alexandrino confundit Suidas; vid. Voss. l. 1, 24. Fuit etiam alius Posidonius Stoicus Alexandrinus Zenonis discipulus, de quo Diog. Laërt. p. 173. SOLAN. Consulendos de Posidonio, patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito distoque, quia Rhodi & philosophiam professus est Stoicam, & Remp. rexit, magno numero indicabit Fabric. d. l. p. 409. MAIUS.

ead. l. 8. Κριτόλαος) De quo Plutarchus, Cicero, Clemens Alexandrinus, & S. Empiricus. SOLAN. V. eundem Fabric. L. III, 11, p. 294, & Periz. ad Aelian. III, 17, p. 210. MAIUS.

ead. l. 9. Πλάτων) Hinc lusus de quadrato numeri novenarii apud Diog. Laërt. p. 70 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀθηνόδωρος, Σάνδ.) Male interpres, Athenodorus Sandonius. Verte, Sandonis filius, & vid. nos ad Laërt. p. 15. MENAG. De hoc apud Suetonium nihil. Sandonis filium verendum esse, monuit Menagius ad Laërt. XV, 1. Apud Clem. Alex. p. 20 A. ὁ τοῦ Σάνδωνος dicitur. Meminit huius etiam Plut. Publicol. ubi prave Σάνδων legitur pro Σάνδωνος. De fessu huius in patriam locus est Dion. Chrysost. illustris sane, in Or. ad Tarf. fol. Ald. ed. 274. SOLAN. Cuncta apud Strab. XIV, p. 641. MAIUS.

ead. l. 15. Νέστωρ) Cuius meminit Strabo l. d. MAIUS.

ead. l. 16. Ξενοφῶν) Aetatis non meminit Diog. Laërt. mortuum tantum dicit anno primo Ol. CV. Haec autem Luciani verba omnes rationes Casauboni ad Athen. V, 17, conturbant, Xenophontemque a calumniis Athenaei abunde vindicant, si Casauboni emendationem admittas. SOLAN. Notum sequitur, quod ad aetatis annos, Stanlei. ac Fabr. Bibl. Gr. III, 4, p. 71. A Diod. Sic. XV, p. 497, ἐσχατόγηρος vocatur. MAIUS.

ead. l. 17. Οὔτοι μὲν φιλοσόφων) Omisit inter alios philosophos Theophrastum, qui teste Hieronymo Epist. ad Nepot. ultra septem & centum annos vixit. Quamquam & aliter Diog. Laërt. tradit, qui LXXXV annos ei assignat. Sed optime coniecit Casaubonus pro οὗ scribe. ρθ', ad Theophr. Char. p. m. 97. Consule Censorinum, qui plerisque longaevis philosophos (de die natali c. 15) nominat. SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Κτησίβιος) Ex Phlegonte Tralliano patet, hic legi debere ἑκατὸν τεσσαράων, omisso εἰκοσιν, p. 167. (A. G. VIII, 2730.) SOLAN. Nemo omnium ex longaevis a Nestro recensitis, (si Nestorem, Arganthonium, ac Tiresiam, ad fabulis consecrata secula pertinentes, demas) vivendo

Ctesibium superavit, qui ultra CXX annos superstes fuit. Estque is terminus vitae longissimus. Pollio in vita D. Claudii post init. *Mosen solum CXXV an. vixisse: qui cum quaeretur, quod iuvenis interiret, responsum ei, neminem plus esse videtur.* Adde Lactant. Inst. II, 12 f. Serv. ad Aen. IV, 653, Aufon. in Gritho, & in Idyllio de aetatibus animalium, item Solonis & Mimnermi versus ap. Laërt. I, 60. At vero haec felicitas non contigit Ctesibio, nec supergressus est CIV annos. Diserte Phleg. Trallian. c. 2 de Longaevitas: Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ἐν περιπατῶν δὲ ἐτελεύτα, ὡς Ἀπολλόδοτος ἐν τοῖς χρονικοῖς δεικνύων. Ad quae Meursius: *Uterque ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo mendacium in alterutro. Ac Phlegontem quidem nostrum lemma capit tueri: οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσαρῶν ἐτῶν μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογραφάμενοι.* Itaque sine ullo dubio corrigendus Lucianus, scribendumque, ἑκατὸν τεσσαρῶν ἐτῶν. De Apollodori χρονικῶν libris evolve Fabr. Bibl. Gr. III, 27, p. 668. MAIUS.

ead. l. 3. Ἰερώνυμος) Conf. supra c. 11. Nunc Phlegontem addo l. c. scribentem: Ἰερώνυμος ὁ συγγραφεὺς πολλοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείστοις δὲ τραύμασιν ἐν πολέμοις περιπεσὼν ἐτελεύτησεν, βιώσας ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ὡς φησὶν Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν, de quo Agatharchidis opere vid. Bibl. Gr. Fabric. III, 8, p. 207 seq. MAIUS.

ead. l. 10. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος) Ab Agathemere Geogr. I, p. 2, ἀνὴρ πολυῖστος vocatur; & talem fuisse, coniciamus ex innumeris eius scriptis, quae ubivis laudantur, de quibus fufe Voss. de Hist. Gr. IV, 5; in compendio autem Wilhelmus Worth in Tatiani orationem ad Graecos, p. 5. MAIUS.

ead. l. 11. Φερικύδης) Vossius confundi hic duos Pherecydas a Luciano contendit. Unicum statuit G. Worth. ad Tatian. 14. Vid. Salmaf. in Solinum 841 ed. Par. Diog. Laërt. I, S. 119, pag. 31, & Fabricius in Bibl. Gr. 779. Pythagorae praeceptor. Lactant. VII, 7 & 8. Porphy. Vit. Pyth. N°. 1, & not. Diog. Laërt. p. 214, 6, & 31. Plut. 1539 f. rem aliter narrat. Adde Davisum ad Tusc. I, c. 16, cum add. Et Bentl. emend. Uterque Σύριος legi debere contendit. SOLAN. Vid. Meurs. ad Hesych. p. 212, & ad Hellad. Chrestom. 969. Unde conici potest, pro Σύρος vel Σύριος (nam utrumque occurrat) in textu nostro legi posse Λέριος. MAIUS.

ead. l. 13. Κασσανδρεὺς) Omnino scribendum Κασσανδρεὺς, quamvis vulgata lectio Aldinam quoque edit. occupavit. De

Aristobulo illo vid. Voff. I, 10, p. 54, 55. Et Fabric. Bibl. Gr. III, 8, p. 210. MAIUS. Nihil repugno; at nihil muto, quia & Κασάνδραν ap. Nostrum supra Imag. cap. 7, & alibi, item Κασάνδρου uno σ ap. Diod. Sic. p. 297 ed. *Baf.* ac saepe alibi. Licet Κασάνδρη Homer. ubique. Item Apollod. XIII, pag. 210 &c. REITZ.

ead. l. 16. Πολύβιος) Voff. prae aliis adeundus I, 29, ubi hoc confirmatur. MAIUS.

Pag. 128. l. 2. Ἀμισηνός) Phoenicii Hypsicratis meminit Tatianus p. 128. Quem res Phoenicum lingua Ph. scripsisse narrat. Unde coniicit Bochartus, legendum hic Ἐμισηνός. Vid. Geogr. S. p. 862 A. cum *Emisa* urbs sit Phoenices notissima. SOLAN.

ead. l. 4. Γοργίας) Novem & centum tribuunt Quintilianus III, 1, pag. 125 C. & Suidas. Censorinus cum nostro CVIII. (de die nat.) Add. Val. Max. VIII, 14. CV Pausan. ed. poster. c. 17. SOLAN. Vid. Philostr. in vitis Sophistar. I, 29, & Olear. p. 494 a. REITZ.

ead. l. 5. Ἐτη) Octavum & nonagesimum implevisse annum, a Quintiliano dicitur III, 1, p. 126 B. Suidas ad CVI usque pervenisse ait. Philostratus fere centenarium obiisse p. 506. Pausanias XCVIII, Att. I, qui & cetera confirmat. SOLAN. Inter senes collocatur ab Aelian. II, 35, Fulgentio pag. 171, Cic. in Cat. Mai. pag. 156. CV an. ei assignat Pausan. Eliac. poster. c. 17 f. CVII autem Cic. l. d. pag. 152, & Val. Max. VIII, 13. CVIII Censorin. c. 4, Plin. VII, 48, Philostr. pag. 494. Novem supra centum, Suid. v. Γοργίας, & Quintil. Inst. III, 1. MAIUS.

ead. l. 9. Ἐνεήκοντα καὶ ἑξ) Discrepat Valer. Max. qui L. VIII, c. 7, ita scribit: *Isocrates nobilissimum librum, qui inscribitur Παναθηναϊκός, quartum & octogesium agens, ita ut ipse significat, composuit. . . neque hoc stilo terminos vitae suae clausit: namque admirationis eius fructum quinquennio percepit.* Sed ibi error est in numeris, nonagesimum enim pro octogesimo legendum esse, ex ipso Isocrate patet; quam veram esse scripturam, Ciceronis de eo locus confirmat, de senectute. Quid ergo Luciano in mentem venit, ut XCVI diceret, quem ipse Isocrates disertè XCIV edidit? Dicam. Ex initio eius libri XCIV inceptum, ex fine autem eiusdem post exactum XCVI editum esse, constat. SOLAN. Adi Photium Cod. CCLX, pag. 793, Longinum pag. 12, Voff. de imit. Poët. p. 96, Periz. ad Aelian. XIII, 11. MAIUS.

ead. l. 10. Ἐνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν) Ultra XC annos vixisse, haud dubitandum. Cum enim nonagesimum ageret annum, interrogatus, ut viveret? dixisse fertur, *veluti ille, qui iam nonagenarius mortem iudicaret malorum extremum*, referente Stob. Serm. CXIV, fol. 108. Annos XCVIII ei adscribit Plut. vit. decem orator. p. 837. Iunge Philostr. vit. Soph. I, 17, p. 506, ἀπέθανε — ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη, & Tollium dicto libro, pag. 152. Solus Suidas CVI annos ei tribuit; quem cum secutus fuisset Dan. Nesselius, censuram experiri debuit Reimmanni in dissert. praeliminari ad Commentarios Lambecii contra-ctos p. 97. MAIUS,

ead. l. 12. Εὐριπίδειον) Versus hic etiam adducitur ab Aristoph. Ran. v. 1255, Hesych. v. γλυκερῶ, & Plut. T. II, p. 837 E. KUSTER. Quatridui inedia vitam hac clade perculsum finisse, tradit Plutarchus in vita eius; idemque non hunc versum tantum Euripidis ab eo tum prolatum, sed & duo alia fabularum eiusdem initia p. ed. Steph. 1539. Exstat inter Euripidis fragmenta in Phryx. v. 1. Habetur etiam apud Plut. 1539 f. qui haec paulo aliter narrat. Adietiam Dionys. SOLAN.

ead. l. 14. Σιδώνιον) Legitur στίχος ille Euripideus in fragmento fabulae, cui nomen Phryxus, p. 503 ed. Barnef. Adantur eiusd. Bacch. 170. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀπολλόδορος) Vid. Fabr. Bibl. Gr. III, 27, pag. 670. MAIUS.

Pag. 129. l. 3. Ποτάμων) Multa scripsit, etiam περὶ τελείου ῥήτορος. Vid. Suid. Hesychium Miles. & Senec. Suafor. 2, p. 656, qui magni nominis declamatorem appellat. Cave, misceas illum cum Potamone Alexandrino philosopho, de quo in Act. philos. Heumannianis part. II, pag. 330, & part. V, p. 848 seqq. MAIUS.

ead. l. 4. Σοφοκλῆς — π. καὶ ἐν.) Vid. Marm. Ox. 150, n. 78, ubi XCI tantum tribuuntur. Sed pro I legendum videtur Π, cuius latere uno oblitterato, facile ex quinario unitas facta est. V. Plut. 1405, 2 f. Scaliger, Diodorum secutus, XC solum tribuit not. ad Euseb. Chron. 108 b. Hoc modo observari velim ex Plut. l. c. LV egisse annum Sophoclem, cum mortuus est Herodotus. Val. Max. VIII, 7, prope centesimum attigisse tradit; vid. fragm. Soradis apud Grot. Flor. p. 399. SOLAN. Anthol. III, 25, p. 396: Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφοκλεῖς, ἀνθὸς αἰοιδῶν, Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος. Alii aliter narrant, & mortuum gaudio, ob victoriam Tragicam. MAIUS.

ead. l. 5. Πέντε καὶ ἐνενήκοντα) Annorum hunc numerum firmat Faber in vitt. poët. Graec. T. X Thef. Gron. col. 775. MAIUS.

ead. l. 6. Οὗτος (Σοφοκλῆς) ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος &c.) Huius Iophontis meminit Comicus in Ran. p. 214, (i. e. vers. 73) ubi Bacchus, δέομαι ποιοῦτοῦ δεξιού. Οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔτ' εἰσιν, οἱ δ' ὄντες κακοί. Ad quae Hercules: Τί δ' οὐκ Ἰοφῶν ζῇ; Illustrare possunt hunc Luciani locum, quae Scholiastes vetus ibi habet de Iophonte: Ἰοφῶν, inquit, υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκησιν παρεῖχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρήματο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσῆγαγε δὲ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γῆρας παραφρονοῦντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δὲ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν. Εἰ μὲν εἴμῃ Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ, εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἴμι· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγνῶναι. L. BOS. Conf. Cic. de Senect. p. 155, Val. Max. III, 7, & IX, 12, Camerar. prolegom. ad Sophocl. p. 16, & in commentar. ad eiusdem Oed. Colon. p. 352. MAIUS.

ead. l. 8. Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ) Quae etiamnum superflua est. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑπερβυμάσαι) Frustra id verbum quaeras in Lexicis, & tamen sumtum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Utitur eo Noster in Zeux. c. 3 f. Ver. Hist. I, c. 34 pr. Pro Imag. c. 18 f. Polyæn. VIII, 8, pag. 708. Achill. Tat. VIII, p. 503. Heliod. VII, 15, p. 331. MAIUS.

ead. l. 11. Μανίαν) Camerarius in Sophocl. f. 40 hoc reiiicit; vid. Val. Max. VIII, 7. SOLAN.

ibid. Κρατίνος) Vid. Meurs. Bibl. Attic. II, col. 1471. MAI.

ead. l. 12. Ἑπτὰ) Eundem ferme numerum habet Suidas, nempe XCVI; sed idem addit, ab aliis CI ei tradi. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλήμων) Vixisse annos XCLV Suid. ait, & risu suffocatum obisse, & mortuum in lectulo iacentem fuisse repertum. Posterius confirmat Apul. Florid. XVI, quamvis de mortis genere variet. In scena certantem clausisse diem ultimum, refert Plut. tractatu, an seni sit gerenda Resp. pag. 785. MAIUS.

ead. l. 16. Παρασκευασμένα) Perperam in omnibus aliis editionibus legitur, θεασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρασκευασμένα αὐτῷ σὺκα κατέσθιοντα. Recte Basileensis παρασκευασμένα. IENS. Corruptissime omnes, praeter B. habere παρασκ— adphnixerat etiam Solan. Parui igitur, quia facilis in eo librario-

Lucian. Vol. VIII.

H h

rum aut editorum aberratio: at si integra augmenti syllaba abiecta fuisset, nihil mutassem; exempla enim tam indubitata & crebra dedimus iam terque quaterque, vid. Indicem, tit. *augmentum*. REITZ.

Pag. 130. l. 2. 'Ακράτου) Tan. Faber & Kenettus nolunt hic Luciano fidem haberi: quorum ego rationem non assequor. Non ignoro tamen, aliter etiam ab aliis narrari eius mortem. Vide Testimonia de Philemone, fragmentis eius, quae nuper prodierunt, praemissa. Val. Max. eodem, quo Noster, modo mortem eius tradit IX, 12. SOLAN.

ead. l. 3. 'Επίχαρμος) XC tribuit Diog. Laërt. pag. 232 F. SOLAN. Aeliano V. H. II, 34, πάντ' σφόδρα πρεσβύτης audit. Laërt. VIII, 78, annos XC ei tribuit. Comoedias illius percenset & Meurs. ad Hellad. Chrestom. col. 973 seqq. MAIUS.

ead. l. 5. 'Ανακρέων) Veterum recentiorumque testimonia de numero annor. morteque eius, congeffit praestantiss. I. Barnes. in eius vita § XL. MAIUS.

ibid. Μελῶν) Τὰ μέλη speciatim aliquando notant Lyricum carmen, ut in Arriap. Exp. Alex. I, c. 12, οὐτ' οὖν καταλογάδην, οὔτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, ἀλλ' οὐδὲ ἐν μέλει ἦσθην Ἀλέξανδρος. Coniunctim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit Himerius init. Orat. εἰς βασιλέα, in catalogo Uffenbachiano, part. II, col. 631, & ibid. col. 633, μέλος Τήιον, carmen est Anacreonticum, sive Lyricum. De Anacreonte Iulian. Misopog. ipso exordio: Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποίηθη μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεντα. Thaletem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat Plutarch. vit. Lycurg. p. 41. Unde μελοποιὸς Lyricus, quomodo supra Noster Sect. IX, p. 26, ipsum Anacreontem, & statim appellat Stefichorum, quem alii λυρικὸν vocitant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu Perizon. ad Aeliani IV, 26, pag. 359. MAIUS.

ead. l. 6. Στισίχορος) Vid. de eo commentt. ad Longin. Sect. 13. Meurs. ad Hesych. Miles. p. 193 seqq. Voss. de poët. Graec. MAIUS.

ead. l. 7. Σιμωνίδης) Vide Marm. Ox. p. 168, Ep. 68, ubi XC tribuuntur. Suidas LXXXIX. Ceium fuisse docent etiam Strabo X, & Suidas, & ipse Simonides apud Steph. Lyr. p. 149 b. B. Eusebius inconstans esse videtur; vid. Val. Max. SOLAN. Octogesimo anno docuit adhuc carmina, & in eorum certamina descendit, Val. Max. VIII, 7, teste. Artigisse annum LXXXIX scribit Suidas. MAIUS.

ead. l. 8. Ἐρατοσθένης) Praefuit hic Bibliothecae Alexan-

drinae post Zenodotum, unde & *Beta* audit, sive *secundus*; vid. Prideaux. an. ante Chr. 239. Longaeavorum exempla haec addenda suppeditat I. de la Faye. Andreas Alciat. Hist. med. col. 51 narrat, se in *Verbani pago Malcorabia* fabrum vidisse *CXVI* annos agentem, non integris solum sensibus, sed & tam vegetum, ut ferream quadrupedi soleam parvo negotio apponeret; cuius rei etiam universa illa regio, inquit, testis est. Iohannes de temporibus, qui Carolo Magno militasse dicitur, & *CCCLX* annos vixisse, anno Chr. 1139 obiisse traditur. Addi meretur, qui hoc ipso mense Febr. (dum notas hasce tandem aliquando edendas relego, decessit an. *MDCCXXIII*) Io. Ernest. Scholts eques, qui olim sub Carolo Gustavo Sueciae rege inter eius Praetorianos militavit: is in Saxonia natus Martii XII, anni 1608, Risvici prope Hagam comitum degens, ad extremum usque prospera usus valetudine, die quaque dominica pedes Hagam, ubi haec scribo, veniebat & remeabat, ut sacris interesset more Lutheri reformatorum. Ultra *L* annos rude donatus, & stipendio publico gaudens, ad *CXIV* usque annum vitam produxit. SOLAN. Pretium operae erit Censorium adire, qui c. 4 & Eratosthenis aetatem, & aliorum quorundam a Luciano haecenus expositorum enarrat. MAIUS.

ead. l. 9. Οὐ μόνον γραμ. &c.) Ex vero hoc ipsum elogio ornari constabit evolventibus testimonia, quae virorum doctissimus — insignis ille Fabric. Bibl. Gr. III, 18, p. 471 seq. plena manu collecta subministrat. MAIUS.

ead. l. 11. Λυκούργος) Ne mirere, hunc ultimum inter doctos Graecos hic obtinere locum. Ipse enim Lycurg. Siracone teste X, 464, cum Homero in Chio insula congressus est, eius certe poemata descripsit, ac primus vulgavit integra, ut Plut. in eius vita, & Heraclid. Pont. libello de politijs Graecor. post init. memoriae produnt. Spartanis per *XLII* annos praefuit, secundum Suid. T. II, p. 472. Vitae annos Plutarchus non exprimit, refert tamen obiisse ea aetate, quae & vivere & quiescere volentibus maturum est. MAIUS.

ead. l. 16. Θεῶν βουλευμένων) Xenoph. frequenter usurpavit hanc formulam, indicante Raphel. ad Ep. S. Iacobi IV, 25. Item Lucian. Tim. Heliod. VI, 282, & VII, 5, p. 306. Plura Grot. ad 1 Corinth. XVI, 7. Rittersh. ad Salv. Massil. p. 262, & in sacr. lectt. I, c. 1, p. 5, ac Briffon. form. I, p. 69. MAIUS.

ead. l. 17. Ἰερῶτα) Ἰερὸν etiam significare εὐσεβή, hic probat Maius ex Inscript. Grut. col. 680, 660, & 1027. Concedit tamen, hic reddi posse, maxime Quintille, cum omne prae-

clarum quandoque vocetur *ἱερὸν*. Vid. Schol. minora ad Hom. Il. A, 366. Auctor Etymol. in *ἱερὸν ἰχθύον*, ac Fuchf. ad Nic. Myrepsium de antidot. Sect. I, cap. 208. Contraxi ex diff. Maii. REITZ.

ibid. *Κυῖντίλλες*) Hoc accentu edd. omnes etiam supra, initio huius Dial. Et sic *Περίλλος* ap. Suid. & Harpocrat. Mallem tamen *Κυῖντίλλος*, ut *Πέριλλος* ap. Plutarch. recte, de fortuna Rom. p. m. 315 med. REITZ.

ibid. *Ἐν ἄλλῳ — λόγῳ*) Iste liber vel periit, vel a Luciano non est scriptus, ut rectissime censet Fabric. Bibl. Gr. IV, part. I, c. 16, p. 497. Quem defectum ex parte supplere potest Phlegon Trallianus, qui potissimum *μακροβίου* Romanos recensuit, nec non Plin. VII, 48, & Val. Max. VIII, 7 ac 13. Ex recentioribus Zwingerus in theatro vitae humanae, Vol. XVII, L. 2, p. 2455 seqq. & Iul. Barbaranus in officina, five promptuario rerum electarum, T. I, tit. 22, p. 297 ff. ed. Venet. an. 1569. MAIUS.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. l. 1. ΠΑΤΡΙΔΟΣ) Vid. etiam Eur. Phoen. 409. SOLAN. Antiquiorem Luciano hunc esse Dialogum existimat Huët. in praep. Evang. prop. IV, 51, p. 94. (monente I. H. Maio, in dissert. ad Luciani Macrob.) Additque, consulendum etiam Athenagoram in extremo legationis pro Christianis. REITZ. Hallucinari Reitzium, qui Patriae Encomium confundat cum Philopatride, probe monuit cl. Bel. de Ball. Neque enim ulla illius opusculi mentio apud Athenagoram l. c. neque Huetius ita de eo existimat, sed de Philopatride. En verba Huetii: — *Auctor dialogi, qui inscribitur Philopatris, & inter opera Luciani edi solet, Luciano licet videatur aliquanto vetustior &c.* Vidit idem illustr. Wielandus.

ead. l. 2. Οὐδὲν γλύκιον) Hom. Od. I, 28, 34. In posteriore cuius versu etiam est *ἡς πατρίδος*, ne putes *γῆς* forsitan in Luciano legendum. REITZ.

ead. l. 4. Θεϊότερον ἄλλο; μὴν ὅσα) Καὶ θεϊότερον ἄλλο; ἄλλὰ μὴν ὅσα. MARCIL.

ead. l. 8. Πατρίδας δὲ στέργουσι) Etsi Iuntinae lectio eo blandiatur, quod singularem exhibeat, quali in hoc Encomio plurimum utitur; non tamen recedo ab vulgata, quia *τῷ στέργῳ* accusandi casum addere amat. Sic mox infra cap. 10,

ὄνομα στέργοντες. Nec a plurali abstinuit c. 5 bis, item 10, atque alibi; nec pluralis inusitatus aliis, ut Diod. Sic. XI, c. 5, Herodian. VII, 6, 7 &c. quare non auscultandum Iuntinae. REITZ.

Pag. 132. l. 13. Νικώμενοι) Subaudi τῇ στοργῇ. GUYET.

Pag. 133. l. 13. Καὶ νῆσοι θεϊότεραι &c.) Conferendum iubet cl. Bel. de Ball. Callimachi Hymn. in Del. ipso princ.

Pag. 134. l. 10. Διὰ τῆς πατρίδος) Vulgatum non contemno, quia non modo διὰ cum genit. etiam causam instrumentumve notat, ut Herodian. I, 3, 5, ὕβρεις τε καὶ βίαι, δι' ὧν τὴν ἐκείνου ἀρχὴν κατήσχυαν. Ptolem. Harm. c. 3 pr. δι' οὗ ἡ πληγὴ, per quem percussio facta. Sed quia locum potissimum hic significari credo, ubi didicerit, i. e. in patria, quod exemplis haud indiget: ideoque Florent. lectionem non recepi, etsi illa defendi potest, διὰ τὴν πατρίδα exponendo patriae beneficio, ope, ut Long. Paft. II, p. 48 f. διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ῥέδουσι, i. e. per hunc Cupidinem flumina fluunt, sive, ille auctor est. Idem II, 77, διὰ τὰς Νύμφας ἐξῆσε, Nympharum beneficio vixisset. Articis autem frequens esse διὰ accusativum etiam pro genitivo addere, vid. apud Kuster. ad Aristoph. Plut. 93, 130 & 143, δι' ἐμὲ δύνουσιν αὐτῶ, per me (Plutum) ei sacrificant. Ac plura de illa permutatione, in Obfervatt. Eckhardi ad eiusd. Plut. p. 12 & 13. REITZ.

Pag. 135. l. 4. Κακώσεως — γονέων) Conf. Bis Accus. cap. 29, ubi de iniuria, quam uxor a marito passa est. Hic vero constructio illa cum genitivo in se spectata est ambigua, vel reciproca, potestque tam significare iniurias a parentibus commissas, quam quas illi patiuntur. Sed si nexum spectes, posterius significari, patebit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνδρίας) Sic etiam scribitur supra Musc. cap. 5, atque alibi apud Nostrum, item Diod. Sic. ut ibi, ni fallor, indico. Aliis ἀνδρεία, ut Herodian. plurimis locis, ac Thucyd. II, c. 39 f. ubi tamen Cod. unus ἀνδρίας etiam. Sed ἀνδρεία frequentius eidem; licet III, c. 82, ἀνδρία vicissim in textu, ubi Cod. quidam ἀνδρεία. REITZ.

Pag. 136. l. 12. Ξενίας ἀλίσκεσθαι) Subaudi αἰτία, κρίσει. GUYET.

Pag. 137. l. 7. Ἀλλὰ καὶ — ἀνειμένους — ἐπαινοῦσι) Haec subditiua videntur. GUYET.

ead. l. 8. Πεδίοις ἀνειμένους) Nescio, cur interquiescentes agros dederint interpretes. Certe ea laus non est regionis; maior virtus irrequieta fertilitas. Itaque laxos & quasi ef-

fufos, id est, ampliffimos campos intelligere malui. GESN.
ibid. Ἀνειμένους) Ἀνειμένη γῆ, terra inculta, pascua Diis
 consecrata. GUYET.

ead. l. 10. τὴν δὲ ἵπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον
 ἐπαινοῦντες) Adscribam verba L. Bos Obf. Crit. p. 79. Pessi-
 me, ait, haec translata, sed equorum iuvenumque altricem suspi-
 cientes laudant. Sensus enim est: *Spernunt autem equorum altri-
 cem (regionem), iuvenumque altricem laudant.* Opposita sunt
 ὑπερορῶν & ἐπαινεῖν, quae interpretes pro synonymis sumfit.
 Ὑπερορῶν est *contemnere*, ὑπεριδεῖν. Similiter oppositae sunt
 regiones ἵπποτρόφος & κουροτρόφος & dum dicit auctor ἵπ-
 ποτρόφος, respicit ad ea, quae paulo ante dixerat, *σεμνυνομέ-
 νους πεδίοις ἀνειμένους*. Sunt autem πεδία ἀνειμένα, *campi
 patentes*, equis pascendis habiles, non vero agri interquiescentes,
 uti vertit interpretes. Haec ille. Quibus addo, illud καὶ non
 suspectum fore, si pro ἐπαινοῦσι legas ἐπαινοῦντες. Nam καὶ
 sic positum inter duo opposita pro *adversativa* valet. Demosth.
 Init. Or. pr. Coron. τὸ μὴ δὲν ὁμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα
 κατορθοῦν. Quin & in aliis locutionibus recte sed vertitur.
 Long. Past. III, p. 87, πείσον — μὴ δὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμῆν
 πάντως, persuade — te nihil magni petere, SED ducere velle. Conf.
 eund. L. II, p. 42, notasque Mollii p. 50 a. Sed quia Gesneri
 emendatio aequae est facilis, ei cedo. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ κουροτρόφον) Homer. Od. Δ, 601, & I, 27.
 SOLAN. Legendum τὴν κουροτρόφον. Opponuntur enim sibi ἵπ-
 ποτρόφος & κουροτρόφος illud Argorum epitheton, & aliarum
 urbium, quae latos ac laetos campos habent; hoc Ithacae,
 quae ab Ulyssae suo vocatur Od. I, 27, Τριχέϊ' ἄλλ' ἀγαθὴ
 κουροτρόφος. GESN.

ibid. Καὶ σπεύδει) Hom. Od. E, 219. SOLAN.

ead. l. 15. Καπνός) Quo respexerit, fatis indicat locus Ho-
 meri Odyss. A, 58. Clementis Alex. locus est huc apprime fa-
 ciens προτρ. p. m. 32 B. οἱ δὲ ἄλλοι περιπεφυκότες τῷ κόσμῳ,
 οἷα φύκιά τινα ἐνάλοις πέτραις ἀθανασίας ὀλιγοῦσιν, καθά-
 περ ὁ Ἰθακήσιος γέρων, οὗ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐν οὐρανῷ πα-
 τρίδος, πρὸς δὲ καὶ τοῦ ὄντος ἡμερόμενος φωτὸς, ἀλλὰ τοῦ
 καπνοῦ. Alludunt & alii ad hunc Homeri locum, Ovid. de
 Ponto I, & Philostratus 786. SOLAN.

Pag. 138. l. 6. Ἀκούσας) Non improbo vulgatum, quod sen-
 sum quidem commodum sic exhibet, οὐδεὶς, sc. ἐστὶ, ὅς τις ἀν-
 ἀκούσας — δέλη. Sed nec Florentina lectio displicet. Cum ve-
 ro utrumque bonum, numerum sequimur maiorem. REITZ.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 139. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ) Προσλαλή περί τῶν διψαδῶν. MARCIL.

ead. l. 3. Ἀκριβῶς ἀκαρπος &c.) Sterilitatem Libyaë eodem modo describit Diod. Sic. L. III, c. 50. pr. nisi quod nitrum ibi provenire dicat, quod tamen suspectum, neque constantis lectionis est. Vid. Commentatores id varie illic tentantes. REITZ.

Pag. 140. l. 1. Ὑσαντα τὸν θεόν) Nota phrasin poëticam : ὕει μὲν ὁ Ζεὺς &c. GUYET.

ead. l. 3. Βατὰ) Mallem βατὶς, ut ad ψάμμος vel χώρα referatur. Si vero, quod in omnibus libris est, βατὰ retineas, ad τῆς λιβύης τὰ γοτῖα referendum, quod valde remotum. Supra ἂ. τὴν χώραν τίθησιν cap. 1, & mox ἡ ψάμμος δύσβατος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀκτῖνα — παρατεθηγμένην) Mirum dicendi genus, acui ab humore solis radios. Sed, si tollas metaphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluviam, sive quod defueverunt, per ipsum refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre; sive quod vapores copiosius sane, quam de ficcis arenis, surgentes, sulphurei praesertim, magis angunt praecordia. GESN.

Pag. 141. l. 7. Φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου) Credo, hic est ille apud Lucanum IX, 715, Concolor exustis atque indiscretus arenis Ammodytes, quem in Hammoditen quasi postliminio mutatum nuper nolim. Est omnino Troglodytis analogus Ammodytes, ὑποδὺς τὴν ἄμμον. Quod ὀδίτην dicas, posteriore parte compositi, quasi viatorem arenae, nimis generale est, & omnibus commune harum regionum serpentibus. GESN.

ead. l. 9. Βουπρηστis) Βούπρηστis est animalculum ex cantharidum genere, sic dictum, quod in herba a bobus devoratum eos tacto felle ita inflammet, ut rumpant. Nicand. Plin. GUYET.

ead. l. 13. Ἰκτίσι) Notandum est, ἰκτίδας seu viverras absurde poni inter animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτίσι καὶ τέττιξι, i. e. viverris & cicadis, omnino legendum ταῖς ἀκρίσι καὶ τέττιξι, locustis & cicadis, quod miror vidisse neminem. Bochartus de Animal. Sacr. script. part. 2, L. IV, cap. 29. ALMEL. Ἰκτίσι, καὶ τέττιξι) Si ἰκτίς non alius animalis, quam viver-

rae, nomen est; non potest profecto hic locum habere. Bocharti, summi sane viri, ἀκρίσι, nimis a scriptura & sono vocis ἰκτίσι recedit. Spem inveniendi melius quiddam videtur prope intercipere Plinius X, 61, f. 81: *Vespertiloni membranaceae pinnae uni*. Sed scilicet conferendus etiam est alter locus II, 39, f. 94: *Membranis volant* (i. e. ὑμενόπτερα sunt) *fragilibus insecta, humentibus hirundines in mari, siccis inter tella vespertilio*. Nimirum *hirundines illae in mari, & pisces alii plures volant & ipsi*; vid. Aelian. de Animal. IX, 52: Πέτονται ἰχθύες ὅταν δεισῶσι, καὶ ἐξάλλονται τῆς θαλάττης, αἱ τε τευθίδες καὶ οἱ ἱέρακες οἱ θαλάττιοι, καὶ ἡ χειρὶς δὲ ἡ πελαγία, κ. τ. λ. Quae cum ita sint, puto Lucianum dedisse τοῖς ἰχθύσι, καὶ τέττιξι καὶ νυκτερίσι. Corruptio contigisse potuit inter distantem, qui adspiratas tenuius iusto pronuntiaret, & excipientem. Tolle enim adspiratas, & u pronuntia exilius, ut solent Iotacistae, & pro ἰχθύσι exsistat ἰκτίσι. Ita in Ἑταιρ. VII post med. ἀπεμύκτισας legitur, quod ἀπεμύχθισας fuisse, non sine causa suspicatur Ienius. GESN. ἰκτίσι) *Viverris* Bened. verte *milvis*. Guyet. Certe ridiculum erat viverris alas tribuere. Sed nec milvorum alae hic conveniunt; vid. notam nostram seq. REITZ.

ibid. Ἀκρίσι) Bochartus recte emendat ἀκρίσι· vide omnino Nostrum supra *Mvi. c. 1.* KUSTER. In omnibus impr. & ipso M. legebatur ἰκτίσι. SOLAN. Dedi hoc Solano, & consuerudini ἀκρίσι ac τέττιξι coniungendi: nam ut ἰχθύσι non possum recipere, suadet tam articulus ταῖς, iam recte respondens tribus femininis, quam quod sequitur, his avibus infestam Lybiam; quod de *piscibus* minime praedicari potest. REITZ. Nondum damnare possum *pisces* illos meos; certe non ea ratione, quasi *pisces* non possint comprehendi *avium* numero *Libyam infestantium*. Neque enim hoc dicit Lucianus, nisi de scorpionum genere volucris. GESN. in *Addend.*

Pag. 142. l. 4. Παχύς) Quid hoc sit, quave ratione cum sequentibus conciliari possit, medicis, quorum ea est provincia, inquirendum relinquo. Ego interim lego παχύς· nec me movet, quod mox c. 5 diserte παχύν dicat; ibi enim alia ratio est. Hic celeritatem, illic naturam veneni notat. SOLAN. Etsi cap. seq. παχύν τὸν ὄντα omnino recte legitur, quod expressis verbis addit, id potu dilui, & παχύς etiam aliter defendi potest, ut exponatur *tumens veneno*, veluti Ovid. de Pythono serpente III Met. 33, — *corpus tumet omne veneno*; tamen παχύς hic praeferrem, propter adiuncta λίανος & εὐθύς,

inter quae παχὺς positum languet. Nihil tamen contra libros ausus sum, ut Solanus π. iam deleat. REITZ.

ead. l. 6. Πίμπρασσαι ποιεῖ) Conf. Iac. Elsin. ad Act. Ap. XXVIII, 16, & L. Bos ad eadem Acta p. 90. REITZ.

ead. l. 15. Παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα) De dipsadibus, causam inextinguibilis sitis esse, quae ex morfu dipsadis oriatur, ait Lucianus ex sententia medicorum, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ ὀξυκίνητον γίνεσθαι, ὑγρότερον ὥς τὸ εἰκὸς καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον διαχεόμενον. Quod crassum cum sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, & latissime diffusum. Sic interpretēs, nec male. Sed pro ἔπειτα δευόμενον, elegantius verus Codex, ἐπιδαφιλεύμενον ποτῷ, abundanter potu irrigatum. Nam ἐπιδαφιεύω est largiter & copiose praebeo. GRAEV.

Pag. 143. l. 6. Ἐπὶ στήλης) Columna sive basis, cui affixa statua: in basi planities apta inscriptioni, quam planiciem Strabo lib. 14 vocat τὸ πλάτος τῆς βάσεως. Tangit Theophr. Char. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 7. Ὡς ἐκ Λιβύης) In M. omisum prius fuerat, sed additum est ὥς a recentiore manu, quod & impr. omnes praefecerunt. Corrupte omnino; nam de sodali Luciani sermo est, non de viro morfu dipsadis confecto, unde ego ὥς reponendum duxi. SOLAN. Ὡς ἐκ Λιβύης) Recepissim ὥς vel contra libros, si summa necessitas id postularet; at cum ὥς sic satis commode intelligi queat, non statim cum Solan. ὥς rescripti sine auctoritate; sed cum nonnulli μοχ etiam ποιεῖσθαι habeant, suspicio tamen subest, eosdem & ὥς voluisse: quod si itaque ποιεῖσθαι arripas, tum ὥς quoque necessario recipiendum erit. REITZ.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ εἶναι) I. e. ἔξεῖναι, licere. GUYET.

ead. l. 14. Περισπειράσθαι) Περισπειράσθαι augmento deleto dederat in l. Solan. & sic etiam scribit Steph. hunc Luciani locum afferens; unde tamen minime conficio, Stephanum quoque ita corrigere, quia forsitan praesenti infin. usus est ad phrasin indicandam, non ipsa Luciani verba; nam ne Dialogum quidem addit. Quare, cum praeteritum infinitivi hic nihil habet absurdi, quandoquidem & κεκολλάσθαι praecessit, & μοχ γεγράφθαι etiam sequitur, ego nihil mutaverim. Sic vero praeteritum verbi σπειράω formari, vid. infra Navig. c. 2 f. ubi συνεσπειραμένος, & supra Philop. c. 22, ἐσπειραμένος. REITZ.

Pag. 144. l. 4. Τεῖα) Interpres, dum legit υἱοῦ pro ἰοῦ, ne-

scio quem patrem Tantali facit. Rectius *Tantalus hoc patitur nigri pravitate veneni*. BOURD. Versus Bourdelotii in pravitate claudicat. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖον πίδον) W. Τὰς τὸν πίδον οὐκ ἀναπλήσαιεν ἐπαντλοῦσαι: (sed existit puto in Mf. ἐπαντλούσας: nam alia manus iora fecit, extrita alia litera.) Haec in ferculo literario I. Ienf. REITZ.

Pag. 145. l. 5. Νίκανδρον) Huius opera ad nostram usque aetatem pervenerunt. SOLAN. Cuius versiculi in Theriacis a 339 inde conferri cum hoc libello merentur, ut & Lucani IX, 738 seqq. Plurcula sane sunt, de quibus nec inter poëtas, nec ipsis cum Nostro satis convenit. GESN.

ead. l. 7. Φύσεις) Sic Polyæn. plur. num. Strat. IV, pag. 267. B. W. tamen φύσιν habet. SOLAN. Ac Diod. Sic. centies. REITZ.

*ead. l. 10. Ἀλλὰ μοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίου μὴ δυσχερά-
νῃτε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὖσαν, ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς
ἐμᾶς*) Benedictus: *Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imagi-
nem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici. Quid
hic Phidias? Quis unquam per istum statuarium iuravit? Mf.
optime & certissime πρὸς Φιλίου, per Deum amicitiae & amo-
ris praesidem. Ostensurus magnitudinem sui erga eos studii
per Φίλιον Ζῆνα, cuius & alibi meminit, iurat, se illorum ma-
iore in dies flagrare studio, quo saepius eos videat, eo saepius
videre desideret. Vide Suidam in Φίλιος. At εἰκὼν θηριώδης est
similitudo a feris sumpta. GRAEV. Φιλίου praeter Mf. Gr. L.
& Veneta secunda. In M. & reliquis edd. prave legitur Φει-
δίου, nisi quod in I. est Φειλίου. SOLAN.*

in Schol. col. 1. l. 1. Δύναται &c.) Quae his uncinulis in-
clusa sunt, ad compendia Codicis, quam proxime potui, ac-
commodavi; nec quid sibi velint, satis assequor. SOLAN. Pro
priorē οὕτως legit φύσις I. I. WETST.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 247. l. 2. Ἡσιόδῳ) Hesiod. Theog. 30. SOLAN.

ead. l. 3. Μετὰ τῆς δ' ἄφνης) Vid. Hesiod. Theogon. p. 30 &
seqq. de qua tamen, an Hesiodica sit, fuere, qui dubitarent;
(Paus. IX, p. 581.) sed genuinam probat Clericus ex Herod.
II, 53, quem vide ad titulum operis, & v. 211. SOLAN.

ead. l. 8. Κλείσις) Hinc patet, Lucianum legisse κλείσιμος

pro κλύομαι; vid. v. 105. Totum autem versum ut nothum, nulla ratione reddita, respuit Guyetus. SOLAN. Apud Hesiodum legitur κλύειν, suadente etiam metri ratione. Sed praestat totum locum apponere Θεογ. 30 seq.

Καί μοι σκηπτρον ἔδον, δ' ἄφνης ἐριθηλέος ὄζον
Δρέψασθαι θνητὸν, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὖδ' ἦν
Θεῖον, ὥστε κλύοιμι τὰ τ' ἐσσόμενα, πρότ' ἔοντα
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν, κ. τ. λ. GESN.

Pag. 148. l. 6. Τήλεφον) Quis unquam fando audivit, Telephum inter vates habitum? Corrupta itaque haec vox. Sed quid reponendum sit, non aequè proclive est divinare. De Polyido vex Nostro constat, varicinatum esse, vide Ὀρχ. c. 49. De Phineo narrant etiam poëtae, in caecitatis solatium concessam ei fuisse divinandi peritiam. SOLAN. Pro Τήλεφον Valkenarius ad Herodot. l. V, p. 392, v. 51 ed. Wessel. rescripsit Τήλεμον, assentiente cl. Bel. de Ball. De Telemo vid. praeter Homer. in Od. Theocrit. Idyll. VI, v. 21, ibique Schol. Add. Ovid. Metam. XIII, v. 771.

ibid. Πολύιδον) Conf. supra de Salt. c. 49, ubi quoque sic scribitur. REITZ.

ead. l. 11. Ὡς ὑποσχομένων) Locus corruptus in impr. οὐχ ὥς... In W. deest οὐχ, & a recentiore manu super inductum ὥς. Donec aliquid melius inveniat, dele illud οὐχ. SOLAN. Οὐχ ὥς ὑποσχομένων) Aut abundare ἢ ὥς videtur, aut deficere post ὥς verbum εἶπας vel simile. GESN. Si οὐχ deleas, saluum erit ὥς, quod saepissime πλεονάζειν, ac vel vehementius affirmare, satis notum. At si tamen aliqua ratio habenda particulae οὐχ vel οὐκ, lege οὐτως, & sic forsitan apparebit, unde οὐκ natum sit. Interim ut medicinae certiori locus relinquatur, servavi suspectam lectionem, sed uncis seclusi negationem. REITZ. Forte sanari potest hic locus, si legas ὥς οὐχ ὑποσχομένων. Idque iam tum cogitasse debeo, cum interpretatus sum, cum non promiserint tibi Musae. Ἡ ὥς asseverat, non assimilat. GESN. in Addend.

ead. l. 13. Ὑπὸ κόλπῳ) Et sic esse in Fl. aliisque, adscripsit Solan. Sed bene habet vulgatum, etsi ὑπὸ κόλπῳ frequentius alibi, ut Alex. cap. 26, & 39 p. med. ac Hermot. c. 37 med. & 81 a. m. Nec non Adv. Indoct. c. 12. Sed Piscat. c. 36 etiam, ut hic, ὑπὸ κόλπῳ ἔχων. Item infra Navig. c. 20, Δημοσθεὺς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν. Alciphro. I, Ep. 38, p. 176, ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κοιμαιμένη χλαρίσκιον. Herodian. III, 5, 11, μή τι ξίφος φέροι ὑπὸ κόλπῳ. REITZ.

Pag. 149. l. 8. Δωτήρες ἑάων) Hesiod. Theog. 46, 633. SOLAN. Δωτήρες est Theogon. 46, & Homer. Od. Θ, 325. Meminerimus subtilis doctrinae Dan. Heinsii, qui in Hesiodi opp. & dies c. 15, p. 154, *Artem*, inquit, *tradidit εὖς Prometheus. Ita dicuntur proprie in veteri Theologia Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quae alio nomine ἑὰ (id ipsum nempe est sua) dicuntur, & ipsi δωτήρες ἑάων.* Non excogitasse hoc videtur Heinsius. Sic enim Eustathius ad Il. Ω, 528: *Ἔοικε γένους οὐδετέρου ἢ ἀέζις (ἑάων) εἶναι ὡς ἀπὸ τοῦ ἑόν, τὸ ἰδίον.* GESN.

ibid. Ὑμῖν τοῖς φίλοις) Salm. editor recte emendavit, quod in impr. ante eum erat, ἡμῖν. M. ὑμῖν, optime. SOLAN.

Pag. 150. l. 6. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω — ἀστυολογίας) Haec verba non agnoscit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexerit, de industria suppressit. Sed procul dubio legendum est ἀπολογίας. PALM. Palmerius coniecit legendum esse οὐκ ἀπορήσω πρὸς σε ποιητικῆς ἀπολογίας. Sic editio Florentina: male in Mf. & editis ἀστυολογίας, ut recte doctissimus Palmerius vidit. GRAEV. Recte aggressus est hunc locum Palmerius; sed an procul dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgaram scripturam propius accedat αἰτιολογίας, quomodo ipse diu est cum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογίας, quod ille supposebat. Quin & significatio vocis meae huc melius convenit, si modo examines, & eius efficaciam ex Quintiliano huc compares. GRON. Iure ad hoc ἀστυολογίας offenderunt eruditi, quorum Palmerius coniecerat legendum ἀπολογίας, veram profecto affecutus scripturam. Prorius enim ita habet editio Florentina. IENS.

ead. l. 7. Ἀστυολογίας) Ἀπολογίας legendum videtur. Infra cap. ult. ὥστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες. GUYET. Ἀπολογίας) Ex W. & ed. Fl. uti legendum coniecerat Palmerius. In reliquis ἀστυολογίας. Confer tamen cum Ἀναβ. c. 3, ubi ἀντιλογία scribitur. Kusterus αἰτιολογίας Gronovii probat. SOLAN.

ead. l. 10. Παραρρῦν λάβη) Hemst. margini adleverat vidend. L. Bos ad N. T. p. 273. Is igitur ad Hebr. 2, 1, ubi legas, μήποτε παραρρῦνόμεν, docet, id reddi non posse *persfluere*, quod de garrulis dicitur, & quod verbo διαρρῦν vel διαρρῦεῖν exprimi solet, ut Plutarch. habet de Garrul. p. 502. Dein ex hoc Luciani loco, εἴ τι — παραρρῦν λάβη, i. e. *si quid in poëseos cursu per imprudentiam omissum fuerit*, aliisque, moner, idem esse, quod ἀμελεῖν & παρακῶειν, oppositum τῇ προσέχειν idque

apud LXX, Proverb. III, 21, opponi τῷ τηρεῖν, ubi legimus: οὐκ, μὴ παραρρήσῃς, τήρησον τὴν ἐμὴν βουλήν. Haec per compendium. REITZ.

Pag. 151. l. 1. σκινδαλάμους) Alias σκινδάλλους. GUYET. Σκινδάλλους) Antea scribebatur σκινδαλάμους. Ut emendationis ratio pateat, adi Aristoph. Nub. v. 130 E. & Ran. 250 D. SOLAN. Σκινδαλάμους) Σκινδαλλούς vocat Aristoph. Νεφ. 130, ubi docet Schol. proprie sic dici τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα. Utitur etiam Βατραχ. 835 eadem orthographia & notione, pro subrilibus nugis. Poterat iraque alicui videri, forte hic etiam σκινδαλλοὺς esse restituendos. Verum non modo utriusque formae mentionem facit Hesychius; sed est etiam, quod huc forte pertineat, in Schol. ad Νεφ. l. c. Τοῦτο δὲ (loquitur de nomine σκινδαλλός) ἐπὶ τῆς εὐθείας ἄξυνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Haec ad verbum significant, dici σκινδαλλός & σκινδαλλοί sed σκινδάλλων, κ. τ. λ. Verum potest fieri, ut de σκινδάλλος & σκινδαλλός aliquid dicere voluerit Scholiafles, quod vel ipse male explicaverit, vel corruperit alius. Ceterum eadem leguntur apud Suidam h. v. GESN. Solani emendationi adversatur scriptura Scholiafiae. Sed si & Aristoph. & eius Schol. ad Nub. v. 130 inspicias, videbis, in Aristoph. σκινδαλλοὺς quidem ob metrum recte legi, omisso altero α. Verum Bifetus indicat, ap. Suid. etiam σκινδάλλοι legi; quod pro vulgata facit. Hesych. triplicem scripturam affert, dicens: Σκινδάλλος, σκόλοψ, τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ, σχινδάλλος (σχινδάλλος ed. Hag. male, credo) ἄλλοι σκινδαλλός. Quare nil hic mutavi, etsi σκινδαλλοὺς usitatus. Habet nonnihil de hoc vocabulo L. Bos Obf. Crit. p. 186. Sed orthographiam etiam in medio relinquit. REITZ.

ead. l. 2. Ἄλλ' ὁ μόνος ταῦτα σὺ) Ἄλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ. MARCIL. Οὐ iam erat in edd. nostris. REITZ.

ead. l. 8. Ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας) Antiquus ergo hic titulus. SOLAN.

ead. l. 13. Οἶσεις &c.) Hesiod. Ἔργ. 480. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Τοῦτο δὲ ἐπὶ) Videtur hic omissum; quod exstat apud Suidam: ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. CLER. Quod etiam agnoscunt C. G. SOLAN.

Pag. 152. l. 2. Χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο. ΑΥΚ. Τοῦτο μὲν οὖν &c.) Sic procedit is locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad praecedentem periodum, haud facile quis dixerit. Necessum est omnino, ut persona Lu-

ciani his omnibus praeponatur, quippe cuius manifeste apparet has voces esse, qui vult concedere, vaticinationem esse utilissimam hominibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum, cum pastoralia quaedam monita conscriberet. Sic igitur posthac mutandae editiones. ΑΥΚ. χρησιμωτάτη ἐν τ. β. μ. νομίζοιτο. τοῦτο μὲν οὖν &c. Paulo ante etiam interpres vocem προδηλοῦντα vitiose accepit pro singulari accusativo cum praesignificavi, quae tamen est pluralis & referenda ad ὅσα. Oblopoeus, ad ipsum poema qui retulit, *poëmate successus manifestante laborum*. GRON. Nihil mutandum esse circa interpunctionem huius loci, satis, puto, interpretatio nostra ostendit. GESN.

ead. l. 15. Κεῖν ἐὺρεθ. τὸν καρπὸν) Possit aliquis suspicari κεῖν (τὸν σάγγυν) τῶν καρπῶν, quod sane ex libro allatum non respuerim. Sed nec alterum damnaverim: κεῖος καρπός, *vanus, inanis*, qui speciem quidem habet, sed ob molliem & teneritatem paulo post *exarescens* & corrugatus nihil relinquit praeter cuticulam. GESN.

Pag. 153. l. 7. Μῖναι) Fabulam hanc alibi me legere non memini. Confer Ὀρχ. c. 49, unde coniecturam facere licet, praedictum hoc Minoi a Polyido. SOLAN.

ead. l. 8. Ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος) Ἔσται invenitur in W. & L. pro quo in impr. est ἔστιν. Ἀποπεπνιγμένος vero in W. & Fl. melius, quam ut in impr. ἀποπνιγμένος. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόλλωνος ὀργῆς) Hom. Il. A, 93. Et ad statim frequentia conf. Il. B, 300, 332. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἰ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη, οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μὲ μάντιν λέγων) Unde potuit Benedictus venire ad talem versionem, quae si quis illi adscripserit, neque me vatem dixerit? Est enim praeterquam inepta, tum planè contraria sensui auctoris, quem longe melius expressit Oblopoeus: At si quis & ea, quae tu iactas, illi adscribere voluerit, & ille me quoque vatem rectissime dicere poterit. Est enim omnino haec vis eius locutionis, ut ipse novit, unde in principio Fugitivorum illa οὐκ ἂν φθάνοι καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum crimineris*. Et rursus ibid. c. 26, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων, *ne igitur praeconium enuntiare cuncteris*. In Symposio c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐστιῶν ἡμᾶς, itaque omnino nos excipies. GRON.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν φθάνοι) Non effugiet me vatem dicere, i. e. quin me vatem dicat. GUYET.

Pag. 154. l. 5. Ἡδεῖς) In W. & Fl. ἡδεῖσθα quod obfer-
vatu dignum est. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀτελίμπανεν) Si quis illam de divinandi faculta-
te Hesiodi disputationem, an fabellam? tractare velit; illi ex-
cutiendus ante omnia fuerit locus Pausaniae Boeot. p. 306,
7, Wechel. Οἱ δὲ αὐτοὶ τοῦτοι (Heliconis incolae) λέγουσι
καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδάχθειν παρὰ Ἀκαρνάνων· καὶ ἐστὶν
ἐπημαντικά, ὅποσα τε ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις
ἐπὶ τέρασιν. De his aliquid nos docuisses, Lycine. GESN.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. l. 7. Ἀπιέναι διὰ τοῦτο οὕτω) Aut, ut fecimus;
interpungendum, aut διὰ τοῦτο prorsus exterminandum fuit.
In Ven. 2. pro ἀπιέναι, παριέναι est. SOLAN.

ibid. διὰ τοῦτο οὕτω) Sic legendum & distinguendum vi-
detur: διὰ τί οὕτω φιλοθεάμων σύγῃ καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα;
GUYET. διὰ τοῦτο superioribus esse adiungenda, nec, ut
adhuc factum est, trahenda ad membrum sequens, apertum,
nisi fallor, nostra facit interpretatio. GESN.

ead. l. 9. Ἐδεῖ καὶ ποιεῖν) Etsi commode abesse potest καὶ,
minime tamen id cum Ox. omitto, quia ita saepissime abun-
dat ap. Nostrum. Supra Pseudol. c. 8 f. οὐτ' ἂν συνίην ποτέ ὃ,
τι καὶ λέγει. Ibid. c. 20 f. οἶσθα ὃ, τι καὶ ποιῶντα. Plura iam
notata vid. ad Quom. Hist. c. 60. Adde ibid. c. 46. Et Parasf.
c. 51 f. Item Long. Past. III, 106, καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοί. Ae-
lian. V. H. I, 2. Phalar. Ep. 8, διδοὺς ἐγχρηστὴν — ᾧ τάχα
ἂν καὶ ἐπέισθην. Et alia, quae Hemst. iam dedit T. I. Somn.
c. 7, ubi καὶ τὸ δέω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς.
Et sic virorum doctorum coniecturae facile cum scriptura
vulgata conciliarentur, si de Calumn. cap. 30 pr. pro τί οὖν
χρῆναι ποιεῖν; λέγας, τί οὖν χρῆ καὶ ποιεῖν; modo mutatione
ibi opus fuerit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν) Ex Aeg-
ypto & tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde
Λιβύη πυροφόρος Pindar. Isthm. Odyss. 1. Rutilius Itiner. lib.
1: Quin & foecundas tibi conferat Africa messes. Sic Africa cum
spicis. Claudian. lib. 2 de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provin-
ciis, e Sicilia, Gallia Narbonensi. BOURD.

ibid. Σιταγωγῶν) Vid. c. 13, & vitam Commodi a Wot-

tone Anglice scriptam, 211; ubi de classe frumentarium navium plura. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Εἶπετο μεθ' ἡμῶν) Phrasis Aristophanis Pl. 824, ἔπον μετ' ἐμοῦ παιδάριον. Ubi Girard. existimat, servum tamen non respici, sed filium, quia de servo dixisset ἔπον μοι, sequere me, non tecum. Sed vellem hanc differentiam exemplis probasset, cui quidem favet Hom. Il. K, 516, ὧς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδεΐδος υἱὸν ἔπουνσαν. At nihil certi inde conficias, cum ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, in Evang. Luc. IX, 49. Et ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ & αὐτῶν in Apocal. VI, 8, item XIV, 13, quoque legas eodem sensu, quo ἀκολουθεῖν τινι in eadem Apocal. plus decies occurrit. Exempla alia ex Lexico Gr. ubi ἔπασθαι μετὰ τινος pro τινι, iam dedit Bos ad Evang. Luc. l. d. REITZ.

ead. l. 7. Καί με) Pro ὅς με usurpari, pluribus monet I. Elsin, ad Evang. Luc. XV, 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνυπόδετος) Alibi ἀνυπόδετος penult. brevi. Vid. ad Afin. c. 16, ubi utrumque probatur. REITZ.

ead. l. 12. Θαλάμης) De navis cubiculo dictum vides, cui proximi remiges θαλάμιοι audiebant; consule Poll. & Baif. 140. SOLAN.

ead. l. 16. Μακρὰ χαίρειν) Nondum probo illud μακράν. Vid. supra Bis Accus. c. 21, ibique allegata. Adde Rhet. Praec. c. 10, ubi praeter cetera iam indicata, recte etiam μακρὰ χαίρειν legitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐνδεδεκδς) Mendosa scriptura Scholio huic ansam, ut & multis aliis, dedit. SOLAN.

Pag. 157. l. 1. Περιηγούμενον τὸ πλοῖον) Benedictus, navim circumagenti. Quod quis intelligat? & quanto melior Micylus, per navigium circumcirca praeunte? GRON. Similis phrasis supra Διαβ. c. 5, περιηγητής τῆς εἰκόνης, ubi vide Tollium. KUSTER. Vid. N. Δ. XX ipso initio. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπισευρμένον) Puto hunc locum illustrari posse ex Philopatride c. 16, ubi iunguntur ὑπέβητε μύχιον, & ἐχρέμπετο ἐπισευρμένον. Sine dubio ibi significat, de imo pulmone tractam pituitam emoliri: itaque hic etiam ad vocem ex imo quasi recessu attractam & prolatam refero. Illud quidem video, tarditatis aut languoris notionem plane huc non convenire; quid enim sibi vellet τὸ ἐπίτροχον; Neque tamen confusionis notionem ausim excludere, cum videam in Ἑταιρ. X, (p. 242.) ἐπισευρμένα γράμματα, per festinationem varie tractas & sibi permixtas. GESN.

ead. l. 13. Συνεσπείραμένος) Confer supra hoc Tom. ad Dipl. cap. 6. REITZ.

ibid. Ἐλεύθερον) Sic omnino legendum, non, ut in omnibus libris nostris erat, ἐλευθέριον. De coma Atheniensium. SOLAN.

Pag. 158. l. 1. Ἐν Παλλήνῃ) Γρ. ἔμπαλιν. GUYET. Ἐμπαλιν ἦ) Genuina haec scriptura, quam Ven. edd. debemus. Reliquae depravatissime ἐν Παλλήνῃ, quod & interpreti & Bourdeletio fraudi fuit. De Pallene vid. Polyæn. Strat. VII, p. 537. Apud veteres autem illos Athenienses senes comam alebant, & ornabant, quod locus Thucydidis a Nostro indicatus docet: καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίατον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἑρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἴωνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὐτῇ σκευὴ κατέσχε. Quo in loco Stephanus ἐνέρσει coniunctim legere iubet, ut apud Suidam legitur, & Etym. m. auctorem; quod etiam Hudsono placet, & confirmari luculenter potest ex Clem. Alex. p. m. 58 A. ubi ad hunc Thucydidis locum palam alludit. Praeter Thucydidem cum Scholiis vid. etiam Eustath. ad Homer. Il. Γ. De cicadis istis, & Meurs. lect. Att. I, 1, & de fort. Athen. p. 6. Philostr. 837. SOLAN. Ἐμπαλιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν) Si dicam ita emendandum hunc locum necessario; importunam hic esse Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare constructionem; pessime interpunctum esse: vera dicam equidem, sed idem verear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi editione 1522, ubi ceteroquin aequae imperite interpunctum est, ut appareat, non esse a correctore, sed sumtum ab archetypo. Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud Aegyptios comas implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur, Thucydidis I, 6: Καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς (de Atheniensibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίατον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας τε λινοῦς (observa hoc quoque Aegyptium) ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἴωνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὐτῇ ἡ σκευὴ κατέσχε. Haec ultima de Ionibus

etiam utcunque illustrent obscura sane Luciani verba, ἐν τοῖς ἰωσιν, quorum an vera sit lectio, an ego sententiam affecutus sim, asseverate nolim dicere. Iones antiquam Atheniensium coloniam esse constat, vel ex ipso Thucydidis loco. GESN.

ead. l. 3. Κρόβυλλον) Crobylus crinium plexus in acumen definens, de quo Thucydides in primo. Plutarch. in libello de tacente Pythia. Tertull. lib. de velandis virginibus. De cicada Atheniensium Greg. Nazianzen. Κερκοπίδαι τέττιγα πλόκων ὑπὲρ υἷα γαῖης Γηγενέες. — COGN. Legend. interpr. Aristophan. ad Nub. Tzetz. histor. 301, Chil. 10. BOURD. Κρόβυλλον, seu κροβύλλον, legendum. GUYET.

ead. l. 9. ΔΥΚ.) Luciano haec, non Timolao, cui vulgo tribuuntur, conveniunt. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν βυσσῶν τὰς ἐπιβολὰς) Quo instructior navis, tanto plures habuit pelles & coria ad usum, quem Pollicis verbis licet describere I, 120: Τὰ δὲ ὅπλα τῆς νεὸς δέριαι καὶ διαθέραι — πρὸς τὰς ἐπιβολὰς (contra tela varia) ἀτ-εσοφίζοντο, βύρσας προσηλθόντες πρὸς τὰ τευχίσματα τῶν νεῶν, ὅπως ὁ σίδηρος ὀλισθάνη πρὸς τὸ ἀντίτυπον ἀντιλαβὴν οὐκ ἔχων. Irritum cadit & aberrat a destinatione ferrum, cum irruit in oppositum sibi quiddam, quod contra niti non potest, sed cedit, vimque adeo teli illati frangit. Interim videri & numerari in coriis istis possunt αἱ ἐπιβολαί, vestigia impetuum, ipsaeque adeo ictus, ut in scuto scilicet vestigia, quae in iis haesere, telorum. Quod si cui nimis hoc durum videatur, praesertim in navi σιταγωγῶ, non bellica: ille ἐπιβολὰς, per nos licet, intelligat simpliciter iniectiones vel impositiones coriorum, ipsaeque adeo iniecta & affixa ad navim tuendam coria. Sic accepisse Micylum video. Sed neque dissimulanda Schefferi sententia de mil. nav. II, 5, p. 141, qui intelligit ipsa vela e pluribus pellibus confuta, quibus proinde numerandis magnitudo navis aestimaretur. Eligat, quod quisque voluerit. Me praesertim movit solemnitas illa in nautica re τῆς ἐπιβολῆς & ἐμβολῆς significatio, quam illustrat etiam Scheffer. p. 235. GESN.

ead. l. 14. Τῶν κεροιάκων) Hic certe κεροιάκες non sunt extrema s. cornua antennarum, ut interpretantur cum Micyllo in Lexicis; nisi putamus posse aliquem percurrere ipsas antennis, & eadem earum extrema comprehendere: quasi tu dicas funambulorum extrema eius funis, per quem currit, manibus tenere. Sed sunt ii, quos etiam Lucanus VIII, 177, & X, 495, Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, quibus ab

utroque suo cornu suspenſa antenna libratur, & ad malum alligatur: quod videre licet apud Schefferum de mil. nav. lib. II, 5, p. 145, itemque p. 168. Neque vero notatio vocis repugnat huic ſignificationi: neque enim ipſa tantum extrema ſ. cornua antennarum ſunt οἷαξ quidam, clavus, ſ. gubernaculum; verum vel maxime ille tranſverſus funis ad utrumque cornu alligatus duobus extremis, media autem parte ſic annexus ad malum, ut triangulum efficiatur, cuius baſis ſit in ipſa antenna, angulus autem vehementer obtuſus, unde breviffimum perpendicularum demitti queat, ad malum. Quae quidem luculenter omnia διαγραφή Schefferiana oftendit. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κάρια) C. Κάρια. quod & adſcripſit Voſſius, citato etiam Apoll. in Poliorc. teſte Gronovio. SOLAN. Immo κάρια ſine dubio hic legendum. REITZ.

Pag. 159. l. 4. Ἀποσοβοῦντα) Subaudi τὰς χεῖρας, i. e. ſτεῦδοντα. Sic φεύγειν παραſείσαντα, ſcil. τὰς χεῖρας. Cataub. ad Char. Theophr. GUYET. Hic locus oftendit, apud Suidam non male legi ἀποτρέχωμεν, ubi ἀποσοβῶμεν exponit; quamquam aliter doctiſſimus editor ſentiat. SOLAN. Non video, quid hic χεῖρας intelligi opus ſit, etſi id in ſοβεῖν, & in παραſείειν interdum lateat. Nam ἀποσοβείν εις, pro ſacceſcere, abire, non infrequens. Vid. ſupra ad pr. Imag. c. ult. Adde Long. Paſt. I, pag. 73 f. ed. Moll. ὅρα τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὅμους τὴν ἄγρην, καὶ ἀποσοβεῖν ἐγνωκότα, quod recte ibi converſum, citatio abire gradu decreverat. Mollius id rarum ait, & ex Suid. tantum addit, καὶ ἀποσοβῶμεν Μένανδρος. Adde Noſtrum infra Sympoſ. & Thom. Mag. tria haec Luciani teſtimonia afferentem, exponentemque ἀποσοβῶ — παρβαλέως ἀπέρχομαι. Sed & ſοβεῖτω παῖς τοῖς ποτηρίοις ſυχνοῖς, propperat puer &c. aliaque de περιſοβεῖσθαι κύλικας habet Bergl. ad Alciphr. I, p. 87. REITZ.

ead. l. 13. Εἰκοσι καὶ ἑκατὸν) Plut. Dem. navem memorat CCLXXX &c. (Baif. 42.) de qua & Athen. V. SOLAN.

ibid. Ἐλεγεν) Ἐλαχεν corrigit Haſaeus in nov. Theſ. Theol. Philol. T. II, p. 718, col. 2, (quod mihi humaniſſime indicavit clar. noſter Jac. Odé) ac plane perſuadet; quia navis faber haec Luciano enarrare non poſſit, cum navis haec eſſet Athenis, illa in Aegypto ſit fabricata; nec Lucianus cum ναυπηγῶ, ſed cum ναυκλήρῳ & nautis, ſermocinetur, ut patet deinde. Iam igitur vertendum: ſed interea, dum ſermones caedimus, quanta navis? Longitudinem conſtituit (tribuit, dedit) navis fabricator viginti & centum cubitorum &c. Pariſinae inter-

pres Micyllus verba illa, *aiebat navis fabricator*, plane omisit; forsitan quia sensum non inesse vidit. REITZ.

Pag. 160. l. 1. Προτόνα) Mirum sane, tantae navis malum ita aptatum, ut demitti & restitui posset; sed non aliter veteres. SOLAN.

ibid. Συνέχεται) In plerisque impr. ante hanc vocem legitur *κέχρηται καί*. Sed neque Ox. nec Fl. agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσῶν χονίσκον) Sic omnes omnino editiones: legendum tamen est *χηνίσκον*. De chenisco multa Colvius ad Apul. BOURD. Pro *χονίσκον*, quod plerique impr. praeferunt, facere videtur, quod frumentariae navis aptum esset insigne. Sed Ox. Cod. *χηνίσκον* agnoscit, uti emendare iusserrant bene multi. Vid. Salmas. 404 C. Plin. Exerc. SOLAN. *Χηνίσκον*) In vitis edd. sic dudum edi volui; hae enim male, *χονίσκον*, cum versiones tamen recte, *anserculum*. Qui dubitat, conferat modo supra, 2 Ver. Hist. cap. 41. Viderat iam Brod. vulgatam sic corrigendam, Thef. Crit. part. II, p. 457. Iam vero, cum & *χηνίσκον* in Ox. reperiat, nullus haesitationi amplius locus. Guyetus adscripserat: i. e. ἡ ἐπίκειται χρυσῶς χηνίσκος. Sed de illa constructione nemo ambigit. REITZ.

ead. l. 4. Τὴν ἐπὶ πόντον τῆς νεὸς) In hac navi & tutela & παράσημον videtur fuisse Isis, quae duo alias distinguuntur. Vid. Salmas. Exerc. Plin. p. 403, & de tutelis navium collecta a Meursio ad Lycophr. p. 131 seq. Sed omnium disertissime Scheffer. de mil. nav. III, 1, qui neque hunc locum praetermittit p. 175 pr. GESN.

ibid. Ἐχουσα) Non agnoscit Ox. Cod. voces ἡ πρόρα, quae in impr. omnibus cernuntur; sed abesse sine sententiae damno non possunt: unde conficitur, in prora quandoque signum navis fuisse, & quidem ita positum, ut aut duplex esset, aut ita emineret, ut utrinque facile agnosci posset; quod vulgari ea de re sententiae adversatur. Vid. omnino Virg. Aen. X, 156: — *Aeneia puppis Prima tenet, rostro Phrygios subiuncta leones; Imminet Ida super profugis gratissima Teucris.* SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί, καὶ τοῦ ἱστίου παράσιον πυραυγές) Salmurienſis, cetera enim ornamenta, *πίεθραι*, veli *parasium flammum*. Quid *πάρσιον* Graecis, Latinis *parasium* sit, quaerant, quibus libet horas bonas perdere. Ego ex Florentina editione rescribendum censeo τοῦ ἱστίου καρχήσιον πυραυγές. Nam *καρχήσιον* fuit summa pars mali,

per quam funes traducuntur teste Servio. Paulo post in hoc ipso dialogo: καὶ τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκουρων τὸν ἑταίρον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχήσιῳ, stellam quandam splendidam, Dioscurorum videlicet alterum, in carchesio confedissee. Vide Polluc. l. 9. Macrobi. l. 10: *Navalis mali partem inferiorem pternam vocari. At circa mediam ferme partem τράχηλον dici, summam vero partem carchesium nominari.* De τῷ πτέρνα & καρχήσιον idem notavit Pollux, sed de carchesio addit, illud aliter etiam dici ἡλακάτη, & Δωράκιον. Fuerant autem carchesia picta & minio illita, ut flammei essent splendoris. Apul. XI Metam. *Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carchesio conspicua.* Sic edd. veteres. Sed recentiores: *splendore sublimis, insigni carchesio conspicua.* Sed quid splendor facit ad sublimitatem? Puto legendum: *splendore sublimi insignis, carchesio conspicua*, h. e. qui malus in sublimitate, seu in cacumine splendet, conspicuum carchesium ferens. Catullus: *Lucida qua splendent summi carchesia mali.* GRAEV.

ibid. Αἱ γραφαὶ) Adscripsit Hemsterh. vid. Duk. ad Thucyd. VI, 31. Sed nihil aliud ibi agitur, quam quod Scholiast. Thucydideum σημείois interpretetur καταγραφὰς τῶν τριμῶν, quod ex hoc Luciani loco confirmari, sed & de παρασήμοis ac tutelis navium cogitari possit. REITZ.

ead. l. 6. Ἰστίον τὸ παράσιον) Nomen ignorabile nobis παράσιον, nescio an satis cognitum Scheffero, qui *Parasiam* appellat de Mil. Nav. III, 1, p. 170, ac 175, quod alias παράσημον est. Sed licet ipsum nomen ignoremus, res tamen non videbatur plane obscura. Παράσιον ergo puto illud esse, quod alias vocatur σιφάριον, supparum, velum minus, splendoris coloris, maiori impositum, quo in portum Puteolanum invehentibus uti licebat solis navibus, ut haec est, Alexandrinis. Seneca ep. 77 pr. *Subito hodie nobis Alexandrinae naves apparuerunt — Omnis in pilis Puteolorum turba consistit, & ex ipso genere velorum Alexandrinas, quamvis in magna turba navium intelligit. Solis enim licet supparum intendere, quod in alto omnes habent naves. Nulla enim res aequae adiuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur — cum intravere Capreas — ceterae velo iubentur esse contentae: supparum Alexandrinarum insigne est.* Convenit color suppari. Seneca Medea v. 325: *Albo rubicunda tremunt suppara velo.* Convenit situs in ipso velo, quod declarat idem locus Senecae, & ille alter Lucani V, 429, *Summaque pandens Suppara velorum*, ut hic ἰστίον τὸ παράσιον. Videtur autem velo ita fuisse impositum, ut anten-

nam communem haberet, *pede* autem, h. e. extremo s. angulo uno, superius ad malum alligaretur. Suadet hoc non ita modo perpetua cum velo societas, (quin *summam partem veli* videtur appellare Seneca l. c.) sed illud quoque, quod Isidorus etym. 19, 3, *unum illi pedem* diserte tribuit, & Scholiastes ad Lucani l. c. describit *suppara*, *vela minora in modum deltae literae*. Hinc iudicabunt viri maritimi, in quantum conveniat *supparis* cum *Topzeilen*. Unum illud addo, ex hoc ipso forte loco hausisse Schefferum, ut *Parasiam* pro *παράσιμω* diceret, quod acciperet aliquam speciem, si in *supparo*, ut hodie in vexillis s. *vlaggis* insigne quoddam, unde nosci posset navis, intextum pictumve fuisse constaret. GESN. τὸ παράσιον) Haseus Thes. Theol. Phil. T. II, p. 719, Graevium reprehendit, qui Florentinae *καρχήσιον* amplectatur; cum id sit glossema vocum τοῦ ἱστίου παράσιον, nec facile dici ἱστίου καρχήσιον, sed solum καρχήσιον, ut Lucian. ipse mox dicat, & nusquam sit in navi καρχήσιον, nisi ἐν τῷ ἱστίῳ. Adeoque pro vulgato παράσιον, docet legendum τὸ παράσιον, intellecto μέρος, i. e. *versatilem mali partem*, verbaque Luciani esse periphrasin τοῦ καρχήσιου, ut Scholiast. bene ceperit. Quare de scriptura Haseo assentior, qui eam ex ingenio vidit, licet deceptus fuerit a Graev. plane aberrante, in prodenda *Fl.* scriptura, quae non καρχήσιον, sed παράσιον, aequè ac Schol. omnino habet, quod recepi. Plura de navibus Alexandrinis earumque magnitudine & partibus vid. apud laudatum Haseum l. d. REITZ. Nondum poenitet sententiae de *παράσιω* s. *παράσιω* nostrae, postquam tuo indicio, vir praestantissime, de Hasei sententia edoctus sum. ἱστίον non *malus* est, sed *velum*. Scholiastae auctoritas paene nulla. Παράσιον neque auctorem habet alium, neque analogiam certam: & si lubet omnino a verbo *παράσιω* derivare; quidni huc etiam referamus, quod e Seneca protulimus de *supparo*, *Nulla res aequè adiuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur. Urgetur, promovetur, παρασείσται*. Sed hoc de etymologia non praestiterim: multo minus illud, quod in mentem veniebat, an forte *παράσιον*, aut *συνάριον*. Res ipsa de *supparo* adhuc vehementer mihi blanditur. GESN. in *Addend.* ead. l. 7. Στροφεῖα) Nolunt grammatici hanc vocem de cylindris usurpari, quorum ope ancorarum funes, & ipsa demum ancora tollitur; ego tamen qua ratione de alia re hic usurpetur, non video. SOLAN.

ead. l. 9. Στρατοπέδῳ ἂν τις εἰκάσειεν) Nihili ergo est scrupulus, quem mihi movebant nuper ad Plinii Paneg. 31, 2, homines CCLXXVI in una navi frumentaria. Potuit ergo etiam cum tanto hominum numero Alexandrina Paulli navis fuisse σιταγωγός. GESN.

ead. l. 13. Πηδάλια) Plur. num. Confer supra Toxar. c. 6. REITZ.

ead. l. 14. Ἀναβαλαντίας τις) Omissam in edd. voc. τις adscivimus ex Mf. Reg. 2956.

in Schol. col. i. l. i. Τοῦ ἱστοῦ) Sic legitur pro ἱστίου, nescio, errore typographico, an sic in Scholiasta ipso, ex alio Luciani Codice. REITZ.

Pag. 161. l. 9. Ἀκάμαντα) Cypri promontorium. Ptol. Ortel. GUYET. Mons & promontorium Cypri occidentale, quod nunc Italis nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod a dextris videtur iis, qui ab Alexandria vel Aegypto versus Rhodum & Asiam tendunt. PALM.

ead. l. 11. Χελιδονέας) Χελιδονίας πέτρας Stephanus vocat. GUYET.

ead. l. 15. Κατ') Sic L. & Fl. optime. In reliquis impr. μετ'. SOLAN.

Pag. 162. l. i. Ἀπόξυροι) Conf. supra Prometh. sub init. ubi ἀποτομοί τε — πέτραι edd. Ἀπόξυροι vero Codd. A. P. L. quam varietatem Hemsterh. non retulit in suum locum; quia in nota Solani indicatur, qui addit, etiam ἀπόξυροι esse in Rhet. c. 7. REITZ.

ead. l. 9. Διοσκούρων — ἐπικαθίσαι) Et supra hoc ridens narraverat, pro Merced. c. i. REITZ.

ead. l. 17. Τὸν Μαλέαν) In impr. ferme omnibus erat τὸν Μαλέα. In O. vero, & Fl. τὸν Μαλέαν, quod secuti sumus. SOLAN. Guyet. Μαλέα legens adscripsit esse ab ὁ Μαλεύς. Ego Μαλέαν cum Thucyd. III, 4 & 6, servavi, quod indicat Casaub. ad Strab. XIII, 916. Apud Strab. Μαλίαν frequenter, interdum & Μαλέαν. REITZ.

Pag. 163. l. 2. Ἡ τοῦ Νηρέως ἡλ.) Mentem Luciani hic non satis assequor, aut cur Nereum hic adsciscat. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμβοήσωμεν) Ex Cod. Ox. qui ἐμβρήσωμεν praeferat, cum prave in omnibus impr. sit ἐκβοήσωμεν. Vid. Ἐπισκ. c. 21, & πενθ. c. 15. SOLAN. In O. quidem ἐμβοήσωμεν, penultima brevi. Verum ideo non haesitavi ἐμβ. saltem pro ἐκβ. inde arripere, quia *inclamare* hic postulatur, non *exclamare*, id-

que firmatur etiam locis Nostri ab Solano indicatis, quibus adde mox c. 11 ἐμβοῶσιν. REITZ.

ead. l. 8. Ἡ δυσχεραίνει) Infra Philopatr. c. 1, δυσχεραίνει καὶ ἡμῶν, ἢ ἐκκεκῶσται. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνου) Glossema videtur. GUYET. Optimè. Eliciendum ergo. REITZ.

ibid. Ἐν χρῶ ἢ κουρά) Vid. notam ad B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐμβοῶσιν) Quod I. praefixum ἐμ omisit, operarum tantum culpam, non editoris, credo, quia βοῶσιν novum ibi versum inchoat. REITZ.

ead. l. 15. Οὐ μικρὸν — ἀνακυκλῶν) Eadem phrasis totidem verbis infra Philopatr. c. 2. Sic ἀνακυκλῶν πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα, Nigrin. § 6 f. REITZ.

Pag. 164. l. 5. Ἐτελέσθημεν) Initiatus ergo Lucianus: nam etsi iocetur, hoc veri subesse oportet. SOLAN.

ead. l. 6. Στέγειν) Ms. Ox. σέγ' ἄν, pro σιγῶν. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Τοῖς ἄλλοις) Τοὺς ἄλλους ἀπ. ἐν ἀκινδύνῳ σοι habent V. C. D. M. Quare posteriora inde addcivi, cum ante ederetur ἀνακινδυνεύσαι. Sed pro οὐ δεῖ leg. ἂ δεῖ, & pro τὰ 1. αὐτά. REITZ.

ibid. col. 2. l. 6. Εὐθυμία) Ἐνθύμια legend. Wetsten. bene monuit. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Κοινὸς Ἑρμῆς) Phrunut. cap. de Mercer. Theoph. Charact. 24. Latini in commune. Seneca Epistola 120: Quoties aliquid inveni, non exspecto, donec dicas in commune, ipse mihi dico. BOURD. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. pag. 250. SOLAN.

ibid. Ἑρμῆς) Nil quoque Codd. variare video. Alias Ἑρμῆς postularetur. Casaub. ad Theoph. l. d. explicat quidem proverbium; sed haec Luciani allegans Ἑρμῆς quoque scribit. Ego, etsi Doricum est Ἑρμῆς, nihil muto, quia ex nautarum pronuntiatione sic dedisse videtur. REITZ.

ead. l. 13. Δώδεκα — Ἀττικὰ τάλαντα) Ultra duo millia librarum Anglicanarum, nempe 2335. SOLAN.

ibid. Εἰ πρὸς τοῦλάχιστόν τις λογίζοιτο) Benedictus, si quis ad minima usque supputarit. Ergo putavit ille, maximam eam summam esse, quousque ascendere queant reditus eius, & si omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in supputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit Micyllus, qui vertit, etiam si quis communiora tantum computaret: quae tamen versio subobscura est, dum vix dicas, utrum

communiora intellexerit talenta, an subintellecto *lucra*. Certe videntur Graeca significare duodecim redigi talenta, si quis crasso modo colligat; si ad minimum, non summum quis subduxerit, si non accuratissime singula in rationem mittantur, sed rudius generaliusque ediderit. GRON.

in Schol. Ναυτικά) Quid respiciat, incertum. SOLAN.

Pag. 166. l. 11. Οὐρίω) Hanc emendationem nostram confirmat Cod. Ox. In reliquis enim scribitur οὐρείω. SOLAN. Οὐρίω rescripsi, quia sic solet ap. alios, & ap. Nostrum. Supra 1 Ver. Hist. c. 5, οὐρίω ἀνέμω &c. REITZ.

Pag. 167. l. 4. Εἰ καὶ) Vocula εἰ, quam hic vides, in omnibus maximo sententiae damno, haecenus omissa, a me addita est. SOLAN.

ead. l. 5. Ὡς γὰρ) Ὡς leg. videtur. GUYET. Et quia *Fl.* sic bene habet, id omnino recipiendum duco, etsi id non feci, quod & vulgata suos defensores est repertura. REITZ.

ead. l. 7. Τριάρμενα) I. e. μεγάλα. GUYET.

ead. l. 9. Ἐν Πειραιεῖ) Sic & infra Dial. Meretr. VI, recte. Et Aristoph. Pac. 144, licet metri causa detracto iota, ἐν Πειραιεῖ. Est enim cas. rectus ὁ Πειραιεύς. Vid. Strab. IX sub inir. Alciph. I, p. 258; ne credas Πειραιοῖ legendum, ut Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ c. 20, & alibi. Sed & Πειραιεῖ sine praepos. Alciph. III, Ep. 7 f. καὶ Πειραιεῖ βαδισοῦμαι. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν γέλῳτι — ποιήσεσθε) Sic supra Quom. Hist. c. 32, Tox. 22 &c. REITZ.

ead. l. 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Fut. 1 circumflexum Attice, cuius exempla frequentia vide ap. Maitt. de Dial. p. 359. Qui ea usui promiscuo dialecti Doricae adscribens, tamen ex Thucyd. & Xenoph. multa affert. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Ὑποστάντες) I. e. subsidentes. An ἐπιστάντες; ut respondeat τῷ ὥστε ἐπιστὰς μικρόν. GUYET.

ead. l. 9. Ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν) An sic legend. ἡμᾶς δὲ οὐκ αἰτησομένους — ἀκμήτας δύνασθαι νεῖν; GUYET. Non opus est murato. Vidimus eiusmodi nominativos non semel. Adde & infra Gesnerum ad Philopatr. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 11. Πρὸ τοῦ) Legebatur antea in omnibus impr. πρῶτον. Sed scribendum est aut πρὸ τούτου, aut πρὸ τοῦ, ut c. 30, & Men. c. 2. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐροδίας τελετήν) Horum mysteriorum meminit Pausan. p. 72, 23, non quidem titulo Ἐροδίας, sed Hecates tantum. SOLAN.

ead. l. 16. Ὑπερμαζῆς) Th. Mag. h. v. haec Luciani af-

ferens habet: ὑπερμαζῆς γὰρ, ὃ Ἀδείμαντε. Sed γε non movendum. Ceterum de phrasi confer Alciph. I, Epist. 18 pr. REITZ.

Pag. 169. l. 1. Ἐς τὸν κόλπον) Vid. Ἀ. μισθ. c. 6, cum nota nostra, & Theorit. Schol. VI, εἰώθασιν αἱ γυναῖκες. . . ἐς τὸν κόλπον πτύειν τὸ νημεσήτων ἐκτρέπομεναι. Vid. Hartung. 657. SOLAN. Conf. idem supra Pro Merc. c. 6 f. notamque Solani, id de averruncantibus rem odiosam dici, exponentem. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἐπιρρέον) Subaudi κύμα. GUYET.

ead. l. 13. Σταδίου) Quadraginta stadiis distabat Piraeus ab urbe. Diog. Laërt. p. 138 C. unde liquet, decem unicuique, si totum iter ab ipso initio divisissent, assignanda fuisse; sed audis iam magnam partem emensos, antequam id consilii initum est. Triginta iam erant confecta, cum secundus finem dicendi fecit, tamdiuque locutus est tertius, ut Luciano nihil reliqui fuerit, c. 46. Eodem ergo res redit, ac si inter quatuor totum esset ab initio divisum. Una nempe pars ante vota, tres reliquae tribus Luciani sodalibus somnia sua enarrantibus. SOLAN.

Pag. 170. l. 15. Ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλή.) Benedictus, paulo ante dimidium stadium, quod usque ad Dipylum superest. Micyllus, paulo ante quam ad Dipylum pervenimus, circa extremum hemistadium. Nescio, cur illis sic placeat obscuris esse & vagari; cum clare dicat, vel exiguum hemistadium, quod ante Dipylum erit nobis progredientibus reliquum, assumat. De morte Peregrini: οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέφαντες τῆς κατακλίσεως. GRON.

Pag. 171. l. 4. Ἐπιμετρήσω) Conf. Philops. c. 24 f. REITZ.

ead. l. 7. Εἴ τι) Praeferrem ὅτι, sed divisum ὅ, τι, ut sit aliud quodcunque suavissimum: nam εἴ τι comparativum potius requireret, si quid suavius. Verum ideo non illico in contextum recepi; possit tamen recipi, quia ex Codice est. REITZ.

Pag. 172. l. 5. Τὰ μὲν ὑμέτερα) Nimis mihi videbatur rusticus Lycinus, si dicat ὑμέτερα: vos animae viles, in vobis iactura & periculum exiguum. Sed de omnibus, qui una erant, loquitur: omnes se navim Adimanti consensuros praedixerant. Itaque ὑμέτερα legendum puto, vel contra omnes libros, in lapsu adeo facili, & pronominum horum solemni fere confusione. GESN.

ead. l. 8. Κιβωρῶδον) Amphion hic est, cuius historiam habes Ἐν. Δ. VIII. Vid. etiam Plut. de Delphinibus 282 f. & Aelian. de an. XII, 45. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄλλο παιδίον) Melicertam designat, qui Deus factus Palaemon vocitatus est. Vid. *En. Δ. IX*, & Philostr. in Herode p. 551, de statuis Isthmi ab eo positis, οὐδὲ τὸν τοῦ Μελικέρτου παρελθὼν δελφίνα. Quia cum in ea ora appulisset Melicerta, in eius honorem Isthmia Sisyphus Corinthiorum rex instituerat. Add. Spanh. qui haec & alia ex nummis illustrat. SOLAN.

Pag. 173. l. 3. Ἀνορωρύχθω θησαυρὸς) Respicit hic thesaurum ab Attico Herodis patre repertum, de quo Philostr. Herod. p. 547. Uti ex quibusdam manifesto in sequentibus liquabit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡσιόδον) Iubet Hesiodus *Εργ.* 405, οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα comparare. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶκος) Οἶκον forf. legend. Hesiod. οἶκον μὲν πρώτιστα &c. GUYET.

ead. l. 7. Ἰσθμοὶ καὶ Πυθοὶ) Absurdum hoc: de Attica enim sermo est. In Ox. Ms. καὶ λίθοι, sine Ἰσθμοί. In *Fl.* Ἰσθμοὶ quidem, sed etiam λίθοι pro πυθοί, etiam depravate. Sed quis eiusmodi vulnera absque Mss. Codd. ope sanare possit? SOLAN. Locus obscurus, forte corruptus. Si πλὴν exceptivum est, an Isthmus, Pytho, suburbana sunt, & comprehendi possunt sub appellatione τῶν περὶ τὸ ἅστυ πάντων; nam de Eleusi nihil morer: vicina est, Dis sacrata est. Si πλὴν superioribus adii- cit plura, ut vertendum putavi; cur deinde memorat περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα; nimirum vix est, ut sanum putem hunc locum. Sed blandam medicinam non habeo: urere & secare nolim. GESN. Cl. Bel. de Ballu, Mss. Regg. 2956 & 2959 auctoritatem secutus, ita hunc locum refinxit & interpunxit: πλὴν ὅσα δῶμον καὶ λίθοι, καὶ ἐν Ἐλευσίνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν κ. τ. λ. J'ai déjà acheté tout le territoire d'Athènes (à l'exception du thym & des pierres,) toute la partie d'Eleusine qui est située sur le bord de la mer, un petit espace autour de l'Isthme &c. Recte, quod ad interpunctionem. Sed utrum absurdum non sint absurdiora illa πλὴν ὅσα δῶμον καὶ λίθοι, viderint alii.

ead. l. 11. Ἐνυδρον) Forfan εὐνυδρον, quod & Guyet. adscripsit, pro quo tamen crebro ἔνυδρον reperias exaratum, ut vix statuas, quid ab Luciani manu sit profectum. Εὐ— tamen hic praefero propter additum εὐκαρπον. Ut recte εὐνυδρος supra 1 Ver. Hist. c. 28, & Rhet. Praec. c. 7. Sed & alibi notavimus, ea saepe permutari. REITZ.

Pag. 174. l. 15. Δημοκράτης) Demonstratum innuere vide-

tur Herodis inimicum, Philostr. pag. 554, & alibi, ut 559., (ubi quidem Δημοκράτου habent.) SOLAN.

Pag. 175. l. 2. Εὐμεγέθεις βάρβαροι) Syri, Medi: sic enim illos vocabant. Habes praecipuam partem pag. 939. Apud Athen. lib. I. BOURD.

ead. l. 7. Τὴν ὥραν) Subaudi κατὰ, nisi forte scribendum ἦκειν κελεύσω κατὰ τὴν ὥραν. GUYET.

ead. l. 12. Ἐλαιον) Antiphanes μέρον ἐξ Ἀθηνῶν apud Athenaeum 27 E. Melius conveniret ἀκαπνον, quam istud ἄπυρον, quod quam recte melli tribuatur, alii viderint. Conf. Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 13. Μέλι — ἄπυρον) Dicit Adimantus, se, si ex voto discescat, curaturum, sibi ut in promitu sint balsamenta ex Hispania, vinum ex Italia, oleum ex Hispania, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἀπυρον, mel vero nostras sine igne, ut non male interpretes, hoc est, mel Atticum, quod sine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor est Strabo L. XI, qui id vocat ἀκάπνιστον, & Plin. L. XI, 15: Cum eximuntur mella, apes abigi fumo utilissimum, ne irascantur, aut ipsae avide vorent. &c. Rursus nimio fumo inficiuntur, quarum iniuriam sentiunt mella, vel minimo contactu roris acescentia. Et ob id inter genera servatur, quod acapnon dicitur. Latini scriptores posteriores appellarunt mel sine fumo, ut docuit δ πένν Reinesius L. III Var. Lect. 4; hoc vero Nostro est μέλι ἄπυρον. GRAEV.

ead. l. 14. Καὶ λαγῶς) Λαγῶ scribend. plur. num. Idem erratum c. 40. GUYET. I. e. ubi νεῶ quoque pro νεῶς legi vult idem. Ego vero, quia reliqua animalia, ὄρνις, ταῦς, ἀλεκτροῦν, singulari num. proponuntur, λαγῶς quoque ut singulare servari, & σῦς quoque in σῦς contrahi posse putabam; at quia sequentia singularia tamen constituunt plurale πτηνὰ, iam Guyeto assentior. REITZ.

Pag. 176. l. 3. Ἀποφερέτω) Sic Verus fecitavit, teste Capitolino, in magno illo convivio, de quo c. 5 loquitur. SOLAN.

ead. l. 6. Διονικός) Nominatur quidam Dionicus in Συμπ. Vid. an idem sit, aut nomen fictitium. SOLAN.

ead. l. 9. Τπήρξεν) Sic impr. fere omnes. At in Ox. & Fl. ὑπήρξεν. Ego tamen nihil muto. SOLAN.

ibid. Αἱ μὲν διανομαὶ) Attici testamentum fugillare hic videtur, qui Herodis pater fuit: is enim minam civibus Atticis viritim distribuendam quotannis reliquerat. Vide Philostr. v. Herodis p. 549. Quae de publicis aedificiis & de fossa ipsa ad Dipylum continuanda adduntur, eodem spectare puto:

Ieſis iis, quae de nave, machinarum latentium ope, super terram navigante apud eundem narrantur pag. 550, mecum, credo, senties. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Ἀπομεμαγμένην) Theocr. in Ἀδωνιάζ. οὐκ ἀλέγω μὴ μοι κενεὰν ἀπομάξης, subaudi χοίρικα. GUYET. Vid. Cafaub. ad Theophr. Char. 253. SOLAN.

ead. l. 7. Οἷσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ παῖς οὗτος πλούτος ἀπήρτηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπορραγῆ, πάντα οἷχεται) Interpres: ergo scis, Adimante, quam tenui de filo puer iste Plutus dependeat, quod si rumpatur, omnia evanescent. Mendum est insigne in his verbis, quod tamen ab interpretum nullo est animadversum. Nam quid, amabo, est παῖς πλούτος; Quis unquam fando audivit de puero Pluto. Nescio sane, quem sibi interpretes finxerint puerum Plutum, quem nemo poeta, nemo fabularum architectus unquam novit. At mendum turpissimum unius literulae litura tolli potest, & necessario debet, quod me docuit vir celeberrimus Antonius Schultingius Iuris Antecessor ordinarius, Collega mihi coniunctissimus: nimirum si pro παῖς legas πᾶς, hoc sensu, quam tenui de filo omnes hae divitiae pendeant. Atque sic sensus planus est & facilis. Addam, quem ego observavi, similem ex Herodoto locum, qui est lib. III, c. 19, καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἦρτητο ὁ ναυτικὸς στρατός. Quam ineptum & ridiculum foret, si isthic legas παῖς στρατός; sed aequè ridiculum est illud apud Lucianum παῖς πλούτος. L. BOS. Ὁ παῖς) Lege ὁ πᾶς. LA CROZE. Optime. Idem & adscripserat Guyet. quare id recepi; nec opus est magno conatu ad id probandum, adeo se id sponte probat. REITZ. Illud ὁ πᾶς οὗτος πλούτος adeo indubium putabam, ut pro sphalmate tantum Hagenoënsis libri haberem illud i intrusum, quod olim, nescio meo, an superioris alicuius possessoris, obelo confixum videbam. GESN. in Addend.

ead. l. 11. ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίνε; ὅτι, ὃ ἄριστε) ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίνε; ΛΥΚ. Ὅτι, ὃ ἄρ. MARCIL.

ead. l. 13. Εἰ ἔτι) Ἀρτι legendum videtur. GUYET. Immo si ἔτι simpliciter pro adhuc acceperis, locum hic non haberet ἔτι. At si pro iam tum, nihil mutato opus erit. Vel, vulgari significatu retento, ipso momento, quo accubas, sive coena nondum peracta, veluti ἔτι αὐτοῦ καλούντος in Nov. Foed. centies, eo adhuc loquente, i. e. inter loquendum. Ἀρτι tamen non respue-rem, si cubi invenirem. Sed possis & ἤδη conicere, quod di-ctantes ἰδὲ pronuntiabant. REITZ.

Pag. 178. l. 6. Ἐκπεσόντας) De hac phrasi agit I. Elfner. Obf. ad Galat. V, 4. REITZ.

ead. l. 7. Τό, τε) Τὸ ὑγιαίνειν ἐχέγγυον placet. Ἐχέγγυον, i. e. ἀσφαλές, firmum, constans; sed forte τόγε ὑγιαίνειν legendum. GUYET. Hoc probem: etsi enim τό, τε cum seq. καὶ bene convenire videtur ad sonum, non tamen annexum est τε ei verbo, cui debebat: sic enim ἐχέγγυόν τε καὶ βέβαιον requireretur. REITZ.

ead. l. 15. Οἶδα μετὰ) Non agnoscit Ox. Et sane odiosum est. SOLAN.

Pag. 179. l. 2. Χοινικίδα) Sic impr. plerique & Ox. quae vox paulo insolentior editori I. visa est, adeoque χοίνικα reposuit. SOLAN.

ibid. Τῆς εὐχῆς) Ταῖς εὐχαῖς legend. videtur. Τὸ ἐπηρεάζω dativo, non genitivo, iungitur. GUYET. Laudo, & εὐχῆς ex mala pronuntiatione dictantis ortum arbitror. REITZ.

Pag. 180. l. 6. Πεντακισχιλίους) Quingenta millia pro quinque m. dederat Bened. REITZ.

ead. l. 7. Ἀρχῶν) Interpunctionem mutavi, cum legeretur προκρινθεὶς, ἀρχῶν ἀριστος &c. REITZ.

ead. l. 13. Ὅμοιον) Ἀν ὁμοίως; GUYET. Ὅμοίως) In omnibus scriptum est ὁμοιον, prave haud dubie: ego mutavi. Vid. Προμ. c. 10. SOLAN.

Pag. 181. l. 5. Ἀνέρας) Cur hic a vulgato recederet, olim non videbam. Nunc tandem apud Homerum invenio Iliad. B, 554. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξ Ἀρκαδίας) Afini nempe, Arcadiae pecuaria Persio. LA CROZE.

ead. l. 12. Ἐς τὸ Περσικόν) A la Persane. GUYET. Sic εἰς τὸ κρεῖττον, optimo modo. Et sic fere Aelian. IV, 4, εἰς τὸ σχῆμα τινός, vel εἰς ζῆλον τινός ποιεῖν, ad imitationem, figuram, modum quendam quid facere, Herodiano frequens. REITZ.

ibid. Περιπαγῶν — τὸ χεῖρε) Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, 127, 20, & Ἑλλ. II, p. 266, 30, quo alludere videtur; & Briffon. Persic. I. Hunc autem morem aperuit mihi Io. Chardinus, qui cum apud Persas esset, praetereunte rege, vidit hodiernos Persas manus ita manicis inferentes, ut altera alteri applicetur. Non affecutus est Lydiat. Marm. Ox. pag. 68. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ ὅλως) Mirum fane, in tot peregrinationibus equo nunquam usum. SOLAN. Ad haec cl. Bel. de Ballu: Dufoul, qui croit que tout ceci est dit sérieusement, s'étonne de ce que

dans tant de voyages Lucien ne s'est jamais servi de cheval. Comme l'érudition gâte quelque fois le jugement!

Pag. 182. l. 13. ὦ Ἀδείμαντε) In Mf. Reg. 2954. ὦ Σάμιππε· unde cl. Bel. de Ballu personam Adimanti huc inferendam putat, hoc modo: — τὴν χεῖρα. ΑΔΕΙΜ. Πάντες, ὡς ὁρᾷς, ὦ Σάμιππε, ἐχειροτόνησαν. ΣΑΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε, κ. τ. λ. ead. l. 17. Συμπαρεδρεύειν) Paraphrasi explicandum putavi verbum, cuius hanc vim esse sentio. Forte iam adscripsit hunc locum vir doctissimus Ger. d'Arnaud capiti octavo elegantis opusculi sui de Dis παρέδροις. GESN.

Pag. 183. l. 4. τὰ ὄπλα) Subaudi κατά. GUYET.

ead. l. 7. Κεγχεραῖς) Sic edd. Κεγχρεαῖς emendat Solan. vid. eius rationes supra Quom. Hist. c. 29. At Κεγχρεαῖς sine diphthongo affert Waff. ad Thucyd. VIII, c. 10, ex Polyb. ubi sic semper. Quamvis ap. Thucyd. Scylac. Strab. & Philostr. ubique recte cum diphthongo reperias. Ego itaque non movi vulgatam scripturam, quia & supra l. d. in Quom. Hist. Κεγχρεῶν cum vulgo librorum servavi, & Th. Mag. indicante ibid. lensio, utrovis more scribi, etiam observat. REITZ.

ead. l. 8. Διαλάβωμεν) Corrige διαβάλωμεν. GUYET. Διαβάλλωμεν) Sic visum mutare pro διαλάβωμεν, quod in omnibus impr. & Ox. erat. SOLAN. Vel διελάσωμεν, l. διαπεράσωμεν, l. διαπλεύσωμεν, malit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδι δῶσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες, ῥαδίως ἄρχοντας ἀπολιπόντες) Sic quoque Benedictus, captis civitatibus immunitis, & praefectis ibidem facile relictis: cum Micyllus pariter dedisset, ac civitatibus nullo deficiente captis, praefectisque ibidem facile relictis. Mihi ea ratio loquendi videtur absurda, & distinguendum esse λαβόντες ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολ. Sic enim & solent scriptores loqui, & sensus communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τῆς παραλίου καὶ ὁρεινῆς Κιλικίας, utramque Ciliciae oram, maritimam videlicet & montanam. Si enim ὁρεινὴ non est παράλιος, non potest ferri ora: & cur non simpliciter maritimamque ac montanam Ciliciam? GRON.

Pag. 184. l. 6. Ἀποδιδράσκεῖς — τὸν κατάλογον) Hanc paraphrasin alibi observare me non memini. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Κατάλοχον legit interpret. GUYET.

ead. l. 12. Οἱ δὲ) Pro alii vero usitatum esse, permultis docet I. Elsn. Obs. ad N. T. I, p. 347. REITZ.

Pag. 185. l. 3. Ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες) Ἐπὶ Βαβυλῶνι ἐλθόντες, quod O. habet, pro Βαβυλῶνα, defendi potest ex Hom.

II. Θ, 110, Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἰθύνοντες, & ex Aeschyl. Agam. 61, ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει, atque Evang. Matth. VIII, 7, aliisque multis, quae profert doctiss. Abresch. animadv. ad Aesch. p. 68, 69. REITZ.

ead. l. 10. Εἰκασιν) Μυριάδας scil. GUYET.

ead. l. 12. Τῶν πλησίων) Et si οἱ πλησίον alibi rectius & usitatius, ut supra Necyom. c. 16 med. μὴδὲν τοῦ πλησίον διαφέρειν, atque alibi, ut indico Philopatr. c. 16, hic tamen nihil mutem, propter nexum cum προαστείων. REITZ.

ead. l. 14. Κατέαξε) Κατέλεξε legendum videtur. GUYET. Neque κατάγειν esse exercitum cogere vel conducere, novi; neque formam illam Atticam, quam habet ἄγω vel ἀγνυμι aliter frangendi intellectu positam, memini. Sollicitor proinde levicula mutatione legere κατέλεξε, conscripsit, delegit, quod solemne in hac re verbum est, unde paulo ante κατάλογον dixerat. A facile in A transit, post quod E sequens librarii stilo forte confossum est, factumque ex KATEΛΕΞΕ, KATE-ΑΞΕ. GESN.

Pag. 186. l. 12. Τριάκοντα) Aberat Piraeus portus XL stadiis ab urbe: quorum in quatuor partes divisorum tres iam emensi erant; quarta restabat Luciano. Vid. c. 16, & notam nostram. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμμένης) Ὑπὸ στήλης leg. omnino. Sic ὑπὸ γῆς, ὑπὸ μάλης, & sim. GUYET. (Eadem habet Menag.) Quid sibi velit ἀναγεγραμμένη στήλη, non est facile dictu. Leges quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici possunt, στήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. literata, inscripta, ut adhuc dederunt interpretes. Quid vero ad assidendum commoditatis habet, & quidem, ut quatuor homines sedeant, στήλη, columella, cippus, altum magis opus, quam longum aut latum? & quid ad eam partem, qua sedetur, literae? Scilicet imposuit antiquo alicui librario similitudo maxima, quae intercedit inter T & Γ literas: viderat idem literata saxa frequentia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατετραμμένης. Columella, cippus, pila, cum stant, scriptis servandis, & ingerendis in praetereuntium oculos, idonea: cum eversa iacent, sive literata sint, sive minus, sessionem praebent commodam fatigatis. GESN.

ead. l. 16. Τὸ λοιπὸν) Subaudi τῆς ὁδοῦ. GUYET.

Pag. 187. l. 5. Καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην) Non sine menda. MARCIL. Additamentum videtur. An παραφρονεῖς τὴν γνώμην; οὐδὲν ὕγιες. GUYET. Corruptus haud dubie locus, ad quem emendandum nihil in libris auxilii, quippe

qui omnes consentiant: forsan ἐμὲ καὶ σέγε, vel simile quid, scriptum fuerat, & πρὸ τοῦ, pro παρὰ τό. SOLAN. Nihil mihi corruptum videbatur. Ad verbum, *Tu es apud ferendam sententiam*, i. e. tuum est iam ferre sententiam. Si quid mutandum sit, possis καὶ σοὶ πάρα τὸ φανεῖσθαι τῇ γνώμῃν, tibi adest, ad te venit ordo &c. nec τὸ περὶ damnaverim. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ὅπως) Subaudi ὁρᾶτε, σκοπεῖτε, & simil. GUYET. Exempla vid. apud L. Bos de Ellipsi. v. ΣΚΟΠΕΙΝ. Adde infra cap. 41. REITZ.

Pag. 188. l. 12. Προκαλεῖται) Genuina haec lectio, quam ex Mf. Ox. & Ven. 2. habemus, vulgata προσκαλεῖται nihili est. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Προσκυνέωσαν ἡμῖν) Προσκυνέωσαν ὑμῖν. MARCIL. Προσκυνείωσαν ὑμῶν) Marcilii emendationem omnino necessariam hic amplector: nemo enim dandi casum cum verbo προσκυνέω coniunctum aut apud hunc alibi, aut apud ullum scriptorem Graecum ostendat. Sed ὑμῶν, non ὑμῖν, postulat ἄρξω moris autem, quem tangit, illustre habes apud Xenophontem exemplum, quod vid. Αναβ. I, pag. 154, 17. SOLAN. Relinquo Marcilio suum προσκυνέωσαν, etsi προσκυνείωσαν forsan dare voluit, pro eo, quod aliter alicubi script. invenit. In ὑμῖν autem pro ἡμῖν ei assentior, modo ὑμῶν dedisset. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον) Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω. GESN.

ead. l. 10. Αἰ ἂν) Etsi aliquis sensus inest vulgatae, consilio tamen αἰ delendum. REITZ.

ead. l. 11. Μετελεύσομαι) Negat Pollux in ἥκω, ἐλεύσομαι dici, quod tamen habet Dion. Halic. Ant. III, pag. 151 f. Hom. Il. Θ, 12, & alibi. & compositum μετελεύσομαι etiam Noster non semel, ut forsan patebit ex Indice, ne alios addam, quia nemo negat, quod sciam. Sed ἀπελεύσομαι negat etiam Th. Mag. v. ΑΠΕΙΣΙΝ, aliquanto meliore iure; vid. Hemst. T. I, p. 181 sq. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκστάδιος) Extra stadia tua iam es, stadia imperii tui peracta sunt. Male interpretes cum ἑξαστάδιος confundit, sex stadiorum vertens. GUYET. Lege omnino, uti edi curavimus, ἐκστάδιος, uti recte scribitur in Ven. 2. B. 1. & 2. & P. ut ἐκσπονδος, ἐκπρόθεσμος &c. In L. Schol. & Fl. ἐξστ—

In O vero & reliquis ἐκστ— neque Graece, neque vere, cum unicuique *decem stadia*, ex ratione supra ad c. 16 inita, assignari oporteat; & re ipsa assignata ex 35 pateat, cum Luciano remanserint *decem*. SOLAN.

Pag. 190. l. 14. *Ταινία λευκή*) Hoc erat, quod diadema vocabant, insigne regium. SOLAN.

Pag. 191. l. 15. *Νεὸς*) Νεὸ plurale corrigit Guyet. certiore iure, quam supra c. 23 *λαγὼ* pro *λαγῶς*. Nam cum οὗς hic addatur, facile suspiceris, etiam νεὸ plurale dedisse auctorem. Et quamvis mascul. plurale οὗς per syllepsin alii dicent accipiendum, comprehenso εἰκόνας, eos hic non audio, quia plures civitates non erexere unum, sed plura templa. Adeoque vix a me impetro, quin Guyeti emendationem, inivis edd. recipiam. REITZ.

Pag. 192. l. 2. *Ἐπὶ πλείστον*) Glossēma videtur τοῦ ὅτι μάλιστα. GUYET.

ead. l. 5. *Ἀπαλλαγὴν*) *Mutationem* dederunt. Redde *decesum*. GUYET.

ead. l. 6. *Καὶ ὅπως*) Subaudi ὅρα, σκόπει, & simil. GUYET. Habimus supra c. 36 pr. REITZ.

ead. l. 15. *Δακτυλίους*) Veterum ea erat superstitio, ut annulis magicis multas & miras virtutes inesse putarent; vid. & Φιλοφ. SOLAN.

Pag. 193. l. 13. *Μηδένα*) In L. ἵσως *μηδένα*. Quocunque modo legas, aliquid in sequentibus erit mutandum. Ego *μηδένα* οὕτως εἶναι ἀνέραστον ὅτῳ &c. existimo a Luciani manu profectum. Quamvis enim raro ἀνέραστος active ponatur, sic etiam usurpari monent grammatici. SOLAN.

ead. l. 16. *Εἶναι*) Non adderem, si in pluribus abesset. Iam vero non omittendum duxi, quia vel magis abundat alibi, ut Necyom. § 16, τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόςμυσε. Confer & de Calumn. cap. 16 ac 20, & Pseudol. c. 6, ubi ὄν, οὔσα, & εἶναι redundare, pluribus vidimus. REITZ.

Pag. 194. l. 3. *ὑπὲρ τὸν Ἰάκινθον*) His utitur Iac. Elfiner. ad exponenda D. Apostoli verba in 2 Ep. ad Corinth. XI, 23, ubi ὑπὲρ ἐγὼ, interpretatur ἐγὼ ὑπὲρ αὐτοῦς. Sed ut ellipsis ista rarior, ita Lucianeum illud ubique obvium. REITZ.

ead. l. 8. *Δεήσει με ταῦτα ἔχοντα*) Corrupta sunt haec verba: qua enim ratione, quaeso, qui Graece scit, inde eliciat, quod dici oportuit, hoc enim unum superest, cum alia suppetant omnia? SOLAN. Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα) Conf. *μηδὲν δέη* ad Rhet. Praec. c. 18 f. Et οὐδὲν δεήσει

Dial. Meret. 2. Aelian. V. H. II, c. 14, κατέμεινεν οὐδέν τι δέόμενος, commoratus est sine ulla necessitate; structura quidem ab hac diversa. At vide, anne propius accedat, quod Dial. Meretr. 2 ante med. est, οὐδέν δέήσει τὴν θυγατέρα ιδεῖν. Nondum enim persuadet Solan. vulgatum hic esse corruptum: ut enim Latini, *dies deficit me*, id est, destituit, aequae dicunt, ac *tela nostris deficiunt* apud Caes. legimus, ita δεῖ & δεῖσθαι quoque interdum cum accusativo personae construi, non ἀδύνατον videtur. Sensus certe ex analogia perspicuus, nihil me destituet haec habentem. Cum accusativo person. Steph. ex Eurip. notavit, δεῖ σε μακροῦ λόγου, & accus. rei, ex eod. ἔν δεῖ μόνον μοι. Certe dativus personae non inusitatus. Noster de Salt. cap. 3 pr. σοι δέήσει. Amor. cap. 3 f. Ἀλλὰ σοι — δέήσει & δεῖ τοῖς γάμοις Alciph. III, Ep. 49 f. Lys. pag. 53 ed. Lond. οὐδ' ἐκείνοις δέησιν χιλίων νεῶν. Quod si quis igitur hic legat, μοι ἔχοντι, nihil quidem difficultatis restaret; sed quia & accus. pers. & accus. rei vidimus separatim, nihil analogiae repugnat, hic utrumque coniungi. REITZ.

ead. l. 14. Γρύψ) De gryphis supra dictum est ad ultima verba Dial. ult. Mar. SOLAN. Vid. Vol. II, p. 393 seq.

Pag. 195. l. 5. Αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα) Τὸ, βοῦλομαι reperendum ex superioribus. GUYET.

ead. l. 6. Εἰ τύχοι) Sic Mss. Ox. uti conieceram; reliqui εἰ τύχοίμι. SOLAN.

ead. l. 14. Ἄν ἐξῇ) Legendum ἐξῇ. GUYET.

Pag. 196. l. 12. Γέροντα) Non ergo a iuniore Luciano hoc scriptum est: aequales enim esse, qui colloquuntur, omnia suadent. SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Κατὰ δάκτυλον ἓνα) Suspecta videntur. GUYET.

ead. l. 4. Ὃς περιθέμενόν σε παύσει μαρμαίνοντα) Nescio, quid velit Benedictus, qui obductus te a stultitia cohibeat. Interim probò Micyllum, qui te indutum a stultitia cohibeat. GRON.

ead. l. 5. Κόρυζαν ἀποξύσας) Vid. ad Indoct. cap. 21, & de ἀποξύσας notata Hemsterh. in ed. minore Dial. Lucian. p. 26, quae in maiore non repetiit, quia augere, mutare, alio transponere in animo habuerat, ut mihi nuper indicavit. Ideoque ego manum abstinco. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπίληπτα) Hoc Luciani, item ex eiusd. Pseudom. & Reviv. & ex Xenoph. atque Simpl. in Epict. idem

adiectiv. affert Elsn. quo probet, id in 1 ad Timoth. 2, 15, significare cum Hesych. ἀμεμπτον, ἀκατάγνωστον, quod reprehensione caret. Sed quis de eo dubitat? REITZ.

ead. l. 14. Καὶ σταδίοις) An δέκα σταδ. Bene monuit I. Wetstenius.

ead. l. 16. Ὑπνήμειον) Metaphora ab ovis subventaneis. GUYET.

Pag. 198. l. 3. Οἰχεται) Hom. Il. B, 71. SOLAN.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. l. 3. ΓΑΥΚ.) Nomen personae loquentis, initio horum Dialogorum in plerisque impressis omissum, sedulo addendum duximus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπιλέλυσαι) Th. Mag. v. ἐπιλ. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐν τοῖς Ἀλώοις) Ἀλῶα festum Atheniensium agriculturalum, dictum, quod in areis hac die convivium perfonabat, ἑορτὴ Ἀθήνησι μυστήριον περιέχουσα Δήμητρος. Tangit (Dial. Mer. VII f.) Cetera huius Dialogi diligenter exposui ad Petron. BOURD. Vide Scholia ad Dial. VII. Fece- rat Euripides fabulam, cui Ἀλωάδες titulus. Grot. Flor. 54. SOLAN. De hoc festo, mysteria Cereris, Proserpinae & Bacchi complectente, vid. Scholiast. ad Dial. Mer. VII. Et Alciph. II, Ep. 3, p. 224, — ἐν ᾗσται μενούσῃ διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς Θεοῦ. Ubi in textu ac nota Bergleri laevigatur Ἀλῶα, in exemplis autem ab eodem allatis adspiratur, non addita ibi varietatis causa. Verum cum etymon a Scholiaste traditum, quod homines tunc in areis, περὶ τὰς ἄλως, commora- rentur, adspirationem requirat, & apud Nostm Dial. Mer. VII aliosque sic inveniam, eam servavi, etsi ex Luciani edd. prioribus non perspicias, quo spiritu id scripserint, quia ab A quadrato vocem inchoantes nullum spiritum addunt. Sed ecce ad Alciph. I, Ep. 33, Bergler. Ἀλῶα δ' ἦν, haec bene iam monuit, dicens: Festum Cereale. Ἀπὸ τῆς ἄλῳ, ab area horrei. Tunc ubi venerabantur Cererem Ἀλωάδα de qua Theocr. in Thalysis, quae sunt iidem Haloa, v. 155. Βωμῶ παρ' Δάμα- τρος Ἀλωάδος. Meminit Noster (Alciph. r.) aliquoties huius festi. Sed semper spiritu leni scriptum, ut saepe & alibi. REITZ.

Pag. 201. l. 5. Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτὸν) Sic Aristoph. in fine Pacis, Τρυγῆσωμεν αὐτήν, τρυγῆσωμεν αὐτήν. L. Bos. Galli- ce plumer. SOLAN.

ead. l. 18. Ἐν ἀκαρεῖ πάντα ὄχεται) Proverb. BOURD.

Pag. 202. l. 15. Οὐδέν — δεήσει) Confer de hac structura Rhet. Praec. c. 18 f. & Navig. c. 44. REITZ.

Pag. 203. l. 5. Περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ) Leg. Ulp. ad Demosth. περὶ Ἀλοήσου. BOURD.

ead. l. 13. Συντέθηκας) Malim συνέθηκας, aut συντέθεικας. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Τῇ λοχείᾳ) Ἀρτέμιδι, quae praesider λοχείαις ἢ γεννήσεσι. BOURD.

Pag. 206. in Schol. col. 1. l. 1. Καταλιποῦσαν) Nihil de suo hic Scholiastes, nisi quod textum restituisse viderur, & post συνεκάθευδες voculas duas interferuit, quas ideo uncinulis inclusi. REITZ.

Pag. 207. l. 4. Ἀνακλάσας) De potestate huius verbi, interdum non bene intellecta, vid. supra ad Gymn. c. 7. Adde hic Alciph. I, Ep. 28, ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κῦσαι, ibique Bergl. p. 115, docentem errasse Budaeum & Stephanum, quia ἀνακλάσας apud Athenaeum pro ἀνακλασθεῖς poni putarint. REITZ.

Pag. 208. l. 7. Τυραννεῖν τὸ συμ.) Ter. Adelph. Αἰν', quae-so, Aeschine, tu hic regnum obtines? BARTH.

Pag. 209. l. 11. Ἀπορήζωμεν) Idem proverbium ap. Aristaeon. Ep. I, lib. 2. BOURD.

Pag. 211. l. 7. Κεραμεικῶ) Duo Athenis fuisse Ceramica, docet Meursius: unum intra urbem, de quo hic sermo, in quo prostabant scorta; alterum extra urbem, ubi sepeliri solebant, qui in bello occubissent, idem, cum Academia de pop. Att. & alibi de Ceramico. SOLAN.

Pag. 212. l. 16. Ἀλλ' εἴ τινα εὕροισι — γράων) Non opinor, ista notare, aut bene verti ab utroque interprete, sed si quam animum invenire possem, aut, ut alter, habere, quod nullius ponderis est in hac oratione; verum, sed utinam invenirem. vetulam! quo sensu frequenter ea particula etiam ab Luciano fumitur. In Prometheo: εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα. GRON.

Pag. 213. l. 1. Ὁ, τι χρῆσιμῃ) Ita distincte ex praecepto Grammaticorum scribere iubemur. Phrasis est cum superlativo tritissima, cum positivo rarissima. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡμῇ ἔτι) Vide notam nostram ad Mισθ. cap. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπικεῖσθαι) Foran ὑποκεῖσθαι. GUYET.

ead. l. 9. Θεῖαν) Sic Fl. uti Barthius emendare iubet Ad-

vers. p. 316, laudato loco, qui occurrit in Φιλοφ. c. 12. In reliquis libris δύν. SOLAN. Conf. supra Philop. cap. 12, & infra f. huius Dial. REITZ.

Pag. 214. l. 2. Ῥόμβον) Ad hoc verb. Schol. Mf. Reg. 2954: Ῥόμβος εἶδος βιβλίου εἰς ῥόμβου σχῆμα μεμιμημένου. Quam interpretationem, utpote falsam, recte reiecit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 6. Αἰτούσης) Αἰτιώσης legendum videtur. GUYET. Mendose, ni fallor, in omnibus legitur hic αἰτούσης, aut certe aliqua vox excidit: nam πολλὰ αἰτούσης est Graece magna petere; cum dicere debuerit, *enixe*, ut apud sese maneret, orante. SOLAN.

ead. l. 8. Μίσθρον) Aliud odii poculum est apud Origenem lib. 7 contra Celsum. De utroque a me dictum alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν ἄρτον, καὶ τὸ δύν) Casp. Barthius putat legendum esse δαῖτον, & sulphur capiendum, quod in lustrationibus & incantationibus prorsus usitatissimum erat veteribus &c. vid. cap. 3, L. VII Adversar. ALMEL. Θεῖον Fl. &c. SOLAN.

Pag. 215. l. 9. Πρὸς τῆς κουροτρόφου) Per Cererem. Hesych. ἰν κουροτρόφος ὑφ' ἑτέρων δὲ ἡ Δημήτηρ. MENAG.

ead. l. 14. Ἑταιρίστρια) Hesych. Ἑταιρίστριαί, τριβάδες. GUYET. (Idem etiam habebat Menag. REITZ.) Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 216. l. 7. Πότον) Πότος δ, *computatio*: ποτὸς *potulentus*, *potabilis*: ποτὸν, τὸ, πόμα *potus*. GUYET. Πότον — συγ-κροτούσα) Supra Gall. c. 12, ὁ πότος συνεκροτεῖτο, ubi & de differentia nonnihil dictum. REITZ.

ead. l. 15. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον) Haec & cetera huius Dialogi interpretata sunt ad Petronium ad haec verba: *commovebat valgiter labra*. BOURD.

Pag. 217. l. 1. Μαστοὺς ἔθαιβον) Plaut. Pseud. Teneris *labellis molles morfiunculae Papillarum horridularum oppressiunculae*. Ovid. 1 Amor. *Forma papillarum, quae fuit apta premi*. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ ἔδακνε) Plaut. loc. cit. BOURD.

ead. l. 4. Τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς· ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία καὶ προσφυῆς· καὶ ἐν χρῶ ὤφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδράδεις τῶν ἀθλητῶν ἀποκεκαρμένῃ) Aug. Horis mentem minime percepit interpres in his verbis, quae sic Latina fecit: *galericulum quidem a capite removit, ipsa autem incumbbat similis & equiparanda athletae alicui vehementer virili & robusto, & cute ad vivum detonsa*. Deceptus fuit ver-

bis, ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία καὶ προσφυῆς, quae de ipsa muliere intellexit, cum tamen de eius coma adscititia sint intelligenda, & parenthesi potius includenda, hoc sensu: capiti demsit comam adscititiam, quam impositam habebat valde similem & aptam: atque ipsa visa est instar robustissimorum athletarum ad vivam usque cutem detonsa. L. BOS.

ibid. Πνήκην) De comis adscititiis copiose dixi alibi. Iun-ge Alexand. Paed. lib. II, cap. 11. Artemid. lib. I. Firmic. Astro. c. 1, lib. I. Vide Herald. ad Martial. BOURD. Πνήκην, la perruque. GUYET. Ut Iunt. πινύκην, ita Lexicogr. vicissim etiam afferunt πινύκην hoc sensu; sed & πινύκην infra Dial. Mer. XII ad fin. in plurimis, & recte, ut credo, scribitur. Et sic ap. Pell. bis sine varietate reperio. REITZ.

ead. l. 5. Ὁμοία) Ἡ πινύκην scilicet. GUYET.

ead. l. 12. Ταύτην τὴν Δημόνασσαν) Ex Ms. Reg. 2955. admisimus articulum τὴν ante Δημ. qui aberat ab edd.

ead. l. 15. Τὸ ἀνδρεῖον) Catullus: Et quaerendum unde, unde foret nervosius illud. MENAG. Idem habet Guyet. ex quo omnia surripuisse Menagium video. REITZ.

Pag. 218. l. 6. Ἐφέστρια) Quid intellexerit per τὰ ἐφέστρια, non facile est divinare, ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi a me exspectes: coniecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectio, videtur ab ἐφέστρις ea vox deduci debere: est autem vestis quaedam species, quae superinduebatur. Suidas μανδύαν & βίβρον interpreta-tur, & ὕασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλα-vīs vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo gene-re vestis τὰ ἐφέστρια dicuntur, suspicor eas vestes texi so-litas a mulieribus simul adunatis, quae texendo fabulas le-pidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus, & laborem, quae ob id ἐφέστρια διηγλήματα dicebantur. Sic Nostrates dicunt les contes du veilleri. At forte mendosa est ea vox, & legendum vel ἐφ' ἐστία, i. e. ad lares, ad focum, vel Ἠφαί-στια ob eandem rationem, i. e. quae ad ignem hieme nar-rantur, nam (ut notum est) Ἠφαίστος saepe pro igne su-mitur: & erant Ἠφαίστια fabulae, quae ad Vulcanum seu ignem affidentes feminae nendo vel texendo narrabant in Vulcani festo, quod Athenis Ἠφαίστια, ut ex Andocide patet in sermone de mysteriis. Haec ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora, lector, cogitabis: utinam & no-bis impertiaris! PALM. Vide, an festum notet. SOLAN. Marg. Parisinae: Ephestris vestimenti genus militaris est, unde Ephestria

derivari videntur. Utrum autem poema, aut canticum, aut etiam festum aliquod apud Thebanos fuerit, dubitari potest. REITZ. Τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς) Cum illud παρ' αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad Boeotos in Βοιωτία comprehensos; idque ipsum παρ' αὐτοῖς ad Ἐφέστρια adiunctum sit proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi nihil esse commodius, dum quid melius afferatur, quam legere τὰ Ἐφέστια, & intelligere domestica, patria, memorabilia & singularia patriae suae. Ἐφέστιον esse, qui eandem nobiscum Vestam colat, eosdem lares, penates &c. habeat, notum. GESN.

ead. l. 15. Πάρεχε) Aristophan. Κακῶς παρέχω, καὶ οὐχὶ προσκινῆσομαι. MENAG.

Pag. 219. l. 7. Οὐρανίαν) Subaudi Ἀφροδίτην. Infra (Dial. VII init.) δῶσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δέξοι λευκὴν μυκάδα τῇ Οὐρανίᾳ δὲ ἐν κήποις δάμαλιν: GUYET. Venerem. Vid. notam ad Dial. VII. SOLAN.

ead. l. 16. Ὡς ἐνόμιζες) In omnibus libris nostris legebatur hic δ, quod necessario sic mutandum fuit. SOLAN. Ὡς ἐνόμιζες) Ὡς ἐνόμ. edi voluit Solan. me non obtemperante, neque Codd. addicentibus. Quod putasti enim aequè rectum, ac ceu putasti, eoque magis rectum, cum tam prope ὥς praecedat. REITZ.

Pag. 220. l. 1. Μαννάριον) Α μάννα, i. e. μάμμη, ut videtur, ductum est μαννάριον. Τὸ μάννα autem cognatum videtur τοῖς νάννας, νάννη, ἀννίς. Hesych. Νάνναν, τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν. οἱ δὲ τὴν τούτων ἀδελφὴν. Νάννη μητρὸς ἀδελφόν. Ἀννίς μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ. Νάννη & ἀννίς κυρίως matrem notare videtur, & νάννας patrem, ut & νάννος, unde Italicum Nonno. GUYET. Sic iterum Dialog. VII usurpat. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀποστροφή) Ex utraque Ven. Reliqui libri impressi corrupte ἀποτροφή. Sic Dem. Phil. I, 104 C. SOLAN.

ead. l. 13. Σούραν) Σούρας forte. GUYET.

ead. l. 14. Κρόκην κατὰγουσα) Lanam trahens, unde tractum τολύπη. Gl. Ph. GUYET.

ead. l. 16. Ἐλπίδα περιμένουσα) Hanc phrasin probaturus L. Bos in Epist. ad Hebr. 2, 13, & haec Luciani afferens, παραμένειν ἐλπίδα, scribit, errante calamo: nam περιμένουσα ego in omnibus reperio, & si παραμένουσα legi voluisset, id indicasset. Sed de περιμένειν movendo ne cogitare quidem debuit aut potuit. REITZ.

Pag. 221. l. 1. Τὴν μνάν) Τὸ πρῶτον μίσθωμα. GUYET.

ead. l. 15. Δάφνιδα) Δαφνίδα scribendum videtur. GUYET. Quare? quia ὁ Δάφνις viri nomen, ac differentiae causa femineum nomen ἢ Δαφνίς vult formari, uti ἢ δάφνις, laurea, vel bacca lauri; quod probo, licet ob consensum edd. nil mutarim. Alias Δάφνη Nymphae nomen ubique obvium; Δαφνίς minus frequentatum: sed solent illa mulierum in 19 esse oxytona, ut Θρυαλλίς, Θαΐς, Βακχίς. Vid. Alciphro. I, Epist. 39. Quare Guyeto omnino assentior, ut res sit parvi. REITZ.

Pag. 222. l. 9. Προπέμψει) Μεταπέμψει fors. GUYET.

ead. l. 10. Επιλαμβάνομένη) An prensans? GUYET.

Pag. 223. l. 8. Ταῦτα γὰρ) Subaudi δὶά. GUYET.

ead. l. 10. Παραπολὺ αὐτῆς. ἀλλ' οὐδέν) Apofiopefis est. Volebat laudare pulchritudinem filiae suae, qua multum Daphnidem superet. Sed in mentem venit Adrastea, Nemesis, Rhamnusia, invida laudibus. Itaque abruptim orationem. Eodem pertinere puto, ut non legamus ἄλλο, sed ἄλλ', id est ἄλλὰ. Sed non multum refert. GESN. Παραπολὺ αὐτῆς, i. e. πλέον αὐτῆς, s. πλείονα ἔχεις ἢ αὐτή. Guyet. Immo καλλίων supplendum, quod studio supprimit mater: & ab comparativo illo pendet genitivus, alioqui παραπολὺ simpliciter cum genitivo iunctum significare fere contrarium, ut παραπολὺ τῆς ἐλπίδος, spe minus, vid. Viger. de Idiotism. p. 520, vel potius Bud. Comm. pag. 129. REITZ. In margine Ms. Reg. 2955. annotatum legas: τὰ ἄλλα αὐτῆς οὐδέν πρὸς τὸ σὸν κάλλος.

Pag. 224. l. 23. Ἄν ἔτι τοιοῦτον) Totus hic Dialogus plane similis epistolae 36. L. I Alciphronis, quod non fugit Berglerum, qui potest consuli pag. 160 seqq. REITZ.

ead. l. 24. Τῇ Πανδήμῳ) Cognomenta Veneris, Pandemus & Urania. Ἀμφοτέραι πόρνοι, ἡ μὲν Πανδήμος, ἡ δὲ Οὐρανία. ἢ τινι Οὐρανίᾳ τετέμιστο ἐν κήποις. αἶγα δὲ Πανδήμῳ, διὰ τὸ τοῦ ζώου συνεστατικόν (συνουσιαστικόν Ms. Reg. 2954.) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίσια ἀκρατές. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον καὶ οὐκ ἄφετον, ὃ τὴν νόμῳ τοῦ γαμίου υπαινίττεται σύζυγιαν. ὥς πλουτοδότειρα δὲ ἦδη ἐστίν. Sic ad oram Ms. Regii, quam notam sequitur Cod. Memmian. dum dicit μηκάδα esse sacrificium τῆς Πανδήμου, διὰ τὸ πρὸς συνουσίαν καταφερὲς, καὶ δάμαλιν τῆς Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν τετάχθαι. BOURD. Vide notam nostram ad ἀποφρ. c. 11, & Δημ. cap. 13. SOLAN.

Pag. 225. l. 1. Οὐρανία) Itane? Uraniae etiam faciebant meretrices? Atqui castior illa Venus perhibebatur. V. supra finem Dial. V. De utraque Ven. Pausan. p. 203, 34. SOLAN. *ibid.* τῇ ἐν κήποις) Veneri, de qua dictum est supra ad Eik. c. 4 & 6. SOLAN. Omnino sic restituendus hic locus ex Mff. Regg. 2954. & 2955: τῇ Οὐρανίᾳ δὲ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν, στεφανῶσαι δὲ &c. omisso scilicet καὶ ante τῇ ἐν κήποις & ἑκατέρᾳ post δάμαλιν, quae sensum turbant in vulgatis. Placuit idem cl. Bel. de Ball. nec aliter legisse videtur Guyetus, quem vide supra haec citantem ad pag. 219, l. 7.

ead. l. 2. Πλουτοδοτείραν) An *Aphroditen*? GUYET. Immo *Cererem*. Vid. Hemsterh. T. I, Tim. c. 21, ubi id ex Orphei H. 39, addito & hoc Luciani, probat. REITZ.

ead. l. 7. Ἐὰν ὁ πατήρ) Subaudi *Ζηήσκοι*, *Ζάνοι*. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ ταιν θεῶν) Ad oram Mf. Regii scriptum erat: κόρη καὶ Δήμητρα αἱ θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς, ὅρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ὡς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκουροι, οἱ καὶ ὁμνύουσιν, νῆ τῷ Σιῷ. BOURD. *Cerere* & *Proserpinam* intelligi, idque mulierum, non virorum, iusiurandum fuisse, docet Spanh. ad Callim. p. 658 f. & seq. Sic οὐ μὰ τὸ θεῶν, non, per *Cerere* & *Proserpinam*, Chorus mulierum ap. Aristoph. in *Thesm.* v. 725. REITZ.

ibid. ταιν θεῶν) Vide Spanh. ad Callim. 655. SOLAN.

ead. l. 12. Πολιάδος) An meretriciam etiam Deam cum Scholiaste *Minervam* faciemus? V. 16. Spanhem. Ego mallem *Κωλιάδος*. Vide tamen Συμπ. cap. 32; neque meretriciam Deam statuere necesse est. SOLAN. Πολιάδος recte etiam infra *Conviv.* c. 32. REITZ.

ead. l. 14. Καταθεῖναι συμβολὴν) Hac de re copiose Isaacus Casaubonus ad Athen. BOURD.

ead. l. 15. Καὶ πάλιν τὰ δύο) Subaudi *δέδωκας*, ἀπὸ κοινοῦ. GUYET.

Pag. 226. l. 1. Ὁ Χῖος) Deest in Mf. BOURD.

ead. l. 2. Ποιησάμενος) Πριάμενος legit interpret. GUYET.

ibid. Ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας) Interpret legit, ἔδει γὰρ Χαιρέαν. GUYET. Scilicet *debebat coenam* — *dependere*, dederat *Micyll*. Sed non abit inde *Gefn*. Neque video, quin ἔδεῖτο hic eodem redeat. Si enim *indigebat* (scil. his donis) *ad coenam* reddideris, vel simpliciter, *indigebat conferre*, i. e. opus ei erat *symbolam conferre*, quid intererit? Et si ἔδει legas, idne impersonale cum nominativo consistere potest? REITZ.

ead. l. 3. Ὁθῖνας γὰρ) Subaudi οὖς *δέδωκας*, ut supra.

GUYET. Malim δὲ pro γὰρ, quia eodem spiritu iam dixit γὰρ. Sed esto muliebris sermo, per me licet. At alibi satis eleganter Nostro loquuntur mulieres. REITZ.

ead. l. 11. Δίδραχμον) Vide Dial. XIV, ubi his pretium idem notatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλίγας) Desit in Ms. BOURD.

Pag. 227. l. 1. Ταραντινίδιον) Vid. rursus, si operae existimas, Bergl. ad Alciph. I, p. 160. REITZ. Ad hoc verbum in Ms. Reg. 2954. habetur hoc Scholion: Ταραντινίδιον· διαφανέστατον ὕψισμα ὃ περιεβάλλοντο ἅτε θέριστρον. Ταραντινὶς δὲ ἐκαλεῖτο ὡς τῶν Ταραντινίδων περιφανέστερον αὐτὸ ἐργαζομένων.

ead. l. 7. Προσίη) Pro προσίεσαι Attice. GUYET.

ead. l. 8. Ἀχαρνενὺς) Ἀχαρνενὺς omnino leg. videtur. GUYET. & MENAG. Quare? An quia syllaba abundat, aut Ἀκαρνάνια adspirate scribendum Ἀχαρνένια; minime. Nam Ἀκαρνάνας vocatos διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, quod caput non tonderent, tradit Strabo X, p. 465. (714.) Quid ergo? Ἀχαρνενὺς volunt hunc vocari ab Atticae δήμῳ vel oppido Ἀχαρναὶ dicto, unde certe Ἀχαρνενὺς formandum; vid. Cellar. Geogr. Ant. pag. 937. Quod ut recte iudicant Guyet. & eius compiler Menagius, ita sine Codd. ope mihi nihil mutare licet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπεμύκτισας) Nondum, puto, alias observatum verbum. Suspiciatur lenius legendum esse ἀπεμύκθισας· cum μυκθίζω sit apud Hesychium, μύκτιζω nusquam compareat. Ita ἰχθῦσι ταῖς ἰκτίσι substitutum ivimus supra in Διψιδ. c. 3. Sed quidquid sit de forma verbi, cognatum esse τῷ μυκτῆρι & τῷ ἀπομύττειν, non dubito, & significare superbe & cum strepitu quodam inflatarum explosarumque narium aliquem reiicere. GESN.

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος Χαῖρ.) Ἀδωνιν δὲ τὸν Χαίρεάν ὡς ἄργον ἀποκαλεῖ, καὶ μηδὲν ἄλλο ὅτι μὴ καλὸς εἶναι κέκτεται. Sic ad oram Ms. Reg. 2954.

ead. l. 13. Κινάβρας) Hesych. κινάβραν, δυσωδίαν τῶν τράγων. GUYET.

ead. l. 14. Λεῖός μοι) De hoc proverb. Erasmi. BOURD. Vid. Diction. Baylii T. I, p. 41, col. 1. LA CROZE.

ibid. Ἀκαρνάνιος) Ἀχαρνενὺς forte. GUYET.

ead. l. 15. Ἀποπνεῖ) Ἀποπνείτω legendum. GUYET.

Pag. 228. l. 7. Σωφρονήσεις) Sic Pell. quocum conspirare videmus Ms. Reg. 2955. Vulgo σωφρονήσης, minus bene.

ead. l. 8. Θεσμοφόρου ἱέρεια) I. e. quia Cereris sacerdotes caste vivere debebant; vid. Spanh. ad Callim. p. 662. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλῶα) Conf. supra Dial. Meretr. I pr. REITZ.

ead. l. 11. Μαννάριον) Leg. fort. ναννάριον, ut supr. (Dial. VI.) Ἀν μαννάριον est α μάω, μάννω, μάννα; quod idem est τῷ μάρμα. GUYET.

Pag. 229. l. 3. Οἶσι) In Ms. ἔτι. BOURD.

Pag. 230. l. 1. Περιέκειρεν) Vid. Hemsterh. ad T. I, Tim. § 4. REITZ.

ead. l. 13. Ἐρᾷ γε) Ἐρα γε legend. videtur. GUYET.

Pag. 231. l. 1. Πλούσιον) Aut nomen ipsum hoc statuentum, aut excidit aliud nomen ante πλούσιον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ πλουσίων — σπουδάζεσθαι) Pluribus hanc phrasin probat Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 29, p. 120; persuadetque, & illic σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ, non ut vulgo, ἀπὸ σοῦ legendum. Habuimus idem supra, Rhet. Praec. cap. 23, ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 8. Ζηλότυποι) Corrupta haec verba cenfeo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *Les hommes jaloux deviennent généreux, lorsqu'on leur cause beaucoup d'inquiétudes.* Ac si legeretur in textu ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα δίδωσι.

ead. l. 12. Μεγάλοι) Corruptum etiam hunc locum cenfeo. Fl. quidem πείθονται habet, sed neque sic sana erant omnia. SOLAN. Μεγαλόδωροι ἔρωτες γίνονται, εἰ καὶ &c. legit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκάτης, οἶμαι, ἢ ἑλαττον οὔσα τυγχάνεις) Perspicue legendum ὀκτωκαιδεκάτης. Fit sermo ad meretricem. IENS. Recte monuit Iensius, hanc vocem emaculandam, quod nos sedulo fecimus. SOLAN. Emendationem Iensii firmat Ms. Reg. 2955.

Pag. 232. l. 4. Ἦρα δὲ) Ἦρα μου esse in Fl. additum erat in marg. Ald. Falso; nam Fl. Ἦρα δὲ disertè habet cum aliis. Ergo aliunde illam varietatem accepit, aut aberravit, verba ex versu praeced. huc festinanti oculo referens. At mutato nihil opus esse, patet ex iam praemisso Ἦρα μου Δημόφ. Cui μου iterato subiicere minus hic elegans, quam δέ. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπέκλεισα) Olear. ad Philostr. I, pag. 20, n. 20. REITZ.

ibid. Καλλιᾶδης) Quamquam ficta fere haec nomina sunt, Callinum petere videri potest, de quo Ἀπαιδ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναφλέγεται) Sic excludendo & aemulatione languidum adolescentis amorem resuscitat meretrix ap. Al-

ciphr. I, 37, p. 168, ubi de hoc artificio plura Bergl. REITZ.
ead. l. 16. Ἀπαντα ἐποίει) De irritō conatū; ut apud Martialem, omnia cum fecit. BOURD.

Pag. 233. l. 11. ΔΟΡΚΑΣ) Cum quatuor tantum illas; quas exhibemus, personas habeant edd. optimae, & in ipso Dialogo non appareat, duas ancillas ΔΟΡΙΔΑ & ΔΟΡΚΑΔΑ adesse, priorem in inscriptione omisi. REITZ.

Pag. 234. l. 2. Πῶς ἡμῖν ἐπράξατε) Lege ὑμεῖς. GUYET. Tu nihil murabis, lector, si illud μοι & ἡμῖν ferme πλεονάζον, sed tamen familiaritatis signum, & creberrime occurrens attenderis. Ceterum si cui πράττειν pro degere, vivere, non satis notum, adeat praeter Bud. Comm. & Kust. ad Aristoph. Plut. 341, etiam I. Elsn. ad Epist. ad Eph. VI, 21. REITZ.

ibid. τῶν πολέμων) Coniiceres forte πολεμίων; ut sit, *nunc quid ab hostibus reportastis spoliūrum*. At nihil est mutandum: nam ἄξιον cum πολέμων recte cohaeret; aegre iungeretur cum πολεμίων. REITZ.

ead. l. 6. Ἀθηνᾶ στρατεία) Huius cognominis Pausanias; qui ultra triginta alia passim affert, nusquam, quod quidem sciam, meminit. SOLAN.

ead. l. 12. Πρὸς γε Παρμένωνα &c.) Sed scribendum Παρμένωνα, ut recte pag. 730; (Bis Acc. c. 16.) nec aliter usus & Grammaticus canon postulat. IENS. Bene emendat, sed Πολέμωνα altero illo loco legas, non Παρμένωνα. REITZ.

ibid. Παρμένωνα) Ienius sic recte scribere iussit, cum in libris omnibus esset Παρμένωνα. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐβόμβει τὰ ὄντα) Vides, quam vetustus ille error, qui nostra etiam aetate multorum mentes infidet. SOLAN.

Pag. 235. l. 8. Ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ) Specie proverbii pro immensis divitiis. Sic in Epistol. Saturnal. Xenoph. Helenic. lib. 3. Suid. μεδῖμον τ' ἀργύριον ἀπομετρεῖν. Horatii & Petronii interpretes. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν) Hoc etiam specie proverbii: patet apud Herodot. & Diodor. Sic. BOURD.

Pag. 236. l. 1. Πάντων) Florentinum παρόντων placet, ex cuius compendio forsan πάντων est natum. Neque mihi quicquam, de summa rerum vertendo, defendat vulgatum; nam id huc non convenit, & περὶ τῶν ὅλων tum porius dixisset. Sed de praesenti rerum statu deliberandum erat. Interim nondum recepi παρόντων, quia aliis vulgatum fatis sanum videbitur. Respondum vero Pannychidos ἐκ τῶν παρόντων ad id ipsum videtur alludere; ideo eo magis velim παρόντων etiam

priore loco legi. REITZ. Παρόντων) Restituimus lectionem Florentinae, quam etiam praefert Ms. Reg. 2955.

ead. l. 3. Φιλόστρατον) Hic Philostratus, si lo. Iensio credas, (de Script. Hist. Philos. I, III, c. 13, pag. 279 & 283.) celebris est scriptor vitarum Sophistarum, quae exstant. Ridiculum! SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκλύομαι) Idem, quod ἀδμημονῶ. Leg. Aristaeon. Epist. 28, lib. I. BOURD.

Pag. 238. l. 3. ΠΑΝ.) Pro Pannychide inepte in quibusdam legebatur antea Polemon. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸς Ὁρῆκας) Subaudi ἄγε, aut quid simile, an ᾧδε, i. e. huc age, adduc. Ἐπέχω. GUYET. Parum interest, quid suppleas: est ille accusativus subito imperantis, poscentis, ubi varia verba subaudiri, pro re nata, queunt. Quin ergo vel κάλει intelligas, licet; nam illico advenerunt. Nec tamen improbarem, si pro ᾧ Παμμ. invenirem ᾧδε. Vtrum quo brevior locutio, eo imperiosior. Sed cum vel ipsum ᾧ sic abesse possit, non iam, cum adsit, peccaverit, qui ᾧδε pro eo legat. REITZ.

ead. l. 10. ΠΑΡΜ.) Quamvis in titulo non compareat Parmenonis persona, necessario hic requiritur; neque enim ut cum plerisque libris Pannychidi haec tribuas committendum est. Fl. novam personam non inducit. P. & S. quod mireris, Parmenoni quidem in versione tribuunt, in Graeco textu Pannychidi. SOLAN.

Pag. 239. l. 1. Διμοιρίτης) Sic Chronof. c. 15. Ita vocatur ὁ διπλοῦν μισθὸν λαμβάνων. Dicitur & διμοιριστὴς καὶ διμοιραῖος. BOURD. Nauticum est vocabulum, sed ideo adhibet, quia nautam loquentem inducit, cui sua sola nota. SOLAN. In marg. Paris. additum: διμοιρίτης a διμορία, quam eandem & ἡμιλοχίαν Suidas vocat. Guyetus autem sic: subaudi στρατιώτης, i. e. cui duplex annona datur, διπλῇ μοῖρα. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπὶ δόρυ) Verti, protensis hastis, ut hastas suas quasi sequantur milites, parati ad proelium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod est inter παραγγέλματα s. imperia militaria, v. g. apud Arrian. Tact. pag. 71 seq. ubi ἐπὶ δόρυ in dextram! ἐπ' ἀσπίδα in sinistram! significat. Sed huc convenire non arbitror. GESN.

ead. l. 4. Τίβυς) Cognatum videtur esse τῷ τίφῳ, a τίβῳ, τίβυρ. Tibur Argeo positum colono. GUYET. Τίβιος) Sic Fl. optime. In reliquis Τίβυς. Vide, de eo nomine quid ad Τιμ.

cap. 14 dictum sit; quae nota loca innumera profert, ubi ita scribitur. SOLAN.

ead. l. 23. Πολὺς) Alibi fere πολὺν χρόνον. SOLAN. Πολὺς ἤδη χρόνος) Nihil analogiae repugnat, nam ἐστὶ intelligendum. Rarius tamen Noster ita loquitur; sed videtur esse locutio communi vitae familiarior, quali mulieres uti solent. Ἔστι autem additur deinde Dial. XI ante med. πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἐρῶντι. REITZ. Cl. Bel. de Ball. emendabat: ἐξ οὗ γὰρ ἐώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος &c. Haud male.

Pag. 241. l. 2. Νευρίδα) Νεβρίδα scribendum videtur. GUYET. & MENAG.

ead. l. 4. Ποικίλη) In *Par.* quae palaestra converterat, haec glossa Micylli addita: alias porticu, παιδική enim Graece habetur, quod ut corruptum puto, sic rursus ποικίλη vel παλαιστρα legendum puto. Cumque Solan. in marg. quoque indicarit, se ποικίλη edi velle, nihil haesitavi, quin veritati parerem. REITZ.

ibid. Ἀρισταινέτου) Occurrit hoc nomen saepius apud Nostrium; vide Dial. II, & Συμπ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐκ ἔχουσιν εἰκάσαι) Deerant in Ms. BOURD.

ead. l. 13. Ἐστρεφον) Subaudi κατὰ νοῦν. *Animo versabant.* GUYET. & MENAG. Habuimus idem supra Alex. § 8. REITZ.

Pag. 242. l. 2. Ἐπισεσυρμένα) Ms. περισ. BOURD.

ead. l. 13. Μὴ ὠραιοῖν ἵκοιτο) Proverb. Atticum, de quo ante Casaub. ad Athen. BOURD. Proverb. de quo nos pluribus ad Diog. Laërt. in Anacharsi, p. 37. MENAG. Conf. supra ad Dial. Deor. VI f. cum nota Hemsterh. Ac de Salt. cap. 5 f. REITZ.

Pag. 243. l. 6. Τί σοι) Usque ad ἔχει aberant a Ms. BOURD.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Conf. AG. X, Praef. p. 14, & Athen. 524 E. Quia crudeles in captivos. Aliam huius proverbii rationem indicat Diog. Laërt. p. 26 E. sed minus veram. SOLAN.

ead. l. 16. Ὀλως) Forfan ὅλος. Sed non tanti refert. Saepissime enim eodem redire, aut certe saepe a librariis permutari, vid. nos ad Herc. Gall. § 1, Ienf. ad Hermot. cap. 2. Cum ἐστὶ tamen ὅλος frequentius. Alciph. I, 13, pag. 54, ὅλος εἰμὶ τοῦ πάθους. Item III, 11 pr. ὅλη εἶ τοῦ ἀστεως. Ib. Ep. 12, ὅλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. Sed quando περὶ additur, ut hic, alia res est. Nam sine περὶ vix aliter potest, quam adiective, enuntiari. REITZ.

Pag. 244. l. 3. Γαστρίσαι) Γαστρίζειν, *explere ventrem, saburrare, ventrem saturare*. Exponitur & laute accipere. Sed hic τὸ saturare placet. GUYET. Pro *saginare*, Alciph. III, p. 374. Sed & pro *ventrem percutio* interdum accipi, vid. Gesner. ad Rhet. Praec. c. 24. REITZ.

ead. l. 5. Κέννισται) In margine Mf. Cod. κέννισται, ἀντι ἐρωτικῶς ἔχει· εἰώθεσαν γὰρ οἱ ἐρώντες ὑπὸ τῶν ἀτόπων λογισμῶν κάμνοντες κατατετράχθαι. BOURD.

ibid. Νεβρίδος) Quia id supra hoc Dial. recepi, etiam hic admittendum fuit. REITZ.

ead. l. 7. Κεραμεικῶ) Intra urbem. V. Meurf. AG. IV, 999. SOLAN.

Pag. 247. l. 4. Ἄ εἶδες Φιληματίου) Infinitia videntur & inepta. GUYET. In ora Mf. Reg. 2954. adscriptum legitur: οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετεώρισται ὁ λόγος, ὥς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Quam Scholiastae annotationem secutus cl. Bel. de Ballu ita hunc locum emaculandum censet: Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον; καὶ γὰρ ὅσα τοῦ σώματος μὴ φανερά & εἰ εἶδες (sic Fl.) Φιληματίου . . . καὶ (sc. εἰσὶν· nisi pro καὶ malis legere ἀλλ') ὥς ἔχρην &c. à l'égard des parties du corps qu'elle ne montre pas, si tu avois vu celles de Philemation . . . Elles sont comme doit les avoir une femme de quarante-cinq ans.

Pag. 248. l. 3. Παρδάλει ἔοικεν) Maculis distincta est, i. e. τοῖς ἀλφείσι, inferius. GUYET.

ead. l. 12. Τὴν σορὸν) Capularem senem. GUYET.

Pag. 249. l. 18. Θρύπτῃ) Ex eo Aristae. Epistol. 16, lib. II. BOURD. Alciphron, a quo Lucianum sua mutuatum suspicatur Bergl. fere eadem habet I Ep. 36, p. 162. REITZ.

Pag. 250. l. 5. Τὸν Φάωνα) Nimirum in proverbium emendatissimae formae abiit ille Sapphūs amasius, de quo nihil opus est dicere, post ea, quae ingeniosa Wolfii diligentia conducta sunt ad Sapph. n. 124 seq. GESN.

Pag. 251. l. 7. Μήλου ἀποδακὼν) Conf. supra Tox. c. 13. Sed & malis puellas petere amatorium fuisse, ter quater indicatur a Diog. Laërt. L. III, vit. Plat. S. 32, pag. 183 seq. Long. Past. I, p. 19. REITZ.

ead. l. 10. Τῶν μαστῶν) Quin μαστοὶ de feminis dicatur, nemini est dubium. Eurip. Androm. 223, καὶ μαστὸν — νόθοισι σοῖς ἑπέσχον. Et sic idem perpetuo; vid. ib. v. 511 & 629. Hecub. 424. Orest. 842. Phoeniss. 313 &c. At supra Amor. cap. 41 μαζῶν etiam de mammis muliebribus; quod

nonnemo mutabat in *μαστῶν*, quia *μαζοὶ* virorum, *μαστοὶ* mulierum essent. Cumque ibi promiserim, me hic de illa differentia acturum, en pauca: Ammonius, *Μαστὸς μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικεῖος. — Μαζὸς δὲ ὁ ἀνδρεῖος*. Idque ex Hom. Il. Δ, 123, probari putat, ubi *μαζὸν πέλασεν* de viro dicitur. Possem & alia similia Homeri addere, ut Il. Θ, 121, ubi Eniopeus vulneratur *παρὰ μαζόν*. Item ib. 318. Αρ Δ, 490 & 537 &c. Eandem differentiam statuunt Thom. Mag. & Suid. Sed ex istis Homeri nihil probatur, quia inde non sequitur, etiam *μαζοὺς* ideo de feminis non dici; (contrarium patet in Amazonum vocabulo, quod veteres a privatione mamillae derivant; licet falso; tamen videmus eos ab significato ratione non abhorruisse.) Immo Long. in Past. *Θηλὴ* semper adhibet de ubere caprae ovisque, an hinc statim sequitur, non etiam *Θηλὴ* de mulieribus quoque dici? Sed *μαζοὺς*, quod agimus, & feminis tribui, vid. bis ap. Ach. Tat. I, p. 4, qui de virgine Europa, *μαζοὶ δὲ στέρνων ἡρέμα ποκύντοντες ἢ συνάγουσα, ζώνη τοὺς μαζοὺς — ἐκλείειν*. Rursus p. 15 generaliter de omnibus recens natis: *τὰ ἀρτίτοκα τῶν βρεφῶν — οἶδεν ἐν τοῖς μαζοῖς οὔσαν τὴν τράπεζαν*. Callim. Hymn. in Del. 274, de Apolline nutricis mammam sugente, — *ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν*. Item in Dian. 214, de Nympha, — *καὶ γυμνὸς αἰὲ παρὲφαινετο μαζός*. Aelian. XII, 1 med. de Cyro Aspasiā amantē: *ἐπεὶ καὶ τῶν μαζῶν προσήφατο*. Ne plura congeram. Verum & vicissim *μαστοὺς* de puero, Noster supra, Amor. c. 53 f. adeo ut vana sit Grammaticorum distinctio; nisi, quod suspicor, de paucis tantum scriptoribus intelligenda sit. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποδέσμιον) Intellige vinculum mamillarum. KUSTER. Vid. omnino *Ἐρωτ.* c. 41. SOLAN.

ead. l. 15. Ἔστι τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια) Catull. BOURD.

Pag. 252. l. 10. Λίθος οὐκ ἀνθρώπος) Proverb. BOURD. Sic Aristophanem in Nub. vulgus stupidum vocare — *ὄντες λίθοι*, Terentiumque in Heaut. V, 1, *Quid stas lapis?* addito & hoc Luciani loco, notat L. Bos in Obi. Crit. p. 75, 76. Sed res nimis nota. REITZ.

Pag. 253. l. 8. Καταγιγνώσκης) Emaculavi mendum omnium impressorum, qui hic *καταγιγνώσκεις* habent. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀτεγκτος) Sic sola I. ed. optime. Reliquae *ἔγκτος*. V. 2. quae I. fere *κατὰ πόδα* sequitur, venustatem Lucian. Vol. VIII.

huius scripturae non affecuta, neglexit. Lege Ἀλεξ. cap. 25, & plaude. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Τῆς χρηστῆς) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν αὐλίον) Sic edd. non hic modo, sed & infra Dial. XV, five Meretr. ultimo, in med. καὶ ἡ αὐλῖος ἡράσσετο. Conf. & supra Tox. cap. 17. Nam aliis αὐλῖος vulgo scribitur. REITZ.

ead. l. 15. Οὐχ ἐόρων) Mallem οὐχ εὖρον. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Ἐν χρῶ κεκαρμένον) Paulo post quid hoc fit docet, cum ait, morbo defluente coma, *caput* eam *raffisse*. Disce etiam hic morem fuisse, ut iuvenes ἐν χρῶ κεκαρμένοι essent, cum iuvenem esse crediderit, quem ita habere palpando sentiebat. SOLAN.

ead. l. 15. Πηνίκην) Conf. supra Dial. Mer. V med. ubi cum πηνίκην dederim, & hic ita scribendum erat. Πηνίκην vult Guyet. cum Lexicograph. REITZ.

Pag. 256. l. 12. Τὸ δεινόν) Τὸ δεινὸν scribendum videtur. GUYET.

Pag. 257. l. 2. Ἐν δὲ) Illud δὲ initio Dialogi, sine apparen- te relatione, vid. etiam Dial VII & VIII pr. REITZ.

ead. l. 5. Οὐδεὶς) Etsi frequentius οὐδεὶς scriptum invenio apud Nostrom, nihil tamen obstat, quin & οὐδεὶς hic ser- vem, quia & promiscue apud alios, ut satis dictum ad Pa- ras. cap. 3. REITZ.

ead. l. 7. Διέπειρα) Conf. Alciph. III, Ep. 36, pag. 352. Item pag. 350 & 351. REITZ.

ead. l. 9. Ἐς παίσιον) Hanc vocem interpretatur Codex Memmianus: παίσιον, παράταξις ἐν τετραπλεύρῳ τῷ σχήματι, ταύτην δὲ ἐκτάσσουσιν ὅποτε ὀλίγοι πρὸς πλείους διαγωνίζονται. Hanc habent interpretationem Pollux, He- fych. BOURD.

Pag. 259. l. 15. Σάριση) Ita scribenda haec vox N. Δ. XXVII. Quae tamen hic, & duobus sequentibus in locis, simplici sigma in omnibus impressis scripta est. SOLAN. Bergler. ad Alciph. III, pag. 351, recte quoque affirmat, usitatus gemino σ scribi; sed quia mox ter quater se of- fert uno σ exaratum in omnibus, ego nihil mutare vole- bam. Cum & in Poll. L. I & X, σάρισσα recte quidem edi- tum; sed Iungerm. ad I, S. 138, testetur in Mf. σάρισαν le- gi. Quin vel σισάρας apud Alciph. l. d. edi passus est Bergl. quod sic scriptum invenerit, etsi σαρίσας legendum vi- dit. Verum cum in Dial. Mort. XXVII, § 3, σάρισσαν, &

§ 4, *σπίσση* edd. constanter habere recognovi, nil amplius haesitavi & hic ita edere. REITZ.

ead. l. 16. Ἀπεδειροτόμῃσα) Ita scribendum cum *B. 2.* & *S.* ut apud Hesiod. *ἔσση*. non ut in plerisque scribitur *ἀπεδειροτόμῃσα*. SOLAN.

Pag. 261. l. 4. Ἐς δύο) De hac phrasi Germanis Belgisque familiari, vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 459. Et supra *Tox. c. 54*; ac I. Elfner. ad *Div. Marc. XV, 38*, qui & alia Luciani loca indicat. REITZ.

ead. l. 5. Κειμένους) Laudatus modo Elfn. ad *Evang. Luc. XXIII, 53*, τοὺς κειμένους interdum simpliciter de mortuis dici probat, ex *Aristoph. Neb. 550*, *Eur. Rhes. 670*, & *Hesiod. II, pag. 66*. Sed a Luciano hoc loco coniungi, quod posterius tamen nihil mirum, & in enarratione eiusmodi vix aliter fieri debebat. REITZ.

ead. l. 11. Δημιιάδας) De his dictum est ad *Ἐρωτ. cap. 2.* SOLAN.

ead. l. 13. Φονεῦ) Mallem *φονεύς*, si per sequentia liceret: certe in *Fl. ὁπόσον* est. SOLAN. Si olim *φόνες* scriptum fuisset, ultima per compendium exarata, id, accentu omisso, facilius migrare potuit in *φονεῦ*, quam ut *ε* imperativi omitteretur. Sed eod. redit *φόνει* a *φονέω*, an *φόνευε* a *φονεύω* eligas, modo tum *ὁπόσον* cum *Fl.* legas. At neutrum plane egebit mutatione; cum *φονεῦ* vocativus sit ab substantivo *φονεύς*, & *ὁπόσων* genitiv. inde pendens. Sed vide notam seq. REITZ.

ibid. Ὀπόσων) Florentina lectio magis placet; modo *φόνευε* tum simul legas: nam etsi vocativus *φονεῦ* cum *ἀριστέ* convenit; melius quadrat imperativus cum *ἐρρώσο* iungendus. REITZ.

Pag. 263. l. 23. Βιβυὸν ἔμπορον) *Thyna merce beatum*. Hor. GUYET. & MENAG.

Pag. 264. l. 8. Ὑποδήματα ἐκ Σικυνῶνος) *Γυναικεῖα* haec ὑποδήματα, ut vult Hesych. De his Cic. I de *Orat. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uter, quamvis essent habiles & apti ad pedem, quia non essent viriles*. In Memmiano Cod. erat: *Σικυνικὰ ὑποδήματα διαφέροντα τῶν ἄλλων ἦσαν, ὥς καὶ αἱ ἰφικρατίδες, ἀπὸ τοῦ ἰφικράτους πολλὴν περὶ ταῦτα φιλοκαλίαν ἐπίδειγμένον*. Dicuntur hi calcei etiam ἰφικρατίδες. BOURD. Hesych. *Σικυνῶνια ὑποδήματα, γυναικεῖα, καὶ ἑλέλια*. Cic. L. I de *Or. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uter, quamvis essent habiles & apti ad pedem, sed non viriles*. MENAG.

ead. l. 12. Ἀλάβαστρον) Hinc lux historiae Evangelii. SOLAN. Evang. Matth. XXVI, 7, γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα. Luc. VII, 37 &c. REITZ.

ead. l. 17. Παρ' ἐμοὶ) Spatium vacuum *I.* hic reliquit, ἀποσιωπήσεως notam, quam imitati sumus. REITZ.

Pag. 265. l. 3. Σαπέρδας) Quid saperdae, notum ex interprete Aristophanis, Polluce, Suid. Hesych. & interpretib. Persii. In Cod. Memmiano saperdae sunt ἀφαί τεταριχευμένοι διειρμένα καλάμῳ, ἢ ὕεια τεμάχη τεταριχευμένα. BOURD.

ibid. Καὶ πέρκας) In eodem Memmii Cod. πέρκας εἶδος ἰχθύος τεταριχευμένου. BOURD.

ead. l. 6. Βίκον) Hesych. Βίκος· στάμνος ὅτα ἔχων. MENAG.

ead. l. 7. Τυρὸν) Casei ex Cythera meminit Epicurus ap. Diog. Laërt. p. 269 E. F. Vid. Men. not. pag. 263. SOLAN. Τυρὸν — ἐκ Γύθιου) Non ausim mutare quidquam ea sola causa, quod Κύθιος τυρὸς celebratur a Stephano Byzantino, inprimis cum ter idem nomen repetatur; nec varietatis quidquam annotatum videam. Γύθιον & Γύθειον urbs Laconicae maritima, navale celeberrimum, unde certissimus in Cretam cursus &c. quidni potuerint etiam inde casei celebres advehi ad alios? GESN. Vide nos ad Laërtii Epicurum. Menag. Luc. Holsten. in nott. ad Stephanum de Urb. in voce Γύθιος emendat hunc Luciani locum, docetque hoc & mox in seq. binis locis legendum esse Γύθνου. Almelo. Conf. mox ad Γυθιακόν. REITZ. Γύθιον, τόπος παραβαλάσιος τῆς Λακωνικῆς. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 12. Τοίχου ἀρχῶ τοῦ δεξιῦ) Turnebus XXVIII, 43, de nautis intelligit. Potterus de remigibus. Videndus etiam Pollux, qui τοίχαρχον appellat. Baif. 118, 1. Meminit Noster etiam Z. tr. cap. 49; sed idem, quem nautam hic vocat, remigare ait. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν ὑπερορᾶς) Sic antea ὑπερὸρπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίνονται. Sic apud Petronium, postquam amari se sensit, supercilium altius tulit. BOURD.

ibid. Ἀφροδίσια) Nautarum celebritate maxima agebantur. Vid. Plut. 1406, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Πρὸς τοῖν ποδοῖν) Πρὸ —. GUYET. Sed habuimus etiam ἐκείντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν, supra Philop. c. 20, quam lectionem constanter utroque loco retinent libri; quare nihil corrigere ausim, cum ποδοῖν dativi casus sit, cui πρὸς adiunctum significare apud, ad, nihil opus erit

exemplis docere. Non spernerem πρὸς, sed non ita necessaria ducerem, ut vulgata sit movenda. REITZ.

Pag. 266. l. 13. Τὸ ἐνοίκιον) Sic in Cronosol. Plutarch. Theophrast. Dico cetera ad Pausan. BOURD.

ead. l. 14. Γυθιακὸν) In exemplari Aldino haec omnia cum Peregrini morte amputata esse, adscripsit Solan. At in mea ed. Ald. 1. qua beneficio P. Wesselingi nostri utor, nihil amputatum est, legiturque Γυθιακὸν, tam hic, quam ἐκ Γυθίου paulo supra, & rursus infra versu huius Dial. ultimo, aequae ac in ceteris. Sed Γυθιακὸν vult etiam Almelo. REITZ.

Pag. 267. l. 1. Ἐγήμεν) Lege ἔτη μὲν. SOLAN.

ead. l. 3. Διοσκόρων) Sic libri omnes nostri, uti & Ἀλ. c. 20. Videntur sic observasse, ut in exclamatione sic efferretur, quamvis Διόσκουροι aliter vulgo audirent; ut Εὐχ. cap. 9, & Ἀλεξ. c. 4. SOLAN. Διοσκόρων) Constans edd. lect. ut supra Gall. c. 20 pr. ubi Coll. tamen Διοσκούρων, quod usitatus, ut illic indicatum. Sic Διοσκούρων, Navig. c. 9; Διοσκούροις, pro Merced. c. 1 & c. Sed quia & alias utrumque invenitur, nihil muto. REITZ.

ead. l. 13. Γυθίου) Leg. Γυθνίου, Gythnio. ALMEL.

Pag. 268. l. 9. Ἐπεισπαίσας) Sic libri omnes nostri. Coll. tamen monent, ab aliis ἐπεισπεσὼν, ab aliis rursus ἐπεισπέσας legi. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡ Κοχλὶ) De his meretricum nominibus, & quam aliquando recte personis convenient, dictum alibi a me: lege interim doctissimum interpretem Aristæneti; nam Aristænetus Epistolarum suarum nomina mutuatus est a Luciano, quod Alciphron, alique plurimi amatorii scriptores fecere. BOURD.

Pag. 269. l. 13. Ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων) De tonis dictum antea. Dixit autem ὑπέκρεκον, ἀντὶ τὰς χορδαὺς διεψηλάφων, ἀναβαλλομένη τὴν Λυδίαν ἁρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ πότῳ προσφορωτάτη. Κρέκα metaphora ducta a lanificio, ut apud Sapphon. γλυκεῖα μάτερ οὐ δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστὸν. BOURD.

ibid. Λυδίων) Gravissimus hic, ni fallor, omnium modus. Quis fit ergo, ut ad eum tam lascive hic saltetur? SOLAN.

ead. l. 16. Ἡ αὐλῖος) Ἡ αὐλῖος dicitur, vel ἡ αὐλῖος δῦρα. Τὸ αὐλῖος non placet. GUYET. Sic & supra Dial. XII post med. Solanus addit: Desunt haec (praeter Aldinam, de qua supra) etiam in exemplari Venetae secundae; in eo enim mors Peregrini ab Inquisitoribus aut superstitionis hominibus rescissa est.

In mea Aldina i. nihil deesse, iam dixi ad Dial. XIV. REITZ. *ibid.* Ἐπεισέπαισαν) Ab ἐπεισπαίω. Vid. pag. praeced. ubi ἐπεισπάσας. Confer etiam infra p. 638. (ed. A.) KUSTER. In omnibus nostris libris ἐπεισέπεσον legebatur, sed Kusteri emendatio placuit. SOLAN. Ἐπεισέπαισαν) Dedi hoc Solano atque Kustero, ut reciperem, quia sic paulo supra bene legebatur, & nil facilius, quam αἰ, η & ε, inter distantem & excipientem confunditur; & supra Tox. c. 61, διεκπαίσας in plerisque recte, ubi tamen quaedam etiam διεκπέσας. Vid. ib. Not. Posset quidem pro vulgato afferri, εἰσπίπτω tamen & pro irruere dici, ut apud Diog. Laërt. invenio, L. I, S. 46, στεφανωσάμενος εἰσέπεσεν εἰς τὴν ἀγοράν. Et apud Herodian. IV, 4, 12, ἐσέπεσεν εἰς τὸ στρατόν. Sed haec aliquanto minus violentam irruptionem significant, & non male ibi versum, castra attingit. Confer & infra Sympos. cap. 12, ubi forsitan similiter ἐπεισέπαισεν dabimus pro vulg. ἐπεισέπεσεν, cum εἰσπαίω & ἐπεισπαίω aptissimum, Lucianoque proprium, Aristophani aliisque hoc sensu usitatum sit. Vid. tamen παρείσπεσεν probatum ad Ep. Satur. cap. 23. REITZ.

Pag. 270. l. i. Ὁ Μεγαρεὺς) Aetolum supra dixerat. Megaram Aetoliae nemo, puto, novit. Quid si fuit Μεταπεύς; certe in literis maiusculis quam facile confundantur ΜΕΓΑΡΕΥΣ & ΜΕΤΑΠΕΥΣ, dextro crure literae πῖ, ut solemne est, correpto, cuivis apparet. Porro οἱ Μεγαρεῖς sunt sine dubio notiores, quam οἱ Μεταπεῖς. Sed nec hi plane ignoti, Polybii opera & Stephani: quamquam hic in Acarnania non recte collocat, ut iam observatum Berkelio. GESN. Nomine Μεγαρεὺς non solum norari civem Megarensē, sed & apud Athenienses designari quemvis hominem rusticum & inhumanum, contra Gesnerum contendit ad hunc locum cl. Bel. de Ballu, laudans Stephanum in Μέγαραι, qui sic dictam putat urbem propter asperitatem regionis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς χώρας. Sic fane mutatione nil opus.

ead. l. 6. Ἐκθείρου) Faceffe hinc, abi in malam rem. Vid. Bergl. ad Alciph. I, p. 57, 62, 66, & 142, ubi & προσφθίρεται, abit ad — in mal. partem. Conf. Nostrum supra Afm. cap. 56. REITZ.

ead. l. 14. τὴν σύνταξιν) Quid sit σύνταξις, eod. ore interpretantur Grammatici, scil. est εἰσφορά ἢ τοῖς στρατιώταις διένειμον· περίμεινον τὴν σύνταξιν, Gallis, Je vous paye-
rai à la monstre. BOURD.

Pag. 271. l. 3. Ψόφοι) Alciph. II, 3, pag. 236, συμβιούν Πτολεμαίω καὶ Σατράπαις καὶ τοιοῦτοις ψόφοις, quod Bergler. convertit, *Satrapas & eiusmodi inania nomina*, & hoc Luciani, alterumque ex Athen. exemplum affert. Sed forsan hic ψόφους praeferret aliquis, ut referatur ad verba illa gloriosa, quae sunt inanes sonitus: at potest stare ψόφοι relatum ad οὔτοι, ut ipsi Thraſones dicantur ψόφοι esse, velui & apud Alciph. de personis dicitur. REITZ.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 272. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡ. ΤΕΛ.) Athenagoras Apologia pro Christianis. A. Gellius cap. 11, L. XII. Ammian. Marcellin. L. XXIX. MARCIL. Peregrinus, cognomento Proteus, cuius insignem λιμοδοξίαν tam facete exagitat Lucianus, philosophus Cynicus fuit, (si tamen huiusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent cohonestari) imperante M. Antonino. desit vivere. De quo viro diversa prorsus fuere veterum iudicia: nam laudatur ab his, culpatur ab illis. Huius meminerunt A. Gellius, Athenagoras, Tertullianus, & Ammianus Marcellinus. At Lucianus noster, vir, si quis alius, in deprehendendis hominum moribus sagax, illum graphice depinxit, quippe quem penitissime noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique γενναίου Περεγρίνου masculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescens vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id coniecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici, (id quippe constat) non ausus fuerit Lucianus Stoicum appellitare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim totam illam familiam acri aceto perfuderit. Itaque merae nugae; neque id verò dixeris, ubi a te libellus hic perlectus fuerit. Ceterum non hic tantum Peregrini meminit Lucianus, sed & in libello πρὸς ἀπαίδευτον cap. 14, ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita Demonactis cap. 21, ubi haec leguntur: Περεγρίνου τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμώντος αὐτῷ &c. Ubi interpretes, *Peregrino autem Protei filio ipsum obiurgante*; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est. Peregrinus enim & Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. FABER. (Invenio apud

Reginonem in Chron. ad ann. Chr. 125 inter Martyres *Peregrinum* quendam, sub M. Antonino Vero, cuius tempora optime huc quadrarent, si ampliori testimonio, & circumstantia fata eius consignata fuissent. *Vindingius* ann. 1682.) Suid. *εἰς τὸν Περεγρίνου βίον καθάπτεται τοῦ Χριστιανισμοῦ.* Cave, autem, lector, credas T. Fabro, hic asserenti, non integrum ad nos pervenisse hoc opusculum: errasse enim eum, ostendam ad c. 11 ultima verba. Repertus est, qui suspicaretur, hoc nominis a Luciano ei inditum, ut Christianam religionem, *peregrinam* scilicet, & a sacris Graecorum alienam, deridendam proponeret. (vide Pauli *Vindingii* &c. p. 3.) Absurde. V. A. Gell. VIII, 3, & XII, 11. Natus erat in oppido Hellesponti Pario, ut ex Nostro liquet. Meminerunt honorifice tum Gellius l. c. tum Maximus Tyrius Diff. III. V. & Tertull. ad Martyr. cap. 8. *Euseb.* in Chron. Olymp. CCXXXVI. Tatian. serm. ad Graec. Ad hunc Proteum respexisse Pollucem apud Philostratum pag. 593, vix dubito. *Peregrinum* quendam inter Martyres sub M. Antonino Vero recenseri in *Reginonis* Chronico, testatur *Vindingius* p. 4. Vid. apud *Xiph.* in Adr. 206 C. Euphratem philosophum veneno ultro hausto vitam finientem. SOLAN. Stephano Le Moyne in Proleg. ad Var. Sacra fol. 10 viderur *Lucianus* illudere voluisse hoc libello martyrio *Polycarpi*, hoc ipso forte anno cremati; atque eo tantum sine & consilio traducendum suscepisse *Peregrinum*, ut *Christianos* eodem argumento traduceret, qui ad martyrium sponte ruere videbantur, & qui de martyrum suorum, *Polycarpi* praesertim, fortitudine gloriabantur & triumphabant. Hunc *Peregrinum* non minus, quam *Simonem* Magum, *Apollonium* Tyanensem, *Satanae* artibus suscitatum, qui invidiam Christianis faceret &c. Nescio, quantum tribui debeat coniecturae viri ingeniosissimi. Certe hoc video, non per cuniculos aggredi nos solere *Lucianum*. Dicamus deinde aliquid de *vulture Peregrini* cum *Polycarpi* columba comparato. GESN.

ead. l. 2. ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ &c.) Hinc cuivis apparet, epistolam esse *πραγματείαν* hanc. In Mf. tamen λόγος dicitur, id est, historia sive narratio, quemadmodum *Herodotus* libros suos λόγους vocat: lib. V, ὡς δὲ δῆλωται μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ. Ita & lib. VI, Hecataeum citans. Ita & alii passim. Ceterum in plerisque Mff. hanc sive historiam sive narrationem frustra quaesieris. Qua causa id factum, si lubet scire, audi, quaeso, quod in uno ex Mff. Reg. adscriptum

est: Ἐνταῦθα παρῆλθ' ἔκοντ' ὕπερ ἔστι Περὲργρίνου τελευτῆς λόγου, διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀποσκόπτειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Consulto scilicet omisum fuisse huncce tractatum, quod in eo Lucianus derideat Christianismum. Sed Musis Graecis & bonarum literarum Genio lubet gratulari, quod non omnes maiores nostri fatui & muliebriter pii fuerint, neque tam inconsultam pietatem coluerint. Ostendam tamen infra, (ad c. 11) non plane ad nos integrum pervenisse hunc libellum. FABER. ΚΡΟΝΙΩ) Graecus hic, Epicureus, Luciano familiaris, de quo alibi non legitur. SOLAN. Si hic idem sit Cronius philosophus, quem Numenii ἑταῖρον, & allegoriarum Homeri interpretem, laudat Porphyrius de antro Nymph. pag. 119 Barnes. poterit ex hac ipsa inscriptione aetas utriusque paulo accuratius definiri. GESN.

ead. l. 3. Περὲργρίνος) De hoc impostore multi Christiani & profani scripserunt. BOURD. In marg. A. 1. adscriptum: meminit Peregrini huius Tertullian. in libello ad martyres. REITZ.

ead. l. 4. Πρωτεύς) Apollonius etiam Tyaneus, Proteus haberi voluerat. Vid. Philostrat. I, pag. 6. De hoc A. Gellius XII, 11. Proteus audit apud Philostrat. pag. 563: τὰ πρὸς τὸν κύνα Πρωτέα λεχθέντα. Deinde addit & eius mortem. Inter Philostrati primii opera apud Suidam legitur Πρωτέα. Κύνα ἢ σοφιστήν· legi vero, ut unus sit liber, Πρωτέα κύνα, ἢ σοφιστήν· uti mox a Meursio in Νέρωνα θεατὴν feliciter factum est, prave antea disiunctis. Unde novum orietur de aetate illius scriptoris argumentum, quo sententia Olearii iuvabitur, eliminantis illud γεγονός ἐπὶ Νέρωνος. Vid. Praef. ad Philostr. p. 11. SOLAN.

ibid. Ὀμηρικῷ Πρωτέως) Eos versus respicit, qui leguntur Od. Δ: Πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσα' ἐπὶ γαίαν ἔρπετ' ἀγίνονται, καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδὰς πῦρ. Fabulam explicat Diodorus sane εὐφυνῶς, ut & Lucianus in libello de Saltatione, (c. 19) neque sane infeliciter Eustathius, qui illum censet θαυμαστοποιὸν fuisse, quales olim accepimus Callisthenem Phliasum, Scymnum Tarentinum, Xenophontem quendam, Philispidem, atque alios, quorum meminit Athenaeus lib. I. FABER.

ead. l. 5. Ἀπαντα — γενόμενος) Diceret traduci verba Apostoli 1 Cor. IX, 22, τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα. Sed locutio eadem, res alia. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ πῦρ ἐγένετο) Vid. Ἐν. Δ. IV. Tempus vi-

de infra ad cap. 35. Et Homer. Odyss. Δ, 418. SOLAN.
ead. l. 9. Ἐμπεδοκλέα) Quod ait hoc loco Lucianus, Empedoclem se in Aetnae flammis dedisse praecipitem, ab aliis item & Graeci & Latini nominis scriptoribus asseritur; verum more suo faciunt, dum aliquid circa summos viros τραγωδοῦσι illum & sua sapientia, & Lucretii, praestantissimi philosophi & poetae, testimonium facile turantur, cum praesertim scripserit olim Timaeus, eum in Peloponneso diem suum obiisse, & Neanthes Cyzicenus auctor fuerit, eum e curru prolapsus crus sibi perfregisse, contractoque ex eo casu morbo, periisse. Quorsum igitur & crateres Aetnae, & crepidarum altera? γυργάθος λίθων. De Pythagora quot praestigias ubique legas? de Aristotele autem & Euripo Boeotiae, quid? Ea certe refellere nemo quisquam possit, nisi & otio suo abutatur, & τὸ ἐν παιδείᾳ ὀψιμαδὲς prodatur. FABER.

ibid. Παρ' ὅσον) Nisi quod. Verte, praeterquam quod. FABER.

ead. l. 10. Κρατῆρας) Ita vocabant Aetnae montis ἀναχόας. FABER.

Pag 273. l. 3. Οὐ πρὸ πολλῶν) Quam Peregrini orationem respiciat, c. 32 videbis. SOLAN.

ead. l. 5. Κορύζη) Malim verti *dementiam & stoliditatem*, quam *arrogantiam*. Ita ἐν νεκρικοῖς (D. XX, cap. 4) dixit, κενοδοξία καὶ τύφος καὶ πολλὴ κόρυζα. Et in Pseudomanti, (c. 20) ἰδιώτης καὶ κορύζης μεστὸς τὴν ῥίνα. FABER. Quid proprie significet, discite ex N. Δ. VI. Translatum quid valeat, optime te docebit Scholium novum. Vide Dial. XX, c. 4, & Ἀλεξ. c. 20, locis a T. Fabro allatis; quibus adde Συγγρ. c. 31, ubi πόλιν κορύζης συγγραφικῆς γέμουσαν pronuntia urbem ab insulso historico conditam; & Ἀπαιδ. c. 21, ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. SOLAN.

ead. l. 9. Παρὰ τὸ πῦρ) Vid. infra c. 37. Sed ubi oratio illa Luciani praecedens? ea nempe, quam se non nominato habitam a quodam refert capite 7 & sequentibus. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ πράγματος διασκευὴ) Corrig. δράματος. Metaphora enim perpetua a theatris, & artificibus scenicis, ducta utitur; quippe subiungit, τὸν μὲν ποιητὴν οἶσα, & μοχ, ἐτραγῶδει ὑπὲρ Σοφοκλέα, & inferius paulo, καὶ γὰρ τοῦτο πρὸς τὴν τραγῳδίαν ἦν, ἡ μεσημβρία, & sub finem libelli (c. 37) αὐθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. Iraque adeo non est, quod quis de emendatione nostra possit dubitare. FABER. Δράμα.

τος) Hanc T. Fabri emendationem in textum, iavitis libris nostris omnibus, recepimus, in quibus est πράγματος. Vid. cap. 37. SOLAN.

Pag. 274. l. 3. Διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν) Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτοῦ. Αὐτῶν pro ἐκεῖ. Sic inferius pag. 741, ἀπείρειν ὁφόμενος τοὺς ἀθλητάς. MARCIL. *Illorum gymnasio illeclus*, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Iuppiter, νῆ τὴν ἀρνακίδα. Sed fallitur *μανικὸν ὄσον*. Non vidit, Lucianum, dum Olympiam venit, *per Eleorum gymnasium transisse*. Pausanias in Eliacis (p. 201, 44) inter ea, quae ἀξία μνήμης putat, huius gymnasii, quod ipse vetus gymnasium vocari ait, mentionem facit, additque, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητάς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι, ἐν ταύτῳ σοφίσι τῷ γυμνασίῳ καθέστηκε. FABER. Suspecta videntur. Scribendum erat aliquin διὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν, seu potius διὰ τὰ γυμνάσια αὐτῶν. GUYET. Pag. ad quam Marcil. remittit, aut male est expressa, aut ex ed. desumpta, quam nos non possumus; sed invenitur hac Differt. c. 31. REITZ.

ead. l. 5. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν) Emenda, τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, longe enim aliud est, ἐπιβοᾶσθαι τὴν ἀρετὴν ἐκ τριόδου, & τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν ἐπιβοᾶσθαι. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, quia nil nisi de virtute loquebantur istaec ἐκτρώματα σοφίας. Inde est, quod in Timone (cap. 9 f.) Iuppiter perquam facetissime dicit, ὥστε ἢ ἐπιβουάμενον χρὴ τὰ ὅτα καθίσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν (φιλοσόφων) APETHN TINA, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη φωνὴ ξυνειρόντων. Quo loco vocula haec TINA innuit tritum quid & tralatitium. Ita & in Gallo (cap. 11) Micyllus, de philosopho, nescio quo, loquens ait: καὶ APETHN TINA πρὸς μὲ διεξιὼν καὶ διδάσκων &c. Nisi quod non lubet ἐν οὗ δέοντι σοφίζεσθαι, locum illustrissimum Plauti, qui a nemine hactenus intellectus est, possem emendare: — *conferunt sermones inter sese drapetae*, Obstant, obfistunt, incedunt cum suis sententiis; verum id alibi a me praestitum est. Quippe legendum demonstravi, — *conferunt sermones inter sese de arete*. FABER. Adde locis a T. Fabro allatis, Δικ. cap. 11: ἀκούω γε αὐτῶν αἰὲ κεκραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἀγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὄνματα. Pan autem loquitur. SOLAN.

ead. l. 9. Σὺ δὲ γνωριεῖς) Interpres, tu vero haec plane ita se habere cognosces. Atqui non ita est, sed uti dicam. Metuit

Lucianus, ne sibi a quoquam oratio Cynici adscribatur: id quo ne fiat, ait, ὥς ἐλέγετο, additque, quam orationem facile agnosces, qui huiusmodi canes saepe latrantes audieris. Quae sententia longe alia est. FABER.

ead. l. 11. Ὡ γῆ καὶ ἥλιε) Ridet Lucianus τὴν ὀγκυρὰν φληναφίαν τοῦ ἐπιφωνήματος. FABER.

ead. l. 12. Πατρίω Ἡράκλεις) Videlicet Herculem quasi πατριάρχην, seu familiae suae principem, haberi volebant Cynici, seque veluti Ἡρακλίσκους τινὰς iactabant. FABER.

ibid. Δεθέντα) Ob Christianismum. V. c. 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 13. Τῇ πατρίδι) Vide cap. 15, & veram summam c. 14. Haec autem Cynici summa efficit fere integrum, quem vocant, millionem librarum Anglicanarum, id est, decies centena millia. SOLAN.

ibid. Πεντακισχίλια τάλαντα) Ἐπιτραγωδεῖ Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα constabit, xv talenta non exsuperabant. FABER. Ὑπερβολικῶς. Inferius Lucianus c. 14 πεντεκαίδεκα τάλαντα dixit. GUYET.

ead. l. 14. Ἀπὸ — ἐκβλ.) Vide cap. 18. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ὀλυμπίῳ) Subaudi Διί. GUYET.

Pag. 275. l. 2. Οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως;) Igne mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Calanus, qui se ultro incendio obtulit, cum iam mori decrevisset. Nicolaus Damascenus & philosophus & historicus scribit, a se visum Zarmanochegam Indum, qui satis fortunatus Athenis se cremavit, quod abunde vixisset: in cuius tumulo ita inscriptum fuit, Ζαρμανοχηγὰς Ἰνδὸς ἀπὸ Βαρζόνος κατὰ τὰ πατρία Ἰνδῶν, αὐτὸν ἀποθανάτις κεῖται. COGN.

ead. l. 3. Διόνυσος) Unde Antipater Sidonius de Hercule & Baccho: — οἱ δ' ἀπὸ γαίης ἦλθον ἐς ἀθανάτους ἐκ πυρὸς ἀμφοτέροι. FABER. De Aesculapio vid. Θ. Δ. XIII. De Baccho quid afferat T. Faber, legisti. Ego alibi de eo me legere nihil memini, praeter combustam fulmine matrem, servatumque a Iove infantem; nec ad aliud alludi existimo. SOLAN.

ead. l. 4. Θεαγένης) Philosophus Cynicus. FABER.

ead. l. 5. Τοῦτο γὰρ — ἐκαλεῖτο) Sic & Long. Paft. II, pag. 74 ed. Lung. & IV, 112 ed. Moll. Item Alciph. III, pag. 406. REITZ.

ead. l. 9. Πῶς) Haud facile crediderim, Lucianum, tam curiosum & iam philosophorum acrem spectatorem, ignorasse, quae Olympiade proxime antecedente a Peregrino

designata essent & promissa, etiamsi ludis ipse non interfuisset, quod tamen haud temere statuendum est ob rationes deinde adducendas. Quid ergo? Nempe, ut scenae feruiat, haec nunc quaerit, ut res tota melius & plenius ob oculos lectorum mox ponatur. Quod & adhibito mox larvato oratore, sub quo ipse latere voluit, abunde praestitum leges. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ) Verba haec plane amittunt elegantiam, si reddantur cum interprete, *verum audiebam reliqua cum verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum extolleret*. Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theagenem φωνῇ μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ in trivio virtutes latrantem, & deinde de Proteo seu Peregrino dixisse. Sane qui clamat voce magna & aspera, gravate verba, & non nisi magno cum labore nifuque pronuntiat: *fundere verba* ii dicuntur, qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; sic *fluentia verba* apud auctorem carminis ad Pison. & *fluens canis* apud Valer. Flacc. lib. III Argonaut. v. 158; εὐροία λόγων apud Aelian. lib. VIII, c. 12, ποικ. occurrunt. Vix habent Latini, quo elegantiam illam, quae in verbis Luciani est, exprimant; nisi circumlocutione utantur, ut, *exaudiebam cum magno conatu reliqua dicentem*. Quo respiciunt etiam illa, quae sequuntur: ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν ἐδάκρυε γελοίως. Et pag. 43, ἐγὼ δ' ἄφεις αὐτὸν διαρρήγνυμενον, ego relinquens illum, qui se vociferatione rumpebat. Adde, quod ἐξαντλέω semper de re molesta & gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79: Ἀπωλόμεθ' ἄρ' εἰ κακὸν προσοίσομεν Νέον παλαιῷ, πρὶν τὸ δ' ἐξηντηκέναι, priusquam illud malum exhaustum sit. Et Alceste. v. 354: — ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοῖν ἄν. Quomodo *exhaustire dolorem*, & alia apud Latinos passim leguntur. Gisb. Cuperus Observ. l. III, cap. 2. ALMEL. Clarissimus quidam & amplissimus vir, ut patet ex eius nota *Amst.* editioni p. 562 allita, videtur in Luciano legisse ἐξαντλοῦντος, cuius causam nullam video. Et tamen tota viri cl. animadversio in ἐξαντλέω est posita. At ἐξαντλέω & ἐπαντλέω sunt diversissima: illud est *exhaustio*, hoc *infundo*. Id quod patet ex tritissimo proverbio, ἐς Δαναίδων πίθον ἐπαντλεῖν, quo & utitur Noster; apud quem etiam in Timone cap. 18 ait Plutus, ὥστε ἐς τὸν Δαναίδων πίθον ὕδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος, quare in Danaidum dolum aquam ingesturus mihi videor, & incassum infusus, fundo non continente. Male quoque cul-

patur hic interpres, qui ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ vertit, cum verba funderet. Interpretem satis defenderit Budaeus, ex Synesio proferens ἐπαντλεῖν τῶν λόγων, idque cum Cicerone fundere, cum Plauto funditare verba interpretans. Ceterum nimis crebro haec loquendi forma, ἐπαντλεῖν λόγους, verba fundere, copiose de re quapiam dicere, ab ipso Luciano nostro est usurpata, quam ut ea ignorari, multo minus damnari debuerit. In Iove Tragoedo c. 50, Τιμοκλῆς τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτριπτα πάντα ἐπαντλεῖ, Timocles vulgaria haec & quotidiana, alia super alia, omnia refutatu neutiquam difficilia, ingerit. Sic Charon sermoni suo multos immiscens versus Homeri, dicitur πολλὸν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖν, in Contemplantibus cap. 23. Pro ἐπαντλέω eodem usu posuerunt Graeci & καταντλέω. In Demosthenis Encomio cap. 16, ἢ πού γε διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὧτων, ὥσπερ βαλάνεύς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; Num in animum inducis implere mihi aures, instar balneatoris, reliquum sermonem exhaustum in me fundens? In Lexiphane cap. 17, τοσοῦτον βέρβερρον συνερανίσας, κατήντησάς μου μηδέν σε δεινὸν εἰργασμένου, (male in Salmuriensi hic εἰργασμένον excusum) Tantum coeni undiquaque corrasum in me, qui nullam tibi intuli iniuriam, effudisti. Paulo ante pro eo dixerat κατασκεδάσαι ait enim illic, Καὶ ἦν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα, ὅποσα διεξελήλυθας, εὐ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος, ὑφ' ὧν κατεσκεδάσας μου ὀνομάτων, ac nise quantum omnino illa, quae recitasti, enomuerō, certo scias, videor mihi mox insania fore correptus, circumstrepentibus me illis nominibus, quae in me modo effudisti. Sic in Eunucho cap. 2, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκεδάσαν ἀλλήλων, integra convitiolorum plaustra invicem in se effuderunt. Ceterum τὸ ἐπαντλέω verbum restituendum est Scholiastae Anonymo Homeri: apud quem cum ad Il. A, v. 176, ἀφύξειν exponitur per ἀπαντλήσειν, lege ἐπαντλήσειν idque congruens est cum verbo sequenti προσωρεύσειν, accumulaturum esse, quod ab Scholiasta expositionis causa additur. IENS.

ibid. Ἐπαντλοῦντος) Ἐπαντλεῖν contrarium est τοῦ ἐξαντλεῖν. Alibi εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. GUYET.

ead. l. 13. Σινωπέα) Diogenem. SOLAN.

ead. l. 15. Σωκράτη) Nihil variare edd. addiderat Solanus. An quia Σωκράτην quaesivit? Ut supra Paras. cap. 19. (ubi tamen Fl. etiam Σωκράτη.) Sed utramque terminationem probam esse ostendimus l. d. REITZ.

Pag. 276. l. 3. Δία τὸν Ὀλύμπιον) Opus Phidiae, ex ebo-
re & auro. Describitur a Pausania. FABER.

ead. l. 5. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο) Nota duriorem metaphoram,
sed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem
cum Iovis Olympii simulacro comparavit. Ita & mox. FAB.

ead. l. 6. Ὀρφανοὺς ἡμᾶς καταλιπ.) Respondent haec ver-
bis Evang. Ioan. XIV, 18, οὐκ ἀφίσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ad
quae Elfner. ὀρφανούς tam parentes, quam liberos orbos di-
ci probat. REITZ.

ead. l. 8. Τὰς τρίχας ἐτίλλετο) Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 10. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος) Hic anonymus, quo
velut ὑποκριτῇ utitur Lucianus, ὁ τοῦ δράματος διδύσκα-
λος, Peregrinum suis coloribus depinget. FABER.

ead. l. 12. Ἀλλὰ ἐπ' αἰθομένοισι) Metaphora a sacris ducta:
non poterat χαρίεστερον hic nosser. FABER.

ibid. Ἐπ' αἰθομένοισι) Μεταφορικῶς. GUYET. Non damna-
verim repetitionem praepositionis, ἐπ' αἰθομένοισι ἐπέχει·
sed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si
legeretur mutatione tenuissima ἔτι αἰθομένοισι. GESN.

ead. l. 13. Ἐπὶ πολὺ) Delerat Solan. ἐπί. Ego nondum,
nisi auctoritas accesserit; etsi ἐπὶ πολὺ, diu, hic revera mi-
nus placet, quam simplex πολὺ, multum, id est, effuse ri-
sit. REITZ.

ead. l. 14. Νειόθεν) Homericum. BOURD. Poëtica vox est.
Videlicet alludit ad locum Homeri, primulo initio Iliad. K:
Νειόθεν ἐκ κραδίνης — FABER. Homer. Il. K, 10. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα) Iuvenalis X de Demo-
critō & Heraclito: Iamne igitur laudas, quod de sapientibus al-
ter Ridebat, quoties de limine moverat unum Protuleratque pedem;
flebat contrarius alter? FABER.

Pag. 277. l. 6. Οἷόν τι τὸ ἀγαλμα) Iterum ridet φορτικὴν
illam metaphoram Theagenis. Eodem mox spectat, cum de
canone Polycleti loquitur. FABER.

ead. l. 11. Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν. Ἐπεὶ) Ὁ τοῦ Πολυ-
κλείτου κανὼν, ἐπεὶ. MARCIL. Plinius XXIV: Idem (Poly-
cletus) & Doryphorum viriliter puerum fecit, & quem Canona
artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut a lege qua-
dam. Huius canonis meminit quoque in lib. de Saltatione
(c. 75) Lucianus: Τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανό-
να ἦδη ἐπιδείξιν μοι δοκῶ. FABER.

ead. l. 14. Ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος) Supplicium
deprehenforum in adulterio. Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῤαφανίσιν

ἰλαυνον κατὰ τὰς ἑδρας. Hesych. Huic supplicio insuper addit depilationem & cineris calidi asperfusionem Scholiast. Aristophan. ad nubes. BOURD. Catullus: *At tum te miserum, malique furi*, *Quem attrahis pedibus, patente porta* (hoc loco idem est ac προκτὸς) *Percurrent raphanique mugilesque*. Sed rem omnem optime describit Aristophanis Schol. in νεφέλαις ad hunc versum, τί δ' ἦν ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενός σοι, τέφρα τε τιλθῇ; Οὕτω γὰρ, αἶτ οὗτος &c. Neque enim vacat transcribere. Ceterum mihi obiter monendus est lector, versum illum corruptum esse. Qui pote, inquires, cum ita planus sit, ita facilis sit? Atqui ita est. Nonne una syllaba modulum sui generis excedit? Lege itaque: τί δ' ἦν ῥαφανιδωθῇ γε πεισθεῖς σοι, τέφρα τε τιλθῇ; FABER.

ead. l. 15. Τρισχιλίων) Subaudi δραχμῶν. GUYET. Vertunt tribus nummorum millibus redemit: in quibus vocem secundam subducta linea notavit pater, qui haud dubie voluit intelligi τρισχιλίων δηναρίων. Et merito. Cum manifeste sic intelligere appareat ipsum Lucianum ex D. Meretr. XI, ubi Charmides ait, καὶ τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα, καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον διδόναι, ubi interpretes simpliciter mille petenti, cum intelligat δραχμὰς, quomodo vertit in Pseudologista cap. 30, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, septingentas & quinquaginta drachmas: & ex Afini loco manifestiore, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσι Ἀττικῶν, ubi idcirco vertere etiam potuerunt quinque & viginti drachmis Atticis. Sic ergo debuerunt quoque cap. 8 in Saturnalibus, περὶ ταλάντων γε καὶ μυριάδων, ubi vertunt talentis & decem nummum millibus. GRON.

Pag. 278. l. 1. Ἐπὶ τὸν ἀρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας) Vox ἀρμοστῆς olim nomen fuit magistratus apud Spartiatas, qui mittebatur praefectus alicuius urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem defierat usus eius magistratus & vocis, nam ἀνθύπατος a Graecis, Proconsul a Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus Asiam regebat. Nec video, quare hanc vocem a tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Romanum proconsulem, penes quem erat ius gladii ad punienda crimina. PALM. Intelligit Proconsulem. Diodorus Siculus lib. XIII. existimavit, vocem esse Laconicam, vel Laconibus peculiarem: ὁ δ' ἐν τῇ πόλει καθιστάμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλου) &c. At ego de Laconibus dici ἀπλῶς non puto. Xenophon enim de Thebanis lib. VII Ἑλληνικῶν

usurpavit, ut & Plutarchus in vita Demetrii, ubi Hieronymum historicum ait ἐπιμελητὴν καὶ ἁρμοστὴν Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostae aliter dicebantur ἁρμοστῆρες. Xenoph. lib. IV; alibi autem ἁρμύζοντες, quemadmodum ὁ πειράζων pro πειραστής, & sexcenta alia. FABER.

ead. l. 2. Πηλός) Legend. Casaub. ad illud Persii, *udum & molle lutum es*. BOURD.

ead. l. 8. Ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων) Id aliter Graeci dicunt, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. FABER.

ead. l. 9. Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστ. ἐξέμαδε) Athenagoras Apologia. MARCIL. Εἰρωνικῶς. FABER. Ironice hoc dici, non est, quod moneam. Sed vel sic sanctitatem Christianae religionis huic scurrae agnitam satis patet, qui neque hic, neque in sequentibus, ullius eam sceleris cum ignaro illius aetatis vulgo ream arguat. Non, ut Tacitus, *per flagitia invisos, & odio humani generis novissima meritos*, dicit, (Ann. XV, 44.) aut *exitabilem superstitionem*. Ipsi postea Christiani suam religionem *Philosophiae* nomine saepe appellarunt, uti apud Chrysostomum passim, aliosque Patres, videre est. SOLAN.

ead. l. 10. Ἱερῶσι καὶ γραμ.) Christianorum Doctores Iudaeorum titulis, vir apud priores minime versatus ornat; quorum posteriorem Aegyptiis etiam alibi tribuit, B. πρ. c. 14, Φιλοφ. 34, & Μακρ. c. 4. Γραμματεῖς nullos apud nostros illa aetate invenimus. Apud Christianos illius temporis Presbyteri; vel Episcopi tantum audiebant. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τί γὰρ) Non vidit interpret harum vocularum venustatem. FABER.

ead. l. 12. Παῖδας αὐτοῦς ἀπέφηνε) Ita Xenophon in luculentissima illa de Agesilao rege oratione, *παιδα ἀπέδειξε τὸν Τισσαφέρην τῇ ἀπάτῃ*. FABER.

ibid. Προφ. καὶ Διασάρχης, καὶ ξυναγ.) Et hi, excepto secundo, a Iudaeis petiti tituli. De quibus singulis haec paucis accipe. Duplex apud Christianos *Prophetarum* genus fuit: priores, quibus a Spiritu sancto actis futura praedicere dabatur. Cessasse hi cum Apostolis videntur. Posteriores, doctores tantum, nullis extraordinariis Spiritus donis instructi, quibus illi priores. Utrunque genus hoc prophetandi agnoscunt, non perfunctorie legenti, sacrae novi Testamenti scripturae. Quosnam, cum secundo loco *διασάρχης* dicitur, indicare voluerit, incertum; vox enim a sacris Ethnorum desumpta, in quod Christianum munus quadret, non

fatis constat. Cum tamen ipsi Christiani nomen *ἑτασος* de suis conventiculis non respuerint, *principem Ecclesiae*, sive *Episcopum* voluisse, vero ab simile non est. *Συναγωγῆς* idem ferme ei sub alio nomine designat. SOLAN.

ead. l. 13. Πάντα μόνος) Dixerunt ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo, frustra eos esse, qui Lucianum nostrum contendunt olim fuisse Christianum. BOURD. Alciph. II, 3, p. 236, *ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἰμι πάντα*. Ubi Bergl. plura similia. Sed habuimus etiam apud Nostrium in *Tyrannic. c. 4. REITZ.*

ibid. Τῶν βιβλίων) Hinc discere, quanta *ueneratione* sacros tum prosequerentur libros, quibus explicandis tam insignem sui cultus partem, ut vel alienis res innotesceret, tribuerent. De *sacris enim cum veteris, tum novi Testamenti libris*, hoc intelligendum minime dubium videri debet. At, inquires, nullo discrimine libros Peregrini ipsius mox his annumerat, cum addit, & *ab eo multos scriptos*. Quid mirum, si vir ab his sacris prorsus alienus discrimen illud ignorarit? Nec tamen eodem loco a Christianis habitos diserte ait: aut, si diceret, tam imperito harum rerum facile credendum fuit: Libros a se conscriptos Peregrinus, hoc palam auctore, ut suos edidit; nec, si pro sacris obtrudere voluisset, tam oscitanter circa has res versabantur Christiani, quin mox fraudem & sensuri fuissent, & ut par erat, respuituri. Nam quod liber unus aut alter ad tempus eis pro sacro obtrusus est, paulo post, re rite ad examen revocata, reiectos scimus; nec quemquam in Canonem admissum, de quo non abunde divinum esse constaret. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ ὡς θεὸν αὐτ. ἐκ. ἡγοῦντο) Ultima vox ex Ms. R. G. est: omnes enim impressi *ἐδιηγούντο*, corrupte. Genuinam esse, quam sequimur, scripturam, ex sequentibus patet. Putavit enim levis homuncio, Christianae fidei prorsus ignarus, omnes a Christianis pro Diis cultos, qui religionis suae strenuos se gererent assertores; quia conditorem eius Christum adorari ab iis compertum erat. Qua in re ratio eum & coniectura mirum quantum fefellit. SOLAN.

ibid. Ἐκεῖνοι ἐδιηγούντο) Restitue ad fidem Ms. R. *ἡγοῦντο*. Res per se patet. FABER.

Pag. 279. l. 1. Προστάτην ἐπέγραφον) Veri hic aliquid dictum puto. Sed cum Christianis fere ignota sit vox *προστάτης*, deceptum credo Lucianum *προστάτην* audivisse, quem illi *προεστώτα* dixerant; quo titulo insignitos scimus illius aetatis Episcopos. Retinenda itaque vulgata scriptura, si ge-

nuinam Luciani scripturam velis; sed de iis, quos dixi, praeter usum, intelligenda mens scribentis. Occurrit quidem *προστάτης* Rom. XVI, 2; & apud Cyrillum Cat. 6 Petrus & Paullus, *τῆς Ἐκκλησίας πρόσταται*, dicuntur. SOLAN.

ibid. Τὸν μέγαν γοῦν) Istaec vocula γοῦν, & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum *καθάπτεσθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ*, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν ἐν τῷ τοῦ Περὲργρίνου βίῳ, (melius dixisset ἐν τῇ τοῦ Περὲργρίνου τελευτῇ) hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus. Bene tamen, quod hic non itidem fecere, ut apud Iosephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribusve locis asserit contra Christum scripsisse, & tamen hodie laudat. Quis factum? Nil enim facilius. In locum *πακηγορίας* suffecere *ἐγκώμιον*. O timidam pieratem! FABER. Lege γὰρ. GUYET. De huius loci integritate dubitat vir inter Criticos nobilis, cuius notam praemisimus, eo praecipue inductus, quod vocula γοῦν, nexum orationis indicare solita, nihil, quo referatur, habere ei visa est. Non ego is sum, qui de rebus leviusculis ultro controversiam movere amem: sed in re praesenti, ne cui fraudi sit viri docti auctoritas, in sententiamque non veram de hocce Luciani loco abripiantur, cavere hisce visum est. Duo ferme praestat, pro loco, vocula γοῦν. Aut enim dictum novo exemplo argumentove confirmat; aut artificiose rem quasi in medio relinquens, partem aliquam causae suo sibi iure vindicat. Utrumlibet delige; quadrabit hic. Nam sive argumentum inde peti velis, quia Christum colunt Christiani, vero simile fiet cultum etiam ab eisdem Peregrinum: quamvis enim dispar sit, longe dispar! causa, nescivere id Ethnici, similemque ab omni parte putarunt. Sive rem quasi in medio relinquens, id saltem de Christianis asserere, in alio fastitatum, voluerit; & sic etiam optime sibi constat oratio. Duplicem autem hunc vocis γοῦν usum, apud Nostrum, ne longius abeam, facile in iis locis deprehendes, quae numeri sequentes indicabunt (Dysc. c. 1, ἀλ. c. 14, & Κρον. c. 4, & alibi passim.) Nihil ergo a nexu cum praecedentibus laborat hic locus. An & sequentia apte cohaereant, restat ut expendamus. Negotium autem faceffere videtur, quod mox ab exemplo Christi a suis culti ad historiam Peregrini rediens sic

infit: τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ &c. Quae verba qui festinantius legunt, mox aliquid desiderant, ad quod illud ἐπὶ τούτῳ referatur; quasi de Peregrino facinus aliquod insigne narraffet, quod simul cum aliis nonnullis (de Christo, ut ille suspicatur) e medio sit a superstitiose piis hominibus sublatum. Verum ut non abnuo, in aliis scriptoribus talia ab iis, quos dixi, male feriatis hominibus designata, quorum opera prorsus e medio sustulerunt, aut manca, immo & quaedam dolo malo subfarcinata, reliquerunt; ita hic sane nihil tale patratum pertendo. Nam quod illud ἐπὶ τούτῳ, ad scelus aliquod Peregrini, quod nunc exciderit, referri volunt, mox diluemus. Quaestionibus de Christianis habendis uno opus erat hoc crimine, si Christiani deferrentur; seu quod adeo invaluissent calumniae, quibus nefanda vulgo perhibebantur inter se scelera patrare; seu quod religionum ubique receptarum subversio, & adeo atheismus falso iis affictus, omnia exsuperans scelera, nefas habebatur. Consule, si lubet, de calumnia, quam dixi, Min. Felicem. De quaestionibus vero, Plinii epistolas. Ἐπὶ τούτῳ ergo & hic id solum designat, quod supra dixit, nempe quod Christianus & Christianorum doctor maximi nominis: quod per se iam liquidum, ex abundanti tamen lubet confirmare ex sequentibus; dimissus enim a Syriae Praefecto Peregrinus dicitur, quippe cui nihil aliud, quam quod Christianus esset, crimini tunc datum est. SOLAN. Non apparet mihi hic lacunae indicium. Particula γοῦν commodè lectorem revocat a Peregrino ad ea, quae de Christianis dicere Lucianus voluit. Et quid poterant eradere homines magis contumeliosum his, quae adhuc legimus? Ceterum viderint, qui possunt, an non μέγαν hic dederit Lucianus, sed μάγον, pervulgatum crimen, a Iudaeis ortum, ut alia. GESN. ead. l. 8. Οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιοῦν τὸ πρ.) Quam observantes fuerint praecepti, quod Apostol. ad Hebr. XIII, 3, verbis, μνησκέσθε τῶν δεσμιῶν, ὡς συνδεδεμένοι, dedit, luculentissimo hic Lucianum declarare testimonio, monet L. Elsn. in Obs. Philol. ad h. l. N. T. Confer & cap. 16 huius narrationis. REITZ.

ead. l. 9. Πάντα ἐκίνουν) Subaudi λίθον. GUYET. Nam πάντα λίθον & πέτρον κίνει esse proverb. a Graecis ortum, vid. in Erasmi Chiliad. pag. 120. Sed & κινεῖν pro moliri, tentare, in aliis locutionibus usitatum, ut κινεῖν τέχνην, artem adhibere, Aphthon. Fab. 4. Pro admonere Noster Asin.

cap. 48. Κινεῖν παιδευτὴν, *magistrum urgere*, Liban. Epist. 18. REITZ.

ead. l. 13. Γραῖδια, χήρας τινὰς) Duplex hic, & utrumque sane insigne, Christianae tum fortitudinis tum caritatis, documentum ex ipso inimicorum ore audis. Haud exiguum enim erat periculum, cui se sic offerebant Christiani, cum Christianum esse vulgo capitale esset. Immemores tamen periculi accedebant, pars audituri docentem, alii consolaturi, aut necessaria praebituri. Ut nisi superstitiones excacasset, laudaturi fuissent vel ipsi Ethnici religionem Christianam, quae, quod ipsi in perquam paucis, iisque eximiis amicis, mirati sunt, vilissimorum in speciem hominum mentibus fortitudinem tantam, tantamque amicitiam ingeneraverit. Vide, quantis ipse Lucianus officia eiusmodi amicis praestita in suo Toxari laudibus extulerit! Qui sit, ut, quae in aliis admirantur, in aliis rursus rideant & exhibent? summique heroës videantur, qui amico in carcere adsint malorum participes; Christiani, eadem aut maiora praestantes, dementes habeantur? His autem lectis, quis vecordiam nuperorum quorundam hominum satis mirari possit, qui inter alias multas eiusdem farinae calumnias, hanc operi suo inferuerunt, *Quod Christiana religio nullibi ad amicitiam hortetur?* Vetulae autem, quas memorat, *Diaconissae* videntur fuisse, de quibus consule G. Cavum in libro, quem *de primis Christianis* scripsit, quique omnium manibus merito teritur, pag. 246. Adde Orig. c. Cels. II, pag. 141 & 144. SOLAN.

ead. l. 15. Δεῖπνα ποικίλα) Quas coenas vocat varias? an dapfiles, opiparas, & quas Terentianus parasitus, &, post illum, Horatius, dubias appellat? Nil tale. Δεῖπνα ποικίλα nil aliud sunt, quam quod primi Christiani ἀγάπας vocitabant: coenas sacras recte, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intelligendus hic locus, perquam facile potest demonstrari vel hoc uno argumento, quod mox subiungit, καὶ ἱεροὶ λόγοι αὐτῶν ἐλέγοντο, *sacras ibi conciones habitas fuisse*. Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de nascentis Ecclesiae temporibus scripsere. Ridicule vero Baronius, qui, dum de Peregrino ageret, vertit, *omnis generis coenas dubias*. FABER. De Christianorum Agapis haec vulgo intelliguntur: merito; si simul observetur, oratorem illum Lucianum, seu Lucianum ipsum sub larva illa, in malam id trahere partem, quippe cui non satis perspecta Christianorum instituta essent. Ar-

repta ergo *epularum* occasione, in *comestationes* mox, qui carpendi erat animus, vertit; & nimis laute habitum ab iis Peregrinum palam narrat. Quod a Baronio rite observatum qui carpunt, nae illi in clara luce caecutire censendi sunt. Frugi, omnino, sobrii, minimeque luxui dediti primaevo illi Christiani fuere; quis dubitet? At hic, quisquis est, nimis lautos fuisse etsi falso asserat, ut non asseruerit, nemo efficiet. Non secus ac si castam aliquis, homo nequam, stupri infimulaverit; probam, pudicamque esse evincas, mendacii arguas hominem: non ideo efficies, ut ille pudicam castamque dixerit. Tertullianus (ad Martyr. cap. 1.) alimenta memorat a fidelibus ad eos missa. Quin Iulianus ipse Apostata (apud Sozom. V, 16.) Epistola ad Arfacium Sacerdotem Galatiae, αἰσχροὺν γὰρ, εἰ τῶν μὲν Ἰουδαίων οὐδεὶς μεταίτει, τρέφουσι δὲ οἱ δυσσεβεῖς Γαλιλαῖοι πρὸς τοῖς ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἡμετέρους. (Cit. Vinding. p. 12.) SOLAN. Agapas, afferente unoquoque aliquid, quod una consumerent: hinc ποικίλα, non a luxu. GESN.

ead. l. 16. Λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν) Latius haec verba patent; nec sermonem tantum aut inter familiares solitas confabulationes notant, sed cultum religiosum Luciano alibi etiam designant. (V. de Dea Syr. c. 11, ubi *mysteriosum*.) De Christianis itaque hoc loco dicta, sermones primo connotent necesse est, quibus spem vitae melioris alunt, patientiam, fortitudinemque iis dignam, quos Deus suos agnoscat, ingenerent. Deinde preces, hymnos, verbi Divini meditationes, ceteraque, quibus, orationis ope, cultus continetur divinus. His solabantur scilicet Christi causa victos; his taedium carceris fallebant. Quo quid praestantius aut laudabilius excogitari potuit? Quid insignius Socratis habuit carcer, Paganismi totius admiratio? Quod ergo huic unico philosopho eximium fuit, id a Christianis vulgo fastitatum videmus; tantoque praestantius, quanto quae hi de immortalitate animae, beatitudineque futura afferebant, certiora iis & maiora, quae ille in hanc rem differebat, fuerunt. At eodem loco habet ridetque Epicureus & Socratem, & Christianos. Adde, quod Peregrinus iste impostor erat insignis. Sed cur hoc Christianis criminari detur, nulla ratio est. Quasi vero nunquam alias bonis verba dederint callidi & scelesti homines? Nec diu tamen eos, ut ex sequentibus patebit, fefellit. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Ἐτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο) Postea enim Pro-

teus pro Peregrino dici coeptus, & adoptivo cognomine venerabilior factus, & quodammodo *δειότερος*. FABER.

ibid. *Καινὸς Σωκράτης*) Vix quisquam factum credet, qui Christianos illius aetatis norit, qui suos martyres confesoresve longe philosophis praestantiores ducebant. Sed viro alioquin erudito & eloquenti in mentem non potuit hic non venire Socrates; cuius comparatione apud Ethnicos homines haud magno conatu risum erat in Peregrinum conflaturus. SOLAN.

ead. l. 2. *Τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων*) In Syria erat Peregrinus in vincula coniectus, ut liquido patet ex cap. 4 & 11, & mox a Syriae Praefecto emissum audies: quod ideo observo, ne quem itineris ab eis ea causa suscepti fugiat magnitudo, utque, quae deinde de Christianorum celeritate & in universum cura adduntur, melius intelligantur. SOLAN.

ead. l. 4. *Ἀπὸ τοῦ κοινοῦ βοηθ.*) Nihil sane magnificentius de Christianorum caritate praedicari potuit, cuius cura ac sollicitudo non corpori tantum, etsi corporeis etiam necessitatibus subvenit, sed animo potissimum consulit; quem ratione & consolationibus adversus mala instruit & armat. Quin, quod maius est, ex ore hoc audis hominis id ipsum agentis, ut cum Peregrino Christianos ludum iocumque habeat. Pausanias in vita Aristomenis eadem ferme verba usurpat pag. 236 ed. Ox. Corn. Nep. cui ea vita subiuncta est. *Ἄνδρας δὲ τῶν ἐν τέλει πέμπουσι παραμυθεῖναι Μεσσηνίου* &c. praemissis civitatum principibus, qui socios consolarentur. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἀμήχανον*) Hoc propter susceptum ab iis iter tam longum nunc addit; ut facilitatem Christianorum, ad suam historiam magnopere facientem, ostendat. Qua in re, dum prae studio detrectandi, ut sit, res in medio positas male interpretando corrumpere enixissime conatur, exitium imprudens Christianorum decus praedicat; & ut sapere videatur, coelum ipsum, ut ait ille, vituperat. SOLAN.

ead. l. 6. *Γέννται, δημόσιον*) Commate haec distinxit Solan, quod aberat ab edd. REITZ.

ead. l. 7. *Ἐν βραχεῖ γὰρ ἀφειδοῦσι πάντων*) Illico enim nulli rei parcunt. Interp. Male. Vertendum enim fuerat: Nam, ut paucis absolvam, nulli rei parcunt. Id *παιδαρίων ἐνεκα* monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. FABER. Ego commate post γὰρ addito sensui consului. REITZ.

ead. l. 9. *Πρόσδοον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποίησαντο*) Corru-

ptus locus, sed qui facile potest emendari. Legi quippe debet ἐποίησατο, referrique ad Peregrinum, qui ex Christianorum caritate *lucrum uberrimum fecit*; cuius causam mox affert, πεπεύκασι γὰρ &c. Cum haec scripsissem, animadverti, non aliter fuisse in Codice veteris interpretis: vertit enim, *nec vulgarem rerum proventum lucrificiebat*. Viden' tu, interpolatio quid faciat? FABER. Corrige ἐποίησατο. GUYET. Ἐποίησατο) Emendationem T. Fabri ut necessariam in textum admisimus. Quid enim est, quod omnes libri nostri praeferunt, ἐποίησαντο; SOLAN.

ead. l. 10. Πεπεύκασι γὰρ &c.) Christianorum dogma. GUYET. Christianos hucusque levi quasi armatura adortus, totis iam viribus cominus aggreditur; quippe quos primo dementes ac furiosos, mox callido & nequissimo cuique ad fraudem patentes facit. Incipit iam hinc totius antiquitatis Ethnicae gravissima in speciem Christianorum infestatio, re ipsa praestantissimum testimonium. Quae enim duo ut dementiae stultitiaeque summa proponit argumenta, ea ipsa, rem recte putantibus, summa laus & eximia videbuntur merito sapientia. Prius enim illud de fide Christianorum quantum sit vide; quos ait *mortem ideo contempsisse*. Non id agam sane nunc, ut fidei nostrae sanctissimae certissimaeque fundamenta, quam solide iacta sint, ostendam: maioris id, quam harumce notarum, est molis, neque huius instituti; id modo mecum observes velim, nihil a nostris magnificentius de fide, patientia, ac fortitudine suorum unquam dici aut praedicari potuisse, quam ea sunt, quae huic veritatis extorsit vis, cum dicit, *adeo mente captos, ut mortem immortalitatis spe contemnerent, eique ultro fere sese offerrent*. (Huius constantiae meminit & Plinius ad Traianum X, & Antoninus etiam Imper. apud Euseb. IV, 13. Nostros enim hic non allegabimus. *Vinding. p. 13.*) SOLAN.

ead. l. 13. Ἐόντες ἑαυτοὺς ἀποδιδόασιν) Martyres nostros designat, quos Epictetus vel Arrianus aiebat id facere ὑπὸ μανίας ἢ ὑπὸ θεοῦ: quos enim ibi Galilaeos vocat, nullus dubito, quin sint Christiani, lib. IV, cap. 7. FABER. Ἐόντες) Non itaque verbis tantum, ut vani Sophistae, & ipsi graviores philosophi, contemptum mortis prae se ferebant; quorum pauci, cum in rem praesentem ventum est, erectum illum atque imperterritum obrinuerunt animum. Non ita, inquam, Christiani; apud quos mortis contemptus ex ipsa morte conspiciebatur, non ex sermonibus orationibusve ad

pompam fere & a periculo procul habitis: quibus scilicet inimicorum insana & impotenti prorsus rabie, supplicia omnisque generis tormenta imminabant. His non delati solum ac deprehenfi cervices alacriter subdebant; facile, si libuisset, abnegando Christum subtrahuri; verum reperi etiam, qui sese morti ultro, ut hic vere ait, offerrent, Cuius rei exempla apud Christianos, qui illius aetatis historiam proximi ipsi scripsere, invenias non pauca: unum tamen in his eximium, ad quod respexisse hunc nostrum putem, narrat in Apologia priore, (anno uno aut altero ante hoc opus edita) Iustinus Martyr, quem vide. De eodem argumento consule etiam M. Aurelium Anton. XI, 3, & in eum locum Gatakeri notas, qui ex Clemente Alex. allato loco probare nititur, hoc ab iis factitatum, quos Ecclesia ut temerarios respuebat. Sed caute hic, si usquam alibi, iudicandum censeo: ut enim temeritatis culpa absolvi non posse arbitror, qui se ultro, nulla cogente necessitate, morti offerant; ita, ut heroicam quorundam non possum quin suspiciam fidem, qui se palam Christianos, nullo cogente, professi ad supplicia mox rapti sunt. SOLAN.

ibid. *Ἐπειτα*) Quemnam voluerit *primum Christianorum legislatorem* esse, qui verba hic facit, aut sub eius persona Lucianus, haud multum sane nostra interest; cum utrique parum nota fuerit Christianorum disciplina. Sive enim *Mosem* sive *Christum* innuere voluerit, quos solos legislatores agnoscere unquam Christiani, aut imperitum se prodiderit, aut sibi non satis constabit. *Moses* enim *pro fratribus habendos* eos solos sancivit, qui ex eodem genere oriundi, aut, per circumcisionem aliosque Christianis iam abrogatos ritus, insititii essent: Christus autem huius dogmatis verus auctor, idem ille est, qui adorandus Christianis proponitur; cum ille diversos faciat. Unde & nonnullis Paullum designare visus est. Sed frustra laborant, qui, quod nescivit, qui dicebat, facere volunt ut sciverit. Sed pergamus. Christianorum eam fuisse dicat disciplinam, ut se pro fratribus mutuo haberent, idque legislatoris sui, quisquis demum ille fuerit, caritatis mutuae iactum fundamentum. Hoc qui ait, fando inaudierat; ut fors tulit, verissime. Quid dixerit, vides: quid veri subsit, minime monendus, quisquis Christianus haec legis. SOLAN.

ibid. *Ὁ νομοθέτης δὲ πρῶτος*) Quis hic primus legislator Christianorum? ipsemet Christus, inquires. At non ita sentit

Lucianus. Quippe legislatorem hunc alium esse vult ab ἀνεσκολοπισμένον ἀνδρὸς, quod sane in primis considerandum videtur. Paullum Apostolum designari existimo, rationibus iis adductus, quae neminem latent, hac etiam non leviter commotus, quod toties apud Paullum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat Lucianus, fortasse allulerit ad aliquod Pseudo-Evangelium, ex eorum numero, quorum nomina, & aliquando testimonia, memini me apud Epiphanium legere. FABER.

ead. l. 15. Παραβάντες) Quid facias homini sibi tam turpiter obloquenti? En tibi Lucianum illum, tam acrem Deorum suorum in omnibus opusculis insectatorem, nunc sub nescio cuius persona Christianos in invidiam summam idem ob factum adducentem. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνεσκολοπ. — σοφιστήν) Duplex his verbis crimen continetur, quod *Sophista*, quod ut *maleficus crucifixus*. Ad prius quod attinet; toto coelo, quod aiunt, errat orator iste, qui *Sophistae* titulum Christo affingat, ab iis artibus alienissimo, quibus Sophistarum natio hominibus imponit: nec doctus, nec eruditus, humanave facundia spectandus noster Iesus fuit, ut in invidiam hac de causa adducatur. At id cum ignorarent isti, simulque Christianis orbem iam plenum conspicerent, nec qua ratione tot hominibus persuaderi doctrina, a recepta immane quantum abhorrens, intelligerent, ad id, quod promptum erat, decurrere, ut dicerent auctorem illius doctrinae *Sophistam insignem*. Quibus si notior paulo fuisset, miracula potius, quibus fere suam invexit religionem, carpenda fuissent: carpendae prophetiae, quarum implemento se Messiam esse, tot ante seculis humano generi a Deo promissum, demonstravit: carpenda praeceptorum sanctitas, quae, lenociniis verborum procul, mentes hominum suo splendore illustrat & trahit. Haec Celsus, alique, sed frustra, tentarunt, a Christianis doctoribus solidissime, & a rebus ipsis refutati. SOLAN.

Pag. 281. l. 3. Κοινὰ ἡγοῦνται) Etsi verri potest, eo significato accipiendo κοινός, quo locis aliquot novi foederis usurpatur, mihi tamen sese probat emendatio, nempe κενὰ ἡγοῦνται, vana & futilia esse existimant. Neque enim Graeci, quod quidem commeminerim, ita usurpant κοινός. FABER. Huius loci sensum, scripturaeque huius veritatem iam pridem in dissertatiuncula asserui, quam de *stilo novi Testamenti* in Academia Franequerana editam, aliis eiusdem argumenti

assuere dignatus est Iac. Rhenferdus in eo syntagmate, quod eius opera an. 1701 prodiit. Quo cum amandare lectorem possem, ne tamen hac in parte operam nostram desideret, in pauca conferam, quae fusius illic a me sunt iam dudum observata. De emendatione, ut vides, cogitavit Tan. Faber; quibus inductus rationibus, vix satis assequor: nihil enim huic loco voce κοινὸς convenientius. Missio namque priore illo accusationis capite, ad posterius se iam accingens, a legislatore monet edoctos Christianos, sese mutuo pro fratribus habere. *IDCIRCO*, inquit iam, omnia contemnunt, (sua bona, scilicet, suas facultates) & eadem illa omnia COMMUNIA habent vel ducunt, (ut inter fratres decet.) Egregium sane encomium, primis illis Ecclesiae temporibus debitum, & ab infensissimis Christianae religionis hostibus vi veritatis extortum. Agnoscis iam germanam eorum progeniem, quos in Act. Apost. II, 44, omnia habuisse communia legis. (Inter Ethnicos primus Pythagoras κοινὰ τὰ τῶν φίλων esse pronuntiavit, & reapse inter suos comprobavit. Vide Porphy. N°. 33.) At in sequiorem id mox partem insectator trahit Noster, cum continuo ait: *si itaque transeat ad ipsos impostor, callidus, versutus, quique foro sciat vii & suis consulere rebus, repente dives fiet, usus hominibus facilibus, largis, & simplicibus.* Quae cum ita sint, & omnia usque adeo liquida & aperta, quid emendatione opus fuit, qua depravatur textus, non iuvatur? Fuit etiam repperitus, qui vocem κοινὸς hoc in loco de impuritate contenderet intelligendam. Quo quid absurdius aut inscitius excogitari possit, non video. In G. tamen Pasoris Codice, qui forte ad manus pervenit meas, notatum video, κοινὰ impura. Huius discipulus Pfochenius arripuit. Sed, his missis, de re ipsa vide Iust. Mart. dial. cum Tryph. 308. SOLAN. Propter spem immortalitatis, propter amorem mutuum, contemnunt reliqua, opes, divitias, & communia putant, ut aquam, ut aërem. Nimis nota est vetus illa bonorum communio, nimis aperte eodem referuntur sequentia, quam ut vel de illa Hellenistica notione τοῦ κοινού, h. e. profani, vel de emendatione in κενὰ, in mentem venire nobis debeat. GESN.

ibid. ⁷ *Ἄνευ τινὸς ἀκρ. πίστ.*) Christianorum tam effusam in suos beneficentiam cum elevare aliter non posset, stultam fuisse ex eo ostendere conatur, quod quaestoribus aerarii sui temere pecuniam publicam committant, nec satis sibi ab eorum fraude caveant. Qua in re quamquam a Christianis

peccatum fuisse nullibi lego, cavisse tamen videntur Apostoli, ne committerent, ut huic crimini unquam ipsi paterent, cum, mensarum a se ablegata cura, verbi sibi solius ministerium reservarunt; Ecclesiisque, ut sibi viros quam probatissimos in eam rem quaeque praeficerent, auctores fuerunt. V. Aët. VI. V. Cels. apud Orig. I, 8, & Cav. Praef. a 3. SOLAN.

ead. l. 6. Αὐτίκα μάλα ἐν βραχεῖ) Nemo non videt, istud ἐν βραχεῖ posse esse glossema τοῦ αὐτίκα μάλα: sed ut Graeci dicunt αὐτὸ πάλιν, & βάσκ' ἴθι &c. ita hoc quoque stare potest. FABER.

ead. l. 7. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανῶν) *Simplicibus hominibus inhians*, ait interpolator, sed plane simpliciter. Vertere enim debuerat, *simplices homines illudens*. Ita Aristophanes ἐν Νεφέλαις, Μάτην ἐμοὶ κεκλεύσεται, σὺ δ' ἐγχανῶν τεβήξει: quo loco quia, si satis memini, nil Graecus Scholiastes dixerat, turpiter vero se dedit Nicodemus Frischlinus, *tum neque a me flebitur, tu vero morieris ore hianti*. Bis peccat. Vertere: *frustra ego tum flevero, tu enim me illuso morieris*. Locum ipsum adire operae pretium erit. Eum si legisset H. Stephanus, non credidisset Lexicographis quibusdam male conciliatis, immo eos refutasset. Ceterum non hic tantum ea vox est ab Aristophane usurpata, sed in Ἰππεύσει quoque tribus ante act. V versibus: — ἐγχανεῖται τῇ πόλει, — *urbem illuserit*; ubi Schol. ἐνυβρίσειεν. Iterum ἐν Σφηξίν. Κ' οὐκ ἐγχανεῖται — Scholiastes ἐγγελάσει. Ita enim usurpasse τὸ ἐγχάσκειν arbitror. Locus non succurrit. Ceterum interpretem depravavit interpolator; ille enim sensum viderat. *Quippe qui*, ait, *hominum idiotarum simplicitate abuti queat*. Eat nunc iuventus, & speciosae librorum fronti credat. FABER.

ibid. Ἐγχανῶν) Credebam olim, eodem sensu hic usurpasse, quo N. Δ. VI ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε dixit, & hic ἐπιχαίναν scribendum esse; sed emendatione opus non est. Vide, quid ex Aristophane ad eam rem attulerit T. Faber, & confer Mισθ. cap. 14, ἀπεισὶ σοι πλατὺ ἐγχανῶν, emuncta scil. pecunia. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲ τῆς κολάσεως) Humanitati Praefidis trihuit, quod fortasse rescripto Imperatoris referri debuit. Consule Euseb. IV, 13, qui mihi ad manum nunc non est. SOLAN.

ead. l. 12. Οἰκίαν) In Mf. Cod. Bibl. Reg. legitur planissime, οἰκείαν, patriam, scil. γῆν. FABER. Οἰκείαν) Ex Mf.

Reg. G. In impressis enim omnibus erat οίκίαν. Vid. cap. 30. SOLAN.

Pag. 282. l. 4. Παριανῶν πόλις) Στέφανος Πάριον, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ &c. τὸ ἔθνικόν Πάριος, ὁ πολίτης Παριανός. GUYET. Peregrini haec itaque patria, quod & Athenagoras confirmat, quem vid. p. 72 & 73, & Scaligeri notas ad Euseb. Chron. p. 220 & 221. Ubi errat vir summus, dum oblatam eam Apologiam M. Aurelio & L. Vero adstruere conatur; eo ipso, quo se Peregrinus combussit, anno. Vid. Ἀλεξ. c. 2. Optime autem hic ridet magnitudinem summae a Theagene dictae, quae, ut supra monitum est, ad decies ferme centena millia librarum Anglicanarum redibat: cum verus eius census octo ad summum millia efficeret. SOLAN.

ead. l. 14. Παριανῶν) Πάριον urbs in Helleſponto; vid. Stephan. περὶ πόλεων. LA CROZE.

ibid. Ἐκόμα δὲ ἦδῃ) Corrupta esse haec verba existimo. Reliqua enim omnia Cynicum sapiunt, sola illa coma abhorret a reliquo cultu. In descriptione autem cetera huic simili ἐν χρῶ κουρίας diserte dicitur, Δραπ. cap. 27; cui statim additur ἐν γενεῖα βαθεῖ. Mox ibidem cap. 28 additur ἐκόμα. δὲ καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο: sed ego levi mutatione scrupulum illum sustuli, dum, ut illic ostendam, doceo legendum esse ἐκόμα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο. Certe apud nullum scriptorem κομᾶν simpliciter prolatum de barba, quod hic oportuit, dictum invenietur. Apud Xenoph. quidem, quod hic apprime facere mihi videtur, haec verba exstant p. ed. Steph. 516, l. 15, πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσης. Et hic itaque de barba aliquid additum oportuit, quod sine Mss. ope ut coniicere non adeo difficile est, ita cum aliqua audacia coniunctum, si frequenter id fiat, videri possit. De locis ex Cynico ad hanc rem spectantibus vide nos ad illius opusculi cap. 1. SOLAN.

Pag. 283. l. 1. Ἀφεῖναι — τὴν οὐσίαν) Gymnosophistas aliosque, ut liberius philosopharentur, itidem interdum relinquere suas opes solitos, quod & discipuli Christi factirunt, ad Ev. Matth. XIX, 27, compluribus exemplis, non omisso hoc Luciani, probat I. Elsner. l. d. p. 90, 91. REITZ. ead. l. 2. εἶναι) Ἀφεῖναι εἶναι. Hunc pleonasmum verbi εἶναι vide etiam supra de Calum. cap. 20 & 16. Et Pseudol. cap. 6 & 25. Necyom. § 16. Eustath. ad Hom. Il. A, 20. Hemst. ad Iudic. vocal. fin. Diog. Laërt. vit. Plat. p. 168, φάναι — ἱατροὺς εἶναι. REITZ.

ead. l. 8. Ἐφ' ὅδια τοὺς Χριστ. ἔχων) Quam memores Christiani fuerint hospitalitatis, ex acerbissimorum hostium Iuliani & Luciani testimoniis apparere, tradit L. Elsn. in Ep. ad Hebr. XIII, 2. REITZ.

ead. l. 9. Δορυφορούμενος) Ut Nyrp. c. 14, & N. Δ. VI. Sic etiam usus est Philostr. V. Soph. p. 582, in Aristid. SOLAN.

ibid. Ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν) Optime. Sed hinc emendandus locus, qui in Fugitivis (cap. 17) occurrit, ἐν ἅπασιν ἀφθόνω βιοῦντας. leg. ἀφθόνοις. FABER. Conf. infra Saturn. c. 19, ἐν οἷς εἶν. REITZ.

ead. l. 10. Εἴτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους (ὥφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Impius Lucianus, & qui Christianos saepe fuggillat, licet eos & eorum legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste confundit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Iudaei enim erant ii, qui offendeabantur quodam ciborum genere; at Christianis (ut Petrus Apostolus docet) cibi nulli polluti existimabantur. PALM. Tandem ergo vanum hunc & scelestum hominemprehenderunt Christiani. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Accusat hic Tan. Faber auctorem, quod Christianorum legem non noverit, & confuderit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Verum ego quidem illud hic non video: quoniam per illa ἀπόρρητα τοῖς Χριστιανοῖς, quae ededit Peregrinus ille, intelligi possunt εἰδωλόθυτα, aut αἶμα, aut πνικτόν. quae primis Christianis ex decreto Apostolorum erant ἀπόρρητα. Et ab illis diligentissime sese abstinuisse Christianos primaevos, docent Patres veteres. Certe Iustinus, Minutius Felix, Tertullianus, alique, ab εἰδωλοθύτοις sedulo sibi cavisse Christianos, tradunt. L. BOS.

ead. l. 15. Βασιλέως) Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. FABER.

Pag. 284. l. 4. Ἀγαθόβουλον) Eundem esse existimo, cuius in Demonactis vita meminit cap. 3. Vid. Chron. Euseb. A. C. 122. SOLAN.

ead. l. 5. Ευρόμενος) Plut. 627 f. SOLAN.

ibid. Χρίόμενος δὲ πηλῶ τὸ πρόσωπον) Sic de Crescente Cynico Tatianus orat. ad Graecos: διὰ πηλίνης ὕψεως δαιμονώματα. Sordidi enim erant Cynici. L. BOS. Meminit & Tatianus πηλίνης ὕψεως de Crescente Cynico loquens pag. 81. Quo vero consilio id egerint Cynici, non satis allequor; non enim *fordes* tantum notant. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον) Qui id faciunt, Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, qui pellice laeva utuntur, ut ait hominum omnium impudentissimus Martialis. Allusio facta ad ἀναφλῶν locum dedit ioco Aristophanis ἐν Ἑκκλησιαζούσαις, Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον — quem optime animadvertit Graecus interpres; ait enim, Ἀναφλύστιον, παρὰ τὸ ἀναφλῶν, παίζει. Quod equidem non videat cur Meursio displicuerit. FABER.

ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος) Corrigen- dus interpres, sed Graeca prius. Legendum enim, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος, oratione habita probans, (id enim est ἐπιδεικνύμενος) hoc esse ex eorum numero, quae ἀδιάφορα, seu indifferentia apud philosophos vocitantur. Quod autem in Mf. Reg. legitur ἀδιάφορον, neminem sanae mentis morari debet. FABER. An scribendum, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος; GUYET. Cynicum illud ἀδιάφορον ea sententia accipiendum, qua Sext. Empir. Pyrrh. I, 152: Καὶ παρ' ἡμῖν μὲν τὸ μοιχεύειν ἀπειρῆσθαι, παρὰ δὲ Μασσαγέταις ἀδιαφορίας εἶναι παραδεδόσθαι. Ceterum foedissimum illud ἀναφλῶν ipsi habitum esse ἀδιάφορον, disertius, quam vellem, ostendit Dio ille hac parte κοπρόστομος, non Chrysostomus, Orat. VI, f. de Tyrannide p. 96. GESN.

ead. l. 9. Νάρθηκι) Hieronymus in Marcellae viduae Epitaphio: nec mirum si in plateis & in foro rerum venalium fectus ariolus stultorum verberet nates. Sed hoc prorsus diversum. SOLAN.

ibid. Νεανικώτερα) Dedi vehementiora. Haec saepe verbi vis est, illustrata a Gevartio ad Statii Silv. I, 4, 51, f. Papin. lectt. I, 32; itemque a Io. Andr. Bosio Diss. ad 2 Tim. II, 22, f. νεωτερικὰς ἐπιθυμίας. GESN.

ead. l. 10. Θαυματοποιῶν) Adi Casaub. ad Athenaeum & Theophr. Id vocat θαυμασιουργεῖν Xenophon ἐν Συμπόσιῳ. FABER.

ead. l. 12. Βασιλεῖ, πρῶτατον) Temporis ratio, de M. Aurelio ut intelligatur, non finit, cui haec alioquin optime conveniant; nam octo utique anni intercesserint oportet, cum duas ante hanc Olympiades memoret praeter tempus, quod Romae ab eo actum incertum est. Antoninum ergo Pium designat, in quem etiam optime quadrant. SOLAN.

ibid. Πρῶτατον) Designat Imperatorem Marcum. Alii Vespasianum esse volunt. Mihi non placet. FABER.

ead. l. 15. Φιλοσοφίαν ὑποδυόμενον) I. e. induentem, suscipientem philosophiam. GUYET.

ead. l. 16. Τέχνην) Cynicorum enim ars erat conviciari. De phrasi vide Μισθ. c. 30; Ὀρχ. 9 & 21. SOLAN.

Pag. 285. l. 3. Ἀπονοία) Astutiam interp. pessime, alioqui esset περινοία. FABER.

ibid. Ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος) Reipublicae Procurator, interpr. sed ridicule. Quippe vertendum fuit, Praefectus urbis. Si sub Vespasiano factum hoc intelligas, de Muciano loquitur. Sed mihi secus videtur. FABER. τὴν πόλιν) Romanam rempubl. fortasse. Nam τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος, urbis praefectus. GUYET. Quis ille ex historia, mihi non constat. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ προσήλανε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ) Et tunc temporis profectus est ad Musonium &c. interp. Sed longe a vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ προσελάνειν homini imposuit. Sic autem intelligendus est locus: κατὰ τοῦτο (scilicet τῆς πόλεως ἐκβλήθηναι, id est, exsilium, de quo loquitur) προσήλανε τῷ Μουσωνίῳ &c. hac re fiebat, ut ad gloriam Musonii (qui sub Nerone pulsus in exsilium fuerat) accessisse, aut pervenisse videretur, vel, si ita mavis, hac re adaequabat Musonios, Dionas &c. Ne quis autem dubitandi locus sit, constat, ea tempestate Musonium exulem non fuisse. Testem si vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Musonium excipit, Καὶ πάντας αὐτίκα τοὺς φιλοσόφους ὁ Οὐέσπασιανός, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλεν. FABER.

ibid. Κατὰ τοῦτο) Ταῦτδ̄ scribend. videtur, i. e. & eodem transibat, quo Musonius, Dio, Epictetusque, & si quis alius &c. eodem, i. e. in eundem statum veniebat. GUYET.

ead. l. 9. Μουσωνίῳ) Apollonio Tyaneo hic coaetaneus. Vid. infra Nep. c. 1, & Philostr. p. 125, cum notis, & 187. SOLAN. Musonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa Tacit. Arrian. Stob. I. I. WETST.

ibid. Δίωνι) Sub Domitiano etiam hic notus, exsul, quamvis sponte exfulasse dicatur a Philostr. p. 488. SOLAN.

ibid. Ἐπικτήτῳ) Cuius etiamnum scripta supersunt. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν) Post iter in Italiam, in Graecia, quae mox sequuntur, gesta sunt, VIII annis ante ultimam illam, qua se combussit, Olympiadem: unde conficitur, de Antonino Pio intelligenda superiora. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνδρᾶ) Herodem Atticum designat. Adi omni-

no Philostratum vit. Soph. p. 551, ubi inter alia eius opera magnifica ait, Ἀνέθηκε δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθαϊστάδιον, καὶ τῷ Διὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ unde huic loco lux magna affulget. Ex Aeliano etiam discas, quam gravis Olympiae spectantibus fuerit sol; apud quem herus seruo cum minari gravissima vult, spectatum se Olympiam missurum dicit, V. H. XIV, 18. Idem Philostratus disertis verbis ait, ἐπηκολούθει δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν ἡμιβαρβάρῳ γλώττῃ, pag. 563. SOLAN. Herodes Atticus. Vid. Philostr. vit. Sophist. L. II, § 5, pag. 551, 13; it. ibid. § 13, p. 563. Vide notas Olearii. LA CROZE.

ead. l. 14. Ὑδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ) Qui vertunt, adduxit aquam in Olympiam, poterant illi eadem ratione dicere, venit in Romam, in Athenas ivit. Delicias & lautitias hominum! FABER.

Pag. 286. l. 10. Τεττάρων ἑτῶν) Bene; neque enim plurium annorum est Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis ap. Plutarchum in apoph. τί δὲ ποιοῦσι θαυμαστὸν, εἰ δὲ ἑτῶν τεττάρων μίᾳ ἡμέρᾳ &c. Alibi autem hoc ipsum dictum referens, καὶ τί μέγα, inquit, ἢ θαυμαστὸν ποιοῦσιν, εἰ ἐν ἑτεσι πέντε μίᾳ μόνον ἡμέρᾳ δικαιοσύνη χρῶνται; Ita & Pindarus Olympiā vocavit πενταετήρα ἑορτήν, quae tu facile conciliabis, si Scaligerum in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem & lustrum confundunt, peccant. FABER.

ead. l. 11. Τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος) Leg. τοῦ τὸ ὕδωρ &c. FABER. Lege τοῦ, τό. GUYET. Τοῦ τὸ) Emendationem T. Fabri secuti sumus. In impressis omnibus τοῦτο antea erat. SOLAN.

Pag. 287. l. 5. Δεινὴν τινα καρτηρίαν ὑπισχνούμενος) Legendum est, ἐπιδεικνύμενος, quod probari non est necesse. FABER. Hic quidem T. Fabro obsecuti non sumus, quia ratio mutationis etsi aliqua sit, non est tamen necessaria. Ferri enim vulgata potest, cum nondum in rem ipsam ventum sit. Si autem omnia sic levibus de causis apud veteres scriptores ex ingenio mutantur, quid tandem reliqui erit, quod ab iis vere profectum sit? SOLAN.

ead. l. 14. Φιλοκλήτην) Res ex fabulis nota est. FABER.

ead. l. 15. Μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσει ἑαυτὸν) Solum non in tabernaculo torrebis se ipsum, interp. Sed vertendum fuit, quodammodo se (vel fere se) in theatro cremabit. Arguit φιλοδοξίαν ventosi hominis, qui frequentem adeo panegyrim elegerat, in qua finem vitae imponeret. Cur non in solitudine potius, &

in remoto aliquo saltu, ut infra dicit Lucianus? Quid enim aliud facit Peregrinus, quam qui theatrum conscendit, ut ab omnibus videatur? FABER.

ead. l. 18. Καὶ κατὰ τοῦτο) Hoc modo, interp. Nescit, quid sit. Gallice diceret, & en cette qualité il devoit être brûlé il y a long temps. Sensus est: Cremari debuisset Peregrinum, non sponte & ultro in flammis infilientem, falsa quadam philosophicae mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut impium in Deos & in parentem. FABER.

Pag. 288. l. 2. Χαρόντα) Hom. Odyss. M, 350. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀξύτερος) Corruptam vocem opinor; forsitan scripserit ταχύτερος, vide Δραπ. c. 22. Nam ὀξύς quidem usurpant de tempore, ὀξύς vero raro aut nunquam probi scriptores. Vide tamen Nep. cap. 5. Sed & quid ὀξεία ἡδονή sibi velit Ἔρωτ. c. 25, memento. SOLAN. Non opus erit ὠκύτερος emendare; quandoquidem ὀξύς celeritatem saepissime notare novimus omnes. Hippocr. Aphor. I, 1, ὁ δὲ καὶ ὀξύς. Noster Amor. c. 25, ὀξεία γὰρ ἡδονή παραπτῶσα φθάνει πρὶν ἢ γνωσθῆναι, πεπαισμένη. Ne plura, in re, cuius exempla ὅσα κόνις nobis obvia. At forsitan quia & dolor ὀξύς acutus Graecis dicitur, i. e. vehemens, ideo ὠκὺς hic praetulerit aliquis, ut ambiguum vitetur. Sed nihil opus est, cum seqq. satis declarent, de celeritate sermonem esse. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα μὲν δὲ θάπτεται ὅσιον) Iridem olim apud Deum factum accepimus. Thucydides lib. III. FABER. Duo hic sedulo observanda: agrum Olympicum sacrum fuisse; vid. Pausan. 202, 5, ubi nominatim ibi locus quidam ἱερὸς dicitur; 2) non licuisse illic quemquam sepelire. Clem. Alexandrinus p. 18 C. pluribus ostendit, multa templa sepulcra fuisse virorum insignium. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλαι) Historia nota; tempus etiam notum: eo enim ipso die, quo Alexander Magnus natus est, conflagrasse hoc orbis miraculum traditur. SOLAN.

ibid. Τίς ἐνδοξὸς γενέσθαι) Herostratum innuit, cuius nomen oblivione fuisset obrutum, nisi Theopompus in historias suas illud retulisset. Strabo. Plin. Agell. FABER.

ead. l. 12. Τοσούτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ) Adeo inextinguibili amore gloriae tenebatur. Interpolator pessime. Retulit enim ad Herostratum, quod de Peregrino dixerat Lucianus. Dein, quod inextinguibili amore dixit, fugit illum ratio; debuit enim inextinguibili dicere. Verum imperitis Lexicographis credidit, & interpretem corrupit. Verre: Tantus ei gloriae amor

inest. Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum vivente. FABER.

Pag. 289. l. 1. Καὶ καταφρονεῖν θανάτου καὶ κακώσεως) Interpolator, & mortis contemptum & aerumnam, & id genus metus non horrere disceretis; plane contra mentem scriptoris: neque enim istaec ad patres & dominos sunt referenda, verum ad liberos & servulos eorum, qui ibi aderant. Sententia est: Vos ego, viri Graeci, lubens perconter, non παμμίαν illum Peregrinum, velitisne, sceleratos homines, qui usquam sint, huiusmodi praeceptori tradi? Ah! cavete istuc dicatis; ita enim fieret, ut in iugulum vestrum involarent, nullo metu impendentis mortis a tanto scelere deterrii. Quid autem? an & ii, qui in hoc coetu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent tradere huiusmodi magistro? &c. Ceterum interpolator depravavit interpretem. Numquid etiam, ait, maleficos & facinorosos, eius discipulos fieri cupiatis in eiusmodi tolerantia perdiscenda & morte contemnenda? Paene omiseram, legi in Mf. R. καύσεως, non κακώσεως, quod inprimis observandum. FABER. Καύσεως Mf. R. G. quod arripio, quia nullibi κάκωσιν, quae vox in omnibus impressis erat, eo sensu a probatis scriptoribus adhibitam reperio. SOLAN. Etsi κακώσεως per se commodum sensum exhibere videtur; tamen quia hic supervacuum fere foret τῶν δειμάτων addere, meliorem lectionem inventam recipere non haesitavi. REITZ.

ead. l. 7. τὸ πρᾶγμα) Τὴν καύσιν. GUYET.

ead. l. 8. Δέξασθ' An δέξασθ'; placet. GUYET. Δέξασθ' ἂν) Εὐξασθ' ἂν. KUSTER. Nihil emendatione opus est, quam hic offert vir doctissimus. Hoc tantum a me hic praestitum, quod cum in plerisque impressis legeretur δέξασθ', ego B. 2. secutus δέξασθε restitui, quod elegantius visum est. SOLAN. Δέξασθ' ἂν) In mentem veniebat aliquando emendare hunc locum, & legere εὐξασθ' s. εὐξασθε. Blandiebatur maxima similitudo, quae inter compendia literarum δε & ευ in Mff. intercedit. Sed cum δέχεσθαι verbum eo intellectu saepius occurrat, qui commode ad hunc locum accidit, quod in vulgaribus quoque Lexicis annotatum, & exemplis probatum est; retineamus primam syllabam, sed in altera diphthongum admittamus optativi indicem δέξασθε, ut modo βούλοισθε. GESN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς φησὶν, ἀπιδόντι) In tribus verbulis bis peccat interpolator: Ad Herculem, ut aiunt, profecto. Pessime. Vertendum enim fuit, ut ipse ait, proficiscenti. Ipse, inquam, non, illi aiunt. Praeterea proficiscenti, non pro-

fecto; quippe ea narrat, quae nondum evenerant. Neque enim quisquam est omnium, qui istuc ἀπὸντι ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterum & ratio & Ms. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis πανευδαίμων καὶ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς, eiiciam istud καὶ, & emendem versionem, posset brevi felicissimus evadere, se in ignem cum ipso praecipitem mittens. FABER.

ead. l. 14. Συμπεσὼν) Dele καὶ, ante συμπεσὼν. SOLAN.

Pag. 290. l. 1. Σικύνων) Corrige συκίνων. GUYET. Συκίνων) Corrupte antea legebatur σικύνων, non in uno aut altero, sed in omnibus, excepta sola B. 2. Ἀλεξ. c. 47, & translate Ἀπαιδ. c. 6. Apud Aristophanem Vesp. 146... p. 291, 1, δριμύτατος καπνὸς dicitur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἰδιον γὰρ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο) Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus, adstantes omnes dignos esse, qui fumo pereant. Ridiculum. Itaque adeo miror, reperiri potuisse & interpretes & lectores, quibus haec placerent. Legendum est non ὑμῶν, sed κυνῶν, id est, κυνικῶν φιλοσόφων. Lucianus philosophos Cynicos, in quibus est Peregrinus, dignos deputat, qui fumo pereant. Κύνες enim passim sunt κυνικοί. Sed, (ut semper doctus est Lucianus, &, quod de illo ait Eunapius Sardianus, ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι,) hoc loco facetissime dicit, Cynicos dignos esse, qui διὰ καπνοῦ pereant; videlicet Attici τοὺς ἀλαζόνας καὶ οὐδαιμινούς, quales hic describuntur Cynici, καπνοὺς vocabant. Id docebit Scholiastes Aristophanis ad Σφήκας, & Suidas in καπνός· inde Aeschines cognomento Capnus. Vide, si te amas, Aristophanem. FABER. Ὑμῶν μόνων) An fumivendulos Cynicos esse significat? Videtur autem scribendum ἰδιον γὰρ καὶ κυνῶν μόνων ἂν γ. GUYET. Καὶ κυνῶν) T. Fabri emendationem in textum recepinus; quamvis in omnibus libris nostris ὑμῶν aut ἡμῶν, pro κυνῶν exstet. SOLAN. Ὑμῶν μόνων) Quod κυνῶν legi vult Faber, audirem, si relatio quaedam esset inter fumum, & Canes vel proprie dictos, vel metaphoricos s. philosophos Cynicos. Quidni per apostrophēn quandam hic dirigatur sermo ad Theagenem & Protea? Ceterum forte ad hunc locum aliquid facit, quod de Theagene aliquo habet Suidas, ἐκαλεῖτο δὲ καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπισχνούμενος οὐδὲν ἐτέλει. Quod si hic Suidae Theagenes antiquior fuit Lucianico, ratio foret in promptu, cur ei suadeatur, ut fumo se potius, quam igne, interimat. GESN.

ead. l. 8. Κενταυρίου αἵματος) Intelligit cruorem Nefsi Centauri. FABER.

ead. l. 10. Ἐμβάλλει φέρων) De hac locutione confer, quae dixi ad Merced. Cond. c. 24. Vel potius, (quod illic nondum resciveram) Hemsterh. ad Dial. Mort. VI, § 3. REITZ.

ead. l. 11. Καθ' ὅπερ οἱ Βραχμᾶνες — Κάλανον κἀρόμενον) Cic. Tusc. D. V, c. 27: Quae barbaria India vastior aut agrestior? In ea tamen gente primum ei, qui sapientes habentur, nudi aetatem agunt, & Caucaſi nives hiemalemque vim perferunt sine dolore; cumque ad flammam se applicaverunt, sine gemitu adurantur. Confule ibi Davif. p. 360, qui & Valer. Max. III, 3, 6 ext. & Luciani hunc locum, item de Fugit. c. 6, ac Plutarch. T. II, pag. 499, cum Philone pag. 680, aliosque similia confirmantes adducit. REITZ.

ead. l. 12. Βραχμᾶνες) De Calano vide, quid Cicero scripserit Tusc. II, 21, & Davifii not. & de Brachmanis c. 27. Adde & Δραπ. cap. 7. Magi autem, ut id obiter moneam, cum Brachmanis minime sentiebant. Vid. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. SOLAN.

ibid. Ἐκείνοις γὰρ ἑαυτὸν ἡξίου Θεαγένους εἰκάζειν) Falsum est. Neque enim se Theagenes cum Hercule & Aesculapio comparavit, sed Peregrinum, quod ex superioribus patet. Emenda ἐκείνοις γὰρ αὐτόν. Interpolator non viderat, interpretemque corruerat, a quo hic locus ita fuerat conversus, illis enim praeceptorem suum assimilare contendit. FABER.

ibid. Ἐαυτὸν ἡξίου) Αὐτὸν scribendum videtur, i. e. Peregrinum. GUYET.

ead. l. 15. Ὀνησίκριτος) Is est, quem in hac narratione secutus est Plutarchus & Strabo in XV. Quae enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuere, his plane ἀδελφὰ sunt. Erit itaque operae pretium locum ipsum apponere. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, κατακλιθεῖς, καὶ συγκαλυφάμενος, οὐκ ἐκινήθη τοῦ πυρὸς πλησιάζσαντος, ἀλλ' ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν &c. Id est, Ita cum esset locutus, decubuit, seque operuit, neque, appropinquante igne, sese movit, sed eum servans habitum, quo decubuerat &c. quem Plutarchi locum si quis diligenter considerabit, facile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc Luciani velit, κατὰ σχῆμα καίονται, quod ignoravit interpolator, cum scripsit, deinde ordine dignitatis ingressi uruntur. At non ita vertendum fuerat, sed, cremantur immoti & corporis habitu servato; quod Plutarch. dixit de Calano, ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν. Sed ne quis dubitet, adscribam

Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit. Ἀκούω δὲ, inquit, (c. 7) τὰ τε ἄλλα περὶ ἀδ-
τῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καί-
μενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. FA-
BER. Egregias hic agnosce interpretationes. Obsopoeus: ve-
luti Onesicritus classis Alexandrinae gubernator ait, cum Indum ar-
dentem, sicut fama est, conspexisset. Benedictus: at Onesicritus
Alexandri gubernator, cum Calanum, ut aiunt, conflagrantem vi-
disset. Vidit ergo Benedictus, Obsopoeum largiorem esse,
quam patiuntur Graeca, & verbum φησὶν notare non nisi
alterutrum posse, vel ait, vel sicut fama est. Quid decrevit er-
go is ipse? nempe accepit pro ut aiunt, pravo fane iudicio.
Non enim magis aiunt, Calanum conflagrasse, quam Onesi-
critum id vidisse. Sed & vide, unde comparativa locutio pen-
deat. Scribit Benedictus, illi enim non insiliunt in ignem, ut One-
sicritus Alexandri gubernator, quasi vero & Onesicritus insiluisse-
ret. Quin immo Lucianus Onesicritum unum auctorem hu-
ius historiae citat, & ideo non potest imperfecta multitudinis
ac rumoris citatio locum habere, & plane sufficere debet, si
veritas, ut Onesicritus Alexandri gubernator viso Calano ardente
refert. Maxime miror, Benedicti istam versionem placuisse
Tan. Fabro, tam minute singula haec quondam recogno-
scenti. GRON.

ead. l. 17. φησὶν) Hanc vocem vir doctissimus dum osci-
tans legere omittit, mortis genus Onesicriti doceri hic affir-
mat not. ad Diog. Laërt. p. 151 B. SOLAN.

ibid. Ἐπειδὴν νήσωσι) Ἐπειδὴν πυρὰν νήσωσι, ut supra, le-
gend. videtur. Τὸ νήσωσι solitarius non placet. GUYET.

Pag. 291. l. 1. Εἴτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται) Alie-
na videntur & insititia, ut ex praecedentibus & seqq. vide-
re est. GUYET.

ead. l. 2. Ἐντρέφαντες) Ex iis, quae modo attulimus, le-
gendum ἐκτρέφαντες. FABER. Ἐντρέφαντες) I. e. immutan-
tes. An ἐκτρέφαντες legendum? Infra Fugitiv. c. 7 de iisdem:
οὐδὲν τοῦ σχήματος, ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Vide locum.
GUYET. Ego cum Tan. Fabro malim ἐκτρέφαντες, ut Δραπ.
c. 7 in omnibus recte scribitur. SOLAN. Ἐκτρέφαντες) Ita
quoque correctum inveni in marg. B 1. Sed & firmatur emen-
datio, quod Dial. seq. Fugit. c. 7, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἐκτρέ-
ποντες, constanter legitur. REITZ.

ead. l. 3. Οὗτος δὲ τί μέγα) Locus mire depravatus vide-
tur. An sic rescribendus? Οὗτος δὲ τί μέγα ποιεῖ; εἰ ἔμπρο-

σὸν οὐ τεθνῆξεται, συναρπασθεῖς ὑπὸ τοῦ πυρός· οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ὧν ἀναπνῆσσεσθαι αὐτὸς καὶ ἡμίφλεκτος. GUYET. Commate apposito sensum adiuvi, ut intelligatur, *quid magni scil. est, veluti τί θαῦμα; quid mirum?* Tumque non opus erit cum Guyet. ποιεῖ infercire. Sed nec in reliqua eius emendatione acquiesco; nec Gronovianum μεταναπνῆσσεσθαι satisfacit, nisi auctoritate verbum firmetur. Tamen verum est, *spem exsiliendi* requiri, & negationem abundare; nisi μὴ hic valeat *numquid*, ut in interrogandi formulis solet, vel pro *quin* valere possit, i. e. *non desperabat, quin exsilire possit*. Quod pluribus indagare temporis angustia prohibet. REITZ.

ead. l. 4. Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπνῆσσεσθαι αὐτὸν καὶ ἡμίφλεκτον) Non a spe non resiliturum ipsum & semiusum. Interpol. Hoc quid sit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, *cum extra spem non sit, quin semiusus quoque (aut, quin vel semiusus) ex igne sit resiliturus*. Mihi tamen Graeca oratio magis facta magisque elegans videretur, si legeres μὴ οὐκ ἀναπνῆσσεσθαι. FABER. Certe Benedictus, etsi in priorum sententia aberrarit, in posterioribus voces, prout sunt, expressit, quod Tan. Faber prorsus non facit, cuius versio plane par foret Graecis ita conceptis οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπνῆσσεσθαι αὐτὸν, cum extra spem non sit, quin ex igne sit resiliturus. Nedum ut admitti possit, quod tentat, gemina negatio ante verbum ἀναπνῆσσεσθαι. Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem scripturae corrigendum esse, & pro μὴ ἀναπνῆσσεσθαι, reponendum μεταναπνῆσσεσθαι. Nam in sententia verbi μεταβάλλεσθαι idem Faber toto coelo errat, cum rectissime Benedictus reddiderit. GRON.

ead. l. 5. Μὴ ἀναπνῆσσεσθαι) Δὴ ἀναπνῆσσεσθαι. GUYET. Μὴ ἀναπνῆσσεσθαι) Phrasin apud Nostrum huic similem frustra quaesivi. Vid. Misd. cap. 33, οὐκ ἀνέλπιστον ὡς ἂν καὶ ἄλλω ταυτὸν συμβαίνει. SOLAN.

ead. l. 7. Μεταβάλλεσθαι) Mutatum iri. Interpolat. male. Vertendum fuit, *mutare sententiam*. De re praesenti loquitur: iam enim tergiverfabatur Peregrinus. FABER.

ead. l. 8. Διηγείσθαι) An scribendum διηγούνται; GUYET. Placet coniectura. REITZ.

ead. l. 10. Ἡ μὴν) Lege ἡμῖν. GUYET. Nihil muto: nam dis-iunctim apud Nostrum aliosque scribi amat, licet parum interesse putem, utro more scribas, (vid. supra Toxar. c. 50) & pro lubitu scribas modo ἡ μὴν, modo iunctim ἡμῖν dedisse; quare vulgatum servandum: sed ne ὀξύτωνος quidem, ut

Guyetus voluit, apud Nostrum alibi reperio. Periz. ad Aelian. II, 7, ridet eos, qui iungunt, & ab Hebraeo *āmēn* derivant, exemplaque τοῦ ἡ μὲν, in iurandi formulis usitati, quaedam affert. Apud Hom. II. I, 57, ἡ μὲν καὶ νέος ἐσσι, recte edd. licet Seber. *āmēn* indicet. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποθάνοι) Sic plerique impressi. *H. & P.* ἀποθά-
νει prave. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀναδύναι) *Emergere*, interpol. Non potuit peius:
hoc enim loco ἀναδύναι est *subterfugere*, *tergiversari*, ut ii fa-
ciunt, quos promissi poenitet. Quod vel *Homerus* docuisse
potuit Iliad. H: ἀλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύ-
ναι ἀψ' λαῶν ἐς ὄμιλον. — Ita in Odyss. ἀπλῶς μή τις μοι ἀνα-
δύη. — Itaque dixit Eustathius, τὸ ἀναδύναι, ἐν ἴσῳ εἶναι τῷ
ἀναποδίσαι, εἰπουν, ὑποχωρῆσαι, idem esse, atque ἀναποδίσαι
seu ὑποχωρῆσαι. Hesychius autem vertit μεταβουλεύειν, con-
siliū mutare. Ceterum interpolator corrumpit interpretem, qui
sic verterat: Neque *promptum* iam illi est a proposito regredi. Eat
itaque corrector, quo dignus est. FABER.

ibid. Συνόντες κύνες) Cynici, quod supra dicebam. FABER.

Pag. 292. l. 4. Παλαιούς δὴ) Τὸ γέλοιον est in hac particu-
la δὴ innuit enim, non esse antiqua illa oracula, sed εἰρωνι-
κῶς. FABER.

ibid. Δαίμονα νυκτοφύλακα) Haud dubie adversus terrores
nocturnos, lemures, larvas, spectra &c. Est quidem apud
Plautum Deus Nocturnus in Amphitryone, & passim apud
veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. FABER.

ead. l. 5. Βωμῶν — χρυσοῦς) Ex Athenagora patet, statuas
ei erectas; cuius locum infra adduximus ad c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων) Et aureas sibi ere-
ctum iri, interpolator. Ridicule. Existimavit videlicet, χρυ-
σοῦς esse casus quarti, quod εὐθείας est. Sperat Peregrinus, fore
ut aureus stet, id est, ut aurea statua sibi ponatur. Quod ita
tritum est, & tralatitium, ut paene pudeat exempla proferre.
Sed a Luciano ipso non abibo: in Tim. circa med. δέδοκται
τῇ βουλῇ καὶ τῷ δῆμῳ χρυσοῦν ἀναστήναι τὸν Τίμωνα, Senatui
populoque placuit aureum Timonem statuere, id est, auream Timo-
ni statuat ponere. Virgilius: Nos te marmoreum pro tempore fe-
cimus. Et Horatius: Albanos prope, te, lacus Ponet marmo-
ream. Qui autem χρυσοῦν legi debere dicat, nae is suam peri-
tiam aperuerit. FABER.

ead. l. 13. Προπάτωρ τοῦ ὀνόματος) Scio quidem, ὄνομα su-
mi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa Lu-

iani facetia est. Debuerat dicere, Proteus ille Deus προπάτωρ fuit nostri Protei; sed quia ille Sophistes κυρίως vocabatur Peregrinus, non Proteus, inluit dicere προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, nominis progenitor, vel nominis primus auctor. Nam quid sit propater, ignorare me fateor. FABER.

ead. l. 14. Μαστίγων) Ut Cybeles galli. Καυτηρίων autem quod additur, videri potest favere sententiae eorum, qui inuictam hederæ folii figuram statuunt a Ptolemaeo Iudæis. Quæ de re videtur nostram notulam ad Humphredi Prideaux Gallicam versionem T. III, p. 178 & seq. Meminerint, qui hinc, ad confirmandam suam hac de re sententiam, argumentum petere volent, Lucianum aliquid novi cruciatuque talis herois sacerdotibus dignos comminisci; & aliunde firmiora proferant, quibus vero saltem similis fiat ea, quam tuentur, opinio, a Palmerio si non eversa, certe concussa graviter & ruinata. SOLAN.

ead. l. 17. Δαδουχίαν) Quæ de futuro oraculo iam dicta sunt, Alexandri Abonotichitæ oraculum respicere mihi videbantur: nunc cum δαδουχίαν etiam memoret, res certa est. Hincque liquido conficitur, ante annum Chr. CLXV institutum hoc solemne. Vide 'Αλεξ. c. 38. SOLAN.

Pag. 293. l. 1. Σιβύλλαν) Sibyllina oracula vides iam obtrudi coepta, quæ pro re nata ex sua iam obscuritate a calidis hominibus eruebantur, aut potius fingeantur, quæ quantum ipsis Christianis fraudi fuerint, non nostrum nunc est inquirere; & a viris iam doctissimis abunde præstitum est; quamvis non desint inter Christianos, qui eis æquam cum sacris ipsis voluminibus fidem, incauti sane & superstitiosi homines, adhibeant. Consule eruditissimi H. Prideaux, quæ post hæc scripta prodiit, Historiam toto iam Christiano orbe notissimam. SOLAN.

ead. l. 11. Βάκιδος) Tres Bacides fuisse, docet Aelianus V. H. XII, 35. Hinc autem colligere est, totam hanc Anonymi orationem, a Luciano aut prorsus fictam esse, aut, si quæ fuit, recusam: talia enim ex tempore fundi carmina verisimile non est. Quamquam cum dies aliquot intercefferint inter prolatum a Cynico Sibyllæ oraculum, & hanc orationem, potuit etiam hoc Bacidis oraculum interea factum iam tum expromi. SOLAN.

ibid. Ο Βάκας) Huius χρησμολόγου meminit aliquoties Aristophanes, ut ἐν ὄρνισιν & ἰππεύσιν. Scholiastes tres eius nominis commemorat, ut & Suidas, qui Scholiastæ locum in

fese transtulit. Eiusmodi hominem aetas patrum nostrorum vidit, Nostradamum. Ceterum duas aut tres ex eius praedictionibus apud Herodotum legas in VIII. Sed multo plures apud Pausaniam. FABER.

ead. l. 15. Κυναλώπεκας) Convicium Aristophanicum. Intelligit Lucianus impostores. FABER.

Pag. 294. l. 5. Ἐν καλαῖς Πάτραισιν) Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra (c. 36) designat, ὁ γεννάδας, ὁ ἐκ Πατρῶν· inde enim domo erat. FABER.

ead. l. 9. Ταῦτ' εἰπόντος) Hucusque anonymi continuata oratio est. Cetera Lucianus veluti ex sese. FABER.

ead. l. 11. Κατέβη) Ut supra de eodem concionem habitu-ro dixerat ἀνέβη, c. 7. SOLAN.

ead. l. 12. Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ) Locus ex Homero ad Theagenem translatus. Est autem primus versus τῆς ζῆ ρα φωδίας. Huius loci venustas ei non apparet, qui versum integrum non legit, propter ἀκροτελεύτιον, quod mirifice ad ridiculum facit. Sic autem se habet: Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης, id est, etiam si biberet Nestor, eum tamen clamor non latuit. FABER. Homer. II. E, 1. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐ γὰρ εἶδα) Miror sane, rem huiusmodi curiositatem Luciani effugisse; quin potius ipse Lucianus sub eius persona latere voluisse censendus est. SOLAN.

Pag. 295. l. 1. Ἑλλανοδίκαι — Ὀλυμπίαν) Consulendus hic Pausanias in Eliacis, ut topographiam huius Dramatis recte assequens. SOLAN.

ibid. Πλεθρίῳ) Circo, interp. Retinendum fuit, in *Plethrio*; locus erat in Gymnasio Eleorum. Pausanias: (202, 6.) ἔστι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλέθριον. ἐν δ' αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τοὺς &c. FABER.

ead. l. 2. Ταῦτα μὲν σοι) Leg. ταῦτα μέντοι. FABER. Vulgatam contra Fabrum multis exemplis, ubi σοι sic abundat, defendit Iensf. in Lectt. Lucian. pag. 62, occasione verborum in Timone T. I, c. 52, τοῦτ' ἐμὲν οὖν σοι. At vix mihi persuasum, vulgarissimum illum pleonasmum latuisse Fabrum; sed τῷ hic elegantius ei visum, ac melius respondere sequentibus, in quo me non habebit adversantem, ut primum auctoritas Codd. accesserit; sed cum & vulgatum probum est, quod recte contendit Iensius, nihil movendum. REITZ.

ead. l. 3. Ὅπισθόδομος) Credibile est, fuisse magnum ali-quod atrium, aut quid tale, Iovis templo annexum. Eodem in loco Herodotus olim suas recitavit historias, ut auctor est

Lucianus alibi. (Hr. c. 1.) Ceterum ὁπισθόδρομος & προναός
 opponuntur. Diodorus XIV: οὐ μόνον γὰρ ἐν τοῖς προναοῖς
 καὶ τοῖς ὁπισθόδρομοις τῶν ἱερῶν &c. Legendus autem tibi
 omnino Lucianus in Fugitivis, (cap. 7) ubi historiam hanc
 ἐκκορυφοῖ. Ibi de Cynicis dicitur: καὶ βοῆς τὸν ὁπισθόδρομον
 ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες. FABER. I. e. posterior pars templi
 Iovis Olympici. GUYET.

ead. l. 7. Κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος) Qui sint κήρυ-
 κες & Εὐμολπίδαι, norunt omnes, praeter illum, qui Lucia-
 ni Pseudomantim (cap. 39) convertit. Cum enim simpliciter
 interpretandum esset, Ceryces & Eumolpidae, (quemadmodum
 passim, praecipue autem apud Aemil. Probum in Alcibiade)
 homo meus praecones & egregios cantores esse maluit. Hoc au-
 tem loco nil nobis cum eiusmodi κήρυξιν. Non esse autem
 hunc locum de iis intelligendum, qui ἐν κύκλοις κηρύττουσιν,
 ludam, opinor, operam, si probem. Nec etiam de praeconi-
 bus ludorum placet accipi. Deinde quid sit retro praeconum
 certamen? Verum quidem est, ἀγὼν significare non certamen
 tantum, sed & locum certaminis, apud Homerum, notante Eu-
 stathio: quemadmodum οἶνος vinum, & locum, in quo ven-
 ditur; ἔλαιον oleum, & locum, in quo venundatur, ex Pol-
 luce, & χορὸς apud Homerum in Od. Θ, pro loco τῆς χο-
 ρείας, ita δαῖγμα duplicem significationem habebat notante
 Schol. in orat. contra Polyclem: sed quid fiet τῷ κηρύκων;
 Sane locus hic a doctis examinari debuerat, quod quia non-
 dum fecere, dicam, quod mihi videtur. Legendum hic puto
 non κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος, sed κατόπιν τῆς Κερκυ-
 ραϊκῆς ἀγυιάς. Audi, quaeso, Pausaniam in Eliacis: τῇ στοᾷ
 δὲ, ἐνθα οἱ Ἕλληνοδίκαι διημερεῦουσιν, ἐστὶν ἐγγὺς ἄλλη
 στοᾷ, τὸ μεταξὺ αὐτῶν, ἀγυιὰ μία· ταύτην ὀνομάζουσι Κερ-
 κυραϊκὴν οἱ Ἕλεῖοι. Nemo non videt, quam recte huic Lucia-
 ni loco convenient, quae a Pausania dicuntur. In huiusmodi
 autem locorum appellationibus, vicorum, platearum &c.
 quam saepe peccent exscriptores librorum, nimis multa
 exempla probant. Haec nostra est de hoc loco sententia,
 donec aliquis meliora protulerit. FABER. Hunc locum folli-
 citavit vir doctus, & contendit legendum esse κατόπιν τῆς
 Κερκυραϊκῆς ἀγυιάς. Ignoscat, si non possum accipere suae
 sententiae: locus enim Luciani sanus est, nec minimam re-
 cipit mendi suspicionem. Κηρύκων ἀγὼν locus erat, ubi prae-
 cones de artis excellentia & vocis contentione certabant. Te-
 stis Diodorus lib. XVIII, ubi de epistola regis Alexandri,

quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, sic ait: ταύτην δὲ προσέταξεν ἐν τῇ πανηγύρει διὰ τοῦ νικη-
σαντος κήρυκος ἀναγνώσθηναι, id est, eam autem iussit in
publico coetu legi a praecone, qui victoriam obtinuisset. Iulius
Pollux lib. IV, c. 12: πρότερον δ' Ὀλυμπίασι τῶν ἐπιχω-
ρίων κηρυττόντων, οἱ ταῖς ἱερουργίαις ὑποδηκονοῦντο, πρῶτος
τῶν ξένων ἠγωνίστατο τὰ Ὀλύμπια Ἀρχίας Ὑβλαῖος καὶ
τρεῖς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας ἐνίκα, καὶ Πυθοὶ δὲ ἐνίκα, καὶ
εἰκὼν τις ἦν αὐτῷ Πυθική καὶ ἐπίγραμμα.

Ὑβλαίῳ κήρυκε τόδ' Ἀρχία Εὐκλέος υἱῷ

Δέξαι ἀγαλμ' εὐφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπήμοσύνῃ,

Ὅς τρεῖς ἐκήρυξεν τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα

Οὐθ' ὑπὸ σαλπίγγων, οὐτ' ἀναδείγματα ἔχων.

Id est, Primum autem Olympiae, cum soli eius regionis prae-
cones, qui in sacris ministrabant, admitterentur, primus extero-
rum certavit Archias Hyblaeus, qui tres continue Olympiadas
vicit, & Delphis etiam Pythia vicit, & exstat eius quaedam
imago Pythica:

Hyblaei praeconis hanc Archiae Euclei filii

Accipe statuam lubens, Phoebe, ob eius incolumitatem,

Qui ter ipse certavit praeconio in agone Olympico,

Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.

Ex his pater, praecones etiam de voce certasse, & inde se-
quitur, fuisse illi certamini locum assignatum, de quo hoc
loco fit mentio apud Lucianum. Videndus Georgius Syncel-
lus pag. 208, post Olympiadem 88, ubi inveniuntur haec
verba ex Africano: σαλπικτῶν καὶ κηρύκων ἀγὼν προστέθει
ἐν Ὀλυμπίᾳ, id est, tubicinum & praeconum certamen aliis cer-
taminibus additum est Olympiae. Videtis Iosephi Scaligeri epi-
stolam numero 448. Ceterum de interpretatione vocum ὑπο-
σαλπίγγων & ἀναδείγματα non contendam, si quis certio-
ra docuerit: nam ex sola nostra coniectura eas interpreta-
tus sum sine auctoritate, nisi quod Hesychius habet ἀνα-
δείγματα ἡνίας περὶ τραχήλοις, quod satis firmat nostram
interpretationem: scilicet collum fasciis comprimebant, ne
rumperentur nimia contentione arteriae, & ut sonus vocis
elator fieret. De voce ὑποσαλπίγγων, quam ex sola con-
iectura interpretatus sum, exspecto, qui me doceat: alibi
enim non reperitur. Hesychius in voce Σάλπιγξ haec ha-
bet: σιγνοσάλπιγξ ἀντὶ τοῦ κήρυξ. Unde conieci, prae-
cones usos fuisse quodam tubulo argenteo vel aereo tanquam
tuba, ut eorum vox maior & clarior audieretur. PALM. No-

ravit pater quoque hic coniecturam liberam & indoctam T. Fabri, & ut ab ea caveretur, iussit inspici Ciceronis epistolam ad Lucceium. In schedis notavit videndum Scaligerum in Graeca Eusebii pag. 420. Fabrum priorem in Agonistico pag. 293 & 294. Et sane quomodo latuerunt illa in extremo Demonaeste, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα, λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἀθλῶν ταμίας, Καίρὸς δὲ καλεῖμνικέτι μέλλειν; GRON. Ὅπισθ' ὁδομον Iovis Olympii fuisse auditorium, vel ex Herodoti Lucianeī principio itemque Fugit. cap. 7 satis apparet. Nec ergo dubium, praeconum ibi etiam certamina potuisse institui. Ἀγὼν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Porro κατόπιν tum ad locum tum ad tempus posse referri, tralaticium est. Itaque post agonem praeconum significat, vel, postquam certarunt praecones; vel, post s. pone eum locum, ubi certare solent. Utrum hic verius, difficile dictu est, & parum ad sententiam refert. GESN.

ibid. Κηρύκων ἀγῶνος) Non satis firma & liquida T. Fabri mihi videtur emendatio, ut recepta scriptura ideo mutetur; quamvis corrupta esse possit. Integram itaque rem aliis relinquo, id tantum moniturus, in inscriptione a Palmerio ex Polluce allata legendum videri ἀναδηματα, quod longe ad rem aptius, quam ἀναδείγματα. De certamine praeconum vid. Nost. Δημων. c. 65. SOLAN.

ibid. Ἀγῶνος) Τόπου τινός. GUYET.

ead. l. 14. Μακρὰ χαίρειν) Cur hoc praeferam, vid. ad Navig. cap. 2, Rhet. Praec. cap. 10, Bis Accus. cap. 21, Gall. cap. 23. REITZ.

ead. l. 15. Πλὴν τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα) Tunc magnum hoc audiavi, interpol. quod ridiculum ἐς τὸ ἄκρον. Neque enim hoc loco τοσοῦτο magnum hoc significat, & qui ita existimant, nae illi haud dum etiam multa Graece legerunt. Quid cum Graeci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, & καὶ ταῦτα εἶπας ἐπέσχε, & τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἐπανήλθεν, & Ioseph. in II ἀρχαιολογ. καὶ τοσοῦτου δεησόμεθα &c. sub finem cap. 111, quomodo verteres? Videtis, haec una vocola sensum pervertit. Nimirum non animadverterat interpolator, τοσοῦτο nil esse aliud in huiusmodi loquendi generibus, quam τοῦτο. Cuius rei pudet citare testes; tamen si vacat, adi Suidam & Stephanum. Interpretem corrumpit interpolator. FABER. Plane non necessaria temporis illa definitio, & opinor scripsit πλὴν τότε τοσοῦτον. Sic alibi. GRON.

ead. l. 16. χρυσῶ βίῳ) Ita Pindarus χρυσοῦς ἵππους vocavit eximios. Ita Catullus aureolos pedes puellae, & alia ὅσα κόνις. Sed non modo χρυσοῦς pro pulchro, verum & ἀργυροῦς. Ita plerumque exponit interpres Homeri, quem ineruditum vulgus Didymum vocat. FABER.

Pag. 296. l. 1. Ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι) Quod supra dixerat ἐξαερωθῆναι. FABER.

ead. l. 9. Προήσεσθαι τῷ πυρὶ) Nec cum in ignem mitterent. Interpolat. falso. Non metuebat Peregrinus, ne in ignem ab adstantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitrabatur permitturos unquam, ut sese in ignem sponte & ultro coniceret: qui sensus longe alius est. Interpretem sequi noluit corrector. FABER.

ead. l. 10. Δεδογμένα, ἀδόκητον) Restitue, ut in Ms. R. δεδογμένα, πάνυ ἀδόκητον αὐτῷ &c. FABER.

ead. l. 11. Ὀχρίαν μᾶλλον) Rectius & elegantius in Cod. Ms. Bibl. Reg. Ὀχρίαν ἐτι μᾶλλον ἐποίησε. FABER.

ead. l. 16. Τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται) Hac poena exagitantur. Interp. Sed vertendum fuit, hac Furia exagitantur. Ποινὴ enim hoc loco Furia est: res notior, quam ut probari debeat. Inde supra dixit Lucianus (c. 30) δόξης ἐρινυῖ. FABER.

Pag. 297. l. 6. Τετράκισ) Olympias, qua se Peregrinus vivum cremavit, incidit in annum aerae Christianae CLXV. Vid. Euseb. Chron. cum Scaligeri notis. Quartam eandem viderat Lucianus. Si continuas spectasse ponas, in Graeciam appulerit post annum Chr. CL: si quando vero peregre fuisse, cum celebraretur, quod vero proprius abest, malis; paucis ante CLum annis in Graeciam primum venerit. Iunio-rem autem, necdum clarum, venisse constat ex Δικ. c. 27. Ex quibus omnibus anno circiter CXX natum colligo; Rhetoricae CLX valedixisse; hunc denique librum ante quingagesimum aetatis annum scripsisse. SOLAN.

ead. l. 8. Νύκτα — προειρήκει) Noctu praemonuit. Interpolator, male. Νύκτα enim hoc loco non est pro νυκτός, seu νύκτωρ: sed προειρήκει νύκτα dixit Lucianus, quemadmodum Iuvenalis, de Statio, opinor, promittitque diem. Apud Cicero-rem est, & apud Varronem & Livium, prodixit seu praedixit diem. Interpres proxime ad verum, noctem ei rei destina- vit. FABER.

ead. l. 11. Ἀρπίνης) Quid sit Harpina seu Harpinna, docebit Pausanias in Eliacis. FABER. Pausaniae locus est Eliac. 2, p. 200, 18 Wechel. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἀρπιννάτης καλού-

μενος ποταμός καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πόλεως Ἀρπίνης ἀλλὰ τε ἐρείπια, καὶ μάλιστα οἱ βωμοί. Οἰκίσαι τε Οἰνόμαον τὴν πόλιν καὶ θέσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίνης. Eadem Stephanus, qui v. Ὀλυμπία eandem urbem facit Pisam, Arpinam, Olympiam. Nempe in eadem proxima vicinia fuere, ut tamen distincta & Pisae & Arpinae rudera possent illa adhuc aetate ostendi. Fluctuant libri inter Ἀρπίνῃ & Ἀρπίνῃ. Etiam Straboni esse restituendam pro Ἐπίνα, videre Casaubonus, & Berkelius ad Steph. GESN.

ead. l. 15. Ἐς ὄργυιαν τὸ βάθος) Βάθος de altitudine, f. dimensione a solo ad auras assurgente, (ut Obfop. convertit) aeque dici ac de profunditate, nihil quidem est novi; sic βάθος ἀέρος, de summo coelo, quique ibi opponitur tartaro, Eurip. Med. v. 1297. Sed unius orgyae altitudo non est tanta, ut alta inde praedicetur pyra; nec repetitio illa ἐν βάθει, τὸ βάθος valde arridet. Interim βάθος de latitudine, f. densitate hic accipi potest, ut βαθὺ λήϊον Homer. II. B, 147, atque alibi passim, de fegere densa, & βαθεῖα ὕλη. II. E, 555. Et Aelian. V. H. XIII, 1. Χόρτοι καὶ δάμνοι βαθεῖαι, gramina ac frutices profundae convertit in Diod. Sic. Rhodom. L. II, c. 49, satis ad verbum, cum densae potuisset; licet & Virgil. *nemus profundum* eodem significatu dixerit, ut notavi in Ambiguis. Sic de densitate phalangis, sive latitudine, Arrian. Exp. Al. I, p. 7, ac Thucyd. frequenter. REITZ.

ibid. Δάδες ἦσαν τὰ πολλὰ) Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyrae formam & materiam describit. Putavit interpres, δάδες non aliud significare, quam fax. Sed est arboris species, quae Latinis *taeda* dicitur, de qua Plinius passim, & ideo vertendum erat, *e taeda ut plurimum constabat*. PALM. An δάδες ἐστήσαντο πολλαί; sic certe mallet: nam etsi vulgatum probe Graecum, minus tamen huc conveniens videtur, prae altero illo. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Ἡ σελήνη ἀνέτ.) Media de nocte profectum audisti: Lunam nunc demum ortam legis: extremus hic celebritatis dies; ergo aut post XI^{um} lunaris mensis diem coepae erant Olympiae; aut ultra dies quinque ei solemnitati concedas necesse est: quorum neutrum a viris doctis facile impetrabis, quos Potterus secutus est. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ ἐκ Πατρῶν) Ille Patranus, interp. Stephanus, seu Hermolaus ἐν τοῖς ἑθνικοῖς agnoscit Πατρεὺς, at Πατρωνὸς non agnoscit. Itaque dicendum fuerat *Patrensis*, ut usur-

pavit Cicero. Ceterum locus hic de Theagene est intelligendus. FABER.

ead. l. 10. Ῥόπαλον) Alibi docet, quanti postea vaenierit; Ἀπαιδ. cap. 14, quem locum, si non memineris, omnino adi. SOLAN.

ibid. Ἔσθῃ ἐν ὁδῷ) Pontius in passione Cypriani. LA CROZE.

ead. l. 13. Ἡ μεσημβρία) Versus meridiem nempe Zodiacus, solis & Planetarum via, templum peculiare Deorum. Item meridie quiescunt daemones, facile, si turbentur, irritandi. Vid. Theocr. Idyll. 1, 15, & illa μεσημβρινὰ ἀσυχία apud Callim. in Lav. Pall. 72. Huc forte pertinet τὸ μεσημβρινὸν δαίμόνιον, quod dederunt οἱ ὅ, J. 91, 6. GESN.

ead. l. 14. Δαίμονες μητρώοι καὶ πατρώοι) Deme Tragicam magnificentiam, & erunt, quos invocat, Daemones, ipsi Manes animae felices maiorum. Hierocles ad A. C. 3, p. 38 Needh. τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς ἀληθεῖα καὶ ἀρετῇ κοσμηθείσας Δαίμονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπιστήμονας κ. τ. λ. Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequuntur. GESN.

ibid. Δέξασθέ με) Sic apud Sophoclem Orestes in Electra p. 66: ἀλλ' ὃ παῖρ' ἔγωγε γῆ θεοῖτ' ἐγγύωρι Δέξασθέ μ' εὐτυχούντα ταῖς δὲ ταῖς ὁδοῖς Σὺ τ' ὃ πατρώον δῶμα. SOLAN.

ead. l. 16. Περισχέσθῃ) Περισχέσθῃ a περιέχομαι, ut ἐσχέσθῃ ab έχομαι, sine litera serpentina in medio usitatus, quam ἐσχέσθῃν, quod tamen cum ab σχήθω possit esse formatum, expungere non sustinui contra edd. optimas. REITZ.

Pag. 299. l. 8. Ἀποπνίγεις ἐπ' αὐτοῖς) Odore malo affectus, interpretes; sed nil tale. Ubi enim, quaeſo, odor ille malus in ἀποπνίγεσθαι; Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur, nisi ad Cynicos περιστάντας τὴν πυρὰν, ut a Luciano describuntur? Sed ignoravit interpretes, quid sit ἀποπνίγεσθαι ἐπ' ἀνθρώπῳ, aut quid tale, praesertim vero apud Atticos, quos hic Noster studiosissime imitatur. Exempla sunt passim apud Aristophanem, & Demosthenem, & (quis interp. indigentiam non miretur?) apud ipsummet Lucianum in dialogis ἑταιρικοῖς. Est autem ἀποπνίγομαι ἐπὶ τούτῳ πράγματι, quod Latini dicunt, ea res me urit, me enecat. Terent. uro hominem. Horat. uxor seu tibi candidos &c. Aristophanes κάομαι. Sed in re ita perspicua sit φειδὼ τῶν παραδειγμάτων διὰ τὸ πλῆθος. FABER. Quae de vi verbi ἀποπνίγεσθαι hic Faber disputat, dubitatione carent: & tamen malim hic dixisse Lucianum causam aliquam Physicam sui discessus. Ridere se horum hominum stultitiam proficitur; vix ergo est, ut eo-

dem spiritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνιγῆναι; prae indignitate paene suffocatum. Iraque opto in aliquo libro bono inveniri ὑπ' αὐχμῆς vel ὑπ' ἀτμῆς, ut dicat, cum molestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus, discessionem se parasse. Interpretationem dedi, quae utrique sensui sic satis convenire videtur: nam ea res potest esse affectata illa Cynicorum tristitia, potest esse fumus & nidor ustulati Protei. GESN. Sic distinguendum: ἀποπνιγείς, ἐπ' αὐτοῖς ἀπώμεν φ. ὁ μ. i. e. post haec, his peractis. GUYET. Non inepta videtur Guyeti distinctio, eamque amplecterer, donec melius quid suppedirent libri. Ἀποπνιγείς autem sine effectu recte intelligitur, pro paene suffocatus sum, ut in fab. Aesop. 41, κύρμηνξ ὑπὸ τοῦ βεῦματος ἀπεπνίγετο, mox addito ἐσώθη. Sic moriens pro morti proximo, qui tamen sanatur. Phalar. Epist. 21, ὅτι καὶ θνήσκοντά με — ἐσώσεν. Iterum Epist. 52, ὅτι πρότερον τρεῖς ἡμέρας ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ σέσωκα. Cic. 2 de Divin. cap. 66, cum — telo venenato ictus esset, eoque vulnere MORERETUR; eundem tamen sanatum esse, eodem capite narrat. Plura dedi in libro de Ambig. Tir. Facio. Ad Diod. Sic. IV, cap. 63, pag. 307 m. ubi μετέπειθεν ait de Theseo aliter suadere conanti, at sine successu. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν) Ad fustes venerunt, interpol. Istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ἦξαν, irruerunt, involarunt &c. Estque Attica syncope ab αἴσσω, ut apud Aristophanem linguae Atticae canonem legitur ἐν Πλούτῳ Ἐξῆσαν οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεῶ, Exsiluerunt e templo dracones duo. Ita alibi Aristophanes, & ei synchronos Euripides. Atque ita legisse interpretem, fidem fecerit eius versio. Sic enim habet: A nonnullis quoque eorum ad fustes concursus est. Vides, lector, quantum interpolatori debeat interpret. Quid si libellum aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset? FABER. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν) Sic edidi ex I. & Fabr. Nam est ab αἴσσω. Conf. supra Bis Accus. c. 6, ἐπὶ τὴν πύραν αἰξάντες. Nam etsi vulgatum ἦξαν, quod verterant, ad fustes concursus est, omnino defendi potest, & venire ad manus, tela, Latinis ac Graecis usitatum fateor: tamen quia aorist. ἦξα ab ἦκα mihi quoque suspectus, eo magis alterum arripui. ἦκον & praeterit. ἦκα frequentissimo quidem in usu, at ἦξα nondum notavi. Taceo, quod maiorem impetum atque iracundiam significet αἴσσω, quam ἦκα, adeoque hic aptius. Eandem ob causam Perizon. ad Aelian. V. H. III, c. 42 f.

ἐπὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἦξαν recte praetulit ex Ms. cum alii quodque ἦξαν ab ἡκω haberent. Confer infra Fugit. c. 6. Supra Demon. c. 4 pr. ἀνίπτοις γε ποσὶ πρὸς ταῦτα ἦξεν, ubi certe ἦξεν locum vix haberet. Sed punctum subscript. & illie operae male omisere: quod in talibus addendo lectionem emendare, non meretur nomen mutationis; adeoque nihil criminabuntur vulgatae patroni. REITZ.

ead. l. 15. ἦξαν) T. Fabri emendationem lubens amplector, mendose in *Amst.* ed. impressam: cum enim in omnibus suis Luciani impressis ἦξαν inveniret, ἦξαν restituit ab αἴσσω quod in *I.* ed. nisi me oculi fallunt, etiam existat. Vid. apud Nostrum ipsum Δικ. cap. 6, ἐπὶ τὴν πῆραν αἰζαντες & Nep. c. 3; quin Δραπ. 6 ita etiam in *V.* 2. legitur; ubi vide notam nostram. SOLAN.

Pag. 300. l. 9. Πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος) Legendum est voce unica προσανίσχοντα, id enim postulat τὸ ἀσπάζεσθαι. Προσανέχω & προσανίσχω, orior. Prius illud apud Suidam, qui προσανέχοντι vertit per ἐξέχοντι, qui locus a Porto male intellectus est. Vertendum enim fuerat προσανίσχοντι, id est, orienti, ut ἐξεχ' ὃ φίλ' ἥλιε. Apud eundem Suidam linea sequenti lego unica voce προσανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλλοντα. Quem locum esse Luciani puto, hunc ipsum, inquam, qui nunc nobis in manibus est. FABER. Iubebat Solan. conferre Menip. cap. 7, ubi quidem lego, — ἔαθεν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπικέγων, videoque edd. nonnullas προσανατέλλοντα coniungere; sed male profecto. Utrum vero hic προσανίσχοντα cum Fabro connectendum sit, dubito. Non saltem illico id facio: etsi phrasis hęc paulo alia, & ἀσπάσασθαι πρὸς ἥλιον sine subiecto, quod quis adorat, salutative, insolentior videtur; tamen προσανίσχον aequae hic incommodum videtur ac προσανατέλλον, dum ratio duplicis compositionis nulla apparet: alioqui id admitterem, ubi auctoritas accederet; quia ἀσπάζεσθαι πρὸς τινα minus Graecum videtur, quam verbum compositum, cuius exempla non habeo; sed analogia προσαναπίπτω & similia obvia. REITZ.

Pag. 301. l. 1. Χαρίεντα) Gratum, interp. Satis prodit, ne scire se, quid sit χαρίεις. Est enim praeter significationes vulgares doctus, peritus, eruditus. Id fuse ostendit Casaubonus in commentariis ad Athenaeum, doctis, Iuppiter, & laboriosis. Sed, ne ἀσύμβολος abeam, addam loca aliquot. Lucianus in libello, cui titulus est, πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, ita scri-

bit (cap. 16:) πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαρίεντι καὶ δυσησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεποννηκός. Vide, τὸν χαρίεντα & τὸν ἰδιώτην inter se opponi. Sed is locus Luciani pessime conversus est. Apud Plutarchum cum Periander quidam, medicinae arte clarus, laudaretur, verum mala poëmata scriberet, ei Archidamus, τί δὴ ποτὲ, inquit, ὦ Περικλῆς, ἀντὶ χαρίεντος ἱατροῦ κακὸς ποιητὴς καλεῖσθαι ἐπιθυμεῖς; Ubi iterum videre est, κακὸν ποιητὴν opponi χαρίεντι ἱατροῦ. Hunc locum male intellexit Raphaël Regius. FABER. Conf. supra Iov. Trag. cap. 48, & Quom. Hist. c. 16, quaeque utroque loco notata. Adde hic, non semper tamen viros *literatos* intelligendos; sed generaliter omnes *honestiores* & *gratiosos*, quo sensu ap. Diod. Sic. frequens, ut L. XI, cap. 86 f. χαριέστατοι τῶν πολιτῶν, atque alibi non semel. REITZ.

ead. l. 2. Ψιλὰ ἂν ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμεν) Eorum, quae gesta erant, vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponēbam. Interpolator. Ubi, quis risum vel indignationem teneat? Hiscene licere hominibus bonos scriptores attingere? & quae optime ab interprete erant conversā, depravare? Sic enim plane & diserte interpretes: illi *rem omnem nude & simpliciter*, ut aëta erat, quemadmodum tibi, commemorabam. FABER.

ead. l. 3. Βλάκας) Hos Dial. Alex. f. Pseudom. vocabat παχεῖς. BOURD.

ead. l. 7. Γυῖ ἀναπτάμενος) Non opus est, ut cum Lemonio proleg. ad Var. Sac. fol. 11, suspicemur, rideri hic Christianorum, de columba e Polycarpi rogo evolante, fabellam; aut in totum adeo Polycarpum eadem opera perstringi, qui ignis supplicium appetierit. Satis, quod vel ex hoc libello apparet, audacter & petulanter insultat Christianis: nec causa, cur nomini parceret a se contemptissimo. Quid erat porro vulgatius, quam aquilam emitti in consecratione Romana? Vultur *canis* instar inter aves, ut inter homines Cynici. Facile ergo haec in mentem venire scurrae nostro poterant. Et quid si fabella ipsa Christiana est recentior? f. gratis conficta, f. ex corruptione actorum martyrii orta, quae ipse emendare conatur Lemonius? GESN.

ead. l. 8. Ἐλῖπον γὰρ) Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γὰρ potius, quam γιν; Facit ea res πρὸς τὸ σεμνόν, novaeque apotheosi magis convenit. Somnium, inquires. At audi Eustathium ad Iliad. Quo loco ait Athenienses praetulisse τὸ, ὦ Δάματερ Doricum, τῷ, ὦ Δήμητερ, quod communē

ne erat & Atticum etiam. Locum ipsum praestat apportere: Ἀθηναῖοι δὲ προελόμενοι τοῦ, ὃ Δήμητερ, κοινοῦ ὄντος καὶ Ἀττικοῦ, τὸ, ὃ Δάματερ, Δωρικὸν, ὅτε τι θαυμαστικῶς λέγουσι, μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ σεμνὰ τῇ φωνῇ τοῦ Ἄλφα. Possem addere Hermogenis locum lib. 1 περὶ ἰδεῶν, cap. 6, ubi agit περὶ τῆς σεμνότητος: sed non vacat transcribere. FABER.

Pag. 302. l. 2. Ἑπταφώνω στοᾶ.) Pausanias in Eliacis auctor est, dictam quoque fuisse ποικίλην, (cave eum Attica eandem esse putes) & a nonnullis Ἠχοῦς Στοᾶν appellatam. Rationem addit, βοήσαντι δὲ ἀνδρὶ, ἐπτάκις ὑπὸ τῆς ἠχοῦς ἡ φωνὴ ἐπὶ τὰδε καὶ ἐπὶ πλέον ἔτι ἀποδίδεται p. 170 editionis Sylburgianae. FABER. Addit cl. Bel. de Ball. Plutarchum de garrul. pr. τὴν μὲν γὰρ ἐν Ὀλυμπία στοᾶν ἀπὸ μιᾶς φωνῆς πολλὰς ἀντανακλάσεις ποιοῦσαν, ἐπτάφωνον καλοῦσι.

ibid. Κετίνω) Videlicet corona Olympiaca. FABER.

ead. l. 5. Ὅν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι) Quem ego paulo ante volare omisi, interpol. quo quid potest esse deterius? Luciani facerissimum dictum aperiam. Dixerat supra χαριέστατος scriptor, se, dum Peregrini mortem fatuis quibusdam & κεχηγῶσιν ἀνθρωπαρίοις narrat, paucula quaedam ἐπιτραγωδῆσαι: inter cetera autem evolasse vulturem e rogo &c. Quae res cito in plures sparsa est, ut est humanum genus avidum auricularum, ait Lucretius. Itaque adeo hic senex, credulus & religiose mendax, vidisse se dicit vulturem illum; & tamen, ait Lucianus, memor eris, optime Croni, me auctorem fuisse illius fabellae, neque τῷ ὄντι quidquam tale factum fuisse; nam, nesciens ne sis, vulturem ego illum ἀφῆκα πέτεσθαι, illum e sinu emiseram, id est, mendacium illud deridendis istis fungis asperseram &c. Interpres corruptus ab interpolatore scripserat: Quem ego paulo ante volantem dimiseram. FABER.

ead. l. 6. Καταγελῶντα τῶν) Lego καταγελῶν τῶν, alioqui διὰ σχήματος dictus fuerit vultur καταγελᾶν τῶν ἀνοήτων. FABER. Καταγελῶντα) Καταγελῶν. GUYET. Καταγελῶν τὰ) Καταγελῶν necessario cum Fab. legendum duxi; sed ne periret syllaba, (risum teneatis amici) καταγελῶν τὰ meliore iure mihi conicere licere, dein cogitabam; cumque coniecturam meam a Fl. adiuvari deinde cognoscerem, quae καταγελῶν τα dispescuit, etsi accentu in τὰ omisso, (quod seqq. edd. occasionem praebuit ea connestendi) nil dubitavi sic edere. Nam licet non absurdum sit καταγελῶντα ad vulturem referre, qui fin. c. 39 etiam humana voce loquens in-

ducitur, id tamen non amplius hic agitur; sed manifestum est, risum esse hominis. Non videtur intellexisse Solan. qui adiecerat, Flor. lect. malam esse, & Fabro semel obsecutus forsitan obnubilata mente invenire non potuit, qui τὰ τὸν τρόπον cohaerent. Sed non opus ista connectere, cum τὰ τῶν ἀνοήτων scil. ἀνθρώπων πράγματα, καὶ βλακικῶν (κατὰ) τὸν τρόπον, optime procedant. REITZ. Igitur καταγελαῖν etiam accusativo iungitur? GESN. in *Addend.* Iungitur accusativo apud LXX, Syr. VII, 12, μὴ καταγέλα ἀνθρώπον ὄντα ἐν πικρίᾳ. Sic multa familia a κατὰ composita & genitivo & accusativo iunguntur, ut observat etiam Abresch. in anim. ad Aeschyl. Sed quia Lucian. alias perpetuo utitur gignendi casu, ut patebit ex Indice maiore, iam nihil muto; sed veniam oro, quod Solani mentem festinans non viderim, & recte sentientem castigarim. REITZ. *ibid.*

ead. l. 9. Τίνας δὲ κορώνας οὐκ) Ae. Menagius in animadversionibus ad Diogen. Laërtium (p. 148) multis scriptorum testimoniis confirmat legendum esse τίνας χελιδόνας, quae verissima & maxime congruens lectio est. ALM. Nihil mutandum esse, monet Kuhnus ad Pausan. p. 787, quem vide. SOLAN. Si Menagius ad Laërt. 6, 78, ex libro, quod non indicat tamen, protulit χελιδόνας, audiendus forte fuerit. Ceterum non dicit, quis praeterea hirundines ad sepulcrum Hesiodi congregarit: ac videtur totum hoc ἅπαξ λεγόμενον. Itaque temerarium fuerit mutare aliquid, idque tanto magis, cum κορώνη, Apollinea avis, prophetam proinde decens, longaevitatis porro & famae loquacis symbolum esse possit. Quid si etiam lusit hic Lucianus, & rapaces volucres voluit Cynici sepulcro addere? quid si ad νυκτοφύλακα retulit? noctuis certe noctem turbantibus & terrentibus, infestae cornices. Quidquid eius sit, nihil profecto nos cogit, ut dicamus, Hesiodi sepulcro certum genus avium ab Luciano hic assignatum. Hoc tantum cogitur ex illius verbis, similem olim de Hesiodi tumulo fabellam percrebuisse: quod genus avium eum celebraverit, nescio an alias, hic certe non refertur. GESN.

ead. l. 10. Τὸν Ἡσιόδου τάφον) De loco vide Thucyd. III, 96. Vid. Men. ad Diog. Laërt. pag. 148 F. qui pro κορώνας, χελιδόνας reponit. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰκόνας) Luciani coniecturam eventus comprobavit. Athenagoram audi, p. 72 D. E. τοῦ Ἀλεξάνδρου ἔτι ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ ὁ τάφος καὶ ἡ εἰκὼν. Deinde parentatum

ei doceat hoc titulo, ἐπιτιμῶν θεῶν, p. 73. Τὴ δὲ Πάριον Ἀλεξάνδρου καὶ Πρωτέως (Τρώας) Νέρυλλίνου εἰκόνας ἔχειν, ὅς ἀνὴρ τῶν καθ' ἡμᾶς. An & alibi habuerit, incertum. SOLAN. Recte coniecit Lucianus. Athenagoras Legat. p. 107 Dechair. Ἀνδρίας τοῦ Πρωτέως, τοῦτον δὲ οὐκ ἄγνοεῖτε (alloquitur M. Philosophum, eiusque L. Verum fratrem) ῥίψαντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ περὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αὐτὸς λέγεται χρηματίζειν. GESN.

ead. l. 12. Οἷς καὶ ἐπεσταλκέναι) Hoc ad S. Ignatii imitationem factum putat Pearsonus Vindic. Ignat. P. I, c. 2, p. 261 ed. Cler. Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait Lucianus Protea suum νεκραγγέλους καὶ νερτεροδρόμους, quos cum θεοδρόμοις illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Exstat erudita commentatio Erdm. Rud. Fischeri edita Coburgi 1718 de θεοδρόμοις veteris ecclesiae legatis, ubi nec huius loci mentio omittitur, pag. 119. GESN.

ead. l. 13. Ἐλεγον) In impressis omnibus ἔλεγεν. Sed quis? lege ἔλεγον, ut referatur ad sequentia. SOLAN.

ead. l. 15. Διαθήκας) Testamenta, interp. Διαθήκας καὶ παραίνεσεις, verte, praecepta & admonitiones. Alludit ad Pythagoreos, a quibus sua praecepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad καινὴν διαθήκην Christianorum Lucianus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur, vocem hanc verti per testamentum debere. Nam ἡ καινὴ διαθήκη significat novum foedus, quemadmodum ἡ παλαιὰ διαθήκη vetus foedus. Quis enim ibi mortuus est, cuiusea lex dici queat testamentum? FABER.

ead. l. 16. Καὶ τινὰς ἐπὶ τούτων πρεσβευτὰς) Legendum est ἐπὶ τούτοις: finem enim & προαίρεσιν designat istuc ἐπὶ. Cum haec ad oram libelli adscripsissem, animadverti in Cod. Reg. legi ἐπὶ τούτῳ. Cuius lectionis sententia eadem plane est. FABER.

ibid. Τούτῳ) Sic Mf. R. & G. In impressis omnibus τούτων. SOLAN.

Pag. 303. l. 9. Ἦκον) Si de reditu Peregrini ex Aegypto intelligas, incidet necessario in primum Luciani in Graeciam adventum; cum XV aut XX fere intercesserint anni. De voce Ἦκον monendus es, nostram esse l. edit. emendationem; in reliquis enim libris est ἦκων. SOLAN.

ead. l. 12. Τινὰ Ἀλκιβιάδην) Amores & παιδικὰ Socratis,

ut vulgus scriptorum existimat; sed quam ab hac foeditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuerit, hominum optimus & sanctissimus, satis superque ostendunt divina illa Xenophontis ὑπομνημονεύματα; tum praeterea ipsius vita nuper a viro doctissimo, & linguae Graecae peritissimo D. Carpentario conscripta. Hoc itaque ausim asserere: Si quis morte obita sensus tellure sub ima est, Socratici gaudent Manes, & grandior Umbra Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore. FABER.

ead. l. 14. Γνόφου καταβάντος καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος) Caligine oborta & fluctum ingentem excitante. Interpol. pessime. Γνόφος enim hoc loco turbo est. Idque satis ostendit nomen appositum καταβάς. Deinde, qui quaeso fieri possit, ut caligo attollat mare, quod diceret Lucianus, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος; Rem vero terribilem, caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt haec aegri somnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum, qui vulgo dicitur ἐκνεφίας, de quo Apuleius in libello de Mundo, & alii. Eustathius enim vocem hanc (γνόφος) deducit a νέφος. Plerisque omnibus dici videtur δνόφος, quasi παρὰ τὸ δονεῖν τὰ νέφη. Quae tu passim reperies: neque iuvat transcribere. FABER.

in Schol. col. 1. l. 3. Εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ) Quid hoc sit, ignoro. SOLAN.

Pag. 304. l. 1. Θανάτου κρείττων) Morte potior. Interp. Quid sit ἀνὴρ θανάτου κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid sit vir morte potior, non item. Vertendum itaque fuerat, vir morte superior, quem mortis metus non deprimit, non frangit, ut e contra ἀνὴρ θανάτου ἥττων is est, qui mortis pavore debilitatur, prosternitur & plane abiicitur. FABER. Fortior, robustior ipsa morte, s. victor mortis, vel qui eam contemnit. Ita χρημάτων κρείττων habuimus supra de Merced. Cond. § 19 f. θυμοῦ κρείττων, Hermot. cap. 12 f. Et φθόνου κρείττων, ibid. c. 76 & c. REITZ.

ead. l. 7. Ψυχρὸν) Subaudi ὕδωρ, ut νεαρὸν, pro νεαρὸν ὕδωρ, ἐλλείπει, Etymol. in νεαρὸν. A νεαρὸν est Νερὸ Graecorhomaicum. GUYET. Supple ὕδωρ ellipsi. Ut νεκρὸν, pro νεκρὸν ὕδωρ. Vide Etymologicum Magnum in νεκρὸν. A νεκρὸν, est Graecorhomaicum νερό. MENAG.

ead. l. 8. Καίτοι) Forfan καὶ γε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν) Ordo: ἐγὼ αὐτὸς οὐδὲ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Sed forte sic legendum:

Ἐγὼ δ' αὐτὸς, οὐδὲ πρὸ π. ἡ. &c. GUYET. Quae versio haec est, quam nobis offert Benedictus & sequitur Faber? ceterum ego neque ipse ante paucos dies vidi. Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid est? aut quomodo ad Graeca? multo melius & rectius Obfopoeus, *ceterum ego quoque illum non ita multos ante dies conspexi*. GRON. Emendationem Guyeti non rejicerem, si auctoritas accederet: nam quamquam exempla haud pauca constructionis immutatae vidimus, ut de Calumn. cap. 19, ἐπειδὴν ἐντὸς ἅπαξ τευχῶν γένωνται; item Philop. cap. 22, Παρασιτ. c. 16 & 2, Bis Accul. c. 34, Rhet. Praec. c. 18, de Imag. c. 11; sic tamen pro lubitu transponere negandi particulam, periculosum est: verum & infra Tragopod. v. 313, Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοῖβω Σάτυρος Μαρσύας. Et Homer. II. E, 150, Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρον ἐκρίνατ' οὐείρους, ubi οὐκ ad ἐκρίνατο pertinet, non ad ἐρχομένοις, & Scholiast. atque Eustathius amphibolian pronuntiant. Clarkius vertit, quibus non, ad bellum proficiscentibus, senex interpretatus est somnia, sive, quibus nequidquam, cum ad bellum proficiscerentur, interpretatus est somnia. Eoque minus, cum & in Dial. Meretr. XII, p. hui. ed. 254, οὐ sic transponitur, quando ait, οὐχ ἑώραν τὸ δῶμα ἐν' ubi οὐχ omnino pertinet ad ἐν, nam non negat se vidisse, sensitse, sed non unum fuisse affirmat. Propter talia iam nihil mutarem. Confer & infra Sat. cap. 8 pr. REITZ.

Pag. 305. l. 1. Τῷ δακτύλῳ) Τοῦ ποδός. GUYET.

ead. l. 2. Τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος) Huius loci venustatem corrumpit interpolator. Quid tibi, inquit, videtur facturus fuisse Democritus, si haec vidisset? merito virum irrisisset. Interpres autem, antequam interpolatus fuisset, quanto melius? Quid tibi, inquit, facturus fuisse videtur Democritus, si horum spectator contigisset? numquid pro dignitate virum derisisset? Sensus est. Cum tanta in Peregrino gloriae sitis fuerit, censent tu, Croni, satis unquam & κατ' ἀξίαν δοξάριον τοῦ ἀνθρώπου derisurum fuisse Democritum? Dii boni! unde illi riantus risu suppetere potuisset? Haud dubie prius ei fuisset emoriendum, quam hominem pro virtutibus, ut diceret Terentius, exagitare potuisset. FABER.

ead. l. 4. Πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα) Quod de risu Democriti dixit Lucianus, idem de lacrimis Heracliti scripserat Iuvenalis: Mirandum est, unde ille oculis suffecerit humor. FABER.

IN FUGITIVOS.

Pag. 306. l. 1. ΔΡΑΠΕΤΑΙ) Dixi antea, hunc Dialogum non esse Luciani. BOURD. Non videtur esse Luciani. MARCIL. *Lucianeum non videtur.* Nihil est in hoc Dialogo Luciano indignum; sive stilum, sive rem ipsam spectes. Quare miror, cur Bourdelotius & Marcilius dubitent, eum esse Luciani. KUSTER.

ead. l. 2. ΑΠΟΛΛΩΝ) Personarum colloquentium nomina Graeca addidi ex B. 1. quae Ἀπόλλωνος, Ζηνός &c. Latina adscivi ex P. Inscriptio enim illarum tam Graeca, quam Latina, aberat ab cett. etsi in medio Dial. inserta personarum dimidiata nomina. REITZ.

Pag. 307. l. 3. Ὀπτομένων ἀνθρωπίνων σωμάτων) Corrige ὀπτομένων. Est enim ab ὀπτάω, *assu.* Recte id observatum in Epist. Saturnalib. c. 23, καὶ τὸν ἑλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτομένων &c. In Necyomant. cap. 14, οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτομένων. IENS. Ὀπτομένων recte scribitur in sola V. 2. ut Men. c. 14, Ἰστ. B, c. 29, Κρον. c. 23 & 35. In reliquis enim prave est ὀπτομένων. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν κηλίδα) Foeditatem. GUYET. Quis ante aut post hunc odoris sibi maculam finxit? SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ τί τὸ ἀγαθὸν) Scribendum vel puer videat, etsi Ms. fileret, ἢ τί τὸ ἀγαθὸν ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσόντα εἰς τὴν πυράν; quid prodest in pyram insipientem conflagrare? In vulgatis est contra τῶν γραμματικῶν canones ἐμπεσόν. GRAEV.

ibid. Ἐμπεσόν) Ἀν ἐμπεσόντ' εἰς; &c. GUYET. Ἐμπεσόντα legendum vel puerum videre, ait Graevius. Fateor, ad Grammaticam usitatus ita dici, ut supra Iov. Conf. c. 7 f, οὐ γὰρ ἀποκρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Gall. cap. 26, ἐμοὶ — ἀμάξαι ἐντεμόντα. Ibid. c. 4, ἡσεβηκέναι φαγόντα. Rhet. Praec. cap. 1, ὡς ἄμαχον εἶναι, scil. σε. Et Evang. D. Marc. IX. 47, δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρὸς. Herodian. L. II, c. 8 f. (Νίγρος) ἡμέλει — δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν παχίστην, καὶ φθᾶσαι αἰκειωσάμενον αὐτά. Verum & similia vulgatae alibi occurrunt, ut non velim quidquam immutare. Nemo quidem dubitat, quin infinitiv. cum nominandi casu in alia constructione sit usitatissimus, idque Grammatici satis tradidere, & exemplorum occurrunt myriades; sed nominativo personae praemisso,

vel intellecto, tantum locum habere alterum illum nominativum, volunt. At in quibusd. modo nominativo, modo accusat. utitur Noster, ut, *μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν*, in Bis Accus. cap. 2 f. Contra vero, *δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην*. In Parafit. c. 5. Nominativo Polyb. (notante Iensio in marg. Lect. Lucian.) pag. 655 ed. *Amst.* ἐπισφαλῶς εἶχον, διὰ τὸ γυμνοὶ κινδυνεύειν. Et sic p. 1434; nec non p. 963, *ἐτοίμως εἶχον πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἐχθροῖς ὑποχείριος γενήσθαι*. At in his Polybii, nominat. personae praecedit, ad quem etiam referri dicitur aliquo modo nominativus sequens. Vitiosum autem esse vulgatum ἀλλὰ κακοῦργοι τινες φησ εἶναι, — καὶ μοιχεύουσι, docuit Iens. in Prometh. T. I, c. 16 pr. (qui multa de infinitivi structura, in Lect. Lucian. p. 72 — 83.) assentiente Hemsterhusio, nec tamen omnia, ob nimiam copiam, inferente, & frustra improbante Gesnero ad Philopatr. nam non modo κακοῦργοι τινες improbarat Iensius, per se, sed εἰσὶ pro εἶναι requiri, bene monuerat, propter illico adiunctum καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι &c. Sed Homeri locus Il. B, 350, quem Gesn. affert, ubi φησὶ κατανεῦσαι — Κρονίωνα Ἀστράπτων &c. huic nostro Fugitivor. probando convenit, aequae ac infra Philopatr. c. 4, ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι. At quod Gesn. etiam affert ex Dial. Marin. IX, σῶσαι δεήσει χαρισάμενος, id iam nihil probat; nam χαρισάμενος ex Codd. ibi restituit Hemsterhusius. Verum addi posset Dion. Halic. VII, p. 473, 10, quem iam adduxi ad Rhet. Praec. c. 24, δὲ αἰσχύνῃς λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρων — ὀνείρατα ἐκφέρειν. Et Xenoph. p. 458, οἶοντα δεῖν φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι, aliaque, quae afferuntur a Maittaire de Dial. p. 82, quae cum Polybianis modo adductis pro vulgata facere nonnullis videbuntur; sed quia & in iis ad nominativum personae respicitur, illa huc detorquere nolim; magis enim huc facit, quod nominativum & accusat. simul infinito adiunctum alibi iam dedimus, ex Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς — περιπατῆσαι ἀξίως — ἀνεχόμενοι ἀλλήλων, ubi & Elfner. duo alia addidit. Notumque vel ex Grammaticis vulgaribus, illud Xenophontis, πρὸς τὸ ἀγαθοὶ φαίνεσθαι & ex eodem, Ὁ δὲ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲν ἄξιον, pro τὸν δὲ Ἀσσύριον. Addo rursus Aret. Capp. vers. fin. L. I, p. m. 92, καὶ τόδε μέντοι προευκρινήσας — πρήσσειν, pro προευκρινήσαντα δεῖ πρήσσειν cum tamen ἀπὸσχάσαντα — ἀφαιρέσειν ibid. paulo ante dixerit. Iterum L.

II, c. 4, p. 104, οἶνος γὰρ ὠκύς — ὡς ῥηιδίως χυθεὶς ἐρρῶσθαι, pro χυθέντα in quo posteriore exemplo tamen ad nominat. praemiss. potest esse relatio, aequae ac in hoc Herodiani I, 10, 8, ὥθη δ' εἶν' μέγα τι δράσας κατορθῶσαι. Sed Luciani vulgatae propius accedit hoc Diod. Sic. XII, c. 25 f. εἰάν δ' εἰ δὴ μαρχοὶ μὴ συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους κύριοι εἶναι τὸν ἀνὰ μέσον κείμενον ubi κύριοι pro κυρίους. Sed Gronovii in Polyb. exempla ad L. V, p. notar. 430, paulo aliam habent rationem, pertinentque ad nominativum illum usitatissimum, de quo prius diximus. Sed satis est ostendisse, vulgatum Luciani non temere movendum; etsi nec dissimulandum, saepe a scribis peccatum esse in pervertendis verborum modis, ut vid. in Dial. Meret. XII, p. huius Tom. 529, not. penult. Plura ad Fugit. c. 2. REITZ.

ead. l. 15. ἤλατο) Adspirare ἤλατο in fab. Aesop. CXV, & Homer. Batrach. 248. Cumque ἄλλομαι certe adspiraretur, ut patet ex compositis ἐφάλλομαι, καθάλλομαι, adspirationem contra edd. vett. assumpsi. REITZ.

Pag. 310. l. 9. Ἐντεϊλάμενος ἐπιμεληθῆναι) Verto, dato negotio, ut eos curarem, vel sanarem. Verbum enim ἐπιμελεῖσθαι, κατ' ἐξοχὴν de Medicis usurpatur, qui saucios curant & sanant. Auctor mox pro eo bis utitur verbo ἰάσασθαι. Sic etiam in Symposio cap. 47, Διονίκος ἐπιμελεῖτο de quo paulo ante dixerat, ἀκεσαμένου τὸ τραῦμα. Hinc ἐπιμέλεια & ἰασις ut synonymae ponuntur Proverb. III, 8: Τότε ἰασις ἔσται τῷ σώματι σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου & v. 22, ἔσται δὲ ἰασις ταῖς σαρκί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς σοῖς ὀστέοις. L. BOS.

ead. l. 15. ἰάσασθαι) Vid. supra dicta ad Gall. c. 28. REITZ.

Pag. 311. l. 7. ἦξα) Sic V. 2. nisi quod iota non erat subscriptum. Recte; non ut in reliquis, ἦξα. Confer Δημ. c. 4. SOLAN. Conf. paulo supra Mort. Peregr. c. 37 f. Nec dubitabis & ita hic scribendum, cum de volante sit sermo. Sic & mox ὀρμήσασα utitur. REITZ.

ead. l. 10. Ἐργάσασθαι) Ἐργάσασθαι hic legendum, non, ut edd. εἰργάσασθαι, alia occasione moner lensf. scilicet ad Hermot. c. 71 pr. ubi e contrario vulgatum ἐργάσω in εἰργάσω recte mutat, & Codd. addicebant. Sed eorum fidem hic expectasse nihil etiam opus; adeo res est manifesta: neque enim significatio τοῦ εἰργῶ prohibeo, hic locum haber, neque si haberet, εἰργάσασθαι, sed εἰρξασθαι in aor. dicendum foret. REITZ. lensii emendationem firmat Mf. R. 3011.

ead. l. 12. τῷ ζυγῷ) Αἰρεῖν ζυγόν pro doctrina mandatisque observandis poni tradit I. Elſner. in Evang. Matth. XI, 29, ubi & haec Luciani eodem modo exponit. REITZ.

ibid. Ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς) Erudita & veriſſima haec philoſophiae hiſtoria eſt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν τῷ βίῳ) I. e. in mundo. GUYET. Conf. ſupra Tim. § 25, Amor. c. 20 pr. & c. 33, Gall. c. 5. Et Geſn. ad Icarom. f. Berglerumque ad Alciph. I, p. 120. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ Βραχυμαῖνες) Steph. περὶ πόλεων. GUYET.

ibid. Βραχυμαῖνες — πῦρὰν μεγίστην ἀναβάντες) Conſer ſupra notata ad Mort. Peregr. c. 25. REITZ.

ead. l. 16. Νεχροαῖοις) Quenam iſta gens? Quid ſi Arachnidos reponas? SOLAN. Νυſſαῖοις conſuebat cl. Bel. de Ball.

Pag. 312. l. 6. Ἡ τῆς καθέδρας) Καθέδρα hic ipſe ſedentis habitus atque ſitus, ut κατὰ κλίſιν ſupra de morte Peregr. c. 25 f. οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐντρέφαντες τῆς κατακλίσεως. Etiam alias καθέδρα non ipſam ſedem, ſ. id, in quo ſedetur, notat, ſed ſeſſionem, moram deſidendi &c. V. g. Thucyd. II, 18, ἐν τοιαύτῃ ὀργῇ ὁ ſτρατός τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, propter moram. Oſtendit ibi Waſſius, ſynonymon eſſe καθέδραν ἐπιμονῆς, ἐπιſχεſεως, ἔδρας, διατριβῆς, ἀναβολῆς, μονῆς, κ. τ. λ. Neque obliſciſcitur loci Plutarchi, Camillo p. 260 H. Steph. ἥτε πρὸς τῷ Καπετωλίῳ καθέδρα καὶ ſχολὴ γενόμενη χρόνιος. GESN.

ead. l. 12. Τὸν ὀπιſθόδομον) Ne cui forte Scholiaſtae auſtoritas imponat, non eſt hic ſermo de illo Palladis in arce Athenarum opithodomo, ſed de poſtico templi Iovis Olympii, quod auditorium fuiſſe praeconibus, philoſophis, & qui agere cum multitudine vellent, ad ſuperiorem de morte Peregrini libellum ſatis oſtenſum eſt. Vid. ad c. 32. GESN.

ead. l. 14. Αἰθιοπίας) Quinam ibi philoſophi memorantur? SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μέρος τῆς ἀκροῦς.) Non vidit Scholiaſtes, de opithodomo Olympico hic agi. Quam ſupine! SOLAN.

Pag. 313. l. 11. Ἐταίρους καὶ μαθητὰς) Honeſtiores diſcipulos ἑταίρους vocari, vid. apud I. Elſner. ad Evang. Matth. XXVI, 50, ubi & Iudae ait Servator: ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; ſed hoc in vulgus notum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ἄλλον) Ephēſius ille Heraclitus eſt, Abderitanus Democritus, quem & Mileſium quidam tradidere. V. Diog. Laërt. In Scholiis impreſſis perturbatiſſima haec antea erant omnia. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 5. Ἐξ Ἀβδηρῶν) Hic omissum Δημόκριτος. CLER. Quod in C. reperitur. Sed non vidit editor, deesse hic Ἀβδηρῶθεν, cuius Scholium est ἐξ Ἀβδηρῶν. SOLAN.

Pag. 314. l. 7. Ἄν. οἱ δὲ) Sic forte legendum: ἢ σκιδὼν ἐνίοτε ἰδόντες, ὥντ' ἂν ἀκριβῶς &c. vid. Codd. vet. GUYET. Nihil varietatis in vet. libris invenio, nec desidero. Oī δὲ enim non semel sic πλεονάζει vel ἐπανόδῳ inservit. Vid. Asin. cap. 30 sub init. ὁ δὲ οὐδὲ κατήλθεν. Et Hermot. cap. 28, ὁ δὲ δέον — κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμε. Herodian. II, c. 8 f. (Νίγρος) ἡμέλει τοῖς τε ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον ἐπιφοιτῆσαι — ὁ δὲ οὐδὲ τῶν πραττομένων τι αὐτοῖς ἐδίδου. REITZ.

Pag. 315. l. 4. Ὀφελον) Ὀφελον Th. Mag. Nosterque ὁ δὲ Ὀφελον Amor. c. 41. Et alii ubivis, item Homer. frequentissime, prima correpta, sive potestate interiectionis, sive augmento verbi ὀφείλω abiecto dicas, perinde erit; sed quia vera est aor. 2 verbi ὀφείλω, nihil prohibet Ὀφελον etiam scribere, & ita Stephan. T. II, p. 1560, ex Demosth. παθόντων, ἀ μή ποτ' Ὀφελον, aliaque ita scripta exhibet. Quare in vulgato Luciani nihil mutassim. REITZ.

ead. l. 14. Ἐκείναι στρ.) Filer de la trame au rouet. GUYET.

Pag. 316. l. 9. Τέχλαι δὲ γλίσχραι) I. e. tenues, ieiunae, egenae. GUYET.

ead. l. 12. Ἀγκύραν ἱερὰν) Proverb. de quo in Iove Trag-oedo. BOURD.

ead. l. 15. Ἀμαθίαν) Vid. supra Πητ. c. 15. KUSTER.

Pag. 317. l. 5. Αὐτοὺς εὖ μάλα) Lege αὐτοὺς. GUYET.

ibid. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Intellige ποιῶσι. GUYET.

ead. l. 6. Τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον) Vid. supra Ἀναβ. c. 32, ubi eandem fabulam tangit, uti & Ἀποφρ. c. 3. SOLAN.

Pag. 318. l. 15. Ἐθέλεις) Praeunte Mf. Regio 3011. ita emendavimus, quod vulgo perperam legebatur ἐθέλοισ. Sic mox ante ἦν — ζητῆς.

ead. l. 16. Ἐμπέπλησται — ῥαδιουργίας) Th. Mag. v. Ῥαδιουργός haec afferens, πᾶσα omittit, (saltem in ed. Blankardi) qui hinc emendandus, si quid opus. REITZ.

Pag. 319. l. 3. Οἱ — οἶον) L. οἱ illud habet, quod recte a S. erat pro vulgato ἢ restitutum. Οἶον, quod sequitur, ex Fl. est, quod etiam recte habet S. cum ante eam editionem omnes, excepta Fl. οἱ haberent. SOLAN.

ead. l. 6. Λιχνείαν) Sic scribi fatius est, quam quod in omnibus impressis antea erat λιχνίαν. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσθόνους) Sic iam emendare iusserat ad *Περ. c. 16* T. Faber, quod in omnibus hic reperitur *Ἀσθόνως*. SOLAN. *Peregr. cap. 16, ἐν ἅπασιν ἀσθόνους ἦν*. REITZ. Ἀσθόνους *Mc. Reg. 3011*. teste cl. Bel. de Ball.

Pag. 320. l. 2. Τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ) A Christiano Iudaeovē scriptum dicas, qui de Man-na cogitaverit. Mellis quidem rivos fontesve apud hunc (ut *Κρον. c. 7*) & alios legimus; sed hisce similia nullibi. SOLAN.

ead. l. 11. Πλάτωνός τι δόγμα) Plat. *Πολ. V. pag. 459 E*. SOLAN.

Pag. 321. l. 3. Γναθωνίδην — Στραυθίαν) Insignium assentatorum nomina. GUYET.

ead. l. 16. Χρυσίον μὲν &c.) Μήμισις. GUYET.

Pag. 322. l. 3. Οὐκ ὀβολούς — ἀλλὰ πλούτους) Sic apud *Heliod. lib. II, καὶ ἐμοὶ δοκεῖτε τοιοῦδε ὄντες οὐκ ἀκόλους, ἀλλ' ἀοράς τε καὶ λέβητας αἰτήσιν*. BOURD.

ibid. Ἀλλὰ πλούτους) Plurale πλούτοι frequentius occurrit, quam initio putaram ad *Hermot. c. 9*. Sed conf. ad *Icarom. c. 4*, ubi plura dedi. Adde *Diod. Sic. V, c. 20, πλούτους μεγάλους ἡρώσαν*. REITZ.

ead. l. 5. Πλησσειν) Corrupta vox, pro qua forte reponendum πλουτήσιν, vel pro τοσοῦτον, legendum τὴν αὐτὴν. SOLAN. Πλουτήσιν legend. videtur. Guyet. Parum abest, quin sic edam. Sed quia & Scholiast. vulgatum habet, & aliquis inest sensus, contextum immutare non sustinui. REITZ.

ead. l. 9. Συνοικίας) Vicos. GUYET.

ead. l. 14. Πολλοῦ) Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 16. Τὸ τῆς Πηνελόπης) *Homer. Od. B, 94*. SOLAN.

Pag. 323. l. 1. Ὅπως γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφῆνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὐθις ἀναλύεται) Opinor, Lucianum scripsisse τοσοῦτο. Ratio clara est. IENS.

Pag. 324. l. 2. Παρὰ — δοκεῖ) Displicet utrumque: nam & παρὰ καιρὸν alienum ab eius mente est, & δόξει dictum oportuit. In libris nostris nihil est subsidii. SOLAN.

Pag. 325. l. 12. Ὅπως πεπταμένον) Ita solet praeteritum πέπταμαι pro πεπέταμαι formari *Homero*; vid. *Il. Φ, 531*, ubi πεπταμέναις πύλας Scholiast. interpretatur ἀνεωγμένας, & saepe alibi ap. eundem. REITZ.

Pag. 326. l. 5. Ἐβρος μὲν οὗτος &c.) Cum paulo supra dixerit de eadem hac urbe, καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, non est difficile divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de Philippopoli, quae & Trimontium, & an-

tea Poneropolis, & Pulpudena, & Eumolpias, sita ad Hebrum inter Haemum & Rhodopen, quae Trimontium vocata est eo, quod tres montes suorum murorum ambitu complectebatur. PALM.

ead. l. 11. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων) An legendum, ὥστε τί οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων; GUYET. Non eger locus emendatione, & recte ceperunt interpretes. Vid. supra ad Vir. Auſt. c. 26, & Gron. ad Diff. cum Hef. c. 8. Infra Con. viv. c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐστῶν ἡμᾶς. Sed cum & ipse Guyetus lectionem prioris istius loci isthuc probari, non videtur ignorasse phrasin, sed hic tantum interrogative voluit addito τί legi; cuius nullam necessitatem video. Verum & alibi etiam a se dissentit Guyetus; vid. mox ad c. 29. REITZ.

Pag. 327. l. 2. Κτήσωνας) Posidonios... aut possifundos Gron. AG. X, 220 E. SOLAN.

ead. l. 8. Καί τινα γυναῖκα ἐν χρῶ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακ.) Exposuit hunc locum Meursius Miscellan. L. I, c. 16. ALMEL. Vid. Meurs. in Misc. Lac. I, 16, p. 76. (Respexit ad Lacinum morem, quo & virgines matrimonium inirurae, ut amiculo virili a pronuba induebantur, ita quoque ad cutem usque, sicut viri, radebantur. Plut. in Lyc. vid. not. ad B. πρ. 20, & Ἐτ. δ. XII.) SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς τὸ Λακωνικόν) Σχῆμα subaudi, aut simile quid. GUYET. Ἔθος commode intelligitur. Phrasin eandem habuimus Navig. c. 30, ἐς τὸ Περσικόν. REITZ.

ead. l. 12. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται γάρ) An, Πῶς τὰ ὑμέτερα; ΦΙΛ. Δραπέται γάρ. MARCIL. ΦΙΛ. Δραπ.) Perturbata hic erant omnia, & ut puto, corrupta; nam nec Mercurio praeconium, nec ceteris suae cuique faris recte partes assignantur. Medicinam aliquam fecit Marcilius, dum ΦΙΛ. ponit ante Δραπέται, quod in reliquis deerat, quod exemplum sequi S. editorem decuerat. SOLAN. Cum illud ΦΙΛ. abesset in omnibus, praeter Par. admittere nolui. Et sane contra quam Marcilius sentio. Melius enim cohaerer, eosdem sua investigantes rationem addere, cur alii nullum ips in suos sit fugitivos, quam alium haec subiicere: idque ex addito γάρ patet. Quin ita vel ΦΙΛ. eiiciendum suaderem, si adesset in aliis. Et licet in Graecis adesset, in Latinis tamen etiam praetermisit Birkheimer. REITZ.

ead. l. 15. Εἴσεσθε δὲ καθότι) Obscuriusculus ab hoc inde loco libellus ob eam, puto, rationem, quod personae non faris diligenter appositae sunt: quod ut intelligatur, scopus.

& oeconomia totius libelli inspicienda est. Videtur Lucianus aliquem de Perègrini f. Protei grege Cynicum odio publico voluisse exponere. Exordium petitur ab ipsa Protei morte, de qua contemtim Iuppiter loquitur. Supervenit Philosophia, ac de Pseudo-philosophorum iniuriis queritur, eorum praesertim, qui humili opificio, vel servili adeo conditione deserta ad pallium & philosophiae professionem confugiant, eamque sua humilitate atque flagitiis suis infament. Demittitur cum Mercurio atque Hercule, ad perquirenda illa dehonestamenta sui nominis, atque ulciscenda. Ut ea inveniantur, in Thraciam auriferam, nominatim Philippos Macedoniae urbem ire comites suos iubet Philosophia, & praeconio citare aliquem, qui a *κρήσει* vel *κρήματι* nomen habeat. (Substituimus *habendi* nomen in conversione nostra.) Credibile est igitur, *Ctesiam*, *Ctesonem*, *Ctesiclem*, *Ctesibium*, *Ctesippum*, *Philosetum*, *Polyctetum*, *Eudlemona*, aut simili nomine fuisse, quem perstringit Lucianus: nam de Epicteto illo nobili vix cogitare fas est; licet conditio servilis una cum nomine in ipsum conveniat; licet magnam vitae partem in Thraciae exegerit Nicopoli; licet sub Antoninis adhuc illum vixisse, Themistius Orat. 5 pr. f. pag. 63 D. & Suidas, tradiderint: qui tamen magnis argumentis refutantur ab H. Dodwello diff. 5 ad Geogr. minores Hudsoni § 9 seqq. Quare illud forte non absurdum fuerit conicere, fuisse tum, & hic peti, Epictetum alium iuniorem, simiam forte illius maioris, servilis conditionis hominem & ipsum, sed principum virorum amicitiiis opes consecutum maiores, certe maledicentia terribiliorem, quam ut nimis aperte illum tangere vellet Lucianus. Hunc forte posteri miscuerunt cum archetypo illo Epicteto: qui (ut hoc addamus Dodwelli argumentis) si ad Antoninum Philosophum supervixisset, omitti non poterat in Macrobiis nostri. Sed haec obiter. Pergamus ad emendandum locum, quem tractamus. Delati Philippos Hercules, Mercurius, Philosophia, incidunt in viros quosdam, qui suos aliquot fugitivos quaerunt, & ita describunt, ut agnoscat Philosophia, esse in iis etiam illum suum, quem interea Epictetum vocabimus. Itaque, *Vah*, inquit, *hi quaerunt nostra*, hoc est, eundem hominem, quem nos quoque. Mirantur illi, & suos esse confirmant. Hic opportune Mercurius (vel ipsa adeo Philosophia) *εἰσεσθε δὴ* (non *δὲ*) inquit: *Statim scietis, καὶ ὅτι*, quo respectu, quo nomine & nos illos quaeramus, no-

strosque esse dixerimus. *Iam modo faciamus praeconium!* Facit deinde praeconium Mercurius. Quo facto fugitivi Episteteri (sic enim licet interim dicere) dominus, qui est inter illos viros, negat se ex hoc praeconio intelligere, suum servum peti, & longe illum aliter describit. Nempe legendum puto ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ, αὐτός, ὁ κηρύττεις. sed reducitur in viam a Philosophia, quae eundem esse hominem, illum docet. Exclamat herus, & miratur Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri, ipsius comites, bonum successum suae inquisitioni inde pollicentur, quod Philosophia negotium hoc intelligat. Itaque ante verba, ἀμέλει ὑπαντας ἀνευρήσομεν, personam ΑΝΔΡῶν ponendam arbitror. Hanc sententiam nostram interpretationi intexere non dubitavimus, non quo libellum ita interpolare audeamus, sine auctoritate Codicum; sed quod ita melius intelligi eum putamus. Qui Graeca possunt conferre, illis fraudi non erit haec nostra licentia: quam pudenter sumtam, uti demonstramus, superest. Nempe prima duo elementa nominis Ἑρμῆς, EP. coaluisse possunt cum literis ει, a quibus incipit εἰσεσσεῖς ut saepissime literae bis ponendae semel omittuntur. De reliquis suo loco. GESN.

Pag. 328. l. 2. Ἐν χρῶ κυρίαν) Emendavimus antea interpretationem huius loci. BOURD. A nominativo ἐν χρῶ κυρίας. GUYET. Occurrit tam frequenter apud Nostrum, ut hoc, nedum plura, addere pigeat. REITZ.

ead. l. 4. Λοιδόρον) Τὸ αὐτόνομον post τὸ λοιδόρον subiungendum videtur. Interpres ita legisse videtur. GUYET.

ibid. Μηνύειν ἐπὶ ῥητῶ αὐτόνομῳ) Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. Vid. Lexiph. princ. in herilibus ad servum imperiis cap. 2 seq. it. c. 3 extr. Deinde verborum ἐπὶ ῥητῶ αὐτόνομῳ hanc puto sententiam, quam indicat versio: promittitur generatim, accepturum indicem, quidquid ipse stipulatus sibi fuerit: ῥητὸν, de quo dictum vel conditum est potius: αὐτόνομον, quod in potestate vel sub lege quasi nostra est. Probat hanc interpretationem eventus in Orpheo. GESN.

ibid. Ἐπὶ ῥητῶ αὐτόνομῳ) Pro αὐτόνομῳ legendum μηνύτῳ. Aliter, qui fit, ut mox Ὀρφεύς, quasi dictum arripiat? Deinde nihil hic αὐτόνομον, nisi forte legere malis τῷ τοῦ νόμου. SOLAN.

ead. l. 6. ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ) Quomodo excidere potuerit negatio οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum esset, Δεσ. οὐ

νοῶ legit librarius Δεσπ. νοῶ. Quanta similitudo sit in Mss. quibusdam inter π literam, & inter ς, norunt, qui vel libros antiquos, vel certe Montefalconii Palaeographiam trivere. De appellatione Canthari s. scarabaei vid. supra ad Ἀποφρ. cap. 3. Et quid si ad eandem rem ac turpitudinem respicitur? GESN.

ibid. Νοῶ οὐτος) Νοῶ, ὃ οὐτος. GUYET. Idque admisi, cum invenirem in Basf. Sed negationem sine auctoritate nondum addo, quia nimia videtur licentia: addendam tamen, Gesnero maxime concedo. REITZ.

ibid. Ὁν κηρύττετε) Etsi ὃ ad praemissum ἀνδράποδον, vel per se, recte habet; melius tamen ὄν, quia nova haec persona eum nomine masculino incipit appellare, ut vides ex Κανθαρος & καθήμενος &c. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκόμε) Vid. B. πρ. c. 20, ubi Cynicus philosophus ἐν χερῶν κυρίας dicitur, & quae illic annotata sunt. Hic vero, ut supra Περ. c. 15, κομῶν cum iidem Cynici dicantur, de barba intelligendum est, & aliquid excidisse videtur, quo illud designabatur, vel potius levi mutatione sanandus hic locus, legendumque ἐκόμεα δὲ τὸ γένειον καὶ ἐτίλλετο, quod iis optime conveniet, quae infra de eo dicuntur, cap. ult. Mirabitur forsitan aliquis, qui factum sit, ut qui barbam radere nollent, comam alere recusarint; dicam: in contraria omnia ituros certum est, quibus mora ista ratio placebat. SOLAN.

ead. l. 9. Περιττὸν τοῖς ἡματιοῖς) Legend. Casaub. ad Theophrast. cap. de adulat. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκεῖνος αὐτὸς) Hoc interrogative pronuntian- dum fortasse: ἐκεῖνος αὐτὸς ἐστὶν ὁ οἰκέτης ὁ σός; an legendum, ἐκεῖνος αὐτὸς ἦν ὁ οἰκέτης ὁ σός: talis erat servus tuus antea, sed nunc &c. sine interrogatione. GUYET.

ead. l. 15. Ἀμέλει ἅπαντας) Literae ἀν. quae Ἄνδρες notare debebant, mixtae cum primis verbi ἀμέλει, & sic omissae, ut paulo ante ἐρ. ante εἰ. GESN. Basf. 4. sic: ἈΝΔ. Ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος. EPM. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρ. — ὡς φησιν, αὐτῇ.

ibid. Ἀπαντας ἀνευρήσομεν) Ἀν ἅπαντας ἀν εὐρήσομεν, & subaudito τοὺς δραπετάς. GUYET.

ibid. Συνίσι γὰρ ὡς φησιν αὐτῇ) Ἀν συνείσι, i. e. simul sunt? Locus obscurus, nec integer videtur. Sed insititia & spuria videntur. GUYET.

Pag. 329. l. 2. Ὁ τὴν κιθάραν;) Subaudi ἔχων. Sed τὸ ἔχων

librario excidit fortasse. Vid. libb. vett. GUYET. O Guyete! Credatne quis, te Lucianum perlegisse? Perlegisti tamen, & probasti alibi ellipsin, nec meministi, perpetuo ἔχων in hisce omitti, aequae ac apud alios. Vid. supra notata ad Mort. Dial. X, § 4. Et Gall. c. 14, ὁ τὰ πιναρὰ, Bis Accus. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. Ibid. c. 20, ἡ τὰ ποικίλα. Et iis locis plura ex aliis allegata. REITZ.

Pag. 330. l. 2. Ἐκποδὼν) B. 1. habere ἐκ ποδῶν appinxit Solan. male. Nam & illa, aequae ac FL. & aliae, habet ἐκποδῶν. Et licet ἐκ ποδῶν malim; tamen quia sic fere ubique adverbii more iungitur in vett. edd. earum scripturam servo. Ac nihil interesse, quidquid differentiae statuunt alii, vid. supra ad c. 29. pro Imag. Adde Iov. Trag. c. 24, ubi ἐκποδὼν ποιήσασθαι, e medio tollere. Et Xenoph. Cyr. p. m. 146 m. ἐκποδὼν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὴν ἕτερον γενέσθαι. Sed & καὶ ἐκ ποδῶν forsā legendum, eiectio ὑμῶν, adiecerat idem. At quae necessitas, quaeso? REITZ.

ead. l. 5. Τῶν Ὀμήρου). Iliad. I, 312. Od. E, 156. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐχθρὸς) Ex Iliad. 9. Cetera sunt ex Iliad. I, 2, & 5. BOURD.

ibid. Ἀνὴρ) Τὸ ἀνὴρ eiiciendum, ut versus fiet. GUYET.

ead. l. 10. Κάνθαρόν σοι μισητέον) Ταῦτα πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ῥαψωδοῦσαν ὁ Ἑρμῆς λέγει. GUYET.

ead. l. 11. Ξεινοδόκον). Il. Γ, 354. SOLAN.

ead. l. 12. ΤΠΟΔ.) Maritum vocarunt hanc personam interpretes: non male. Est enim ὑποδεξάμενος s. hospes philosophorum, cui uxorem boni viri abduxere. GESN. ΤΠΟΔ.) I. e. ὑποδοχεύς. GUYET. Immo ὑπόδικος, si inscriptio Dialogi vera. REITZ.

ead. l. 14. Οἰνοβαρὲς) Homer. Il. A, 225. Cetera sunt ex Il. B, 202, 246 & 214. SOLAN.

ead. l. 16. Εἰνι) Quia sic metrum constat, servavi lectionem Parisinae. Sed posses apostropho neglecta legere: Οὔτε ἐνί. Sed in Hom. B, 202, legitur Οὔτε πότε ἐν πολέμῳ. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Πανάριστε) Πανάριστε ἐριζέμεναι. GUYET. Bene. Itaque ut haec iungenda appareat, punctum post κοιῶν sustuli. REITZ.

ead. l. 3. Εἰκότως τοῦ κατάρτου τὰ ἔτη) Puto, hanc esse verborum heri indignabundi sententiam, Commode cadunt in ipsum hunc fugitivum nebulonem versus, quos cantilat, Homericus. Nempe introducit Lucianus ῥαψωδοῦντα, & convicia HomERICA meditantem Fugitivum Cynicum, quasi

usurum illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum quoque convenirent; & quae proinde in hunc suum inimicum ipse revera iaculatur Lucianus. GESN.

ead. l. 4. Πρόσθε κύων, ὅπισθε δὲ λέων, μέση δὲ χίμαιρα &c.) Versus hic ita legendus: Πρόσθι κύων, ὅπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ χίμαιρα. IENS. Depravate antea in omnibus praeter *P.* legebatur ὅπισθε pro ὅπιθεν, & μέση. Exstant etiam hi versus apud Hesiod. *Θ.* 323, quos, ut quid mutarit perspicias, exhibebo: Πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, Δεινὸν ἀποπνεύουσα πῦρὸς μένος αἰθομένοιο. SOLAN. Homer. *Il. Z.* 181, paulo aliter, scil. Πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Sed studio ab Luciano mutatum est, ut philosophos Cynicos tangeret. REITZ.

ead. l. 6. Τρίτου κυνός) Ἀν τριπλοῦ; i. e. τοῦ Κερβέρου. Τὸ τρίτου hic non placet. GUYET.

ead. l. 7. ΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ) Sic integre scribenda haec vox; non, ut in aliis fit, contracte ΥΠΟΔ. SOLAN.

Pag. 332. l. 2. Τοιγαροῦν — μιὰρδς ὄν) Frigida sunt ista, & suspecta videntur. GUYET. Nullum iocum video in voce Κλεάνθην, nec ullam allusionem ad vocem κρεμῆσεται. Ideo suspicor, non ita scripsisse Lucianum, & forte Χρέμνιτα scripserat, ad quod alludebat κρεμῆσεται, ut paulo supra, eo quod multum auri habebat in pera, ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ Χρυσίππειον eum vocavit. PALM. Κρεμάντιν emendabat cl. Bel. de Ball.

ibid. Κλεάνθην) Clarus hic Stoicus. At in eo errare auctor huius opusculi videtur, quod suspensum innuat, cum inedia vitam finisse ab aliis tradatur. Vid. Μακρ. cap. 19. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑποσάθρων) I. e. vetulus, fenex, vetustate putridus, marcidus. GUYET.

ead. l. 14. ΕΡΜ. Ἡρακλῆς — τὸ μετὰ τοῦτο) Haec omnia inepta & obscura sunt; nec Luciani esse videntur. GUYET. At si hoc non est urere & fecare, quidvis licet amputare. Et si sic grassari velimus in scriptoribus vet. quid tandem sani relinqueretur? REITZ.

Pag. 333. l. 4. Τρικάρανος) Huius nominis drama fecerat Varro, in quo Iulius, Crassus, Pompeius. BOURD. Τρικάρανος βιβλίον) Nisi librum intelligat, ab altero horumce nebulonum eo titulo conscriptum, quo tendat non assequor. Vid. Ἀποφρ. cap. 29. SOLAN. Est inter Theopompi Comoedias deperditas Τρικάρανος. Ac vix dubito, quin Var-

ro, cuius inter titulos *Tricipitina* est, ad hanc Graecam appellationem respexerit. GESN.

ead. l. 5. Τριφάλλης τῶν κωμικῶν εἶς) Si haec verba bene habent, sequitur, Triphallem fuisse Comicum. Sed nusquam compareret hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur, sed libri. Porro τριφάλλης, ητος, fabulae Aristophanicae nomen celebre, saepius laudatum Athenaeo, Polluci, aliis. Τριφάλλης, inquam, non τριφάλλης, quod hic pariter & in quibusdam Pollucis libris vitiosum putò: sive capitis, aut coni adeo in galea, norionem tribuas themati, ut propius ad τρικάρανον accedat; sive cum phallo cognatum putes, qui etiam φάλλης est. Sic Schol. Aristoph. *Lystr.* 772, itemque Eustath. ad *Od. A.* pag. 50, 52, τὸν φάλλητα interpretantur αἰδοῖον ἄνδρος. Quo sensu Τριφάλλητα accepit Aristophanes, e fragmentis fabulae vix est ut colligas. Titulus Satirae Varronianae, ab ipso forte Aristophane acceptus, ad posteriorem rationem magis videtur accedere: est enim apud Non. Marc. p. 131, 29, (Goth. 2, 484.) duplex titulus h. m. *Varro Tripallo*, (Goth. *Triphalo*) περὶ ἀρρενότητος. Hinc etiam lascivo carmini reddere volunt Scal. in *Priap.* pag. 211, & Scioppius. Hoc manet, Τριφάλλης, f. Τριφάλλης potius, non est τῶν κωμικῶν εἶς. Superest, ut aut intelligamus τῶν κωμικῶν λόγων εἶς λόγος, aut pro εἶς legamus ἐστὶ, eadem sententia. Prius in interpretando sum secutus. GESN.

ead. l. 7. ΗΡΑΚ.) Nomen *Herculis* reposui pro Δραπ. quod in omnibus libris nostris reperio. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Ληκυθίωνα) Atqui fullonis mercenarius aut servus *Cantharus* c. 28; ergo cum Gallico interprete, viro acutissimo, legendum τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν τ. ῥ. τ. ὁ. τὸν Λ. δὲ αὐθὺς ἀ. τ. ἰ. τ. δ. &c. nec opus est, ut *Myropnus* nominetur, nisi Codices meliores praeceant; satis enim per καὶ τοῦτον intelligitur. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τοῦτον) Τὸν Κάνθαρον. GUYET.

ibid. Παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς) Attigi hanc poenam supra ad *Mort. Peregr.* c. 9, ex *Interp. Aristoph. ad Nubes.* Coniunxit haec omnia *Lapith.* c. 32, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχίστα ἔπαθε. BOURD.

ead. l. 16. Παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα) Παρατιλλόμενος τὸν πρῶκτον admitterem, si quis liber praeiret. Sed quia subsequuntur προσέτι & εἴτα, quibus τὰ πρῶτα bene respondet, nihil immuto. Ceterum res ipsa satis nota. Conf. cap. 9

598 ANNOTATIONES IN FUGITIVOS.

de morte Peregr. atque de adulterorum hac poena Voss. ad Catull. p. 41. REITZ.

ibid. τὰ πρῶτα) Male haec scriptura habet. Suspicor, scriptum fuisse τὸν πρακτὸν. De παρατίλλομαι dictum est ad Μισθ. c. 33. SOLAN.

Pag. 334. l. 1. Γυναικεία τῇ πίττῃ) Nondum inveni πίτταν γυναικείαν, quae forte deterior pix fuerit, ut *tus masculum* est praestantius, neque apud Dioscoridem, neque apud Plinium, aliumve. Itaque forte eam intelligemus, quae iam adhibita est ad turpes usus in femina. GESN.

ead. l. 4. Τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων) Videtur ad librum & locum eius, quem traducit, respicere, tragicis eiusmodi lamentationibus ridiculum. GESN.

Григорьева бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
ІМЕНІ І.І. МЕЧНИКОВА

296557 1948

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

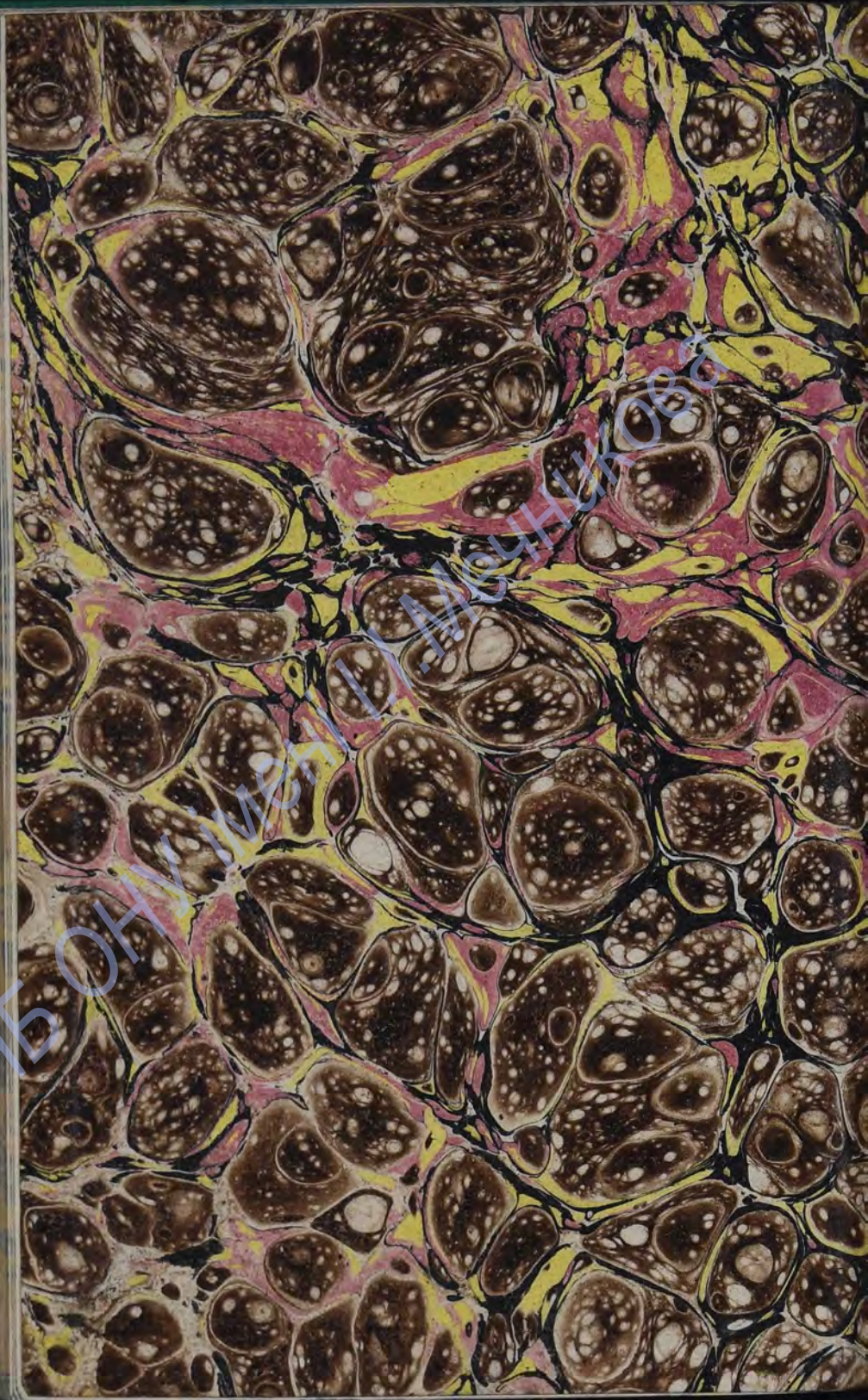
НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ІІІ Ону імені І.І. Мечникова

40p

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова